Không Yêu Thì Đi Chết Đi!

Contents

Không Yêu Thì Đi Chết Đi! **2**

1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 9
3. Chương 3 . . . 17
4. Chương 4 . . . 24
5. Chương 5 . . . 31
6. Chương 6 . . . 38
7. Chương 7 . . . 45
8. Chương 8 . . . 50
9. Chương 9 . . . 58
10. Chương 10 . . . 65
11. Chương 11 . . . 72
12. Chương 12 . . . 78
13. Chương 13 . . . 85
14. Chương 14 . . . 91
15. Chương 15 . . . 96
16. Chương 16 . . . 104
17. Chương 17 . . . 116
18. Chương 18 . . . 125
19. Chương 19 . . . 133
20. Chương 20 . . . 138
21. Chương 21 . . . 145
22. Chương 22 . . . 153
23. Chương 23 . . . 161
24. Chương 24 . . . 166
25. Chương 25 . . . 174
26. Chương 26 . . . 182
27. Chương 27 . . . 189
28. Chương 28 . . . 197
29. Chương 29 . . . 205
30. Chương 30 . . . 210
31. Chương 31 . . . 218
32. Chương 32 . . . 223
33. Chương 33 . . . 231
34. Chương 34 . . . 236
35. Chương 35 . . . 245
36. Chương 36 . . . 251
37. Chương 37 . . . 258
38. Chương 38 . . . 263
39. Chương 39 . . . 271
40. Chương 40 . . . 277
41. Chương 41 . . . 284

42. Chương 42 290
43. Chương 43 297
44. Chương 44 311
45. Chương 45 326
46. Chương 46 332
47. Chương 47 339
48. Chương 48 347
49. Chương 49 353
50. Chương 50 359
51. Chương 51 366
52. Chương 52 373
53. Chương 53 380
54. Chương 54 387
55. Chương 55 393
56. Chương 56 400
57. Chương 57 406
58. Chương 58 413
59. Chương 59 417
60. Chương 60 424
61. Chương 61 430
62. Chương 62 446
63. Chương 63 452
64. Chương 64 460
65. Chương 65 465
66. Chương 66 472
67. Chương 67 477
68. Chương 68 484
69. Chương 69 491
70. Chương 70 496
71. Chương 71 501
72. Chương 72 506
73. Chương 73 511
74. Chương 74 519
75. Chương 75 525
76. Chương 76 532
77. Chương 77 537
78. Chương 78 544
79. Chương 79 551
80. Chương 80 556
81. Chương 81 561
82. Chương 82 567
83. Chương 83 572
84. Chương 84 578
85. Chương 85 585
86. Chương 86 591
87. Chương 87 596
88. Chương 88 601
89. Chương 89 607
90. Chương 90 614
91. Chương 91 620

Không Yêu Thì Đi Chết Đi!

Giới thiệu
Trong thế giới giải trí có rất nhiều người nhưng Nhậm Cảnh lại là người mà Dạ Sâm không thích nhất do cảm tưởng hắ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khong-yeu-thi-di-chet-di

1. Chương 1

Ánh mặt trời ngày hè len qua khe hở giữa các bức rèm vừa dày vừa nặng trong khách sạn, rơi xuống một đoạn bắp chân thon dài trắng nõn.

Chủ nhân của chiếc chân nhỏ không mặc quần áo, da thịt non mịn bại lộ trong không gian u tối, giống như trân châu trên nền nhung đen, trắng ngần chói mắt.

Cậu ngủ rất sâu, nếp tóc tán loạn, che đi cái trán bằng phẳng, làm cho khuôn mặt trông càng nhỏ hơn.

Ánh nắng nghịch ngợm chầm chậm di chuyển, chiếu lên lưng cậu. Có vẻ như cậu mơ thấy gì đó, lông mày khẽ chau lại…

Tiếp đó, cậu mở bừng mắt.

Dạ Sâm ngây người chừng nửa phút, thân thể không dám cử động, tất cả cảm xúc hầu như tập trung hết về lưng. Hay nói chính xác hơn là bàn tay to lớn nóng bỏng trên lưng.

Hình ảnh đêm qua tràn về như nước lũ, Dạ Sâm không nhịn được bật thốt lên "Mẹ kiếp!"

Cậu thế mà lại làm với Nhậm Cảnh! Còn là người bị làm! Trọng điểm chính là cậu bị làm đó!

Chuyện này thật phi lí!

Trong đầu Dạ Sâm tất cả đều là hình ảnh không thích hợp với trẻ em, càng nhớ càng thấy như phim kinh dị.

Cậu không thể chịu nổi một phút nào nữa! Lặng lẽ nhích người xuống giường, nhưng chân vừa chạm đất, Dạ Sâm đã khó nhịn hít sâu.

Đau! Chỗ không thể nói nào đó đau đến phát run.

Đúng là cầm thú! Đồ chơi lớn như vậy thì đừng có mà làm tình có được không? Thế khác nào đòi mạng nhau chứ!

Dạ Sâm rất biết cách mất trí có chọn lọc, hoàn toàn không nhớ tối qua có con ma men nào đó bị "tên nhóc to lớn" kia làm cho thích đến chết đi sống lại.

Cậu nén đau mặc quần áo, trong đầu không ngừng xót xa: Đau quá đi mất! Lúc bé mẹ cậu đánh mông cậu cũng không đau như thế!

Lúc Dạ Sâm vất vả chỉnh lý xong, điện thoại của cậu vang lên.

Cậu cầm lên nhìn, tức giận tiếp máy "Alo!"

Trong điện thoại truyền đến một âm thanh có phần êm tai "Sao? Ngủ ngon không?"

Dạ Sâm hạ giọng nói nhỏ "Ngon cái mông! Ba mi bị chó cắn đây này!"

"Ể? Xảy ra thế nào vậy? Tối qua không phải chơi vui lắm à, tôi thấy cậu uống không ít nha."

Dạ Sâm tức mà không biết nói sao "Biết rõ tôi uống say, anh còn không tìm người đưa tôi về?"

"Tìm mà, Nhậm ảnh đế ở cùng khu với cậu ấy, vừa hay anh ta phải về, nên tôi bảo anh ta…"

Dạ Sâm "…" Mẹ nó, cậu cơ bản có thể tuyệt giao với cái tên Cố Khê khốn nạn này rồi!

Dạ Sâm tức giận đùng đùng dập máy, đi giày vào rồi bỏ đi.

Đáng tiếc khí thế ấy cũng chỉ duy trì được đến bãi đỗ xe. Sau khi ngồi lên xe rồi, cậu lại rên rỉ kêu đau.

Đúng là đáng chết, sao lại để cái đồ chơi lớn như thế đâm cơ chứ?

Dạ Sâm nhớ lại mà sợ, nắm tay thề: Còn uống say nữa thì mình chính là cún con!

Thề xong thấy chưa đủ đô, nên lại lôi điện thoại ra đăng status để bạn bè chứng nhận quyết tâm.

Chưa đến vài giây, phía dưới đã xuất hiện một chuỗi bình luận.

Bạn xấu A: Cún con, chào buổi sáng.

Bạn xấu B: Cún con, chào buổi sáng.

Bạn xấu C: Cún con, chào buổi sáng.

...

Lặp lại đến hơn mười bình luận như thế, Dạ Sâm bi phẫn tắt điện thoại, khởi động ô tô, nghênh ngang đi mất.

Lại nói, cậu vừa đi, người đàn ông vốn đang ngủ liền mở mắt, trong đôi con ngươi đen láy không hề có chút ngái ngủ nào, mà tất cả đều là vẻ tỉnh táo, bình tĩnh.

Dạ Sâm trước giờ vốn đã lái xe cẩu thả, lúc này trên đường ít xe, mà cậu thì lại ôm bực dọc trong lòng, cho nên đạp chân ga rất mạnh. Chiếc siêu xe xinh đẹp lao đi như một chú ngựa điên.

Khoái cảm khi đua xe làm tâm trạng cậu tốt lên rất nhiều, cảm thấy chuyện đêm qua cũng không đáng để tâm nữa. Bị chó cắn thôi mà, qua rồi thì thôi!

Đang nghĩ, cậu đột nhiên thấy phía trước lóe lên một bóng nhỏ màu trắng.

Mèo con sao?

Một con mèo con chạy ra giữa đường?

Đồng tử Dạ Sâm mạnh mẽ co rút, sàn xe thể thao rất thấp, gần như dí sát mặt đất, nếu như cậu lái qua, con mèo con kia chắc chắn sẽ dẹp lép thành cái bánh mèo luôn!

Cho dù chỉ là động vật nhỏ, nhưng cũng không thể chết oan như vậy!

Dạ Sâm vô cùng tự tin với kĩ thuật lái xe của mình. Đầu tiên, cậu giảm tốc, sau đó hơi đánh tay lái, khẳng định có thể thành công vòng qua. Hơn nữa, lúc này trên đường vắng vẻ, cậu cũng sẽ không cần lo việc có xe chạy tới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Dạ Sâm vừa chuyển lái, tim liền đập chệch một nhịp, hỏng!

Tiếc là đã chậm! Tay lái nhạy bất thường, vừa chạm một cái đầu xe đã quay ngoặt đi. Đợi Dạ Sâm kịp nhấn phanh, thân xe đã đâm thẳng vào lan can bảo hộ bên đường.

Túi khí chớp mắt nổ tung, trước mắt Dạ Sâm hết trắng lại đen.

Trong đầu cậu chỉ còn lưu lại một câu duy nhất: Chết! Cậu chết không cần nghĩ nữa rồi!

Mà mấu chốt còn là chết rất xấu…

Sau sự im lặng rất dài nhưng cũng rất ngắn, Dạ Sâm mở mắt ra.

Cậu an toàn dừng ở ven đường, xe ngừng cháy, lan can bảo hộ nguyên vẹn không tổn hại, chỉ có con mèo con là sợ co rúm lại, kêu meo meo.

Qua một lúc lâu, Dạ Sâm vẫn chưa hồi thần.

Cậu… Không chết?

Không phải xe đâm vào lan can rồi sao? Không phải lao xuống núi rồi sao? Đáng ra cậu phải ngã xuống chết rồi chứ nhỉ?

Lẽ nào là mơ?

Dạ Sâm nhíu mày, xuống xe.

Cậu nhìn con Lamborghini quen thuộc, nhưng lại thấy thật xa lạ.

Cảm giác khi nãy hãy còn quanh quẩn trên đầu ngón tay. Bánh lái tại sao lại đột nhiên không thể khống chế?

Dạ Sâm sống đơn giản, nhưng cậu không phải ngốc.

Cậu không lên xe nữa mà bấm số điện thoại gọi cho trợ lí Tiểu Lưu.

Sau khi nói mấy câu, Tiểu Lưu vội đáp “Anh Sâm, anh chờ chút, em qua đón anh ngay!”

Lúc này, mặt trời đã lên cao, đứng dưới ánh mặt trời chẳng khác nào đi phơi nắng.

Thế nhưng, Dạ Sâm không muốn vào xe ngồi tí nào. Ai biết cái thứ ấy có còn xảy ra chuyện gì nữa hay không.

Con mèo con kêu meo meo, Dạ Sâm khom lưng vươn tay về phía nó.

Nó không chạy, con mắt tha thiết nhìn cậu.

Dạ Sâm nhìn ra chân nó hình như bị thương.

"Đồ quỷ đáng thương!" Cậu bế mèo lên, cẩn thận che nắng cho nó.

Một người một mèo phơi nắng mười phút, Tiểu Lưu rốt cuộc tới nơi.

Vì vấn đề về da, nên Dạ Sâm rất sợ phơi nắng. Mặc dù thể chất cậu có phơi cũng không đen, nhưng Dạ Sâm vẫn không dám, vì phơi xong da sẽ đỏ ửng, nặng hơn có thể tê ngứa đau rát, giống như hành xác vậy.

Tiểu Lưu nhanh nhẹn mở cửa xe "Xe mới bảo dưỡng mấy hôm trước, đáng ra không nên có chuyện mới đúng."

Dạ Sâm lên xe hóng gió điều hòa một lát mới bình thường trở lại. Cậu vừa đùa mèo vừa nói "Điều tra theo hướng khác xem sao."

Tiểu Lưu lúc đầu ngơ ngác, sau đó mới kịp phản ứng "Vâng!"

Dạ Sâm không nói nữa. Thứ nhất là do cậu quá mệt mỏi, thứ hai là do chưa hết kinh sợ.

Cậu không hiểu, vì sao cậu rõ ràng đã chết mà giờ lại vẫn sống nhăn ngồi đây?

Con mèo ngoan ngoãn cuộn tròn trên đùi cậu, nhu thuận giống như nắm gạo nếp.

Trong xe, ngoài tiếng điều hòa, không còn bất kì âm thanh nào khác.

Dạ Sâm nghĩ mãi vẫn chưa thông, đơn giản không muốn nghĩ nữa, mà chỉ cho là tại mẹ mình ngày ngày thành tâm bái phật, nên tám mươi phần trăm là được thần đường cứu giúp.

Đang nghĩ vậy, một âm thanh bất ngờ vang lên trong đầu.

"Nhiệm vụ hàng ngày: Hôn Nhậm Cảnh một lần, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm trợn mắt.

"Nhắc nhở hữu nghị: Điểm sinh mệnh thấp hơn 1 sẽ bị thu hồi sinh mệnh."

Cái, cái quỷ gì vậy? Dạ Sâm kinh hãi!

“Nhắc nhở hữu nghị 2: Điểm sinh mệnh hiện nay của cậu là 1, xin nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày.”

Dạ Sâm “…”

“Nhắc nhở hữu nghị 3: Thời hạn là mười phút, vượt quá thời hạn sẽ quay lại lúc xe bay khỏi lan can bảo hộ.”

Tuy không rõ cụ thể ra làm sao, nhưng câu nói sau cùng đã kích thích mạnh mẽ đến Dạ Sâm.

Mùi vị của chết chóc, cậu không muốn nếm thử lần nữa đâu!

Vì thế, Dạ Sâm mở miệng nói “Tiểu Lưu, quay xe!”

Tiểu Lưu “Dạ?”

Dạ Sâm “Đi Man Lạc Á.”

Tiểu Lưu cả mặt đều là vẻ khó hiểu, ban ngày ban mặt đi khách sạn làm gì?

Lúc ô tô chạy đến nơi, Dạ Sâm cũng đã hỏi ra được ngọn ngành.

“Vừa nãy là cậu cứu tôi?”

“Đúng.”

“Cậu là ai?”

“Hệ thống.”

Dạ Sâm “…Hệ thống?”

“Tên chính thức là hệ thống không yêu thì đi chết đi. Nhưng cậu cũng có thể gọi tên thân mật của tôi.” (*)

Dạ Sâm: “Tên… Thân mật?”

“Hệ thống đi chết đi.”

Dạ Sâm "…"

Đổi thành hệ thống đi chết đi có vẻ thuận miệng hơn chút chút.

"Nhắc nhở hữu nghị: Cậu còn năm phút."

Ô tô vào bãi, Dạ Sâm cũng không làm lỡ thời gian nữa mà xuống xe, đi thẳng lên tầng 27.

Cậu ấn chuông, không nhịn được mà hỏi "Vì sao nhiệm vụ lại là hôn Nhậm Cảnh?"

Vốn tưởng hệ thống sẽ nói cho cậu biết, ai ngờ nó chân thành đáp "Vì anh ta đẹp trai!"

Cửa mở, Dạ Sâm ngẩng đầu nhìn Nhậm Cảnh, không thể không thừa nhận, hệ thống đi chết đi nói rất đúng.

Chú thích:

- Tên chính thức: (Đại danh), tên thân mật: (Tiểu danh). Trong văn hóa của người Trung Quốc, một người thường có "tiểu danh", "đại danh" và "tự". Tiểu danh ( ) là tên được đặt trong vòng ba tháng sau khi sinh, còn được gọi là nhũ danh ( ). Đại danh ( ) là tên được đặt khi bắt đầu đi học, còn được gọi là học danh ( ). Đến năm hai mươi tuổi sẽ đặt thêm một tên khác, gọi là tự ( ) để đánh dấu sự trưởng thành. Sau khi có tên tự, người khác không được gọi đại danh, mà chỉ được gọi tên tự để biểu thị sự tôn trọng, kính trọng. Ngoài ba cái tên trên ra thì một người còn có thể có thêm nhiều tên khác được lấy theo sở thích, đam mê của mình như bút danh, v.v…

2. Chương 2

Dung mạo của người đàn ông trước mắt đã được không biết bao nhiêu fan nam fan nữ ca ngợi.

Đơn giản khen đẹp đẹp đẹp nào đáng là gì, chỉ sợ mấy người có tí văn hóa, động chút là ngâm thơ viết văn, chẳng bao lâu đã tẩy não người khác thành fan cuồng.

Đến người không thích Nhậm Cảnh như Dạ Sâm cũng phải thừa nhận, nhan sắc của anh ta đúng là đứng đầu giới giải trí.

Nhất là lúc ra mắt năm mười bảy tuổi.

Dùng lời miêu tả của một nhà phê bình điện ảnh nào đó thì: Vẻ đẹp của thiếu niên Nhậm Cảnh vô cùng có tính xâm lược. Giống như hoa anh túc nở trên đỉnh núi, dưới ánh mặt trời chói chang, nhuần nhuyễn phô ra vẻ đẹp vừa kiều diễm vừa nguy hiểm.

Mười năm trôi qua, sau khi giành về một lượng giải thưởng khiến người kinh ngạc, tuy Nhậm Cảnh đã thu liễm lại, nhưng mị lực cá nhân vẫn càng ngày càng có tính hủy diệt.

Nhậm Cảnh hai mươi bảy tuổi, mất đi vẻ đẹp nhu hòa tinh xảo của thời niên thiếu, lột xác hoàn toàn thành một nam thần hoàn mỹ trong lòng hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ.

Vô số người mê muội vì anh ta, vô số người điên cuồng vì anh ta, nhưng Dạ Sâm lại cảm thấy anh ta luôn đeo một tấm mặt nạ, một tấm mặt nạ làm người khác thấy phiền.

"Nhắc nhở hữu nghị: Cậu còn ba phút."

Dạ Sâm hoàn hồn, rốt cuộc cũng nhớ ra "chuyện chính"!

Hôn môi Nhậm Cảnh? Việc này không khó, hôn chụt phát là được.

Dạ Sâm thuộc phái hành động, nói làm là làm, kiễng chân rướn tới.

Kết quả, còn chưa tới nơi, đã bị một ngón tay thon dài chặn lại.

Dạ Sâm tức đau cả ruột: Cao thì giỏi lắm à! Mẹ kiếp, không tôn trọng người quá rồi đấy!

Hệ thống đi chết đi "Tôi thấy cậu nhảy lấy đà hơi thấp."

Dạ Sâm im lặng, lại im lặng, cuối cùng bạo phát "Ai nhảy lấy đà!"

Hệ thống đi chết đi "Ờ thì nhón chân."

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi tương đối ngay thẳng "Cá nhân tôi thấy cậu nhón chân không đủ, tốt nhất là nhảy thẳng vào lòng anh ta, hai chân kẹp lấy eo anh ta, tay ôm cổ anh ta, như thế thì anh ta mới không từ chối nổi."

Dạ Sâm "Tôi có câu này…"

Hệ thống đi chết đi "Đừng nói."

Dạ Sâm "Mẹ kiếp!"

Hệ thống đi chết đi "Cậu còn hai phút năm chín giây."

Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Dạ Sâm nhịn!

Cậu tha thiết nhìn Nhậm Cảnh.

Trong mắt Nhậm Cảnh hiện lên ý cười rất nhỏ. Anh mở miệng, âm thanh cực kì êm tai "Sao vậy?"

Nói xong, anh buông ngón tay đang ấn trên trán Dạ Sâm xuống, hỏi tiếp "Làm rơi cái gì à?"

Anh có lòng tốt chừa đường lui cho Dạ Sâm, nhưng Dạ Sâm lại cần đường tiến chứ không phải đường lui.

Cậu ấp úng nói "Đúng là rơi chút đồ…"

Nhậm Cảnh nghiêng người "Vào trước đi đã."

Dạ Sâm không muốn vào, bên trong toàn là vết tích của cả hai, tuy cậu uống say thật, nhưng cậu không hề mất trí nhớ, cậu vẫn nhớ mang máng được chuyện đêm qua. Đặc biệt là lúc này, Nhậm Cảnh lại còn mặc mỗi một cái áo choàng tắm, bộ dạng quá là… Cậu sợ… Ừm… Sợ mình thú tính đại phát, làm ra chuyện sai lầm.

Thân là một người đàn ông, có thể sai lần thứ nhất, chứ nhất định không thể sai lần thứ hai!

Dạ Sâm chân thành nói "Không vào đâu."

Nhậm Cảnh vô cùng dễ tính "Vậy cậu nói cho tôi biết cậu làm rơi thứ gì, tôi vào lấy cho cậu."

Dạ Sâm bối rối "Cái đó, anh có thể cách tôi gần một chút không?"

Đánh trực diện không được thì ta đánh lén!

Nhậm Cảnh nhìn cậu một lúc, thật sự hơi khom người, ghé đến chỗ cậu.

Góc độ này rất có lực sát thương! Tuy Dạ Sâm ghét Nhậm Cảnh, nhưng cậu vẫn không cưỡng nổi gương mặt của anh ta. Dù sao cậu cũng không phải một tên thẳng nam tiêu chuẩn…

Mặt Dạ Sâm nóng bừng, nhưng mạng nhỏ quan trọng hơn. Cậu nhắm mắt, giơ tay lên, chuẩn xác ôm lấy cổ Nhậm Cảnh.

Thế này xem anh còn chạy được không! Dạ Sâm từ từ nhắm mắt lại hôn lên.

Kết quả vẫn phát sinh chuyện ngoài ý muốn! Nhậm Cảnh phắt một cái đứng thẳng, khiến cho Dạ Sâm bị kéo theo, bổ nhào về phía trước, ngã vào lòng Nhậm ảnh đế như một người thiếu nữ.

Một tay Nhậm Cảnh ôm chặt hông cậu hòng đỡ cậu khỏi ngã. Thế nhưng cảm xúc trên tay quá tuyệt vời, làm anh nhớ lại chuyện đêm qua, lại thêm việc thấy người trong lòng ửng hồng hai má, Nhậm Cảnh không nhịn được mà vươn nốt tay còn lại ra.

"Cạch"…

Tiếng sập cửa không nặng không nhẹ vang lên, khiến một người mặt nóng, một người tâm nóng đều nhất loạt hoàn hồn.

Đúng rồi đấy, cái tay chống cửa khi nãy của Nhậm Cảnh đặt lên lưng Dạ Sâm rồi thì cửa nó phải tự đóng thôi!

Nhưng vấn đề là… Thẻ phòng hãy còn ở trong!!!

Gió điều hòa lạnh lẽo quét qua hành lang, Dạ Sâm hỏi "Anh không cầm thẻ phòng à?"

Nhậm Cảnh bất đắc dĩ "Tôi nghĩ cậu sẽ vào."

Dạ Sâm "…"

Thế thì gay go rồi! Tuy là có thể xuống quầy tiếp tân lấy thẻ, nhưng Nhậm Cảnh ăn mặc thế này, đừng nói là xuống lầu, chạy một vòng hành lang bị ai nhìn thấy rồi tiện tay chụp bức ảnh thôi, là cũng đủ để oanh tạc trang nhất báo ngày mai luôn rồi.

Dạ Sâm lại hỏi "Trợ lí của anh đâu? Ở phòng bên cạnh à?"

Nhậm Cảnh đáp "Đang trên đường đến."

"Từ đâu đến?"

Nhậm Cảnh "Bắc thành."

Dạ Sâm nghe xong chán nản "Giờ này mà không tắc đường hai tiếng tôi gọi cậu ta là ba luôn!"

Nhậm Cảnh mặt không đổi sắc, nhưng trong mắt lại vụt qua ý cười rất nhẹ.

Dạ Sâm lại nói "Vậy đi, tôi đi lấy thẻ phòng cho anh, anh cứ chờ đây đã."

Cậu đang định chạy, hệ thống liền hảo tâm nhắc nhở "Cậu còn chưa đầy hai phút đâu."

Dạ Sâm vội dừng bước, quay đầu nhìn Nhậm Cảnh. Sau khi do dự ba giây, cậu nói "Tôi cũng coi như giúp anh một việc đúng không?" Cậu cũng không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thế nhưng nếu không lợi dụng, cậu sẽ khó mà giữ được cái mạng nhỏ này.

Nhậm Cảnh gật đầu "Đúng, một việc rất to lớn."

Dạ Sâm ấp úng "Vậy… Tôi đòi chút báo đáp nho nhỏ cũng không quá đáng chứ?"

Tiện tay giúp mà cũng đòi báo đáp, nói trắng ra thì đúng là không biết xấu hổ, nhưng Dạ Sâm thật sự không còn thời gian nữa rồi!

Ý cười trong mắt Nhậm Cảnh phai nhạt "Không quá đáng."

Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm, vội nói "Anh để tôi hôn một chút, tôi sẽ đi lấy thẻ cho anh ngay lập tức."

Nhậm ảnh đế dù đã chuẩn bị sẵn tâm lí, nhưng vẫn hơi sửng sốt.

Dạ Sâm tự thấy xấu hổ thay cho sự trơ trẽn của bản thân, buồn bực nói "Ờ thì… một chút thôi, hôn nhẹ một chút thôi là được."

Cậu còn chưa dứt lời, một bàn tay ấm áp đã ôm lấy sau tai cậu, khiến cậu ngẩng lên. Sau đó, Nhậm Cảnh hôn xuống.

Dạ Sâm không nhịn được trợn tròn mắt.

Mắt Nhậm Cảnh rất sáng, giống như ánh sao giữa đêm đen, đẹp không lời nào tả nổi.

Dạ Sâm vừa ngây người, đầu lưỡi đã bị cuốn lấy, cảm giác tê dại từ dưới thắt lưng xông lên, kí ức chạy qua đại não. Dạ Sâm vô cùng căng thẳng, cuống quýt đẩy Nhậm Cảnh ra, cắm đầu cắm cổ chạy về phía thang máy "Tôi… Tôi đi lấy thẻ cho anh."

Nhậm Cảnh đứng yên tại chỗ, nhìn bóng lưng Dạ Sâm, trong tâm trí chỉ còn lại ba chữ: Thật đáng yêu!

May mà đêm qua Dạ Sâm là người thuê phòng, nên lấy thẻ khá dễ dàng. Ngoài ra, ông chủ của Man Lạc Á còn là bạn cậu nên các cô nàng tiếp tân đối với cậu rất nhiệt tình. Thậm chí có người còn đề nghị muốn

lên giúp cậu.

Tuy Dạ Sâm biết tính bảo mật của Man Lạc Á rất cao, nhưng mị lực của Nhậm ảnh đế là vô biên, lỡ như làm các cô nàng si mê đến quên cả công việc thì thật phiền.

Cậu lấy được thẻ phòng, đi vào thang máy xoa xoa mặt hòng giảm bớt nhiệt độ.

"Nhiệm vụ hoàn thành chưa?"

Hệ thống đi chết đi "Chúc mừng cậu nhận được 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm thở phào, rốt cuộc cũng không phí công làm mặt dày.

Cậu nhìn thang máy không ngừng nhảy sổ, ngẫm nghĩ một lúc liền hỏi "Vừa nãy cũng coi như tôi hoàn thành vượt mức quy định, lẽ nào không có chút phần thưởng nào sao?" Chỉ cần hôn một chút là đạt tiêu chuẩn, nhưng cậu với Nhậm Cảnh là hôn lưỡi đó! Cho có 1 điểm không phải quá keo kiệt hay sao.

Hệ thống đi chết đi quả nhiên đã đánh giá quá thấp sự không biết thẹn của kí chủ mới!

Dạ Sâm tính toán tỉ mỉ "Hôn một chút là khoảng hai giây, vừa nãy ít nhất cũng phải hôn sáu mươi giây, trừ hao đi thì tốt xấu gì cũng phải cho tôi được hai mươi điểm chứ?"

Hệ thống đi chết đi "Tôi có câu này…"

Dạ Sâm "Nín!"

Hệ thống đi chết đi "Không biết xấu hổ!"

Dạ Sâm hừ một tiếng.

Thang máy lên đến tầng 27, Dạ Sâm không làm lỡ thời gian nữa. Đều là người trong giới giải trí, nên đều hiểu chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ. Trong đó, loại chuyện giống như "Nhậm ảnh đế áo quần xộc xệch bị nhốt ngoài cửa phòng khách sạn" thế này mà lọt ra, thì phải nói là chuyện nặng nặng nặng lắm luôn!

Sau khi mở cửa, Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm. Cậu vừa định tạm biệt, Nhậm Cảnh đã hỏi "Vào ngồi chút không?"

Hệ thống đi chết đi "Mau vào làm chút kìa."

Dạ Sâm "…"

Nhậm Cảnh nói chắc chắn là "ngồi chút", nhưng Dạ Sâm lại thấy trong mắt anh ta giống như bay qua hai chữ "làm chút". (*)

Mẹ nó, nhất định là cậu bị cái hệ thống chết tiệt này tẩy não rồi!

[Ngồi chút: /zuò zuò/ —- Làm chút: /zuò zuò/ -> Từ đồng âm khác nghĩa.]

Dạ Sâm cố gắng tỏ ra bình tĩnh đáp "Thời gian không còn sớm, tôi phải về rồi."

Nhậm Cảnh còn định nói thêm, nhưng Dạ Sâm không dám lưu lại. Nhiệm vụ hoàn thành rồi, cậu thật sự không còn lí do để ở lại nữa!

Không đợi Nhậm Cảnh mở miệng, cậu đã nhân cơ hội xoay người bỏ chạy, bộ dạng giống như quá xấu hổ nên mới phải bỏ chạy.

Nhậm Cảnh nhìn một lúc lâu, cảm thấy tim mình có chút ngứa ngáy.

Dạ Sâm ngồi vào xe xong vẫn thấy vô cùng khô nóng. Cậu nói "Mở điều hòa lạnh đi một chút nữa!"

Tiểu Lưu nhìn bảng số hiện thị 18 độ, im lặng chỉnh thành mức thấp nhất.

Cứ thế một lúc lâu, Dạ Sâm mới tỉnh táo lại.

Tiểu Lưu báo cáo lịch trình, Dạ Sâm nghe vào tai nọ ra tai kia.

Trước giờ, cậu làm việc trong giới giải trí đều như chơi cổ phiếu. Người nịnh bợ cậu không ít, người làm thân lại càng nhiều, thế nhưng, người muốn ngáng chân cậu thì lại chẳng có mấy ai. Nói tóm lại là một đường thuận buồm xuôi gió. Chỉ là Dạ Sâm rất lười, cũng không có dã tâm, một đống cơ hội bày ra trước mắt mà vẫn thờ ơ.

Tiểu Lưu hiểu tính cậu, cho nên lịch trình chỉ sắp xếp theo tiêu chí: hài lòng là chính, kiếm tiền là phụ. Dù sao, thứ nhà họ Dạ không thiếu nhất chính là tiền.

Dạ Sâm hỏi "Xe đã đưa đi chưa?"

Tiểu Lưu nói "Đã cho xe tải đến kéo đi rồi."

Chuyện này là do Dạ Sâm dặn dò, cậu không muốn để bất kì người vô tội nào mất mạng thay cậu!

Dạ Sâm lại nói "Có kết quả kiểm tra nhớ báo tôi biết."

Tiểu Lưu "Được."

Dạ Sâm buồn chán lôi điện thoại ra, đang định bật máy thì nghe thấy tiếng báo tin nhắn của Wechat.

Nhậm Cảnh: Đang ở trên xe sao?

Dạ Sâm suýt chút nữa thì ném luôn điện thoại!

Trong đầu cậu tất cả đều là câu hỏi – Cậu có Wechat của Nhậm Cảnh?? Chuyện lúc nào vậy chứ!

Rất nhanh, Nhậm Cảnh lại nhắn tới: Lần đầu tiên không phải không cho cậu hôn, chỉ là đang ở ngoài, chúng ta nên để ý một chút.

Nhiệt độ trên mặt Dạ Sâm vừa hạ xuống đã lại bốc lên ngùn ngụt, chuyện Nhậm Cảnh muốn giải thích chính là chuyện cậu vừa gặp đã muốn "cưỡng hôn", nhưng lại bị Nhậm Cảnh dùng ngón tay chặn lại…

Thật là mất mặt! Dạ Sâm cầm điện thoại mà như cầm khoai nóng.

Nhậm Cảnh lại nhắn: Vì sao… lại muốn hôn tôi?

Dạ Sâm nhìn chằm chằm sáu chữ kia một lúc lâu, trong lòng đầy sợ hãi, sợ Nhậm Cảnh lại gửi tới câu gì đó có thể dọa chết người. Cậu mở Wechat, động tác mãnh liệt như hổ, nhìn nhìn lại phát hiện, không chỉ có chức năng xóa tin nhắn mà còn…

Nhậm Cảnh lại gửi thêm một tin: Buổi tối có rảnh không?

Đáp lại anh chính là: Dạ Sâm bật chế độ bạn bè, bạn vẫn chưa phải bạn bè của anh ấy. Xin gửi lời mời kết bạn, đợi đối phương đồng ý rồi mới có thể tiếp tục trò chuyện.

(*) Tình hình là, chương này tác giả đã xác định giới tính của cái hệ thống này là (anh ấy, anh ta,..) tức là nam, nên về vđ giới tính coi như đã được giải quyết, nhưng xưng hô thì lại là cả một vđ:)) Gọi "cậu" thì thấy hơi gượng, mà gọi "ông" thì thấy quá già, lại không phù hợp với cách nói chuyện thoải mái của nv chính, nên tạm thời t sẽ để là "cậu", sau này có gì sửa lại sau nha, vì t cũng đọc đến đâu mới làm đến đó thôi TT.TT

3. Chương 3

Nhìn dấu chấm than màu đỏ xa lạ, Nhậm Cảnh ngớ ra, nhưng rất nhanh, khóe miệng anh đã kéo lên, gửi đi một tin nhắn chắc chắn không ai thấy được "Tên nhóc vô lương tâm."

Bên kia.

Hệ thống đi chết đi giơ ngón cái "Bản hệ thống phục bản lãnh đàn ông của cậu!"

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi "Cậu có thể cầu nguyện anh ta đừng nhắn tin cho cậu nữa, vì chỉ có như thế anh ta mới không biết là cậu đã hủy kết bạn với anh ta."

Dạ Sâm "Rồi sao?"

Hệ thống đi chết đi "Rồi lén kết bạn lại với anh ta."

Dạ Sâm buồn bã nói "Cứ như kết bạn lại thì không cần anh ta xác nhận ấy."

Hệ thống đi chết đi "Đúng ha… Thế thì hết cách rồi." Cái điệu cười trên nỗi đau khổ của người khác này không cần rõ quá đâu!

Dạ Sâm ôm di động, cuối cùng quyết định coi như không có chuyện gì xảy ra.

Dù sao thì cậu đã sống rồi, chỉ cần điểm sinh mệnh không ít hơn 1, cậu sẽ không gặp nguy hiểm. Còn hệ thống với Nhậm Cảnh gì đó, rủ nhau đi chết hết đi!

Nghĩ đến đây, tâm tình Dạ Sâm liền tốt lên: Hủy kết bạn thì sao? Mi làm đau mông ba, ba không đập mi đã là may rồi ấy!

"Tiểu Lưu, đưa tôi về!" Tối qua bị lật qua lật lại, cả đêm đều ngủ không ngon, giờ phải lập tức về ngủ bù.

Tiểu Lưu đầy mặt đau khổ "Anh Sâm, chiều còn buổi thử vai…"

Dạ Sâm "Không đi!"

Tiểu Lưu "Đạo diễn Cố dặn em năm lần bảy lượt…"

Không nhắc đến còn đỡ, nhắc đến là Dạ Sâm lại tức không chịu được "Nếu không phải tại cái con rùa Cố Khê đó, tôi có bị…"

Tiểu Lưu nhìn cậu qua kính chiếu hậu, chờ câu tiếp theo, nhưng Dạ Sâm sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra hai chữ "bị làm"? Vì thế, cậu chỉ úp úp mở mở "Nói chung là không đi đâu, tôi đã nói không rảnh rồi, anh ta còn cứ mù quáng đâm vào."

Tiểu Lưu tuy thấy tiếc, nhưng cũng không quá để tâm.

Đạo diễn Cố là bạn thân từ nhỏ của Dạ Sâm, một vai diễn, thích từ chối thì cứ từ chối thôi.

Nhưng Tiểu Lưu thân là người đại diện, trợ lí kiêm tay sai đắc lực vẫn muốn dốc lòng vì chủ "…Anh Sâm, bộ phim này chắc sẽ nổi ấy, vì dù sao cũng có… Ờm…" Cậu ta không dám nói ra tên của Nhậm Cảnh, đành nói "Đội ngũ khổng lồ, chế tác tinh xảo, lại còn là tác phẩm tâm huyết của đạo diễn Cố."

Dạ Sâm liếc mắt khinh thường.

Tiểu Lưu không hiểu sao Dạ Sâm lại có ấn tượng kém như vậy về Nhậm ảnh đế, nhưng cậu đang không thích, cậu ta cũng không nhắc nữa.

Về phần Dạ Sâm, cậu biết rất rõ, bộ phim này cậu không thể nhận, vai diễn này cũng không thể diễn!

Lúc trước, cậu chỉ đơn giản là không thích Nhậm Cảnh, nhưng giờ thì sao? Hai người làm một lần, sáng ra lại hôn một cái, đã thế cuối cùng, cậu còn hủy kết bạn với người ta!

Như vậy mà gặp lại, sẽ có bao nhiêu xấu hổ chứ? Còn đòi quay phim chung? Không sợ ngượng ngùng đến tắc thở mà chết sao!

Dạ Sâm vội ấn số điện thoại của Cố Khê.

Bên kia vang lên âm thanh uể oải "Ông tổ của tôi ơi, cậu rảnh nhưng tôi không rảnh đâu, có chuyện gì mau phun ra đi."

"Phun cái mông!" Dạ Sâm không muốn nói linh tinh với anh ta "Bộ phim kia của anh, tôi không diễn đâu, anh tìm người khác đi."

Cố Khê nghiêm túc hơn một chút "Gì? Không phải nói rồi sao? Hình mẫu nhân vật này chính là cậu, cậu mà không diễn thì ai diễn?"

Dạ Sâm khà khà cười "Thế giới này rất nhiều thằng công tử ăn chơi bạc tình, không thiếu mình tôi đâu."

Cố Khê không biết xấu hổ nói "Nhưng chưa thấy ai xinh đẹp như cậu."

Dạ Sâm "Cút, ba đây là đẹp trai!"

Cố khê "Ừm, anh chàng đẹp trai cao 1m69."

Câu này đã động đúng chỗ ngứa của Dạ Sâm. Cậu nháy mắt nổ tung "Cố Béo!" (*)

[Nguyên văn: – Cố Nguyệt Bán. (Nguyệt) và (Bán) ghép lại thành : Béo]

Đạo diễn Cố yêu ghiệt còn trẻ đã có mỡ thừa cũng là chuyện không thể động đến. Tiểu Lưu chỉ hận mình không thể co rúm lại như quả bóng, lăn xuống gầm ghế làm bạn với mèo con.

Hai người xỉ vả nhau một lúc, Cố Khê cũng không rảnh rỗi "Không diễn thì thôi, ai cần."

Dạ Sâm tình ý sâu xa đáp "Ba cũng vì tốt cho con thôi."

Lời này cậu nói rất thật. Dạ Sâm ở trong giới giải trí cũng rất nổi tiếng. Nổi tiếng lắm tiền, nổi tiếng lắm cơ hội, đồng thời nổi tiếng vì được nâng đỡ mà không phất lên được.

Bởi vì, Dạ Sâm có khuôn mặt trăm điểm, còn diễn xuất thì âm trăm điểm, cộng vào vừa hay chính là không điểm, tương đối cân bằng.

Dạ Sâm ngủ thẳng đến khi trời tối. Sau khi thức dậy, cậu ăn ít đồ lung tung, lấy lại tinh thần.

Cha cậu làm việc ở Mỹ, mẹ cậu liền dính như sam chạy theo. Hai người kể ra cũng hay, mới đi được hơn nửa tháng mà đã quăng thằng con lên chín tầng mây.

Dạ Sâm cũng vui khi được tự do. Cậu ôm con mèo được tắm rửa sạch sẽ và cho ăn cẩn thận ngồi xem phim một lúc thì có bạn bè gửi tin nhắn rủ đi chơi. Mông Dạ Sâm hãy đau, nên không muốn đi đâu, chỉ muốn làm ổ ở nhà.

Sau khi từ chối hết lượt, cậu lại thấy có gì đó không đúng.

Thật yên tĩnh!

Hệ thống đi chết đi không hề lên tiếng suốt cả một buổi chiều!

Lẽ nào biết không bóc lột được cậu cho nên chọn cách từ bỏ rồi?

Dạ Sâm nghĩ thêm: Hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày được 1 điểm, liên tục hoàn thành sẽ tích được càng nhiều điểm. Chiếu theo mấy cuốn tiểu thuyết, đến tám mươi phần trăm là có thể dùng điểm này để đổi đồ. Tỷ như thuốc dưỡng nhan này, thuốc tăng lực này, công pháp thần bí này, thần dược này,… Chà, nếu mà có thuốc tăng trưởng chiều cao, thì có lẽ cậu sẽ động tâm đây!

Nhưng mà thôi, thôi, tuy cậu hơi thấp, nhưng cậu sống rất thoải mái, cậu lười đi làm mấy thứ vô bổ lắm!

Dạ Sâm đúng là có khả năng chống lại cám dỗ, nhưng tiếc là quá ngây thơ, hệ thống đi chết đi còn hiểu cậu hơn cả chính cậu.

Dạ Sâm thoải mái ngủ một giấc, rồi lại sung sướng ăn sáng. Sau khi hớn hở trêu đùa mèo con, thời gian đã đến chín giờ.

"Tinh tinh, nhiệm vụ hàng ngày: Ôm Nhậm Cảnh ba lần, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm hỏi: "Chỉ cần điểm sinh mệnh không ít hơn 1, tôi sẽ không chết đúng không."

Hệ thống đi chết đi "Đúng."

Dạ Sâm vươn vai.

Hệ thống đi chết đi đành phải vạch trần sự thật "Giờ tử vong của cậu là chín giờ năm mươi lăm phút, vào giờ này mỗi ngày sẽ trừ đi 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm mới vươn vai được một nửa đã dứt khoát đứng thẳng dậy "Cái gì cơ?"

Hệ thống đi chết đi "Nhắc nhở hữu nghị: Cậu còn 55 phút…"

Dạ Sâm ngẩn ngơ, đây đâu có giống với những gì đã nói!

Hệ thống đi chết đi sâu xa đáp "Mạng của cậu cũng không phải chỉ đáng giá bằng một điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm "Vậy… Đáng giá bao nhiêu…"

Hệ thống đi chết đi "Cậu muốn biết thật à?"

Vẻ mặt Dạ Sâm tràn đầy vẻ bất chấp.

Hệ thống đi chết đi "Tôi sợ cậu khóc thành Cố Béo nặng trăm kí."

Dạ Sâm "…" Oa một tiếng, khóc thành Cố Béo nặng trăm kí…

Hệ thống đi chết đi tỏ ra là một người cha thục đức an ủi "Thôi, chăm chỉ làm nhiệm vụ đi. Không phải chỉ ôm cái thôi sao, không cần sợ là được!"

Dạ Sâm không muốn để ý đến cậu ta nữa! Nào có ân nhân cứu mạng nào như vậy không? Ném ra khúc xương có độc đến chó cũng không thèm!

Tức thì tức, nhưng tính mạng quan trọng, Dạ Sâm không dám khinh thường.

Trong 55 phút ôm Nhậm Cảnh ba lần? Nghe thì không khó, khó là Nhậm Cảnh đang ở đâu kìa!

Dạ Sâm cầm điện thoại bấm số Tiểu Lưu, sau khi dặn dò một phen, Tiểu Lưu hoang mang đáp "Được, em đi hỏi ngay!" Kì quái, sao anh Sâm nhà cậu ta lại muốn hỏi lịch trình của Nhậm ảnh đế? Không khoa học nha!

Tiểu Lưu làm việc rất khá, mười phút sau đã cho người đến đón Dạ Sâm.

Dạ Sâm lên xe liền bắt đầu ngây ra nhìn di động.

Tương lai còn phải trông cậy vào sự phối hợp của Nhậm Cảnh, vậy thì người bạn này có nên kết lại hay không?

Tất nhiên là phải kết lại rồi!

Chết kiểu gì thì vẫn là chết, tự mình làm thì tự mình chịu!

Dạ Sâm nhắm mắt, tay ấn một cái, yêu cầu kết bạn gửi đi thành công.

Qua nửa giây, cậu mới ti hí mắt, nhìn nhìn, nhưng một lúc vẫn chưa thấy được đồng ý…

Hệ thống đi chết đi "an ủi" cậu "Hôm qua hủy kết bạn, hôm nay lại kết bạn, Nhậm ảnh đế cũng có chút nóng nảy ấy mà." Được rồi! Đây không phải an ủi mà là thêm dầu vào lửa!

Dạ Sâm có thể trách ai? Hậu quả hôm nay đều do sai lầm ban đầu ngây ra, không giải quyết cho tốt thì đừng nghĩ đến việc cười nổi nữa.

Tạm thời bỏ qua chuyện wechat, chuyện cấp bách bây giờ là phải ôm ôm đã.

Nhậm Cảnh là người bận rộn, tuy hai năm nay không cần ngày nào cũng chạy đi tham gia show truyền hình, nhưng vẫn nhận đóng phim bình thường. Nhất là sau khi thành cổ đông của công ty giải trí Hoàn Tinh, số lượng công việc lại càng nhiều đến không đếm xuể.

Thông tin mà Tiểu Lưu gửi cho Dạ Sâm là Nhậm Cảnh đang họp ở cao ốc Hoàn Tinh, dự tính là sẽ kết thúc lúc chín giờ bốn mươi.

Dạ Sâm tính tính, thời gian cũng vừa vặn, trong mười lăm phút kiểu gì cậu cũng ôm được ba cái!

Cậu vội vã chạy đến giải trí Hoàn Tinh, tìm một người bạn để đi cửa sau lẻn vào.

Tên bạn đó còn châm chọc "Không phải cậu không thích Nhậm Cảnh nhất à? Sao lại chủ động đến tìm anh ta thế?"

Dạ Sâm nghiêm túc nói bậy "Tôi tìm anh ta có chuyện quan trọng, ông tôi muốn hợp tác với Hoàn Tinh."

"Vậy cậu nên tìm tôi chứ!"

Dạ Sâm liếc mắt "Cậu làm chủ được chắc?"

"À thì…"

Dạ Sâm lại hỏi "Hay là cha cậu làm chủ được?"

Người bạn kia đẩy cậu "Mau cút đi, cút đi!"

Dạ Sâm thật sự không thể chậm trễ được nữa. Cậu vào thang máy đi thẳng lên tầng 37, đến trước cửa phòng họp, nóng lòng chờ đợi.

Đã chín giờ bốn mươi, sao còn chưa tan họp vậy?

Dạ Sâm hết nhìn điện thoại lại nhìn điện thoại. Từng giây từng phút trôi qua, cậu lại thấy tính mạng mình bị bào mòn đi một chút.

Gấp gấp gấp, quá gấp rồi!

Thế nhưng, loại chuyện như họp này, tuyệt đối là đứng đầu thế giới về việc ăn bớt ăn xén thời gian, giống y như giáo viên dạy quá giờ ấy.

Nói là chín giờ bốn mươi mà không kéo đến mười giờ bốn mươi thì quá là có lỗi với hai chữ "đi họp" rồi!

Làm sao đây? Làm sao đây? Chẳng lẽ phải xông vào?

Dạ Sâm gấp đến đỏ cả mắt. Cậu không muốn chết! Cậu đang sống thoải mái thế này, làm sao phải chết chứ? Hơn nữa, cậu mà chết, thì ông cậu không phải sẽ buồn đến chết theo sao?

Nghĩ vậy, mũi Dạ Sâm cay sè.

Liều thôi! Dạ Sâm quyết tâm, vừa bước lên trước một bước, cửa gỗ đối diện đã chậm rãi mở ra.

Giống như được ánh sáng thần thánh bao phủ, Dạ Sâm thật sự cảm thấy người đàn ông đi đầu chính là chúa cứu thế!

Cậu phi qua, ôm lấy Nhậm Cảnh.

Vốn dĩ, cậu muốn làm ra một cái ôm thật khí phách, thế nhưng vì chênh lệch chiều cao, nên người xem có nhìn từ góc độ nào cũng thấy như cậu đang nhào vào lòng Nhậm ảnh đế.

Nhậm Cảnh hơi sửng sốt, trong đầu anh tràn ngập hình ảnh hai mắt rưng rưng đỏ ửng của Dạ Sâm.

Bộ dáng này anh mới thấy đêm qua, có điều lúc đó là Dạ Sâm khóc vì sinh lí, vô cùng câu dẫn. Còn bây giờ thì lại làm người khác đau lòng.

"Sao vậy?" Nhậm Cảnh nhỏ giọng hỏi.

Dạ Sâm không đáp, ra sức ôm một cái rồi nhanh chóng buông ra, sau đó lại ôm cái nữa, lại ôm cái nữa.

Nhậm Cảnh "…"

Các ông lớn phía sau Nhậm Cảnh "!!!"

Hệ thống đi chết đi "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Xong rồi! Dạ Sâm không nhịn được mà nhoẻn miệng cười. Nhưng cậu cũng rất nhanh ý thức được tình huống vô cùng xấu hổ!

Làm sao đây? Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!

Thừa dịp mọi người còn đang ngơ ngác, chân Dạ Sâm giống như bôi dầu, chạy trốn nhanh ngang với thỏ thành tinh!

Nhậm Cảnh mất một lúc mới hoàn hồn.

Người phía sau anh không ai dám hé răng. Đó là tiểu thiếu gia nhà họ Dạ sao? Lẽ nào Nhậm Cảnh bội tình bạc nghĩa với cậu ta?

Vậy, vậy thì sao được chứ!

4. Chương 4

Đương sự đã không tỏ thái độ, quần chúng vây xem cũng không tiện hỏi nhiều.

Tuy có chút lo lắng, nhưng bọn họ đều tin tưởng Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh có thể đi được đến ngày hôm nay, tuyệt đối phải là một kẻ có đầu óc. Chuyện gì nên làm, người gì không nên dây vào, anh hẳn đã biết rất rõ.

Lại nói, tin đồn về Nhậm Cảnh từ đó tới nay đều rất tốt, không có quan hệ lung tung bừa bãi gì. Ngoại trừ ngầm phối hợp để tạo ra ít scandal tuyên truyền, cuộc sống của Nhậm Cảnh căn bản không dính bất kì một vết nhơ nào.

Một người có thể tự kiềm chế mình tốt như vậy, thật đúng là người đáng được tín nhiệm và tôn trọng.

Nhậm Cảnh im lặng, mọi người cũng coi như không thấy. Mặc dù hơi tò mò, nhưng người nào người nấy y như cáo già, biết rõ lòng hiếu kì có thể giết chết mèo, nên đều thành thực giấu đi, không nói một câu.

Dạ Sâm trốn nhanh như ăn trộm. Dùng lời của Cố Khê để nói thì chính là "Đừng nhìn chân ngắn, tốc độ di chuyển không phải người nào cũng theo kịp đâu!"

Cậu ra khỏi khu vực phòng họp, vào thang máy, ngồi ở trong xe rồi mà mặt hãy còn nóng bừng.

Thật mất mặt! Mất đến tận nhà bà ngoại luôn!

Tuy cậu chỉ vì muốn kéo dài tính mệnh, thế nhưng người khác không hề biết có được không!

Dạ Sâm càng nhớ lại càng xấu hổ, tự mình ôm Nhậm Cảnh thì thôi đi, đằng này còn ôm tận ba lần!

Đám người kia sẽ không bị cậu dọa cho choáng váng luôn chứ…

Dạ Sâm rên rỉ, ngửa đầu ra thành ghế, chán đời.

Tiểu Lưu cẩn thận gọi khẽ "Anh Sâm?"

Dạ Sâm "Anh Sâm chết rồi, có việc gì thì đi hóa vàng đi."

Tiểu Lưu "…"

"Chết mất thôi!" Một lúc sau, Dạ Sâm mới lấy lạ sức sống "Đi Lan Đình đi, hôm nay anh đây không say không về!"

Tiểu Lưu mấp máy miệng, cuối cùng vẫn không đủ can đảm nói ra câu "Hôm qua anh mới đăng status kêu lại uống say sẽ làm cún con".

Dạ Sâm không gọi ai, tự mình tìm một góc gần cửa sổ. Cậu gọi số rượu mà mẹ mình cất ở đây, khí thế tương đối "hung hăng", giống như có thể uống hết sạch ba bình ngay lập tức.

Có điều, trên thực tế, Dạ Sâm mới chỉ uống một cốc, mặt đã đỏ ửng, lôi kéo Tiểu Lưu "Đến đây, đến đây, uống với tôi, lát kêu bọn họ đến đón."

Tiểu Lưu đau khổ "Anh Sâm, em không biết uống đâu."

Dạ Sâm nói "Tập chút là biết, cạn một chén nâng cao tinh thần trước nào."

Tiểu Lưu nào dám uống thật? Số rượu vang đỏ này toàn là giá sáu số, được phu nhân coi như tâm can bảo bối. Cũng chỉ có Dạ Sâm mới dám uống như nước lã, chứ đổi người khác, còn không sợ bị đánh chết?

Tửu lượng của Dạ Sâm không cao, uống hết một cốc đã mơ màng. Sau khi mơ màng thì nhất quyết bắt Tiểu Lưu phải uống cùng. Tiểu Lưu không lay chuyển được người nọ, chỉ đành thi triển kĩ năng chạy trốn, chạy ra ngoài ngồi chờ.

Tiểu Lưu đi rồi, Dạ Sâm chỉ còn lại một mình. Cậu lại uống thêm một cốc. Bi thương không nén nổi trào lên. Cậu cảm thấy mình thật sự rất ấm ức.

Thanh danh cả đời bị hủy chỉ trong chốc lát! Lại còn làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy trước mặt bao nhiêu người…

Dạ Sâm càng nghĩ càng buồn, buồn xong thì lại tức, tức đến viền mắt đỏ hoe.

Lúc Nhậm Cảnh bước vào, liếc mắt liền thấy bóng người bên cửa sổ.

Cậu mặc áo phông quần lửng đơn giản, cánh tay và bắp chân trắng trẻo lộ ra ngoài, cuộn mình trên cái ghế lưng cao trông đến là đáng thương.

Nhậm Cảnh thấy tim mình ngứa ngáy, không suy nghĩ gì đã đi tới.

Vừa đi tới gần, liền thấy gò má ửng hồng và đôi mắt phủ đầy hơi nước của Dạ Sâm.

Vẫn buồn sao? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nhậm Cảnh định gọi Dạ Sâm. Đáng tiếc, anh còn chưa kịp mở miệng, Dạ Sâm đã nhìn thấy anh.

Cậu giống như một con thỏ bị dọa sợ, nhảy dựng lên, suýt chút nữa thì lật đổ cả cái bàn.

Nhậm Cảnh chớp chớp mắt.

Dạ Sâm đã uống hai cốc, rượu vào thì can đảm hơn, nên to giọng nói "Đừng có mà tới đây!"

Nhậm Cảnh đứng yên không nhúc nhích.

Dạ Sâm nhớ lại lần trước mình uống say bị anh ta làm, đến giờ mông hãy còn đau. Vì thế giận dữ trợn mắt, "độc ác" trừng anh, bộ dạng khá là hung hãn.

Đáng tiếc, cái này lại trông cứ như một tên tủi thân muốn khóc còn cố tình tỏ vẻ!

Tim Nhậm Cảnh mềm nhũn, dịu dàng nói "Có gì không vui thì nói ra, đừng uống rượu giải sầu, hại thân."

Dạ Sâm bị chất giọng của anh làm cho cả người tê dại. Nhưng xét thấy cho dù có thua trận thì cũng không được để người khinh thường, cậu liền ngẩng đầu ưỡn ngực oán giận "Anh đừng có mà…"

Mà giả mèo khóc chuột! Nhưng còn chưa kịp nói, hệ thống đi chết đi đã cắt ngang "Đừng bảo anh không nhắc cậu, mai còn nhiệm vụ phải làm đó nha."

Dạ Sâm nháy mắt kinh sợ.

Giờ mà tranh hơn thua, mai lại phải hạ mình, chuyện này không ổn.

Thế nhưng Dạ Sâm có vẻ không quản lí được bản thân khi uống say…

Không! Vì ngày mai, cậu phải tự cứu mình!

Làm thế nào để tự cứu? Đương nhiên là chạy chạy chạy!

Vì thế, một tên mới giây trước còn to tiếng định cãi nhau, giây sau đã biến thành thỏ tinh, nhấc chân bỏ chạy.

Nhậm Cảnh giữ cổ tay cậu. Dạ Sâm hung hăng trừng mắt "Buông ra!"

Nhậm Cảnh thật ra cũng không nắm chặt, vì cổ tay cậu trắng như tuyết, anh sợ dùng lực mạnh sẽ lưu lại dấu vết.

Dạ Sâm bắt được cơ hội liền chạy thẳng một mạch.

Nhậm Cảnh còn muốn theo sau, nhưng trợ lí của anh đúng lúc đi đến.

Nhậm Cảnh chỉ đành đứng lại, tiếc nuối nhìn bóng lưng kia biến mất.

Dương Sâm bất ngờ hỏi "Dạ Sâm?"

Nhậm Cảnh ứng tiếng.

"À…" Dương Sâm ngẫm nghĩ rồi nói "Hình như cậu ta gửi lời mời kết bạn trên Wechat cho anh đó."

Nhậm Cảnh nhanh chóng phản ứng "Điện thoại đâu?"

Dương Sâm móc một chiếc điện thoại khác của Nhậm Cảnh từ trong ca-táp ra.

Sau khi bật máy, Nhậm Cảnh liền thấy thông báo xin kết bạn.

Anh hỏi "Lúc nào vậy?"

Dương Sâm "Tôi cũng không để ý, mãi đến trưa mới thấy."

Chiếc điện thoại này là điện thoại để giải quyết việc công của Nhậm Cảnh, số điện thoại cũng đồng thời là số Wechat. Do trong đây toàn là người của giới giải trí và người làm việc chung, cho nên anh rất ít khi tự mình xem mà hoàn toàn giao cho Dương Sâm xử lí. Cái Wechat anh kết bạn với Dạ Sâm lúc trước là tài khoản riêng, chỉ có mấy người bạn ít ỏi, ngoài ra, còn không xác nhận số điện thoại.

Có lẽ sau khi Dạ Sâm hủy kết bạn liền hối hận, muốn kết lại. Nhưng cậu không biết số Wechat của anh nên tìm theo số điện thoại. Sau khi gửi lời mời kết bạn mãi mà không được đồng ý, thì nghĩ là anh đã block cậu…

Cho nên… Cậu mới buồn như thế sao?

Buồn hết đêm qua đến trưa nay? Thậm chí còn phải đến đây để uống rượu giải sầu?

Nhậm Cảnh không nhịn được mà nhếch nhếch khóe miệng, ý cười trong mắt ấm áp đến mức có thể hòa tan con người.

Thẳng nam Dương Sâm bất ngờ bị làm cho rung động đến phát run!

Nhậm Cảnh chọn đồng ý. Sau khi khung chat hiện ra, anh gửi cho Dạ Sâm một tin nhắn, rồi lại lấy một cái điện thoại khác ra gửi lời mời kết bạn.

Dạ Sâm đang trên đường về nhà, thấy điện thoại rung lên một chút, rồi lại rung lên một chút làm cậu lúc đầu còn tưởng là mấy tên bạn đểu nhắn tới, không thèm để ý. Nhưng rất nhanh, điện thoại lại tiếp tục rung lên.

Dạ Sâm tâm tư bộn bề cầm máy lên, định mắng cho cái tên không có mắt kia một trận. Ai ngờ, cậu lại thấy có hai thông báo Wechat, một cái trong đó là lời mời kết bạn.

Nhậm Cảnh: Đây là một tài khoản Wechat khác của tôi, trước giờ đều do trợ lí xử lí.

Tiếp đó là một tin nhắn thoại. Dạ Sâm mở ra, âm thanh của Nhậm Cảnh giống như ghé vào tai cậu nói nhỏ "Đừng khóc, tôi không hủy kết bạn với cậu."

Dạ Sâm nghe mà đầu ngón tay run rẩy!

Cái… Cái…

Đúng lúc này, Cố Khê gửi đến một tin nhắn.

Cố Khê nói "Vừa nãy không cẩn thận hủy kết bạn với cậu, đừng để ý nhá, tôi chỉ hủy nhầm người thôi."

Dạ Sâm sững sờ một lúc "Anh hủy kết bạn với tôi rồi sao còn nói chuyện với tôi được?"

Cố Khê "Thì kết bạn lại."

Dạ Sâm ngạc nhiên "Anh hủy rồi kết lại, chẳng lẽ không cần tôi đồng ý sao!"

Cố Khê "Đồng ý cái rắm à! Cậu đâu có hủy kết bạn với tôi!"

Dạ Sâm "…" Mẹ nó! Cái chức năng gì vậy! Làm tổn thương ba ba, mi thấy hay lắm sao!

Hệ thống đi chết đi có chút hả hê "Ay da ~"

Dạ Sâm thẹn quá hóa giận "Cút cút cút!"

Điện thoại trong tay lại rung lên một tiếng. Cậu mở ra nghe, thiếu chút bất tỉnh!

Âm thanh của Nhậm Cảnh vô cùng tiêu chuẩn "Đêm qua… Tôi rất vui."

Hệ thống đi chết đi "Ù ôi ~~~~~~~~" Chỗ này lược bướt một trăm kí hiệu cuộn sóng trào dâng.

Dạ Sâm thật sự không cầm nổi cái điện thoại nóng bỏng tay này nữa. Cậu đỏ bừng mặt ném nó ra ghế trước, dọa Tiểu Lưu giật mình "Anh Sâm? Sao thế?"

Dạ Sâm khó khăn nói "Không, không, không sao."

Nói lắp thế rồi mà còn không sao mới lạ!

Có điều Tiểu Lưu là một trợ lí rất biết điều, chuyện không nên hỏi sẽ tuyệt đối không hỏi. Cậu ta chăm chú lái xe, ngay cả liếc cũng không liếc nhìn cái điện thoại kia.

Dạ Sâm ngồi một lúc, thấy không ổn lắm. Cậu với điện thoại, nhanh chóng gõ một đống chữ "Đêm qua tôi

uống say quá, không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng chúng ta đều là người lớn cả, nếu có phát sinh chuyện gì thật, thì cũng không sao, không cần quá để tâm, ha ha ha…"

Cậu đánh xong lại thấy không ổn, vô cùng nghiêm túc xóa đi viết lại. Ai ngờ xe phanh gấp, Dạ Sâm run tay ấn luôn nút gửi.

"Lưu Tiểu Minh!!!" Dạ Sâm bùng nổ.

Tiểu Lưu đã lâu không được nghe đầy đủ tên mình, sửng sốt một lúc mới kịp phản ứng, vội vã nói "Ngại quá anh Sâm, tại xe trước dừng đột ngột, em cũng hết cách…"

Dạ Sâm chẳng buồn quan tâm cậu ta, vội vã muốn thu hồi tin nhắn, nhưng cậu vừa ấn vào hai chữ kia, khung đối thoại đã hiển thị "Đối phương đang nhập…"

Nhậm Cảnh đã nhìn thấy! Lẽ nào anh ta vẫn luôn cầm điện thoại chờ cậu trả lời sao!

Dạ Sâm có chút vô cùng hối hận, chẳng thà cậu đừng thu hồi còn hơn!

Như cậu đây thì được coi là gì? Giấu đầu hở đuôi ư? Nhậm Cảnh rồi sẽ nghĩ thế nào? Càng tỉ mỉ phân tích, cậu càng thấy sợ hãi!

Dạ Sâm không dám nhìn xem Nhậm Cảnh gửi gì cho mình, luống cuống tắt máy, hòng tự lừa mình dối người.

Hết một buổi chiều và một buổi tối, Dạ Sâm vẫn chưa bật máy. Cậu chơi game suốt một buổi tối, chơi thắng chán chê mới mệt mỏi ngủ thiếp đi. Kết quả, sáng hôm sau, khi trời vừa sáng, hệ thống đi chết đi đã dựng dậy phục vụ.

"Dậy đi, dậy đi!"

Dạ Sâm mới chỉ ngủ được có bốn tiếng vô cùng ngái ngủ "Ầm ĩ cái gì vậy! Tôi muốn ngủ!"

"Sáu giờ rồi, ngủ nữa thì cậu khỏi tỉnh luôn đấy!"

Dạ Sâm bất mãn nói "Mới có sáu giờ, còn gần bốn tiếng nữa mới đến chín giờ năm mươi lăm mà!"

Hệ thống đi chết đi vô cùng tâm lí "Chủ yếu là nhiệm vụ hôm nay hơi khó, cậu chắc là cậu không cần dậy sớm chuẩn bị chứ?"

Dạ Sâm có dự cảm không lành, ngồi dậy ôm gối đầu, tóc tai như ổ quạ, nhưng vô cùng khí phách ra lệnh "Nói nhiệm vụ đi."

Ngữ khí của hệ thống đi chết đi cũng không cần quá sung sướng như vậy đâu! Nó nói "Nhiệm vụ hàng ngày: Đích thân làm chocolate hình trái tim cho Nhậm Cảnh. Thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm "Cậu đang chơi tôi đấy à?"

Hệ thống đi chết đi "Chú ý, nhất định phải là đích thân làm, hơn nữa, còn phải làm chocolate hình trái tim nha."

5. Chương 5

Chuyện này đúng là làm khó Dạ Sâm.

Sống đến hôn nay, đến cả siêu nước cậu còn chưa từng đun, thế mà giờ lại bắt cậu phải làm chocolate, còn là chocolate hình trái tim!

Đúng là xàm xí!

Hệ thống đi chết đi an ủi Dạ Sâm "Không khó như cậu tưởng tượng đâu, chỉ cần làm tan chảy chocolate rồi biến nó thành hình trái tim là Ok à."

"Đơn giản quá ha." Dạ Sâm đáp "Hay là cậu tới làm đi?"

Hệ thống đi chết đi "Ha ha ha!" Cười, cười đến vô cùng trơ tráo!

Dạ Sâm ôm chăn ngồi ngây ra trên giường ba giây xong mới quyết định đứng dậy nghiên cứu thử.

Hết cách rồi, nhiệm vụ hàng ngày của cậu còn có một cái tên khác là nhiệm vụ đòi mạng, cậu không thể mặc kệ nó được!

Không phải chỉ là làm chocolate hình trái tim thôi sao? Không khó, không khó, xắn tay áo lên làm nào!

Dạ Sâm lên mạng tìm hiểu, phát hiện độ khó đúng là không cao, chỉ cần làm tan chảy chocolate cũ rồi thay đổi thành hình dạng khác là được.

Quá trình làm tan chảy thì đơn giản rồi, nhưng còn khuôn thì…

Dạ Sâm không dám bảo Tiểu Lưu đi mua, sợ mình mà gọi điện bảo thế, thì kiểu gì Tiểu Lưu cũng sẽ cho là mình đang nói mớ!

Làm sao đây… Tự mình đi mua ư?

Nhưng đi đâu mới mua được? Siêu thị có không?

Dạ Sâm hít sâu, quyết định ngụy trang xông vào siêu thị một lần.

Cậu quấn bản thân thành một cái bánh chưng, nóng đỏ cả mặt, vậy mà đến cuối cùng vẫn không tìm được thứ mình muốn.

Hệ thống đi chết đi nhắc nhở "Không phải hình trái tim thôi à? Dùng khuôn làm gì? Về tự mình cắt cắt tí chắc được thôi."

Dạ Sâm thấy cũng đúng. Khi còn bé, ông cậu còn từng khắc tượng gỗ cho cậu. Tượng gỗ khắc ra vô cùng sống động, đẹp mắt. Căn cứ vào luật di truyền, cậu không khắc được tiểu tiên nữ, nhưng khắc một hình trái tim thì chắc vẫn được.

Thời gian không thể lãng phí, Dạ Sâm quyết định khiêu chiến bản thân!

Sau khi chạy về đến nhà, cậu lại phát hiện ra một chuyện khác. Đó chính là mất công đi siêu thị mà quên mua chocolate!

Thôi kệ, trong nhà dù gì cũng còn không ít Debauve&Gallais mà Thái Hậu xách về từ Pháp, bỏ ra đun chảy cũng như nhau cả!

[Debauve&Gallais: Một trong những loại chocolate đắt nhất thế giới của Pháp.]

Dạ Sâm xoa xoa tay, chuẩn bị "xuống bếp" một lần trong đời!

Lần thứ nhất, do thấy chocolate hóa lỏng quá chậm, Dạ Sâm liền bỏ đi đánh răng rửa mặt. Đến lúc quay ra, đáy nồi đã đen kịt một mảng, không thể phân biệt đâu là chocolate đâu là muội than nữa luôn!

Lần thứ hai, Dạ Sâm cẩn thận hơn, canh chừng suốt cả quá trình cũng như bật lửa lớn. Kết quả, chocolate dính chặt vào đáy nồi, một bộ yêu đương thắm thiết, có đánh chết cũng không rời.

Đến lần thứ ba, Dạ Sâm rốt cuộc cũng tìm ra được công thức, cho ra lò chocolate ở dạng lỏng sền sệt. Đáng tiếc phán đoán có sai sót, số lượng quá ít, dẫn đến chocolate bám hết vào thành nồi không đổ ra được tí gì!

Dạ Sâm hít sâu, không ngừng cố gắng. Sau khi vật lộn hơn nửa tiếng, cậu cuối cùng cũng nhận ra là mình phải đun cách thủy. Đợi khi làm tan chảy chocolate thành công, Dạ Sâm vô cùng vui mừng, cảm thấy đây không còn là chocolate nữa mà chính là tâm huyết của mình!

Nếu không phải còn cái "hình trái tim", cậu nhất định sẽ đập cho cái hệ thống đi chết đi kia một nhát chết ngay!

Hệ thống đi chết đi mang theo ngữ khí yên lòng của người cha già "Được đấy, được đấy, giờ chỉ cần tạo hình trái tim nữa là xong!"

Cuối cùng cũng đến thời khắc mấu chốt, chocolate đã đông lạnh, có thể đem đi cắt!

Dạ Sâm cầm dao nhỏ, cẩn thận phân chia…

"Cạch!" Chocolate giống như thủy tinh bị đập nát, nháy mắt chia năm xẻ bảy.

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi "Ặc…"

Thành quả vất vả khổ sở hơn nửa tiếng của Dạ Sâm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Điều này thật không giống với trong tưởng tượng! Sao chocolate lại giòn thế chứ?

Dạ Sâm mặt không đổi sắc cầm lên một miếng miễn cưỡng coi như giống hình tam giác, nói "Tôi thấy cái này có hình trái tim này."

Hệ thống đi chết đi "…"

Dạ Sâm nói chắc nịch "Đây chính là chocolate trái tim tôi làm!"

Hệ thống đi chết đi "Tỉnh lại cái coi, tuy là tôi cũng muốn dung túng cậu làm bừa, nhưng cậu như này đúng là quá tùy tiện rồi! Chỉ hươu bảo ngựa thì ít nhất ngựa nó còn có bốn chân nhá!"

Dạ Sâm còn muốn giải thích, bên ngoài đã truyền đến tiếng nói "Cậu đang làm cái gì mà…"

Tiếng nói này rất có tính đặc trưng, lười biếng, nhàn nhã, phối hợp với ngũ quan xinh đẹp thì đúng là yêu nghiệt.

Nhưng ai ngờ, vóc người của yêu nghiệt có thể khiến đối phương mặt đỏ tim đập trước mắt lại là một tên béo nặng chín mươi cân!

Năm tháng đúng là một con dao giết heo, giết heo xong, heo liền biến thành yêu tinh!

Dạ Sâm tâm tình nát bét phun trào "Không biết gõ cửa à?"

Cố Khê "Tôi cũng muốn gõ cửa lắm, nhưng cửa nhà cậu đâu có đóng đâu."

Dạ Sâm "…"

Cố Khê đi tới, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên. Sau khi quan sát một lúc, anh ta giật mình "Cậu… Cậu đang làm chocolate?"

Dạ Sâm "…"

Cố Khê trợn mắt "Bảo bối, cậu không trúng tà chứ?"

Dạ Sâm thẹn quá hóa giận "Cút cút cút!"

Cố Khê không để ý, nghĩ chuyện tốt thế này mà bỏ lỡ thì hối hận cả đời "Ay da, cậu làm cho ai đấy?" Anh ta xấu xa cười "Rốt cuộc là ai mà lại tốt số như vậy?"

Dạ Sâm không thèm đếm xỉa đến Cố Khê "Cút nhanh đi, không đi, tôi up bức ảnh chín mươi cân mĩ miều của anh lên weibo đấy!"

Cố Khê đáp trả "Đừng có xấu hổ mà, cậu xem, cậu nói cho tôi biết là ai, tôi còn có thể nghĩ kế giúp cậu nha"

Dạ Sâm "Thôi khỏi!"

Cố Khê càng cười bỉ ổi hơn "Xem ra là có người trong lòng thật rồi."

Dạ Sâm giận dữ "Có cái rắm ấy!"

Cố Khê cũng hiểu tính cách của Dạ Sâm, chọc quá đà sẽ khiến người nổi cáu, vì thế khoát tay nói "Thôi, không đùa cậu nữa, cậu làm chocolate của cậu đi, tôi có chuyện hỏi cậu đây."

Dạ Sâm liếc nhìn anh ta "Chuyện gì?"

Cố Khê "Cậu không nhận phim của tôi thật à?"

Dạ Sâm đáp "Không!"

Cố Khê nhắc nhở "Cơ hội tốt như vậy cậu không nắm bắt sao? Trừ tôi ra, còn ai có thể giúp cậu phất lên được chứ!"

Dạ Sâm ngó lơ "Phất lên thì sao? Ba hiếm lạ chắc?"

Cố Khê nói "Thế cậu lăn vào giới giải trí làm cái rắm gì?"

Dạ Sâm không đáp.

Cố Khê không nhìn nổi bộ dạng này của cậu, chặn ngang "Được rồi, được rồi, không thích thì thôi, sau này còn nhiều cơ hội, ba lại tìm cho cậu cái tốt hơn."

Anh ta vừa dứt lời, điện thoại đã vang lên. Cố Khê ra dấu tay với Dạ Sâm rồi đi đến một bên nghe máy.

Dạ Sâm nhìn Debauve&Gallais, trong lòng không biết là mùi vị gì.

Cố Khê muốn tốt cho cậu, cậu biết.

Nhưng có người đã muốn cậu chết, thì cho dù cậu giành hay không giành, cậu cũng là cái gai trong mắt người ta!

Báo cáo kiểm tra làm xong, quả nhiên xe đã bị người động tay động chân. Tiểu Lưu trực tiếp cảm thán "Anh Sâm phúc lớn mạng lớn, được thần tiên bảo hộ", nếu như không phải dừng xe đúng lúc, mà cứ lái tiếp thì đã lệch lái bay ra khỏi lan can bảo hộ, chết không toàn thây.

Trên thực tế, Dạ Sâm đúng là đã "chết", hôm nay cũng coi như được sống lại lần nữa.

Dạ Sâm đang thất thần, nhưng vẫn nghe rõ cái tên "Nhậm Cảnh".

Cậu thấy Cố Khê hỏi "Nhậm Cảnh rảnh không? Chờ tôi một lát, tôi qua ngay, cũng đang ở gần."

Bộ phim này của Cố Khê, Nhậm Cảnh không chỉ là diễn viên chính mà còn là nhà đầu tư, cho nên cả hai thường hay gặp mặt để thương lượng bàn bạc nhiều thứ.

Dạ Sâm lóe lên ý tưởng, vội hỏi "Lát anh đi đâu?"

Cố Khê nói ra tên một địa điểm.

Dạ Sâm cẩn thận ghi nhớ.

Cố Khê cũng không để ý. Anh khó khăn lắm mới hẹn được Nhậm Cảnh, không muốn làm trễ nải thời gian nữa nên xoay người rời đi.

Trước khi đi còn nhìn liếc qua vỏ hộp sản phẩm trong thùng rác, khóe miệng giật giật "Đồ phá gia chi tử, chocolate hai ngàn một hộp lại bị cậu lôi ra chà đạp như thế!"

Dạ Sâm nghiêng người, che đi bốn cái vỏ hộp khác.

Giá của miếng chocolate hình trái tim này đúng là không rẻ. Năm hộp chocolate giá mười ngàn, cộng với cái chảo giá năm sáu ngàn bị cháy đen…

Không, không, không thể tính như thế được! Chocolate "trái tim" của cậu là vô giá mới đúng!

Sau khi Cố Khê rời đi, Dạ Sâm lại tiếp tục làm chocolate. Lần này, cậu tra baidu một lúc, tìm tòi thêm nhiều tư liệu, cuối cùng cũng rút ra được ít tâm huyết.

Lúc đun đã biết chỉnh lửa, đun xong thì đã biết phải tạo hình trước rồi mới cất vô tủ lạnh. Ngoài ra, thời gian để tủ cũng không được quá lâu…

Vất vả nửa ngày, cuối cùng cũng thành công cho ra lò một miếng chocolate hình trái tim méo mó vặn vọ.

Dạ Sâm thở dài, cảm giác như đời mình chưa bao giờ phải cố gắng nhiều như thế!

Chocolate làm xong, điều quan trọng là làm sao để Nhậm Cảnh ăn nó.

Việc này có chút khó, nhưng Dạ Sâm vừa động não, đã nghĩ ra một biện pháp tuyệt vời.

Cậu gọi cho Tiểu Lưu dặn dò.

Tiểu Lưu hoang mang "Anh Sâm… Không phải đạo diễn Cố vừa mới…"

Dạ Sâm nghiêm túc đáp "Năm nay nhuận tháng sáu."

Tiểu Lưu "…" Đúng, đúng ha.

Khoảng chín giờ, Dạ Sâm hùng hổ chạy đến phòng hội nghị Lâm Thanh.

Cậu báo tên Cố Khê, nhân viên liền dẫn cậu đến phòng riêng.

Trong phòng, ngoại trừ Cố Khê và Nhậm Cảnh còn ba người khác. Bọn họ đang nghiêm túc thảo luận chuyện quay phim…

Cửa đột ngột bị mở ra, mùi hương ngọt ngào bay vào, khiến ai ở trong cũng ngẩn người.

Ngọn nến được cắm phía trên chiếc bánh kem xinh đẹp. Người bê bánh thì cả mặt tràn đầy hoang mang. Thế nhưng người thanh niên đi cạnh cậu ta thì lại hớn hở tươi cười, cao giọng nói "Anh Khê, sinh nhật vui vẻ!"

Cố Khê "…"

Dạ Sâm ngại ngùng mỉm cười "Có làm phiền công việc của mọi người không?"

Một đám quần chúng vây xem vội đáp "Không, không, không phiền!"

Nhậm Cảnh khẽ nhíu mày, đôi mắt đen thẳm rơi lên người Dạ Sâm.

Dạ Sâm không hiểu sao thấy nong nóng, nhưng cậu vẫn cố gắng chống đỡ, vẻ mặt thản nhiên cười nói "Ngại quá, tôi muốn cho anh Khê một bất ngờ. Anh ấy cứ bận suốt, đến cả sinh nhật mình cũng quên, thành ra người làm anh em như tôi đây sao có thể quên được. Vừa hay, anh ấy sinh lúc chín giờ ba mươi tám phút, cho nên tôi mới chọn giờ này để tới."

Khóe miệng Cố Khê giật giật. Anh ta còn không biết hóa ra mình sinh lúc chín giờ ba tám đấy!

Dạ Sâm nhìn Cố Khê, cười tươi như hoa.

Tuy Cố Khê không biết cậu định làm gì, nhưng trước mặt nhiều người, không tiện vạch trần cậu, cho nên, đành giả bộ kinh hỉ, vui vẻ nói "Tôi quên đấy, Sâm Sâm đối với tôi thật tốt!"

Cái tên này gọi cũng quá là buồn nôn đi!

Dạ Sâm nổi đầy da gà, nỗ lực duy trì nụ cười.

Quần chúng vây xem trầm trồ khen ngợi, cảm thán bị tình nghĩa sâu đậm của cả hai làm cho xúc động. Sau khi đi tới chúc mừng sinh nhật Cố Khê xong còn biểu thị bản thân nhất định sẽ bổ sung quà tặng.

Cố Khê vừa cười vừa đáp, khung cảnh hết sức hài hòa.

Nhậm Cảnh thu lại đường nhìn, không ngó chăm chăm Dạ Sâm nữa. Anh quay đầu nói chuyện với Cố Khê, ngôn ngữ cử chỉ không chút sai lầm. Chỉ là ý cười nơi khóe miệng nhìn sao cũng thấy không đúng lắm.

6. Chương 6

Vì người anh em không khiến người bớt lo của mình, Cố Khê chỉ đành kín miệng như bưng.

Nhậm Cảnh hỏi anh ta "Đạo diễn Cố hình như chẳng tổ chức sinh nhật bao giờ?"

Cố Khê đáp "Không thu xếp được ấy, với cả mình vẫn còn trẻ mà."

Nhậm Cảnh mặt không đổi sắc. Cố Khê lại bồi thêm "Có Dạ Sâm là đang yên đang lành cũng thích tạo bất ngờ thôi."

Bốn chữ cuối cùng phải nói là nghiến răng nghiến lợi bật ra. Nhưng lại khiến người nghe cảm thấy như đang cường điệu khoe khoang.

Nhậm Cảnh nhẹ giọng nói "Tình cảm của các anh thật tốt."

Cố Khê "Tàm tạm thôi. Quen biết mấy chục năm, ba mẹ cậu ta còn muốn gán ghép cho chúng tôi thành một đôi luôn ấy…" Câu này chỉ mang tính chất nói đùa. Anh ta là GAY, Dạ Sâm cũng không thẳng, nhưng đáng tiếc, anh ta không thích ở trên. Còn Dạ Sâm thì nhìn cái dáng kia là biết ngay chỉ có đường bị đè!

Nhậm Cảnh mấp máy môi, không tiếp thu nổi đả kích của câu sau.

Thật ra, Cố Khê còn chưa nói hết. Bình thường, anh ta còn cười cợt bảo nếu như mình và Dạ Sâm có thể thành một đôi thật, thì có khi phải đợi đến ngày trạch đẻ ngọn đa luôn!

Nhưng mà anh ta nào đã kịp nói? Dạ Sâm cắt ngang hai người "Đến ăn bánh kem đi, coi như ăn chút điểm tâm trước bữa ăn. Chúng ta cùng chúc mừng sinh nhật anh Khê nào!"

Lời này vô cùng chân thành, trong cặp mắt to tròn của Dạ Sâm cũng tràn đầy chờ mong.

Cố Khê bị cậu nhìn đến mất tự nhiên, thầm nghĩ không biết tên này lại đang muốn làm gì?

Dạ Sâm thúc giục "Mau cắt bánh đi!"

Cố Khê nhỏ giọng đáp "Trong cái bánh kem này không có bom chứ hả?"

Dạ Sâm liếc mắt "Ngốc à? Nổ thì tôi với anh sống được chắc?"

Cố Khê hay thích nói đùa "Cũng đúng, tôi mà chết thì kiểu gì cậu cũng sẽ tự tử theo."

Dạ Sâm "Theo cái mông!"

Bọn họ nói không lớn, nhưng phòng bao cũng không lớn, Nhậm Cảnh lại đứng ngay bên cạnh, nên có thể nghe thấy không thiếu một từ.

Anh rũ mắt, khóe miệng bị kéo xuống, mang theo ý lạnh.

Cố Khê rốt cuộc cũng cắt xuống một nhát. Dạ Sâm sợ anh ta chậm chạp, vội đoạt lấy dao nói "Tôi làm cho, tôi làm cho!" Nói xong hình như thấy mình có vẻ vội vã quá, liền tìm lí do giải vây "Sinh nhật anh, anh ngồi đi, cái này giao cho tôi."

Cố Khê thật sự rất muốn biết cậu đang có âm mưu gì!!!

Dạ Sâm cắt xong bánh kem, kêu Tiểu Lưu đến giúp mình chia cho mọi người. Xong xuôi, cậu mới cầm một miệng đưa đến trước mặt Nhậm Cảnh, hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười "Nếm thử đi, ngon lắm."

Còn chưa đến mười phút, chocolate đã được giấu trong bánh ngọt, chỉ cần Nhậm Cảnh cắn một miệng, là cậu sẽ hoàn thành nhiệm vụ!

Nhiệm vụ cũng không yêu cầu Nhậm Cảnh phải ăn hết, chỉ cần ăn là được!

Dạ Sâm đang muốn like cho sự thông minh của bản thân, kết quả đã bẻ ngoặt sang hướng khác.

Nhậm Cảnh mỉm cười, nhưng giọng nói có chút lạnh lùng, giống như kim loại mùa đông, làm lòng người vô cùng căng thẳng.

Anh nói "Ngại quá, tôi không thích ăn ngọt."

Dạ Sâm "…"

Không, không ăn á?!

Dạ Sâm cuống quýt, nhỏ giọng nói "Không ngọt! Bánh kem này không ngọt một tí nào luôn! Cố Khê cũng không thích ăn ngọt, cho nên tôi mới đặt bánh của hãng này…"

Nhậm Cảnh nhíu mày, không cách nào nghe nổi nữa. Anh đứng lên "Xin lỗi, tôi đi vệ sinh."

"A…" Dạ Sâm muốn kéo anh lại, nhưng không kéo được.

Hệ thống đi chết đi hắng giọng "Còn sáu phút."

Dạ Sâm đứng bật dậy.

Cố Khê giương mắt nhìn cậu "Làm gì thế?"

Dạ Sâm "Tôi cũng đi vệ sinh!"

Cố Khê nhíu mày. Đi vệ sinh còn cầm bánh kem? Sở thích gì vậy?

Nhậm Cảnh căn bản không đi vệ sinh. Anh ra cửa sổ đứng hóng gió.

Dạ Sâm thở phào, vội vã đuổi theo.

Nhậm Cảnh không nhìn thấy cậu.

Dạ Sâm vì mạng nhỏ, không thể làm gì khác ngoài đến gần nói "Cái đó… Ăn một chút đi, một chút thôi là được rồi."

Nhậm Cảnh không nói không rằng, chỉ dùng đôi mắt dửng dưng nhìn cậu.

Dạ Sâm đúng là không chần chừ được nữa. Cậu đã vất vả làm chocolate mà vẫn không kéo dài được sinh mệnh thì quá là oan ức!

Dạ Sâm quyết định lôi miếng chocolate vặn vẹo trong bánh ra "Chỉ ăn cái này thôi được không?"

Nhậm Cảnh nhìn xuống miếng chocolate được giấu trong bánh kem kia.

Tuy trên chocolate còn dính bơ, nhưng vẫn có thể nhận thấy đó là một hình trái tim.

Sắc mặt Nhậm Cảnh càng lạnh hơn "Cậu tự làm?"

Dạ Sâm nóng bừng mặt, ngại ngùng đáp "Đúng, đúng vậy."

Nhậm Cảnh biết đây không phải chuyện của mình, nhưng vẫn không nhịn được hỏi "Tự làm cho Cố Khê?" Ngay cả xưng hô đạo diễn Cố cũng bỏ qua.

Dạ Sâm hơi sửng sốt. Sau đó nhanh chóng phản ứng lại. Có lí! Cái bánh kem này là cho Cố Khê, chocolate bên trong tự nhiên cũng là cho Cố Khê rồi!

Cậu còn đang lo lắng cái vụ phải giải thích sao về việc "đích thân làm chocolate hình trái tim cho Nhậm Cảnh", ai ngờ, Nhậm Cảnh lại cho cậu một bậc thang.

Xem ra, Nhậm Cảnh cũng là người tốt đấy chứ! Dạ Sâm vui vẻ đáp "Đúng thế!"

Tim Nhậm Cảnh nhói lên, âm thanh phát ra càng lạnh "Tôi có thể hỏi cậu một chuyện không?"

Dạ Sâm không muốn để lỡ thời gian "Anh ăn thử chocolate trước đi đã."

Nhâm Cảnh mím môi "Tôi hỏi xong sẽ ăn."

Dạ Sâm cuống quýt "Anh hỏi đi!"

Nhậm Cảnh nhìn miếng chocolate không được đẹp lắm một lúc rồi mới mở miệng "Chuyện đêm hôm đó, cậu thật sự chỉ coi như rượu say loạn tính thôi sao?"

Sao tự nhiên lại nhắc đến chuyện này? Dạ Sâm không đoán được Nhậm Cảnh muốn nghe cái gì…

Nhưng cậu dám khẳng định Nhậm Cảnh là thẳng nam! Tên thẳng nam nào mà gặp chuyện như vậy chắc đều phiền lòng hết. Chưa kể, Nhậm Cảnh còn là người của công chúng, loại chuyện xấu như này mà lọt ra thì coi như xong! Thôi thì mình cứ trấn an anh ta một chút vậy.

Dạ Sâm ha ha cười "Xin lỗi anh, tôi thật sự uống say, không nhớ gì hết. Anh yên tâm, việc này anh không nói tôi không nói, sẽ không có ai biết được đâu."

Nhậm Cảnh nghe mà tim đau nhói. Vậy mà hết lần này đến lần khác vẫn muốn cầm dao đâm mình "Nhất là Cố Khê sao?"

Cố Khê? Dạ Sâm đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới hồi thần. Đương nhiên là không thể để Cố Khê biết rồi! Nếu như để cái tên miệng rộng như anh ta biết, cậu sợ là đi đời nhà ma luôn!

"Đúng đúng đúng!" Dạ Sâm căng thẳng "Nhất định đừng để Cố Sâm biết chuyện này!"

Bộ dạng lo lắng này của cậu càng khiến Nhậm Cảnh rơi xuống vực sâu. Anh giống như bị ngâm trong hóa chất ăn mòn, toàn thân bao phủ sự thối rữa và đau đớn.

Đúng vậy, bọn họ vốn dĩ là "môn đăng hộ đối". Anh không phải đã biết từ lâu rồi ư?

Nhậm Cảnh không lên tiếng nữa, Dạ Sâm giục anh, nói "Ăn thử chocolate đi?"

Nhậm Cảnh thấy chocolate kia thật ngứa mắt, không muốn ăn tí nào, chỉ đành cố tưởng tượng thành đây là Dạ Sâm làm cho mình, cầm lấy nhét vào miệng.

Ngọt quá, ngọt đến… Có chút đắng.

Thấy Nhậm Cảnh rốt cuộc cũng chịu ăn chocolate trái tim, Dạ Sâm thở phào, kích động đến hận không thể ôm anh hôn một cái.

Nhiệm vụ hôm nay thật khó khăn, để hoàn thành được đúng là gian nan vất vả, gần như phải đến tận giây cuối cùng mới xong!

Sống chết thế này làm Dạ Sâm cứ như bị rút hết sức lực, đứng cũng sắp không đứng nổi nữa!

Cậu nói "Tôi… Tôi về trước đây."

Nhậm Cảnh cho là cậu quay về phòng ăn, nên không nói gì thêm.

Nhưng kỳ thật, Dạ Sâm lại rẽ sang hướng thang máy, xuống lầu, về nhà.

Cậu cần phải tỉnh táo, cậu nhất định cần phải tỉnh táo, suốt từ sáng tới giờ quá là kích thích rồi!

Hệ thống đi chết đi "Đúng là không dễ gì."

Dạ Sâm "Nhờ ai ban tặng?"

Hệ thống đi chết đi "Nào, nào, nào, cho cậu một phúc lợi đây."

Dạ Sâm vểnh tai "Phúc lợi gì?" Cậu không tin nó lại có lòng tốt như thế.

Hệ thống đi chết đi "Nhiệm vụ tuần: Duy trì trạng thái ở cùng Nhậm Cảnh tám tiếng liên tục, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Mẹ nó! Đây mà cũng gọi là phúc lợi? Cậu sắp không biết hai chữ phúc lợi viết như thế nào nữa rồi đấy!

Dạ Sâm đáp "Từ chối không nhận!" Nhiệm vụ hàng ngày đã đủ lắm rồi, ai còn muốn làm thêm nhiệm vụ tuần nữa chứ? Hơn nữa, nhiệm vụ nào cũng khắc nghiệt, mà đến cuối cùng lại chỉ thưởng cho có mỗi 1 điểm, coi anh đây ngốc chắc!

Hệ thống đi chết đi ê a nói "Thật sự không nhận? Nhiệm vụ này có thời hạn một tuần nha, còn dư hẳn 1 điểm sinh mệnh nha."

Dạ Sâm "…"

Mẹ kiếp! Quá âm hiểm!

Nhiệm vụ này cậu đúng là phải nhận, thậm chí không chỉ nhận mà còn phải chắc chắn hoàn thành!

Bởi vì: Mỗi ngày, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cậu chỉ được thưởng có 1 điểm để duy trì mạng sống đến ngày hôm sau. Vậy nếu lỡ như một ngày nào đó đột nhiên có việc bận, cậu không thể hoàn thành nhiệm vụ trước chín giờ năm mươi lăm, thì không phải cậu sẽ đi đời nha ma hay sao?

Chưa kể cái nhiệm vụ hệ thống đưa ra càng ngày càng oái oăm. Mà cho dù không oái oăm, Nhậm Cảnh bất ngờ bay ra nước ngoài vào đêm hôm trước thì cậu biết đuổi theo kiểu gì? Mà không đuổi theo được thì biết phải làm gì?

Nhưng chỉ cần có thêm 1 điểm của cái nhiệm vụ tuần này, cậu sẽ có nhiều thời gian để đánh vật hơn.

Đừng có nhìn 1 điểm mà khinh, nó có thể kéo dài hai mươi tư tiếng đồng hồ đấy! Chỉ cần nó lặp lại đều đặn, cuộc sống của cậu sẽ dễ thở hơn bây giờ rất nhiều.

Hơn nữa, nghĩ mà xem, nếu như cậu có thể hoàn thành vài ba cái nhiệm vụ tuần, tích thêm được ít điểm sinh mệnh, vậy thì đến lúc ấy, cậu có thể lựa chọn nhiệm vụ hàng ngày rồi! Chẳng may hôm nào nhiệm vụ khó quá, không hoàn thành được, cậu cũng không cần chết nữa!

Dạ Sâm nghiến răng nghiến lợi "Nhận! Tôi nhận!"

Không phải duy trì trạng thái ở cùng Nhậm Cảnh tám tiếng liên tiếp thôi sao? Không khó!

Cậu hít sâu một hơi, bấm số điện thoại của Cố Khê.

"Cậu chạy đi đâu rồi?" Cố Khê hỏi.

Dạ Sâm đi thẳng vào vấn đề chính "Vai diễn kia, tôi nhận nhé."

Cố Khê "…" Rốt cuộc là tên điên từ đâu ra vậy?

Lại nói, bên trong phòng hội nghị Lâm Thanh, Cố Khê không hiểu sao lại thấy vừa nặng nề vừa rét run. Cảm giác như, như ánh nhìn của Nhậm ảnh đế không được có thiện cảm cho lắm nha…

Bánh kem không ăn được bao nhiêu, vì mọi người chỉ nói chuyện thêm một lúc đã đi hết.

Nhậm Cảnh trước khi rời đi có hỏi "Cái bánh này…"

Cố Khê đáp "Tôi không thích ăn ngọt, lát cầm về cho nhân viên…"

Nhậm Cảnh cắt ngang "Tôi cầm cho."

Cố Khê không để ý "Không ngờ Nhậm ảnh đế lại thích ăn ngọt đấy."

Nhậm Cảnh cười cười.

Cố Khê đi trước, Nhậm Cảnh vì còn bảo trợ lí đóng gói bánh kem cẩn thận, cho nên ra sau.

Lúc sắp đến chỗ thang máy, anh nghe Cố Khê nói "Tiểu Lưu, ông chủ nhà cậu dạo này bất bình thường quá nha."

Cố Khê đang gọi điện, Nhậm Cảnh theo bản năng muốn tránh đi, kết quả nghe thấy Cố Khê nói tiếp "Sáng nay tôi đến tìm cậu ta, thấy cậu ta đang ở nhà làm chocolate! Cậu có tưởng tượng được không? Dạ tiểu thiếu gia đến nước còn không biết đun mà lại đích thân làm chocolate!"

Vừa nói, Cố Khê vừa hớn hở khoe "Chocolate hình trái tim nữa chứ, đúng là đáng sợ!"

Không biết đầu kia nói gì, Cố Khê đáp "Đúng là nhuận tháng sáu, nhưng anh đây mới tổ chức sinh nhật tháng trước xong. Hôm đó, cậu ta còn đến đấy! Làm gì có ai lại một năm tổ chức hai lần chứ?"

"Đã thế, cậu ta biết rõ tôi không thích ăn ngọt mà còn mang bánh kem đến! Đây không phải ghét thì là gì?"

Cố Khê cười cười "Nhanh chụp ảnh cho tôi xem với, tôi muốn biết cái thành phẩm chocolate kia có hình dáng thế nào."

"Làm có cái thôi á?" Cố Khê cười run cả người "Cậu ta đánh vật cả buổi sáng, làm cháy đen một cái chảo, lãng phí một hộp Debauve&Gallais mà chỉ làm ra có một cái thôi á?"

Sau đó, anh ta còn đùa đùa nói thêm "Cũng không biết ai may mắn được ăn chocolate trái tim của Dạ thiếu gia nhỉ, phải nói là có một không hai ấy chứ, ha ha ha!"

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có, một, không, hai!

Cố Khê đi một lúc lâu, Nhậm Cảnh mới chậm rãi hồi phục tinh thần.

Gáo nước lạnh anh bị tạt khi nãy đều biến thành nước nóng, thậm chí bắt đầu bốc khói!

Hóa ra chỉ có duy nhất một miếng chocolate thôi sao?

Hóa ra Dạ Sâm đích thân làm chocolate cho anh sao?

Còn là hình trái tim.

Nhậm Cảnh tưởng tưởng cảnh Dạ Sâm mất tự nhiên làm chocolate, trái tim nhất thời lại ngứa ngáy.

Muốn ôm cậu ấy, muốn hôn cậu ấy, muốn…

Nhậm Cảnh ấn số điện thoại của Dạ Sâm, nhưng điện thoại mới reo được mấy tiếng, anh đã dập máy.

Phải nhẫn nại!

Dạ Sâm quá thẹn thùng, anh không thể kích thích cậu ấy thêm nữa!

Tuy là không có nghe được âm thanh mà mình muốn nghe, nhưng tâm trạng sung sướng của Nhậm Cảnh không hề suy giảm. Suốt cả một ngày, anh chỉ nhớ đến cái dáng nhỏ bé của Dạ Sâm, thầm nghĩ: Sao có thể đáng yêu thế cơ chứ?

Bên này, Nhậm ảnh đế ngọt ngào không chịu nổi, thì ở bên kia, Dạ Sâm cũng rất vui vẻ.

"Chiêu này của ba tuyệt chứ hả." Đúng là tuyệt đến muốn thăng thiên luôn!

Hệ thống đi chết đi âm thầm mặc niệm "Đúng là thanh niên EQ thấp đến mức làm người thương cảm!" (*)

[EQ: Chỉ số cảm xúc]

Thực chất, chỉ số EQ của Dạ Sâm cũng không đến mức khiến người thương cảm như vậy. Khi quyết đinh làm thế, cậu cũng đã suy nghĩ, tính toán rất nhiều. Dù cho, cậu đã quên béng mất một điều là, ngoại trừ hệ thống ra, hãy còn một tên Cố Béo đang hãm hại cậu!

Ngày đầu tiên hôn môi, ngày thứ hai ôm ôm, ngày thứ ba tặng chocolate… Làm xong cái chuỗi nhiệm vụ hàng ngày này, chắc chắn Nhậm Cảnh sẽ hiểu nhầm là cậu thầm thích anh ta.

Nhưng mà cậu không có!

Thế nên, để tránh hiểu nhầm, Dạ Sâm mới nghĩ đến kế vây Ngụy cứu Triệu. (*)

Lại nói, chocolate tặng rồi, Nhậm Cảnh cũng không biết đây là do mình đích thân làm tặng anh ta, chẳng qua chỉ là tiện thì ăn một miếng, hợp lí thế còn gì!

Vừa tránh khỏi hiểu nhầm vừa hoàn thành nhiệm vụ, sau này còn phải không ngừng cố gắng hơn nữa nha Dạ ảnh đế!

Dạ Sâm đắc ý ngồi chơi trò chơi, đang chơi thì có người gọi đến.

Thời khắc mấu chốt của đấu hội, sao có thể bỏ mặc đồng đội?

Dạ Sâm đang định tắt máy thì nhìn thấy hai chữ "Nhậm Cảnh" to đùng.

Gì? Anh ta lại muốn làm gì?

Dạ Sâm do dự, nghe hay không nghe? Dù sao cũng là "đối tác lâu dài", sau này cậu còn phải trông cậy vào sự phối hợp của anh ta, có phải nên nghe một chút không?

Ai ngờ, cậu vừa định ấn nhận cuộc gọi, điện thoại lại tự tắt.

Cái quỷ gì vậy!

Reo vài cái đã tắt là có ý gì?

Màn hình quay về giao diện của Liên Minh Mobile, nhân vật Luban Seven Nhóc chân ngắn của cậu đã nằm ngay đơ trên mặt đất… (*)

Điện thoại không nghe được, mà đấu hội vẫn thua, tức!

Dạ Sâm tập trung tinh thần, rốt cuộc cũng xoay chuyển được tình thế. Lúc sắp tấn công được trụ thứ ba trong doanh địa đối phương, điện thoại lại có người gọi tới.

Lần này không phải Nhậm Cảnh mà là Cố Khê.

Dạ Sâm không thèm nghĩ mà trực tiếp ngắt máy, tiếp tục tấn công! Cố Khê kiên trì gọi, Dạ Sâm cứ tắt, anh cứ gọi.

Sau ba lần không ngừng nghỉ, Luban Seven của cậu liền quy thiên! Dạ Sâm bùng nổ, vừa nghe máy đã cáu gắt "Anh có thôi đi không!"

Cố Khê hiểu cậu hơn bất kì ai, vừa nghĩ đã biết tại sao, cười ha ha nói "Đừng khóc, tối nay anh dẫn cậu đi luyện cấp."

"Luyện em gái anh?"

"Đừng có suốt ngày thèm muốn em gái tôi."

Dạ Sâm "…"

Cố Khê lại mở miệng trêu chọc "Mà cho dù tôi có em gái thật, cậu luyện được à?"

Dạ Sâm "Cút!!!!"

Cố Khê cười lớn "Lại nói, chocolate trái tim của cậu có luyện cậu chưa?"

Dạ Sâm nghe anh ta nói vậy lại không tức mà bình tĩnh ca ngợi bản thân: Ba quả nhiên là sáng suốt khi không cho Cố Khê biết bất cứ chuyện gì, chứ với cái miệng rộng kia, cả thế giới còn không biết?

Dạ Sâm oán hận "Có chuyện thì nói, không chuyện thì lăn, đừng quấy rầy con đường xưng vương của tôi."

Cố Khê "Mai tới quay thử để tôi xem trạng thái cậu thế nào."

Dạ Sâm đáp "Việc này anh bảo trợ lí liên lạc là được mà."

"Cậu tai to mặt lớn thế, tôi không đích thân liên lạc, chẳng phải có chút thiếu thành ý sao?"

Hờ hờ, Dạ Sâm cười nhạt, đừng tưởng cậu không biết tên này đang rào trước đón sau cậu. Xem chừng hướng đi của miếng chocolate kia đã trở thành chỗ ngứa của anh ta, một khi ngứa rồi thì không thể không gãi!

Dạ Sâm mới không thèm thỏa mãn anh ta! Vì thế cậu nói "Tôi biết rồi, cúp nha."

Cố Khê gọi "Không muốn nói gì với tôi thật đấy?"

Dạ Sâm định "lạnh lùng bá đạo" dập máy, kết quả lại nghĩ tới một chuyện, hỏi "Mai mỗi mình tôi đến quay thử thôi à?"

Cố Khê đáp "Còn mấy người diễn cùng nữa."

"Nhậm Cảnh có đến không?"

Cố Khê biết cậu không thích Nhậm Cảnh, vội nói "Yên tâm, tôi tách các cậu ra rồi, không chạm mặt đâu."

Dạ Sâm "…"

Cố Khê còn nói "Sau này ở phim trường, ngoại trừ lúc diễn chung, tôi sẽ tận lực tách thời gian quay của hai người ra, cậu đừng lo."

Không lo mới lạ ý! Cậu nhận phim là vì muốn tiếp cận Nhâm Cảnh, thế mà giờ tên này lại muốn tách các cậu ra?

Thế nhưng, Dạ Sâm lại không thể nói: Tôi muốn diễn thử với Nhậm Cảnh, tôi muốn ở cùng Nhậm Cảnh…

Cái này quá dọa người, sợ là Cố Khê sẽ bị dọa đến mức nghi ngờ cuộc đời mất!

Dạ Sâm tắt máy, cũng không còn tâm trạng chơi Liên Quân tiếp nữa. Cậu ấn số Tiểu Lưu, căn dặn "Cậu hỏi thăm giúp tôi lịch trình gần đây của Nhậm Cảnh, nhớ là phải giữ bí mật đấy."

Cấu tạo não của Tiểu Lưu và Cố Khê giống nhau, đáp "Anh Sâm, anh yên tâm, đạo diễn Cố chắc chắn sẽ không để anh với Nhậm ảnh đế chạm mặt…"

Dạ Sâm nghiến răng nghiến lợi "Hỏi thăm giúp tôi!"

Tiểu Lưu cứ nghĩ là Dạ Sâm quá mức lo lắng, muốn trăm phương ngàn kế tránh khỏi Nhậm Cảnh, cho nên đi nghe ngóng cực kì cẩn thận.

Chuyện này không khó, chưa mất bao lâu, Tiểu Lưu đã gửi thông tin đến cho Dạ Sâm.

Dạ Sâm vừa xem vừa lẩm bẩm: Không bận chết luôn đi, cái đồ cuồng công tác!

Đối lập với Dạ Sâm vừa lười vừa rảnh rỗi, Nhậm Cảnh đúng là bận gần chết, một ngày mà được ngủ năm tiếng đã là tốt lắm rồi.

Dạ Sâm ngẫm nghĩ, thấy mình vẫn nên can thiệp một chút.

Tốt nhất là mai quay thử với nhau, không thì nhiệm vụ của cậu thật đáng lo!

Nhưng làm sao để Cố Khê đổi ý bây giờ?

Nói thẳng là không thể rồi, vậy còn cách nào ta?

Dạ Sâm động não nửa ngày, rốt cuộc cũng chọn được một phương án.

Cậu có thể ra tay từ chỗ sư tỷ!

Sư tỷ mà Dạ Sâm nhắc tới chính là nữ chính trong phim của Cố Khê, cũng là đại hoa đán đang nổi hiện nay, tên Đỗ Khả.

Đỗ Khả là đàn chị học cùng trường đại học với Dạ Sâm, hơn kém nhau hai năm. Lúc đi học, hai người không biết nhau, nhưng sau khi gia nhập giới giải trí, lại vì tốt nghiệp chung một trường mà sinh ra thân thiết. Dạ Sâm rất thích tính cách của Đỗ Khả, hai người qua lại mấy lần liền thành sư tỷ sư đệ.

Quan hệ không tệ, nên Dạ Sâm vừa gọi, Đỗ Khả đã nghe máy ngay lập tức.

"Ngạc nhiên nha, cậu còn biết đường gọi điện cho chị cơ à."

Dạ Sâm vội vàng nhận lỗi, Đỗ Khả cười nói "Được rồi, có chuyện gì không?"

Dạ Sâm uyển chuyển dẫn dắt "Em nhận vai Mục Vũ Thì."

Đỗ Khả nói "Chị có nghe đạo diễn Cố nói, tốt đấy, lại được hợp tác với cậu rồi."

Dạ Sâm vẫn có chút khó mở lời, do dự mãi mới lên tiếng "Cái đó… Chuyện là như vầy."

Cậu nói đến việc ngày mai mình phải đi quay thử, nhưng cậu rất muốn được quay thử với Đỗ Khả. Tiếc là mai Đỗ Khả không đến được, nên cậu muốn hỏi thử lịch trình của chị.

Đỗ Khả đáp "Chị không sao, việc ngày mai có thể tạm gác lại được."

Dạ Sâm ngại ngùng, nói thêm "Làm lỡ thời gian hai ngày của chị như vậy cũng không hay lắm, hay là… Chị xem, có thể hẹn Nhậm Cảnh mai đến quay thử đoạn của chị với anh ấy luôn không?"

Rốt cuộc cũng vào vấn đề chính, Dạ Sâm vô cùng căng thẳng.

Đỗ Khả hơi ngạc nhiên hỏi "Có thích ứng không?" Cô hỏi là hỏi Dạ Sâm, vì cô cũng biết Dạ Sâm không thích Nhậm Cảnh.

Dạ Sâm nhanh nhẹn nói "Nếu đã bắt đầu hợp tác, thì bọn em phải tự thích ứng với nhau thôi, không nên vì vài chuyện cá nhân mà làm lỡ thời gian của tất cả mọi người."

Đỗ Khả vui vẻ "Vậy để chị hỏi Nhậm Cảnh, không biết lịch trình của cậu ấy thế nào."

Dạ Sâm chỉ có thể đồng ý "Được ạ…"

Nhỡ mà Nhậm Cảnh không rảnh thì làm sao đây? Dạ Sâm lo lắng.

Đỗ Khả gọi điện cho Nhậm Cảnh. Nhậm Cảnh đang định nói không thể, Đỗ Khả đã nói thêm "Tôi định làm xong trong một ngày, vừa hay mai Dạ Sâm cũng ở đó."

Nhậm Cảnh hơi ngừng lại "Dạ Sâm?"

Đỗ Khả "Ừ, cậu ấy vừa gọi điện cho tôi nói mai phải quay thử, hỏi tôi có rảnh không. Tôi nói tôi rảnh, cậu ấy lại nhờ tôi hỏi thời gian của cậu."

Tim Nhậm Cảnh thót một cái.

Đỗ Khả tiếp lời "Dạ Sâm cũng là có ý tốt, mọi người cùng dành ra một ngày quay thử, có thể hỗ trợ nhau tìm cảm giác."

Tuy nói một đống, Đỗ Khả lại không muốn làm khó Nhậm Cảnh quá "Nhưng mà cũng không sao, nếu cậu bận, tôi có thể chia thành hai ngày…"

Cô vừa nói xong, Nhậm Cảnh đã nối tiếp "Mai tôi không bận."

Đỗ Khả cười "Vậy được, mai gặp."

"Ừm" Nhậm Cảnh cũng cười "Mai gặp."

Cách một ống nghe, Đỗ Khả run rẩy. Mẹ ơi, đừng có mà tùy tiện phóng điện chứ!

Đỗ Khả gửi tin nhắn cho Dạ Sâm "Xong nhé!"

Dạ Sâm nhìn hai chữ này, cười tít cả mắt.

Cậu lại có tâm trạng chơi game rồi! Giống như nội lực tràn đầy, có thể đột phá thẳng từ cấp bạc lên cấp cao nhất là cao thủ thách đấu vậy!

Đương nhiên, mơ thì đẹp, thực tế thì tàn khốc, ngay sau khi thua ba trận liên tiếp, Dạ Sâm quyết định đi đọc kịch bản.

Cả ngày vui vẻ, nên hôm sau Dạ Sâm dậy rất sớm. Cậu thầm nghĩ, cho dù nhiệm vụ hôm nay là gì, cậu cũng không cần sợ nữa!

Dù sao Nhậm Cảnh cũng sẽ luôn ở cạnh cậu.

Dạ Sâm tắm rửa xong, chọn một bộ quần áo đứng đắn chỉnh tề, lại ăn một bữa sáng phong phú, rồi mới chuẩn bị ra ngoài.

Gần đây, cậu không tự lái xe mà để Tiểu Lưu đưa đón.

Không bao lâu, nhiệm vụ từ hệ thống đi chết đi gửi tới "Nhiệm vụ hàng ngày: Được Nhậm Cảnh ôm nâng nhẹ một lần, sau khi hoàn thành thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Tâm trạng tốt của Dạ Sâm nháy mắt đi đời nhà ma!

Chú thích:Vây Ngụy cứu Triệu: Nguyên văn : Ý nghĩa là tránh nơi địch mạnh nhất, đồng thời đánh vào hiểm yếu khiến địch phải rút về. Thời Chiến Quốc, Bàng Quyên đem quân nước Ngụy tấn công nước Triệu rất gấp. Tôn Tẫn, bạn học cũ của Bàng Quyên, bày kế cho nước Tề đem quân vây nước Ngụy, y rằng Bàng Quyên phải kéo quân về giải vây, nước Triệu được cứu.Liên minh Mobile: Thực chất game này tên là hay chính xác là – Vương Giả Vinh Diệu. Game này được TQ làm giống gần như hoàn toàn với Liên Minh Huyền Thoại bản Mobile, hay còn gọi là Arena of Valor (mn có thể search trong CH play với tên Garena Liên quân Mobile). Game này có cách chơi, bản đồ đi trận, và hệ thống tướng gần như giống hệt Liên Quân Mobile, nên mình để luôn là Liên Quân Moblie (hiểu là bản TQ chứ không phải bản gốc) để mọi người có thể dễ hình dung.Luban Seven: Nguyên văn , thuộc hệ tướng xạ thủ, cũng khá lợi hại. "Nhóc chân ngắn" phía sau là tên nhân vật của Dạ Sâm.

Luban Seven

(*) Nói thêm: Trong chương này có xuất hiện mấy cái thuật ngữ riêng của dân chơi Liên minh, nhưng t nghĩ nó không ảnh hưởng lắm đến truyện, nên thôi gác lại không chú thích nữa nhe

8. Chương 8

Dạ Sâm mặt không đổi sắc "Nếu cậu đã muốn tôi chết, thì còn mất công cứu tôi làm gì?"

Hệ thống đi chết đi "Đâu có? Tôi hy vọng cậu sống lâu trăm tuổi ấy chứ!" Giọng điệu vô cùng chân thành.

Dạ Sâm tin mới lạ "Thế đây là cái nhiệm vụ chó má gì vậy? Ôm nâng nhẹ? Ông đây là một thanh niên nam tính đầy mình, Nhậm Cảnh làm được sao!"

Hệ thống đi chết đi "Khụ khụ..." Nó quyết định giữ lại một chút thiện ý, không đả kích thêm anh chàng thanh niên một mét sáu chín này nữa.

Dạ Sâm lo lắng muốn chết. Hôn, ôm còn được, chứ ôm nâng nhẹ là cái quỷ gì?

Rõ ràng là nhiệm vụ không thể hoàn thành mà!

Tiểu Lưu nhận ra tâm trạng của Dạ Sâm, nhỏ giọng gọi "Anh Sâm?"

Dạ Sâm nhìn cậu ta "Cậu... Cậu với vợ cậu..."

Tiểu Lưu khó hiểu, sao tự nhiên lại nhắc đến vợ mình ta? Dạ Sâm vẫn luôn biết mọi chuyện của Tiểu Lưu. Lần trước sinh nhật vợ cậu, Dạ Sâm còn tặng bọn họ một chiếc xe. Có điều Dạ Sâm da mặt mỏng, ít khi

buôn chuyện, cho nên có khi vợ cậu tên gì, Dạ Sâm cũng không biết.

"Anh Sâm, anh muốn hỏi gì cứ hỏi đi."

Dạ Sâm rất khó mở lời, rất khó nha!

Tiểu Lưu hai mắt trông mong nhìn cậu.

Dạ Sâm nghĩ, ngoại trừ bạn nhỏ Lưu Tiểu Minh, cậu chẳng còn ai để hỏi, vì thế "Cái đó… Cậu với vợ cậu có ôm nâng nhẹ không?"

"Dạ?" Tiểu Lưu có chút bất ngờ.

Dạ Sâm hơi đề cao giọng "Có không vậy?"

Tiểu Lưu cười "Em nâng sao được? Em có một mét bảy hai, trong khi cô ấy một mét sáu lăm rồi. Cho dù lực cánh tay của em tốt, nhấc cô ấy lên khỏi mặt đất thôi cũng khó…"

Dạ Sâm "…"

Tiểu Lưu biết tính tình anh Sâm nhà mình không được tự nhiên lắm, thường chỉ hỏi một nửa rồi để cậu ta tự động bổ sung. Vì thế, Tiểu Lưu nói "Cái kiểu ôm nâng nhẹ này ấy à, cá nhân em cảm thấy người nâng phải là người có lực cánh tay thật khỏe. Ngoài ra còn phải tính đến độ chênh lệch chiều cao giữa hai người, độ chênh tốt nhất là 20cm. Như thế thì chắc chắn sẽ tạo được một khung cảnh tuyệt vời!"

Khóe miệng Dạ Sâm giật giật.

Tiểu Lưu nói thêm "Em cũng muốn ôm vợ em như thế, mà không sao cao được mét tám lăm."

Xong, cậu ta còn thổn thức lặp lại "Mét tám lăm đó…" Chiều cao lí tưởng của đàn ông đó…

Nhưng Tiểu Lưu cũng nhanh chóng ý thức được chiều cao chính là điểm nhạy cảm của Dạ Sâm, nên vội vã câm miệng, không nói thêm nữa.

Dạ Sâm cúi đầu mở baidu, đọc dữ liệu trên baike của Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh, chiều cao 189cm.

Thật, thật đúng là vừa vặn với cậu!

Tuy rằng dữ liệu trên baike của Dạ Sâm ghi 172cm, nhưng tất cả mọi người đều biết đó là do cậu đi giày độn đế.

Còn chiều cao của Nhậm Cảnh là chiều cao không có giày độn, chiều cao đo được khi đi chân trần. Sự chênh lệch giữa bọn họ không nhiều cũng không ít, vừa vặn 20cm.

Về phần lực cánh tay…

Trong não Dạ Sâm hiện lên một hình ảnh, đêm đó, ừm… Lúc về sau, Nhậm Cảnh ôm cậu vào nhà tắm rồi lại ôm ra, mà vẫn còn sức làm thêm một lần…

Khách sạn kia là kiểu phòng dạng căn hộ, nên phòng ngủ vô cùng rộng, khoảng cách đi từ phòng tắm ra cũng không hề ngắn.

Hệ thống đi chết đi tổng kết nói "Cậu xem, không làm khó cậu chứ hả? Hai người quả thực rất thích hợp để ôm nâng nhẹ."

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi hiến kế "Trọng điểm bây giờ là làm thể nào mới khiến Nhậm Cảnh ôm cậu nâng lên…"

Dạ Sâm nghe mà tức "Nâng, nâng, nâng em gái cậu ấy!"

Hệ thống đi chết đi không có em gái, cho nên không để ý, nói tiếp "Tôi cảm thấy, cậu có thể tập kích anh ta."

Dạ Sâm vểnh tai "Tập kích kiểu gì?"

Hệ thống đi chết đi "Đàn ông sáng ra thường hưng phấn, bây giờ cậu đi câu dẫn anh ta chắc chắn không thành vấn đề. Sau đó, cậu có thể xin anh ta làm tư thế ôm eo cậu bế lên…"

"Cút!!!" Dạ Sâm thấy mình đúng là điên mới tin hệ thống đi chết đi sẽ tử tế nghĩ cách cho mình! Đây rõ ràng chỉ là một tên khốn đi xem náo nhiệt, còn chê náo nhiệt chưa đủ to mà thôi!

Dạ Sâm phiền muộn, nhưng vẫn có một điều đáng mừng, đó là người trong giới giải trí thường đi sớm về muộn, làm việc chuyên cần.

Buổi quay thử sẽ bắt đầu từ bảy rưỡi, cách thời gian cậu "tử vong" còn gần hai tiếng rưỡi.

Cậu nhất định phải nghĩ ra được kế sách vẹn toàn trong thời gian này sao cho vừa không bị coi là tên ngốc, vừa không bị mất đi mạng nhỏ… Được rồi… Điều này khó ngang với lên trời!

Dạ Sâm vừa đến nơi thì Nhậm Cảnh và Đỗ Khả cũng đến.

Mọi người chào hỏi nhau, Dạ Sâm chỉ liếc nhanh qua Nhậm Cảnh rồi rời tầm nhìn sang hướng khác.

Nhậm Cảnh cười cười, không để ý mà nhìn cậu chằm chằm, cho đến tận khi Đỗ Khả nghi ngờ mới thu liễm lại.

Trong tất cả các phim trường, địa vị của diễn viên luôn quan trọng. Nhậm Cảnh và Đỗ Khả không cần nghi ngờ, chính là đàn anh đàn chị, theo lí mà nói thì mọi thứ đều phải ưu tiên hai người bọn họ. Còn hạng diễn viên phụ như Dạ Sâm, bị coi như vật trong suốt là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng thân phận của Dạ Sâm cũng rất vang dội, chỉ cần một cái tên Dạ thiếu gia thôi cũng đủ làm cho cả giới trí phải tâng bốc cậu.

Huống chi, bộ phim này là của Cố Khê, mà quan hệ của Cố Khê với Dạ Sâm lại thân đến độ có thể mặc chung một cái quần.

Cho nên, kì thật, đãi ngộ của đoàn phim dành cho Dạ Sâm cũng không kém cạnh Nhậm Cảnh và Đỗ Khả.

Chỉ là Dạ Sâm trước giờ làm người rất khiêm tốn, người khác có nịnh nọt cậu, cậu cũng không ảo tưởng về chính mình.

Cũng vì đức tính "biết mình biết ta" nên Dạ Sâm khiến rất nhiều người yêu thích, Đỗ Khả là một trong số đó.

Mặc dù chỉ là buổi quay thử, nhưng nếu như thích hợp cũng có thể cắt ghép làm trailer luôn, cho nên Đỗ Khả đành đi trang điểm.

Đoạn phim của Dạ Sâm không có khả năng cho vào trailer, không cần trang điểm mà trực tiếp quay luôn.

Cố Khê kéo cậu sang một bên, nhỏ giọng nói "Đoạn này không khó, cách sống của Mục Vũ Thì cậu cũng biết rồi đó, chính là bản thân cậu, nên không cần gượng ép, cứ làm chính mình thôi."

Dạ Sâm trong lòng mang chuyện, lung tung đáp "Ờ… Được…"

Cố Khê vỗ vai cậu "Đừng căng thẳng, tôi chỉ xem trạng thái của cậu thế nào thôi, nếu không thích hợp sẽ sửa kịch bản."

Việc này tương đương với "nuông chiều", xem chừng anh trai ruột cũng chỉ đến thế là cùng.

Dạ Sâm không đành lòng để Cố Khê thất vọng, giữ vững tinh thần đáp "Không thành vấn đề."

Đoạn phim này là Mục Vũ Thì đang uống rượu chơi đùa ở quán bar cũng đám bạn, độ khó không cao, lời thoại cũng chỉ có năm sáu câu, Dạ Sâm chỉ cần tùy ý nói là qua.

Nhưng rất nhanh, toàn bộ đoàn phim đã ngộ ra chân lí: Thượng Đế mở ra cho bạn cánh cửa này thì nhất định sẽ đóng lại cánh cửa khác.

Nhìn thì Dạ Sâm có gia thế khiến người đỏ mắt ghen tị, nhân duyên tốt đẹp, quan trọng là còn có ngoại hình ưa nhìn, môi hồng răng trắng, có thể hạ gục vô số người chỉ trong chớp mắt.

Nhưng diễn xuất lại cố tình… Tệ hại đến không nỡ nhìn!

Cái gì gọi là nhan sắc trăm điểm, diễn xuất âm trăm? Chính là Dạ Sâm đó biết không! Rõ ràng là nhan sắc một nghìn điểm, vậy mà diễn xuất lại âm đúng một nghìn!

Làm sao có thể diễn đơ được đến thế cơ chứ? Đúng là, đánh giá này, nói ra thật khiến mọi người phải tâm phục khẩu phục!

Tuy Cố Khê đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng anh ta vẫn bị trấn động.

"Cậu căng thẳng cái quỷ gì vậy! Làm chính mình đi! Bình thường không phải cậu giỏi đâm bị thóc chọc bị gạo lắm à? Lời thoại này toàn là lời cậu hay nói mà, cậu…"

Dạ Sâm "Tôi thử lại lần nữa."

Cố Khê còn có thể thế nào? Họa tự mình mời tới, cũng đành mắt nhắm mắt mở cho qua "Được rồi, cậu tìm thử cảm giác đi."

Dạ Sâm cũng rất muốn tìm cảm giác, nhưng cái chuyện làm chính mình này, từ lúc bắt đầu đọc lời thoại, cậu đã không còn là chính mình nữa rồi!

Cậu càng cố gắng diễn tốt, thì lại càng cách xa cái chữ này vạn dặm. Tất cả những gì còn lại chỉ có một chữ diễn.

Một đám người nhìn chứng ung thư lúng túng thời kì cuối của Dạ Sâm, đều phải quay đầu đi, vì sợ ung thư sẽ biến thành tử vong!

Nửa đoạn phía sau, đến cả Cố Khê cũng không dám nhìn nữa!

Trong cả phim trường, chỉ thừa lại một người duy nhất chăm chú nhìn cậu từ đầu đến cuối.

Chính là Nhậm Cảnh.

Sự lúng túng trong mắt người khác, vào mắt anh lại chính là đáng yêu.

Diễn cường điệu đáng yêu, diễn khô khan đáng yêu, nỗ lực muốn diễn tốt lại càng đáng yêu!

Mù quáng đến mức độ này, căn bản là hết thuốc chữa rồi!

Thực chất, diễn xuất của Dạ Sâm không có kém cỏi như vậy. Chủ yếu do là trên đầu treo một con dao, khiến cậu lúc nào cũng nơm nớp lo sợ mình mà không được ôm nâng nhẹ thì sẽ đi đời nhà ma, nên mới không diễn tốt được.

Lúc này, cậu phát hiện ra đường nhìn của Nhậm Cảnh, không nhịn được mà trừng mắt nhìn anh.

Nhậm Cảnh khẽ mấp máy đôi môi mỏng, im lặng thốt ra hai chữ "Cố lên!"

Dạ Sâm "…" Cố, cố cái đầu ý!

Không diễn nổi nữa rồi! Dạ Sâm nói "Cứ vậy đi, đến lúc quay thật chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu, chỗ này khác xa quán bar quá, tôi.. ừm… không diễn được." Càng về sau cậu càng nhỏ giọng, đúng là mất mặt quá đi mà!

Cố Khê ngẫm nghĩ, đồng ý. Khi quay thật, sẽ bố trí khung cảnh thật chu đáo. Trong trường hợp vẫn không được, thì kêu mấy tên thiếu gia đến làm diễn viên quần chúng. Dạ Sâm thấy người quen nhất định sẽ phát huy tốt.

Đỗ Khả đúng lúc này đi ra.

Dạ Sâm vội tránh đường. Cố Khê cũng không để lỡ thời gian, xoay người bàn cảnh quay với Nhậm Cảnh và Đỗ Khả.

Hai người này vừa lên sân khấu, đã khiến người ta thấm thía cái gì gọi là diễn viên gạo cội.

Một đám quần chúng đứng xem đều biểu thị: Sung sướng! Mắt được rửa đến là sung sướng!

Cảnh quay này của Nhậm Cảnh và Đỗ Khả là khi bọn họ thầm mền nhau lúc còn trẻ.

Không nhiều tình tiết lắm, chỉ là hai người gặp nhau trong phòng học rồi xấu hổ mỉm cười.

Nhưng cả hai đều nhập vai rất nhanh, ánh mắt giao nhau hiện ra tình ý ngây ngô của thiếu niên, đẹp đến mức làm người run rẩy.

Dạ Sâm chăm chú nhìn, trong ngực không biết là mùi vị gì, không so thì không sao, vừa so liền thấy thảm hại, lại còn là kẻ thảm hại độc thân lén lút khóc như mưa trong nhà vệ sinh.

Khoảng cách quá lớn! Quả thực là khoảng cách lớn đến không cách nào vượt qua!

Nhìn Nhậm Cảnh và Đỗ Khả, Dạ Sâm sâu sắc nhận ra, chén cơm diễn viên này, cậu đại khái là ăn không nổi.

Nhưng hôm nay cậu lại không thể không ăn. Nếu như cậu không lo tập diễn, cậu lấy cớ gì để ở lại bên cạnh Nhậm Cảnh đây? Hoàn toàn không có cớ nào cả!

Đau đớn, quá đau đớn!

Dạ Sâm là kiểu người ruột để ngoài da. Tâm trạng cậu không ổn, Cố Khê và Tiểu Lưu đều nhìn ra được.

Nhưng cấu tạo não của bọn họ lại chạy theo một hướng khác.

Dạ Sâm ghét Nhâm Cảnh, nếu như dùng lời của cậu để nói thì chính là: Diễn xuất tốt như vậy, ai biết đằng sau nụ cười của anh ta có dao hay là không?

Đương nhiên, Cố Khê và Tiểu Lưu đều cho rằng Dạ Sâm có phần ghen tị. Vì dù sao, diễn xuất của Nhậm ảnh đế cũng đúng là đỉnh của đỉnh, so ra… Ừm… Không ghen tị mới là lạ.

Nhậm Cảnh đang diễn thử với Đỗ Khả, khóe mắt thoáng liếc qua Dạ Sâm…

Nhìn thấy bộ dạng tức giận của cậu, anh hơi ngây ra, sau đó, khóe miệng cong lên, ngọt ngào tràn đầy đáy mắt. Ngay lập tức, cả phim trường nổi lên bong bóng màu hường

Đỗ Khả hít sâu "Cắt cắt cắt!"

Nhậm Cảnh cũng phục hồi tinh thần, bình tĩnh lại.

Đỗ Khả nhỏ giọng trách "Cậu thu liễm một chút đi! Chứ thế này, ai… Ai mà chịu nổi chứ!" Cô ôm trái tim đập bình bịch trong ngực, đúng là đòi cái mạng già của mình mà! Trông thế thôi chứ cô là người có chồng rồi đó nghen!

Tâm trạng Nhậm Cảnh vô cùng tốt, nói "Xin lỗi."

Hai người nói tương đối nhỏ, Dạ Sâm cách xa không nghe rõ, nhưng cậu vẫn nhìn ra được "thành ý" trong mắt Nhậm Cảnh.

Mẹ nó! Tên này quả nhiên là một tên thẳng nam chết tiệt! Có khi nào anh ta thầm mến sư tỷ không? Cơ mà sư tỷ là hoa đã có chủ rồi!

Cố Khê rất hài lòng nói "Chính là cảm giác này, chính là mùi vị này! Tốt, tốt lắm!"

Anh ta hưng phấn "Thời gian còn sớm, hay là chúng ta nhân cơ hội chụp luôn áp phích tuyên truyền đi!"

Nhậm Cảnh và Đỗ Khả không ý kiến, nhưng Dạ Sâm gấp nha! Chụp cái rắm chứ mà chụp! Mau kết thúc công việc cho cậu còn đi tìm Nhậm Cảnh ép người ôm nâng nhẹ đi!

Mà ngay lúc cậu đang nghĩ như thế, Cố Khê lại nói thêm "Tôi muốn có một tấm hình như thế này… Hai người cùng đỗ một trường đại học, lúc nhận được giấy báo trúng tuyển, Thẩm Nhiên sẽ ôm Mạt Vũ nâng nhẹ lên."

Nói xong, anh mở máy chiếu, tìm một bức ảnh cho bọn họ xem "Giống như vậy."

Dạ Sâm trợn mắt nhìn tấm ảnh "ôm nâng nhẹ", trong lòng không ngừng lặp lại câu chửi thề.

(*) Tác giả nói ra suy nghĩ:

Dạ Sâm: Tôi muốn làm nữ chính… QAQ

Cố Khê: …

9. Chương 9

Cậu nghĩ đủ mọi cách trên trời dưới biển, mà không ngờ chuyện đó thật sự xảy ra!

Ngay trước mắt cậu, nhưng không phải của cậu!

Tức quá, không cười nổi!

Cố Khê vẫn đang nói "Động tác này rất khó. Đầu tiên là Nhậm Cảnh, bộ dạng của cậu không được lộ ra vẻ mệt mỏi, Đỗ Khả thì vừa có chút tin tưởng vừa có chút kinh ngạc, sung sướng. Lúc hai người nhìn nhau, vẻ mặt của Nhậm Cảnh phải cưng chiều, còn Đỗ Khả thì ửng hồng…"

Sau khi anh ta nói một đống, Đỗ Khả cười khổ "Cái này… Không làm được đâu!"

Cố Khê "Không thành vấn đề! Tin tưởng Nhậm Cảnh!" Đông tác này khó là khó bên đằng trai, chứ bên đằng gái, chỉ cần bên trong vẻ kinh ngạc thêm chút tình ý là được.

Đỗ Khả lại nói "Tôi không tin chính mình thôi…"

Cố Khê buồn bực.

"Gần đây tôi béo lên không ít… Nhậm Cảnh có thể nâng được tôi lên không?"

Cố Khê không tin nhất chính là chữ béo từ miệng các chị em phụ nữ. Béo lên có 0,0001 cân mà cũng là béo à? Cứ như không có ai nặng 90 kí vậy!

Anh khoát tay "Không sao, thể lực Nhậm Cảnh rất tốt, cái này tôi biết mà."

Nói xong, bị không ít người quay ra nhìn, Cố Khê mới giật mình: Bản thân anh là gay, đã comeout từ lâu, nên nói như thế thật sự rất dễ gây hiểu nhầm.

Anh ha ha cười, giải thích "Đừng nghĩ lung tung, tôi xem mấy bộ phim trước của Nhậm Cảnh, tìm hiểu về anh ấy xong mới mời anh ấy làm nam chính đó. Phải hợp mới được mà."

Nói xong, còn bổ sung một câu "Với cả Nhậm ảnh đế là thẳng nam, tôi không xuống tay với thẳng nam đâu!"

Nhậm Cảnh nhìn Dạ Sâm.

Dạ Sâm buồn bực: Nhìn cái gì mà nhìn, đồ thẳng nam chết tiệt! Tiện thể trừng mắt nhìn lại.

Cậu hung hăng như vậy, mà trong mắt Nhậm Cảnh vẫn tràn đầy ý cười. Còn chưa bắt đầu ôm đã bắt đầu phóng điện làm Đỗ Khả đứng gần cũng không dám nhìn thẳng nữa luôn!

Chín giờ bốn mươi.

Rốt cuộc thì cũng bắt đầu tiết mục ôm nâng nhẹ, nhưng đáng tiếc người được ôm lại không phải người có nhu cầu cấp bách.

Dạ Sâm oán hận đứng cạnh nhìn, lộ rõ sự ước ao đố kị.

Cũng may Cố Khê mải chìm đắm trong việc quay chụp, nếu không nhất định anh ta sẽ phát hiện ra vẻ mặt "oán phụ" của cậu bạn nhà mình.

Có điều, Cố Khê không thấy, Nhậm Cảnh lại thấy.

Anh cho là Dạ Sâm đang ghen, nên tim mềm nhũn. Có thêm cảm xúc này khiến việc chụp ảnh tuyên truyền diễn ra vô cùng thuận lợi, làm hai ba lần đã xong.

Nét mặt Đỗ Khả vẫn hơi ửng hồng. Cô không cần cố diễn, mà hoàn toàn bị cuốn theo tình cảm của Nhậm Cảnh. Cô giống như thật sự đã trở về năm mười bảy mười tám tuổi, gặp được chồng mình, rồi cùng anh ấy… Dừng dừng! Chồng cô năm mười tám tuổi chính là một con mèo hen, ôm cô còn được, chứ nâng nhẹ gì đó… Vẫn là tự mình về nhà tưởng tượng thôi!

Cố Khê nhìn ảnh chụp, vô cùng vui vẻ "Đẹp lắm! Rất thích hợp!"

Dạ Sâm liếc mắt, chua loét nói "Dối trá!"

Cố Khê cười "Thế phải diễn như cậu thì mới không dối trá à?"

Dạ Sâm nhìn đôi mắt như phát sáng của Nhậm Cảnh, không hiểu sao tim đập chệch đi mất một nhịp. Tuy thế, cậu vẫn cứng miệng "Chỉ cần với cái diễn xuất này, vợ tương lai của anh ta còn không sợ bị lừa đến chết hay sao!"

Cố Khê đẩy cậu "Đừng ở đây không ăn được nho thì chê nho xanh nhá!" Anh ta vẫn nghĩ Dạ Sâm đang ghen tị với khả năng diễn xuất của Nhậm Cảnh mà không hề biết rằng, thực chất, Dạ Sâm đang ghen tị với hai cái người ôm nâng nhẹ kia!

Cậu cũng muốn được ôm nâng nhẹ mà QAQ!

Hệ thống đi chết đi "Nhắc nhở hữu nghị: Còn năm phút."

Dạ Sâm chau mày, tập trung suy nghĩ.

Hệ thống đi chết đi nói "Cơ hội vừa nãy tốt như vậy, sao cậu không nhào tới?"

Dạ Sâm cười nhạt "Nhào tới làm gì? Đoạt kịch bản, làm nữ chính, từ nay về sau bước lên đỉnh vinh quang à?"

Hệ thống đi chết đi "Ai ya, cậu nghĩ xa thật đấy!"

Dạ Sâm "…"

Chỉ còn có năm phút, mà Dạ Sâm cũng chỉ còn có một con đường.

Chính là lừa Nhậm Cảnh ra ngoài, rồi ép anh ta ôm nâng nhẹ.

Có điều, sau đó thì sao? Nhậm Cảnh sẽ nghĩ cậu là một tên ngốc, tránh xa cậu một ngàn tám trăm dặm, khiến cậu vì không thể hoàn thành nhiệm vụ mà chết đi?

Cậu chết rồi, chắc chắn Dạ Lan sẽ rất sung sướng. Vậy còn cha mẹ cậu thì sao?

Còn cả ông nội của cậu nữa…

Mặc dù lúc nào cũng làm ông thất vọng, nhưng cậu không muốn người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh đâu!

Dáng vẻ cả người bị mây đen bao phủ, trốn trong góc phòng không lên tiếng của Dạ Sâm thật khiến người thương cảm.

Tiểu Lưu lấy cho cậu cốc nước. Dạ Sâm lắc đầu, xong lại nghĩ đây có thể là cốc nước cuối cùng, liền nhận lấy uống cạn.

Hệ thống đi chết đi cực kì yên tĩnh.

Dạ Sâm cũng không trách nó.

Không có nó, cậu đã chết lâu rồi. Chết đi rồi lại sống lại, chuyện này kì diệu biết bao nhiêu? Lẽ ra cậu phải trả một cái giá thật lớn mới đúng.

Nhưng những chuyện mà hệ thống đi chết đi bắt cậu làm dù có chút khó tả, so ra có phần kém xa sinh mệnh, nên cũng không thể coi là làm khó cậu.

Chỉ là tại bản thân cậu không ra gì… Đúng, cậu vẫn luôn không ra gì…

Dạ Sâm chán nản được một lúc thì buồn đi vệ sinh. Sớm biết thế này, cậu đã không uống cái cốc nước kia. Thật là sát phong cảnh! Lỡ mà cuối cùng lại chết trong WC, thì có mất mặt không cơ chứ?

Nghĩ thế, Dạ Sâm vội đứng dậy, "hốt hoảng" lao vào nhà vệ sinh. Cậu nhất định phải giải quyết vấn đề sinh lí xong trước chín giờ năm mươi lăm phút!

Cậu vừa đi, Nhậm Cảnh liền theo sau.

Anh vẫn luôn quan sát Dạ Sâm, thấy bộ dạng buồn bã sắp khóc của cậu, mà vừa đau vừa thương.

Có quay thử thôi mà đã ghen thành như vậy…

Sau này… Ừm, Nhậm ảnh đế tự mình lên kế hoạch cho tương lai của "bọn họ": Nếu như Dạ Sâm không thích, anh có thể lui về phía sau hậu đài.

Còn hai phút.

Dạ Sâm giải quyết xong vấn đề đi ra liền chạm mặt Nhậm Cảnh.

Cậu mở to mắt, nhìn chằm chằm anh.

Nhậm Cảnh bị cậu nhìn, tim thình thịch thình thịch đập. Trong nháy mắt, Nhậm ảnh đế trước giờ luôn ung dung bình tĩnh thậm chí đến nói gì cũng không biết.

Dạ Sâm nghĩ đây là hy vọng cuối cùng, cũng là hy vọng duy nhất của cậu.

"Cái đó…" Dạ Sâm liếm môi, khó khăn mở miệng.

Bộ dạng này của cậu vô cùng mê người: Ánh nhìn né tránh, bờ môi ướt át, da thịt trắng nõn ửng hồng. Tất cả giống như lông vũ quét qua tim Nhậm Cảnh, khiến nó đập loạn không ngừng.

Anh bỗng nhiên nhớ đến cảnh Dạ Sâm ghen tuông trong phim trường…

Nhậm Cảnh mỉm cười, hai bàn tay to lớn ôm lấy eo cậu, nhấc lên!

Dạ Sâm trợn tròn mắt, kinh ngạc, vui sướng không gì tả nổi!

Nhậm Cảnh ngẩng đầu nhìn cậu, thiếu chút không kiềm nén được rung động trong lòng. Anh đặt cậu lên bồn rửa tay, để cậu ngồi vững rồi mới ngậm lấy môi cậu.

Đầu óc Dạ Sâm trống rỗng.

Ngay cả khi hệ thống đi chết đi thông báo "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ ngày, thưởng 1 điểm sinh mệnh.", cậu cũng không nghe rõ!

Cậu sống! Cậu thế mà sống!

Niềm vui to lớn trong lồng ngực nổ tung. Dạ Sâm ôm chặt Nhậm Cảnh, muốn hô to vài tiếng: Ân nhân cứu mạng! Ân nhân cứu mạng!

Nhưng đương nhiên là cậu không hô được, vì miệng cậu còn đang bị "ân nhân cứu mạng" hôn! Thậm chí, đầu lưỡi còn bị hút đến tê dại.

Dạ Sâm bị hôn mơ màng. Mãi khi Nhậm Cảnh buông cậu ra, ghé vào tai cậu nói nhỏ "Có người đến", Dạ Sâm mới vội vã nhảy khỏi bồn rửa tay, cúi đầu chạy vọt ra ngoài.

Nhậm Cảnh đi sau cậu, khắp mặt là nụ cười ngọt ngào.

Lúc quay lại phim trường, Cố Khê liếc nhìn Dạ Sâm, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì nhìn chằm chằm hỏi "Đi vệ sinh thôi mà mặt mũi cũng đầy ý xuân được?"

Dạ Sâm "…" Cậu im lặng một lúc, cuối cùng vẫn bùng nổ nói "Cút!"

Cố Khê nhìn Dạ Sâm từ trên xuống dưới, ghé lại thì thầm "Tôi hỏi này, có phải cậu gặp được quý ngài chocolate của cậu không? Sau đó ở trong WC kích thích hôn môi? Không nhìn ra cậu cũng là người có bản lĩnh đó nha, Tiểu Sâm Sâm."

Xét trên phương diện ý nghĩa nào đó, lời Cố Khê nói không sai một từ!

Dạ Sâm kiên nhẫn đáp "Đem trí tưởng tượng của anh vào kịch bản ấy, đừng có mà phát huy lung tung!"

Cố Khê hắc hắc cười, vẻ mặt "Cậu chờ đấy, tôi mà không bắt được quả tang người yêu cậu thì tôi không

phải Cố Béo!”.

Dạ Sâm không dây được với anh ta, nên chọn cách chạy trốn.

Mười một giờ, đoàn phim kết thúc công việc, tất cả nhân viên đều hài lòng, chỉ có Đỗ Khả trách cứ Nhậm Cảnh “Tôi nói cậu nghe nè, tôi kết hôn rồi đó, cậu thu liễm lại chút, chứ làm tôi có ý nghĩ muốn ngoại tình á, cậu cứ ở đó mà đợi chồng tôi đến tìm cậu đồng quy vu tận đi nhé!”

Tâm trạng Nhậm Cảnh vô cùng tốt, nhưng sợ Dạ Sâm ghen, cho nên chỉ nói yên tâm, rồi giữ khoảng cách đúng mực với Đỗ Khả.

Cố Khê đề nghị “Lát nữa cùng nhau ăn cơm nhé?”

Đỗ Khả đáp “Tôi còn có chương trình, phải đi trước.”

Nhậm Cảnh không lên tiếng.

Dạ Sâm nơm nớp lo sợ cả một ngày, chỉ muốn về nhà ngủ, vội vàng kêu lên “Tôi cũng có việc!”

Nghe thế, Nhậm Cảnh mới nói “Nếu đều có việc, thì để hôm khác cùng nhau ăn vậy.”

Cố Khê cũng là tiện miệng hỏi, vì thế chốt “Được, vậy…”

Đúng lúc này, trong đầu Dạ Sâm vang lên âm thanh của hệ thống đi chết đi “Nhắc nhở hữu nghị: Nhiệm vụ tuần: Duy trì trạng thái ở cùng Nhậm Cảnh tám tiếng liên tục đã hoàn thành được 43%.”

Dạ Sâm “!!!”

Suýt chút thì quên mất!

Đúng rồi, sáng nay bảy rưỡi cậu chạm mặt Nhậm Cảnh, rồi duy trì liên tục đến mười một giờ cũng chưa tách ra, ba tiếng rưỡi mà chia cho tám tiếng… Ừm… Hình như đúng là 43%.”

Chỉ cần bốn tiếng rưỡi nữa là cậu có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Thật hối hận! Dạ Sâm thật hối hận! Vì sao lúc nãy cậu lại từ chối đi ăn? Nếu mà cùng đi, nhất định còn có thể ở cùng thêm hai tiếng nữa!

Trong nháy mắt, Dạ Sâm cảm thấy như mình mất đi một tỷ điểm sinh mệnh.

Làm sao để cứu vãn lại bây giờ?

Trải qua một đoạn đường sinh tử của ngày hôm nay, Dạ Sâm đã hiểu ra 1 điểm sinh mệnh có bao nhiêu quan trọng!

Giả dụ như cậu có 1 điểm, vậy thì cậu sẽ không cần ngày nào cũng hoàn thành nhiệm vụ trước chín giờ năm mươi lăm. Cậu có thể kéo dài đến tối, hay thậm chí là đến chín giờ năm mươi lăm sáng ngày hôm sau do cậu đã có đủ điểm để khấu trừ! Chỉ cần điểm không ít hơn 1, cậu sẽ không chết!

Hai mươi tư tiếng có thể làm được rất nhiều chuyện, chắc chắn sẽ không còn cảnh "tuyệt vọng" như ngày hôm nay nữa!

Dạ Sâm quyết tâm, hôm nay cho dù đi theo theo dõi cũng nhất định phải gom đủ bốn tiếng rưỡi!

Cố Khê hỏi riêng Dạ Sâm có muốn đi ăn cùng hay không, Dạ Sâm liền tìm cớ từ chối.

Cố Khê không để ý nhiều, chào hỏi nhân viên xong thì đi ăn. Buổi chiều, anh còn rất nhiều việc phải làm.

Dạ Sâm lề mề mãi đến khi thấy Nhậm Cảnh vào thang máy, mới vội vàng đuổi theo.

Trong không gian bị bịt kín của thang máy có bốn người là Nhậm Cảnh, Dạ Sâm, và trợ lí của hai người bọn họ là Dương Sâm và Tiểu Lưu.

Dạ Sâm đấn đo nửa ngày vẫn chưa dám mở miệng.

Nhậm Cảnh hỏi "Trưa nay cậu định ăn ở đâu?"

Dạ Sâm hỏi ngược lại "Anh thì sao?"

Nhậm Cảnh "Lan Đình đi?"

Dạ Sâm nhanh nhảu đáp "Thật khéo, tôi cũng đặt bàn ở Lan Đình này!"

10. Chương 10

Vận may hôm nay thật không tệ! Dạ Sâm đắc ý.

Cậu đảo mắt, lại hỏi "Anh đặt bàn chưa?"

Nhậm Cảnh nghiêm mặt nói bừa "Chưa."

Dạ Sâm "Nhà hàng đó khó đặt bàn lắm! Nếu mà bây giờ anh vẫn chưa đặt, thì chắc chắn không đặt được nữa đâu."

Nhậm Cảnh tỏ ra khó xử "Vậy sao."

Dạ Sâm nhiệt tình "Hay là, chúng ta ghép bàn nhé?"

Nhậm Cảnh rụt rè "Thế có làm phiền đến cậu không?"

"Phiền gì chứ? Bình thường Tiểu Lưu cũng không hay ăn cùng tôi, giờ có người ăn cùng thật tốt."

Nhậm Cảnh nở nụ cười "Tôi sẽ trả tiền cơm."

Dạ Sâm khoát tay "Không cần, ghi sổ là được."

Nhậm Cảnh "Thế ngại lắm."

Dạ Sâm nhíu mày "Đừng khách khí vậy chứ."

Trong mắt Nhậm Cảnh toàn là ý cười "Tôi muốn mời cậu."

Tai Dạ Sâm khẽ run, nhưng cậu cũng không nghĩ nhiều. Nhậm Cảnh vốn là người biết cách ứng xử, chủ động mời khách là chuyện rất bình thường.

Thang máy ting một tiếng, báo đã xuống đến tầng một.

Tiểu Lưu ngay lập tức lên tiếng "Em đi lấy xe."

Dương Sâm cũng nói y hệt.

Dạ Sâm và Nhậm Cảnh cùng lúc ứng tiếng.

Lại nói, sau khi Tiểu Lưu vội vàng chạy ra ngoài, liền gấp gáp gọi điện đến Lan Đình "Alo, đặt giúp tôi một bàn!"

"Anh Lưu, hiện tại, chỗ chúng tôi…"

"Bàn xếp thêm cũng được, làm ơn giúp tôi với!"

Tiểu Lưu tuy không biết tại sao Dạ Sâm muốn mời Nhậm Cảnh ăn cơm, nhưng thân là trợ lí đa năng, cậu nhất định phải giải quyết xong chuyện này.

Đầu kia hơi khó xử.

Cùng lúc đó, Dương Sâm cũng gọi tới số điện thoại của quản lí nhà hàng Lan Đình "Phiền hủy bàn giúp tôi."

"Vâng, tôi sẽ làm ngay!"

Thế là, bạn học Tiểu Lưu nơm nớp lo sợ chờ được câu trả lời thuyết phục.

"Thật trùng hợp, anh Lưu, vừa đúng lúc có khách hủy bàn, tôi sẽ sắp xếp cho anh ngay."

Tiểu Lưu thầm nghĩ, đúng là may mắn, nếu không thì chẳng phải mất mặt muốn chết? Cậu vội nói "Cảm ơn, cảm ơn!"

Sau khi lo liệu ổn thỏa, Tiểu Lưu gửi tin nhắn cho Dạ Sâm, Dạ Sâm đáp trả bằng biểu tượng giơ ngón tay cái.

Ra đến cửa, Dạ Sâm nghĩ muốn ngồi cùng xe với Nhậm Cảnh, nhưng lại không tiện mở miệng.

Do dự mãi, làm Nhậm Cảnh phải chủ động đề nghị "Chúng ta đi cùng xe nhé?"

Hai mắt Dạ Sâm sáng bừng.

Khóe miệng Nhậm Cảnh hơi nhếch lên, giải vây giúp cậu "Dù sao cũng đến cùng một nơi, không nên lãng phí."

Dạ Sâm thuận theo lời này nói "Đúng đúng, tiết kiệm là một phẩm chất đạo đức rất tốt!"

Dương Sâm lái xe, Tiểu Lưu ngồi trên ghế phụ đằng trước, còn Nhậm Cảnh và Dạ Sâm thì ngồi sau.

Xe Nhậm Cảnh rất rộng, ghế đôi phía sau còn được tách ra để đặt bàn trà ở giữa. Trên bàn trà có một tập văn kiện và một chiếc laptop dòng Surface Book. (*)

[Surface Book: Một dòng laptop của Microsoft, được đánh giá là sự thay thế khá ổn cho Macbook của Apple.]

Dạ Sâm không đồng ý nói "Ngồi xe mà xem cái này cái kia hại mắt lắm."

Nhậm Cảnh đáp "Ừ, sau này không xem nữa."

Dạ Sâm cảm thấy giọng điệu này là lạ, nhưng không thể nói rõ là lạ chỗ nào. Có điều, người ta đã nghe lời như thế, cậu cũng không tiện nói nhiều thêm nữa.

Mặc dù không gian rộng rãi, Dạ Sâm ngồi được một lúc đã thấy hơi căng thẳng.

Nhậm Cảnh mở miệng, ngữ điệu thoải mái giống như dòng nước gột rửa tinh thần con người "Hôm nay biểu hiện của cậu rất tốt."

Dạ Sâm ngây người.

Nhậm Cảnh lại nói "Đừng cố gắng phối hợp với máy quay, cậu cứ làm việc của mình, rồi để máy quay tự theo cậu."

Dạ Sâm giờ mới hiểu: À, hóa ra là nói việc quay thử à… Khụ khụ.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, cậu lại thấy có phần hưng phấn "Cố Khê sắp mắng chết tôi rồi, còn nói mặt tôi trát thạch cao, cương cứng như tượng."

Nhậm Cảnh nói "Tôi thấy khá là, khá là…" Anh hơi ngừng, không nói ra từ dễ thương mà đổi thành "Cuốn hút."

Những lời này của anh phần lớn là nói thật. Vì anh đã nhìn mà không dứt ra được, nên cũng có thể coi là có sức cuốn hút.

Đời này Dạ Sâm chưa từng được ai khen như vậy, nhất thời quên cả thẹn thùng "Cũng, cũng được thôi."

Nhậm Cảnh lại nhẹ nhàng nói thêm một ít về kĩ năng diễn xuất.

Tính ra thì Cố Khê cũng đã từng nói qua những điều này với Dạ Sâm rất nhiều lần, thế nhưng anh ta ngoài "gào gào gào" ra, thì chính là "mắng mắng mắng", làm Dạ Sâm nghe vào tai nọ ra tai kia, miễn cưỡng lắm mới nhớ được mấy từ tượng thanh.

Chứ như Nhậm Cảnh vừa khen vừa nói, đúng là êm tai quá luôn!

Dạ Sâm cảm thấy khá là vui vẻ, dễ chịu, nhưng hai vị trợ lí ở trước lại ôm tâm tư tương đối phức tạp.

Tiểu Lưu: Anh Sâm mà có kĩ năng diễn xuất á? Nhậm ảnh đế, anh chắc là anh không bị hoa mắt chứ?

Dương Sâm: Kiểu mù có chọn lọc này chạy đến tận tim rồi sao?

Dọc đường đi hai người nói chuyện rất sảng khoái. Sau khi đến Lan Đình, Dạ Sâm đặc biệt chọn mấy món đắt tiền, muốn cẩn thận cảm ơn Nhậm Cảnh một phen.

Chọn món xong, cậu hỏi Nhậm Cảnh "Uống rượu không?"

Nhậm Cảnh từ chối "Không, chiều tôi còn làm việc."

Dạ Sâm nhất thời thất vọng "Còn làm việc sao?"

Cậu chỉ vì sợ nhiệm vụ tám tiếng của mình không hoàn thành được, nhưng trong mắt người khác, nhất là Nhậm ảnh đế, hành động này lại biến thành: Không nỡ xa nhau!

Còn chưa ăn điểm tâm ngọt, mà Nhậm Cảnh đã thấy thật ngọt ngào.

Dương Sâm sợ ông chủ nhà mình bị sắc đẹp làm cho mê muội, nhỏ giọng nhắc nhở.

Nhậm Cảnh giải thích "Phải chụp ảnh tuyên truyền cho Far. Hẹn nửa tháng rồi mà không đi thì không ổn lắm."

Dạ Sâm hỏi "Mấy giờ vậy?"

Nhậm Cảnh nhìn Dương Sâm, Dương Sâm báo thời gian địa điểm.

Sự thất vọng trong mắt Dạ Sâm càng hiện lên rõ ràng "Một rưỡi đã đi rồi à?"

Nếu cậu muốn ở cùng đủ tám tiếng, vậy thì ít nhất cũng phải kéo dài đến ba rưỡi chiều mới được.

Vậy mà một rưỡi Nhậm Cảnh đã đi làm việc mất. Thế thì hai tiếng cuối cùng cậu biết làm sao đây?

Dạ Sâm không biết xấu hổ hỏi thăm "Nhất định phải đi à?"

Nhậm Cảnh nhìn cậu "Cậu có lịch trình gì không?"

"Không… Không có." Dáng vẻ của Dạ Sâm rất sa sút.

Nhậm Cảnh thiếu chút thì không thèm nghĩ ngợi gì nữa mà ở bên cậu. Dương Sâm phải vội ho một tiếng để nhắc khéo.

Nhậm Cảnh nói "Buổi chiều cậu không bận chứ?"

Dạ Sâm đáp "Chơi game có được coi là bận không?"

Trong mắt Nhậm Cảnh đầy ý cười "Vậy có muốn đi cùng tôi không?"

"Hả?" Dạ Sâm mở to mắt nhìn anh "Thế có được không?"

Nhậm Cảnh "Có gì mà không được?"

Dạ Sâm nghiền ngẫm một lúc, liền vui vẻ "Tôi chỉ nhìn thôi, nhất định không làm phiền anh đâu!"

Nhậm Cảnh thầm nghĩ, làm phiền cũng chả sao, làm phiền như vậy, cậu cứ làm phiền cả đời là tốt nhất.

Sau khi quyết định xong lịch trình, Dạ Sâm hài lòng chia sẻ mỹ thực với Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh không thích ăn cà rốt, nhưng nhìn Dạ Sâm, anh lại thấy cái thứ quái gở này cũng không khó ăn cho lắm.

Món chính được đưa lên, Dạ Sâm tiến cử nói "Mau nếm thử cái này đi, sườn cừu nướng của nhà hàng này ngon lắm, ngon nhất trong số những hàng tôi từng ăn đó!"

Nhậm Cảnh nếm thử, sườn cừu ngoài giòn trong mềm, không biết cho thêm gia vị gì mà sau khi ăn xong vẫn thấy lưu lại mùi hương, thật sự rất được.

“Ngon lắm.” Nhậm Cảnh nói.

Dạ Sâm nheo mắt “Ba không có lừa anh chứ hả!” Nói xong, cậu hơi sửng sốt, vội sửa lời “Tôi… Tôi nói là…” Cậu mới không cẩn thận một tí mà đã lỡ miệng.

Trong khi đó, Nhậm Cảnh lại không giống Cố Khê, không phải người cậu có thể tùy tiện đùa giỡn.

Nhậm Cảnh ngược lại chẳng để ý, vui vẻ nói tiếp “Cậu không lừa tôi.”

Dạ Sâm cứ cho là anh không nghe rõ từ đầu tiên, thở phào nhẹ nhõm.

Dương Sâm câm nín… Tuy đã biết chấp niệm trong lòng Nhậm Cảnh rất sâu từ lâu, nhưng thật sự không ngờ, nó lại có thể sâu đến mức này! Ảnh đế, anh hãy mau thức tỉnh đi! Anh bị người ta coi như con trai người ta, anh còn ở đó mà vui vẻ cái nỗi gì!

Sau khi ăn trưa xong, bọn họ đi tới trụ sở chính của Far.

Trên đường đi, Dạ Sâm hỏi “Tôi có cần ngụy trang không?” Tuy là cậu không nổi, nhưng dù sao cũng là người trong giới, lỡ như bị ai nhìn thấy.. Ừm… Vẫn không tốt lắm.

Nhậm Cảnh đáp “Không sao đâu.”

Dạ Sâm ngẫm nghĩ, cũng thản nhiên hơn. Cậu có một tên bạn vừa bị đày đến hưởng thụ nền giáo dục “phấn đấu từ đáy xã hội” ở Far, đến lúc ấy, cậu đi qua chào hỏi cậu ta một tiếng coi như đi thăm tù vậy!

Dạ Sâm tưởng tượng thì hay lắm, nhưng kết quả, sau khi vào phòng chụp rồi, cậu lại không rời đi được một bước.

Mặc dù biết là Nhậm Cảnh rất đẹp trai, nhưng không ngờ, anh ta lại đẹp đến thế.

Chụp ảnh tuyên truyền chính là chụp mặt, chụp vóc người, chụp khí chất.

Lúc đầu, Dạ Sâm chỉ tùy ý nhìn nhìn, nhưng nhìn xong, phải đến tận ba rưỡi cậu mới hoàn được hồn!

Công việc của Nhậm Cảnh kết thúc, anh mặc nguyên bộ tây trang sẫm màu, khuôn mặt trang điểm khiến cho dung mạo tinh xảo càng thêm sâu sắc, gợi cảm. Tầm mắt chuyển dần xuống dưới, hình dáng kia… Thật khiến người bị anh nhìn loạn tim.

Mà người đó, lúc này chính là Dạ Sâm!

Nhậm Cảnh cười với cậu "Chờ tôi, tôi đi tẩy trang."

Dạ Sâm nói chuyện được ư? Không, cậu không mở miệng được! Mở cái là tim sẽ nhảy ra ngoài ngay!

Nhậm Cảnh đi thay đồ một lúc Dạ Sâm mới tỉnh táo lại.

"Mấy, mấy giờ rồi?"

Tiểu Lưu thành thật đáp "Ba giờ ba lăm."

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống đi chết đi vang lên "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ tuần, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Hoàn thành rồi! Vậy cậu còn cần ở lại đây làm gì? Dạ Sâm hít sâu, ấn chặt tim về vị trí cũ rồi bỏ chạy.

Tiểu Lưu gọi với theo "Không báo với Nhậm ảnh đế một tiếng sao?"

Dạ Sâm "Việc này giao cho cậu, tôi đi trước!"

Tiểu Lưu "..."

Dạ Sâm chạy được nửa đường, thì bị tên bạn ngăn lại "Anh Sâm? Anh tới thăm em à? Có mang gì tốt cho em không? Em đói ba hôm nay rồi đây!"

Dạ Sâm nói "Người anh em, cố gắng lên. Tôi có chút việc gấp, hôm nào lại tới thăm cậu."

"Ế ế ế ế ế, sao vừa đến đã đi rồi?"

Dạ Sâm cực kì chột dạ. Trong đầu cậu tràn ngập hình ảnh của Nhậm Cảnh, khiến cậu cảm thấy mình như thế thật không ổn. Cậu cũng chả quan tâm tên bạn kia nói gì, bỏ lại chìa khóa xe rồi chạy biến "Xe cho cậu dùng, lúc nào cũng được."

Ông bố của tên bạn này nhà cậu rất nghiêm khắc, để rèn luyện cho con trai mà không ngại thu xe khóa thẻ, nhất nhất bắt cậu ta ăn lương để sống.

Tên bạn nhìn chìa khóa xe, nhất thời sung sướng "Anh Sâm đi nhá! Lúc nào rảnh lại tới nhá ~~~~~~"

Dạ Sâm đi thẳng về nhà, ngồi hóng gió điều hòa một lúc mới tỉnh táo.

Có điều tim vẫn đập loạn hết cả lên. Cậu tỉ mỉ nhớ lại khoảng thời gian tám tiếng, có chút hoảng hốt. Sao cậu lại cảm thấy kì lạ vậy nhỉ?

Nhậm Cảnh tiếp tục bị cho leo cây, nhưng không chỉ không tức giận mà tâm trạng còn cực kì tốt.

Dạ Sâm hay xấu hổ, nhưng không sao, từ từ rồi đến, anh đã đợi rất lâu rất lâu rồi, sự nhẫn nại anh không thiếu.

Dạ Sâm ngủ mê mệt một ngày mới bị hệ thống đánh thức.

"Nhiệm vụ hàng ngày…"

Dạ Sâm không để ý, anh đây dù gì cũng là người có hai điểm sinh mệnh! Trừ mất một điểm thì anh vẫn sống!

Hệ thống vẫn nói hết "Sờ cơ bụng của Nhậm Cảnh, chú ý, phải là sờ trực tiếp, không có bất kì thứ gì ngăn cản!"

Dạ Sâm nháy mắt tỉnh cả ngủ!

11. Chương 11

Sờ, sờ vào cơ bụng á?

Dạ Sâm "Tôi làm chết ông nội cậu!"

Hệ thống đi chết đi "Khẩu vị của cậu thật nặng!"

Dạ Sâm tức đến mức muốn đập tan hệ thống.

Hệ thống đi chết đi an ủi người anh em có cái đầu tổ quạ "Cậu nên thấy may mắn, vì Nhậm Cảnh có cơ bụng, chứ không thì…"

Dạ Sâm giật giật khóe miệng "Lẽ nào anh ta không có cơ bụng thì nhiệm vụ của tôi không hoàn thành được ư?"

Hệ thống đi chết đi "Cậu có thể nghĩ xem có cách nào có thể giúp anh ta luyện ra cơ bụng trong vòng hai

tư tiếng."

Dạ Sâm không phục "Một múi cơ bụng thì cũng là cơ bụng có được không!"

Hệ thống đi chết đi "Giống cậu ấy hả?"

Dạ Sâm: Đời người gian nan, có cần thẳng thắn vậy không người anh em!

Hệ thống đi chết đi sợ kích thích quá đà sẽ làm kí chủ xẩu hổ muốn tự sát, cho nên chậm rãi nói "Nhiệm vụ này không khó, giữa thẳng nam với nhau sờ tí cơ bụng không phải cũng giống như các chị em phụ nữ sờ ngực nhau à?"

Dạ Sâm không nhúc nhích "Cậu cũng đang nói là "thẳng nam" đấy." Hai chữ "thẳng nam" nhấn vô cùng mạnh.

Hệ thống đi chết đi hắng giọng "Nhậm Cảnh là thẳng nam, cậu cũng có thể giả là thẳng nam mà."

Dạ Sâm "Sao tôi cứ thấy như cậu đang lừa tôi ấy nhỉ?"

Hệ thống đi chết đi "Tôi nào dám chứ? Cười."

Cái chữ cười này nói ra nghe cũng chả có tí ý tốt nào!!

Dạ Sâm không ngủ nổi nữa, xuống giường rửa mặt. Cậu vừa cầm bàn chải tự động đánh răng vừa suy nghĩ: Nhiệm vụ này cậu không thể bỏ qua. Cậu vất vả lắm mới dự trữ được một điểm, cậu không thể lãng phí nó vào ngay ngày hôm sau được.

Nhớ lại quãng thời gian quay cuồng vì cái chín giờ năm mươi lăm, thật sự là tồi tệ! Cậu chẳng muốn quay lại cái vòng luẩn quẩn ấy tí nào.

Cơ bụng… Sờ vào…

Lại nói, hình như cậu từng sờ rồi đúng không nhỉ?

Hừm, Dạ Sâm đỏ bừng mặt, sau khi súc miệng xong, cậu phải dùng nước lạnh để rửa mặt.

Rửa xong, cậu nhìn chính mình trong gương, tự cổ vũ "Cố lên! Dạ Sâm, mi nhất định làm được!"

Mấy ngày nay Nhậm Cảnh chưa từng nhắn tin cho cậu. Dạ Sâm lấy điện thoại chà xát nửa ngày, ngón tay chọc chọc chọc, do dự đến do dự đi.

Hệ thống đi chết đi lên tiếng "Hẹn thẳng anh ta làm một phát, đừng nói cơ bụng, đến cả XX còn sờ được luôn ấy chứ."

Dạ Sâm âm u nói "Hẹn rồi cậu sẽ cho tôi mười vạn điểm sinh mệnh à?" Nếu thế thật, cậu cũng chả ngại đến hẹn Nhậm Cảnh đâu, dù sao… cũng làm qua cái đó một lần rồi.

Hệ thống đi chết đi bật lại "Nghĩ hay gớm!"

"Cút cút cút." Dạ Sâm đảo mắt "Cái tên khốn nạn không có thành ý gì cả!"

Dạ Sâm đắn đo một lúc lâu, rốt cuộc vẫn gửi một tin nhắn vào Wechat của Nhậm Cảnh "Hôm nay anh rảnh không?"

Rất nhanh, cậu nhận được tin trả lời. Thế nhưng, lại không phải do Nhậm Cảnh gửi "Anh Dạ, chào anh, anh Cảnh đang họp, anh có chuyện gì có thể nói với tôi, chờ anh ấy ra, tôi sẽ chuyển lời cho."

Dạ Sâm vứt điện thoại ra, rất không vui nghĩ: Giờ mới mấy giờ mà đã họp? Sao không bận chết luôn đi!

Dạ Sâm không làm gì được đành đi ăn sáng. Cậu vừa ăn xong thì điện thoại reo.

Cúi đầu nhìn, Dạ Sâm suýt chút nữa thì nghẹn.

Sao lại gọi điện? Nhắn một cái tin trên Wechat là được rồi mà!

Dạ Sâm không muốn nói chuyện với Nhậm Cảnh, nhưng lo mình có chuyện cầu người, cho nên…

Cậu ấn nhận cuộc gọi.

Giọng Nhậm Cảnh vẫn như trước đây, làm cho cậu tê dại "Có chuyện gì không?"

Dạ Sâm chấn hưng tinh thần nói "Không có chuyện gì cả."

Nhậm Cảnh ở đầu kia hơi nhếch nhếch khóe miệng, nhẹ giọng nói "Tôi đọc được tin nhắn cậu gửi cho tôi rồi."

Dạ Sâm nghe vậy vội hỏi "Hôm nay anh có lịch trình gì không?"

Nhậm Cảnh ngó lơ Dương Sâm đang đứng một đống ra đó để "chờ xử lí công việc", chân thành đáp "Không có."

Dương Sâm nghe rõ mồn một, khóe miệng trề ra.

Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm "Vậy thì tốt quá."

Nhậm Cảnh vừa định hẹn gặp mặt, Dạ Sâm đã giành nói trước "Là như vậy, "Tình đầu" sắp khai máy, Cố Khê có ý là muốn mời cả đoàn chúng ta đi ngâm suối nước nóng, cho nên muốn hỏi một chút về lịch trình của anh xem sao."

Nhậm Cảnh hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh hỏi lại "Buổi tối à?"

Dạ Sâm chắc nịch nói "Đúng, buổi tối."

Nhậm Cảnh nhìn Dương Sâm, Dương Sâm bị anh nhìn thì không hiểu ra làm sao.

Anh nở một nụ cười có thể dìm chết người khác đáp "Được, tôi chờ cậu."

Chờ, chờ, chờ tôi làm gì? Có chờ thì cũng nên chờ, chờ, chờ Cố Khê ý! A, không đúng, cũng không thể chờ Cố Khê nha! Đầu Dạ Sâm rối như tơ vò, ngoài miệng lại không rối tí nào "Tối gặp."

Cậu nói xong liền vội vàng cúp máy.

Nhậm Cảnh nhìn di động, giống như có thể xuyên qua màn hình nhìn thấy gò má ửng hồng của đối phương.

Anh không nhịn được cười cười. Dương Sâm nhìn anh cười mà chỉ muốn lùi bước. Cái vị chua chua của yêu đương này là muốn độc chết dân độc thân như cậu sao?

Nhậm Cảnh hỏi Dương Sâm "Buổi tối hình như Cố Khê hẹn ăn cơm với các nhà sản xuất đúng không?"

Dương Sâm đáp "Đúng, vừa mới hẹn xong."

Ý cười trên khóe miệng anh càng hằn sâu.

Đối phó với Nhậm Cảnh xong, Dạ Sâm bấm tiếp số điện thoại của Cố Khê "Buổi tối có rảnh không?"

Cố Khê đáp "Không."

Dạ Sâm nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình, cảm thấy trời có sập xuống cũng chả đáng là gì, nên hỏi "Chuyện gì? Có quan trọng không? Không quan trọng thì từ chối cho ba đi."

Cố Khê vừa định nói mình hẹn Nhậm Cảnh và mấy nhà sản xuất khác ăn cơm…

Dạ Sâm đã cắt lời "Là như vầy, tôi thấy phim cũng sắp khai máy rồi, nên đoàn chúng ta hẹn nhau gặp mặt tí đi, tôi mời khách, suối nước nóng Nam Sơn, sao hả? Bao trọn đấy!"

Một số tiền lớn như vậy, đúng là cái loại vung tiền như rác mà!

Cố Khê vui vẻ, Dạ đầu to đã đòi bỏ tiền, anh coi như cũng tiết kiệm được một khoản "Được, nhưng tôi phải nói trước là Nhậm Cảnh cũng phải đi đấy nhá."

Anh ta đương nhiên là phải đi! Anh ta không đi, tôi còn bao trọn làm cái rắm gì!

Nhưng Dạ Sâm vẫn giả bộ không vui hừ một tiếng.

Trước khi cúp máy, Cố Khê còn hầm hè "Nóng thế này mà bao cả cái suối nước nóng làm quỷ gì không biết."

Dạ Sâm kiên nhẫn phân tích "Nóng ngâm suối nước nóng mới tốt!"

Kỳ thật, Dạ Sâm muốn đi biển, nhưng thời gian gấp gáp quá, bọn họ đều là người trong giới giải trí, đi đến chỗ đông người còn không sợ bị vây chết? Còn nếu đi đến bãi biển riêng… Đi bằng máy bay cũng phải mất đến ba tiếng đồng hồ, quá hành xác!

Ai có tiền người ấy là nhất, Cố Khê vui vẻ nói "Được rồi, được rồi, nghe lời cậu."

Hai người vừa cúp máy, Cố Khê liền gọi cho Nhậm Cảnh. Nhậm Cảnh đã chờ được một lúc, điện thoại reo năm sáu hồi anh liền nhận.

Cố Khê "Nhất thời đổi ý, buổi tối chúng ta đi ngâm suối nước nóng được không?"

Nhậm Cảnh hỏi "Sao đột nhiên lại đổi ý?"

Cố Khê đáp "Có người mời khách, miễn phí sao lại không đi cơ chứ."

Nhậm Cảnh nghĩ tới "người nào đó" vừa đáng yêu vừa thẹn thùng, chỉ hận không thể bay thẳng đến khu du lịch suối nước nóng.

Kế hoạch của Dạ Sâm thủng chẳng khác nào cái sàng, nhưng cậu vẫn cho rằng mình làm vô cùng kín kẽ.

Thật tốt! Dùng danh nghĩa Cố Khê mời khách, hẹn được người đến rồi, cậu chỉ cần vô ý sờ một chút nữa là xong… Tuyệt!

Thời gian trôi qua rất nhanh, buổi tối, mọi người đúng giờ tập trung ở suối nước nóng Nam Sơn.

Ngâm suối nước nóng này ấy mà, mặc quần áo là không có được đâu! Cho nên, Dạ Sâm chủ động tới sớm, bày bố trước một phen.

Ngắm thấy thời gian không sai biệt lắm, Dạ Sâm liền giả như "đi ngang qua" gian phòng của Nhậm Cảnh.

Quả nhiên, nghe thấy Nhậm Cảnh lên tiếng gọi "A Sâm?"

Dương Sâm đã bị Dạ Sâm lừa đi mất, nên đương nhiên cậu ta không nghe được tiếng Nhậm Cảnh.

Dạ Sâm tỏ vẻ lơ đãng hỏi "Sao vậy?"

Nhậm Cảnh bên trong nhất thời im lặng.

Dạ Sâm giải thích "Tôi vừa hay đi ngang qua, Dương Sâm không ở đây."

Nhậm Cảnh nói "Chỗ tôi không có khăn tắm."

Dạ Sâm vội nhận việc "Để tôi đi lấy cho anh nhé."

Nhậm Cảnh "Ừ."

Dạ Sâm nắm cái khăn tắm vẫn cầm trong tay, làm bộ đi tới sát vách, sau đó quay lại gõ cửa.

Nhậm Cảnh mở cửa cho cậu…

Mặc dù Dạ Sâm đã chuẩn bị sẵn tâm lí, nhưng khi nhìn thấy vẫn phải hít sâu một hơi. Người so với người đúng là càng tức chết người!

Cao lớn chưa tính, vóc người còn tốt như vậy, thật, thật không công bằng mà!

Dạ Sâm không dám nhìn nhiều, giơ khăn tắm ra.

Do hai người đứng rất gần, nên cậu lợi dụng sự che chắn của khăn tắm, ngón tay làm như lơ đãng lướt qua bụng Nhậm Cảnh.

Tiếp xúc trực tiếp, hoàn thành!

Quả là thuận lợi!

Dạ Sâm đưa khăn tắm xong liền quay đầu bỏ chạy, trái tim không ngừng thình thịch thình thịch đập loạn. Cũng không biết là do cậu hưng phấn hay căng thẳng.

"Đâu rồi, đâu rồi?" Dạ Sâm hỏi hệ thống "Điểm sinh mệnh của tôi đâu?"

Hệ thống đi chết đi "Nhiệm vụ không hoàn thành, móc đâu ra điểm sinh mệnh?"

Dạ Sâm mạnh mẽ phản bác "Rõ ràng tôi sờ vào rồi mà! Còn sờ trực tiếp hẳn hoi!"

Hệ thống đi chết đi "Đúng là cậu đã sờ, thế nhưng Nhậm Cảnh đâu phải chỉ có một múi cơ bụng?"

Dạ Sâm trừng mắt "Cậu…"

Hệ thống đi chết đi "Sờ vào cơ bụng, có nghĩa là tám múi đều phải sờ hết!"

12. Chương 12

Dạ Sâm ngây ra như phỗng "Cậu đang chơi tôi đấy à?!"

Hệ thống đi chết đi "Bản hệ thống vốn đâu có lừa cậu đâu."

Dạ Sâm chửi thề "Cái…"

Hệ thống đi chết đi cắt ngang "Tôi không có em gái đâu nha."

Dạ Sâm "! @#! #%! %@! … @# .."

Hệ thống đi chết đi huýt gió, nhìn trời.

Dạ Sâm đem hết những gì mình có thể nghĩ tới ra chửi mắng một trận. Xong xuôi, cậu vẫn chưa hết giận nói "Sáng nay cậu cũng không hề nói là phải sờ hết tám múi cơ bụng!"

Hệ thống đi chết đi mặt dày mày dạn đáp "Vậy tôi cũng đâu nói chỉ sờ có một múi đâu?"

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi tổng kết "Cậu có trách thì trách Nhậm Cảnh ý, đang yên đang lành tự nhiên có tám múi cơ bụng làm gì không biết…"

Mẹ nó, cái này mà cũng quy tội lên đầu Nhậm Cảnh được? Đúng là cái loại hệ thống không biết xấu hổ là gì!

Dạ Sâm tức đau cả bụng.

Nếu như chỉ vô ý sờ phải như lúc nãy thì tuyệt đối không vấn đề gì, cậu có thể chắc chắn là Nhậm Cảnh không phát giác ra.

Nhưng sờ cả tám múi thì… Không còn là chuyện vô ý là có thể giải quyết được nữa, có biết không! Giá mà là sờ lưng, cậu còn có thể lấy cớ là chà lưng giúp Nhậm Cảnh. Nhưng còn cơ bụng thì sao? Có loại dịch vụ chà cơ bụng này chắc? Dịch vụ này đặc biệt lắm đó, đặc biệt đến mức có thể gọi luôn là dịch vụ phục vụ đặc biệt đó!

Dạ Sâm bồn chồn, chẳng lẽ cậu phải từ bỏ nhiệm vụ này?

Cậu vất vả lắm mới dự trữ được điểm, lẽ nào cứ để nó trôi qua như vậy? Không, cậu không cam lòng! Với cả, lỡ như nhiệm vụ sáng mai càng bỏ bom con nhà người ta thì sao? Đến lúc đó, cậu lại chỉ có mấy tiếng đồng hồ, chứ không được dư dả như bây giờ. Cậu mà tiếp tục không hoàn thành nhiệm vụ nữa thì…

Dạ Sâm gầm lên một tiếng, cảm giác như mình vừa ăn được thuốc quyết tâm.

Cậu loạng choạng đi ra, đúng lúc liếc thấy Cố Béo vừa ra ngoài.

Dạ Sâm lúc này cực kì thù hằn cơ bụng nói "Anh luyện được lúc nào vậy?"

Đến cả Cố Béo cũng có cơ bụng! Cuộc đời thật lắm chông gai!

Cố Khê liếc nhìn cậu, không có ý tốt nói "Ai lười như cậu?"

Dạ Sâm không phục, lười thì sao? Một múi cơ bụng mới là chân lí nhá! Nếu có ai đó nhận được nhiệm vụ là sờ vào cơ bụng của cậu, không phải chỉ cần một giây thôi là xong à? Đâu giống như đống phế thải này? Sáu múi, tám múi? Sờ đến khi nào mới xong?

Cố Khê dùng tay chọc chọc cậu, cười xấu xa "Cậu mềm thật đấy, cứ như kẹo bông vậy."

Dạ Sâm sợ buồn, lùi lại nói "Mềm cái rắm, ông đây về sẽ đi tập thể hình ngay lập tức."

Cố Khê "Đừng, bảo trì nguyên dạng thì ông chồng nhà cậu mới vừa nhìn đã muốn ăn cậu được."

Dạ Sâm bị anh ta làm cho rợn người "Chồng chồng cái quỷ gì chứ!"

Cố Khê ha ha bật cười "Đừng gấp, rồi sẽ gặp được người đó thôi, bạn nhỏ xử nam ạ."

Dạ Sâm im lặng lại im lặng.

Hệ thống đi chết đi "Ồ" một tiếng.

Dạ (đã không còn là xử nam) Sâm nhanh nhẹn bỏ qua đề tài này.

Nhân lúc thời gian hãy còn sớm, bọn họ đều dự định sẽ đi ngâm suối nước nóng một chút.

Bể nước nóng ở Nam Sơn rất nhiều, tất tần tật từ lớn đến nhỏ phải vào cỡ khoảng mấy trăm cái.

Dạ Sâm đã bao trọn, cho nên vô cùng vắng vẻ. Tuy vậy, kết hợp với khung cảnh xinh đẹp, sương mù uốn lượn, cũng cho ra một loại cảm giác thú vị khác.

Vì hoàn thành nhiệm vụ sờ vào cơ bụng, nên phòng của Dạ Sâm được xếp ngay cạnh phòng của Nhậm Cảnh. Phòng của Cố Khê lại ngay cạnh phòng của Dạ Sâm, thành ra, ba phòng đều dùng chung một bể nước nóng phía sau.

Lúc Dạ Sâm và Cố Khê đi tới, Nhậm Cảnh đã ngâm mình trong bể.

Hai người đang định đến gần, Cố Khê bỗng nhiên ngừng bước.

Dạ Sâm nhìn anh ta "Anh sao thế hả?"

Cố Khê nói "Tôi… Ừm… Đi nhà vệ sinh một lúc."

Dạ Sâm liếc mắt "Sớm làm gì mà không đi?"

Cố Khê không đáp, nhanh nhẹn chuồn mất.

Dạ Sâm còn chưa hiểu chuyện gì, chờ người đi rồi mới ý thức được: Trời ạ, cậu phải ở riêng với Nhậm Cảnh ư???

Cố Khê có đi nhà vệ sinh thật không? Đương nhiên là không! Anh ta trời sinh là cong, cong so với Dạ Sâm lại càng cong hơn. Mặc dù anh ta không có hứng thú đặc biệt gì với Nhậm Cảnh, nhưng bản tính con người là hám sắc, thế nên cho dù có là một người đàn ông vợ con đề huề, nhìn thấy mỹ nhân cởi sạch quần áo đứng trước mặt mình, XX cũng sẽ rung động!

Mà Cố Khê, anh ta chỉ là một người đàn ông bình thường. Cảnh tượng vừa nãy đã kích thích đến anh ta!

Mẹ kiếp! Vóc người Nhậm Cảnh đúng là hoàn hảo!

Vì bản thân mình, anh ta vẫn nên tránh đi thì hơn!

Với lại, Cố Khê là gay, đã comeout, nếu thật sự ngâm cùng, có khi lại khiến Nhậm Cảnh không được tự nhiên.

Về phần Dạ Sâm? Cậu ta không sao, giới tính của cậu ta vẫn chưa bị bại lộ!

Thế nhưng, Cố Khê nghĩ phải đến tám mươi phần trăm là Dạ Sâm cũng sẽ chạy. Tên nhóc kia ghét nhất là Nhậm Cảnh, hai người mà ở cùng nhau, cậu ta còn không khó chịu đến chết?

Dạ Sâm đúng là muốn chạy, nhưng chạy được nhất thời không chạy được cả đời.

Cậu… Cậu… Hãy còn phải van Nhậm ảnh để dâng cơ bụng cho cậu sờ nữa QAQ…

Dạ Sâm đứng ngây ra trên bờ một lúc lâu, Nhậm Cảnh liền chỉ nhìn chằm chằm cậu không nói một lúc lâu.

Da Dạ Sâm rất trắng, không phải cái loại trắng nhợt nhạt do bệnh tật mà là trắng hồng khỏe mạnh, giống như đám mây ấm áp, mềm mềm, nhìn là muốn cắn.

Nhậm Cảnh từng được cắn qua, giờ nghĩ lại, chỗ nào đó liền không nhịn được nảy lên.

Anh vừa muốn Dạ Sâm xuống nước, vừa không muốn.

Nguyên nhân của muốn thì thôi không cần giải thích. Còn không muốn, là vì chỗ này không tiện làm, anh chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, rất khó chịu.

Dạ Sâm quyết tâm, nhấc chân bước xuống.

Nhậm Cảnh nhẹ giọng nhắc "Chậm một chút, cẩn thận trượt ngã."

Dạ Sâm lí nhí như muỗi kêu "Nước có nóng không?"

Nước không nóng, là Nhậm Cảnh thấy nóng! Anh nói "Cũng được."

Dạ Sâm rốt cuộc cũng xuống nước. Cậu dựa vào thành bể. Tuy là tim hãy còn đập ầm ầm, nhưng nhờ mùi vị thoang thoảng dễ chịu của nước suối, thần kinh cậu đã dần thả lỏng, khe khẽ thở ra một hơi.

Hầu kết Nhậm Cảnh giật giật, nghĩ có chút khát.

Dạ Sâm hãy đang vắt óc suy nghĩ xem làm cách nào sờ vào cơ bụng đối phương.

Cậu vồ một cái qua, chí ít cũng vồ được hai ba múi ấy nhỉ? Thế nhưng vồ xong rồi thì sao? Vẫn còn năm múi, Nhậm Cảnh sẽ đứng yên cho cậu vồ ba lần liền chắc?

Dạ Sâm thầm nghĩ mình tưởng tượng thật đẹp.

Hệ thống đi chết đi kiến nghị "Nguyệt hắc phong cao, đêm khuya tĩnh mịch, đến một phát chuyện gì chả xong."

Dạ Sâm "…" Sao mà bốn chữ đêm khuya tĩnh mịch này nghe quen tai vậy chứ!

Hệ thống đi chết đi vẫn không ngừng đầu độc "Nếu mà cậu sợ, hay là uống chút rượu lấy can đảm?"

Dạ Sâm hôm nay rất cạn lời với "ân nhân cứu mạng", không lưu tình nói "Cút!"

Hệ thống đi chết đi hí hí cười, rồi chạy trốn.

Cho dù thế nào thì cái việc sờ tám múi cơ bụng này cũng không thể "lơ đãng". Nếu đã không có cách "vô ý" nào, chẳng bằng ta đến sờ thẳng luôn?

Dạ Sâm suy nghĩ, rốt cuộc cũng chốt hạ chủ ý.

Cậu nghiêng đầu nhìn Nhậm Cảnh, muốn nói lại thôi.

Nhậm Cảnh cũng đang nhìn cậu, đã thế còn nhìn kiểu…

Cũng may, đường nhìn nóng bỏng rõ nét đó biến mất rất nhanh. Tuy thế, tim Dạ Sâm vẫn đập rộn lên, giọng nói có chút run rẩy "Dáng… dáng người anh đẹp thật đấy."

Nhậm Cảnh "…" Anh cố gắng khiến cho âm thanh của mình nghe có vẻ bình tĩnh một chút "Cũng được."

Dạ Sâm nghe mà thấy vành tai ngứa ngáy, nhịn không được hỏi "Anh luyện bao lâu vậy?"

Nhậm Cảnh đáp "Thời cấp hai tôi khá là gầy yếu, để không bị ai bắt nạt, tôi đã kiên trì vận động."

"Cấp hai…" Dạ Sâm có chút ảo não. Thời cấp hai, cậu rất cao, thậm chí còn là bá chủ trong trường, nhưng vì cái lông gì mà càng lớn càng không cao lên nữa? Sớm biết có ngày hôm nay, cậu đã chăm chỉ rèn luyện rồi!

Dạ Sâm dừng một lúc, cố gắng lái câu chuyện vào đúng quỹ đạo "… Luyện cơ bụng chắc khó lắm nhỉ?"

Nhậm Cảnh cười cười "Cũng tạm, ăn uống hợp lí, phối hợp vận động là được, không khó."

Không khó mới lạ! Dạ Sâm không tin một chút nào, tiếp tục dẫn dắt "Tôi không làm được…"

Trong não Nhậm Cảnh toàn là cái bụng bằng phẳng và đường cong thắt lưng xinh đẹp của Dạ Sâm. Anh tưởng tượng đến cảm xúc được dùng tay sờ vào, trầm thấp nói "Cậu như bây giờ rất tốt." Thật sự là tốt lắm, tốt đến mức làm anh chỉ muốn sờ vào ngay lúc này.

Dạ Sâm nghĩ anh chỉ nói vậy vì khách khí, nhưng trong lòng lại không ngăn được mà có chút hưởng thụ.

Cậu cảm thấy nói chuyện với Nhậm Cảnh rất vui vẻ, thành ra gan cũng lớn hơn tí teo. Đảo mắt, Dạ Sâm đi thẳng vào vấn đề chính "Anh xem, tôi không có cơ bụng nên rất hiếu kì, cơ bụng này, nó, nó có cứng không?"

Cơ bụng không cứng, có chỗ cứng hơn!

Dạ Sâm chớp chớp mắt, đỏ mặt nói "Tôi, tôi có thể…"

Cậu còn chưa dứt lời, đã có người đi đến "Các cậu ở đây sao? Đi ăn cơm cùng đi."

Dạ Sâm"…"

Nhậm Cảnh "…"

Nhà làm phim vô tình đi đến bỗng nhiên thấy sau lưng lạnh toát: Tình huống gì vậy? Sao mắt ai cũng đầy sát khí vậy? Mình làm gì sai ư???

Nhà làm phim đầy mặt dấu chấm hỏi, cười khan một tiếng "Tôi đi trước, các cậu cứ chậm rãi ha."

Còn chậm rãi thế nào đây?

Suy nghĩ của Dạ Sâm và Nhậm Cảnh hiếm khi quy về chung một lối.

Dạ Sâm lúc này chẳng khác nào quả bóng bị rút hết hơi. Lại lấy lại dũng khí thì cũng cần phải có thời gian, mà lúc này, lấy đâu ra thời gian cho cậu gom tụ dũng khí đây?

Vì thế, cậu nói "Đi thôi, chúng ta cũng đi ăn cơm." Nói xong đứng dậy.

Cậu không ngâm lâu lắm, nhiệt độ trong nước cũng không cao, nhưng có lẽ do lúc ngâm suy nghĩ quá nhiều, lúc này tâm trạng vẫn còn bần thần, nên vừa đứng lên, cậu đã thấy trước mắt tối sầm…

Phía sau truyền đến tiếng Nhậm Cảnh "Cẩn thận."

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Nhậm Cảnh nắm chặt hông cậu, kéo vào lòng.

Dạ Sâm ổn định thân thể, đang muốn nói cảm ơn thì cảm nhận thấy thứ cứng rắn gì đó làm cậu ngây ngẩn cả người.

Cái đồ chơi quái quỷ gì đang chọc vào đùi ông đấy!!!

13. Chương 13

Dạ Sâm thật sự không biết nó là thứ gì?

Cậu đương nhiên biết, dù sao, bản thân cũng từng bị nó làm cho sướng quên trời quên đất… À không, là nửa sống nửa chết!

Sao Nhậm Cảnh lại cứng?

Thẳng nam, sao anh lại cứng thành như thế được thế hả thẳng nam!

Dạ Sâm thấy như tam quan của mình đang lay động.

Cậu không dám cử động dù chỉ là một động tác nhỏ. Nhậm Cảnh cũng thế.

Anh nắm chặt cái eo nhỏ mềm mịn mà rắn chắc của Dạ Sâm, muốn dùng sức nhưng lại không lỡ dùng sức, muốn ôm lấy nhưng lại sợ làm cậu sợ.

Cảm thụ này dùng một lời thật khó nói hết! Đương nhiên, ngoài miệng không nói được, nơi nào đó lại nói rất rõ ràng. Chỉ mong sao có thể trực tiếp tại đây làm chút gì đó.

Hai người duy trì tư thế ngang ngửa đòi mạng.

Dạ Sâm quay lưng về phía Nhậm Cảnh, vừa nãy vì suýt bị ngã mà được Nhậm Cảnh ôm eo. Không biết do sức nổi của nước quá lớn, hay do sức lực của Nhậm Cảnh quá lớn, chân Dạ Sâm lúc này đã rời khỏi mặt đất, phiêu phiêu trong không trung. Nửa người trên của cậu trồi hẳn lên, da thịt dính nước giống hệt như ngọc trai nhẵn nhụi mê người.

Cánh tay trên lưng cậu thon dài xinh đẹp, mà chủ nhân của nó thì lại càng đẹp hơn. Anh đứng sau Dạ Sâm, si luyến trong mắt không cần che giấu. Anh rất muốn ghé về phía trước, hôn lên cổ cậu.

Trong thời điểm mấu chốt như vậy, mấu chốt đến sắp sửa bị XX, Dạ Sâm thế mà lại thông minh đột xuất!

"Hệ thống đi chết đi, cậu ra đây cho tôi!"

Đi chết đi đảo mắt "Ay da, không tiện đâu, tôi không tiện nhìn đâu."

Dạ Sâm "…" Cái hệ thống rác rưởi gì vậy!

Cậu bình tĩnh hỏi "Sờ trong nhiệm vụ, không nhất định là phải dùng tay sờ đúng không?"

Hệ thống đi chết đi ngộ ra ý cậu, tâm không cam tình không nguyện nói "Đúng."

Dạ Sâm vui vẻ "Cho nên, nói theo cách khác thì, chỉ cần bất kì chỗ nào trên người tôi sờ vào cơ bụng của Nhậm Cảnh đều được?"

Hệ thống đi chết đi âm u nói "Được, dùng mông cậu cũng được."

Lúc này, nơi gần với cơ bụng Nhậm Cảnh nhất chính là… Ờm, nói văn nhã chút thì là mông cậu.

Dạ Sâm yên tâm.

Hệ thống đi chết đi không phục "Cậu chắc chắn phải làm thế thật à? Cậu mà dựa về sau…"

Cái Dạ Sâm quan tâm là "Bề mặt tiếp xúc lớn, lúc vồ không thể một phát chạm hết tám múi, thế nhưng… nhưng cái này một phát có thể!"

Hệ thống đi chết đi hơi ngừng, ý xấu bắt đầu trỗi dậy "Để bảo đảm, tốt nhất cậu nên xoay mông cọ cọ một chút. Vậy thì nhất định sẽ chạm hết một trăm phần trăm!"

Dạ Sâm ngẩn ngơ "Còn, còn phải cọ á?"

Hệ thống đi chết đi "Cậu không nghe thì thôi, nhiệm vụ thất bại đừng có oán tôi đấy."

Dạ Sâm tuy biết tên hệ thống phế thải này không có ý tốt, nhưng tỉ mỉ suy nghĩ, cậu vẫn thấy nên làm, vì cơ hội tốt thế này mà lại bỏ qua nữa thì nhiệm vụ sờ cơ bụng của cậu sẽ thất bại mất!

Dạ Sâm hít sâu "Tôi làm vậy."

Hệ thống đi chết đi rạo rực nói "Cố lên!"

Hai người nói chuyện một lúc lâu, nhưng trong thực tế chỉ bằng thời gian một cái chớp mắt.

Dạ Sâm cử động làm Nhậm Cảnh cứ tưởng cậu muốn chạy, không khỏi gia tăng chút sức lực. Nhưng ai ngờ, Dạ Sâm không chỉ không chạy mà còn nhích lại gần anh. Hai cơ thể vốn không tiếp xúc, lúc này lại ép lấy nhau.

Cái chỗ ngạo nghễ vểnh lên kia dán lấy bụng anh…

Một cỗ lửa nóng xông thẳng lên não, tay Nhậm Cảnh không khống chế được mà siết chặt.

Dạ Sâm đau đến hít hà, Nhậm Cảnh giật mình buông lỏng. Sau đó, Dạ Sâm bất ngờ cọ cọ…

Hệ thống đi chết đi tỏ vẻ: Người anh em, tự làm bậy không thể sống nha! Cậu cọ thế, Nhậm Cảnh còn không đè cậu xuống thì tên của bản hệ thống sẽ được viết ngược lại!

Chuyện vốn tưởng không thể nhầm lẫn, tuyệt đối xảy ra, kết quả lại… Hệ thống đi chết đi đã đánh giá Nhậm Cảnh quá cao rồi!

Một cái cọ này của Dạ Sâm có uy lực vô cùng. Nhậm Cảnh bị cọ cho sửng sốt, ngay cả bàn tay đang ôm eo cậu cũng buông lỏng.

Dạ Sâm nhân cơ hội lách ra như cá, rồi nhanh chóng bỏ chạy, cách cái cây gậy kia càng xa càng tốt.

"Ấy ấy ấy…" Hệ thống đi chết đi nghẹt cả mặt.

Dạ Sâm chạy đến một chỗ xa xa xong mới lên tiếng hỏi "Sao? Hoàn thành chứ hả?" Thế này rồi mà còn không hoàn thành, cậu sẽ bóp cổ cái hệ thống này lắc cho tới chết!

Hệ thống đi chết đi nhìn Nhậm Cảnh đứng kia hai mắt đờ ra, cả mặt vì anh không biết tranh thủ phấn đấu mà tràn ngập tức giận: Có được không vậy hả! Mỡ dâng đến miệng rồi còn để chảy mất, trái tim ba đây đúng là bị chúng bay làm cho nát bét mất thôi!

Dạ Sâm xoa xoa khuôn mặt đỏ ửng, gọi "Nhanh phát điểm sinh mệnh cho ba đi!"

Hệ thống đi chết đi còn có thể thế nào? Đem tên mình viết ngược lại thôi chứ còn… A, phì phì phì!

"Chúc mừng cậu, hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm nghe ra nó nghiến răng nghiến lợi nói thì hỏi "Sao thế? Tôi hoàn thành nhiệm vụ khiến cậu không vui à?"

Hệ thống đi chết đi mỉm cười "Vui chứ, vui vô cùng luôn!"

Cái biểu tình này, cộng với cái ngữ điệu này…

Dạ Sâm mặc kệ nó, dù sao cậu cũng xong rồi, cậu thấy rất hài lòng, chỉ là nửa người dưới có chút nóng, những nơi từng tiếp xúc với Nhậm Cảnh cũng nóng, nhất là phần đùi. Vừa nãy cọ cọ, cậu đã gần như nghĩ rằng Nhậm Cảnh sẽ đâm vào…

Dừng dừng dừng! Dạ Sâm vội quét bay những ý niệm đen tối trong đầu.

Cố Khê đợi mãi không thấy cậu, đi tìm "Cậu sao thế?"

Dạ Sâm đỏ mặt nhìn anh ta "Sao? Không sao chứ sao!"

Cố Khê nhìn chằm chằm cậu, sắc bén nói "Thành thật khai báo mau, cậu vừa ở cùng ai? Cái mặt phơi phới sắc xuân!" Theo lý thuyết, Dạ Sâm hẳn phải ở cùng Nhậm Cảnh. Nhưng Cố Khê vẫn nghĩ Dạ Sâm ghét Nhậm Cảnh, nên kiểu gì cũng rời đi rồi gặp phải người khác.

Dạ Sâm hơi chột dạ, cố gắng chống đỡ, định tìm cái cớ gì đó để đánh trống lảng thì nhà sản xuất phim nào đó lại mò tới. Nhà sản xuất chào hỏi Cố Khê rồi quay sang Dạ Sâm "Ơ? Nhậm ảnh đế đâu? Cậu ta không đi cùng cậu à?"

Cố Khê "…"

Dạ Sâm "…"

Nhà sản xuất lạnh toát sống lưng: Tình huống gì vậy? Sao mắt ai cũng đầy sát khí vậy? Mình làm sai gì sao???

"Cái đó…" Nhà sản xuất lần thứ hai cười khan, nói "Tôi đi trước, các cậu cứ chậm rãi ha."

Chậm rãi cái rắm ý! Ông chỉ có mỗi lời thoại này thôi à!

Dạ Sâm tức đau cả hông.

Cố Khê khoanh tay nhìn cậu, trong mắt đều là soi xét.

Dạ Sâm buồn phiền nói "Nhìn cái gì!"

Cố Khê "Cậu thích Nhậm Cảnh?"

Cái gọi là không hẹn mà gặp, thật sự đúng là ác ý của "thế giới"! Nhậm ảnh đế vốn đang ngây ngốc chọn đúng lúc này chạy đến…

Dạ Sâm "Thích…" Cái rắm! Thích ai cũng không thích Nhậm Cảnh!

Kết quả cậu còn chưa nói xong, ngẩng lên đã thấy Nhậm Cảnh.

Cái này, thật mẹ nó…

Nhậm Cảnh nhìn cậu không chớp mắt.

Dạ Sâm nên làm gì đây? Nên nói gì đây? Nói hết ra ư? Rồi nhiệm vụ sau này khỏi làm luôn…? Cố Khê ngày mai có thể đi thắp hương cho cậu luôn?

Còn không nói hết? Vậy chẳng phải lúc nãy, cậu… Cậu coi như trực tiếp thổ lộ hay sao?

Cố Khê thật ra rất hiểu cậu, trợn mắt nguýt cậu một cái, trong mắt bao hàm vô vàn ý nghĩa, phiên dịch ra thì đại khái là "Dạ Tiểu Sâm, cậu cứ đợi đấy! Dạ Tiểu Sâm, cậu chết chắc rồi! Dạ Tiểu Sâm, cậu mà cũng dám có chuyện giấu tôi!"

Dạ Tiểu Sâm "…"

Cố Khê thay cậu giải vây, nói với Nhậm Cảnh "Chúng tôi vừa nói đến cậu mà cậu đã đến rồi!"

Nhậm Cảnh không đáp.

Cố Khê lại nói "Tôi kể các tác phẩm của cậu, rồi hỏi Dạ Sâm có thích không. Tên này trước đây không thừa nhận, nhưng hôm nay nói thật rồi." Anh ta huých tay Dạ Sâm, nhướn mày "Có đúng không?"

Dạ Sâm vội vàng hùa theo "Đúng đúng đúng! Thích phim của anh, thích lắm!"

Nhậm Cảnh nở nụ cười "Thích bộ nào nhất?"

Dạ Sâm bị anh cười đến cả đầu trống rỗng.

Cố Khê tiếp tục hỗ trợ "Đương nhiên là bộ nào cũng thích, đúng không?"

Dạ Sâm nói "Đúng đúng đúng! Bộ nào cũng thích!"

Nhậm Cảnh dịu dàng cười, chất giọng rất nhẹ, rất mê người "Tôi cũng… Thích vai diễn của cậu."

Cái câu ngắt quãng này!

Dạ Sâm nghe mà đầu khớp xương run rẩy.

Cố Khê liều mạng nhéo Dạ Sâm, cảm thấy như cái tên nhóc con này lừa mất của mình một trăm nghìn!

Dạ Sâm khổ không để đâu cho hết QAQ!

Chuyện sau đó đều rất bình thường. Liên hoan bình thường, nói chuyện bình thường. Dạ Sâm trời sinh thiếu nhanh nhạy với các con số, nghe nghe một lát liền buồn ngủ. Sau khi chống đỡ gắng gượng hồi lâu, cậu quyết đinh len lén trốn ra ngoài chỗ ngâm mình chơi game.

Đang chơi, cậu giật mình.

Chạy nha, phải nhanh chóng chạy nha!

Chờ Cố Khê và Nhậm Cảnh xong việc, cậu chết chắc luôn!

Nhậm Cảnh thôi không nói, chỉ cần Cố Khê thôi cậu cũng sẽ bị hỏi đến tàn đời!

Dạ Sâm gọi điện cho tổng quản Tiểu Lưu nhà mình, hai người nhanh chóng lên xe lủi về nhà.

Hệ thống đi chết đi lười chẳng thèm khinh bỉ nghĩ: Chạy chạy chạy, một tên, hai tên, đều là loại chẳng có tiền đồ gì cả!

Dạ Sâm không dám về nhà chính (sợ Cố Khê mới sáng ra đã đến đập cửa), cho nên đi thẳng đến nhà phụ số sáu. Căn nhà này cậu mới mua đợt trước, Cố Khê cũng không biết chuẩn xác vị trí.

Cậu tắt điện thoại, quấn chăn vùi đầu ngủ. Cậu ngủ rất sâu, còn nằm mơ, chỉ là giấc mơ này… Quá mức đặc sắc!

Sau khi tỉnh dậy, Dạ Sâm lặng lẽ đi giặt quần lót.

Hệ thống đi chết đi ghét bỏ nói "Có gan làm không có gan nhận!"

Dạ Sâm cảnh giác "Tôi mơ gì cậu cũng thấy?"

Hệ thống đi chết đi "Còn cần thấy? Đoán cũng ra! Nhất định là đoạn sau của cảnh ở suối nước nóng, cậu

bị Nhậm Cảnh…" Chỗ này lược bỏ từ ngữ bị cấm.

Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm. Xem ra hệ thống đi chết đi không thấy được giấc mơ của cậu. Cậu đúng là đã mơ đến đoạn sau của cảnh ở suối nước nóng, nhưng chưa đến mức thái quá như vậy, nhiều lắm cũng mới có… Hôn, sau đó thì… Ờm, sờ sờ…

Dừng dừng dừng! Dạ Sâm tiếp tục chăm chú giặt quần lót.

"Bận rộn" cả sáng, đến giờ ăn, Dạ Sâm mới hỏi hệ thống "Nhiệm vụ hôm nay là gì?" Giọng điệu giống như người đã thành công trải qua hết thảy sóng to gió lớn, thản nhiên đối mặt với cuộc đời.

Hệ thống đi chết đi "Còn chưa tới lúc mà."

Dạ Sâm suy nghĩ nói "Tôi nói này, cậu có thể đừng bám chặt Nhậm Cảnh không tha không?"

Hệ thống đi chết đi ha ha cười "Cậu còn muốn hôn nhẹ, ôm ôm người khác à?"

"…" Dạ Sâm "Coi như tôi chưa nói gì."

Hệ thống đi chết đi mỉm cười thỏa mãn.

Dạ Sâm lại suy nghĩ, không cam lòng hỏi "Sao ngay từ đầu đã phải nhắm đến Nhậm Cảnh?"

Hệ thống đi chết đi đang định trả lời, thì quay ra hả hê ồ lên.

Dạ Sâm nhất thời cảm thấy bất ổn.

Hệ thống đi chết đi "Nhiệm vụ hàng ngày: Để Nhậm Cảnh tặng cậu chín mươi chín đóa hồng."

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dĩa ăn trong tay Dạ Sâm rơi xuống đất, cậu nhai miếng thịt xông khói cuộn (1) thơm ngon vừa đút vào miệng mà như nhai sáp.

"Cái gì là để Nhậm Cảnh tặng tôi chín mươi chín đóa hồng?"

Hệ thống đi chết đi cố gắng không lộ ra vui mừng quá đỗi "Thì ý trên mặt chữ thôi."

Dạ Sâm không nuốt nổi nữa, nổi giận đùng đùng nói "Anh ta có tặng hoa tôi hay không, không phải là ở anh ta à? Cái nhiệm vụ gì không biết…"

"Nếu là ở anh ta, thì đã không phải nhiệm vụ của cậu rồi."

Dạ Sâm nghẹn lời.

Hệ thống đi chết đi vừa đấm vừa xoa "Cũng không khó như cậu nghĩ đâu, cậu động não một tí là có cách ngay ấy mà!"

Dạ Sâm "…" Giọng điệu này sao nghe giống như con sói nói lừa cô bé quàng khăn đỏ vậy chứ?

Rốt cuộc cậu đã gặp phải cái loại "ân nhân cứu mạng" gì vậy? Còn có thể bỏ bom người ta hơn nữa không!

Mới sáng ra, Dạ Sâm đã lại đau đầu nhức óc vì mạng nhỏ.

Nếu như nhiệm vụ này là cậu tặng Nhậm Cảnh chín mươi chín đóa hồng, vậy cậu chỉ cần lập tức đặt hoa, rồi cưỡng ép đem tặng, hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Dù sao, cậu cũng đã làm rất nhiều chuyện ngu ngốc, cậu chẳng quan tâm Nhậm Cảnh nghĩ gì đâu!

Thế nhưng mà, nhiệm vụ lại là "để" Nhậm Cảnh tặng hoa cậu cơ!

Cậu phải làm sao đây?

Mặc dù là cậu đã mất hết mặt mũi từ lâu, cậu cũng đâu thể mở miệng hỏi: Nhậm Cảnh, anh có thể tặng tôi chín mươi chín đóa hồng không?

Chuyện này… Quá kì cục rồi!

Dạ Sâm gào thét, sâu sắc cảm nhận số phận bị tống vô lãnh cung sau hơn hai mươi năm được ba ba yêu thương, cưng chiều…

Cả một buổi sáng, Dạ Sâm đều chìm đắm trong trạng thái chao đảo.

Vì trốn Cố Khê, nên cậu tắt điện thoại. Đồng thời, cậu chả mang cái điện thoại hay máy tính bảng nào khác. Đương nhiên, nếu có mang, cậu cũng chả có tâm trạng mà chơi game. Đây chính là do tâm lí sợ bản thân sẽ vì nghĩa diệt thân mà nổ chết đồng đội. (2)

Cậu nghĩ một lúc, chỉ đành dùng lại kế vây Ngụy cứu Triệu.

"Tôi bảo này." Cậu hỏi hệ thống đi chết đi "Chỉ cần tôi nhận chín mươi chín đóa hồng từ tay Nhậm Cảnh là được, đúng không?"

Hệ thống đi chết đi nhanh nhạy phát hiện ra việc cậu muốn lách luật nhiệm vụ, cho nên vội vàng bổ sung "Phải là Nhậm Cảnh mua! Hơn nữa còn phải là mua tặng cho cậu!"

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi còn tính chêm thêm mấy câu, Dạ Sâm đã đột ngột bật lại.

"Cậu! Cái tên lừa đảo!" Dạ Sâm tức giận, rủa xả hệ thống đi chết đi một trận.

Hệ thống đi chết đi bị mắng mà không hiểu ra làm sao.

Ai ngờ, Dạ Sâm cũng có lúc thông minh đột xuất, cậu bùng nổ nói "Cái nhiệm vụ sờ cơ bụng kia, không phải cậu nói là không được có vật ngăn cản, phải sờ trực tiếp mới hoàn thành nhiệm vụ à?"

Tim hệ thống đi chết đi lộp bộp rơi.

Dạ Sâm lại nói "Tôi không hề có thói quen lõa thể ngâm suối nước nóng nhé!" Lúc đó, mặc dù cậu cọ mông lên bụng Nhậm Cảnh thật, cọ hết tám múi cơ bụng thật, thì cậu vẫn mặc quần bơi nhé! Tuyệt đối không phải tiếp xúc trực tiếp nhé!

Hệ thống đi chết đi "…"

Dạ Sâm ngộ ra "Thật ra nhiệm vụ hôm qua chỉ cần sờ được cơ bụng, chứ không cần sờ hết tám múi, đúng không?"

Đương nhiên là không! Cơ bụng con người vốn làm gì có tám múi, chẳng qua là do bị gân bắp thịt chia ra thế thôi mà…

Chỉ số thông minh của kí chủ đột nhiên tăng cao, phải làm sao đây? Hệ thống đi chết đi có chút hoảng hốt…

Hệ thống đi chết đi "Xin lỗi, internet tạm thời không thể kết nối, xin kiểm tra lại đường truyền dây dẫn."

Dạ Sâm "…"

Mẹ nó, còn thật sự coi mình là hệ thống à!

Dạ Sâm "Ông đây không rớt mạng, cậu lăn ra đây cho tôi!"

Hệ thống đi chết đi "…"

Tất nhiên là có đánh chết nó cũng không ra rồi!

Dạ Sâm tức đến mức muốn cấy khuẩn độc vào não, cái loại khuẩn độc mà chết đi rồi có thể khiến cho cá ăn phải cũng chết luôn ý!

Hệ thống phế thải giả bộ "rớt mạng", Dạ Sâm còn biết làm sao? Đánh không đến, mắng không được, gặp phải cái loại hệ thống lừa đảo này, cậu chỉ còn nước làm ba nó thôi chứ còn biết làm sao? Ông ba chuyên bị nó bỏ bom!

Một người một hệ thống im lặng hết một giờ, "cục cưng" đi chết đi rốt cuộc chủ động hóa giải tình trạng bế tắc "Chuyện đó…"

Dạ ba ba "Ha! Ha!"

Hệ thống đi chết đi nói "Nhiệm vụ hàng ngày thế nào, thì chính là thế ấy."

Lời này vô cùng lập lờ nước đôi. Nhưng Dạ Sâm vẫn nghe hiểu "Cho nên nói, mỗi ngày, tôi chỉ cần tin thông báo nhiệm vụ cậu nói thôi?"

Hệ thống đi chết đi rất hối hận, chỉ vì một thú vui ác ý nhất thời, mà giá trị tín nhiệm bị thua lỗ nặng nề!

Dạ Sâm thừa dịp nó chột dạ, chủ động xuất kích "Nhiệm vụ hàng ngày của cậu từ đâu mà có?"

Hệ thống đi chết đi lập tức đáp "Tùy thời cơ mà có."

Dạ Sâm lại hỏi "Vì sao nhất định phải là Nhậm Cảnh?" Nói xong, liền cảnh cáo trước "Đừng đánh trống lảng, câu hỏi của tôi chính là tại sao ngay từ nhiệm vụ đầu tiên đã nhắm đến Nhậm Cảnh?"

Hệ thống đi chết đi "ngoan ngoãn" nói "Có phải cậu quên tên chính thức của tôi rồi không?"

Dạ Sâm đúng là không nhớ lắm…

Hệ thống đi chết đi nhắc nhở "Không yêu thì đi chết đi."

Dạ Sâm im lặng một lúc mới lên tiếng "Cậu muốn ép tôi với Nhậm Cảnh yêu nhau?"

Hệ thống đi chết đi "Đúng."

Dạ Sâm nghiến răng nghiến lợi "Thế mới nói, sao cứ phải là Nhậm Cảnh?"

Hệ thống đi chết đi lấm lét nói "Vì anh ta đẹp trai."

Dạ Sâm "…" Sao cái đoạn đối thoại thiếu não này nghe quen tai thế nhỉ?

Hệ thống đi chết đi cảm thấy sự tức giận của kí chủ đã lên đến đỉnh điểm, không thích hợp tức giận thêm nữa, cho nên nói "Thật ra, nguyên tắc quyết định…" Nó úp úp mở mở "Có liên quan đến chuyện xảy ra giữa các cậu."

Dạ Sâm ngẩn người.

Hệ thống đi chết đi giải thích "Nhiệm vụ nhắm vào Nhậm Cảnh, là do trước khi cậu chết đi, người cuối cùng mà cậu làm chuyện thân mật nhất chính là anh ta." Đương nhiên, mấy câu như anh ta cũng là người duy nhất, đi chết đi sẽ không nói.

Dạ Sâm "Đây là cái nguyên tắc gì vậy?"

Hệ thống đi chết đi nhỏ nhẹ "Yêu đương chứ gì nữa… Làm cả chuyện đó rồi, thì nhìn chung, không phải đều sẽ yêu đương à? Cho nên, cái nguyên tắc quyết định này cũng là ưu tiên cậu lắm rồi."

Giọng điệu này đã thành công kích thích Dạ Sâm "Nói hay quá ha!"

Hệ thống đi chết đi khôi phục ngữ khí bình thường "Tình làm rồi, chẳng lẽ còn không yêu? Thật không hiểu nổi mấy người trẻ tuổi các cậu!"

Dạ Sâm nghi ngờ "Có phải cậu lại đang lừa tôi không?"

Hệ thống đi chết đi nghiêm túc đáp "Tất cả đều là lời thật lòng!"

Dạ Sâm hơi hơi tin tưởng, nhưng lại cảm thấy không thể tin cái hệ thống phế thải này nửa câu. Nhất là lúc nó "nghiêm túc"!

Cậu còn muốn hỏi thêm một chút, bên ngoài đã truyền đến tiếng đập cửa giống như Diêm Vương đòi mạng.

"Mở cửa! Cậu mở cửa cho tôi ngay! Dám trốn đến đây, có phải cậu tưởng cậu trốn được tôi cả đời không!" Chất giọng của Cố Khê hoàn toàn có thể kêu hết mọi người xung quanh ra xem.

Dạ Sâm thật sự lo lắng đầu báo ngày mai sẽ là: Đạo diễn nổi tiếng hóa thân thành dì Tuyết (3), chống nạnh đứng ngoài cửa chửi mắng đàn ông phụ tình…

Vì thế, cậu nhanh chóng chạy ra mở cửa, nghênh đón hung thần vào nhà.

Cố Khê vừa vào đã hỏi "Cậu thích Nhậm Cảnh thật à?"

Dạ Sâm sứt đầu mẻ trán phủ nhận "Không!"

Cố Khê nhíu mày, hiển nhiên là không tin.

Dạ Sâm thở dài "Cho dù thế nào thì Nhậm Cảnh cũng rất đẹp trai, không phải anh nhìn thấy cũng phải bỏ chạy đấy sao? Tôi có chút động lòng cũng bình thường mà."

Cố Khê bật lại "Nếu chỉ có thế, cậu chột dạ làm cái gì? Trốn làm cái gì?"

Dạ Sâm "…"

Thấy Dạ Sâm bối rối, Cố Khê nói "Cậu thích anh ta thật cũng đâu có sao, Nhậm Cảnh…"

Dạ Sâm cắt lời anh, cường điệu nhấn mạnh "Không thể nào! Tin tôi đi! Tôi mà thích anh ta, tôi chính là con husky cào tường (4) nhà anh!"

Cố Khê "…Nói cũng đừng nói độc thế chứ…"

Thực chất Dạ Sâm nói xong cũng có phần hối hận. Nhưng lời đã nói như bát nước hắt đi, nên chỉ có thể kiên trì chấp nhận "Tóm lại là không thể xảy ra đâu."

Cố Khê lẩm bẩm "Tôi cũng không cấm cậu thích ai, cậu cần gì phải lừa tôi chứ. Kể cả cậu có thích con Husky nhà tôi, tôi cũng sẽ tính kế giúp cậu cơ mà…"

Dạ Sâm dở khóc dở cười "Anh cút cút cút cho tôi!"

Kể ra thì Cố Khê cũng không nghĩ gì nhiều. Hai người đã quá thân quen, ở bên nhau mấy chục năm, có khi còn thân hơn cả anh em ruột thịt, anh tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chuyện Dạ Sâm thích ai, mà anh chỉ hy vọng cậu có thể nói cho anh biết.

Dù gì lúc anh thích người kia, anh vẫn nói với cậu ngay ngày đầu tiên, mặc kệ điều đó chẳng có tí ý nghĩa gì…

Dạ Sâm tiễn Cố Khê đi xong, lại ngồi ngẫm nghĩ nhiệm vụ hôm nay.

Nguyên văn lời hệ thống nói: "Để Nhậm Cảnh tặng cậu chín mươi chín đóa hồng", vậy từ then chốt sẽ là để Nhậm Cảnh tặng, chín mươi chín đóa hồng.

Hay nói cách khác…

Dạ Sâm nảy ra một ý.

Cậu ấn số Tiểu Lưu "Tra lịch trình hôm nay của Nhậm Cảnh giúp tôi."

Tiểu Lưu oán thầm: Lại tra!!!

Nhưng đương nhiên, ngoài miệng cậu ta vẫn rất tỉnh táo đáp "Được."

Dạ Sâm dặn thêm "Tiện đặt giúp tôi chín mươi chín đóa hồng luôn nhé."

Tiểu Lưu:!!! Tin này thật lớn, cậu ta muốn hôn mê luôn rồi!

Dạ Sâm hắng giọng, giải thích "Cái đó, không phải cho tôi, mà là đặt cho người khác."

Tiểu Lưu vô cùng tri kỉ tin tưởng "Được, anh Sâm, anh yên tâm, em sẽ làm tốt."

Tốc độ của Tiểu Lưu rất năng suất. Một tiếng sau, cậu ta đã gửi lịch trình của Nhậm Cảnh đến cho Dạ Sâm.

Dạ Sâm vừa xem vừa phun trào: Bận bận bận, còn trẻ mà không sợ đột tử chết à!

Xem xong hết lịch trình, Dạ Sâm nhận ra, đến cả thời gian ăn cơm, Nhậm Cảnh cũng bàn công việc với đối tác, căn bản không có lúc nào rảnh rỗi.

Vậy phải làm sao đây?

Dạ Sâm chưa từ bỏ ý định, xem lại lịch trình một lượt từ đầu đến đuôi, sửng sốt vì không tìm được một kẽ hở nào mà cậu có thể tận dụng!

Lẽ nào phải đợi đến tận nửa đêm rồi đến cửa nhà anh ta chặn anh ta lại?

Nhưng thế thì không có phù hợp với kế hoạch của cậu nha!

Dạ Sâm lật qua lật lại mấy lần, vẫn không tìm ra được điểm đột phá nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tới trưa, rồi tới xế chiều, chẳng mấy nữa mà tới tối.

Nếu còn tiếp tục kéo dài thế này, cậu sẽ xong đời mất thôi!

Dạ Sâm quyết tâm, cầm điện thoại lên định gửi tin nhắn cho Nhậm Cảnh.

Kết quả, cậu vừa mới gõ được một chữ, đối phương đã gửi đến trước. Quả là tâm tư tương thông!

Nếu là trước đây, hệ thống nhất định sẽ "ồ" lên một tiếng. Nhưng giờ nó đang bị ép rớt mạng, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đây là một tin nhắn thoại, Dạ Sâm vừa mở ra, âm thanh Nhậm Cảnh liền vang lên "Tối nay có rảnh không?"

Dạ Sâm "Hể…"

Hệ thống đi chết đi không nhịn nổi nữa "Cơ hội đó, người anh em!"

Dạ Sâm khinh bỉ nó "Mạng sửa xong rồi?"

Hệ thống đi chết đi hắng giọng "Đã sửa cả một ngày, nhất định là xong rồi!"

Nước quá trong thì không có cá, hệ thống đi chết đi rất biết vận dụng câu này.

Không lâu sau, Nhậm Cảnh lại gửi tới tiếp một tin nhắn thoại.

Dạ Sâm mở nghe, lỗ tai run lên.

Nhậm Cảnh nói "Tôi đặt bàn ở Lan Đình, lần này tôi mời cậu, được không?"

Dạ Sâm trượt tay, chẳng may ấn lại vào tin nhắn, làm cho tiếng Nhậm Cảnh vang lên lần thứ hai. Cậu chột dạ ấn tắt, có điều tắt xong mới nhận ra mình chưa trả lời, liền vội vã mở ra. Kết quả, không cẩn thận lại động phải lần nữa.

Hệ thống đi chết đi "Cũng đâu có ai đâu, muốn nghe thì cứ nghe đi chứ sao!"

Dạ Sâm "...Ai muốn nghe! Chỉ tại không cẩn thận chạm vào thôi!"

Đi chết đi "Ừ, không cẩn thận chạm ba lần."

Dạ Sâm "..." Cậu không cẩn thận thật mà! Thật mà!

Thôi, bỏ đi, không giải thích với cái tên lừa đảo này nữa!

Điểm sinh mệnh ngày mai của Dạ Sâm rốt cuộc cũng coi như có tí đáng trông cậy, cậu đang định bật máy chơi game, trong đầu bất ngờ keng một tiếng.

Hệ thống đi chết đi "Nhiệm vụ tháng: Nói "em thích anh" với Nhậm Cảnh trước mặt ba mươi người, đồng thời đảm bảo ai cả ba mươi người này đều nghe thấy. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thưởng 10 điểm sinh mệnh."

Chú thích:Thịt xông khói cuộn: . Chắc bữa sáng của Dạ Sâm không đến mức long trọng thế này đâu, chỉ có thịt cuộn không thôi, nhưng mà vì tấm này đẹp nên thôi kệ đi

2. Vì nghĩa diệt thân (hay Đại nghĩa diệt thân): Từ "thân" trong hai cụm từ này là – tức là thân trong thân thích, thân thiết, người thân chứ không phải bản thân nhé. Có thể có người đã biết, có người chưa biết nên vẫn cứ chú thích nè

3. Dì Tuyết: Chỉ vai diễn Vương Tuyết Cầm (do Vương Lâm thủ vai) trong bộ phim Tân dòng sông li biệt. Vương Tuyết Cầm là một vai diễn thủ đoạn và độc ác, chanh chua.

4. Husky cào tường: Thực ra chó thường hay có thói quen cào tường nên tác giả mới viết vậy thôi chứ không có ý nghĩa đặc biệt gì, thật ra t muốn bỏ đi nhưng nghĩ lại lại để

15. Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dạ Sâm ngây ra một chút, sau đó kiên quyết dứt khoát nói "Không làm!"

Hệ thống đi chết đi "10 điểm sinh mệnh đó nhe, làm xong, cậu có thể nghỉ ngơi mười ngày đó!"

Dạ Sâm vẫn giữ vững lập trường "Không làm!"

Hệ thống đi chết đi "Không sao, còn tận một tháng cơ mà, có khi không cẩn thận cậu lại làm ấy chứ."

Dạ Sâm không muốn nói chuyện, ném cho nó hai chữ "Hờ hờ."

Hệ thống da mặt dày, tiếp lấy hai chữ hờ hờ liền đáp trả hai chữ "Hớ hớ."

Dạ Sâm liếc một cái sắc lẻm.

Hai người đốp chát một lúc, làm Dạ Sâm bình tĩnh hơn hẳn. Cậu trả lời Nhậm Cảnh "Được."

Nhậm Cảnh nhắn lại rất nhanh "Tôi tới đón cậu nhé?"

Dạ Sâm "Tôi không ở nhà, tối tôi tự đến thẳng Lan Đình."

Lần này đối phương hồi đáp có chút chậm, nhưng chưa đầy một lúc, tin nhắn đã tới "Ừ, sáu giờ gặp."

Dạ Sâm đặt điện thoại xuống, đi rửa mặt. Nhìn cái đầu tổ quạ của mình trong gương, cậu tắm qua một lượt.

Hệ thống đi chết đi rất muốn trêu ghẹo "Soi gương điểm phấn, xinh đẹp vì ai." Nhưng nó đã nhịn được. Vì bộ da mặt mỏng của kí chủ, nó đã nhịn được! Thật giỏi, thật muốn phát cuồng vì bản thân!

Tắm rửa xong, Dạ Sâm về phòng thay đồ. Cậu không hay đến đây ở, nhưng quần áo giày dép rất đầy đủ. Tiểu Lưu luôn biết cách đúng giờ đúng mùa cho người đến sắp xếp mẫu mới nhất cho cậu.

Đồ trong phòng thay đồ hầu như còn mới tinh. Dạ Sâm chọn lấy một bộ bình dân nhất, nhưng mặc xong vẫn thấy quá "long trọng".

Cậu đổi sang bộ khác, vẫn thấy quá lịch sự…

Hệ thống đi chết đi không nhịn nổi nữa "Không sao đâu, cậu mặc gì Nhậm Cảnh cũng thích hết á."

Dạ Sâm đỏ mặt "… Cút."

Hệ thống đi chết đi sợ cậu thẹn quá hóa giận, vì thế cố gắng kiềm chế không xuất đầu lộ diện.

Dạ Sâm chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, phối cùng quần jeans và giày đá bóng, nhìn qua có vẻ vô cùng tùy ý cẩu thả.

Cậu hài lòng, xuống lầu tìm Tiểu Lưu. Tiểu Lưu nhìn cậu choáng ba giây!

Dạ Sâm hỏi cậu ta "Sao thế?"

Tiểu Lưu lắp bắp "Không, không sao."

Dạ Sâm nghi ngờ "Nhìn tôi chằm chằm làm gì? Có chỗ nào không ổn à?"

Tiểu Lưu hồi thần "Không có, thật sự không có!" Nói xong, mở cửa xe giục "Anh lên xe đi, nếu còn không đi sẽ bị muộn đấy."

Dạ Sâm cũng không để ý, nhấc chân chui vào.

Sau khi Tiểu Lưu ngồi yên vị trên ghế lái, cậu ta mới hoàn toàn thả lỏng.

Anh Sâm đúng là hợp với loại trang phục như vậy nha, sạch sẽ, be bé, cứ như một cậu học sinh cấp ba ngây ngô.

Dạ Sâm tới sớm mười phút, cậu cho rằng Nhậm Cảnh bận rộn có lẽ sẽ đến trễ, nhưng không ngờ, anh còn đến sớm hơn cả cậu.

Lan Đình đêm nay rất ít người, vị trí đẹp nhất vậy mà đến nửa bóng người cũng không có. Tim Dạ Sâm lộp bộp, thầm nghĩ, có khi nào Nhậm Cảnh bao hết không ta?

Không đến mức ấy chứ…

Cậu đến gần, nhìn người đàn ông phía trước tường kính.

Nhậm Cảnh ăn mặc chỉnh chu, vô cùng đẹp trai. Dung mạo vốn anh tuấn dưới ánh chiều tà càng lộ ra vẻ mê người. Anh nhìn Dạ Sâm, con ngươi đen như mực lấp lánh, giống màn đêm ngập tràn ánh sao mà buổi chạng vạng sắp biến thành.

Tim Dạ Sâm hơi loạn nhịp. Đồng thời, người loạn nhịp hơn thế, còn có Nhậm Cảnh.

Nếu như Tiểu Lưu chỉ cảm thán Dạ Sâm mặc như vậy trông sạch sẽ be bé, thì Nhậm Cảnh lại tưởng như bản thân anh đã xuyên qua thời không, quay về thời điểm hai người gặp nhau lần đầu tiên.

Dạ Sâm mở miệng trước "Tôi tới rồi."

Nhậm Cảnh đứng dậy, kéo ghế cho cậu.

Dạ Sâm có chút không được tự nhiên "Tôi tự làm được mà."

Nhậm Cảnh không đáp. Anh sợ mình vừa mở miệng, tất thảy cảm xúc sẽ lộ ra, cho nên chỉ mỉm cười.

Gần như vậy mà cười thì lực sát thương lớn lắm đó! Dạ Sâm thấy mình sắp không chống cự nổi, vội cao giọng nói "Waiter…"

Nếu còn không có người nào đến đây, cậu sẽ nổ tung mất!

Waiter đến ghi món, hai người đều có thời gian bình tĩnh lại.

Dạ Sâm gọi linh ta linh tinh, Waiter hỏi món khai vị, cậu đáp "Sườn cừu nướng…" làm Waiter bàng hoàng hết cả người.

Nhậm Cảnh đỡ lời "Ốc sên nướng bơ tỏi, súp cá hải sản Bouillabaisse… Sườn cừu non nướng…" (1)

Anh gọi mấy món Dạ Sâm từng ăn, hơn nữa còn rất thích.

Dạ Sâm chưa bao giờ như thế "Cảm ơn."

Nhậm Cảnh cười.

Dạ Sâm vô cùng mất tự nhiên.

Lúc dùng bữa, không khí thoải mái hơn nhiều. Nhậm Cảnh tìm đề tài nói chuyện, nói qua nói lại một lúc, Dạ Sâm đã hoàn toàn bình tĩnh.

Cậu đến Lan Đình vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên cảm thấy căng thẳng như thế này.

Không thể nói rõ là vì sao, chỉ là thấy tối nay, cái gì cũng mới, chỗ nào cũng lạ… Mà lạ nhất chính là Nhậm Cảnh, chỉ cần thấy Nhậm Cảnh cười thôi, là cậu lại không nhịn được muốn né tránh, không dám đối diện. Trong mắt anh cứ như ẩn giấu chiếc hộp ma thuật Pandora (2), càng nhìn càng tò mò muốn khai mở.

Dạ Sâm suýt nữa thì quên mất nhiệm vụ chính của buổi tối ngày hôm nay mà đắm chìm trong trạng thái đê mê, cứ lát lại thấy thời gian trôi qua thật chậm, lát lại thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Hốt hoảng đến tận khi Waiter ôm một bó hồng to đi đến.

Lúc này, Dạ Sâm mới hoàn hồn. Hai mắt cậu sáng lên, nháy mắt giữ vững tinh thần. Tới đây, điểm sinh mệnh của cậu, mau tới đây!

Dựa theo kịch bản, hoa hồng này là do fans của Nhậm Cảnh gửi đến. Đây là chuyện hết sức bình thường. Ảnh để nổi tiếng, thì có fans tặng hoa thôi, đúng không?

Sau đó, Dạ Sâm có thể thuận thế…

"Tôi còn chưa từng được ai tặng hoa nữa." Dạ Sâm lẩm nhẩm lời thoại.

Nhậm Cảnh đang định bảo Dương Sâm mang đi, kết quả lại nghe thấy Dạ Sâm nói thêm "Có thể cho tôi xem chút không? Tôi chụp up lên mạng, giả vờ như tôi cũng có fans tặng hoa!"

Cái cớ này hay không? Hay không? Hay không? Còn không mau phát cuồng vì ba ba!

Cục cưng đi chết đi cổ vũ "Hay lắm, hay lắm, hay hay lắm! Phát dại cho cậu luôn!"

Tâm trạng Dạ Sâm đang vui, cho nên nhìn cái tên ngụy quân tử đi chết đi kia cũng thuận mắt hơn nhiều.

Nhậm Cảnh sửng sốt, hỏi "Cậu chưa được ai tặng hoa bao giờ sao?"

Hửm? Đây là trọng điểm sao? Có điều, bây giờ, điểm sinh mệnh… À không, hoa, hoa đang nằm trong tay Nhậm Cảnh, Dạ Sâm chỉ đành dỗ dành nói "Đúng thế, nghệ sĩ tuyến dưới như tôi, fans nào mà thèm tặng chứ?"

Nhậm Cảnh hơi ngừng, hỏi tiếp "Người khác cũng không tặng sao?"

Dạ Sâm không hiểu "Người khác? Người khác nào?"

Nhậm Cảnh "Người yêu cũ."

Người yêu cũ? Cậu móc đâu ra cái đồ chơi cao cấp như thế?

Nhưng mà, đến từng này tuổi đầu rồi mà nói mình chưa yêu ai thì thật mất mặt. Thế là, Dạ Sâm giả bộ hào phóng nói "Toàn do tôi tặng người ta, chứ làm gì có người ta nào tặng tôi." Mồm miệng đầy mùi tiền, ngữ khí đúng kiểu mấy việc tặng hoa tặng nhà nên để ông đây làm mới đúng.

Nhậm Cảnh nhíu mày, một lúc lâu vẫn chưa lên tiếng.

Dạ Sâm gọi anh "Nhậm Cảnh?"

Nhậm Cảnh hoàn hồn, cười cười. Chỉ là nụ cười rất nhạt, không có loại cảm giác khiến tim người đập loạn.

Dạ Sâm thấy nụ cười này rất giả tạo, giống như một loại kí hiệu không thoải mái.

Chẳng qua, cậu không rảnh bận tâm, mở miệng nói "Hoa, có thể cho tôi xem không?"

Nhậm Cảnh nhìn cậu "Cậu muốn à?"

Ể? Dạ Sâm mở to mắt, không dám trả lời.

Nếu mà nói muốn… Thì có chút kì kì. Còn nếu mà nói không muốn… Lỡ Nhậm Cảnh không đưa cho cậu thì sao đây?

Nghĩ đến điểm sinh mệnh quan trọng, hai mắt Dạ Sâm tràn đầy chờ mong "Muốn!"

Tặng tôi đi, tặng tôi đi! Ánh mắt mà có thể nói, có lẽ mắt Dạ Sâm lúc này đến chín mươi chín phần trăm là nói thế.

Nhậm ảnh đế vẫn luôn biết cách đối nhân xử thế bỗng nhiên từ chối "Ngại quá, đây là tấm lòng của fans nhà tôi, tôi không thể tặng người khác được."

Dạ Sâm "!!!!!"

Đúng lúc này, Dương Sâm đi đến, Nhậm Cảnh nhỏ giọng nói một câu, Dương Sâm giống như xin lỗi, rồi ôm bó hoa rời đi.

Dạ Sâm trừng mắt nhìn: Hoa bị mang đi rồi! Mang đi rồi! Đi rồi!

Sự thất vọng trong mắt Dạ Sâm không cách nào che giấu được.

Cậu không phải muốn hẳn, cậu chỉ muốn xem một chút, muốn nhận lấy từ tay Nhậm Cảnh một chút thôi cũng được! Vậy mà chuyện đơn giản như thế, Nhậm Cảnh lại từ chối mất tiêu!

Dạ Sâm ngàn lần không ngờ, kịch bản mình dùng mồ hôi xương máu viết ra cứ thế sụp đổ!

Có khúc nhạc đệm này, bầu không khí lúc sau trở nên vô cùng quỷ dị.

Dạ Sâm mất mát muốn chết, đau đớn tiếc thương điểm sinh mệnh đã gần tới tay. Nhậm Cảnh cũng không chủ động tìm đề tài nói chuyện, hai người xấu hổ ăn xong bữa tối.

Bánh táo đáng lẽ ngọt thấu lòng người, lúc này chua loét. Nhậm Cảnh một miếng cũng không nuốt trôi.

Sau khi ăn xong, anh nói "Tôi đưa cậu về nhé."

Dạ Sâm định từ chối, nhưng lại luyến tiếc điểm sinh mệnh, cho nên đáp "Phiền anh rồi."

Dọc đường đi, hai người vẫn im lặng, hầu như không nói chuyện với nhau.

Tới nơi, Nhậm Cảnh xuống xe trước, rồi Dạ Sâm mới xuống sau.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Dạ Sâm mặc sơ mi trắng đơn giản đẹp đến mức Nhậm Cảnh nhìn không rời mắt.

Đã đến trước cửa, Dạ Sâm triệt để từ bỏ hy vọng, yếu ớt nói "Tôi lên đây."

"Chờ đã." Nhậm Cảnh hô.

Dạ Sâm nhìn anh "Còn chuyện gì sao?"

Đúng lúc này, một bó hồng xinh đẹp xuất hiện chói lóa như ánh mặt trời trong đêm.

Dương Sâm cầm hoa thở hổn hển "Hơi chậm một chút."

Nhậm Cảnh nói với cậu ta "Phiền cậu rồi."

Dương Sâm rời đi, Nhậm Cảnh ôm bó hoa, nghiêm túc nhìn Dạ Sâm "Đây là lần đầu tiên tôi tặng hoa cho ai đó."

Dạ Sâm đứng trên bậc thang ngây người.

Trong mắt Nhậm Cảnh lấp lánh ánh sao "Cậu có thể nhận nó không?"

Dạ Sâm hơi sửng sốt, nhưng hoàn hồn rất nhanh. Cậu gần như cướp lấy bó hồng kia.

Cùng lúc ấy, tiếng hệ thống đi chết đi vang lên "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ ngày, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Nghe thế, Dạ Sâm sướng đến không khép được miệng, tâm trạng ủ dột cả tối nháy mắt chuyển mình biến thành vô số cánh hoa bay bay.

Hoàn thành, hoàn thành, hoàn thành!

Thật là vui! Thật là vui! Thật là vui!

Bộ dáng hài lòng thỏa mãn chẳng thèm che giấu của cậu làm tim Nhậm Cảnh rộn lên. Anh tiến tới, tay trái giữ gáy cậu, nghiêng đầu hôn.

Bộp! Hoa rơi xuống đất. Dạ Sâm trừng mắt.

Nhậm Cảnh đã xâm lấn khoang miệng cậu, ôm lấy lưỡi cậu.

Cảm giác tê dại nhanh chóng lan khắp toàn thân. Dạ Sâm nghĩ mình nên đẩy anh ra, nhưng tay làm sao cũng không nâng lên nổi.

Cậu bị hôn đến mơ mơ màng màng. Đợi lúc tách ra, mặt mũi đã đỏ ửng.

Nhậm Cảnh cuối cùng còn chạm nhẹ lên môi cậu cái cuối. Dạ Sâm tìm lại được khí lực, nỗ lực muốn đẩy anh ra. Đánh tiếc, còn chưa kịp dùng lực, cậu đã nhìn thấy người đang đứng phía sau.

Cố Khê đứng trong bóng đêm, nhướn mày nhìn chú chó Husky cào tường nhà anh ta.

Chú thích:Ốc sên nướng bơ tỏi:

2. Súp cá hải sản Bouillabaisse: – Một món súp cá của Pháp.

3. Sườn cừu non nướng:

4. Bánh táo:

5. Hộp ma thuật Pandora: Theo chỉ thị của Zeus, Hephaistos đã tạo ra người phụ nữ đầu tiên bằng đất sét, và đặt tên là Pandora. Khi Prometheus ăn cắp ngọn lửa từ trên thiên thần, Zeus để trả thù đã tặng Pandora cho anh em của Prometheus, Epimetheus. Mặc dù được người anh em Prometheus trước đó cảnh

cáo không được nhận bất cứ món quà nào của thiên thần, vì nó sẽ mang đến đau khổ, nhưng trước sắc đẹp của Pandora, Epimetheus đã xiêu lòng và nhận quà này. Zeus đã tặng Pandora một chiếc hộp làm quà cưới, và dặn dò là không vì bất cứ lý do gì được phép mở chiếc hộp này. Tuy nhiên sau ngày cưới vì tò mò Pandora đã mở nó ra. Tất cả những thói hư tật xấu đã lan ra. Thiên tai, bệnh tật, và chết chóc, những cái mà con người trước đó không biết tới đã tràn lan ra khắp thế giới. Điều tốt lành duy nhất mà chiếc hộp này mang tới là niềm hy vọng. (Wikipedia)

(*) Lòng dặn lòng đêm khuya không được ăn gì vì bụng sẽ béo TT.TT

16. Chương 16

Chuyện đến đột ngột như vũ bão, Dạ Sâm trở tay không kịp.

Nhậm Cảnh cũng cảm nhận thấy đằng sau có người, cho nên quay đầu nhìn. Khi thấy là Cố Khê, anh không những không bất ngờ mà còn mỉm cười chào hỏi "Đạo diễn Cố, chào anh."

"Chào cậu." Cố Khê thầm nghĩ, thật may, anh mà đến chậm bước nữa, có khi bỏ lỡ cả đêm động phòng của "con trai" luôn rồi.

Hai người chuyện trò vài câu, Dạ Sâm mới hoàn hồn, vội vã nói "Cái đó… Không phải đâu, tôi với Nhậm Cảnh…"

Cố Khê qua quýt "Ờ, biết rồi."

Anh căn bản không biết gì hết! Dạ Sâm thầm hô to!

Nhậm Cảnh biết Dạ Sâm dễ xấu hổ, nên không muốn làm cậu khó xử, mở miệng nói "Tôi về trước đây."

Dạ Sâm liên tục gật đầu.

Nhậm Cảnh cúi đầu nhìn hoa hồng rơi trên đất.

Dạ Sâm vẫn đang đắm chìm trong việc hoa hồng là điểm sinh mệnh, vội muốn nhặt lên.

Nhưng Nhậm Cảnh lại giữ tay cậu lại "Đừng đụng, cẩn thận gai đâm vào tay."

Dạ Sâm do dự.

Nhậm Cảnh hạ giọng "Nếu em thích, mai tôi mua nữa cho em."

Dạ Sâm mở to mắt "Không, không, không cần đâu!"

Nhậm Cảnh cong cong khóe môi, nụ cười trong đêm như rượu nguyên chất làm say lòng người "Cũng được, tặng cái khác vậy."

Dạ Sâm há hốc miệng, muốn nói ba chẳng thiếu gì đâu, anh đừng tặng nữa thì hệ thống đi chết đi cắt ngang "Đừng từ chối, nhỡ đâu nhiệm vụ ngày mai hay ngày kia là để Nhậm Cảnh tặng quà cho cậu thì sao?"

Lời này thành công khiến cho Dạ Sâm nuốt lại câu từ chối.

Nhậm Cảnh "Tôi đi đây."

Dạ Sâm "Ừm." Ngay cả câu đi đường cẩn thận cậu cũng không dám nói.

Thấy Nhậm Cảnh sắp sửa đi mất, hệ thống đi chết đi đột nhiên ồ lên.

Dạ Sâm "Đừng có mà gây chuyện nữa, anh trai!"

Hệ thống đi chết đi đáp "Tôi thấy cái này hời lắm nè, bỏ qua thì thật đáng tiếc… Thôi kệ đi, tôi cứ nói cậu nghe cái đã." Nó hơi ngừng "Nhiệm vụ tùy cơ: Nhận nụ hôn chúc ngủ ngon của Nhậm Cảnh, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi cười khan "Nếu như cái nhiệm vụ tùy cơ này đến sớm mấy phút, có phải cậu ăn trắng 1 điểm rồi không."

Nhậm Cảnh vừa mới hôn Dạ Sâm xong! Chuyện còn chưa đến năm phút đồng hồ nữa! Vậy mà cái nhiệm vụ này lại cứ cố tình đến muộn!

Dạ Sâm "Cậu thật sự không phải đang chơi tôi đấy chứ??"

Hệ thống đi chết đi vô cùng vô tội "Tôi không thèm đòn thế đâu, thật đấy!"

Dạ Sâm bối rối muốn khóc.

Hệ thống đi chết đi an ủi "Hay là thôi quên đi, 1 điểm sinh mệnh thôi mà, không được thì thôi."

Nhưng nếu được 1 điểm này, mai cậu có thể nghỉ ngơi!

Làm sao đây? Cố Khê còn đứng bên cạnh!

Dạ Sâm muốn nói lại thôi. Nhậm Cảnh vẫn luôn cẩn thận nhận ra rất nhanh, hỏi "Còn chuyện gì không?"

Dạ Sâm lí nhí "Không."

Nhậm Cảnh "Vậy tôi đi đây."

"Ừm." Dạ Sâm đáp.

Nhậm Cảnh xoay người đang định bước đi, quần áo đã bị người kéo lại. Khóe miệng anh cong cong.

Dạ Sâm vội vã buông tay như gặp nước sôi.

Nhậm Cảnh ngoảnh đầu nhìn cậu.

Dạ Sâm hít sâu, quyết tâm liều chết "Ngủ ngon!"

Nói xong, cậu nhắm mắt lại, run run môi. Nhậm Cảnh hiểu thì hiểu, không hiểu thì cậu đành chịu vậy!

Nhậm Cảnh giật mình, thiếu chút nữa hôn tiếp. Nhưng nhớ ra còn Cố Khê, anh đành nhịn xuống. Đồng thời, để Dạ Sâm không thất vọng, anh tiến tới hôn lên trán cậu "Ngủ ngon."

Lòng Dạ Sâm lạnh lẽo: Hôn môi ba đây này! Hôn trán làm gì!

Cậu đang định mặt dày mở miệng, hệ thống đi chết đi đã kịp thời lên tiếng "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ tùy cơ, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Hử? Hoàn thành?? A a a, hóa ra hôn chúc ngủ ngon thì hôn trán cũng được!

Trong mắt Dạ Sâm tràn đầy vui vẻ. Nhậm Cảnh ngứa ngáy hận không thể áp đối phương lên giường ngay lập tức.

Dạ Sâm hoàn thành nhiệm vụ, vội nói "Anh đi mau đi, Dương Sâm chờ anh lâu lắm rồi."

Hầu kết Nhậm Cảnh chuyển động.

Dạ Sâm không thể làm gì khác ngoài nói thêm một câu "Đi đường cẩn thận…"

Rốt cuộc, Nhậm Cảnh vẫn phải rời đi…

Cố Khê bị ép đứng xem một hồi, khoanh tay cười nhạt.

Dạ Sâm nhìn anh ta như thế thì da đầu run lên.

"Vào nhà!" Cố Khê nhả ra hai chữ, nhấc chân bước đi.

Dạ Sâm theo sau, nhưng nhìn bó hoa rơi trên đất, lại thấy xót. Cậu dọn một chút rồi ôm lấy.

Cố Khê nhìn hoa.

Dạ Sâm giải thích "Vứt ở cửa không hay lắm… Nhỡ để người khác thấy, ừm… Không ổn."

"Cậu còn biết không ổn?" Cố Khê tức mà không biết nói sao "Nếu cậu biết không ổn, thì đừng có mà ở ngoài cùng người ta hôn nhẹ ôm nhẹ chứ! Cũng không thèm để ý thân phận của mình với Nhậm Cảnh! Lỡ mà bị phóng viên chụp được thì sao? Đường đường chính chính comeout còn chưa ăn ai, lại muốn comeout cái kiểu tin động trời này à!

Dạ Sâm xấu hổ.

Cố Khê ngồi xuống sofa, vắt chân hỏi "Nói, rốt cuộc là chuyện gì? Cậu với Nhậm Cảnh quen nhau lúc nào?"

Anh ta còn chẳng thèm hỏi loại câu hỏi như Dạ Sâm có thích Nhậm Cảnh hay không.

Nếu không thích, vậy anh ta cũng là con Husky cào tường nhà anh ta luôn! Nhìn ánh mắt kia, nhìn dáng vẻ lưu luyến không rời kia, còn cả nụ hôn chúc ngủ ngon trước lúc đi kia… Nếu thế mà vẫn chưa phải là yêu, anh ta sẽ ăn phân ngay lập tức!

Dạ Sâm quyết định nói thật hết mọi chuyện, dù sao Cố Khê cũng không phải người ngoài.

Cậu sắp xếp từ ngữ một chút "Việc này tôi chỉ nói cho anh biết, anh đừng nói cho ai."

Cố Khê đảo mắt "Nói đi, tôi nghe." Anh ta muốn xem xem rốt cuộc hai tên này đến với nhau kiểu gì.

Dạ Sâm thở dài, chăm chú nói "Khoảng một tuần trước, tôi gặp tai nạn ô tô, cứ tưởng chết chắc rồi, nhưng không ngờ lại được sống lại. Sau khi sống lại thì có một tên gọi là hệ thống…"

Cậu bla bla kể hết những điều bản thân trải qua trong mấy ngày gần đây. Quả là vừa nhớ lại vừa cảm thán. Mới một tuần ngắn ngủi, mà cậu đã trải qua không biết bao nhiêu đồi dốc trập trùng.

Từ hôn nhẹ, ôm nhẹ, làm chocolate cho đến ôm nâng nhẹ, sờ cơ bụng, tặng chín mươi chín đóa hồng… Đúng là một ngày so với một ngày càng đau khổ. Cậu vì mạng sống, đâu có dễ dàng gì?

Kể xong, bản thân Dạ Sâm cũng bị chính ý chí mưu cầu đường sống mạnh mẽ của mình làm cho cảm động đến không chịu nổi.

"Vậy đấy." Cậu tổng kết, chờ Cố Khê khen cậu một câu "Người anh em, cậu thật không dễ gì."

Ai ngờ, Cố Khê đảo trắng mắt "Ý tưởng nhiều thế, sao cậu không đi làm biên kịch đi?"

Dạ Sâm cả mặt đầy dấu chấm hỏi.

Cố Khê "Cái cớ này của cậu hay đấy, lần sau đi bao trai, tôi sẽ dùng nó."

Dạ Sâm nóng nảy "Ây, tôi nói thật mà!"

Cố Khê "Tôi cũng tin mà."

Nhưng giọng điệu này rõ ràng là không tin! Dạ Sâm nói "Tôi đúng là suýt chết, sau đó có một hệ thống…"

"Ờ, không yêu thì đi chết đi đúng không? Đúng là thú vị chết đi được."

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi an ủi "Phản ứng của Cố Khê cũng bình thường thôi."

Dạ Sâm cũng hiểu… Nếu đảo lại là cậu, Cố Khê nói với cậu chuyện này, chắc chắn cậu cũng sẽ tặng cho anh ta một câu "Anh Khê thật giỏi, anh Khê từ từ tán gẫu ha, anh Khê ra cửa nhớ rẽ phải, tạm biệt không tiễn!"

Thấy Dạ Sâm không nói gì, Cố Khê trách "Cậu nói cậu đó, từ nhỏ đến lớn toàn có gan làm không có gan nhận. Thích thì thích chứ có gì mà phải che với giấu? Comeout thôi mà cũng sợ mất mật. Nhìn thì có vẻ to gan đấy, nhưng thật ra nhỏ như mắt muỗi. Còn mạnh miệng chối, lẽ nào cậu thích Nhậm Cảnh, tôi lại ăn thịt cậu? Nếu như anh ta cũng thích cậu, tôi vẫn sẽ chúc phúc cho cả hai cơ mà!"

Dạ Sâm tủi thân, tủi thân đến phát khóc!

Cố Khê rất hiểu cậu, nói cậu một thôi một hồi xong lại quay lại vấn đề chính "Tôi nói này, cậu đừng có mà giả ngu với tôi nhé!"

Dạ Sâm không theo kịp tốc độ não của anh ta.

Cố Khê nhìn cậu hỏi "Có phải Nhậm Cảnh tiếp cận cậu vì mục đích gì không?"

Dạ Sâm ngớ ra.

Cố Khê lập tức tưởng tượng ra phim truyền hình máu chó tám giờ tối, thiếu gia ngốc nghếch trắng trẻo thơm ngon bị tên cặn bã mưu mô lừa tình lừa thân!

Xong rồi! Việc này rất có khả năng xảy ra!

Dạ Sâm tuy trắng trẻo thơm ngon, nhưng thật ra không ngốc đến thế. Nếu cậu thật sự lưỡng tình tương duyệt với Nhậm Cảnh, cậu đã sớm nói với anh. Giờ nhìn bộ dạng cắn răng, thà chết không khai này, chỉ có thể có hai khả năng. Một là Dạ Sâm thích Nhậm Cảnh, còn Nhậm Cảnh chỉ gặp dịp thì chơi. Dạ Sâm đã nhận ra, nhưng vì thương anh ta, cậu chọn cách dễ dàng tha thứ, đồng thời không dám nói cho Cố Khê biết. Còn hai là Dạ Sâm thực chất vốn không hề thích Nhậm Cảnh, nhưng Nhậm Cảnh nắm được điểm yếu gì đó của Dạ Sâm, ép Dạ Sâm gần gũi với mình.

Khả năng thứ hai tương đối thấp. Tuy Nhậm Cảnh lòng dạ sâu xa khó dò, nhưng đi được đến vị trí ngày hôm nay, anh ta nhất định không chỉ để ý Dạ Sâm vì cái danh thiếu gia nhà họ Dạ.

Cho nên, khả năng thứ nhất là có tính khả thi cao nhất.

Không thể không nói, Cố Khê quả là đạo diễn, vừa tưởng tượng liền có thể tượng tượng ngay ra một bộ phim ngược luyến tình thâm dài tập.

Dạ Sâm rất sợ Cố Khê đi dày vò Nhậm Cảnh. Không cần nói Nhậm Cảnh oan ức ra sao, chỉ cần nói đến việc Cố Khê làm hỏng quan hệ giữa cậu và Nhậm Cảnh, vậy sau này nội nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ thôi cũng có thể phiền chết cậu!

Làm sao đây?

Dạ Sâm chỉ đành "thừa nhận".

"Đừng đoán mò nữa!" Dạ Sâm đỏ mặt, lắp bắp nói "Tôi… Tôi chỉ là có chút, có chút thích anh ta, sau đó, hôm đó… Tôi uống say, anh kêu Nhậm Cảnh đưa tôi về, tôi, tôi nhìn anh ta liền ngứa ngáy… Rồi cùng… Cùng anh ta…"

Đôi mắt phượng của Cố Khê trợn trừng "Cậu cùng anh ta lên giường?"

Mặt Dạ Sâm nóng bừng, gật đầu "Ừ…"

Cố Khê vội vàng hỏi "Có phải anh ta cưỡng bức cậu không?"

Dạ Sâm sắp nổ tung nói "Tôi… tôi chủ động."

"Cậu… Cậu…" Cố Khê sợ ngây người.

Dạ Sâm nuốt nước bọt, mạnh mẽ tổng kết "Tóm lại là chuyện như thế! Tôi… thích anh ta, nhưng anh ta chưa chắc đã thích tôi, nên… Cứ thế đi!"

Cố Khê lúc này tin rồi! Tin thật! Nhưng anh vẫn cần tiêu hóa thông tin một chút! Phải tiêu hóa!

Dạ Sâm nhìn cái bộ dạng kia, cũng biết là anh đã tin.

Dạ Sâm xót xa, cậu nói thật thì cái tên khốn khiếp này không tin, cậu vừa nói bừa đi thì anh ta lại tin không thèm nghi ngờ!

Hai người ngây ngốc một lúc lâu, Cố Khê mở miệng trước "Trước đây, không phải cậu rất ghét anh ta à?"

Dạ Sâm chưa biết giải thích thế nào, Cố Khê đã đỡ lời giúp cậu "Lẽ nào… Cậu thích anh ta nên mới trù dập anh ta?"

Dạ Sâm "…"

Cố Khê lại bị chính mình thuyết phục. EQ của Dạ Sâm có đôi khi chỉ ngang ngửa với học sinh cấp ba, mấy chuyện ghét ai vì thích, quả thực rất bình thường.

Dạ Sâm mặc dù không phục, nhưng cậu không muốn phức tạp hóa mọi chuyện, cho nên chấp nhận.

Cố Khê nghĩ nghĩ, lại túm người luyên thuyên một hồi "Vậy thì cậu nhớ rụt rè một chút! Thích cũng đừng tỏ ra rõ ràng quá! Yêu đương cũng như đánh bạc, cậu ngốc nghếch tự dâng mình lên, làm cho Nhậm Cảnh lấy được quá dễ dàng, anh ta sẽ không quý trọng cậu, biết không?"

Dạ Sâm biết cái mông!

Cố Khê còn nói thêm "Tôi nói cậu nghe, biệt danh của Nhậm Cảnh chính là lão thành tinh! Anh ta muốn chơi cậu thì dễ như chơi một đứa trẻ con ba tuổi ấy! Cậu phải chống đỡ cho tôi! Không được chủ động, không được thân cận, từ từ rồi đến!"

Dạ Sâm nghe mà dở khóc dở cười.

Cố Khê lại hạ nghiêm lệnh "Các cậu mới tìm hiểu một tuần, không được lên giường, không được lên giường, không được lên giường!" Chuyện quan trọng, anh ta chỉ hận không thể nói ba mươi lần!

Dạ Sâm nghe mà đỏ cả tai "Ai… Ai cùng anh ta…" Cậu mới không tiện nói ra hai chữ kia.

Cố Khê vẫn cảm thấy không thể không dặn. Ngẫm lại, bộ dáng hai người khi nãy, nếu không phải anh đến kịp, có khi Nhậm Cảnh đã quang minh chính đại vào nhà, ăn sạch Dạ Sâm!

Hình như là ăn sạch rồi!

Không, không, lần kia là rượu say loạn tính, không tính!

Dạ Sâm chỉ biết vâng vâng dạ dạ "Không đâu, chắc chắn không đâu!"

Cố Khê phân tích mặt lợi và mặt hại cho cậu nghe "Tình cảm, chuyện này ấy mà, từ từ thôi. Nhậm Cảnh chưa chắc đã không thích cậu, nhưng những chuyện anh ta từng trải qua rất khác cậu, tính cách cũng khác cậu, sở thích cũng có thể khác cậu. Cho nên, cậu phải vững vàng, không được làm chuyện gì ngốc nghếch, biết chưa?"

Dạ Sâm hiếu kì "Tôi có thể làm chuyện ngốc nghếch gì cơ?"

Tim Cố Khê bị nhéo một cái, há miệng nói không lên lời, chỉ đành qua quýt "Tóm lại là đừng làm gì ngu ngốc!"

Dạ Sâm suy nghĩ, cảm thấy có thể mình đụng đến chuyện buồn lòng của anh, cho nên vỗ về "Không đâu."

Cố Khê thực sự lo lắng, nhưng chẳng thể làm gì. Chuyện yêu thích này, chẳng có ai có thể thao túng được. Vì nếu có thể thao túng, thì đã chẳng có người lại đi thích một tên cặn bã!

"Ba Cố" dặn dò hết nửa ngày, thấy cục cưng Dạ Sâm có vẻ rất biết nghe lời, mới hơi yên tâm.

Tiễn Cố Khê ra về, Dạ Sâm thở phào một hơi nhẹ nhõm, cảm giác như vừa chạy bền xong, mệt hết cả người.

Cậu đi tắm rửa, thư giãn, rồi đánh một giấc thật ngon.

Do có nhiệm vụ tùy cơ, nên cậu lại dư tiếp 1 điểm. Cho dù đến chín giờ năm mươi lăm phút sáng lại bị trừ 1 điểm, thì cậu vẫn còn dư 2 điểm, thật vui!

Cậu hỏi hệ thống "Nhiệm vụ tùy cơ không có quy luật phát sinh à?"

Hệ thống đi chết đi "Ừm. Tất cả đều tùy thôi. Tùy thời gian, tùy độ khó, đến thưởng cũng tùy nốt."

Hai mắt Dạ Sâm sáng lên "Thưởng cũng tùy? Vậy nếu may mắn, có phải sẽ được thưởng tận mười vạn điểm không?"

Hệ thống đi chết đi trợn trắng mắt "Cậu nghĩ nhiều rồi!"

Dạ Sâm bĩu môi "Có ai đánh thuế giấc mơ đâu!"

Hệ thống đi chết đi "…"

Hiếm khi chặn được lời hệ thống, tâm tình Dạ Sâm tốt vô cùng, bữa sáng cũng trở nên ngon miệng hơn, giống như đã rất lâu rồi chưa có bữa nào ngon miệng đến thế.

Ăn được nửa bữa, hệ thống đi chết đi phát nhiệm vụ theo lệ thường "Hôm nay cậu thật may mắn!"

Dạ Sâm phấn chấn nói "Mau nói nhiệm vụ đi!"

Hệ thống đi chết đi không hứng thú lắm "Gửi cho Nhậm Cảnh ba mươi tin nhắn, yêu cầu nội dung không

được lặp lại, số lượng từ mỗi tin không được ít hơn hai mươi lăm từ. Thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm sung sướng nhướn mày "Cái này chẳng dễ quá!" Tùy tiện gửi ba mươi tin là được rồi!

Hệ thống đi chết đi nhắm thấy không có trò hay để xem, liền logout đi ngủ.

Dạ Sâm ăn xong bữa sáng, liền cầm điện thoại gửi cho Nhậm Cảnh một chữ "Chào." đầu tiên để mở đầu rồi mới nhắn thêm mấy tin ngắn ngắn.

Nhậm Cảnh đáp lại rất nhanh "Ăn sáng chưa?"

Dạ Sâm đếm số từ "Ăn xong rồi, ăn một bát cháo ninh xương, một lồng bánh chẻo nhân tôm, một bánh bao gạo nếp, bánh bao gạo nếp gói nhỏ thôi, nhưng ăn vẫn no, à, đúng rồi, còn uống một cốc sữa…"

Nhậm Cảnh "Ăn nhiều thật."

Dạ Sâm tiếp tục lảm nhảm "Mùi vị ngon lắm, hôm nay là lão Vương làm đó, ông ấy giỏi nhất là làm vỏ bánh. Tôi nói anh nghe, vỏ bánh của ông ấy là số một luôn, bánh to phương Bắc hay bánh nhỏ phương Nam đều vô cùng điệu nghệ, ăn ngon cực kì!"

Nhậm Cảnh không nhịn được cong cong khóe miệng "Nghe có vẻ không tệ."

Dạ Sâm hỏi "Sáng anh ăn gì rồi?"

Nhậm Cảnh nói xong, Dạ Sâm nhắn tới "Bữa sáng không thể ăn linh tinh được, phải ăn ngon…"

Cậu ôm điện thoại nói hết chuyện trên trời đến chuyện dưới đất. Lúc đầu còn đếm số từ, nỗ lực tin nào cũng vượt qua hai mươi lăm chữ. Nhưng càng về sau, cậu lại càng quên mất chuyện đếm từ, chỉ vùi đầu ấn phím ầm ầm.

Đợi đến khi ấn mỏi cả tay, cậu mới bừng tỉnh "Cái đó… Đủ ba mươi tin rồi chứ hả?"

Hệ thống đi chết đi "Ba trăm tin cũng sắp đến luôn rồi ấy."

Dạ Sâm "… Sao cậu không nhắc tôi!"

Hệ thống đi chết đi "Còn không phải tại tôi sợ quấy rầy đến cậu sao? Nhìn cậu nói chuyện hăng say vậy cơ mà!"

Dạ Sâm lúng túng "Linh tinh! Hăng say cái gì? Tại nhiệm vụ thôi mà!"

Hệ thống đi chết đi đã sớm quen với việc mất tự nhiên của kí chủ, nên qua quýt nói "Ờ, tại nhiệm vụ hết!"

Sau khi thưởng điểm sinh mệnh xong, Dạ Sâm không còn lí do gì để nhắn tin nữa, nhưng cậu lại thất thất vọng.

Cậu còn chưa có trò chuyện đủ mà…

Thôi, câu cuối cùng, nói xong câu này cậu sẽ không nói nữa!

Dạ Sâm "Anh mau làm việc đi, tôi đi chơi game đây!"

Nhậm Cảnh "Đã đang làm việc rồi."

Dạ Sâm hiểu rất rõ lịch trình của anh, cho nên nhịn không được hỏi "Không phải anh đang họp đấy chứ?"

Nhậm Cảnh "Ừ."

Dạ Sâm ngẩn ngơ, sau đó gõ lại một dòng "Tập trung họp đi! Đừng có nghịch di động nữa!"

Nhậm Cảnh đáp lại bằng một icon mặt cười.

Dạ Sâm bị cái icon hệ thống cười cho ê hết cả da đầu.

Cười cái gì mà cười! Đồ cuồng công việc!

Dạ Sâm vứt điện thoại sang một bên, không nói chuyện với anh nữa.

Nhậm Cảnh rốt cuộc cũng đặt máy xuống, bắt đầu chính sự. Dương Sâm đứng cạnh, tất cả trong đầu chỉ còn rơi rớt lại câu thơ "Đêm xuân ngắn ngủi có ngần / Ngai rồng từ ấy chậm phần vua ra." (*)

Lại nói, đêm xuân còn chưa đến ngày được ngắn, mà người này đã đòi chậm trễ chính sự luôn rồi!

Dạ Sâm hôm nay nhàn nhã, nên dự định về thăm nhà cũ, thăm ông nội.

Bình thường cứ cách năm sáu ngày, cậu sẽ về một lần để nói chuyện ăn cơm với ông.

Ông nội từ nhỏ đã yêu thương cậu, lần nào thấy cháu về, ông đều rất vui.

Có điều, ông nội Dạ cũng lại là thành phần không được tự nhiên lâu năm, thấy cháu nội về rõ ràng là hai mắt sáng rực, nhưng vẫn tỏ ra thờ ơ "Về rồi à?" Giọng điệu này tương đương với tâm thế nhàn nhạt, bình tĩnh, không vui không buồn!

Dạ Sâm cười tít mắt, theo sát ông nói đùa "Con nghe nói đào ông trồng chín rồi, nếu con còn không về, thì ngay cả vỏ nho cũng chẳng có mà ăn mất!"

Ông nội trong lòng vui vẻ, ngoài mặt nghiêm nghị "Mấy tuổi rồi mà hãy tham ăn như thế!"

Dạ Sâm "Tham lam là bản tính vốn có của con người, không ăn không uống, bụng sẽ đói đó ông!"

Ông nội bị cậu chọc cười "Không ra cái thể thống cống rãnh gì cả!"

Dạ Sâm đi hái đào với ông, mặc dù thời tiết hơi nóng, nhưng hai người vừa cười vừa nói, nên thành ra khá thoải mái.

Hái xong một giỏ đào, hai ông cháu không gọi ai mà tự mình rửa đào rồi gọt ăn. Dạ Sâm nói "Ngọt quá!"

Ông nội hừ một tiếng "Cũng không xem xem là ai trồng."

Dạ Sâm liền nịnh nọt khen ông một tràng.

Ở nhà cũ suốt một ngày, đến tối, ông nội Dạ đuổi khách "Đi nhanh đi, nhanh về đi, mi cứ tới là ông chẳng được yên tĩnh tí nào cả."

Dạ Sâm đáp "Không về đâu, tối nay con ở lại đây cơ."

Ông nội vui vẻ nhướn mày "Ở lại á?" Sau đó, cảm thấy ngữ khí không ổn lắm, lại sửa lại "Lười kêu người dọn phòng cho mi lắm, nhanh về đi!"

Dạ Sâm sống chết không về, ông nội cũng không dám quá đà, lỡ đâu cháu nội đi thật, ông lại hối hận đến mất ngủ.

Hai người ăn xong cơm tối, rồi cùng nhau chơi mấy ván cờ. Đến giờ, Dạ Sâm mới chịu về phòng.

Ông nội tuy nói cho người đi dọn, nhưng phòng Dạ Sâm không hề có lấy một hạt bụi nào, chứng tỏ thực chất ngày nào nó cũng được quét dọn.

Dạ Sâm nhìn căn phòng quen thuộc, trong lòng không biết là mùi vị gì.

Hệ thống đi chết đi lên tiếng "Thân thể ông nội không khỏe lắm."

Dạ Sâm "Ừ." đáp lại.

Hệ thống đi chết đi "Tuổi thọ của con người có thể thay đổi."

Dạ Sâm ngây ra một lúc, rồi hỏi "Có ý gì?"

Hệ thống đi chết đi "Sinh mệnh không phải là giá trị cố định, tám mươi lăm hay chín mươi lăm tuổi đều như nhau."

Dạ Sâm bỗng nắm chặt tay "Cậu…"

Hệ thống đi chết đi "Chữa khỏi bệnh, ông nội hoàn toàn có thể sống lâu thêm mười năm."

Dạ Sâm đứng bật dậy "Chữa thế nào?"

Hệ thống đi chết đi "Dùng điểm sinh mệnh chứ thế nào."

Giọng Dạ Sâm kích động run run "Điểm sinh mệnh của tôi?"

Hệ thống đi chết đi "Ừ, điểm sinh mệnh của cậu có thể cho người thân sử dụng."

Tim Dạ Sâm đập loạn, hồi hộp đến mức muốn nhảy ra ngoài.

Hệ thống đi chết đi lại nói "Bệnh đó của ông nội, 10 điểm sinh mệnh là đủ."

Chú thích:

- Đêm xuân ngắn ngủi có ngần / Ngai rồng từ ấy chậm phần vua ra: Tác phẩm "Trường Hận Ca" – Bạch Cư Dị, bản dịch Trần Trọng San (Thơ Đường 2, Bắc Đẩu 1970, Việt Nam). Nguyên văn: , – Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tòng thử quân vương bất tảo triều.

17. Chương 17

Thân thể ông nội Dạ thật ra cũng không phải mắc phải bệnh nặng gì, chẳng qua chỉ là bệnh người già, tới tuổi, thân thể cũng như linh kiện bị rỉ sét, chỗ nào cũng không ổn nữa.

Nhà họ Dạ có tiền có thế, nhưng chạm đến việc này, có nhiều tiền hơn cũng vô dụng.

Lời hệ thống đi chết đi nói, Dạ Sâm hiểu.

Điểm sinh mệnh của cậu không thể khiến ông nội sống lâu trăm tuổi, nhưng vẫn có thể giúp ông thọ thêm được mười năm. Hơn nữa, trong mười năm này, ông còn có thể sống mà rời xa đau ốm.

Đây đã là kỳ tích rồi!

Dạ Sâm sao có thể không rung động? Để người thân được sống thoải mái vui vẻ thêm mười năm, bảo cậu cắt đi một cánh tay, cậu cũng cam tâm tình nguyện ấy chứ!

Vậy mà, giờ lại chỉ cần có 10 điểm sinh mệnh, 10 điểm sinh mệnh mà thôi!

Đúng rồi…

Dạ Sâm nhớ ra hỏi "Không phải nhiệm vụ tháng thưởng 10 điểm sinh mệnh sao?"

Hệ thống đi chết đi "Đúng rồi đấy, khéo quá!"

Dạ Sâm "…"

Có thể giả dối hơn nữa không! Cơ mà chẳng sao, giờ cậu chỉ hận không thể hôn hệ thống một phát! Đê tiện thì đê tiện thôi, ai mà chả có tí tật xấu chứ? Quan trọng đáng tin là được!

Không chỉ cứu cậu một mạng, giờ còn có thể giúp cho ông nội sống khỏe mạnh thêm mười năm, từ rày về sau, bảo cậu gọi nó một tiếng ba ba đi chết đi cũng được!

Dạ ba ba đích thực ở nước Mỹ xa xôi hắt xì một cái rõ to!

Dạ Sâm ngủ rất ngon. Sau khi tỉnh dậy, tinh thần vô cùng phấn chấn, chỉ hận không thể bay ngay đến bên cạnh Nhậm Cảnh, điên cuồng chà sát điểm sinh mệnh.

Dạ Sâm ăn sáng xong mới quay lại thành phố. Vừa đến nơi, Tiểu Lưu liền tìm cậu nói "Anh Sâm, có chuyện rồi! Anh Sâm, có chuyện rồi!"

Dạ Sâm hỏi cậu ta "Chuyện gì?"

Tiểu Lưu “Chị Đỗ bị tai nạn xe!”

“Hả?” Dạ Sâm kéo tay cậu ta “Sư tỷ á?”

Tiểu Lưu đáp “Đúng đúng đúng, Cố đạo diễn đã đến bệnh viện rồi, anh cũng mau đến đó một chút đi.”

Dạ Sâm “Viện nào?”

Tiểu Lưu “Để em lái xe đưa anh đi!”

Dạ Sâm vội đồng ý.

Trên đường đi, cậu hỏi Tiểu Lưu tình huống cụ thể, Tiểu Lưu không rõ lắm, chỉ nói hiện trường có phần đáng sợ. Tin tức được phong tỏa rất nhanh, nhưng dù tránh được giới truyền thông tiếp cận, thì vẫn không tránh được đám người Tiểu Lưu biết chuyện.

Dạ Sâm với Đỗ Khả khá thân thiết, nên cậu cũng quen chồng của cô. Cậu vội vã gọi đến số máy của Hạ Tư Thành, người nghe là trợ lí của anh.

Dạ Sâm hỏi thăm. Nghe trợ lí nói giờ người vẫn đang ở trong phòng cấp cứu, không rõ tình hình cụ thể, thì tim Dạ Sâm nhói lên.

Hệ thống đi chết đi “Xin lỗi, điểm sinh mệnh của cậu chỉ có thể dùng cho người thân mà thôi.”

Dạ Sâm nói “Tôi hiểu.”

Nếu như điểm sinh mệnh có thể chia sẻ bừa bãi, thì quá hỗn loạn rồi!

Dạ Sâm chạy vội đến bệnh viện, thấy chồng Đỗ Khả là Hạ Tư Thành đang đứng chờ bên ngoài. Hai mắt anh đỏ ngầu. Người đàn ông to lớn là vậy, mà lúc này lại yếu đuối giống như một cành trúc gãy.

Dạ Sâm động viên anh ta “Anh Thành, anh đừng lo quá, sư tỷ chắc chắn sẽ không sao đâu!”

Hạ Tư Thành miễn cưỡng nói “Để em lo lắng rồi…”

Lúc này, Cố Khê cũng tới. Anh cầm chai nước nóng đưa cho Hạ Tư Thành “Uống chút nước rồi ngồi xuống nghỉ ngơi lát đã.”

Hạ Tư Thành lắc đầu "Tôi không sao, tôi đợi em ấy."

Bốn chữ kia thật khiến lòng người khắc khoải. Cố Khê và Dạ Sâm nghe xong mà lòng chua xót.

Người mình yêu thương sống chết không rõ, nếu thay bản thân vào vị trí ấy, e là khổ sở đến cả an ủi cũng không nói được thành lời.

Những gì mà Cố Khê và Dạ Sâm có thể làm chỉ là ở lại cùng anh.

Một tiếng sau, đèn phòng cấp cứu tắt. Bác sĩ vừa bước ra, bọn họ đã vội vây đến hỏi.

Bác sĩ chữa trị chính tháo khẩu trang nói "Người bệnh đã thoát khỏi nguy hiểm, xương bắp chân bị gãy chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là lành. Chỉ là..." Ông nhìn sang Hạ Tư Thành "Đứa bé trong bụng cô ấy không giữ được."

Hạ Tư Thành cứng người, nhưng rất nhanh, anh nói "A Khả không sao là được, em ấy không sao là được rồi."

Dạ Sâm sửng sốt, cậu không hề biết Đỗ Khả mang thai!

Thực chất, chuyện này chẳng ai biết cả. Đến bản thân Đỗ Khả cũng không biết. Sinh mạng nhỏ bé mới được một tháng tuổi, còn chưa kịp lớn đã phải rời đi...

Tuy vừa tiếc nuối vừa đau lòng, nhưng may là Đỗ Khả đã thoát khỏi nguy hiểm.

Chỉ cần cha mẹ còn, tiểu thiên sứ nhất định sẽ có ngày quay về!

Cố Khê nhỏ giọng an ủi Hạ Tư Thành. Hạ Tư Thành cũng đã ổn định lại tinh thần.

Bọn họ đến phòng bệnh thăm Đỗ Khả. Sắc mặt Đỗ Khả hơi tái, nhưng tình trạng thân thể không tồi. Xem ra chỉ bị sợ hãi chứ không nguy hiểm đến tính mạng.

Đến lúc này, Dạ Sâm mới được nghe tình huống cụ thể.

Tối qua, Đỗ Khả có buổi xã giao kết thúc khá muộn. Vì bản thân không uống rượu, cộng thêm chỗ gặp mặt cách nhà không xa, cho nên cô không muốn phiền trợ lí phải đi đi lại lại, tự mình lái xe ra về. Ai ngờ, chỉ đi một quãng ngắn như vậy, lại bị một chiếc xe phát điên đâm cho văng xa 3-4m. Đúng là xui xẻo muốn chết.

Tài xế gây tai nạn lái xe trong tình trạng say xỉn, bản thân đã tử vong tại chỗ.

Chỉ là anh sống đủ rồi, tại sao còn muốn kéo người chết chung? May mà đêm khuya, trên đường ít xe, chứ không nhiều thêm mấy cái, thì có khi chẳng những Đỗ Khả, mà còn ối người phải chết theo.

Đỗ Khả sợ Hạ Tư Thành và Dạ Sâm chờ đợi lo lắng, nở nụ cười nói "Mới quay xong quảng cáo công ích nói không với rượu bia khi lái xe, còn chưa kịp phát mà mình đã đụng phải luôn rồi…"

Hạ Tư Thành không nói nổi thành lời, chỉ biết nắm tay vợ.

Đỗ Khả nghiêng đầu nhìn anh, nhỏ giọng "Em không sao, thật đấy."

Hạ Tư Thành vẫn không lên tiếng, chỉ có bàn tay run run. Anh muốn dùng lực nắm chặt tay cô nhưng lại không dám dùng lực. Trông rất đáng thương.

Dạ Sâm và Cố Khê thức thời rời đi. Cả hai sóng vai nhau đi đến cuối hành lang.

Dạ Sâm nói "Cũng may chỉ bị kinh hãi, không nguy hiểm gì. Làm tôi sợ muốn chết."

Nghe thế, Cố Khê không những không lên tiếng mà còn châm điếu thuốc.

Dạ Sâm trợn mắt "Không phải anh bỏ rồi à?"

Cố Khê không dập, cầm trên tay nhìn nó cháy hết, cháy đến không còn một mảnh.

Dạ Sâm thở dài, lời đến bên miệng lại chẳng cách nào nói ra.

Đều là tình yêu bắt đầu từ cấp ba, nhưng Hạ Tư Thành để ý quan tâm Đỗ Khả mười năm như một. Còn Cố Khê thì sao? Bị người kia chà đạp đến bụi đất đầy mình…

Không so thì không sao, vừa so, vết thương cũ liền bị bới lên một cách tàn nhẫn, làm cho máu chảy đầm đìa.

Dạ Sâm vỗ vai anh.

Cố Khê dụi thuốc vào gạt tàn, cười "Không sao, qua lâu rồi."

Đáng tiếc, cho dù có qua lâu hơn nữa, thì chuyện không thể quên vẫn sẽ không thể quên!

Dạ Sâm không biết nên an ủi thế nào. Cố Khê là người rất kiêu ngạo. Anh ta thà đứng trên thảm gai để

gai đâm đầy chân cũng không thèm quỳ gối khóc lóc cầu xin một cách hèn mọn.

Qua một lúc lâu, Hạ Tư Thành ra gọi Cố Khê và Dạ Sâm.

Đỗ Khả nói với cả hai ""Tình đầu" sắp khai máy rồi mà tôi lại thế này…" Ý cô là muốn hủy hợp đồng với đoàn phim, tạo điều kiện cho Cố Khê tìm nữ chính mới.

Theo lí, chuyện này rất bình thường. Kể cả khi vai diễn đã được quyết định xong xuôi, thì khi phim chưa khai máy, tổn thất cũng sẽ không lớn, chỉ cần đổi diễn viên là có thể quay tiếp.

Có điều, Cố Khê từ chối "Cô dưỡng bệnh cho tốt, đợi thân thể khỏe lên, chúng ta lại khai máy."

Đỗ Khả lo lắng "Chuyện này…"

Cố Khê nói "Trừ cô ra, tôi không cần ai cả. Với cả, bộ phim này, tôi đã đợi ba năm rồi, đợi thêm nửa năm nữa cũng không sao."

"Nhưng còn bên nhà sản xuất…"

"Không sao." Cố Khê đảm bảo "Tôi nói chuyện với Nhậm Cảnh rồi, ý anh ấy cũng giống tôi." Nhậm Cảnh vừa là nam chính vừa là nhà đầu tư, nói chuyện tương đối dễ.

Đỗ Khả lắc đầu "Các cậu, haiz."

Cố Khê "Tịnh dưỡng cho tốt, chúng tôi chờ cô."

Đỗ Khả cười cười "Được."

Nhậm Cảnh không đích thân đến thăm Đỗ Khả ngay. Tuy anh và Đỗ Khả thân thiết thật, nhưng chưa thân đến mức như Cố Khê và Dạ Sâm, cho nên chỉ gọi điện hỏi thăm cô theo phép lịch sự.

Ra khỏi bệnh viện, tâm tình của Cố Khê và Dạ Sâm đều không tệ.

Cả buổi sáng thấp thỏm không yên, cuối cùng biết Đỗ Khả không sao, ai cũng yên lòng hẳn.

Cố Khê trêu ghẹo nói với Dạ Sâm "Cậu nói xem, vất vả lắm cậu mới có cơ hội nổi tiếng. Kết quả còn chưa kịp bắt đầu đã phải tạm gác lại… Đúng là tôi có lỗi với cậu nha người anh em."

Dạ Sâm liếc mắt "Ông muốn nổi còn cần dựa vào anh?"

Cố Khê cười sâu xa "Cũng đúng, giờ có chỗ dựa là Nhậm ảnh đế rồi, đủ mạnh rồi!"

Dạ Sâm đỏ mặt, giải thích "Ai… Ai nói anh ta!" Rõ ràng ý cậu là bản thân cậu lắm tiền nhiều quan hệ, nếu như thật sự muốn nổi tiếng thì thiếu gì cách? Cho dù không thể nổi tiếng theo hướng tốt, thì cũng có thể nổi tiếng theo hướng xấu!

Vậy nhưng, Cố Khê trêu cậu lại trêu đến nghiện "Cậu không nói anh ta, cậu chỉ là nhớ anh ta thôi."

Dạ Sâm bùng nổ "Ai nhớ anh ta!"

"Không nhớ?" Cố Khê cong cong mắt phượng, cười yêu nghiệt "Không nhớ người trong lòng, cậu đỏ mặt làm cái mông gì?"

Dạ Sâm "…" Mẹ ơi, thật không thể để cho tên này biết chuyện gì mà!

Dạ Sâm thẹn quá hóa giận, bỏ lại bạn xấu nghênh ngang rời đi.

Đợi cậu lên xe xong xuôi, hệ thống đi chết đi mới yếu ớt mở miệng "Nhiệm vụ hàng ngày…"

Hôm nay, đi chết đi rất tâm lí. Nó biết Dạ Sâm lo lắng cho Đỗ Khả, cho nên lúc sáng không hề tuyên bố nhiệm vụ mà chờ cho đến tận bây giờ.

"Nhiệm vụ hàng ngày: Đi xem phim cùng Nhậm Cảnh, còn phải ăn chung một hộp bỏng ngô, uống chung một ly coca, ngồi lên đùi Nhậm Cảnh đút anh ta ăn ít nhất là ba hạt bỏng ngô."

Dạ Sâm "… Cái còn của cậu có phải hơi nhiều không?"

Hệ thống đi chết đi ngượng ngùng nói "Thật ra xem phim này ấy mà, toàn là chuyện mấy đôi yêu nhau hay làm."

Khóe miệng Dạ Sâm giật giật.

Đoạn trước của nhiệm vụ này không khó. Chẳng qua là xem một bộ phim. Tuy Nhậm Cảnh là nhân vật công chúng, nhưng Dạ Sâm hoàn toàn có thể bao rạp, khiến cho cả rạp chỉ còn duy nhất hai người bọn họ.

Ăn chung một hộp bỏng ngô, uống chung một ly coca cũng không tính là khó. Mấu chốt là cái cuối cùng ý! Gì mà ngồi lên đùi Nhậm Cảnh đút anh ta ăn ít nhất ba hạt bỏng ngô??

Sao cậu phải ngồi lên đùi anh ta đút anh ta ăn mà không phải anh ta ngồi lên đùi cậu đút cậu ăn chứ?

Nhưng vừa nghĩ thế, Dạ Sâm lại rùng mình, thầm sợ có khi mình lại bị đè chết!

Giờ cậu là người có 2 điểm sinh mệnh, nếu thật sự không muốn làm thì hoàn toàn có thể không làm.

Nhưng… Cậu cần điểm sinh mệnh nha! Cậu cần nhanh chóng thu đủ 10 điểm nha! Thế nên là… Nhiệm vụ này không thể không làm!

Dạ Sâm nghiến răng, quyết liều mạng!

Cậu tính gọi điện cho Nhậm Cảnh, ai ngờ điện thoại đã vang lên trước.

Sáng ngày ra, ai vậy chứ?

Dạ Sâm lôi máy ra, thấy hai chữ "Nhậm Cảnh".

Gì đây? Làm nhiệm vụ làm đến tâm tư tương thông luôn rồi hả? Cậu còn đang định gọi, anh ta đã gọi luôn rồi?

Dạ Sâm thận trọng chờ đến hồi chuông thứ năm thứ sáu mới ấn nghe.

"Alo." Thanh âm cực kì bình tĩnh, tuyệt đối không lộ ra sự kinh hỉ nào.

Nhậm Cảnh hỏi "Em vẫn đang ở bệnh viện sao?"

Dạ Sâm đáp "Tôi về rồi."

Nhậm Cảnh hỏi thăm tình hình của Đỗ Khả, Dạ Sâm thành thật kể hết.

Kể xong, Dạ Sâm có chút hồi hộp. Trực tiếp hẹn được không ta? Trực tiếp hẹn không? Trực tiếp…

Trong lúc cậu do dự, Nhậm Cảnh mở miệng lên tiếng trước. Anh nói "Tôi bất ngờ có việc phải đi Pháp một chuyến."

Dạ Sâm mở to mắt "Hả?"

Nhậm Cảnh "Sáng mới đặt vé xong, không đi không được. Tôi sẽ về sớm thôi."

Giọng Dạ Sâm run rẩy "Bao lâu? Bao lâu anh mới về? Về ngay không?" Tuy hỏi thế, nhưng trong lòng cậu đã có sẵn câu trả lời. Đi Pháp ít nhất cũng phải mất 11 tiếng đồng hồ, cho dù anh về ngay thì tối thiểu cũng cần 1 ngày! Vậy nhiệm vụ của cậu phải làm sao đây?

Nhậm Cảnh dịu dàng nói "Tối đa là ba ngày sẽ về."

Ba ngày!!!

Dạ Sâm thầm nghĩ, chờ anh về, anh có thể nhặt xác cho tôi rồi đấy!

Cậu vội hỏi "Giờ anh đang ở đâu? Mấy giờ bay?"

Nhậm Cảnh đáp xong, Dạ Sâm nhìn đồng hồ, quả là tối tăm mặt mày!

Còn chưa đến hai tiếng nữa là Nhậm Cảnh lên máy bay!

Dạ Sâm "Tôi cúp máy trước đây, tôi có việc gấp." Rồi chẳng đợi Nhậm Cảnh nói gì, cậu đã cúp máy cái rụp.

Dạ Sâm gọi cho Tiểu Lưu "Anh Minh anh Minh, đặt vé máy bay đi Pháp cho em đi, chuyến bay số XXXXX, khoang phổ thông cũng không sao, có chỗ ngồi là được!"

Tiểu Lưu bị Dạ Sâm tôn lên thành "anh" có chút run rẩy "Chuyện gì vậy? Sao vội thế?"

Dạ Sâm "Nhanh đặt giúp tôi, gấp lắm rồi, không kịp nữa rồi!"

Một tiếng trước giờ máy bay cất cánh không thể đặt vé, kể cả còn chỗ cũng không được. Nhưng do Tiểu Lưu có quan hệ, lại cộng thêm thời gian chưa trễ quá, nên sau khi vất vả một hồi, cậu ta vẫn đặt được vé cho Dạ Sâm!

Chỉ là vé khoang phổ thông không thể so được với vé khoang hạng nhất…

Dạ Sâm chẳng quan tâm nhiều thế. Cậu thu dọn mấy bộ quần áo và ít vật phẩm quan trọng xong liền chạy thẳng ra sân bay.

May không bị tắc đường, nhà cậu lại gần đó nên chỉ cần nửa tiếng, Dạ Sâm đã thành công chạm đất sân bay.

Cậu thở không ra hơi. Thật không dễ dàng gì mà!

Dạ Sâm thở hổn hển gọi cho Nhậm Cảnh "Anh ở đâu?"

Tim Nhậm Cảnh hơi lệch nhịp, hỏi lại "Em tới sân bay à?"

Dạ Sâm "Ừm, vừa tới, anh qua cửa an ninh chưa?"

"Chưa…" Tim Nhậm Cảnh sắp nhảy ra ngoài luôn rồi! Dạ Sâm đến tiễn anh? Chỉ xa nhau có ba ngày mà cậu cũng tới sân bay tiễn anh?

Nghĩ vậy, khóe miệng Nhậm ảnh đế không nhịn được giương lên. Nhóm phụ tá đi cùng nhìn mà toàn thân như bị điện cao áp giật cho dựng đứng cả đầu tóc.

Dạ Sâm chạy tới, đứng trước mặt Nhậm Cảnh thở dốc "A… May mà kịp…"

Ánh mắt Nhậm Cảnh ngọt đến mức có thể hòa tan người "Tôi sẽ về nhanh mà, em không cần phải cố ý đến tiễn tôi đâu."

Dạ Sâm nghe thế, nhất thời xấu hổ.

Hiểu nhầm… Càng ngày càng lớn nha…

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chạy từ xa tới tiễn người đã đủ ngại, cậu đây lại còn muốn theo hẳn người ta lên máy bay…

Dạ Sâm theo bản năng nói "Tôi đến không phải để tiễn anh!"

Nhậm Cảnh nghĩ là do da mặt cậu mỏng, vui vẻ trêu một câu "Chẳng lẽ em muốn đi Pháp cùng tôi?"

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi giơ ngón tay cái nói "Đúng là thánh đoán!"

Dạ Sâm gạt phăng hệ thống, ha ha cười.

Nhậm Cảnh hơi nghiêng người, thay cậu cản đường nhìn "Đến phòng chờ đi."

Đã có người tò mò nhìn sang đây, nếu cả hai cứ tiếp tục đứng nói chuyện tiếp, e là sẽ nhanh chóng bị vây xem.

Dạ Sâm cũng không muốn được lên trang nhất, cho nên thành thật nghe theo.

Phòng chờ là phòng VIP riêng, nhóm trợ lí đều ở hết bên ngoài, chỉ có Nhậm Cảnh và Dạ Sâm vào trong.

Nội thất màu vàng ấm áp đối lập hẳn với sân bay lạnh lẽo. Nếu không phải thi thoảng có hình ảnh máy bay cất cánh lướt qua cửa sổ, chỗ này thật chẳng khác nào một tiệm cafe trang nhã: Sofa mềm mại, Cappuchino thơm ngát, bánh ngọt tinh xảo, cùng với người đàn ông anh tuấn ngồi đối diện…

Hệ thống đi chết đi "Du di đi một tí là thành buổi hẹn hò rồi đấy."

Dạ Sâm nghe thế, phản ứng lại là mặt dày đáp "Thế cũng chả được thêm điểm sinh mệnh nào."

Hệ thống đi chết đi dè bỉu "Hưởng thụ đi, đừng có lúc nào cũng nghĩ đến tiền!"

Dạ Sâm lầu bầu hai tiếng, không để ý đến nó nữa.

Dạ Sâm và Nhậm Cảnh ở chung, kỳ thật cũng không nhất định phải tìm đề tài nói chuyện. Nhậm Cảnh chỉ cần nhìn Dạ Sâm là đã thấy đủ lắm rồi. Cho dù không ai nói câu nào, không khí xung quanh cũng như tràn đầy kẹo bông, vừa ngọt vừa mềm, khiến lòng người sung sướng.

Nhưng anh sợ Dạ Sâm không được tự nhiên, cuối cùng vẫn mở miệng nói "Tác phẩm tôi hợp tác với Tokom lần trước xảy ra chút vấn đề, tôi phải đi quay bổ sung mấy cảnh, không lâu lắm." Do cảnh đó ở Paris, nên anh mới đi Pháp.

Đây là đang trình bày hành trình của mình với Dạ Sâm! Dạ Sâm ngại ngùng, thầm nghĩ ai thèm quan tâm? Nhưng cũng không dám can đảm nói ra suy nghĩ của mình, ấp úng đáp "Vậy, vậy à… Thật vất vả."

Nhậm Cảnh "Sáng nay tôi mới nhận được tin, phim định ngày chiếu rồi nên thời gian hơi gấp. Mà đúng lúc nửa tháng sau tôi cũng bận, nên dự định đi giải quyết luôn."

Đây cũng là đang giải thích lí do tại sao mình lại đi gấp như thế. Dạ Sâm càng nghe càng chột dạ, tiếp tục thầm nghĩ ai thèm quan tâm anh đi gấp hay không gấp? Đương nhiên nghĩ thì nghĩ, ngoài mặt vẫn thành thật "Ừm" một tiếng.

Còn chưa kết hôn, mà Nhậm ảnh đế đã có triệu chứng viêm họng vô cùng nghiêm trọng. Ây dà, ở đây cũng đâu có ai đâu cơ chứ! Anh nói "Tôi vừa đặt vé xong liền điện cho em." (1)

Dạ Sâm nghe hiểu hàm nghĩa trong đó. Cậu cúi đầu, cố gắng khiến bản thân nói chuyện lưu loát một chút "Ừm."

Hệ thống đi chết đi khen "Thật lưu loát quá!" Một chữ thôi mà còn không lưu loát được, thì Dạ Sâm chết đi được rồi đấy!

Cả người Dạ Sâm không được tự nhiên. Nhậm Cảnh lại vô cùng thoải mái. Anh hạ thấp giọng, tiếng nói càng thêm êm tai "Em tới, tôi rất vui."

Vui, vui, vui cái quỷ gì chứ!

Dạ Sâm thực không chịu nổi nữa, mặt nóng như thiêu đốt. Cậu cầm ly cà phê nhấp một ngụm, kết quả ngọt ngọt chẳng có tí tác dụng giải khát nào mà ngược lại còn khát hơn.

Nhậm Cảnh muốn ôm cậu hôn một cái, nhưng sợ da mặt cậu mỏng, cứng rắn nhẫn nhịn.

Để không suy nghĩ miên man, anh gợi chuyện ""Tình Đầu" tạm thời coi như quay xong, em có dự định gì không?"

Dạ Sâm ngây ngốc một lúc mới phản ứng "Không." Cậu có thể có dự định gì chứ? Quảng cáo thì không nhận, gameshow thì không tham gia, diễn phim thì hoàn toàn phụ thuộc vào cơ duyên. Người bình thường nếu không phải không dám mời cậu, thì cũng là không mời nổi cậu! Duy chỉ có Cố Khê là dám trói cậu tống vào đoàn phim.

Nhậm Cảnh nói "Nếu em đã không có dự định gì, chỗ anh có một bộ, em có muốn cân nhắc thử không?"

Ánh mắt Dạ Sâm sáng lên, hấp tấp hỏi "Anh có tham gia diễn không?" Mục đích của cậu rất đơn thuần chính trực, Nhậm Cảnh mà diễn, cậu đương nhiên cũng sẽ diễn. Như vậy, hai người sẽ được ở cùng một đoàn, sớm chiều ở chung, không lo nhiệm vụ!

Nhưng câu hỏi này vào tai hệ thống đi chết đi, lại biến thành một mùi vị khác.

Ý cười trong mắt Nhậm Cảnh quả thực muốn tràn đê. Anh nỗ lực bình thường hóa giọng nói "Tôi diễn vai chính."

Dạ Sâm vui vẻ "Thật không? Tôi tưởng năm nay anh không nhận thêm bộ nào nữa cơ."

Hai năm nay, Nhậm Cảnh chủ yếu tập trung vào công việc phía sau màn ảnh. Mỗi năm chỉ nhận một bộ là nhiều. Năm nay anh đã nhận "Tình Đầu", không ngờ, lại vẫn nhận thêm một bộ khác.

Theo kế hoạch lúc đầu, Nhậm Cảnh vốn không hề nhận bộ này, nhưng chỉ cần Dạ Sâm đồng ý, anh nhất định cũng sẽ đồng ý.

Cho nên, anh mới hỏi Dạ Sâm.

Dạ Sâm không nghĩ gì đã đáp "Dù sao tôi cũng không có việc gì, nhận!"

Nhậm Cảnh khuyên "Em cứ về đọc xong kịch bản đi đã."

Dạ Sâm sợ bỏ lỡ cơ hội tốt, chăm chú nói "Khả năng diễn của tôi rất đa dạng, vai nào tôi cũng diễn được."

Nhậm Cảnh cười cười.

Dạ Sâm bất an "Cái đó… Không phải loại diễn viên quần chúng ba giây đã chết đấy chứ?" Nếu thế thì thật xấu hổ!

Nhậm Cảnh nói "Vai diễn rất quan trọng, có khi phải theo từ đầu tới cuối."

Vừa nghe thế, Dạ Sâm vui lại được ngay "Yên tâm, tôi sẽ diễn tốt!"

"Em nhất định sẽ diễn tốt."

Ai mà không thích được khen? Dạ Sâm người này lại càng là kiểu thích ăn mềm không ăn cứng, nhất thời được khen đến rạo rực trong người.

Khóe miệng Nhậm Cảnh giương giương, một ngụm cafe đen cũng không ngăn được vị ngọt nơi đầu lưỡi.

Hai người nói chuyện nên có cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh. Phải mất một lúc, Dạ Sâm mới nhớ ra thủ tục bên khoang phổ thông phải xếp hàng đăng kí.

Không thể trì hoãn nữa, nếu không lỡ chuyến thì thật phiền phức!

Dạ Sâm thúc giục "Thời gian không còn sớm, anh nhanh vào cửa an ninh đi!"

Nhậm Cảnh không vội. Khoang hạng nhất có lối đi riêng, thời gian rất dư dả, anh còn muốn ở cùng Dạ Sâm thêm một lúc, cho nên nói "Không sao, sẽ kịp thôi."

Anh kịp, nhưng tôi không kịp!

Tuy nghĩ vậy, Dạ Sâm lại chẳng dám nói. Cậu biết sớm muộn gì mình cũng bị bại lộ chuyện "theo người sang Pháp", nhưng cũng giống như con sâu giãy chết, chậm giây nào hay giây ấy. Tóm lại là không thể nói lúc này!

Dạ Sâm thấy sắp đến giờ, không ngồi yên được nữa. Cậu đứng dậy "Mau đi đi, tôi cũng phải đi rồi!"

Nhậm Cảnh nhìn cậu "Lát em định đi đâu?"

Dạ Sâm thuận miệng "Ừm, hẹn… Hẹn bạn…" Cậu ngẫm nghĩ hồi lâu, trong đầu nhảy ra ba chữ "Đi xem phim."

Nhậm Cảnh nhíu mày "Xem phim?"

Dạ Sâm nghĩ đến nhiệm vụ ngồi lên đùi đút bỏng ngô, khó tránh khỏi chột dạ, nói "Xem nhiều thì diễn xuất mới tiến bộ được."

Nhậm Cảnh bâng quơ hỏi "Xem cùng ai?"

Dạ Sâm muốn nói xem cùng anh, thế thì nhiệm vụ mới có thể hoàn thành. Nhưng mà… Không được!

Cậu đành nói bừa một cái tên.

Nhậm Cảnh biết người đó, một vị đại thiếu gia ăn chơi đàn đúm.

Anh lại hỏi "Chỉ có hai người thôi à?"

Dạ Sâm đáp "Chắc thế."

Nhậm Cảnh ừ, không nói thêm nửa lời.

Dạ Sâm nhìn Nhậm Cảnh qua cửa an ninh, thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên, anh quay lại đối diện với cậu nói "Tôi sẽ về nhanh thôi."

Tim Dạ Sâm run lên, ngại ngùng "Ừm."

Nhậm Cảnh giống như còn muốn nói thêm gì đó, Dạ Sâm đã đẩy anh "Đi nhanh đi!" Thật sự không kịp nữa rồi!!!

Nhậm Cảnh nắm nhẹ cổ tay cậu, cúi đầu đụng khẽ lên môi Dạ Sâm.

Rất khẽ rất khẽ, khẽ đến độ không giống một nụ hôn.

Nhậm Cảnh "Tôi đi đây."

Dạ Sâm đã biến thành con tôm luộc "Ừ, ừ."

Nhậm Cảnh qua cửa an ninh xong, Dạ Sâm mới như giật mình tỉnh giấc, lao đi xếp hàng.

Xếp hàng rất lâu, nhưng do tinh thần hoảng hốt nên Dạ Sâm hoàn toàn không cảm thấy gì.

Hệ thống đi chết đi lười không thèm nói: Thế này rồi mà còn không phải thích? Nếu không phải thích thật, nó chấp nhận lập nhóm với Cố Béo đi ăn phân cả lũ!

Trong phòng chờ bay dành riêng cho khách VIP, nhất là loại khách VIP công chúng như Nhậm Cảnh, nhất định không có khả năng có người khác.

Còn Dạ Sâm, tuy cậu chỉ là một diễn viên hạng dưới nhỏ nhoi, nhưng cũng không đến mức không có fans. Thế là, để không gặp chuyện rắc rối gì, cậu cũng móc thẻ chui vào khu khách VIP.

Thật ra, cậu chẳng sợ mình gặp Nhậm Cảnh đâu! Trên máy bay cũng không sợ! Chỉ có lúc hạ cánh mới không biết làm sao thôi.

Giấy không gói được lửa, chuyện kiểu gì cũng bại lộ. Cơ mà thôi kệ đi, dù sao cậu cũng phải tìm anh ta cọ nhiệm vụ nữa!

Dạ Sâm chuẩn bị tâm lí một hồi. Lúc gần lên máy bay, cậu đi vệ sinh theo thói quen. Đi xong bước ra, Dạ Sâm lại phát hiện có em gái cứ nhìn cậu chằm chằm. Cho rằng đấy là một fangirl hiếm hoi của bản thân, cậu mở to mắt, giơ ngón tay lên đặt trước môi ra dấu suỵt.

Em gái hít sâu.

Dạ Sâm lẻn mất.

Em gái sửng sốt nửa ngày, mới vội lôi điện thoại ra ấn vào nhóm chat "Những tay sai bé nhỏ của Dương đại lão". Cô nhắn "Mẹ ơi, tôi thấy đại bảo bối!" Thuận tiện @Dương Sâm.

Dương Sâm đang đứng cạnh đăng kí cùng Nhậm Cảnh nên không để ý.

Đám người trong nhóm đã bắt đầu trò chuyện "Ầy, không phải sáng nay đại bảo bối đuổi đến sân bay, quấn quýt lão đại uống cafe một lúc lâu sao?"

"Đúng thế, tôi thấy ảnh chụp rồi, chậc chậc, đúng là vừa trắng, vừa non, vừa đáng yêu."

"Đáng tiếc không chụp được lão đại, ánh mắt kia á, ôi mẹ ơi, dịu dàng chết luôn!"

Một đám líu ríu nửa ngày, em gái Miêu Miêu mới quăng ra một quả mìn "Tôi nhìn thấy là nhìn thấy ở cửa lên máy bay cơ, Giai Giai!"

“A?”

“A a?”

“A a a?”

Miêu Miêu chân thành nói “Nếu như tôi không nhìn nhầm, thì hình như đại bảo bối ngồi cùng chuyến với chúng tôi.”

“Trời ơi, lẽ nào đây là đuổi theo chồng trong truyền thuyết?”

“Trái tim thiếu nữ của chị đây sắp nổ tung rồi!”

Trong lúc nhóm chat đang loạn cào cào, Dạ Sâm rốt cuộc cũng chen lên được máy bay. Cậu nhìn chỗ ngồi “nhỏ hẹp”, khóc không ra nước mắt.

Bay đến Pháp mất ít nhất là chín tiếng…

Bình thường ngồi khoang hạng nhất trải phẳng ghế ra cậu còn ngại chật, giờ phải co ro ở đây gần mười tiếng, đúng là uất ức chết đi được.

Cơ mà, đại bảo bối của chúng ta thực chất cũng chỉ cần uất ức mất phút thôi.

Bởi vì…

Bên khoang hạng nhất, sau khi ngồi yên vị, Dương Sâm mở máy xem tin nhắn lần cuối trước khi tắt nguồn.

Vừa nhìn, cậu ta liền ngây ra. Sau đó quay sang phía Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh hỏi “Sao thế?”

Dương Sâm ngập ngừng “Dạ Sâm cũng lên máy bay.”

“Hửm?” Nhậm Cảnh không theo kịp.

Dương Sâm nói tiếp “Dạ Sâm ở khoang phổ thông, số ghế 26C.”

Nhậm Cảnh đứng phắt dậy.

Dương Sâm vội cản “Anh nhất định đừng có mà qua đó, tôi đi gọi người cho anh.”

Nhậm Cảnh “Thật sự là cậu ấy?”

Dương Sâm đảm bảo “Tuyệt đối thật.”

Nhậm Cảnh hóa đá ba giây!

Đồng chí Dương Sâm luôn làm việc ổn trọng, gọi tiếp viên đến yêu cầu đổi chỗ.

Không gian của dòng A380 rất rộng, khoang hạng nhất được thiết kế theo bố cục 1-2-1. Nhậm Cảnh đặt vé ở giữa, vị trí này có hai ghế ngồi được cố định lại với nhau, một ghế dùng ăn cơm làm việc, một ghế dùng ngủ, lúc này vừa hay có thể sắp xếp cho Dạ Sâm. (2)

Dạ Sâm vừa nhìn thấy Dương Sâm liền biết mình lộ rồi.

Hai má cậu ngượng ngùng đỏ ửng.

Dương Sâm rất hiểu ý người, thấy thế cũng vờ như không biết, thái độ tự nhiên giống như bọn họ vốn đi cùng nhau.

Dạ Sâm tự nhiên hơn kha khá. Nhưng đến lúc gặp Nhậm Cảnh, cậu vẫn căng thẳng đến không biết để tay ở đâu cho phải.

Nhậm Cảnh đã chuẩn bị xong tâm lí, vậy mà vừa thấy người đứng trước mặt, niềm vui sướng đã nổ tung khiến anh không khống chế được.

Hai người đứng giữa trời đến tận khi tiếp viên thông báo chuẩn bị cất cánh mới cùng nhau ngồi xuống.

Giữa hai chỗ ngồi là một tấm ngăn có thể nâng lên hạ xuống.

Lúc này đương nhiên chẳng có ai lại đi nâng lên cả.

Nhậm Cảnh kéo cánh cửa cạnh lối đi bên mình lên, tim Dạ Sâm chẳng hiểu sao chệch mất một nhịp. Còn chưa đợi cậu nói gì, Nhậm Cảnh đã nhổm dậy hôn cậu.

Tim Dạ Sâm như muốn bay thẳng ra ngoài!

Dương Sâm cẩn thận kéo nốt cánh cửa bên phía Dạ Sâm lên.

Bên ngoài vang lên âm thanh duyên dáng của tiếp viên, bên trong không khí ngọt đến tim người mềm nhũn.

"Tinh tinh." Hệ thống đi chết đi chậm chạp lên tiếng "Nhiệm vụ tùy cơ: Ôm nhau ngủ với Nhậm Cảnh, yêu cầu thời gian không ít hơn hai tiếng, thưởng 2 điểm sinh mệnh."

(*) Chú thích:Viêm họng = khí quản viêm /Qìguǎnyán/, tiếng Trung đọc giống thê quản nghiêm /Qīguǎnyán/ = sợ vợ.Về bố cục và cái ghế mà anh Nhậm đặt vé, chắc hẳn là nó như thế này (chỉ ảnh bên dưới). Về cái bố cục 1-2-1, thì nó chính là kiểu 1 ghế đơn – 1 ghế đôi – 1 ghế đơn.

-> Đây, giống như kiểu thế này, hai bên là ghế đơn, ở giữa là ghế đôi. Giữa các ghế sẽ có kiểu cửa kéo để tạo thành không gian kín tách biệt.

-> Đây là không gian ghế đơn, các c sẽ thấy cái cửa nó đóng lại cái là coi như thành phòng riêng luôn

-> Còn đây là ghế đôi của anh Nhậm, kiểu nó sẽ như thế này, chỉ là t hơi thắc mắc, vì cái tấm chắn giữa kia kìa, t nghĩ nó làm sao mà hạ xuống hết cỡ như tác giả miêu tả được nhỉ?

-> Đây là không gian 1 phía của ghế đôi nhé, có cửa kéo hẳn hoi nè

3. Có ai phát hiện, thời gian của tác giả cứ loạn tùng phèo lên không Chuyến bay lúc thì 11 tiếng, lúc thì 9 tiếng, lúc thì 10 tiếng. Nhưng thôi, chúng ta cứ theo tác giả và du di nó đi nhé

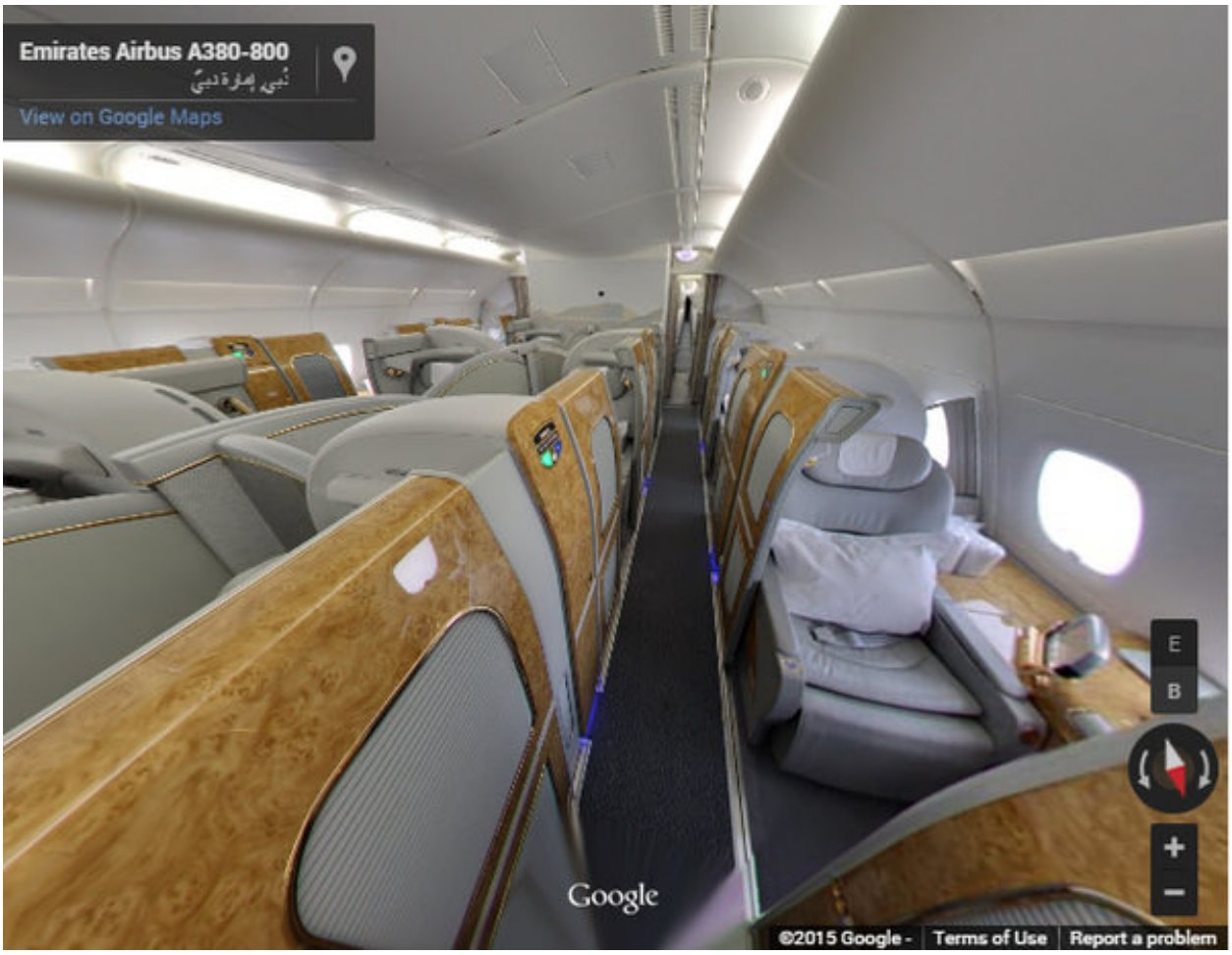
Emirates Airbus A380-800
View on Google Maps
Google
©2015 Google -
Terms of Use
Report a problem

19. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hệ thống đi chết đi lần này thật không thèm nể nang gì. Đang hôn say đắm tự nhiên lại bật ra như thế, làm Dạ Sâm sợ đến giật bắn người.

Lúc cậu bình tĩnh lại, tất nhiên không thể hôn tiếp được nữa rồi!

Dạ Sâm vội đẩy Nhậm Cảnh ra, bản thân cũng lùi mạnh về sau. Lùi đến tận chỗ cửa kéo.

Nhậm Cảnh gọi "Lại đây."

Dạ Sâm sợ đến nửa chữ cũng không dám nói.

Nhậm Cảnh cười cười, âm thanh vốn mê người nay lại càng mê người, mê đến mức khiến Dạ Sâm nhũn ra như bún "Đừng sợ, không hôn em nữa đâu."

Dạ Sâm lắp bắp "Ai… Ai sợ!"

Nhậm Cảnh giơ tay lôi cậu "Được rồi, sắp bay rồi, ngồi cẩn thận đi, anh cài dây an toàn cho em."

Lúc này, Dạ Sâm mới ngồi ngay ngắn về đúng vị trí. Cậu định mở miệng giải thích, nhưng Nhậm Cảnh cách gần quá, cậu có thể nhìn rõ đến từng chân tơ kẽ tóc của anh, cho nên thành ra không dám lên tiếng. Thực chất, đến cả thở mạnh cậu cũng không dám thở luôn ấy chứ. Xung quanh chỗ nào cũng có hơi thở của Nhậm Cảnh, mùi rất dễ ngửi, có điều vẫn không dám ngửi.

Nhậm Cảnh cài xong dây an toàn cho Dạ Sâm, hôn trán cậu, mềm giọng nói "Sao không nói với anh? Ngồi khoang phổ thông mệt lắm."

Dạ Sâm "…" Mặt mũi đâu mà nói?

Nhậm Cảnh sợ cậu thẹn quá hóa giận, tâm lí chừa cho cậu đường lui "Chuyến bay đến Pháp tương đối ít, đặt vé đúng là không dễ. Nếu có việc gấp, e là không thể không ngồi khoang phổ thông."

Dạ Sâm vội vã bám lấy "Đúng đúng đúng, có việc gấp nên cũng hết cách."

Nhậm Cảnh vô cùng "hiểu chuyện", không có hỏi cậu "gấp" cái gì.

Dạ Sâm thực ra cũng không bịa được lí do hợp lí, nên thấy Nhậm Cảnh không hỏi nữa, cậu liền thở phào nhẹ nhõm.

Máy bay cất cánh, hai người vững vàng ngồi ở chỗ của mình. Mặc dù Dạ Sâm đã ngồi máy bay nhiều lần, nhưng chưa lần nào cậu cảm thấy mất trọng lượng như hôm nay.

Đầu óc choáng váng, chân tay vô lực, tim đập thình thịch, kỳ quá đi!

Hệ thống đi chết đi nhắc nhở "Điểm thưởng của nhiệm vụ tùy cơ rất ngon đấy nhé."

Dạ Sâm liếc mắt "Bủn xỉn."

Hệ thống đi chết đi khinh bỉ ra mặt "Đây rõ ràng là nhiệm vụ cho không điểm rồi đấy." Ôm nhau ngủ hai tiếng trên máy bay thì khó cái quái gì!

Dạ Sâm cười nhạt "Cảm ơn cậu chưa cho tôi cái nhiệm vụ mất mạng nào ha."

Sau khi máy bay ổn định, tiếp viên đến hỏi đồ uống. Dạ Sâm gọi cafe, Nhậm Cảnh lại gọi trà hoa quả, thuận tiện gọi thêm cả một suất bánh ngọt.

Dạ Sâm nghe thế, cái bụng nhỏ réo rắt, Macaron nha, thật thèm. (1)

Nhưng mấy thứ đồ bánh bèo thế này, Dạ Sâm rất ít khi gọi khi có mặt người ngoài, toàn tự mình len lén ăn.

Tuy lúc này không gian được che kín, nhưng hiển nhiên là chị gái tiếp viên có thể nhận ra cậu một cách dễ dàng, thế cho nên là cậu vẫn phải giữ giá!

Chị gái tiếp viên thân thiết "Xin hỏi, anh có muốn dùng điểm tâm ngọt không?"

Đáy mắt Dạ Sâm giằng co, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh "Không cần đâu."

Nói xong ba chữ này, tim Dạ Sâm như rướm máu.

Không bao lâu, cafe, trà hoa quả (2) và Macaron đều được đưa đến.

Dạ Sâm cố gắng không để tầm mắt của mình chạm đến thứ đồ trắng nõn kia nhưng vô dụng.

Nhậm Cảnh nén cười, kéo cửa bên mình xong thì giả bộ kinh ngạc "Bánh nhiều quá, một mình anh không ăn hết được."

Bốn chiếc Macaron nằm trên đĩa, kích thước bánh hình tròn chỉ to gấp đôi cái nắp chai, bánh hình trái tim thì lại càng nhỏ đến đau lòng mà nhiều cái nỗi gì? E là anh ta chưa từng thấy bánh khổng lồ luôn quá!

Nhậm Cảnh giải thích "Anh không ăn được nhiều đồ ngọt lắm."

Dạ Sâm hiểu ra, vội nói "Cũng phải, giờ tham ăn, sau lại phải đến phòng tập hành xác, anh đúng là vất vả."

Nhậm ảnh đế thực chất không tham ăn tự nhiên mang tiếng xấu.

Dạ Sâm nói "Tôi rất hiếm khi ăn thứ này, hầu như không ăn."

Nhậm Cảnh đáp "Cũng không thể lãng phí, hay là em giúp anh chút đi?"

Dạ Sâm ra vẻ "Được."

Cứ thế, Dạ Sâm bất đắc dĩ ăn hết ba cái, để lại một cái.

Nhậm ảnh đế "tham ăn" chuyển qua chuyển lại, cuối cùng vẫn chuyển về trước mặt Dạ Sâm.

Dạ Sâm ngây người "Cái đó… Hình như anh chưa ăn, đúng không?"

Nhậm Cảnh nghiêm mặt nói dối "Anh ăn một cái rồi."

Dạ Sâm "Thế chẳng nhẽ tôi mới ăn có hai cái thôi à?"

Nhậm Cảnh đáp "Ừ."

Dạ Sâm nhìn bộ dạng chắc như đinh đóng cột của Nhậm Cảnh, tin sái cổ. Cậu cũng cảm thấy mình chưa ăn được bao nhiêu, vì nếu ăn liền ba cái liền, cậu còn không ngọt đến rụng răng!

Dạ Sâm lại vui vẻ cầm cái cuối cùng lên, mỹ mãn ăn hết.

Nhậm Cảnh cần ăn Macaron không? Tất nhiên là không! Anh chỉ cần nhìn Dạ Sâm thôi, cả người đã như ngâm trong cả biển Macaron ngọt ngào vô hạn luôn rồi!

Ba ba đi chết đi đứng vây xem đắng lòng: Ông đây sống dễ lắm sao! Tự mình đút mình ăn bánh gato, lại còn đút cái loại hàng tấn kem…! (3)

Ăn bánh xong, Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm "Có muốn uống chút trà không?"

Điểm tâm ngọt ăn kèm với trà, còn gì đẹp hơn?

Dạ Sâm nhìn cốc cafe trước mặt, nhất thời ghét bỏ.

Cái thứ này đắng chết đi được. Nhưng hết lần này đến lần khác, để ra dáng đàn ông, cậu không thể không gọi!

Uống cứ như uống thuốc bắc!

Nhậm Cảnh nói thêm "Ăn ngọt rồi uống trà khá hợp."

Dạ Sâm do dự chốc lát, rồi đồng ý đổi đồ của mình với Nhậm Cảnh.

Vẫn là trà hoa quả tuyệt nhất, từng viên hoa quả thơm ngon, chua chua đầy sung sướng.

Ăn uống vui chơi xong xuôi, Nhậm Cảnh nhân lúc tiếp viên chưa đến thu dọn đổi lại đồ của cả hai.

Cốc cafe trống trơn đặt trước mặt Dạ Sâm, còn cái đĩa và cốc trà đặt về trước mặt mình.

Dạ Sâm bị làm cho cảm động không chịu được. Tuy trước đây cậu vẫn nghĩ cái tính chu đáo của Nhậm Cảnh là "dối trá", nhưng giờ được trải nghiệm rồi, cậu mới thấy cái tính này đúng là quá tốt.

Nhậm Cảnh rất biết cách gợi chuyện làm Dạ Sâm vui vẻ. Lúc hai người nói chuyện, Nhậm Cảnh chỉ cần khơi mào một câu, là Dạ Sâm, với bản chất một cái máy hát, sẽ nói không ngừng không nghỉ. Quá trình vừa thoải mái vừa vui vẻ.

Lúc tiếp viên đến hỏi cơm trưa, Dạ Sâm buồn bực: Vừa ăn bánh uống trà xong, ai mà nuốt nổi nữa chứ!

May mà cậu không có nói ra, chứ không chắc dọa chết người.

Vừa ăn xong á? Sắp được hai tiếng rồi đó Dạ bảo bối!

Dạ Sâm nhìn đồng hồ, kinh ngạc. Thật không ngờ, trước đây cậu lên máy bay ăn uống hát hò xem ti vi chơi game các kiểu mà chẳng mất mấy thời gian, một tiếng dài cứ như một thế kỉ, thế mà hôm nay… Hai tiếng qua đi cậu vẫn không hề hay biết, cứ nghĩ mình mới vừa nói chuyện với Nhậm Cảnh không lâu…

Cơm trưa được làm theo đúng tiêu chuẩn, mùi vị không tệ. Đồ trên máy bay tuy không thể so với dưới mặt đất, nhưng nếu nhìn sang các hãng bay khác, có thể nói đây chính là mỹ vị.

Dùng xong cơm trưa, cả hai lại nói chuyện một lúc.

Dạ Sâm băn khoăn nghĩ tới nhiệm vụ tùy cơ.

Tuy chuyện ôm nhau ngủ rất thẹn thùng, nhưng điều kiện trên máy bay lại vô cùng có lợi, nhất là… Ừm… Cái chức năng của cặp ghế đôi hai ngươi đang ngồi.

Dạ Sâm nhìn 2 điểm sinh mệnh mà thèm. Thế là, cậu bắt đầu rung động.

Dạ Sâm ngáp một cái, hoàn toàn không phải diễn mà vì bản thân thật sự có chút buồn ngủ. Hôm nay, cậu dậy sớm, vốn định về thành phố rồi ngủ bù, ai ngờ giữa đường nghe tin Đỗ Khả tai nạn, cậu lại phải chạy vội đến bệnh viện chờ suốt từ sáu giờ đến tám giờ, tuy có hai tiếng thôi nhưng vẫn đủ mệt.

Sau đó, cậu lại phải tiếp tục đuổi theo Nhậm Cảnh đến sân bay. Trải qua đủ loại lo lắng kinh sợ, tinh thần thật sự có phần rã rời.

Vậy nên lúc này, ăn uống no say xong, buồn ngủ hẳn là chuyện đương nhiên.

Nhậm Cảnh khá là có mắt nhìn, thấy thế liền hỏi "Có muốn ngủ một lát không?"

Dạ Sâm vừa ngáp vừa dụi mắt "Anh ngủ không?"

Nhậm Cảnh sao nỡ ngủ, nói "Em ngủ đi, anh không mệt."

Dạ Sâm thất vọng, cố giữ tinh thần tỉnh táo đáp "Vậy tôi cũng không mệt!"

Nói vậy, nhưng tay đã dụi đỏ hết cả mắt. Nhậm Cảnh mềm lòng đến rối tinh rối mù đề nghị "Cùng ngủ nhé?"

Dạ Sâm mở to mắt, tuy cảm thấy lời này bao hàm ý nghĩa rất khác, cậu vẫn không dám nói không.

Vì lỡ như không ngủ thật thì cậu biết phải làm sao? 2 điểm sinh mệnh đấy! Lãng phí thật không đáng!

Dạ Sâm mất tự nhiên ừ.

Khóe miệng Nhậm Cảnh cong cong, gọi tiếp viên đến hỗ trợ trải giường.

Hai bên được sắp xếp rất nhanh, chẳng bao lâu, ghế đã được trải ra thành giường, nhìn vô cùng thoải mái.

Lúc tiếp viên đứng dậy, Dạ Sâm hai mắt trông mong nhìn cô.

Chị gái tiếp viên dịu dàng hỏi thăm "Anh còn cần gì nữa không?"

Dạ Sâm chỉ ra sức nhìn chứ không mở miệng.

Tiếp viên duy trì nụ cười, hơi nghiêng đầu, bộ dáng chờ đợi.

Dạ Sâm chán nản!

Chuyến bay này, cậu đã từng đi mấy lần. Theo lẽ thường, đối với loại ghế có thể trải thành giường đôi như này, các tiếp viên khi trải giường sẽ hỏi khách hàng có muốn trải thành giường chung hay không? Vì như thế sẽ tương đối rộng rãi.

Thế nhưng mà, lần này, các cô ấy lại không có hỏi!

Vào cái ngày mà cậu có nhu cầu cấp thiết với giường chung, các cô ấy lại không có hỏi! Giận!

Chị gái tiếp viên nhà người ta sao mà đoán được tâm tư "tinh tế" của anh Sâm nhà chúng ta chứ? Bình thường, nếu là hai người đàn ông đặt ghế này, họ sẽ không những không trải ghế thành giường chung, mà thậm chí còn nâng tấm chắn ở giữa lên cao để tránh làm phiền đối phương.

Cho nên bọn họ mới không hỏi. Chứ hỏi thật, có khi lại thành mất lịch sự.

Chị gái tiếp viên không hỏi, Dạ Sâm đương nhiên cũng không thể không biết ngại mà yêu cầu.

Đợi các tiếp viên rời đi, cậu lại tìm cách khác vậy.

Vách ngăn ở giữa đương nhiên không nâng lên. Dạ Sâm ngồi trên giường của mình, khoanh chân nhìn Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh suy nghĩ, nói "Cái ghế này… Có một chức năng không tệ."

Hai mắt Dạ Sâm sáng lên. Cậu tất nhiên là biết, nhưng lúc này vẫn phải giả vờ như không biết.

Thời gian thử thách tới rồi, anh Sâm, anh nhất định làm được, dù gì cũng là người từng đi diễn mà, đúng không?

Dạ Sâm “nghi hoặc” hỏi “Chức năng gì cơ?”

Nhậm Cảnh nén cười, chân thành nói “Có thể ghép hai thành một.”

Dạ Sâm “kinh ngạc” mở to mắt “Vậy á?” Giọng điệu này đừng có giả thế chứ!

Sao lại đáng yêu vậy nhỉ? Nhậm Cảnh thật muốn kéo người đến hôn một cái!

Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm “Có muốn xem thử không? Rất hay.”

“Ừm.” Dạ Sâm đã từng nhìn không ít lần tỏ ra chờ mong “Làm sao mới ghép chúng lại được?”

Nhậm Cảnh ấn chốt nói “Như vậy là được.”

Vách ngăn giữa hai người rút xuống, đồng thời hai cái ghế chuyển động, lạch cạch dính lại một chỗ.

Dạ Sâm tiếp tục “kinh ngạc” thốt lên “Tuyệt thật!”

Nhậm Cảnh mấp máy môi, hỏi “Cứ thế này ngủ nhé?”

“Ừm.” Nói xong, Dạ Sâm mới phát hiện ngữ khí của bản thân có phần chủ động thái quá, thế là vội vàng rụt rè cứu vớt “Thế này có vẻ rộng rãi hơn.”

Rộng cái rắm ý! Mặc dù kêu là giường chung hai người, nhưng thật ra vẫn rất hẹp. Có vách ngăn không sao, không có vách ngăn, hai người vừa ngủ đã phải dính sát vào nhau.

(*) Chú thích:Bánh Macaron: – Macaron là một loại bánh ngọt của Pháp được làm từ lòng trắng trứng, đường bột, đường cát, bột hạnh nhân và thêm màu thực phẩm. Nhân bánh thường được lấp đầy với mứt, ganache hoặc kem bơ kẹp giữa hai mặt bánh. (Cái bánh đã dẫn NewYear đến với Both đây mà:))

2. Trà hoa quả:

3. Vấn đề cũ thôi: T không thích từ cẩu lương (thức ăn cho chó) của TQ lắm, nên mọi từ cẩu lương trong nhà t sẽ được auto chuyển thành bánh gato Hẳn nói gato ai cũng biết nó là viết tắt của ghen ăn tức ở, tuy nhiên, t thấy từ này có 2 mặt, 1 mặt là khi nhận xét ai đó, thì nó mang nghĩa xấu, còn 1 mặt là khi mình nói với bạn bè, thì nó mang nghĩa nhẹ nhàng vui vẻ kiểu hâm mộ, ngưỡng mộ. Bánh gato cũng là một tên gọi khác của bánh kem nên mới có câu “hàng tấn kem” ở đây nhé

20. Chương 20

Có điều, anh Sâm là to nhất, cho nên anh Sâm nói rộng thì chính là rộng nha!

Hai người nằm ngủ, nhưng do cảm thấy xấu hổ vì động cơ đen tối mà Dạ Sâm quay lưng lại với Nhậm Cảnh. Còn Nhậm Cảnh thì vẫn hướng mặt về phía cậu. Hai mắt anh nhìn cần cổ trắng nõn của Dạ Sâm không rời. Sau đó, là tấm lưng, là vòng eo mê người…

Ừm, trên trời không thích hợp để nghĩ nhiều cho lắm!

Dạ Sâm cố gắng để bản thân không thật sự ngủ mất, cậu hãy còn nhiệm vụ cần làm.

Có điều, cố được cơ khoảng bảy tám phút, thì hai mí mắt Dạ Sâm đã có phần không khống chế được mà dính chặt lấy nhau. Thấy Nhậm Cảnh im lặng, cậu liền khó nhịn hỏi “Nhậm Cảnh, anh ngủ chưa?”

Nhậm Cảnh nãy giờ luôn nhìn cậu không chớp mắt, làm gì có chuyện đã ngủ?

Nhưng anh không những không đáp, mà còn giả bộ nhắm mắt lại.

Dạ Sâm hơi động lòng, nhỏ giọng hỏi tiếp "Ngủ rồi sao?"

Không ai trả lời… Ngủ thật?

Để tránh chuyện lỡ như, Dạ Sâm gọi hệ thống đi chết đi hỏi "Nhậm Cảnh ngủ chưa?"

Hệ thống đi chết đi thầm nghĩ: Không biết ngủ chưa, nhưng biết chắc là muốn ngủ cậu!

Chỉ là, nó không thể nói thế. Thân làm một hệ thống xứng với chức trách, nó hiển nhiên nên đáp "Ngủ rồi."

"Nhanh vậy?"

Hệ thống đi chết đi "Anh ta bận rộn như thế, tám phần mười là tối qua lại làm việc đến muộn, cả đêm ngủ bốn năm tiếng là chuyện bình thường."

Dạ Sâm tin tưởng "Cũng phải… Đêm mà chỉ ngủ bốn năm tiếng, thì đến trưa đúng là đặt lưng xuống liền ngủ được ngay. Tôi từng thế rồi!"

Thật tốt, cứ vậy liền ngủ!

Dạ Sâm vui vẻ quay người, nhìn Nhậm Cảnh tim liền thình thịch đập loạn mấy cái.

Tư thế ngủ của Nhậm Cảnh rất quy củ. Cộng thêm ngoại hình vốn đẹp sẵn, anh có làm gì cũng thấy đẹp.

Lúc này, anh còn đút tay dưới gối đầu, trông rất đáng yêu.

Dạ Sâm cảm thấy như mình bị trúng tà, vội vàng xua tan ý nghĩ trong đầu.

Cậu chậm chạm dán sát vào như ốc sên…

"Ê, thế nào mới được coi là ôm nhau ngủ?"

Hệ thống đi chết đi "Hai người không phải từng ngủ chung rồi à?"

Dạ Sâm đỏ mặt gào lên "Đã bảo uống say rồi, ai mà nhớ được cơ chứ!"

Hệ thống đi chết đi "Cậu có thể chui vào lòng Nhậm Cảnh, đặt tay anh ta vòng qua eo cậu…"

Hầu kết Dạ Sâm ực một cái "Nóng lắm."

Hệ thống đi chết đi "Cậu hạ thấp điều hòa xuống là được."

Dạ Sâm "…" ngây ra một lúc rồi hạ điều hòa xuống thật.

Hệ thống đi chết đi câm nín "…" Thật đúng là chả có tí hy vọng nào!

Chỉnh xong điều hòa, khóa xong cửa kéo, nếu cậu còn không hành động ngay thì Nhậm Cảnh sẽ tỉnh mất!

Dạ Sâm nhẩm thầm "Điểm sinh mệnh là to nhất" ba mươi lần, rốt cuộc dán tới.

Cứ tưởng ôm nhau ngủ là một hành động vô cùng khó khăn, ai ngờ, cậu vừa dán tới gần, Nhậm Cảnh đã "đúng lúc chuyển mình". Chẳng biết chuyện gì đã xảy ra mà chỉ biết khi Dạ Sâm kịp hồi thần, cậu đã nằm gọn trong lòng Nhậm Cảnh. Cả hai dính vào nhau sát sạt, muốn bao nhiêu thân mật liền có bấy nhiêu thân mật.

Khuôn mặt trắng trẻo của Dạ Sâm nháy mắt đỏ bừng. Cậu run rẩy nói thầm "Tôi, tôi, tôi đã bảo là nóng lắm mà!"

Hệ thống đi chết đi "…"

Bảo bối, không phải nhiệt độ không khí nóng mà là tâm cậu nóng ý!

Thôi, bỏ qua bỏ qua, thấy được nhưng không nói được, ở chung với dân ẩm ương thì lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn đá để làm bậc thang đi xuống cho cậu ta vậy!

"Ngủ ngủ!" Hệ thống đi chết đi giục giã "Hai tiếng một lát là qua ngay bây giờ ấy."

Nhưng Dạ Sâm sao ngủ được chứ?

Ngực Nhậm Cảnh vừa nóng lại vừa cứng, cánh tay trên eo cậu thì vừa nặng vừa bỏng. Cậu bị khóa chặt trong lòng anh ta, sắp ngạt thở luôn rồi!

Nóng, thật sự là nóng, nóng đến mức bàn tay chảy đầy mồ hôi!

Dạ Sâm mất tự nhiên cựa quậy. Nhậm Cảnh thình lình siết chặt tay, làm cậu nhất thời không dám loạn động.

Nhậm Cảnh giống như đang thật sự ngủ say, thế mà vẫn có thể ấn cậu vào sâu trong lòng mình.

Dạ Sâm "!!!"

Hệ thống đi chết đi nhắc nhở "Ôm nhau ngủ, giờ cậu ôm được rồi, còn ngủ nữa thôi."

Dạ Sâm "Cậu làm khó người khác quá rồi đấy!"

"Nhắm mắt vào." Hệ thống đi chết đi nói "Tin tôi, cậu sẽ ngủ rất nhanh."

Tuyệt đối không thể nào ngủ được!

Dạ Sâm thầm nghĩ, nhưng vẫn nghe lời nhắm mắt.

Cậu cho rằng có đánh chết mình cũng sẽ không ngủ được cho đến tận khi xuống máy bay.

Nhưng… Một phút hai phút ba phút bốn phút năm phút, cơn buồn ngủ kéo đến như lũ, làm Dạ Sâm không hiểu sao lại an tâm ngủ mất.

Nhậm Cảnh đợi khi hô hấp của người trong lòng bình ổn mới mở mắt ra. Trong con ngươi của anh chẳng hề tồn tại chút buồn ngủ nào.

Đúng, đây chính là sự khác biệt to lớn giữa ảnh đế và diễn viên hạng xoàng!

Nhậm Cảnh cúi đầu hôn lên môi Dạ Sâm. Do sợ đánh thức cậu, nên anh hôn rất nhẹ. Có điều hôn xong thấy chưa đã, anh lại khó nhịn hôn thêm một cái.

Hôn liên tục ba cái, cái nào cũng giống như gãi không đúng chỗ ngứa, thành ra không những không dập được lửa mà còn khiến lửa càng cháy càng lớn.

Có điều, địa điểm không thích hợp…

Địa điểm thích hợp cũng không được! Anh không thể tiến công quá nhanh, vì như thế sẽ dọa sợ cậu, tuyệt đối không thể!

Nhậm Cảnh thật hận bản thân không thuộc kinh Kim Cương để lôi ra niệm dẹp hỏa.

Anh muốn Dạ Sâm, muốn đến ngày trời tàn đất tận.

Dạ Sâm ngủ một giấc tỉnh lại, vừa mơ mơ màng màng mở mắt, một khuôn mặt anh tuấn đã ập tới…

Nháy mắt, cậu cứng người, tỉnh táo.

“Đi đi đi chết đi?”

Hệ thống đi chết đi đảo mắt “Đừng tùy tiện sửa tên ông.”

Dạ Sâm mặc xác nó nói “Nhiệm vụ có hoàn thành không?”

Hệ thống đi chết đi thành thật thông báo “Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ tùy cơ, thưởng 2 điểm sinh mệnh.”

Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm “May quá, may quá, chỉ bị sợ mà không có bị nguy hiểm gì.”

Hệ thống đi chết đi nghĩ thầm, có một ông chồng cưng cậu như vậy, cậu có thể gặp nguy hiểm gì?!

Dạ Sâm cẩn thận chuyển tay Nhậm Cảnh ra, cố gắng sao cho không làm phiền đến anh.

Nhưng khéo làm sao, đúng lúc này, máy bay lại gặp dòng khí lưu, chòng chành chòng chành.

Dạ Sâm mất ổn định lăn ngay vào lòng Nhậm Cảnh!

Sau đó, âm thanh của tiếp viên vang lên “Thưa quý khách, máy bay hiện đang gặp dòng khí lưu, có thể sinh ra xóc nảy, nhà vệ sinh đã khóa, xin mọi người mau chóng quay về chỗ ngồi, thắt chặt dây an toàn…”

Âm thanh vừa lớn, vừa lặp đi lặp lại hai lần, Nhậm Cảnh không giả bộ nổi nữa, chỉ đành mở mắt ra.

Dạ Sâm đang giương mắt đối diện với anh “…”

Nhậm Cảnh không hổ là người xây bậc thang chuyên nghiệp, nói “Máy bay xóc quá, không cẩn thận ôm phải em.”

Đúng đúng đúng, tại dòng khí lưu, tại máy bay, chứ không phải tại cậu muốn ôm ấp yêu thương!

Dạ Sâm nháy mắt bình tĩnh lại, hùa theo “Ừm ừm, vừa không cẩn thận cái là lăn ra đây ngay, may mà có anh đỡ, chứ không tôi ngã xuống rồi.”

Trong mắt Nhậm Cảnh có ý cười, giọng nói lại nghiêm túc "Anh cũng vậy, may mà ôm được em, chứ không cũng ngã."

Hệ thống đi chết đi nghe xong đoạn đối thoại này, ngoại trừ trợn trắng mắt thì chẳng còn biết làm gì hơn!

Dạ Sâm "Cái đó, chúng ta dậy đi?"

Nhậm Cảnh không muốn buông, nhưng Dạ Sâm đã nói vậy rồi, anh cũng chỉ đành thả lỏng tay.

Có điều, máy bay lại bất ngờ rung một cái!

Cái dòng khí lưu này chắc là anh em ruột thất lạc của hệ thống đi chết đi đây mà!

Lần rung này, Dạ Sâm không chống đỡ được mà ngã ngay lên người Nhậm Cảnh.

Đây mới đích thực là ôm ấp yêu thương này!

Dạ Sâm mở to mắt nhìn Nhậm Cảnh, khóe môi giật giật. Cậu muốn giải thích mà căng thẳng không nói được thành lời.

Đường nhìn của Nhậm Cảnh rời xuống, rơi vào môi đối phương.

Dạ Sâm bị anh nhìn ngứa ngáy, mất tự nhiên cắn cắn môi. Bộ dáng này quá là câu dẫn người!

Nhậm Cảnh không chịu nổi nữa, nâng mặt cậu lên hôn.

Lần này không hôn kiểu chuồn chuồn lướt nước nữa mà là tiến quân thần tốc, tựa như mưa dền gió dữ xâm chiếm toàn bộ khoang miệng Dạ Sâm.

Dạ Sâm bị hôn choáng, đừng nói đẩy ra, giờ chỉ nghĩ cách đè lại không cho tim đập nhanh thôi cũng khó!

Đang hôn thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa "Xin lỗi quý khách, máy bay hiện đang gặp dòng khí lưu, xin anh chỉnh thẳng ghế, thắt chặt dây an toàn…"

Nhậm Cảnh và Dạ Sâm "…"

Cuối cùng, Nhậm Cảnh là người lên tiếng, giọng có chút khàn "Được."

Hai người quy củ ngồi thẳng, Dạ Sâm mặt đỏ đến tận mang tai "Tôi… Tôi đi vệ sinh."

Cậu đang định đi ra, Nhậm Cảnh đã kéo tay lại.

Dạ Sâm đến động cũng không dám động.

Nhậm Cảnh nói "Nhà vệ sinh khóa rồi."

Dạ Sâm tưởng muốn chui luôn xuống gầm ghế!

Một lúc sau, đợi khi hai người rốt cuộc ngồi ổn định, cài chắc dây an toàn thì dòng khí lưu cũng hết, máy bay cũng bình thường lại.

Nhậm Cảnh giục Dạ Sâm "Nhanh đi vệ sinh đi."

Dạ Sâm "…" Không muốn đi!

Nhưng lời nói ra như bát nước hắt đi, cậu vẫn đi một lượt, chỉ là không đi vệ sinh mà rửa mặt mũi chân tay cho bản thân tỉnh táo.

Cậu hỏi hệ thống đi chết đi "Nhậm Cảnh… Ừm… Sao lại hôn tôi?"

Hệ thống đi chết đi đáp "Cậu cứ thả thính anh ta mãi thế, anh ta hôn cậu cũng là điều bình thường thôi."

Dạ Sâm ngừng một chút rồi lại hỏi "Anh ta sẽ không thích tôi chứ?"

Hệ thống đi chết đi "Cậu nghĩ sao?"

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi sợ kích thích người quá đà, liền uyển chuyển nói "Cậu cũng đừng nghĩ nhiều quá, anh ta thích cậu thì sao, không phải cọ nhiệm vụ càng dễ hơn à?"

Dạ Sâm nhíu mày "Không được, như thế là không công bằng đối với anh ta!"

Hệ thống đi chết đi nhướn mày "Thế nào là không công bằng?"

Dạ Sâm nghiêm túc nói "Anh ta thích tôi, nhưng tôi không thích anh ta. Trong trường hợp này mà tôi vẫn làm những chuyện khiến anh ta hiểu nhầm thì chính là không công bằng đối với anh ta!"

Hệ thống đi chết đi không nhịn được bật cười.

Dạ Sâm nói "Tôi đang nói chuyện đàng hoàng với cậu đấy!"

"Ừm." Đàng hoàng, đàng hoàng quá! Cơ mà câu nói gây hài nhất năm chính là: Dạ Sâm không thích Nhậm Cảnh!

Hệ thống đi chết đi cũng không gấp. Giờ mới có mấy ngày? Nếu như Dạ Sâm có thể suy nghĩ thông suốt nhanh như vậy, cậu ta cũng chả cần mất tự nhiên từng ấy năm.

"Cậu yên tâm đi." Hệ thống đi chết đi trấn an "Nhậm Cảnh sao có thể thích cậu dễ dàng như thế? Tám phần mười là cảm thấy cậu mới mẻ, chơi đùa với cậu thôi."

Dạ Sâm "..." Sao mình lại muốn đánh người thế nhỉ!

Có điều, lời này cũng có lí. Nhậm Cảnh là ai? Là người có biệt danh lão thành tinh! Những chuyện anh từng trải qua trước đây, Dạ Sâm đã được nghe ít nhiều. Liệu một kẻ có tác phong làm việc ác liệt như vậy sẽ thích cậu sao? Không bao giờ!

Nhưng bên cạnh đó, Dạ Sâm cũng khá bất ngờ vì trước giờ cậu luôn nghĩ Nhậm Cảnh là thẳng trong khi thực chất anh ta là cong!

Thế cũng may, chứ Nhậm Cảnh mà thẳng thật, mạng nhỏ của cậu khó giữ rồi!

Dạ Sâm vừa yên lòng vừa hơi bất an.

Quên đi, cứ thế đã!

Dạ Sâm không muốn nghĩ nhiều. Có ít việc, càng nghĩ sẽ càng phát hiện tương lai mù mịt tốt tăm!

21. Chương 21

Đã bay gần mười tiếng mà Dạ Sâm không hề phát hiện.

Sau khi máy bay hạ cánh, sân bay Roissy liền hiện ra trước mắt.

Tuy đây không phải lần đầu đến Paris, nhưng với Dạ Sâm mà nói, đây lại là một trải nghiệm vô cùng mới mẻ.

Từ lối đi chuyên dụng đi ra, đoàn người liền được xe riêng đưa đến khách sạn năm sao tốt nhất.

Nước Pháp nằm ở phía Tây, hiện nay mới là mùa hè, múi giờ chậm sáu tiếng so với Trung Quốc.

Lúc tiếp đất, thời gian là tám giờ tối Bắc Kinh, nhưng ở Paris trời vẫn sáng choang. Kim đồng hồ vừa kịp chỉ hướng hai giờ chiều.

Dạ Sâm mang theo tâm lí gặp hên hỏi hệ thống "Thời hạn của nhiệm vụ hàng ngày là chín giờ năm mươi lăm đúng không?" Nếu như là chín giờ năm mươi lăm theo giờ Pháp thì thật đáng ăn mừng!

Hệ thống đi chết đi "Xin cậu đừng coi tôi là thằng ngu."

Dạ Sâm bĩu môi.

Hệ thống đi chết đi nói "Giờ tử vong của cậu là ba giờ năm mươi lăm phút sáng tính theo giờ ở Pháp."

Dạ Sâm dè bỉu "Keo kiệt!"

Hệ thống đi chết đi tặng cậu một cái liếc mắt hoàn hảo.

Lệch giờ sáu tiếng vẫn tương đối thoải mái, không đến mức làm người khó chịu.

Nhất là đối với Dạ Sâm – người đã đánh được một giấc dài trên máy bay. Vì thế, lúc này, cậu cả người hưng phấn, cứ như lúc này đúng là buổi chiều thật.

Trên máy bay ăn không 2 điểm sinh mệnh, kể ra nhiệm vụ hôm nay cậu không làm cũng không sao.

Nhưng Dạ Sâm xưa đâu bằng nay? Thứ nhất cậu đang nỗ lực tích điểm cho ông nội, thứ hai xét đến việc Nhậm Cảnh bất ngờ bay đi mất, cậu thật sự bị dọa cho chết đứng! May mà lần này còn đuổi kịp chứ lần khác không đuổi kịp cậu biết phải làm sao?

Chỗ điểm sinh mệnh này căn bản không đủ dùng, Dạ Sâm tuyệt đối không thể lãng phí!

Thế nên, cậu nhất định phải làm nhiệm vụ hàng ngày, nhất định phải làm!

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Nhậm Cảnh đi gặp đối tác, bàn bạc tình hình cụ thể để ấn định lịch quay.

Trước khi đi, anh hỏi Dạ Sâm "Đi cùng không?"

Dạ Sâm còn bận che giấu sơ hở, nghiêm mặt nói "Anh mau đi đi, tôi cũng có việc phải đi xử lí bây giờ."

Nhậm Cảnh chu đáo dặn dò "Tối đa hai tiếng anh sẽ về."

Dạ Sâm nói "Chắc tôi cũng tầm ấy."

Nhậm Cảnh lại hỏi "Có muốn ăn tối nữa không?" Lúc bọn họ ăn trên máy bay, vừa hay chính là giờ cơm ở Trung Quốc.

Dạ Sâm lắc đầu "Không muốn ăn nữa, không đói."

Nhậm Cảnh "Ừm…" Anh hơi ngừng một chút "Có cần anh đi đón em không?"

"Không cần, không cần đâu." Dạ Sâm đáp "Tôi quen chỗ này lắm."

"Ừm, vậy anh đi trước đây." Trong giọng nói tràn đầy luyến tiếc.

Dạ Sâm tiễn Nhậm Cảnh rời đi, không hiểu sao trong lòng ngọt lịm.

Càng ở chung càng thấy Nhậm Cảnh là người tốt: Tính cách tốt, ngoại hình tốt, đã thế còn vô cùng tâm lí chu đáo! Có lẽ… Những thứ kia đều là tin đồn, không thể tin!

… Nếu mà cậu thật sự hẹn hò với Nhậm Cảnh…

Dạ Sâm hít sâu, vội vã gạt bỏ suy nghĩ của bản thân!

Dạ Sâm có thể có việc gì cần xử lí?

Kể ra, cậu cũng có một người bạn từ thuở nhỏ hiện đang làm trong ngành thời trang ở Paris. Anh ta rất giỏi, nhưng ngoại hình cứ như yêu tinh, tính cách cũng như yêu tinh nốt! Do anh ta bất hòa với Cố Khê, nên thành ra hai năm này, quan hệ với Dạ Sâm cũng lạnh nhạt.

Dạ Sâm không muốn đi gặp anh ta. Vậy thì làm gì được nhỉ?

Bao hết cả rạp chiếu phim không phiền lắm, chỉ cần có tiền là được. Tiểu Lưu hoàn toàn có thể điều khiển chuyện này từ xa.

Vấn đề còn lại là làm sao để lừa Nhậm Cảnh cùng đến rạp chiếu phim đây?

Dạ Sâm đi tới đi lui, cuối cùng chẳng đi đâu hết mà ở khách sạn đợi cả hai tiếng.

Nhậm Cảnh vô cùng đúng giờ, nói hai tiếng quay lại liền đúng hai tiếng quay lại.

Lúc này đã là mười giờ tối Bắc Kinh, tính ra đi ngủ được rồi.

Nhưng trời hãy đang sáng, ngủ kiểu gì đây?

Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm "Có muốn ra ngoài đi dạo chút không?"

Dạ Sâm đáp "Chả có gì hay cả." Dạ Sâm không có hứng thú với Paris cho lắm. Cậu thẩm thấu không nổi tác phẩm nghệ thuật, cũng thẩm thấu không nổi sự lãng mạn này nọ, mấy lần đến đây đều là vì theo Thái Hậu đi mua sắm. Có điều, lần này đến cùng Nhậm Cảnh, hai người tất nhiên không thể kéo nhau đi shopping rồi!

Nhậm Cảnh suy nghĩ, bỗng nhiên nói "Có muốn đi xem phim không?"

"A?" Hai mắt Dạ Sâm sáng bừng.

Nhậm Cảnh mỉm cười "Muốn đi à?"

"Muốn!" Dạ Sâm muốn vô cùng có được không!

Sao lại thần kì thế cơ chứ! Nhậm Cảnh cũng muốn đi xem phim, thật tuyệt!

Lẽ nào cậu với Nhậm Cảnh lại ăn ý đến vậy? Dạ Sâm không khỏi sung sướng trong lòng.

Thực chất, lấy đâu ra mà ăn với ý? Người bình thường có mấy ai lại ngồi mười tiếng máy bay đến thành phố của sự lãng mạn chỉ để xem phim không? Não họ lại chẳng bị úng nước!

Đương nhiên, não Nhậm Cảnh cũng chẳng úng nước.

Anh đưa ra đề nghị xem phim vì anh tinh tế thôi!

Trên đường từ sân bay về khách sạn, Nhậm Cảnh để ý thấy Dạ Sâm một mực lướt web. Anh liếc mắt nhìn, phát hiện cậu đang tra lịch chiếu phim, cho nên mới đoán là Dạ Sâm muốn xem phim.

Anh chẳng qua là nói ra tâm ý của cậu mà thôi!

Dạ Sâm căn bản không có ý định xem phim gì, chỉ là dựa vào thời gian đặt bừa một bộ. Ai ngờ, lúc nhận vé mới phát hiện ra đó là phim tình cảm.

Ừm… Hai tên đàn ông bao hết rạp để xem phim tình cảm…

May mà lúc này ít người, Nhậm Cảnh lại đeo kính đeo khẩu trang nên không gây chú ý lắm.

Chỉ là, không hiểu sao vẫn có mấy em gái tò mò nhìn qua.

Dạ Sâm nhỏ giọng "Không phải nhận ra anh đấy chứ?"

Nhậm Cảnh đáp "Chắc không đâu."

Dạ Sâm hỏi "Vậy họ nhìn cái gì?" Mấy cô ấy lại chẳng biết cậu là ai!

Nhậm Cảnh không đáp, vì lời của mấy em gái Pháp kia nếu dịch ra sẽ là "Là người yêu, nhất định là người yêu! Cái cậu thấp thấp kia dễ thương quá đi!"

"Là người Trung Quốc đúng không? Con trai Trung Quốc dễ thương thật đấy!"

"Cậu ấy trưởng thành chưa nhỉ? Có phải học sinh trung học không?"

"Chắc không đâu, con trai Trung Quốc mặt non lắm."

"Bạn trai cậu ấy cũng đẹp trai nữa! Cái dáng người kia… Là người mẫu sao?"

Lúc sắp vào phòng chiếu, Dạ Sâm vẫn một lòng băn khoăn chính sự. Cậu liếc mắt nhìn khu bán bỏng ngô mấy lần, nhưng lại ngại không dám nói mình muốn ăn.

Nhậm Cảnh làm người nhanh nhạy, thấy thế liền hiểu cậu muốn gì.

Anh đi đặt một phần.

Dạ Sâm nhìn hộp bỏng chung, tâm tình sung sướng. Rạp chiếu này thực hiểu chuyện, không có gói riêng!

Cơ mà hai cốc Coca thì phải nghĩ cách giải quyết một cốc.

Một hơi uống hết? Muốn ôm bụng chạy nhà vệ sinh sao?

Ừm… Dạ Sâm ngẫm nghĩ nói "Tôi đi vệ sinh cái đã."

Nhậm Cảnh đáp "Em đi đi, anh cầm…"

Còn chưa đợi Nhậm Cảnh nói xong, Dạ Sâm đã cầm cốc Coca lủi thẳng vào nhà vệ sinh.

Cậu "bất cẩn" làm rơi cốc Coca vào thùng rác cũng tiếc lắm!

Dạ Sâm tay không đi ra nói "Bị va phải nên Coca đổ hết rồi."

Nhậm Cảnh sửng sốt "Không rây vào người em chứ?"

Dạ Sâm đáp "Không, tôi tránh rất nhanh."

Nhậm Cảnh an ủi "Không sao, anh đi mua cốc khác cho em."

Dạ Sâm ngăn cản "Không cần phiền thế đâu."

Nhậm Cảnh nghi hoặc "Em không uống?"

Dạ Sâm nhìn cốc Coca trên tay anh, chậm rì rì nói "Một cốc… Cũng lớn mà."

Nhậm Cảnh thất thần!

Dạ Sâm kiên trì hỏi "Một mình anh uống hết được không?"

Nhậm Cảnh giật mình đáp vội "Không hết."

Dạ Sâm nói "Vậy đừng lãng phí."

Sau đó, sợ Nhậm Cảnh không hiểu ý mình, cậu lại bổ sung "Chúng ta uống chung một cốc đi."

Uống chung một cốc đi, uông chung một cốc, một cốc.

May mà Nhậm Cảnh đeo kính đeo khẩu trang, chứ không, với nụ cười của anh lúc này, hẳn người trong rạp chiếu phải ngã gục hết mất!

"Nhậm Cảnh?" Dạ Sâm gọi.

Nhậm Cảnh khe khẽ thở ra, chậm rãi nói "Đi thôi, vào được rồi."

Dạ Sâm cũng không dám nhìn anh, chỉ biết ngoan ngoãn theo vào.

Phim chả có gì đáng xem.

Trong đầu Nhậm Cảnh chỉ toàn: Dạ Sâm uống một hớp, anh uống một hớp, Dạ Sâm lại uống một hớp, anh lại uống một hớp…

Bọn họ uống chung một cốc, dùng chung một ống hút!

Đời này, Nhậm Cảnh chưa từng uống qua cốc Coca nào ngon như thế!

Anh thật hận cái cốc không đủ lớn, để hai người có thể uống chung cả đời.

Dạ Sâm vừa ăn vừa uống, trong lòng không ngừng nhớ tới vở kịch quan trọng cần diễn.

Cùng ăn một suất bỏng ngô, cùng uống một cốc Coca đã xong. Nhưng còn cái ngồi lên đùi đút bỏng ngô kia phải làm sao đây?

Rạp chiếu phim rất rộng, chỗ ngồi rất lớn, ngồi lên không khó… Cái khó là dũng khí ngồi lên ai đến cho cậu?

Lương Tịnh Như sao?

Dạ Sâm muốn gọi điện cho chị Như quá đi QAQ!

[Lương Tịnh Như có một ca khúc tên Dũng khí.]

Giằng xé nửa ngày, mắt thấy phim cũng đã chiếu được hơn nửa, Dạ Sâm thầm nghĩ nếu còn không hành động, phim sẽ hết mất!

Cậu vất vả lắm mới qua được một nửa, cậu không thể bỏ dở giữa chừng được.

Dạ Sâm đả thông tư tưởng xong, đứng phắt dậy.

Hệ thống đi chết đi sắp ngủ gật lập tức tỉnh táo: Úi, kịch hay sắp lên sàn!

Lẽ nào Dạ Sâm định cứ vậy mà ngồi xuống? Nhậm Cảnh chắc chắn sẽ rất vui lòng, cơ mà Dạ Sâm e là sẽ xấu hổ đến cắn lưỡi tự vẫn mất!

Cho nên, hệ thống đi chết đi mới hiếu kì xem xem Dạ Sâm định làm gì.

Dạ Sâm vừa đứng lên, Nhậm Cảnh liền hỏi "Sao vậy?"

Dạ Sâm nhìn anh một lúc, cuối cùng nói "Tôi đi vệ sinh…"

Hôm nay cậu cứ như gắn với cái nhà vệ sinh, không biết đi bao nhiêu lần!

Hệ thống đi chết đi cụt hứng "Đồ con lừa lắm chuyện."

Dạ Sâm mặc xác nó.

Dạo nhà vệ sinh một vòng, Dạ Sâm hít vào thở ra, lấy tinh thần tráng sĩ một đi không trở lại, quyết tâm liều mạng xông lên!

Vị trí của cậu với Nhậm Cảnh ngay cạnh nhau. Nhậm Cảnh bên trái, còn cậu bên phải. Theo lí, cậu hẳn phải đi từ bên phải vào. Vì như thế, cậu có thể ngồi ngay xuống chỗ của mình. Rạp đã bao hết nên cũng chả sợ ảnh hưởng đến ai!

Nhưng cuối cùng Dạ Sâm vẫn chọn đi vào từ hướng bên trái. Đi từ hướng này thì cậu nhất định phải vòng qua Nhậm Cảnh mới đến được chỗ mình.

Nhậm Cảnh thấy Dạ Sâm như vậy có hơi khó hiểu, nhưng anh không nghĩ nhiều lắm mà chỉ cho là cậu đi nhầm.

Dạ Sâm nhích dần vào trong, cuối cùng cũng nhích đến chỗ Nhậm Cảnh.

Dạ Sâm nói "Cái đó… Tôi qua nhờ chút."

Nhậm Cảnh tránh người "Cẩn thận dưới chân nhé."

Cẩn thận á? Không! Nhất định không thể cẩn thận!

Dạ Sâm nhắm mắt, tim thót lên, trượt chân! "Trượt" một cách chuẩn xác không sai số.

"A…" May mà trong phòng chiếu tối đen như mực, chứ không hành động này của Dạ Sâm nhất định bại lộ. Cậu sợ hãi kêu lên, ngã ngồi xuống đùi Nhậm Cảnh.

Mông và đùi chạm nhau, tư thế muốn bao nhiêu khéo léo liền có bấy nhiêu khéo léo.

Nhậm Cảnh "…"

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi hí hí cười "Ngồi xuống rồi, cơ mà còn đút bỏng thì sao đây?"

22. Chương 22

Dạ Sâm phải cố gắng lắm mới ngăn được bản thân giãy lên như gặp bỏng!

Nhưng sự thật đúng như lời đi chết đi nói. Cậu ngồi xuống được rồi thì sao? Cậu định đút bỏng thế nào đây?

Ngồi xuống còn có thể quy thành hành động ngoài ý muốn, chứ đút bỏng quy được chắc?

Có ngoài ý muốn thế nào cũng không thể ngoài ý muốn đút bỏng, đúng không!

Dạ Sâm lo lắng, muốn đứng bật dậy.

Nhưng cậu không đứng được QAQ!

Hệ thống đi chết đi cổ vũ "Cố lên, còn cách vạch đích có ba hạt bỏng nữa thôi, đừng kiếm củi ba năm thiêu một giờ!"

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi nói rất đúng, giờ cậu giống như vận động viên đã chạy đến vạch cuối của đường đua, chỉ cần thêm vài ba bước là có thể chạm tới thành công.

Cậu phải chịu đựng, phải chịu đựng!

Dạ Sâm hít sâu, cả mặt đỏ bừng, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh nói "Anh… Hình như anh chưa ăn miếng nào."

Nhậm Cảnh nào nghe rõ cậu nói gì?

Dạ Sâm tiếp tục lảm nhảm "Cái này ngon lắm, anh thử đi."

Vừa nói, vừa tự thôi miên chính mình: Đây là chuyện bình thường, rất rất bình thường, không phải đút bỏng thôi sao, không có gì to tát hết!

Dạ Sâm run rẩy cầm bỏng, đút vào miệng Nhậm Cảnh.

Đương nhiên, cậu sẽ không ngốc đến mức đút từng hạt một mà lấy luôn ba hạt cùng một lúc.

Cũng may hạt bỏng nho nhỏ, lại vừa vào miệng đã tan, nên Nhậm Cảnh đang ngây ngốc ăn hết vẫn không biết.

Hệ thống đi chết đi nhanh nhẹn xoa dịu "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Để lấy được 1 điểm này, Dạ Sâm đúng là mất hết mặt mũi!

Cậu vội đứng lên, nhưng Nhậm ảnh đế đã kịp hồi thần. Anh nắm chặt hông Dạ Sâm, kéo cái mông nhỏ sắp rời đi quay về.

Dạ Sâm cứng người.

Nhậm Cảnh khẽ ôm cậu vào lòng. Hai người mặt đối mặt, con ngươi đen nhánh của anh bị ánh sáng từ màn hình rộng lập lòe chiếu vào.

Dạ Sâm gần như hoài nghi bản thân được ngắm dải ngân hà.

Nhậm Cảnh chán chạm chán với Dạ Sâm, khóe miệng không khống chế được khẽ nhếch lên gọi "Dạ Sâm."

Dạ Sâm nửa chữ cũng không nói nên lời.

Nhậm Cảnh "Anh có thể hôn em không?"

Dạ Sâm "……."

Mặc dù là câu hỏi, nhưng hiển nhiên anh chẳng cần câu trả lời. Nhậm Cảnh nghiêng đầu, môi chạm môi, vị đường rang trên bỏng ngô nhanh chóng khếch tán, khiến cho cả phòng chiếu đều tràn ngập vị ngọt ngào vàng ươm.

Dạ Sâm bị hôn thất điên bát đảo, hoàn toàn không nhớ đến việc phải đẩy người ra.

Lúc Nhậm Cảnh ngừng hôn, nhìn bộ dáng đáng yêu của cậu, anh lại khó nhịn hôn tiếp.

Một lần, hai lần, ba lần… Giống như hôn một vật trân quý, trong anh mang theo sự thành kính và mê luyến sâu sắc.

Dạ Sâm rốt cuộc cũng tỉnh táo được một ít. Cậu vội đứng lên. Nhưng Nhậm Cảnh vẫn kéo chặt lấy cậu.

Lần này, cậu quay lưng về phía Nhậm Cảnh. Nhậm Cảnh ôm cậu, chôn mặt trong hõm cổ cậu, hít một hơi thật sâu xong mới nói "Đừng nhúc nhích, cho anh ôm em một chút."

Dạ Sâm không dám động, thật sự không dám động, mặc cho bị "súng" đâm cũng không dám động!

Nhậm Cảnh không ngồi yên. Tay anh trượt vào trong áo Dạ Sâm, chạy đến cái bụng bằng phẳng.

Dạ Sâm bị buồn, đè tay anh nói "Đừng, đừng…"

Nhậm Cảnh cách một lớp vải nắm lấy tay cậu. Anh không sờ nữa, nhưng lại ra sức hôn lên cần cổ Dạ Sâm.

Dạ Sâm vừa sợ buồn vừa sợ đau, bị anh hôn như vậy, vội kêu lên "Đau… Đau…"

Nhậm Cảnh bị cái giọng khe khẽ của cậu làm cho ngứa ngáy khó nhịn. Cũng may, lực khống chế của anh tốt, chứ không đã sớm có chuyện rồi!

Anh nhỏ giọng dỗ dành "Được rồi, được rồi, không sao."

Dạ Sâm không biết phải nói gì, vì cái "súng" kia hãy còn cứng ngắc.

Nhậm Cảnh trấn an cậu "Đừng sợ, anh không làm gì hết!"

Anh định làm gì? Dạ Sâm sợ đến mức muốn phi thẳng lên A380 để về nước!

Nhậm Cảnh có thể làm gì cậu?

Đây là rạp chiếu phim, cho dù bao hết thì đã sao? Vẫn chẳng phải nơi sạch sẽ gì cho cam!

Dạ Sâm là bảo bối của anh, anh không nỡ để cậu chịu thiệt!

Nửa đầu phim nói gì, Dạ Sâm không biết, nửa sau phim nói gì, xin lỗi, Dạ Sâm lại càng không biết!

120 phút này đã trôi qua như thế nào, nói thật, đến cả dũng khí nhớ lại Dạ Sâm cũng không có.

Sau khi hết phim, cả hai cùng nhau quay về khách sạn.

Trên đường đi, Nhậm Cảnh lái xe, còn Dạ Sâm ngoan ngoãn ngồi một bên.

Nhậm Cảnh hỏi cậu "Muốn ăn khuya không?"

Dạ Sâm vội đáp "Không đói."

Nhậm Cảnh lại hỏi "Có muốn đi ngắm sông Xen một chút không?"

Paris về đêm càng thêm mê người. Dưới hàng ngàn ánh sao, thành phố của sự lãng mạn, đương nhiên chính là nơi lãng mạn nhất!

Có điều, trong đầu Dạ Sâm chỉ toàn súng súng súng, nào dám đi đâu nữa chứ? Vì thế, cậu nhỏ giọng đáp "Hơi mệt."

Nhậm Cảnh nói "Ừm, vậy về nghỉ ngơi cho sớm."

Xe vào cửa chính khách sạn, Nhậm Cảnh giao chìa khóa cho bảo vệ rồi cả hai cùng nhau lên lầu.

Đi thang máy nên chẳng bao lâu đã lên đến nơi. Phòng của Nhậm Cảnh và Dạ Sâm ở ngay cạnh nhau, lúc đưa cậu đến cửa, anh nói "Ngủ ngon."

Dạ Sâm đáp "Ngủ… Ngon."

Nhậm Cảnh bật cười, hỏi cậu "Dọa em rồi à?"

Dạ Sâm "…"

Nhậm Cảnh kéo cậu tới, hôn lên trán cậu.

Dạ Sâm nháy mắt căng như lò xo, cái loại căng hết cỡ luôn!

Nhậm Cảnh khẽ vuốt lưng cậu, âm thanh trong đêm còn dịu dàng hơn cả dòng chảy của sông Xen "Đừng căng thẳng, anh không làm khó em."

Dạ Sâm lung tung ừm một tiếng.

Nhậm Cảnh lại hỏi "Có thể hôn một cái không?"

Sao lại hôn nữa vậy! Dạ Sâm sắp bị hôn thành mít ướt luôn rồi!

Nhậm Cảnh nói "Một cái, một cái chạm nhẹ thôi là đủ rồi."

Dạ Sâm gọi đi chết đi "Có nhiệm vụ tùy cơ không?"

Đi chết đi lạnh mặt "Không có đâu!"

Dạ Sâm chán ghét "Vô dụng!"

Nhậm Cảnh vẫn đang nhìn Dạ Sâm.

Dạ Sâm liều chết, kéo cà vạt của anh, ghé đến hôn nhẹ một cái.

Nhậm Cảnh cười như mặt trời ban trưa.

Dạ Sâm không dám nhìn anh thêm nữa, xoay người nói "Ngủ ngon!"

Nhậm Cảnh nói “Ngủ ngon!”

Sau khi vào phòng, Dạ Sâm vừa đóng cửa liền trượt dài xuống theo cánh cửa, cảm thấy như tim mình sắp nổ tung.

Nhậm Cảnh không về phòng. Anh cứ đứng yên đó. Cho đến tận khi đồng chí Dương Sâm xuất hiện báo cáo lịch trình hôm sau, anh mới thu hồi nụ cười rời đi.

Dương Sâm lắc lắc đầu: Ngọt ngào cả tối, đêm về lại phải thức đêm làm việc… Đúng là vất vả.

Dạ Sâm đêm đó rất yên tĩnh. Cậu tắm xong thì thư giãn một lúc, chơi game một lúc, nhưng vì mạng lag quá nên cuối cùng đành từ bỏ, ngã ra giường lướt bảng tin bạn bè. Tuy nhiên, nhìn đám bạn xấu, Dạ Sâm lại chả có tí hứng thú nào. Cậu ấn vào tường nhà Nhậm Cảnh, phát hiện người này đúng là nhàm chán. Bảng tin chỉ có vẻn vẹn mấy tin liên quan đến xã giao, thoạt nhìn đã biết là do trợ lí đăng thay.

Còn cái tài khoản riêng kia thì lại càng chán hơn, chả có gì!

Dạ Sâm thoát Wechat, rồi mở Weibo.

Cậu không hay đọc tin trên Weibo, chủ yếu do trên Weibo cậu bị bôi xấu không ít. Ví dụ như cậu không biết diễn xuất, cậu giở thói ngôi sao, hay ví dụ như chiều cao của cậu…

Một mét bảy hai thấp lắm à? Được rồi, thực chất là một mét sáu chín phẩy chín!

Nhưng đi giày nhất định sẽ cao hơn một mét bảy hai có được không!

Với cả, Tạ X Phong, Quách Thiên Vương, Lương Thiên Vương (Tạ Đình Phong, Quách Phú Thành, Lương Triều Vỹ) cũng đâu có cao lắm đâu mà vẫn đẹp trai ngời ngời ra đấy thôi!

Thấp đẹp thì vẫn là đẹp nhé! Không tiếp thu được cũng đừng có mà phản bác!

Dạ Sâm trước giờ mở Weibo toàn để xem tin về người khác.

Cậu tùy tiện lướt lướt, tin tức về Nhậm Cảnh đã kéo tới như lũ.

Từng tấm từng tấm, tấm nào cũng đẹp đến mức làm người tan chảy.

Dạ Sâm xem đến hăng say, đột nhiên, đang xem đến tấm Nhậm Cảnh đi catwalk được photoshop thì thấy bên dưới có anti fan bình luận “Người thật xấu chết đi được, chỉ biết xài photoshop là giỏi!”

“Thật ra cao có mét bảy tám, hơn nữa, cơ thể cũng không rắn chắc, toàn là nhờ quần áo che mắt mấy đứa con gái!”

Dạ Sâm không phục đáp trả “Không photoshop rõ ràng còn đẹp trai hơn cả photoshop!”

“Fan não tàn lầu trên, thiếu não là bệnh phải trị đó.”

Dạ Sâm giận dữ, điên cuồng ấn máy chửi nhau với tên kia đến tận hai giờ sáng, dẹp cho đối phương im re không dám lên tiếng nữa mới thôi.

Dạ Sâm đại chiến thắng lợi, sảng khoái đặt máy xuống đi ngủ.

Có điều, trước khi ngủ, cậu lại giật mình hoảng hốt.

Mình… Mình… Đang làm cái gì vậy chứ?

Hệ thống đi chết đi huýt sáo.

Dạ Sâm ngồi bật dậy.

Hệ thống đi chết đi kêu lên “Cậu muốn hù chết bản cục cưng sao!”

Dạ Sâm vò đầu, nghiêm túc nói “Nhậm Cảnh chắc chắn là thích tôi!”

Hệ thống đi chết đi “…” Việc này cả thế giới ai cũng biết chỉ mình cậu không biết!

Dạ Sâm nói tiếp “Tôi không thể bất lương như thế!”

Hệ thống đi chết đi không theo kịp mạch não cậu ta.

Dạ Sâm “Cậu xem mấy cái nhiệm vụ cậu cho tôi đi, rõ ràng là cái kiểu đê tiện, thả thính xong chạy, chạy xong lại thả thính. Nhậm Cảnh không thích tôi còn đỡ, đằng này anh ta lại thích tôi…”

Tim hệ thống đi chết đi lộp bộp rơi “Này, không phải cậu muốn từ bỏ nhiệm vụ đấy chứ?”

Dạ Sâm liếc mắt nhìn nó “Tôi chán sống rồi chắc?”

Hệ thống đi chết đi yên tâm "Thế cậu muốn gì?"

Dạ Sâm quăng gối, tương đối thẳng thắn hỏi "Tôi… Tôi cũng thích anh ta có được không?"

Hệ thống đi chết đi "…" Thật mẹ nó, không kịp chuẩn bị tư tưởng mà!

Dạ Sâm nói xong, đỏ mặt bồi thêm một câu "Tôi… Ý tôi là tôi sẽ thử thích anh ta."

Hệ thống đi chết đi hiểu rõ bản tính thẹn thùng của Dạ Sâm, cho nên có thể cơ bản coi như đây chính là thổ lộ.

Tốt, mạng Nhậm Cảnh thật tốt!

Dạ Sâm tiếp tục chắp vá "Tôi nghĩ kĩ rồi, nếu như nhiệm vụ đã định chắc là Nhậm Cảnh, thì kết quả tốt nhất cho chúng tôi chính là hai bên cùng yêu nhau."

Hệ thống đi chết đi dung túng "Đúng, đúng, đúng lắm, cậu nói đúng lắm."

Dạ Sâm "Nhưng mà cũng không thể vội quá, chúng tôi mới quen nhau có hơn mười ngày, còn phải quen thân hơn nữa đã."

Hệ thống đi chết đi hầu như đã dự kiến trước được tháng ngày sau này của bản thân. E là không sớm thì muộn cũng bị bánh gato tọng cho chết nghẹn.

Dạ Sâm chăm chú biện bạch một thôi một hồi, thành công xây cho chính mình cả một dàn bậc thang, vừa đủ lên vừa đủ xuống, vừa đủ đập chơi.

Nhưng hôm sau…

Đến cả hệ thống đi chết đi cũng phải cảm thán "Nghiệp chướng, đúng là nghiệp chướng!"

Dạ Sâm hai mắt lờ đờ "Sáng ra đã lải nhải cái gì vậy, có để người ta ngủ không đây!"

Hệ thống đi chết đi thông báo "Nhiệm vụ hàng ngày: Khiến Nhậm Cảnh đau lòng vì cậu, thời hạn hai ngày, thưởng 2 điểm sinh mệnh."

23. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dạ Sâm trợn mắt ngây người nửa ngày mới gào lên "Cái quỷ gì vậy!"

Hệ thống đi chết đi bổ sung "Cái nhiệm vụ hàng ngày này là của hai ngày, có thể hoàn thành trong vòng hai ngày, hơn nữa, ngày đầu tiên sẽ không bị trừ điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm cả mặt đờ đẫn "Còn cả loại này nữa cơ à?"

Hệ thống đi chết đi "Thì cũng phải lo nghĩ cho kí chủ chứ. Độ khó nhiệm vụ tương đối cao, nếu ép cậu làm trong vòng một ngày, còn không phải đòi mạng cậu à?"

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi lại nói "Tôi đúng là một hệ thống không ngừng thấu hiểu cho kí chủ mà!"

Dạ Sâm "Đi chết đi."

Đi chết đi vẻ mặt nhu thuận "Hửm? Gọi chi đó?"

Dạ Sâm tức giận "Tôi cho cậu chết này!"

Đi chết đi "…"

Dạ Sâm thật sự rất giận. Hôm qua cậu mới nói thích… À không, là thử thích Nhậm Cảnh, kết quả nhiệm vụ hôm nay đã thành làm Nhậm Cảnh đau lòng, còn không phải bắt nạt người thì là gì?

Đau lòng? Đau lòng thế nào đây?

Làm gì mới có thể khiến Nhậm Cảnh đau lòng đây?

Dạ Sâm không ngủ được nữa, ngồi xếp bằng trên giường tra baidu những cách làm người đau lòng.

Tin tức thu được muôn màu muôn vẻ, nhưng chả có tí giá trị tham khảo nào.

Hệ thống đi chết đi sâu xa nhắc nhở "Từ tìm kiếm của cậu sai rồi."

Dạ Sâm hỏi nó "Sai chỗ nào?"

Đi chết đi đáp "Cậu nên tìm… Ừm… Làm thế nào mới khiến người yêu đau lòng."

Dạ Sâm "…"

Ngừng một chút, cậu ấp úng nói "Chúng, chúng tôi vẫn chưa phải người yêu!"

Ôi, đã từ không phải người yêu biến thành chưa phải người yêu rồi kìa! Đi chết đi nghe mà thấy răng ê buốt.

Nó nói "Tin tôi đi, ba ba không lừa cậu đâu."

Dạ Sâm "Ba tôi không lừa tôi, phế thải như cậu đừng nhận bừa."

Tuy nói thế, nhưng Dạ Sâm vẫn sửa lại từ tìm kiếm. Lần này, kết quả cho ra một loạt các bài với nội dung gần như "Một trăm điều không thể làm vì sẽ khiến người yêu đau lòng."

Thật đúng là có thể tìm được này…

Dạ Sâm mở ra nhìn một chút, nhất thời câm nín.

Sau khi cãi nhau thì tắt máy bốc hơi? Ừm, cái này không biết có làm Nhậm Cảnh đau lòng không, nhưng mấy hôm sau cậu bốc hơi chắc nè.

Nói chia tay một cách dễ dàng? Ừm, bọn, bọn cậu còn chưa bắt đầu hẹn hò mà!

Đay nghiến chuyện cũ? Ừm, hình như hai người chưa có chuyện cũ gì cả…

Dùng danh lợi địa vị của bản thân để áp chế đối phương? Ừm, gấm vóc lụa là có vẻ không áp chế được năng lực của Nhậm Cảnh…

Chả có gì đáng tin cả! Dạ Sâm ghét bỏ tắt máy, tự mình tìm cách khác.

Cậu dự định đúc rút kinh nghiệm từ ngay những người quanh mình. Hạ Tư Thành với Đỗ Khả thì thôi, không tham khảo được gì rồi. Hai người này suốt ngày ngọt ngọt ngào ngào, e là hai chữ đau lòng viết thế nào còn không biết.

Cố Khê… Ừm, người này thì đau lòng quá… Mấy tên cặn bã bình thường cũng còn không làm ra được chuyện giống thế.

Ai nữa ta…

Mấy tên bạn xấu khác đều là loại không tim không phổi, đau lòng vì người khác á? Căn bản không hề tồn tại.

Đúng lúc này, đồng chí Tiểu Lưu phong trần mệt mỏi chạy tới.

Dạ Sâm bắt lấy cậu ta hỏi "Cậu làm gì thì vợ cậu sẽ đau lòng?"

Tiểu Lưu ngẩn ngơ "A?"

Dạ Sâm thúc giục "Nói mau."

Tiểu Lưu không hổ là trợ lí Quốc Dân, phản ứng vô cùng nhanh nhẹn "Quên ngày mấy ngày kỉ niệm như lần đầu gặp nhau này, kết hôn này, thất tịch này, Valentine này, Giáng Sinh, Halloween cô ấy đều đau lòng hết."

Dạ Sâm "…"

Tiểu Lưu chớp chớp mắt.

Dạ Sâm lại hỏi "Còn chuyện khác không?"

Tiểu Lưu ngẫm nghĩ "Quên mua cho cô ấy mẫu giày mới, túi mới, quần áo mới cô ấy cũng đau lòng."

Dạ Sâm "…"

Tiểu Lưu lanh trí, lần này không đợi Dạ Sâm hỏi đã tự khai tiếp "Quên xin chữ kí Nhậm ảnh đế, Thẩm Thiên Vương, Trần Ca Thần cho cô ấy, cô ấy sẽ càng đau lòng hơn."

Dạ Sâm không hỏi nổi nữa, vỗ vai Tiểu Lưu nói "Người anh em, cậu thật vất vả."

Tiểu Lưu đáp "Cũng thường thôi, vợ là để yêu thương mà."

Dạ Sâm thừa nhận mình là GAY, cho nên không hiểu được quan điểm yêu đương của mấy anh thẳng nam!

Có điều, Dạ Sâm rất nhanh đã lại quay lại hỏi "Vậy vợ cậu làm gì sẽ khiến cậu đau lòng?"

Tiểu Lưu không hổ là ông chồng ba tốt (có sự nghiệp, thương vợ con, hiếu cha mẹ) đáp "Vợ em làm gì em cũng không đau lòng."

Dạ Sâm đảo mắt "Vợ cậu ngoại tình cậu cũng không đau lòng?"

Tiểu Lưu mỉm cười "Đấy không gọi đau lòng, mà gọi là muốn giết người!"

Dạ Sâm câm nín.

Tiểu Lưu suy nghĩ, nói "Cũng có lúc đau lòng."

Dạ Sâm vội giục "Nói nghe cái coi."

Tiểu Lưu "Lần trước, mẹ cô ấy bệnh nặng, ban ngày cô ấy ở bệnh viện nói nói cười cười, nhưng đêm về lại len lén khóc. Nhìn cô ấy như vậy, em rất đau lòng."

Dạ Sâm "…"

Giọng Tiểu Lưu nhỏ dần "Lúc cô ấy giả khóc, em thấy hay hay, nên cũng thường xuyên giả vờ an ủi cô ấy. Chỉ là lúc cô ấy khóc thật rồi, em lại chẳng biết phải dỗ cô ấy thế nào."

Dạ Sâm thở dài "Lần này tới Paris chả có chuyện gì, mai cậu đến đại lộ Montaigne mua ít đồ về làm quà cho cô ấy đi, dùng thẻ của tôi này, mua cho thỏa thích."

Tiểu Lưu "Uầy…"

Dạ Sâm lại nói "Ừm… Mua cả mấy thứ cho mẹ tôi nữa."

Tiểu Lưu biết tính Dạ Sâm, không khách khí nhận lấy cười cười "Cảm ơn anh Sâm trước nhé."

Dạ Sâm vỗ vỗ vai cậu "Cậu cũng không dễ dàng gì mà!"

Tiểu Lưu mới sáng ra đã bị Dạ Sâm làm cho dở khóc dở cười, cũng không hiểu cậu muốn làm gì.

Dạ Sâm đi tới đi lui trong phòng nửa ngày, đến tận khi Nhậm Cảnh nhắn tin hỏi cậu dậy chưa cậu mới nhắn trả "Dậy lâu rồi."

"Đi ăn sáng không?"

Dạ Sâm không hiểu sao tâm trạng thật tốt, đồng ý đáp "Ừm."

Cậu vừa gửi tin đi, thì bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa.

Tiểu Lưu vội chạy ra mở.

Nhậm Cảnh thấy Tiểu Lưu cũng không bất ngờ lắm, lên tiếng chào hỏi cậu ta.

Tiểu Lưu chào hỏi lại anh, nhường đường nói "Anh Sâm đang ở trong."

Nhậm Cảnh bước vào, nhìn thấy Dạ Sâm còn đang mặc đồ ngủ.

Đồ ngủ sẫm màu làm nổi bật nước da trắng, cánh tay cẳng chân nho nhỏ lộ ra vô cùng xinh đẹp.

Dạ Sâm vội vã "Chờ chút, tôi đi thay quần áo."

Nhậm Cảnh nói "Không vội, cứ từ từ thôi."

Dạ Sâm hỏi "Hôm nay anh đi quay bù à?"

Nhậm Cảnh ứng tiếng, Dạ Sâm lại hỏi "Quay ở đâu?"

"Khu phố Latin."

Dạ Sâm nói "Tôi cũng đến đó chơi."

"Có thể sẽ chán lắm đấy."

"Không đâu, nhìn anh diễn cũng vui mà."

Khóe miệng Nhậm Cảnh không nhịn được cong cong.

Hệ thống đi chết đi nhắc nhở "Vì nhiệm vụ, cậu không nên đi."

Dạ Sâm "…" Tý thì quên mất!

Hệ thống đi chết đi kiến nghị "Giờ sửa ý vẫn kịp đấy."

Kịp cái đầu cậu ý! Vừa nói đi lại kêu không đi, đây không phải chuyện đau lòng mà là chuyện thèm đòn ý!

"Không sao, nhất định còn dịp khác." Dạ Sâm tự an ủi.

Lúc đến phòng thay đồ, Dạ Sâm phát hiện cổ mình có vết đỏ.

Cậu sửng sốt nửa ngày mới nhớ ra… Đây là do hôm qua bị Nhậm Cảnh hôn?

Mặt Dạ Sâm đỏ ửng, nháy mắt cảm thấy chỗ đó nóng bừng.

Hệ thống đi chết đi thầm nghĩ: E là nhiệm vụ này hỏng rồi. Cái dạng trắng trẻo ngốc ngốc kia, làm sao mà khiến người đau lòng cho nổi?

Dạ Sâm mặc quần áo tử tế, bần thần chốc lát rồi bất ngờ giật mình "Hỏng rồi! Có phải Tiểu Lưu thấy… Thấy dấu hôn này rồi không?"

Hệ thống đi chết đi nói "Thấy thì thấy chứ sao!"

Dạ Sâm gấp gáp "Nhưng tôi chưa làm gì với Nhậm Cảnh mà?"

Hệ thống đi chết đi nhướn mày "Chưa – làm – gì – á?"

Dạ Sâm im lặng, im lặng, rồi nhắc lại "Rượu say làm rồi, nhưng hôm qua chưa làm!"

"Nghe giọng cậu có vẻ thất vọng ha?"

Dạ Sâm thẹn quá hóa giận "Cút cút cút! Chả bao giờ nói chuyện đàng hoàng được với cậu hết!"

Dạ Sâm vốn định mặc áo phông, nhưng giờ để che vết hôn này, cậu đành đổi lại là áo sơ mi, thậm chí còn dựng cổ áo lên cho kín đáo,

Ai ngờ đây lại là kiểu mặc khiến Nhậm Cảnh khó nhịn nhất!

Sơ mi trắng Givenchy cổ điển, cổ áo với biểu tượng ngôi sao bắt mắt ôm lấy cần cổ trắng nõn, lại bộc lộ ra một vẻ đẹp khó tả. (1)

Sạch sẽ, thanh tú, mang theo ít mê hoặc khó nói thành lời.

Nhậm Cảnh nghĩ đến dấu hôn bị giấu sau cổ áo, tâm tình không khỏi nóng lên.

Dạ Sâm bị anh nhìn đến căng thẳng, chẳng thể làm gì ngoài chủ động mở miệng giục "Đi thôi."

"Ừm." Nhậm Cảnh rất muốn hôn nhẹ cậu, nhưng e dè sự có mặt của Tiểu Lưu nên anh an phận không làm gì hết.

Da mặt Dạ Sâm rất mỏng, anh không muốn cậu bị mất tự nhiên.

Mùi vị bữa sáng không tệ. Vốn dĩ, người đến Pháp không cần phải sợ chuyện ăn uống, nhất là những người thích đồ ngọt như Dạ Sâm, vì điểm tâm ngọt của Pháp hoàn toàn có thể khiến cho cả tinh thần lẫn thể xác con người sung sướng.

Lúc ăn, hệ thống đi chết đi không ngừng làm công tác tư tưởng cho Dạ Sâm "Cân nhắc ý kiến của tôi đi."

Dạ Sâm lơ đẹp nó.

Hệ thống đi chết đi nói "Vậy nhé, cậu nói đi, sau đó lại đổi ý không đi nữa, vậy thì Nhậm Cảnh sẽ thấy đau lòng rồi."

Dạ Sâm phản bác "Làm thế là không giữ lời."

Hệ thống đi chết đi hỏi "Thế nếu làm thế với cậu, cậu có đau lòng không?"

Dạ Sâm đặt mình vào hoàn cảnh của người khác nghĩ nghĩ "Có…"

Hệ thống đi chết đi đắc ý "Đấy, đến cậu còn đau lòng, thì chắc chắc Nhậm Cảnh cũng sẽ đau lòng."

Dạ Sâm vẫn không cam tâm tình nguyện.

Hệ thống đi chết lại nói "Cậu có thể làm như này, đầu tiên cậu không đi, chờ nhiệm vụ hoàn thành rồi cậu lại đi không được sao?"

Dạ Sâm "…"

Hệ thống đi chết đi từ bỏ "Ba ba chỉ giúp cậu được đến đây thôi."

Dạ Sâm do dự, có chút động lòng.

Nhiệm vụ này nghe thì có vẻ nhẹ nhàng, lại được thời hạn hai ngày, thưởng 2 điểm sinh mệnh, đúng là không tệ tí nào.

Thế nhưng, nếu nghĩ lại, thì một khi thất bại, cũng chính là thất bại nhiệm vụ của hai ngày liên tiếp, cậu sẽ bị tổn thất tận 2 điểm sinh mệnh.

Cho nên, cậu không thể bỏ qua…

Hay là, cứ thử chút nhỉ?

Dạ Sâm thất thần, khóe miệng bị dính kem cũng không phát hiện. Nhậm Cảnh đứng dậy lau lau cho cậu.

Hai người đối diện nhau, khiến cho bao lời muốn nói của Dạ Sâm lại bị nuốt trở lại.

Hệ thống đi chết đi kích thích "Cậu có tí tiền đồ đi có được không hả!"

Dạ Sâm nghiến răng, mở miệng nói "Tôi không đến khu phố Latin nữa đâu."

Nhậm Cảnh rõ ràng hơi sửng sốt, không kịp phản ứng.

Dạ Sâm lại nói "Tôi ghét nhất là mấy việc quay phim, chả thú vị gì cả, không đi nữa đâu."

Lời này khá là quá đáng. Dạ Sâm nói xong cũng chột dạ, len lén nhìn Nhậm Cảnh. Cái nhiệm vụ này làm xong chả biết Nhậm Cảnh có buồn không, chứ cậu là cậu buồn thay anh luôn rồi.

Kết quả…

Nhậm Cảnh nở nụ cười, trong giọng nói tràn đầy cưng chiều "Anh cũng không muốn em đi, trời nóng thế này, người thì nhiều, anh lại chẳng có thời gian ở cạnh em, không đi tốt hơn."

Dạ Sâm "…"

"Ừm…" Hệ thống đi chết đi lên tiếng "Đừng nói đau lòng, trạng thái tinh thần của Nhậm Cảnh lúc này có khi còn là hài lòng một trăm phần trăm luôn ý."

(*) Chú thích:Sơ mi trắng Givenchy cổ điển, cổ áo với biểu tượng ngôi sao bắt mắt. (Givenchy là một nhãn hiệu thời trang, dầu thơm và mỹ phẩm ở Pháp. Givenchy được thành lập năm 1952 do Hubert de Givenchy.)

24. Chương 24

Tại sao lại không đau lòng? Bị người cho leo cây không phải nên đau lòng sao!

Dạ Sâm không nhịn được hỏi "Tôi lật lọng anh không giận sao?"

Nhậm Cảnh đáp "Đây mà coi là lật lọng gì chứ? Em có thể ở Paris, anh đã vui lắm rồi, em đừng đến khu phố Latin nữa, nóng quá, anh sợ em khó chịu."

Dạ Sâm "..." Sao lại có cảm giác như uống nước lọc cũng có vị ngọt thế này? Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

“Giờ phải làm sao?” Cậu gọi đi chết đi.

Đi chết đi một bộ quân sư bày mưu tính kế “Tăng độ phũ lên.”

Dạ Sâm “Tăng thế nào…”

Đi chết đi nói “Bảo anh ta là cậu phải về nước.”

Dạ Sâm “…”

Đi chết đi cam đoan “Tin tôi đi, lần này nhất định anh ta sẽ đau lòng.”

Dạ Sâm nghe thế, chưa chi đã tự mình đau trước “Làm vậy không hay lắm đâu.”

Đi chết đi hỏi ngược lại cậu “Có gì không hay? Cậu vốn đến đây vì chuyện gấp, giờ chuyện gấp xong rồi, cậu về cũng là lẽ thường tình mà.”

Dạ Sâm “…”

Đi chết đi lại tiếp “Nghe tôi, lần này còn không được nữa, tôi gọi cậu là ba ba luôn.”

Dạ Sâm vừa nghe, lập tức hưng phấn. Hồ hồ, cái này còn hấp dẫn hơn cả điểm sinh mệnh à nha!

Nhậm Cảnh, trước mắt đành để anh chịu thiệt chút vậy, chờ tôi thu xong thằng con trai này đã.

Dạ Sâm đặt dĩa xuống, đột ngột thông báo “Tôi phải về nước.”

Nhậm Cảnh nhíu mày “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Dạ Sâm bị hỏi mà sửng sốt.

Nhậm Cảnh “Có việc gấp sao? Việc gì vậy, cần anh giúp không? Một mình em về ổn chứ? Anh về cùng em nhé?”

Dạ Sâm “…”

Đi chết đi “…”

Thấy Dạ Sâm không nói gì, Nhậm Cảnh trấn an cậu "Em đừng lo, cho dù có chuyện gì xảy ra, anh…"

Dạ Sâm đỏ ửng hai má, nhịn không nổi cắt ngang "Anh tới Paris không phải để quay bù ư?"

Nhậm Cảnh đáp "Không sao, sẽ kịp thôi."

"Anh vừa đến đây mà, lịch trình cũng định hết rồi."

"Đừng lo, anh về cùng em trước, sau đó đợi giải quyết xong chuyện của em, anh lại quay lại là được."

Dạ Sâm "…"

Nhậm Cảnh nhìn cậu đề nghị "Chuyến bay sớm nhất là 3 tiếng nữa, để anh nhờ Dương Sâm…"

"Thôi thôi thôi!" Dạ Sâm hơi hốt hoảng "Tôi không về nữa!"

Nhậm Cảnh ngạc nhiên.

Dạ Sâm giải thích "Tôi, tôi chẳng có việc gì gấp cả."

Nhậm Cảnh tất nhiên là không hiểu.

Dạ Sâm chẳng biết làm gì ngoài nhỏ giọng nói "Tôi chỉ tiện miệng nói thôi, anh đừng coi là thật."

Nhậm Cảnh hỏi lại "Thật à?"

Dạ Sâm ra sức gật đầu "Thật! Tôi… Chỉ là…" Cậu lung ta lung tung kiếm cớ "Có chút buồn chán."

Nói xong, cậu lại thấy không ổn lắm.

Nhậm Cảnh nháy mắt "thấu hiểu".

Lo lắng trong ánh nhìn của anh hoàn toàn rút đi mà thay bằng sự dịu dàng "Anh sẽ quay xong sớm để sau này được ở với em."

Tim Dạ Sâm lộp bộp rơi. Xong rồi, lại bị hiểu nhầm rồi!

Nhậm Cảnh sẽ không nghĩ là cậu đang làm nũng anh đấy chứ? Cậu… Cậu… Cậu không có maaaaaaaà!

Nhậm Cảnh nắm tay cậu, giọng nói giống y như dỗ trẻ em "Paris không có gì chơi, để ngày kia anh dẫn em đi miền Nam nhé."

Miền Nam nước Pháp là địa điểm nổi tiếng với những biển hoa. Tháng bảy tháng tám vừa hay lại là mùa hoa oải hương nở rộ…

Hai tên đàn ông to xác đi Provence… Ừm, thật sự không nên nghĩ nhiều đâu…

Nhậm Cảnh nói "Anh chưa từng đến đó bao giờ."

Dạ Sâm sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh "Anh chưa đến?"

"Đi một mình chả có ý nghĩa gì cả."

"Thì đi cùng bạn."

Nhậm Cảnh đề nghị "Đi cùng em được không?"

Tim Dạ Sâm thình thịch đập loạn, cậu hiểu rất rõ ý anh muốn nói.

Trong những địa điểm lãng mạn của Pháp, thiên đường hoa chính là nơi mà các cặp đôi yêu nhau nhất định phải đến.

Nhậm Cảnh trước giờ chưa đi, chứng tỏ anh chưa gặp được người muốn đi cùng. Lúc này, anh hỏi Dạ Sâm, anh muốn đi cùng Dạ Sâm…

Dạ Sâm muốn đi không? Tất nhiên là rất muốn đi!

Nhưng mà, cục cưng đi chết đi lại thì thầm "Giờ cậu từ chối, anh ta nhất định sẽ đau thấu tim gan."

Dạ Sâm liếc mắt nhìn nó "Gọi ba ba."

Đi chết đi "…"

Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm lần nữa "Được không?"

Dạ Sâm đáp "Được, tôi sẽ dẫn anh đi, đảm bảo anh sẽ được thấy biển hoa đẹp nhất!"

Con trai đi chết đi "..." Còn có thể thế nào nữa chứ? Ba ba không nghe lời, nó cũng chả đánh chết được người ta! *bất lực*.

Nhậm Cảnh cười cong cả mắt "Ừm."

Buổi sáng, Nhậm Cảnh đến khu phố Latin. Dạ Sâm không đi đâu, về khách sạn ngồi chơi cả buổi.

Hệ thống đi chết đi hỏi "Cậu muốn từ bỏ nhiệm vụ này à?"

Dạ Sâm suy nghĩ "Để xem đã."

Đi chết đi tính toán "Bỏ cũng được, dù sao giờ cậu cũng dư dả."

Thực tế, Dạ Sâm cũng nghĩ vậy.

Tuy bị mất 2 điểm sinh mệnh rất đáng tiếc, nhưng chưa đến mức nguy hiểm đến tính mạng, miễn cưỡng cho qua cũng không thành vấn đề.

Đến trưa, Dạ Sâm bất ngờ nhận được một cú điện thoại. Vừa nhìn tên người gọi, cậu không thèm nghĩ ngợi gì mà tắt luôn.

Điện thoại gọi liền ba lần. Đến lần thứ tư thì chuyển sang hình thức nhắn tin.

"Cậu đang ở Paris??? Vì sao đến Paris lại không đến tìm tôi!!!"

Nhìn đám chấm hỏi, chấm than, Dạ Sâm cũng biết đối phương có bao nhiêu sốt sắng.

Cậu nhức óc nhủ thầm, sao tên ma vương này biết cậu đến Paris nhỉ? Để tránh anh ta mà cậu cửa trước không ra cửa sau không vào, làm sao mà anh ta vẫn biết được nhỉ?

Đúng lúc này, Tiểu Lưu điện tới.

Tiểu Lưu đau khổ nhận tội "Anh Sâm, xin lỗi, em gặp giám đốc Dụ ở Đại lộ Champs-Élysées."

Dạ Sâm hiểu, vì cậu với Tiểu Lưu luôn như hình với bóng, thấy Tiểu Lưu chả khác nào thấy cậu.

Tiểu Lưu lại nói “Là tại em không cẩn thận.”

Dạ Sâm an ủi “Không sao, lúc đầu cũng tại tôi kêu cậu đi mà.” Đến Paris mà không mang quà về cho Thái Hậu, cậu còn không chuẩn bị nếm thử roi măng nướng thịt?

Nếu đã lộ thì không nghe máy cũng vô dụng.

Dạ Sâm nhìn điện thoại không ngừng reo vang, bất đắc dĩ ấn nhận “A Triết…”

Âm thanh đầu kia nghe khá là sốt sắng, một chút cũng không giống với Dụ ma đầu cao ngạo của làng thời trang “Cậu ở đâu? Cậu tới Paris lúc nào? Sao không bảo tôi?”

Liên tiếp mấy câu liền, Dạ Sâm đau đầu nói “Tôi sắp về rồi.”

“Một giây nữa cậu đi tôi cũng phải đến gặp cậu cho bằng được!”

Dạ Sâm “…”

“Giờ cậu ở đâu? ”

Dạ Sâm đọc tên khách sạn.

Dụ Tinh Triết hỏi “Sao lại ở đó?”

Những lần trước Dạ Sâm đến Paris, cậu đều chọn ở khách sạn Morris. Chỉ là lần này đi cùng Nhậm Cảnh, nên anh đã đặt phòng ở một khách sạn khác cho gần địa điểm quay hơn.

Dạ Sâm đương nhiên không dám nói ra nguyên nhân thật sự, qua quýt đáp “Thi thoảng cũng nên đổi địa điểm thôi ấy mà…”

Dụ Tinh Triết căn dặn “Ở đó đợi tôi, tôi đến tìm cậu.”

Dạ Sâm còn đang băn khoăn xem nên nói mình đi ngay bây giờ hay nói mình xong việc sẽ đi ngay, không cần gặp mặt, Dụ Tinh Triết đã cúp máy.

Dạ Sâm lo lắng.

Quan hệ giữa cậu và Dụ Tinh Triết trước đây rất tốt. Tốt y như Cố Khê vậy. Ba người bọn họ lớn lên bên

nhau từ nhỏ, xưng huynh gọi đệ suốt từ cấp một cho đến cấp ba.

Nhưng không hiểu sao, đến năm lớp mười một năm ấy, Dụ Tinh Triết lại bỗng nhiên gây chuyện.

Lúc đầu, anh ta chỉ gây chuyện với mỗi mình Dạ Sâm. Dạ Sâm níu kéo mấy lần, nhưng Dụ Tinh Triết vẫn đi tìm người khác chơi, không quan tâm đến cậu.

Sau đó tốt nghiệp, người người đều trưởng thành hơn, chuyện cũ năm cấp ba cũng theo gió bay đi, mọi người lần nữa quay về thân thiết với nhau.

Cơ mà chả hiểu sao, lần này Dụ Tinh Triết lại bắt đầu gây chuyện với Cố Khê.

Dạ Sâm thì hơi nghiêng về phía Cố Khê. Không phải tại cậu với Cố Khê thân nhau gì đâu, mà là tại Dụ Tinh Triết cứ cố tình gây sự thôi.

Cố Khê không làm gì anh ta, anh ta cũng bài trừ Cố Khê.

Dạ Sâm không ngốc, cậu nhìn thì cậu biết. Cho nên, tình cảm cứ thế mà xa cách.

Lại tiếp sau đó, Dụ Tinh Triết quay về Paris, liên lạc giữa hai người ít dần.

Có điều, tết nhất thì vẫn gặp nhau đôi ba lần vì mẹ Dạ với mẹ Dụ vốn là chị em tri kỉ, quan hệ tốt đến mức chỉ hận không thể sinh lấy đứa con gái để kết thông gia.

Dạ Sâm đến Paris thật sự không muốn chạm mặt anh ta. Nhưng chuyện đến nước này, đúng là không gặp thì không yên mà.

Cũng không biết lúc gọi điện, Dụ Tinh Triết đang ở đâu mà đến rất nhanh, tối đa chắc chưa quá năm phút đồng hồ.

Xa cách nhiều năm mới gặp lại mà có vẻ như chả có gì thay đổi.

Dụ Tinh Triết vẫn là diện mạo hào nhoáng, dáng cao, người đẹp, trời sinh chính là một cái móc treo đồ chính hiệu. Tuy trông anh ta không hề nữ tính, nhưng nét đẹp của anh ta lại mang theo sự mê hoặc kiều diễm. Đôi mắt hẹp, dài, khẽ chếch, ngũ quan tinh xảo đến mức khuynh đảo chúng sinh.

Dạ Sâm có phần sờ sợ. Cố Khê mới chỉ là yêu nghiệt, chứ Dụ Tinh Triết đã lên đến bậc yêu tinh luôn rồi!

Dạ Sâm lên tiếng chào hỏi "A Triết, đã lâu không gặp."

Dụ Tinh Triết không đáp, một mực nhìn cậu, vẻ như chỉ hận không thể nhìn hết một lượt từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

Dạ Sâm cười cười "Tôi chỉ ở vài ngày thôi, cho nên không muốn phiền cậu."

Dụ Tinh Triết cong cong khóe môi, ngoài cười nhưng trong không cười đánh giá "Còn học được cách ăn nói khách sáo cơ đấy."

Dạ Sâm "…"

Dụ Tinh Triết hỏi "Đến Paris làm gì?"

Dạ Sâm đâu thể nói sự thật? Cậu ấp úng mãi mà không bịa ra được lí do nào hợp lí.

Dụ Tinh Triết nhíu mày "Không nói thì thôi, ai cần biết chứ."

Dạ Sâm "…" Ờ, thế thì đừng có hỏi!

Dụ Tinh Triết liếc mắt "Cậu mặc cái gì đây? Givenchy đúng là càng ngày càng chả ra làm sao cả, cái áo sơ mi thế này mà cũng lôi ra bán được!"

Dạ Sâm phản đối "Được mà, mặc thoải mái lắm."

"Xấu phát ốm." Dụ Tinh Triết nói "Còn dính sốt cà chua nữa chứ."

Dạ Sâm "Hả? Dính hả?" Cậu cúi đầu nhìn, thấy trên góc áo đúng là có một vết màu hồng rất nhỏ rất nhỏ, nhỏ y như lỗ kim!

Có điều, đối với chứng ép buộc của Dạ ma đầu mà nói, cái này nhìn rõ là ngứa mắt.

Dạ Sâm biết tính anh ta, kêu "Tôi đi thay đây."

Dụ Tinh Triết ngăn cản "Thay làm gì, tôi dẫn cậu đi ăn."

Dạ Sâm kinh ngạc.

Dụ Tinh Triết nói "Không phải cậu phải về nước gấp à? Đừng làm lỡ thời gian nữa."

Dạ Sâm kinh ngạc thật rồi đấy! Tên này thay tính đổi nết rồi à? Chứng ép buộc không phải không thuốc chữa sao?

Dạ Sâm theo anh ta ra khỏi khách sạn. Vừa ra, sóng nhiệt đã ập tới. Lúc này, Dạ Sâm mới sâu sắc hiểu được lời Nhậm Cảnh nói là thật. Nóng quá!

Dạ Sâm chưa đi được mấy bước, cả người đã nóng tưởng bốc hơi.

Xe Dụ Tinh Triết được đưa đến. Sau khi lên xe, Dạ Sâm được gió điều hòa thổi đến là dễ chịu. Có điều, cơ thể cậu ra nhiều mồ hôi, nên phần cổ có hơi khó chịu. Cậu đưa tay cởi cúc rồi kéo kéo.

Rõ ràng chỉ là một động tác vô cùng tự nhiên, nhưng mắt Dụ Tinh Triết vẫn tinh như cú vọ.

Anh ta vừa liếc đã thấy vết đỏ kia.

Dạ Sâm phát hiện đường nhìn của Dụ Tinh Triết, còn chưa hiểu ra, hỏi "Sao thế?"

Dụ Tinh Triết nghiến răng ken két, lạnh như băng đáp ngược "Cậu ngủ với Cố Khê?"

25. Chương 25

Người ngồi trong nhà mà họa vẫn từ trên trời rơi xuống.

Cố Khê ở Trung Quốc xa xôi rất muốn gọi cho bọn họ nói: Tôi xin cậu đấy, tôi với Dạ Sâm chỉ là quan hệ cha con đơn thuần thôi có được không!

Không nói Cố ba ba, Sâm cục cưng lúc này cũng đang nghệt cả mặt.

Cái gì với cái gì cơ?

Dụ Tinh Triết nhìn phản ứng của cậu, giễu cợt "Hẳn là ngủ từ lâu rồi đi?"

Không đợi Dạ Sâm hiểu được mọi chuyện, anh ta đã bực dọc chửi thề "Mẹ kiếp! Đời này đừng hòng tôi về nước nữa!"

Dạ Sâm muốn hỏi rõ ràng, cho nên cậu cắt ngang gọi "A Triết…"

Nhưng cậu còn chưa kịp nói gì, Dụ Tinh Triết đã tiếp tục xả "Được rồi, ai quan tâm chứ, ngủ thì ngủ thôi, dù sao tôi cũng không chúc phúc cho hai người đâu, hôn lễ cũng không tham gia, a, mẹ nó chứ, tuyệt giao đi!"

Dạ Sâm "…" Phải mất nửa giây cậu mới phản ứng được với những gì anh ta nói. Dụ Tinh Triết có khi nào thích Cố Khê không ta?

Nhưng mà anh ta đã ghét Cố Khê rất nhiều năm…

Chẳng nhẽ đây là kiểu thích ai liền bắt nạt người đó?

Ôi cái tên chết tiệt này, anh có thể khá hơn một chút không!

Dạ Sâm cẩn thận nói "Tôi với anh Khê không giống như cậu nghĩ đâu."

Dụ Tinh Triết không nghe được phần sau mà chỉ nghe được đến xưng hô "anh Khê", anh ta nghiêng đầu nhìn Dạ Sâm "Tôi cũng lớn hơn cậu đấy."

Dạ Sâm "…" Người của làng thời trang quả nhiên khác người, cấu tạo não có một không hai, người bình thường khó mà theo kịp!

Dụ Tinh Triết nhắc nhở "Gọi anh Triết!"

Dạ Sâm bị anh ta làm cho nổi da gà "Đừng đùa tôi."

"Ai đùa cậu?" Dụ Tinh Triết nói "Cậu dựa vào cái gì mà gọi tên Cố Béo kia là anh Khê, còn tôi thì là A Triết?"

Nháy mắt, Dạ Sâm có cảm tưởng như thời gian quay ngược lại năm tháng cấp ba…

Cậu cười khổ "Cậu chỉ lớn hơn tôi có ba ngày." Còn Cố Khê lớn hơn tôi tận một tuổi, tôi gọi anh ta một tiếng anh Khê là chuyện rất hiển nhiên.

Dụ Tinh Triết hỏi "Ba ngày thì không phải lớn à?"

Dạ Sâm cạn lời nhìn anh ta.

Dụ Tinh Triết bị nhìn có chút ngứa tay, nhịn không được véo cậu một cái. Cảm giác làn da trơn nhẵn khiến tâm trạng đỡ hơn rất nhiều "Đừng nói ba ngày, ba giây tôi cũng lớn hơn cậu."

Dạ Sâm không dây được với anh ta. Vì thế, cậu nói "Anh Triết tốt, anh Triết giỏi, anh Triết, lâu rồi không gặp."

Cậu nói xong, Dụ Tinh Triết ngược lại càng mất tự nhiên. Anh ta hừ một tiếng, dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Dạ Sâm thở dài, không hiểu sao có phần thương Dụ Tinh Triết.

Nếu anh ta thật sự thầm mến Cố Khê…

Chuyện cũng thật không dễ dàng.

Tâm Cố Khê đã sớm bị tên cặn bã kia đốt thành tro bụi, đừng nói người, e là một sợi tóc của hắn, Cố Khê có khi còn chả quên được.

Có lẽ Dụ Tinh Triết nhìn thấu chuyện ấy, cho nên mới chọn cách tha hương?

Dạ Sâm vừa nghĩ, liền thấy bản thân mình thật không ra sao. Là anh em với nhau, vậy mà cậu lại vô lương tâm trốn tránh ghẻ lạnh Dụ Tinh Triết.

Ngẫm lại trước đây, Dụ Tinh Triết trông thế nhưng đối với cậu rất hào phóng. Cậu có thể xưng vương xưng bá trong trường không thể không kể đến công lao của anh ta.

Đúng lúc này, Dụ Tinh Triết quay đầu lải nhải "Nhiều năm rồi mà sao cậu vẫn không thay đổi gì thế?"

Đúng, nhiều năm rồi, bọn họ đã quen nhau rất nhiều năm rồi.

Dạ Sâm nở nụ cười "Lần này là tôi không đúng."

Dụ Tinh Triết nhướn mày "Hửm?"

"Hiếm khi mới đến Paris, đáng ra tôi nên ới cậu một tiếng trước."

Dụ Tinh Triết ngây người, nhưng rất nhanh, anh ta đảo mắt sang chỗ khác, hừ một tiếng.

Dạ Sâm lại nói "Thôi, lần này là tôi không đúng, lần sau cậu về nước, tôi làm chủ, tôi nhất định sẽ cho cậu ăn chơi vui vẻ."

Dụ Tinh Triết nhìn chằm chằm cậu khoảng ba giây.

Dạ Sâm buồn bực "Sao vậy?"

Đôi môi mỏng của Dụ Tinh Triết hơi động, giống như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng, anh ta chỉ nhả mỗi một câu "Xấu chết đi được."

Dạ Sâm "…"

Dụ Tinh Triết nói thêm "Không được, tôi không thể nhìn nổi cái bộ quần áo này của cậu nữa rồi."

Dạ Sâm thật sự không hiểu, quần áo của mình có điểm nào làm ngứa mắt anh ta!

Dụ Tinh Triết cất cao giọng nói với tài xế "Đến Versace trước đi."

Vì thế, trước khi ăn cơm, Dụ Tinh Triết liền dẫn Dạ Sâm đi mua quần áo.

Quần áo của Versace đẹp đẽ tinh xảo, rất thích hợp với giới trẻ. Dưới con mắt thời trang tinh chuẩn và sự kén chọn khắt khe của Dụ Tinh Triết, anh ta chỉ cần tùy ý chỉ tay một món, đồ lên người Dạ Sâm sẽ càng tôn dáng.

Dụ Tinh Triết nhìn nhìn, hai mắt sáng lên, lại chọn thêm bộ nữa…

Dạ Sâm thầm nghĩ không ổn, vội nói "Một bộ là được rồi, đừng chọn nữa!"

Dụ Tinh Triết không thèm để ý cậu, một mực chỉ đông chỉ tây.

Nhân viên cửa hàng dùng thứ tiếng Trung bập bẹ nói chuyện với Dạ Sâm. Anh ta hết khen Dạ Sâm mặc đẹp, lại khen mắt nhìn của giám đốc Dụ đẹp. Đồng thời, còn ám chỉ bọn họ là khách quý nên sẽ được hưởng các quyền lợi a,b,c… Tóm lại thì đại ý là coi Dạ Sâm thành tình nhân nhỏ được ông chủ giàu có bao dưỡng!

Dạ Sâm dở khóc dở cười. Có mấy bộ quần áo, chả nhẽ cậu lại đi so đo tính toán với người ta à? Hai người đến cả người yêu còn chưa phải đâu!

Cậu rất sợ tật xấu khi thử đồ của Dụ Tinh Triết. Một khi anh ta thử, sẽ không tài nào dừng được, dằn vặt Dạ Sâm uể oải cả thể xác lẫn tinh thần.

Tiền chỉ là chuyện nhỏ, chuyện lớn là mệt chết đi được ý!

Có điều Dạ Sâm lại không dám nói, vì càng nói, cậu sẽ càng bị hiểu nhầm thành cái loại nũng nịu "Đừng, đừng tiêu tiền vì em nữa, em không chịu nổi."

Sau một tiếng đồng hồ, Dạ Sâm bất lực kêu lên "Anh trai, em đói."

Dụ Tinh Triết rốt cuộc cũng thôi nhiệt tình, trừng mắt "Không phải tại cậu lùn quá à? Sau này khỏi mua nữa, tôi làm riêng cho cậu."

Dạ Sâm lơ đẹp nửa câu đầu, chỉ nghe nửa câu sau "Đó là việc của Tiểu Lưu."

Dụ Tinh Triết hỏi "Cái gout thẩm mĩ của tên thẳng nam kia mà cậu cũng dám dùng?"

Dạ Sâm thầm nghĩ, chuyện này chả liên quan quái gì đến thẳng nam hết, ok? Thẩm mỹ chỉ phân thành hai loại, một loại gọi Dụ Tinh Triết, còn một loại gọi người bình thường thôi!

Cũng may, Dụ Tinh Triết còn biết thời gian có hạn, gọi cậu "Đi, dẫn cậu đi ăn gì đó ngon ngon, xem có thể cao thêm được tí nào không."

Dạ Sâm "…"

Dụ Tinh Triết còn oán giận nói thêm "Cố Béo giảm béo một mình là được rồi, cần gì ép cậu theo cơ chứ."

Dạ Sâm nghe xong, vội vã giải thích "Tôi không có gì với Cố Khê hết." Hai người bọn họ không có ngủ với nhau… Vởi cả, Cố Khê đã không còn giảm béo từ lâu rồi! Anh ta đã gầy đi từ lâu rồi!

Dụ Tinh Triết tưởng cậu lại muốn che chở cho Cố Khê, khoát tay "Thôi, thôi, tôi không nghe!"

Dạ Sâm chả còn cách nào khác ngoài câm miệng.

Lúc tới nhà hàng đã gần một rưỡi. Dạ Sâm bụng dán vào lưng, chỉ muốn mau chóng được ăn.

Dụ Tinh Triết không hỏi cậu mà tự mình gọi món.

Dạ Sâm sắp điên vì đói, ồn ào nói "Tôi muốn ăn ốc sên nướng bơ tỏi, gà đút lò, tôm hùm nướng, còn cả…"

Dụ Tinh Triết hầm hè "Câm miệng!"

Dạ Sâm tủi thân im lặng.

Mặc dù Dụ Tinh Triết hung dữ, nhưng chờ khi món ăn được đưa lên, Dạ Sâm mới phát hiện ra anh ta thực chất cũng rất tâm lí, rất hiểu khẩu vị của cậu.

Dạ Sâm đói không chịu được, may mà món khai vị đủ lót dạ, đồng thời vẫn khiến người ăn sinh ra cảm giác như bản thân đang được nếm thử mỹ vị.

Cả bữa, không lúc nào mà Dụ Tinh Triết không tỏ ra khó tính. Lúc thì kêu cậu không được ăn nhanh quá, lúc thì kêu cậu không được để dao dĩa đụng vào đĩa phát ra âm thanh, lúc lại kêu cậu dùng khăn lau sai cách…

Nói chung là soi mói vô cùng! Cái chứng ép buộc vốn đã bước vào thời kì cuối, không ngờ sau khi đến Pháp, còn phát triển nặng hơn!

Dạ Sâm nghe riết thành quen, không chỉ không thấy phiền, mà có khi còn thấy nhơ nhớ.

Sau khi ăn uống no say, Dạ Sâm nhận ra Dụ Tinh Triết hầu như không ăn mấy. Thế nên, cậu hỏi "Sao cậu cứ uống rượu mãi thế?"

Một chai rượu thấy đáy trong khi Dạ Sâm mới chỉ uống có non nửa cốc.

Dụ Tinh Triết đáp "Nhìn cậu ăn là được rồi."

Dạ Sâm nghĩ chắc anh ta ghét cái tướng ăn của cậu, không để tâm nữa.

Cậu nói "Tửu lượng của cậu giờ sao rồi?" Giám đốc Dụ trước đây thế nhưng lại là cái loại một chén đã say.

"Ừm, cũng được."

Dạ Sâm ngạc nhiên "Có thể uống tầm bao nhiêu?"

"Kiểu gì cũng hơn cậu."

Dạ Sâm trộm nhìn anh ta, đánh giá tên này có lẽ đã thật sự uống được. Một chai chưa say, duyệt!

Thời gian không còn sớm, Dạ Sâm nghĩ đến Nhậm Cảnh, nói "Chúng ta về thôi."

Dụ Tinh Triết coi như không nghe thấy, hỏi "Lúc nào cậu đi?"

Dạ Sâm suy nghĩ "Chắc mai."

Dụ Tinh Triết lúc này mới không lầu bầu gì nữa, buồn bực ờ một tiếng.

Dạ Sâm chủ động đứng lên trước "Cảm ơn cậu chiêu đãi nhé, bữa này mùi vị không tệ đâu."

Dụ Tinh Triết ngẩng đầu, rồi lại nghiêng đầu nhìn cậu "Còn cái ngon hơn cơ, tiếc là không có thời gian."

Dạ Sâm nói "Lần sau đi, lần sau có cơ hội sẽ đến tìm cậu chơi."

Dụ Tinh Triết nhếch nhếch khóe môi, tự giễu bật cười.

Dạ Sâm hỏi "Chúng ta về nhé?"

"Ừm." Dụ Tinh Triết đứng dậy, nhìn qua chẳng khác nào người bình thường.

Dạ Sâm theo sau anh ta, kinh ngạc: Anh ta thật sự uống được rồi sao?

Ai ngờ, ý nghĩ này vừa mới hiện lên, Dụ Tinh Triết đang bước vào thang máy đã mềm nhũn, lộ nguyên hình.

Dạ Sâm vội đỡ anh ta, suýt thì bị đè cho chết bẹp.

"Ay da, cậu có ổn không đấy?"

Dụ Tinh Triết lèm bèm "Tôi không ổn? Mẹ nó, tôi mà không ổn á?"

Dạ Sâm "..."

Rồi bỗng nhiên, Dụ Tinh Triết cao giọng "Tôi không ổn, đúng, tôi không ổn, tôi không ổn bằng anh ta, được chưa!"

Dạ Sâm: Cái gì vậy trời!

Cậu thở dốc, vật lộn đỡ con ma men ra ngoài.

Tính cách Dụ Tinh Triết vốn nóng nảy, ngang tàng. Sau khi uống say, tính cách này càng biểu thị rõ hơn.

Anh ta đứng phắt dậy, nói với Dạ Sâm "Nói, cậu tới tìm tôi!"

Dạ Sâm "…"

Dụ Tinh Triết đe dọa "Không nói tôi không đi!"

Khóe miệng Dạ Sâm giật giật: Tôi lại sợ cậu quá!

Dụ Tinh Triết hung dữ "Cậu cũng đừng hòng đi!"

Dạ Sâm không muốn bị người vây xem, chỉ đành thuận theo ý anh ta "Ờ ờ ờ, tôi tới tìm cậu, tôi muốn cậu mời tôi ăn cơm, xong dằn vặt tôi cả nửa ngày…"

Dụ Tinh Triết chỉ nghe đoạn đầu, cảm thấy vui sướng.

Anh ta yên tĩnh hẳn. Dạ Sâm rốt cuộc cũng nhét được người vào trong xe.

Tửu lượng tên này thật chả ra làm sao, vừa lên xe đã ngủ. Có điều ngủ cũng tốt, bớt lo!

Dạ Sâm trán đẫm mồ hôi, nghe tài xế hỏi "Anh Dạ, tôi đưa anh về khách sạn nhé?"

Dạ Sâm không muốn dính vào ma men, nên nói "Tôi còn ít chuyện, anh cứ đưa giám đốc Dụ về đi."

Tài xế đồng ý.

Dạ Sâm đang chuẩn bị gọi xe về khách sạn, âm thanh yếu ớt của hệ thống từ đâu vang lên "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ ngày, thưởng 2 điểm sinh mệnh."

"Hoàn thành á?" Dạ Sâm ngây ngẩn "Hoàn thành kiểu gì?"

Hệ thống đi chết đi quái gở đáp "Thì làm Nhậm Cảnh đau lòng chứ kiểu gì?"

Dạ Sâm lơ mơ "Tôi còn chưa gặp anh ta, anh ta đau lòng thế quái nào được?"

Hệ thống đi chết đi ha ha bật cười.

Dạ Sâm ngẫm nghĩ, hiểu ra hỏi "Nhậm Cảnh… Vừa ở trong nhà hàng?"

Hệ thống đi chết đi lên tiếng "Nhiệm vụ tùy cơ đây. Mặc đồ Nhậm Cảnh mua, hoàn thành thưởng 1 điểm sinh mệnh, thất bại trừ 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm "!!!"

26. Chương 26

Đúng là quá mức vô sỉ, còn đòi ăn ngược điểm sinh mệnh!

Dạ Sâm tức giận "Cậu có thể keo kiệt hơn nữa không!"

Hệ thống đi chết đi móc mũi "Đời đâu đâu cũng là kinh hỉ mà."

Dạ Sâm "Chỉ thấy kinh chứ đếch thấy hỉ."

Đi chết đi khen "Vần phết đấy."

Dạ Sâm lười đôi co với nó, hỏi "Trừ thật đấy?"

Đi chết đi khẳng định "Trừ thật."

Dạ Sâm nổi điên "Mẹ nó, cậu có chắc cậu đang cứu tôi không?"

"Chắc trăm phần trăm, không lừa già dối trẻ tí nào luôn."

Dạ Sâm còn biết làm sao? Có thằng con như thế, cậu cũng chỉ đành chấp nhận thôi, chứ chả nhẽ lại vất ra cho chó sói ăn thịt?

Có điều, lúc này, chuyện cậu càng quan tâm hơn là "Sao Nhậm Cảnh lại đau lòng?"

Hệ thống đi chết đi "Ai biết? Nhân loại các cậu lúc thì lòng dạ bao la như vũ trụ, lúc thì hẹp hòi như lỗ kim."

Dạ Sâm "..."

Hệ thống đi chết đi thả cho cậu ít manh mối "Buổi trưa đúng là anh ta cũng ăn ở nhà hàng đó."

Được rồi… Dạ Sâm có thể cơ bản đoán được chuyện gì xảy ra rồi.

Vậy nên, đây là hiểu nhầm? Là ghen?

Nhưng có cái quái gì đáng hiểu nhầm, đáng ghen cơ chứ?

Quan hệ giữa cậu và Dụ Tinh Triết sạch đến mức có thể sánh ngang với quan hệ cha con ruột thịt đấy.

– Dụ ba ba và Dạ ba ba cùng lúc hắt xì một cái rõ to. –

Dạ Sâm đợi mãi, cuối cùng cũng bắt được taxi về khách sạn.

Cậu nóng nên nhanh nhẹn cầm đồ đi tắm.

Mà cũng phải công nhận mắt nhìn của Dụ Tinh Triết chuẩn phết, bộ nào bộ ấy hợp với Dạ Sâm như in. Sau khi Dạ Sâm thay xong, có chút đắc ý nho nhỏ: Anh Sâm quả thực đẹp trai nhất hệ mặt trời!

Ngắm nghía hồi lâu, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

Dạ Sâm vội ra mở.

Nhậm Cảnh đứng đó, con ngươi đen nhánh đảo qua quần áo cậu mặc, ngữ khí vô cùng bình thường hỏi "Đi mua quần áo à?"

Dạ Sâm đang định nói "Ừm, mua nhiều lắm!" thì nhớ ra mình còn nhiệm vụ tùy cơ, cậu đành lẳng lặng nuốt lại. Không thể nói! Nói ra, Nhậm Cảnh còn có thể dẫn cậu đi mua đồ nữa chắc!

Dạ Sâm ấp úng nói không lên lời, thái độ của Nhậm Cảnh thế nhưng lại rất bình tĩnh. Anh nói lảng sang chuyện khác "Lát anh phải ra ngoài, em tự ăn tối một mình được không?"

Dạ Sâm đáp "Được, tôi ăn ở khách sạn là được."

Nhậm Cảnh ứng tiếng "Ừm."

Lần này, đến lượt Dạ Sâm hỏi "Hôm nay anh quay phim thuận lợi chứ?"

"Cũng tạm."

“Mai vẫn phải quay à?”

“Ừm.”

Dạ Sâm quyết định giải thích chuyện ở nhà hàng một chút. Cậu nói “Trưa nay tôi có gặp một người bạn.”

Nhậm Cảnh hỏi “Dụ Tinh Triết sao?”

Dạ Sâm ngạc nhiên “Anh quen cậu ta à?”

“Cái giới này rất nhỏ.”

Dạ Sâm thầm nghĩ, Dụ Tinh Triết kể ra cũng được coi như nửa người thuộc giới giải trí, Nhậm Cảnh nói thế thực không sai. “Tôi quen cậu ta lâu rồi, ừm, tầm tầm quen biết Cố Khê. Lúc nhỏ, chúng tôi vẫn hay chơi với nhau.”

Nhậm Cảnh nhỏ giọng nói ba chữ gì đó, Dạ Sâm nghe không rõ hỏi “Gì cơ?”

“Không gì cả.” Nhậm Cảnh đáp “Anh phải đi rồi, tối em nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Giờ đi luôn á?”

Nhậm Cảnh rốt cuộc vẫn không nhịn được, giơ tay xoa đầu cậu “Bộ quần áo này rất hợp với em.”

Dạ Sâm không kịp phản ứng.

Nhậm Cảnh cười, dịu dàng lần nữa đong đầy ánh mắt “…Rất đẹp.”

Tim Dạ Sâm đập rộn lên, hai má đỏ ửng, tay chân thừa thãi, miệng lưỡi thì lại càng không biết nói gì cho phải.

Cũng may, Nhậm Cảnh rời đi rất nhanh.

Dạ Sâm cảm giác cậu nên đi tắm lại lần nữa vì nóng!

Nhậm Cảnh vừa xuống lầu, Dương Sâm đã theo sát phía sau.

Cậu ta báo cáo “Sắp xếp xong hết rồi.”

Nhậm Cảnh ừ hử một tiếng trả lời.

Hai người quay lại khu phố Latin làm nốt phần việc còn dang dở.

Theo như kế hoạch ban đầu, những cảnh còn thiếu sẽ được quay trong hai ngày, thế nhưng không hiểu sao Nhậm Cảnh lại đột ngột đòi quay xong trong một ngày.

Bên chế tác đương nhiên không ý kiến. Ngược lại, đạo diễn khá lo lắng. Ông không ngừng hỏi han “Trạng thái ổn không? Mệt không?” Vì dù sao, Nhậm Cảnh cũng chịu ảnh hưởng từ việc đi lại xa và lệch múi giờ.

Nhậm Cảnh trấn an “Yên tâm đi, nếu không được, ngài có thể hô cắt mà.”

Lúc đầu, nhân viên công tác có vẻ khá bực bội do bị gọi quay lại sau khi đã về nghỉ ngơi. Nhưng rất nhanh, bọn họ ai cũng trợn mắt kinh ngạc. Đến thành viên từng trải của tổ chế tác còn phải công nhận khả năng diễn xuất và nhập vai của Nhậm Cảnh. Sau khi anh bắt đầu diễn, cả trường quay gần như bị cuốn theo dòng cảm xúc căng thẳng, bức bách… Những con chữ miêu tả chết trên giấy phảng phất như sống dậy một cách sinh động.

Điều này nhanh chóng quét mọi sự sạch sự mệt mỏi uể oải ở trường quay. Mọi người ngoảnh đi ngoảng lại, chẳng biết việc đã làm xong tự bao giờ. Đồng thời, do quá thuận lợi, nên chẳng những không mệt mà còn tương đối sảng khoái.

Con người chính là kì lạ như vậy đấy. Chuyện khó khăn quá, hay đơn giản quá đều không vui. Mà một đường thuận buồm xuôi gió lại có thể lan khắp toàn thân, xua tan mệt mỏi.

Đạo diễn không ngớt lời khen Nhậm Cảnh. Giọng Anh bản địa làm não người nghe muốn phát đau.

Tuy thế, Nhậm Cảnh vẫn một mực duy trì nụ cười, chân thành lắng nghe.

Đạo diễn vỗ vỗ vai anh, dùng thứ tiếng Trung bập bẹ nói hai chữ “Hài lòng.”

Trường quay người hiểu người không, nhưng ai cũng cười.

Nhóm chat của đám trợ lí nhất thời nổ tung “Á á á, lão đại bị đả kích!”

“Tôi nghe bảo đại bảo bối hẹn hò người khác bị lão đại bắt gặp hả?”

“Cũng không thể nói là hẹn hò được, cùng nhau ăn bữa cơm thôi.”

“Còn mua quần áo nữa đó người ơi! Với cả, cử chỉ thân thiết lắm, giống như đang nói gì đó.”

“Lão đại vì muốn có nhiều thời gian hơn, đêm nay hình như không định ngủ.”

“Thật đáng thương.” “Thật đáng thương +1.” “Những đồng bào đi theo xin nén bi thương.”

Sau một đống loạn xà ngầu, đột nhiên có người hỏi “Các ngươi nói xem, đại bảo bối rốt cuộc có thích lão đại hay không…”

“Thích.” “Chắc chắn thích.” “Không thích tôi treo cổ trước cửa nhà họ Dạ luôn.”

Dương Sâm lướt lướt mấy đoạn tin nhắn thiếu muối, rồi lại nhìn nhìn Nhậm Cảnh đang quay phim, thở dài: Cầu trời là thích, chứ nếu không thích… thì đúng là thảm.

Hôm sau Dạ Sâm dậy rất sớm.

Hệ thống đi chết đi nói “Chúc mừng cậu, hôm nay không có nhiệm vụ hàng ngày, có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi.”

Ờ, đúng ha. Nhiệm vụ hôm qua là nhiệm vụ kép, cậu đã hoàn thành rồi, cho nên hôm nay chả có gì cần làm nữa hết.

Có điều, Dạ Sâm không ngủ tiếp được nữa. Cậu với điện thoại, lật qua lật lại nửa ngày, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà gửi tin nhắn cho Nhậm Cảnh “Dậy chưa?”

Một đêm không ngủ lấy đâu ra dậy rồi với cả dậy chưa? Nhậm Cảnh nhanh chóng nhắn lại “Chào buổi sáng.”

Dạ Sâm sung sướng rạo rực rủ “Đi ăn sáng không?”

Nhậm Cảnh đáp “Anh chờ em.”

Dạ Sâm vọt đi thay quần áo. Hôm qua, Dụ Tinh Triết mua cho cậu sáu bộ, mấy ngày này, cho dù cậu có mặc mỗi ngày một bộ cũng mặc không hết.

Thế nhưng Dạ Sâm lại không dám mặc. Cậu chui vào bộ quần áo cũ hôm qua, chính là bộ mà Nhậm Cảnh đã khen đẹp.

Dạ Sâm hiếm khi "mặc lại đồ" có chút mất tự nhiên, cộng thêm ít tâm tư khó nói, nên thành ra đã mất tự nhiên lại càng mất tự nhiên.

Lúc ăn sáng, Nhậm Cảnh hỏi "Hôm nay em có lịch trình gì không?"

Dạ Sâm cho là hôm nay anh vẫn phải đến khu phố Latin, vội đáp "Tôi không sao đâu, anh cứ bận việc của anh đi."

Dao dĩa trong tay Nhậm Cảnh hơi ngừng một chút, anh nhìn cậu nói "Anh đi vội quá, không cầm đồ thay, nếu em có thời gian, thì đến đại lộ Montaigne với anh một chuyến đi."

Dạ Sâm vừa ngạc nhiên vừa sung sướng mở to mắt. Đúng là vận may từ trên trời rơi xuống, cậu còn đang lo không biết làm cách nào mới "lừa" được Nhậm Cảnh dẫn mình đi mua đồ thì anh đã chủ động đề nghị.

Dạ Sâm đồng ý ngay lập tức "Được."

Nhậm Cảnh mặt không đổi sắc nói tiếp "Nếu em…"

Nhưng anh còn chưa kịp nói hết, Dạ Sâm đã kêu lên. Cậu "không cẩn thận" làm rớt nước sốt ra áo!

Hệ thống đi chết đi "…" Thiệt tình, với cái diễn xuất này… Cả đời cậu cũng đừng mong phất lên được nhá!

Dạ Sâm "ảo não" than "Tôi cũng không mang quần áo, phải làm sao đây."

Nhậm Cảnh phản ứng rất nhanh "Vừa hay chúng ta có thể mua chung."

Dạ Sâm hài lòng "Cũng phải."

Dạ Sâm lên lầu thay đồ. Cậu mặc lại cái sơ mi trắng mà giám đốc Dụ ghét cay ghét đắng. Hết cách rồi, cậu không mang nhiều lắm, chỉ đành dùng đồ cũ thôi.

Bọn họ đi một lúc đã đến. Nhìn kiến trúc Ý xa hoa, Dạ Sâm không khỏi căng thẳng.

Cậu nói "Chúng ta đổi tiệm khác đi…"

Nhậm Cảnh hỏi "Em không thích Versace à?"

Dạ Sâm đang định nói không, Nhậm Cảnh đã chặn trước "Bộ sáng nay rất đẹp, rất hợp với em."

Dạ Sâm cứng họng.

Nhậm Cảnh xuống xe mở cửa cho cậu "Anh cũng muốn đổi phong cách. Thi thoảng thử cái mới xem sao."

Dạ Sâm còn có thể nói gì ngoài bất chấp tiến vào?

Mà càng khéo hơn, người ra tiếp đón bọn họ, không ai khác chính là vị nhân viên hôm qua…

Thực tế để mà nói ra, chuyện này cũng không tính là khéo. Vì tiếng trung của nhân viên này tuy rằng bập bẹ, nhưng so với những người Châu Âu khác thì lại lưu loát ổn định hơn rất nhiều.

Nhậm Cảnh dù gì cũng là khách VIP, để anh ta ra, cũng coi như thể hiện được sự tôn trọng của cửa tiệm.

Có điều, sau khi người nhân viên này nhìn thấy Dạ Sâm, anh ta triệt để ngây người hai giây.

Cậu nhóc đáng yêu này… Sao lại tới nữa rồi? Lại còn tới cùng người khác? Tới mà vẫn mặc đồ hôm qua?

Lòng dạ nhân viên cửa hàng chộn rộn nghĩ: Cậu ta sẽ không phải kẻ lừa đảo đấy chứ?

Dạ Sâm cũng vô cùng xấu hổ. Cậu biết giải thích làm sao đây? Cậu biết giải thích làm sao mới có thể khiến cho vị nhân viên này tin mình trong sạch đây?

Hệ thống đi chết đi nói "E là không có khả năng đó đâu."

Dạ Sâm "…"

Cũng may, người nhân viên đó có tố chất khá tốt, tự biết không thể để lộ chuyện riêng tư cá nhân của khách hàng, một mực nhiệt tình đối đãi với Dạ Sâm.

Dạ Sâm đành giả bộ bình tĩnh.

Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm "Có thích gì không?"

Dạ Sâm không dám lên tiếng.

Nhậm Cảnh chỉ một bộ nói "Thử chút đi."

Không hiểu sao, Dạ Sâm lại thấy nó khá quen mắt. Tuy rằng không phải giống hệt, nhưng cậu có thể chắc chắn là chúng ở trong cùng một bộ sưu tập.

Dạ Sâm cầm đi thay, lúc ra, Nhậm Cảnh nói "Đẹp."

Nhiệm vụ của Dạ Sâm đã hoàn thành hơn phân nửa (còn chưa trả tiền nữa thôi), cho nên, cậu khá quan tâm đến Nhậm Cảnh "Anh có cần tìm một bộ thử không?"

"Không cần đâu." Nhậm Cảnh trực tiếp nói với nhân viên cửa hàng "Lấy cho tôi bộ giống với bộ cậu ấy đang mặc."

27. Chương 27

Dạ Sâm không kịp phản ứng. Cậu hãy đang lẩm nhẩm số đo của mình và Nhậm Cảnh. Một người cỡ lớn, một người cỡ nhỏ. Khoảng cách… Khoảng cách giống như cách xa hàng thế kỉ!

Anh Sâm kiên cường, anh Sâm không khóc, anh Sâm vẫn đẹp trai!

Hệ thống đi chết đi huýt sáo.

Dạ Sâm hỏi nó "Lại giỡn cái gì đấy?"

Hệ thống đi chết đi hí hí cười.

Dạ Sâm coi nó như người tâm thần.

Dạ Sâm chỉ thử một bộ, nhưng Nhậm Cảnh lại mua cho cậu một đống, gần như mua hết các mẫu mới ra.

Dạ Sâm vội ngăn cản "Đừng mua nhiều thế…" Mấy cái mẫu mới của nhãn hiệu cậu hay mặc này, đã sớm chất đầy trong tủ nhà cậu rồi.

Nhậm Cảnh nói "Không sao, mấy ngày này cũng cần tắm rửa mà."

Dạ Sâm phản đối "Nhưng không dùng hết nhiều như thế." Có ba ngày không à…

Nhậm Cảnh cười, không ngừng xả tiền.

Dạ Sâm không cản nữa. Mấy bộ quần áo thôi mà, đáng là bao? Đợi bao giờ quay về, cậu tặng lại Nhậm Cảnh con siêu xe là được.

Dạ Sâm nghĩ vậy liền vui vẻ.

Nhưng cậu vừa hé miệng cười, anh chàng nhân viên đứng cạnh lại ngay lập tức tự biên tự diễn thành: Tuyệt vời, đến nói cũng nói giống nhau, không cần không cần đâu… Mà sau khi về có khi mở luôn được cái chi nhánh Versace quá! Híc, thật hâm mộ QAQ!

Nhân viên cửa hàng căm hận sao mình lại cao hơn mét tám làm gì không biết, cao hơn cậu nhóc kia tận mười centimet. Đời này của anh ta vô vọng rồi!

Kể ra, Dạ Sâm hoàn toàn có thể lật ngược tình thế, từ tình nhân nhỏ biến thành ông chủ lớn bằng cách rút thẻ thanh toán đống đồ kia. Nhưng tiếc là nhiệm vụ hãy đang treo trên đầu, nếu cậu mà thanh toán, thì đâu thể tính là Nhậm Cảnh mua được?

Cậu lại chẳng thể nói với anh "Bộ này anh trả, còn các bộ khác tôi trả."

Nếu thế thì sẽ bị coi thành cái gì? Thành giả tạo, hẹp hòi chứ còn gì nữa.

Thôi, không sao, hiểu nhầm nhỏ, Dạ Sâm cậu cũng không chấp nhặt.

Lúc rời đi, Dạ Sâm rốt cuộc phát hiện "A… Hình như đồ của chúng ta…"

Nhậm Cảnh giúp cậu nói hết "Đều giống nhau."

Dạ Sâm nhìn một loạt túi giấy ở cốp xe, sau khi sửng sốt ba giây, mặt cậu nhoắng cái đỏ bừng.

Đồ đồ đồ tình tình tình nhân nhân nhân!!!

Hệ thống đi chết đi nói "Cuối cùng cậu cũng nhận ra rồi à."

Dạ Sâm cả đầu trống rỗng.

Nhậm Cảnh gọi cậu "Lên xe đi."

Dạ Sâm thiếu chút nữa thì chân nam đá chân chiêu.

Cũng không biết cậu lên xe kiểu gì, nhưng lúc ổn định vị trí xong, cậu nghe Nhậm Cảnh nhẹ giọng nói "Anh rất hiếm khi mặc đồ của Versace."

Dạ Sâm nghẹn nửa ngày mới ra được một chữ "Ừm…"

Nhậm Cảnh phủ tay mình lên mu bàn tay cậu, chậm rãi giải thích "Anh thấy em mặc đẹp, nên muốn thử coi sao."

Dạ Sâm cảm tưởng như tay mình nóng rát, vừa muốn rụt về vừa không muốn rụt về, cuối cùng chỉ đành để yên không nhúc nhích.

Nhậm Cảnh nhìn cậu, ánh mắt, giọng nói ngọt ngào đến mức khiến người không ngừng hoảng hốt "Liệu anh mặc có đẹp không nhỉ?"

Dạ Sâm vội đáp "Nhất định đẹp!" Đồ gì mặc lên người Nhậm Cảnh cũng đẹp!

Nhậm Cảnh bật cười "Không đẹp bằng em."

Dạ Sâm trợn to mắt "Sao có thể? Anh… Anh mặc gì cũng đẹp."

Nhậm Cảnh hôn lên mu bàn tay cậu.

Dạ Sâm như bị điện giật, cả người ngây ngất.

Nhậm Cảnh lại hỏi "Em có muốn đi đâu không?"

Dạ Sâm mất một lúc mới trả lời được "Hôm nay anh không cần đến khu phố Latin à?"

"Đêm qua quay bù xong hết rồi."

"A…" Dạ Sâm chớp mắt "Tối qua anh không ngủ?"

Nhậm Cảnh giải thích "Tiến độ của đoàn phim tương đối gấp, vừa hay tinh thần của anh tốt, nên quyết định quay một mạch xong luôn."

Dạ Sâm hỏi "Quay đến mấy giờ?"

"Hai giờ sáng."

“Muộn vậy!” Dạ Sâm đau lòng “Anh ngủ có ba tiếng thôi sao?”

Thực tế, ngay cả mười phút Nhậm Cảnh cũng chưa ngủ, nhưng anh vẫn đáp “Tầm đấy.”

“Không được, ngủ ít quá.” Dạ Sâm lo lắng “Chúng ta không đi đâu hết, anh mau về ngủ bù đi.”

Nhậm Cảnh nghe thế, nói “Hiếm khi mới đến Paris, anh muốn ra ngoài đi chơi một chút.”

Dạ Sâm xót người “Ngủ ít không tốt cho sức khỏe.”

Nhậm Cảnh trấn an “Chiều anh sẽ tranh thủ ngủ.”

Dạ Sâm thấy Nhậm Cảnh thật sự muốn đi, liền chiều anh “Chúng ta đi ngắm sông Xen nhé?”

“Ừm.”

Thời gian này du khách rất đông, tháp Eiffel gần như biến thành tháp người. Nhưng đã đến Pháp, thì ai ai cũng phải đến tháp Eiffel, cũng giống như đến Bắc Kinh thì phải đến Thiên An Môn vậy.

Dạ Sâm không có hứng muốn đi. Nhậm Cảnh cũng không muốn đi. Anh chỉ muốn được cùng Dạ Sâm đi dạo trên con đường yên tĩnh, cho dù là ở đâu, cạnh sông Xen hay ao đầm lầy lội, chỉ cần có cậu, cảm giác kiên định và hạnh phúc đều sẽ tràn đầy, thỏa mãn.

Có những khoảng thời gian rất dài, hai người chẳng ai nói câu gì, chỉ nắm chặt tay nhau bước từng bước từng bước theo tiếng hít thở mà đi xa. Tựa như sông Xem không có điểm cuối, con đường mà họ đi không có điểm cuối.

Đến trưa, Nhậm Cảnh nói “Đi ăn cơm đi.”

Dạ Sâm sợ anh mệt, vội đáp “Ừ.”

Sau đó, cậu lại tiếp lời, nhận việc “Tôi mời khách nhé, tôi…”

Nhậm Cảnh cắt ngang “Anh đặt chỗ rồi.”

Dạ Sâm không hỏi anh đặt chỗ nào, chỉ nói “Vậy lần sau tôi mời vậy.”

“Ừ.” Nhậm Cảnh cười cười.

Tới nhà hàng, Dạ Sâm vừa nhìn tấm bảng hiệu quen thuộc, tinh thần đã thắt chặt.

"Thực đơn của nhà hàng này ngon lắm, hôm qua Cesar còn mời anh đến đây ăn trưa."

Cesar là đạo diễn của đoàn phim, mời cơm Nhậm Cảnh là chuyện hết sức bình thường.

Dạ Sâm hiểu ra… Cậu đoán, nhất định là vì thế nên Nhậm Cảnh mới nhìn thấy cậu và Dụ Tinh Triết.

Chuyện này… Có nên giải thích không?

Cảm giác… Hơi xấu hổ thì phải!

Dạ Sâm day dứt, cuối cùng chọn giải pháp "không biết".

Sau khi vào vị trí bàn đặt trước, Dạ Sâm lại phát hiện đây chính là chỗ cậu đã ngồi ngày hôm qua!

Chỉ có điều, phía đối diện đã đổi từ Dụ Tinh Triết sang Nhậm Cảnh.

Hệ thống đi chết đi cảm thán "Đúng là ghen cũng khác người."

Dạ Sâm "…" Cái cảm giác vừa căng thẳng vừa ngọt ngào này là sao? Không phải cậu có tật xấu gì đấy chứ?

Lúc gọi món, Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm "Em có muốn ăn món nào không?"

Dạ Sâm đáp "Không, tôi ăn gì cũng được."

Nhậm Cảnh gọi ốc sên nướng bơ tỏi, gà tây đút lò, tôm hùm nướng… Tất cả đều là những món hôm qua Dạ Sâm từng ăn, thậm chí món khai vị, món tráng miệng, rượu vang cũng y hệt.

Dạ Sâm rất muốn giải thích quan hệ của mình với Dụ Tinh Triết. Thế nhưng Nhậm Cảnh lại nửa chữ không đề cập tới, nửa chữ không bóng gió ám chỉ, khiến cho Dạ Sâm cũng không biết đường nào mà mở miệng.

Suốt quá trình đợi món, Dạ Sâm cố tình dẫn dắt nhiều lần, có điều khả năng né tránh của Nhậm Cảnh quá tốt, luôn luôn có thể đúng lúc đúng chỗ đánh trống lảng.

Đợi khi đồ ăn bưng lên, Dạ Sâm bị mỹ thực mê đắm, chuyện gì cũng quên béng, chỉ nhớ tập trung đánh chén.

Ăn xong, cậu phát hiện rượu rỗng hai chai.

Trời ơi, sao mà uống nhiều quá vậy trời!

Cái loại rượu ngon vài thập niên này, sau khi uống xong sẽ ngấm rất mạnh, hai chai… Còn không sợ say chết hay sao.

Nhìn giám đốc Dụ một chai đã ngã trái ngã phải, vậy Nhậm Cảnh…

Dạ Sâm hỏi "Anh vẫn ổn chứ hả?"

Nhậm Cảnh nhìn như không hề bị gì đáp "Có thể có chuyện gì?"

Dạ Sâm chả dám tin mấy tên ma men. Lần trước Dụ Tinh Triết không phải cũng trông có vẻ bình thường, nhưng đợi đến khi vào thang máy lại lộ nguyên hình ngay đấy sao?

"Uống say?"

Nhậm Cảnh thế mà lại thẳng thắn thừa nhận "Ừ."

Dạ Sâm "…" Con ma men này được phết.

Nhậm Cảnh hỏi tiếp "Ăn xong chưa?"

Dạ Sâm đáp "Xong rồi."

"Vậy chúng ta về thôi."

Dạ Sâm lo lắng nhìn anh "Anh đứng được không?" Nhất định phải đứng được đấy nhé, anh còn cao hơn cả Dụ Tinh Triết, tôi sợ bị anh đè chết lắm.

Nhậm Cảnh tương đối thành thật "Thử đã."

Dạ Sâm "!!!" Đáng lo quá đi!

Nhậm Cảnh đứng dậy, Dạ Sâm vội ghé đến gần, thầm nghĩ nếu như anh có ngã xuống thì mình cũng có thể miễn cưỡng đỡ được người.

Kết quả Nhậm Cảnh lại đứng khá vững, đến cả trạng thái ngất ngưởng cũng không bị.

Dạ Sâm vốn định đỡ anh, lúc này bị đổi thành được anh nắm tay.

Nhậm Cảnh bước đi cũng vững, vào thang máy xong cũng vẫn vững.

Dạ Sâm không khỏi yên lòng, đánh giá tửu lượng của Nhậm Cảnh thực tốt, uống hai chai mà chưa say!

Nhắc tới mới nhớ, người uống say chả bao giờ nói mình say hết, cũng như cậu ý, nếu mà uống say, cậu nhất định sẽ nói: Ông không say, ông ngàn ly cũng không say, ông còn uống tiếp được!

Nhưng, người uống xong thừa nhận mình say kiểu Nhậm Cảnh lại căn bản không hề say. Đây là luật!

Có điều, rất nhanh, Dạ Sâm đã phát hiện Nhậm Cảnh say, chỉ là cách say có phần vi diệu.

Hai người vào thang máy khoảng mười giây, Dạ Sâm mới nhận ra thang máy hình như không xuống tầng hầm.

Cậu nhúc nhích định ấn nút, Nhậm Cảnh đã kéo cậu lại.

Dạ Sâm chớp chớp mắt "Thang… Tháng máy không xuống tầng hầm." Thang máy không đi, xuống thế nào được?

Đáng tiếc, cậu vừa dứt lời, Nhậm Cảnh liền cúi đầu hôn.

Dạ Sâm trợn trừng mắt, phát ra tiếng rên khẽ.

Cái này tạo cơ hội cho Nhậm Cảnh xâm lấn. Anh chen vào miệng cậu, hương rượu nguyên chất giống như dòng điện khiến người tê dại.

Dạ Sâm bị hôn đến hoa mắt chóng mặt. May mà cậu vẫn nhớ được đây là thang máy, nên nhanh chóng đẩy Nhậm Cảnh ra.

Nhưng Nhậm Cảnh lại một mực nắm chặt cổ tay cậu hôn tiếp.

Dạ Sâm gắng gượng né tránh "Sẽ, sẽ bị người thấy."

Nhậm Cảnh dán môi lên môi cậu "Thấy thì sao? Anh chỉ hận không thế để tất cả mọi người đều thấy."

Tim Dạ Sâm nhói lên, đại não trống rỗng.

Nhậm Cảnh hôn thêm một chút, cuối cùng chuyển tới trán cậu làm cái kết xong mới đưa tay ấn nút thang máy.

Đến khi vào xe rồi, Dạ Sâm hãy còn ngây ngốc. Trong đầu cậu tràn ngập câu nói kia của Nhậm Cảnh.

Cậu không tài nào hình dung nổi tâm tình của mình lúc này, vừa vui vẻ, vừa hưng phấn, lại vừa hoảng hốt.

Nhậm Cảnh quả nhiên thích cậu.

Ừm… Cậu cũng thích Nhậm Cảnh.

Dạ Sâm sung sướng cười.

Xe bắt đầu khởi động, Nhậm Cảnh cũng im lặng. Dạ Sâm nhỏ tiếng gọi anh "Nhậm Cảnh?"

Không ai đáp.

Cậu sáp đến nhìn, hóa ra Nhậm Cảnh đã ngủ.

Xem ra uống say thật rồi…

Dạ Sâm nhìn anh một lúc lâu, càng nhìn càng thấy người đẹp trai, ba trăm sáu mươi độ không góc chết, sao có thể đẹp đến thế được nhỉ!

Nhìn nhìn, cậu chợt nhớ ra một chuyện.

Vẫn hay nói… Rượu say loạn tính…

Dạ Sâm chọc chọc Nhậm Cảnh, Nhậm Cảnh không nhúc nhích.

Cậu thầm nghĩ "Say thành vầy rồi còn loạn tính được không?"

Hệ thống đi chết đi sâu xa đáp "Cậu có thể thử."

Dạ Sâm "…"

28. Chương 28

Dạ Sâm thẹn quá hóa giận "Thử cái rắm!"

Hệ thống đi chết đi nói "Vậy cậu hỏi tôi làm gì?"

"Hôm đó…" Dạ Sâm thành thật "Nhậm Cảnh không say đúng không?"

Đi chết đi khẳng định "Chắc chắn không! Anh ta không uống, nếu không, anh ta đưa cậu về thế quái nào được? Uống rượu lái xe là phạm pháp đó!"

Dạ Sâm hỏi "Anh ấy tự lái?"

Hệ thống đi chết đi đáp "Đúng, anh ta còn kêu trợ lí về trước mà."

Dạ Sâm "!!!"

Đi chết đi "Không cần xúc động đâu, hôm đó Nhậm Cảnh tỉnh lắm. Anh ta đưa cậu về đến cửa nhà, cậu tìm không thấy chìa khóa thì gấp đến phát khóc. Nhậm Cảnh liền tìm giúp cậu, nhưng mà cuối cùng vẫn là tìm mãi không thấy…"

Vẻ mặt Dạ Sâm nghệt ra "Cửa nhà tôi không phải dùng vân tay mở à!"

Đi chết đi đáp "Đấy, thế nên có đánh chết cậu, cậu cũng đâu tìm được chìa khóa đâu."

Cậu chỉ uống say thôi mà, sao chỉ số thông minh lại biến thành số âm vậy chứ!

Đi chết đi kể tiếp "Không vào được nhà, Nhậm Cảnh mới hỏi cậu có muốn về nhà bố mẹ không. Cơ mà cậu nhất quyết nói không, còn nói gì mà mình uống say về sẽ bị đánh, mông nở hoa các kiểu…"

Dạ Sâm "…"

"Nhậm Cảnh định đưa cậu đến chỗ Cố Khê, kết quả cậu đòi đi khách sạn, thậm chí gọi cả điện đặt phòng, ừm, phòng tổng thống hẳn hoi."

Dạ Sâm thật sự không nhớ!

Hệ thống đi chết đi "Nhậm Cảnh đưa cậu đến khách sạn, nhưng ai ngờ vừa vào phòng cậu liền khóc sướt mướt, khóc đến nỗi thở không ra hơi."

Dạ Sâm xẩu hổ "Sao có thể? Tôi làm gì mà phải khóc?"

"Ai biết. Cứ như kiểu oan ức hết phần thiên hạ ấy. Nhậm Cảnh hỏi cậu cậu cũng không nói, cứ ngồi khóc tu tu. Khóc xong thì bắt đầu la hét đòi tắm."

"Nhậm Cảnh bật nước cho cậu, cậu liền tự mình cởi sạch chui vào bồn tắm. Vừa vào đã kêu nước nóng khiến Nhậm Cảnh phải chế thêm nước lạnh. Có nước lạnh cậu lại kêu lạnh. Anh ta đành thêm nước nóng cho cậu, ai dè lần này cậu lại kêu nóng. Biết từ yếu ớt viết thế nào không? Cứ nhìn cậu đi rồi biết."

Dạ Sâm "……."

Đi chết đi hắng giọng "Sau đó à, Nhậm Cảnh bị cậu làm cho toàn thân ướt nhẹp, trượt chân ngã. Cậu thấy thế, vô cùng trượng nghĩa muốn đi đỡ anh ta. Mà ai ngờ đâu lại thành… Cưỡi trên người anh ta."

Dạ Sâm hít sâu "Ngừng ngừng ngừng!"

Hệ thống đi chết đi chân thành "Nói thật nhé, có thể nhẫn nhịn lâu như vậy, Nhậm Cảnh đúng là người đàn ông đích thực."

Dạ Sâm mặt đỏ bừng, ấp úng "Nhậm, Nhậm Cảnh…"

"Ờ, anh ta chắc chắn là thích cậu từ lâu rồi."

Dạ Sâm ngẩn ngơ "Nhưng tôi có thân với anh ấy đâu? Trước đây không chỉ không tiếp xúc, mà tôi còn tận lực né tránh anh ấy."

Đi chết đi vô cùng hiếu kì "Sao cậu né tránh anh ta?"

Dạ Sâm ăn ngay nói thật "Người với người đó, cậu hiểu không."

Đi chết đi đảo mắt "Cho nên nói, cậu ghét anh ta thực ra là vì ghen tị à?"

"Không… Không khác lắm. Cao hơn tôi, đẹp trai hơn tôi, diễn xuất lại cách xa tôi mười con phố… Anh ấy còn trẻ đã có những thứ mà có khi cả đời tôi không có, thì tôi ghen tị một chút cũng bình thường thôi mà."

Đi chết đi mỉa mai "Coi cái tiền đồ nhà cậu kìa!"

Dạ Sâm bứt rứt hỏi "Sao anh ấy lại thích tôi?" Bọn họ lúc trước lại chưa từng xuất hiện cùng nhau.

Đi chết đi đáp "Không phải hỏi anh ta là được rồi sao."

Dạ Sâm "…" Nói thì dễ, nhưng cậu làm sao mà đi hỏi cái chuyện xấu hổ như thế được đây?

Đi chết đi đột nhiên ơ ơ a a một tiếng nói "Nhiệm vụ tùy cơ: Để Nhậm Cảnh gối đầu lên chân cậu ngủ một tiếng, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Khóe miệng Dạ Sâm giật giật.

Đi chết đi xúi giục "Tôi nói này, sao cậu có thể chậm nhiệt thế nhỉ, cậu nhìn người ta xem, ngủ đến là khổ sở! Cậu không biết đường đổi cho anh ta cái tư thế nào thoải mái hơn à?"

Dạ Sâm sâu xa đáp "Cho nên, cậu đây là đang "nhắc nhở" tôi?"

Đi chết đi đắc ý "Còn không cảm ơn ba ba? Cho đề tốt thế còn gì!"

Dạ Sâm thầm nghĩ xé xác hệ thống.

Dạ Sâm băn khoăn. Đồng chí lái xe phía trước mắt nhìn thẳng, tay lái chuẩn, tuyệt đối không ngoảnh lại nhìn lấy một lần.

Hình như sẽ không bị ai thấy…

Dạ Sâm trộm nhìn Nhậm Cảnh đang ngủ, nhỏ giọng gọi "Nhậm Cảnh?"

Nhậm Cảnh đến mí mắt cũng không động.

Ngủ say rồi. Dạ Sâm ngẫm đến việc tối qua anh chỉ ngủ chốc lát, đoán có thể anh đang rất mệt.

Cậu không khỏi sinh ra cảm giác đau lòng. Mặc dù nhìn qua, Nhậm Cảnh vô cùng thành công, có thể đạt được những thứ mà vô số người đến nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng phía sau nó, anh cũng phải bỏ ra không ít mồ hôi và xương máu.

Làm gì có miếng bánh nào không dưng rơi từ trên trời rơi xuống? Không liều mạng, dựa vào cái gì mà đạt tới thành công?

Thế giới này trước giờ vốn luôn tàn khốc, bất công.

Dạ Sâm khẽ thở dài, hơi chuyển anh nằm xuống.

Thân thể Nhậm Cảnh cũng thuận theo động tác của cậu. Dạ Sâm chẳng gặp khó khăn gì đã ngả được đầu anh lên đùi mình.

Không gian trong xe khá rộng rãi, Nhậm Cảnh dù không thể duỗi thẳng hai chân, nhưng như này, so với tựa đầu lên cửa kính vẫn thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc đầu, Dạ Sâm chỉ chăm chú nhìn ra ngoài. Nhưng có lẽ nhìn mãi không chịu được, đường nhìn của cậu vòng vo một hồi lại quay về trên mặt Nhậm Cảnh.

Thật là đẹp. Đẹp y như ngôi sao sáng nhất trên trời đêm, vĩnh viễn làm người lóa mắt.

Mà may sao, ngôi sao này lại đang gần cậu trong gang tấc.

Khóe miệng Dạ Sâm cong cong, dáng cười ngọt như kẹo mật.

Hai mươi phút sau, xe về đến đích. Đồng chí lái xe đợi ba phút mà vẫn chưa thấy Dạ Sâm bước ra, có chút nóng lòng. Anh ta vội vàng lôi điện thoại ra cầu cứu với đám người trong nhóm chat "Làm sao đây, xe đến khách sạn rồi mà lão đại còn chưa tỉnh. Đại bảo bối có vẻ không lỡ đánh thức anh ấy, tôi nên làm gì bây giờ?"

Không đợi người đáp lại, anh ta đã lập tức bổ sung thêm một câu "Nhấn mạnh: Lão đại gối lên đùi đại bảo bối ngủ. Nhấn mạnh đấy."

Nhóm người lập tức nổ tung: "Đánh thức cái rắm chứ đánh thức! Để lão đại ngủ đi, tối qua anh ấy một đêm không ngủ đấy cậu có biết không?"

Phía sau một loạt "+1" "+10086" "+số căn cước".

Lái xe khóc chít chít "Lẽ nào bảo tôi cứ ở đây làm bóng đèn?"

"Đó là vinh hạnh của cậu."

"Vinh hạnh của cậu."

"Vinh hạnh."

Đồng chí lái xe "…"

Dạ Sâm thực chất cũng hơi xấu hổ. Xe ngừng là cậu biết đến nơi rồi, nhưng nhiệm vụ hãy còn bốn mươi phút, cậu xuống xe cái là Nhậm Cảnh tỉnh ngay. Mà anh tỉnh, cậu cũng đâu thể không biết ngại mà ấn anh lại đùi mình kêu ngủ thêm bốn mươi phút đây? Quá… Quá là kì cục rồi!

Cho nên cậu mới giả như không biết xe đã dừng, tiếp tục duy trì nguyên trạng, để Nhậm Cảnh ngủ tròn một giờ.

Bốn mươi phút này thật sự làm khó đồng chỉ lái xe mà.

Anh ta vừa phải gánh vác trọng trách cao cả là báo cáo tình hình cho nhóm chat, vừa phải chăm chăm điều chỉnh nhiệt độ trong xe, lại vừa phải ăn bánh gato một cách thụ động. Đã thế, trọng điểm lại còn phải duy trì nụ cười!

Năm phút cuối cùng, Nhậm Cảnh đột nhiên động đậy.

Dạ Sâm căng thẳng! Không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ được!

Cậu nhanh chóng vỗ vỗ Nhậm Cảnh như vỗ trẻ em. Đồng chí lái xe thông qua gương chiếu hậu nhìn thấy cảnh này… Ừm… Cũng gần như ăn phải cỡ trăm triệu kí kem tươi.

Nhậm Cảnh ngủ tiếp khiến Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm.

Hệ thống đi chết đi cổ vũ "Kiên trì, còn ba phút nữa thôi."

Dạ Sâm thầm nghĩ, cũng chả phải chuyện gì to tát.

Nhưng mọi thứ đều không thể nói trước, một khi nói trước liền định chắc là bước không qua.

Ba phút này, Nhậm Cảnh bỗng dưng mở mắt!

Dạ Sâm choáng váng.

Mắt Nhậm Cảnh hơi mất tiêu cự, phải một lúc mới hoàn toàn tỉnh táo. Anh rất nhanh đã phát hiện được chuyện gì đang xảy ra.

Dạ Sâm vội nói "Ngủ một lúc nữa đi!"

Nhậm Cảnh đáp “Như vậy em sẽ mệt lắm.”

Nói xong, anh định ngồi dậy. Dạ Sâm sốt ruột đè anh lại “Tôi không mệt, anh ngủ lúc nữa đi.” Tôi van anh đấy, ngủ thêm ba phút nữa thôi cũng được!

Khắp mặt Nhậm Cảnh đều là ý cười. Anh giơ tay ôm lấy gáy cậu, kéo xuống hôn.

Dạ Sâm bị hôn trở tay không kịp.

Đồng chí lái xe hai tay che mắt, chỉ chừa lại một khe hở bé xíu nhòm qua kính chiếu hậu. A a a! Một tên thẳng nam như anh ta vì sao lại phải ở đây ăn bánh gato nam nam chứ! Đã thế, cái bánh này lại còn vừa thơm vừa ngọt!

Hôn cũng hôn rồi, ngủ tiếp đương nhiên là chuyện bất khả thi.

Nhậm Cảnh nhìn đồng hồ “Anh ngủ lâu thật.”

Dạ Sâm phát khóc “Không lâu.” Thật sự không lâu, còn kém hẳn ba phút nữa cơ QAQ!

Nhậm Cảnh lại hôn cậu một chút “Tối có bữa tiệc, em đi cùng anh nhé?”

Dạ Sâm ngẩn người “Tôi đi hợp không?”

Nhậm Cảnh đáp “Hợp quá ấy chứ.”

Dạ Sâm nghe mà đỏ cả tai “Ừm.”

Nhậm Cảnh lại nói “Anh đi tắm, em có muốn về phòng ngủ một chút không?”

“Ừm.”

Nhậm Cảnh nói với đồng chí lái xe “Chạy đến tầng hầm đi.”

Lái xe vội đáp “Được.”

Sau khi xe vào đến tầng hầm, Dạ Sâm hãy còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đợi xuống xe, cậu mới hiểu.

Nhậm Cảnh hỏi "Chân tê hết rồi hả?"

Dạ Sâm "..."

"Đừng nhúc nhích." Anh khom lưng bế cậu lên.

Dạ Sâm "!!!"

Nhậm Cảnh nhỏ giọng "Không sao, không ai thấy đâu."

Đây, đây không phải vấn đề ai thấy với không ai thấy! Đây, đây...

Hệ thống đi chết đi trêu chọc "Đúng là không nhìn nổi nữa rồi!"

Dạ Sâm "..."

Nhậm Cảnh ôm cậu khá dễ dàng. Dạ Sâm cảm thấy xấu hổ gần chết. Nhưng quả thực cậu đứng không nổi nữa, ngồi im không nhúc nhích gần (nhấn mạnh gần) một tiếng, cho dù là ai thì cũng tê cứng cả thôi.

Cũng may không ai thấy. Thang máy rất nhanh đã lên đến nơi. Sau khi vào phòng, Nhậm Cảnh đặt Dạ Sâm xuống ghế sofa.

Dạ Sâm không dám nhìn anh "Không sao, đợi một lúc là ổn."

Nhậm Cảnh nói "Anh đi tắm."

"Ừm."

Trước khi đi, Nhậm Cảnh lại nói thêm "Lát gặp."

Dạ Sâm lung tung ứng tiếng.

Cậu ngồi trong phòng một lúc, cảm thấy khá là nóng, trong khi điều hòa đã chỉnh đến mức thấp nhất. Thế là, cậu quyết định cũng dậy đi tắm. Tắm xong đương nhiên không thể mặc lại đồ cũ, Dạ Sâm chọn lấy một bộ trong số những bộ vừa mua hôm nay.

Lúc mặc, Dạ Sâm có chút bồn chồn: Chắc là, chắc là cậu sẽ không mặc giống Nhậm Cảnh đâu đúng không?

Dù gì, bọn họ mỗi người đều mua tận tám chín bộ, dưới tình huống không giao hẹn trước, mặc giống nhau rất khó!

Dạ Sâm tự tin là thế, nhưng lúc bước ra nhìn thấy Nhậm Cảnh…

Biểu tượng logo của Versace trên nền áo phông trắng không nên rõ ràng như vậy đâu!

Dạ Sâm cúi đầu nhìn chính mình…

Hai người bọn họ thật sự mặc y như nhau!!!

Nhậm Cảnh nở nụ cười "Thật là trùng hợp."

Dạ Sâm "… Ừm… Thật trùng hợp."

Hệ thống đi chết đi lặp lại "Đúng là không nhìn nổi nữa rồi!"

Dạ Sâm oán nó "Vậy cậu đừng nhìn nữa!"

Hệ thống đi chết đi ha ha bật cười. Nụ cười này muốn bao nhiêu đê tiện liền có bấy nhiêu đê tiện!

Dạ Sâm định nói "Tôi đi thay bộ khác…" Nhậm Cảnh đã nắm tay cậu nói "Đi thôi, thời gian không còn sớm nữa."

Nếu thế này mà tham gia tiệc thật…

Nhậm Cảnh trấn an cậu "Không sao đâu, toàn người quen mà."

Dạ Sâm tự dưng có cảm giác như đi thừa nhận với cả thế giới.

Nhưng nhìn Nhậm Cảnh vui như vậy, cậu không đành lòng làm trái ý anh.

Thôi thì… Cứ vậy đi!

Dạ Sâm và Nhậm Cảnh bước ra khỏi cửa. Dương "đại tổng quản" trước giờ mặt không đổi sắc cũng phải nhướn mày, khe khẽ "ồ" một tiếng trong lòng ra chiều thấu hiểu.

Dọc đường đi, Dạ Sâm luôn ở trong trạng thái căng thẳng, tựa như hai người đang đến cục dân chính lấy giấy chứng nhận không bằng.

Còn Nhậm Cảnh thì một mực tươi cười, kiểu như anh đã lấy được vợ rồi đây.

Chỉ thương cho đồng chí lái xe và Dương Sâm ngồi trước, rõ là kết hôn cả rồi đấy, nhưng vẫn tự sinh ra lỗi giác bản thân là một kẻ FA bền vững.

Tới nhà hàng, mọi người cùng nhau xuống xe. Dạ Sâm trăm tính ngàn tính, nhưng lại quên mất không tính đến chuyện đụng độ người quen.

Dụ Tinh Triết nhìn thấy Dạ Sâm, khá là bất ngờ kêu lên "A Sâm?"

Dạ Sâm cũng bất ngờ đáp "Cậu cũng ở đây à?"

Dụ Tinh Triết nhanh nhạy phát hiện ra Nhậm Cảnh đang đứng cạnh cậu.

—- Một Nhậm Cảnh mặc đồ tình nhân với Dạ Sâm!

29. Chương 29

Nhậm Cảnh lên tiếng chào hỏi.

Dụ Tinh Triết nhìn qua nhìn lại bọn họ ba lượt, cuối cùng mím môi nói "Các cậu đi cùng nhau à?"

Dạ Sâm thực sự có chút ngại, cảm giác cứ như dẫn "bạn zai" về ra mắt người lớn, còn mặc đồ tình nhân, muốn bao nhiêu ấy liền có bấy nhiêu ấy.

Dạ Sâm chưa nói gì, Nhậm Cảnh đã đáp trước "Sâm Sâm nói hai người quen nhau từ nhỏ, nếu đã là bạn bè, thì chúng ta đi cùng nhau đi."

Sâm Sâm! Bạn bè!

Dụ Tinh Triết nháy mắt nổ thành pháo hoa. Anh ta nhìn chằm chằm Dạ Sâm, môi hơi động, hiển nhiên đang nổi bão.

Dạ Sâm lần đầu tiên nghe được Nhậm Cảnh gọi mình như thế… Ừm… Rất rất rất là ngượng!

Chỉ có điều, bây giờ không phải lúc nghĩ cái này, cậu phải trấn an Dụ Tinh Triết cái đã.

Dụ Tinh Triết chắc chắn là tức điên rồi. Cái này Dạ Sâm hiểu mà, lúc đầu, Cố Khê tưởng cậu thích Nhậm Cảnh cũng gần thế đấy thôi.

Không có nguyên nhân gì đặc biệt hết, chỉ đơn giản là cảm thấy không vui do bị giấu diếm, sau đó một suy ba ba suy mười, suy thành một ngày nào đó cậu có đối tượng kết hôn cũng không nói cho bọn họ, bọn họ liền bạo phát!

Dạ Sâm mở miệng giục "Chúng ta vào đi."

Ba người mỗi người dẫn theo một trợ lí cứ đứng mãi thế này thật chắn đường.

Vào á? Dụ Tinh Triết chỉ muốn cầm dao chém người chứ ở đó mà vào!

Cũng may, đúng lúc này đạo diễn Cesar đến. Ông ta là một người đàn ông trung niên để râu, dáng người phát tướng, nhưng thoạt nhìn lại khá thân thiện. Ông cười nói "Đến rồi à, hình như tôi đến muộn thì phải."

Nhậm Cảnh đáp "Chúng tôi cũng vừa đến thôi."

Cesar nhìn Dạ Sâm, hai mắt sáng lên "Vị này là?"

Nhậm Cảnh giới thiệu xong, Caser ý nhị hỏi "Các cậu…"

Nhậm Cảnh cười vô cùng hàm xúc, ánh mắt nhìn Dạ Sâm cũng sắp chìm chết người. Nhưng sợ Dạ Sâm xấu hổ, anh lại tương đối tâm lí nói "Chúng ta vào trước đã."

Dụ Tinh Triết "!!!" Mẹ nó, mắt muốn mù luôn rồi!

Dụ Tinh Triết tuy tính khí nóng nảy, nhưng hiện tại anh ta đã không còn là thiếu niên mới mười bảy mười tám tuổi, không còn hở cái là nổi điên, cho nên vẫn gắng gượng nhẫn nhịn được. Lúc này, mặc kệ trong lòng đang là máu chảy đầm đìa, ngoài mặt anh ta vẫn duy trì thái độ bình thường, ngoại trừ có phần lạnh lùng hơn tí xíu thì không đến nỗi nào.

Người trên bàn ăn không nhiều lắm. Mọi người đều quen biết Nhậm Cảnh và Dụ Tinh Triết.

Nhậm Cảnh và Dụ Tinh Triết có lẽ cũng biết nhau từ trước, nhưng xem chừng chỉ là bạn xã giao tiếp xúc thoáng qua chứ không có quan hệ thân thiết gì.

Cơ mà, cả hai lại khá là ăn ý khi không ai khiến Dạ Sâm khó xử.

Nhậm Cảnh không ở trước mặt nhiều người "show ân ái", Dụ Tinh Triết cũng không bám theo chất vất Dạ Sâm.

Dạ Sâm tương đối thoải mái. Những người ở đây đều thuộc loại EQ cao cấp, không cần biết thân phận của Dạ Sâm là gì, chỉ cần nhìn đồ đôi của cậu với Nhậm Cảnh thôi, cũng đủ để họ đối xử nhã nhặn với cậu rồi.

Nhậm Cảnh không quan tâm Dạ Sâm một cách trắng trợn mà để tâm từng chi tiết nhỏ. Giống như lúc nào anh cũng chú ý tới cậu. Dạ Sâm chỉ cần liếc mắt một cái, Nhậm Cảnh sẽ biết ngay là cậu đang tìm tương đen, sau đó chuyển đồ đến vị trí thuận tiện cho cậu dùng.

Những điều này người khác không thấy, nhưng Dụ Tinh Triết lại thấy rõ mồn một.

Miếng sườn bò nướng bỗng chốc như biến thành thịt bò nướng ướp ớt.

Dụ Tinh Triết nhấc ly rượu tu hơn nửa, tiếc là lửa không những không tắt mà trái lại càng phừng phừng rực cháy.

Nhậm Cảnh nhìn anh ta cười "Tửu lượng của giám đốc Dụ thật tốt."

Dụ Tinh Triết đáp "Sao bằng Nhậm ảnh đế được."

Nhậm Cảnh lắc đầu "Tôi không uống được đâu, một chút là say rồi."

"Đừng khiêm tốn thế, tôi lại nghe đâu, Nhậm ảnh đế đây là ngàn chén không say ấy chứ."

Cesar cắt ngang trêu "Dụ, cậu đừng có mà khiêu khích Nhậm, tửu lượng cậu ta tốt lắm đó."

Dụ Tinh Triết ngoài cười nhưng trong không cười "Gặp tri kỉ ngàn ly cũng thiếu, hiếm khi mới vui như hôm nay, tôi đến mở mấy chai rượu ngon đi!"

Nói xong, anh ta gọi phục vụ cho sáu chai rượu vang sáu số.

Tim Dạ Sâm rơi lộp bộp kêu lên "A Triết…"

Dụ Tinh Triết nhướn mày liếc cậu hạ lệnh "Gọi anh!"

Dạ Sâm "..."

Dụ Tinh Triết khoát tay "Mà thôi, xưng hô từ bé rồi, không chấp cậu nữa."

Câu này cũng chẳng phải dạng vừa, nói gần nói xa, cốt là để chứng tỏ tình thân từ lâu đây mà.

Nhậm Cảnh mặt không đổi sắc, giọng điệu bình ổn nói "Nếu giám đốc Dụ đã uống được như vậy, thì tôi đây cung kính không bằng tuân lệnh rồi."

Dạ Sâm vội quay sang nhìn anh "Anh mới uống lúc trưa mà!"

Nhậm Cảnh trấn an cậu "Không sao đâu!"

Trong mắt Dạ Sâm tràn đầy lo lắng. Cậu lo thật đi ấy chứ, trưa mới uống hai chai, tối đã đòi uống tiếp, không sợ hư người sao!

Tâm Dụ Tinh Triết chua loét, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra không để ý nói "Đừng cậy mạnh, không uống được thì thôi đừng uống."

Lời này ám thị vô cùng rõ ràng.

Nhậm Cảnh không đáp, chỉ giơ tay ra hiệu cho phục vụ rót rượu.

Dạ Sâm thở dài.

Chuyện gì đây? Sao lại có mùi thuốc súng vậy?

Tuy thế, những người khác lại thấy khá thú vị. Từ góc độ của bọn họ thì: Nhậm Cảnh và Dạ Sâm yêu nhau say đắm, Dụ Tinh Triết lại là bạn thân từ nhỏ của Dạ Sâm. Lúc này, Dụ Tinh Triết ước chừng là nổi tính "anh cả", muốn dạy dỗ Nhậm Cảnh một trận.

Giám đốc Dụ: Mẹ kiếp!

Giữa lời ra tiếng vào nhộn nhịp của quần chúng vây xem, bữa cơm "vui vẻ hòa thuận" kết thúc bằng cảnh cả Dụ Tinh Triết và Nhậm Cảnh đều say khướt.

Thế nhưng, cả hai tên say này đều là "người từng trải", say cũng không thể hiện ra ngoài mà trông hoàn toàn như người bình thường.

Tan tiệc, giám đốc Dụ được trợ lí đỡ đi, còn Dạ Sâm nắm tay Nhậm Cảnh dắt về xe. Cả hai vừa lên xe, Nhậm Cảnh liền ấn cậu lên ghế hôn.

Dạ Sâm bị hôn đến phát say. Cậu nhỏ giọng kêu lên "Nhậm, Nhậm Cảnh…"

Nhậm Cảnh trăm phần trăm là say. Anh ôm cậu, âm thanh mềm mại như kẹo đường "Sâm Sâm."

Dạ Sâm bị gọi đến run rẩy.

Nhậm Cảnh lại nói "Bảo bối của anh."

Dạ Sâm, Dạ Sâm, từ cái tên này có thể thấy cậu vốn sinh ra là để yêu thương.

Sâm, ý nghĩa chính là vật báu. (: vật báu)

Cha Dạ mẹ Dạ coi con độc nhất là cậu như bảo bối, mà đâu biết rằng, trên đời này vẫn còn một người coi cậu như bảo bối, một bảo bối chỉ để cất giữ trong tim.

Dạ Sâm hai má đỏ ửng, tâm tình ngọt ngào.

"Nhậm Cảnh…" Cậu kích động đến muốn bật ra ba chữ kia.

Nhưng Nhậm Cảnh đã nhỏ giọng nỉ non "Đừng rời xa anh."

Dạ Sâm giật mình.

Hệ thống đi chết đi khịt mũi.

Dạ Sâm tưởng mình nghe nhầm.

"Nhậm Cảnh vừa nói gì vậy?"

Đi chết đi đáp "Cầu cậu đưa anh ta về nhà."

Khóe miệng Dạ Sâm giật giật "Lời cậu nói mà đáng tin, chắc heo cái cũng trèo được cây mất."

Đi chết đi ha ha bật cười.

Dạ Sâm nhìn sang Nhậm Cảnh, anh đã nhắm mắt ngủ từ bao giờ.

Ngủ rất yên ắng, ngủ rất sâu, nhưng tay vẫn một mực nắm chặt cậu không buông, tựa như đến cả trong mơ anh cũng không dám thả lỏng. Anh sợ, anh chỉ cần khẽ buông tay, vật báu của anh sẽ trôi đi rất xa.

Tâm Dạ Sâm mềm nhũn, khóe miệng hơi hơi cong cong.

Đi chết đi khiêu khích "Nhìn cái bộ dạng nhà cậu kìa, muốn hôn thì hôn đi."

Dạ Sâm đe nó "Câm miệng!"

Đi chết đi ngược lại càng không câm "Đừng nói tôi không nhắc cậu nhé, nhiệm vụ tùy cơ của cậu còn chưa có xong đâu."

Đúng rồi, ban sáng mới ngủ có năm mươi bảy phút, cách thời hạn một tiếng hãy còn ba phút.

Dạ Sâm cẩn thận ngả đầu Nhậm Cảnh lên đùi mình. Cậu cúi đầu nhìn anh, trong mắt tràn đầy ý cười.

Đừng nói ba phút, ba tiếng cậu cũng cam lòng.

30. Chương 30

Nhậm Cảnh hôm nay quả thực uống rất nhiều. Lúc về đến khách sạn, Dương Sâm phải dìu anh mới về được đến phòng.

Dạ Sâm muốn giúp, Dương Sâm đã cản lại nói "Cậu cứ đi theo là được."

Nhậm Cảnh say thành như vậy, nhưng vẫn một mực nắm chặt tay cậu không buông.

Dạ Sâm có phần xấu hổ. Tuy thế, Dương Sâm lại tuyệt nhiên không liếc mắt nhìn. Thậm chỉ đến cả các trợ lí đi cùng cũng không, kiểu như đây là chuyện hết sức bình thường vậy. Hoàn toàn không có ai tỏ ra kinh ngạc hay để ý.

Dạ Sâm thầm nghĩ: Tố chất của đoàn trợ lí nhà Nhậm Cảnh thực không tệ! Cả nhóm đều trầm ổn đáng tin!

Nhóm trợ lí trầm ổn đáng tin với tinh thần yêu ai yêu cả đường đi, nửa đêm không ngừng bàn tán sôi nổi

trong nhóm chat "Đứng gần nhìn mới thấy đại bảo bối càng đáng yêu hơn!"

"Cái bộ dáng cô vợ nhỏ kia quả là ngọt chết người mà!"

"Đáng tiếc lão đại lại say."

"Đáng tiếc +1."

"Đáng tiếc +2."

"Đáng tiếc +…"

"Giải tán giải tán, ở đây không có xe đến trường mẫu giáo đâu nhé." (*)

[Xe đến trường mẫu giáo màu vàng = khai hoàng xe = H.]

May mà Dạ Sâm không biết đến sự tồn tại của cái nhóm "Những tay sai bé nhỏ của Dương đại lão" này, chứ không, đợi cậu vào được nhà chính, cậu lại chẳng cấm chỉ cả đám!

Đêm, Dạ Sâm đi ngủ vô cùng sớm. Sau đó, cậu mơ. Trong mơ có ông nội, có cha mẹ, có Cố Béo. Cậu mặc âu phục trắng, đứng dưới tán cây hoa đào rực rỡ, vừa căng thẳng vừa hồi hộp chờ đợi.

Cậu chờ đợi cái gì?

Chờ Nhậm Cảnh.

Chờ Nhậm Cảnh làm gì?

Trong mơ, mặt Dạ Sâm còn đỏ hơn cả cánh đào bay đầy trời.

Nhậm Cảnh… Nhậm Cảnh…

Con người đúng là thú vị. Có thể mất cả đời cả kiếp cũng không yêu nổi một người, nhưng cũng có thể chỉ liếc qua nhau đã yêu đến si mê ngây dại.

Dạ Sâm mỉm cười, tim đập loạn trong lồng ngực. Niềm vui tựa như được ôm chầm lấy cả biển hoa.

“Cậu có tư cách gì?”

Bỗng dưng, một âm thanh lạnh lùng từ đâu truyền tới.

Cả người Dạ Sâm cứng đờ. Sắc mặt nháy mắt trắng xanh. Cậu xoay người, thấy biển hoa biến thành vực sâu. Trong vực sâu, có một người đàn ông đang đứng. Vẻ mặt anh ta âm trầm, hai mắt lóe ra sự hung ác nham hiểm của loài rắn độc.

Dạ Sâm đứng thẳng, cố giả bộ trấn định lên tiếng “Anh Lan.”

Người đàn ông cười nhạo “Gọi một người muốn giết cậu là anh? Cậu có ngu không?”

Dạ Sâm giật mình tỉnh giấc. Cậu thở dốc, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán.

Cậu quay đầu nhìn phía bên ngoài cửa sổ. Mặt trời đã bắt đầu lên, khoảng không giống như khay ngọc được rửa sạch màu mực đen, từ từ chuyển trắng.

Dạ Sâm hít sâu, tâm trạng dần hồi phục lại. Cái cảm giác bị rắn độc nhìn chằm chằm này cũng rút đi theo bóng đêm.

Cậu đứng dậy vào nhà vệ sinh tắm xong thì hoàn toàn trở lại bình thường.

Hệ thống đi chết đi cân nhắc một chút, rốt cuộc vẫn chọn cách im lặng.

Dạ Sâm thay áo ngủ, ôm điện thoại chơi Liên Quân.

Tuy mạng lag muốn chết, nhưng Dạ Sâm lại may mắn ngoài ý muốn. Cậu dùng Luban đi trận mà lớ ngờ thế nào được ngay quả Quadra Kill (giết 4 tướng địch liên tiếp).

Dạ Sâm vội vàng cap màn hình up lên Wechat, thậm chí còn cố ý bỏ thêm một câu đậm mùi trẻ trâu “Chân ngắn thì sao? Vẫn đại sát thiên hạ nhé!”

Thương thay, đám bạn đểu nhà cậu toàn thuộc loại cú đêm, mới sáng sớm như này căn bản là chẳng ma nào onl, cho nên đến cả cái like cũng không có. Dạ Sâm không vui!

Cậu mở ván mới. Ai ngờ lần này, Luban nhà cậu bị Lý Bạch nhà đối phương bạo sát bảy lần, khiến cậu giận xóc cả hông.

Đại trượng phu co được thì giãn được! Ván sau anh lại là hảo hán!

Dạ Sâm đang định đấu lại, điện thoại đã vang lên âm báo tin nhắn mới.

Lão Cá "Tỉnh?" (Cá: /yú/ – Dụ: /yù/)

Dạ Sâm nhìn thời gian, kinh ngạc thầm nghĩ, mới bảy giờ sáng mà giám đốc Dụ đã dậy rồi cơ á???

Wechat lại tới một tin mới "Tôi thấy cậu đăng status trên bảng tin, bảnh mắt ra đã chơi chơi chơi!"

Dạ Sâm hỏi anh ta "Sao cậu dậy sớm thế?"

Dụ Tinh Triết đáp "Tôi thích."

Dạ Sâm tỏ ý ông đây đếch muốn nói chuyện nữa.

Dụ Tinh Triết rất nhanh nhắn lại, lần này, anh ta nhắn bằng âm thanh "Ra mở cửa cho tôi."

Dạ Sâm sửng sốt "Mở cửa á?"

Giọng Dụ Tinh Triết hơi khàn khàn "Mở mau!" Ngữ khí này giống hệt như đang nghiến răng nghiến lợi nói.

Dạ Sâm rốt cuộc cũng kịp phản ứng "Cậu ở trước cửa phòng tôi à?"

Dụ Tinh Triết không trả lời.

Dạ Sâm lăn khỏi giường, chạy tới nhìn qua mắt mèo, quả nhiên thấy được Dụ Tinh Triết.

Cậu vội vàng mở cửa "Sao tới sớm vậy?"

Dụ Tinh Triết chen vào nhà nói "Khát chết đi được, mau rót cho tôi cốc nước."

Dạ Sâm đi rót nước cho anh ta, lúc bưng nước quay lại, cậu mới nhận ra Dụ Tinh Triết hãy đang mặc quần áo từ tối qua, hơn nữa, tóc tai anh ta lộn xộn, đúng kiểu cả đêm không về. Tim cậu lộp bộp rơi "Tối qua, cậu…"

Dụ Tinh Triết lạnh giọng "Nước."

Dạ Sâm đưa nước cho anh ta.

Dụ Tinh Triết ngửa đầu uống cạn, kiểu như thật sự rất khát.

Dạ Sâm không dám hỏi xem có phải Dụ Tinh Triết chầu trực ngoài cửa phòng cậu cả đêm hay không, và anh ta ở ngoài đó làm gì?

Hiển nhiên, Dụ Tinh Triết cũng không thích bị hỏi, anh ta nói "Tôi đi tắm cái đã."

Dạ Sâm gật đầu "Ừ ừ ừ, tôi đi lấy quần áo khác cho cậu."

Cậu rất hiểu tính tình Dụ Tinh Triết, đặc biệt là cái chứng ép buộc thời kì cuối của anh ta. Bắt anh ta mặc đồ qua đêm chẳng khác nào giết anh ta, nhất là quần áo lại còn ám đầy mùi rượu.

Dụ Tinh Triết tắm rửa thay quần áo xong, cả người nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. Chỉ là tinh thần anh ta vẫn không tốt lắm, mắt có quầng thâm.

Dạ Sâm bồn chồn trong người. Cậu không hỏi, nhưng cậu có thể chắc chắn một trăm phần trăm là Dụ Tinh Triết thức trắng đêm qua.

"Còn muốn uống nước không?" Uống nhiều rượu như vậy hẳn phải khát lắm.

Dụ Tinh Triết đáp "Tôi tự rót."

Anh ta đi rót nước, lúc về cầm theo hai cốc, một cốc là nước lọc, còn một cốc là sữa nóng.

Anh ta giữ lại cốc nước lọc, đưa cho Dạ Sâm cốc sữa nóng.

Dạ Sâm "…"

Dụ Tinh Triết liếc mắt "Uống đi, không dài người ra được thì cũng tốt cho sức khỏe."

Dạ Sâm đúng là có thói quen này. Thời còn học cấp ba, mỗi sáng và tối, cậu đều kiên trì uống hết một cốc sữa nóng để phát triển chiều cao, tuy rằng vẫn luôn vô dụng nhưng thời gian lâu dần, lại thành quen. Nhất là những lúc mơ thấy ác mộng, một cốc sữa nóng sẽ giúp cậu khôi phục tinh thần nhanh chóng.

Dạ Sâm ôm cốc sữa, ngồi khoanh chân trên sofa đánh giá Dụ Tinh Triết.

Dụ Tinh Triết im lặng một lúc, cuối cùng mở miệng "Cậu với Nhậm Cảnh là sao?"

Dạ Sâm thầm nghĩ, quả nhiên là tới vì chuyện này!

Cậu hơi ngại ngùng đáp "Thì, thì thế chứ sao!"

Dụ Tinh Triết nhìn cậu chằm chằm "Không phải cậu với Cố Khê ở bên nhau rồi à?"

Dạ Sâm chớp chớp mắt, ngây ra một lúc "Tôi với anh Khê làm sao có thể ở bên nhau?"

Dụ Tinh Triết tạm ngừng, sau đó hỏi tiếp "Cậu không thích Cố Khê?"

Dạ Sâm "…"

Cậu nhớ tới phán đoán lúc trước của mình, cho rằng Dụ Tinh Triết thích Cố Khê, nên vội vã giải thích "Tôi với anh Khê trong sạch, hoàn toàn không như cậu nghĩ đâu!"

Dụ Tinh Triết trần thuật "Bốn năm trước, tôi nghe thấy cậu tỏ tình với anh ta."

Bốn năm trước?

Dạ Sâm vắt óc suy nghĩ hồi lâu vẫn không ra "Tôi tỏ tình với anh Khê á?"

Dụ Tinh Triết khẳng định "Đúng! Cậu nói cậu thích anh ta từ lâu rồi, thích từ hồi cấp hai."

Dạ Sâm thử tưởng tượng tới cảnh đó, nhất thời nổi đầy da gà "Sao có thể…" Chuyện này kì quặc chả khác quái nào chuyện cậu đi tỏ tình với ba cậu hết! Còn không sợ bị mẹ cậu đánh cho liệt nửa người luôn!

Dụ Tinh Triết lại nói "Cố Khê đồng ý, còn nói sẽ đối tốt với cậu, ở bên cậu cả đời."

Dạ Sâm tiếp tục bị cảnh này đánh cho cháy đen!

Dụ Tinh Triết gần như ghiến răng ghiến lợi "Sau đó các cậu ôm nhau."

Dạ Sâm "…" Có lẽ anh nằm mơ giữa ban ngày rồi đấy!

Dụ Tinh Triết hỏi "Sao? Cả đời của anh ta ngắn như vậy thôi à?"

Dạ Sâm cười khổ "Cái gì vậy không biết."

Dụ Tinh Triết nghiêm mặt "Có phải Cố Khê phụ bạc cậu không?"

Dạ Sâm thầm nghĩ Cố Khê có khi bị cái họa không biết từ đâu bay đến này đè chết rồi!

Dụ Tinh Triết mài răng "Cậu đừng lo, mai tôi sẽ về nước làm chết anh ta!"

Dạ Sâm thực sự nhịn không nổi nữa, lắc đầu nói "Cậu đừng trêu tôi nữa, gì chứ tôi với anh Khê là bạn tốt đó, giữa chúng tôi không thể có chuyện gì được đâu."

Dụ Tinh Triết đầy mặt không tin.

Dạ Sâm chăm chú suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra một chuyện.

Hình như, hình như đúng là cậu có từng "tỏ tình" với Cố Khê.

Có phải bốn năm trước hay không thì không nhớ, nhưng đúng là khi ấy, Cố Khê bị tên cặn bã kia làm cho tan nát cả thể xác lẫn tinh thần. Tuy thế, anh ta lại nhất quyết không để mất tự tôn. Trong lúc tuyệt vọng, anh ta đã đến tìm Dạ Sâm, bắt Dạ Sâm diễn kịch với anh ta.

Diễn cho tên cặn bã kia xem.

Kịch bản đại khái giống như Dụ Tinh Triết nói. Cậu thổ lộ với Cố Khê, Cố Khê bừng tỉnh đại ngộ, phát hiện "tình yêu đích thực" vẫn luôn ở bên, "cảm động" muốn chết ôm lấy Dạ Sâm, tỏ ý sau này sẽ đối với cậu thật tốt.

Tên cặn bã kia thế mà tin thật. Anh ta thậm chí còn mặt dày đến tìm Cố Khê nói "Em không cần anh nữa rồi."

Cố Khê khi ấy vô cùng khí phách hiên ngang đáp "Cút! Đừng có để ông thấy mày lần nữa!"

Sau đó, tên cặn bã kia ra nước ngoài. Cố Khê mất mát một thời gian rất dài. Nhưng đau dài chẳng bằng đau ngắn, sớm muộn gì cũng chia tay, thời gian sẽ xóa nhòa được tất cả thôi.

Không ngờ, Dụ Tinh Triết cũng thấy được cảnh ấy.

Dựa vào cái khả năng diễn xuất đó của Dạ Sâm, ấy vậy mà lại có thể lừa được tận hai người! Chuyện này mà kể ra, cả giới giải trí chắc chả ai tin!

Dạ Sâm hỏi Dụ Tinh Triết "Cậu có biết Thẩm Gia Trạch không?"

Dụ Tinh Triết ngẫm nghĩ "Sơ sơ."

Dạ Sâm nói "Ờm, thời đại học Cố Khê có qua lại với anh ta. Nhưng mà sau đó hai người tan rã trong không vui, Thẩm Gia Trạch cặn bã đến mức khiến Cố Khê tức điên, nên anh ta đến tìm tôi nhờ diễn kịch."

Dụ Tinh Triết sửng sốt "Diễn kịch???"

Dạ Sâm đáp "Đúng, diễn kịch!"

Dụ Tinh Triết nắm vai cậu "Cậu không thích anh ta?"

"Ờ, sao tôi thích anh ta được chứ…"

Dụ Tinh Triết chau mày, môi khẽ run. Một đống lời muốn nói trào lên đến cổ họng nhưng không tài nào nói ra được.

Dạ Sâm e dè hỏi "Có phải… Cậu thích anh Khê không?"

Dụ Tinh Triết vừa nghe liền bàng hoàng, sau đó hung hăng nói "Tôi thích cậu!"

Dạ Sâm trợn mắt "Hả?"

Cái quỷ gì vậy???

Nhưng cái quỷ hơn hãy còn ở phía sau. Một giọng nói dễ nghe nhưng vô cùng lạnh lùng vang lên "Có phải tôi làm phiền hai người rồi không?"

Dạ Sâm quay đầu, thấy Nhậm Cảnh đang đứng cạnh cửa.

Hệ thống đi chết đi nhắc nhở "Tiện tay đóng cửa là thói quen tốt đó nha con trai."

Dạ Sâm "!!!"

Hệ thống đi chết đi "Nhiệm vụ hàng ngày: Giải thích rõ mọi chuyện với Dụ Tinh Triết trước mặt Nhậm Cảnh."

31. Chương 31

Cho dù không có nhiệm vụ, Dạ Sâm cũng nhất quyết giải thích rõ ràng!

Lão Cá vậy mà lại thích cậu, đúng là khó tin!

Dạ Sâm đang định mở miệng, một trong hai đương sự đã rời đi…

Chân dài thì hay lắm ý, một bước của mình bằng hai bước của người ta luôn. Chờ khi Dạ Sâm kịp phản ứng, Nhậm Cảnh đã vào đến thang máy.

Hệ thống đi chết đi nhắc nhở "Chú ý, phải ở trước mặt Nhậm Cảnh đó nha."

"…" Dạ Sâm mắng nó "Cậu lại bẫy tôi chứ gì!"

Hệ thống đi chết đi sửa lại "Chứ không phải tại cậu trêu hoa ghẹo nguyệt? Đã thế còn không đóng cửa, để cho người ta đến bắt tại trận!"

Dạ Sâm "Thực ra cậu là hệ thống của Nhậm Cảnh đúng không!"

"Tôi là ba cậu!"

"Cútttttt!"

Dạ Sâm quay sang nói với Dụ Tinh Triết "Có lẽ Nhậm Cảnh hiểu lầm rồi, tôi đi tìm anh ta đã."

Nói xong chạy mất dạng.

Dụ Tinh Triết: Mẹ kiếp, đến thế này rồi thì còn gì không rõ nữa đây?

Mà kể ra, Nhậm Cảnh cũng đến là khéo.

Vốn dĩ, cửa khách sạn sẽ tự động đóng lại để bảo vệ sự an toàn cũng như riêng tư của khách hàng.

Thế nhưng, Dụ Tinh Triết nhìn nó chằm chằm cả đêm, có thể nói là nhìn đến ám ảnh. Cho nên, lúc tiến vào, anh ta cực kì khó chịu ra sức đạp một cái làm bản lề bị kẹt, không đóng được cả sáng.

Dạ Sâm thì bị sự xuất hiện bất ngờ của Dụ Tinh Triết làm cho giật mình, đâu còn tâm trạng để mà chú ý

đến cửa với nẻo? Đã thế, phòng khách sạn còn thiết kế khuất cửa, đi vào liền không nhìn thấy gì nữa.

Thế nên… Lúc Nhậm Cảnh đến, nghênh đón anh chính là "một cánh cửa nhiệt tình mở rộng".

Mà khéo hơn nữa là, trong khi anh chưa kịp gõ cữa, anh đã nghe thấy giọng Dụ Tinh Triết hỏi "Diễn kịch?"

Dạ Sâm ngay lập tức đáp "Đúng, diễn kịch!"

Dụ Tinh Triết kích động "Cậu không thích anh ta?"

Dạ Sâm "Sao tôi có thể thích anh ta được chứ."

Thử nghĩ một chút đi, không có trọng điểm phía trước, không có tên Cố Khê, chỉ nghe bốn câu như thế, Nhậm Cảnh sẽ nghĩ như thế nào?

Ngay sau đó, anh tiến vào, liền thấy Dạ Sâm đang mặc áo ngủ ngồi cùng Dụ Tinh Triết đầu tóc ẩm ướt mặc áo tắm…

Đêm qua, Dụ Tinh Triết ngủ ở đây?

Nhậm Cảnh nháy mắt như rơi xuống địa ngục, trái tim bị băm thành thịt vụn.

Trước đây ngọt ngào bao nhiêu, thì bây giờ đau đớn bấy nhiêu.

Diễn kịch, tất cả đều là diễn kịch ư?

Tại sao lại phải diễn kịch?

Không thích thì không thích, anh đã nói, anh nhất định không làm khó cậu, cậu vì sao phải thế?

Nhậm Cảnh không thể ở lại thêm một phút nào nữa, nhưng anh biết đi đâu đây?

Nếu như không có Dạ Sâm, thế giới này có gì đáng để anh lưu luyến?

Đáng ra, hơn mười năm trước anh nên chết đi cho rồi.

Chết sớm đi cho rồi.

Tuyệt vọng sùng sục trào đến như thủy triều, Nhậm Cảnh nhìn sông Xen trước mặt, bỗng nhiên nhớ tới mặt hồ lạnh lẽo, nhớ tới cảm giác làn nước chui vào bịt kín mắt mũi.

Dạ Sâm hồng hộc đuổi theo. Cậu không bắt kịp thang máy nên trực tiếp chạy đến thang bộ. Cũng may cậu chạy khá nhanh, nên cuối cùng cũng đuổi được đến nơi.

"Nhậm Cảnh!" Dạ Sâm gọi.

Lưng Nhậm Cảnh căng cứng. Trong ánh nắng ban mai, bóng lưng to lớn của anh càng thêm lạc lõng, tựa như cây tuyết tùng khô héo, bất lực đứng giữa hoang mạc.

Tim Dạ Sâm nhói lên. Cậu bước nhanh tới, liên thanh nói "Chuyện không giống như anh nghĩ đâu!"

Nhậm Cảnh không đáp.

Vào thời khắc mấu chốt, Dạ Sâm bình tĩnh lạ thường. Cậu không biết Nhậm Cảnh đến lúc nào, không biết Nhậm Cảnh nghe được bao nhiêu, nhưng nhìn tình hình trước mắt, cậu chắc chắn anh đã hiểu nhầm mất rồi.

Giải thích từ đâu đây?

Dạ Sâm suy nghĩ, quyết định nói hết "Sau khi tôi tỉnh lại có đăng trạng thái lên Wechat. Dụ Tinh Triết nhìn thấy nên có nhắn tin bảo tôi ra mở cửa. Tôi thấy thế vội đi mở cửa cho cậu ta, mở xong mới biết cậu ta đã ở đó cả đêm. Tôi không nghĩ được gì nhiều, chỉ là cảm thấy cậu ta cả người toàn mùi rượu chắc hắn không dễ chịu gì, nên có bảo cậu ta đi tắm…"

Nhậm Cảnh nhíu mày.

Dạ Sâm nói tiếp không ngừng "Khách sạn có camera, anh đi xem một chút là biết. Trong điện thoại tôi cũng còn lịch sử trò chuyện, tôi không lừa anh."

Thật ra, nghe cậu nói vậy, Nhậm Cảnh đã tin hơn phân nửa.

"Đến giờ tôi mới biết hóa ra Dụ Tinh Triết hiểu nhầm tôi thích Cố Khê. Nhưng quan hệ giữa tôi với anh Khê, anh cũng biết đấy, chẳng có gì hết. Bốn năm trước, tôi có đồng ý giả vờ tỏ tình với anh Khê một lần. Không ngờ lần đó bị Dụ Tinh Triết nhìn thấy tưởng thật."

Nhậm Cảnh rốt cuộc quay đầu nhìn cậu "Em nói diễn kịch là diễn kịch này à?"

"Đương nhiên." Dạ Sâm tiếp lời "Tôi nói với Dụ Tinh Triết là sao tôi có thể thích anh Khê… Ai ngờ cậu ta

lại nói cậu ta thích tôi… Tôi… Tôi cũng bất ngờ lắm.”

Nhậm Cảnh ngẩn ngơ.

Dạ Sâm ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy Nhậm Cảnh như này thật đáng yêu.

Cậu không nhịn được bật cười, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt tràn đầy dịu dàng của cậu, âm thanh phát ra cũng mềm mại như bông “Nhậm Cảnh, đừng giận nữa được không?”

Trái tim vỡ nát của Nhậm Cảnh liền lại trong chớp mắt, tràn đầy sức sống mà thình thịch thình thịch đập loạn.

Bên này ngọt ngọt ngào ngào, bên kia, Dụ Tinh Triết tức đến đau thắt cả ruột.

Anh ta không ngốc, chuyện thế này, anh ta còn không hiểu hay sao?

Dạ Sâm không thích Cố Khê, đồng thời cũng không thích anh ta mà là đi thích một tên lão thành tinh!

Nghĩ đến Nhậm Cảnh, Dụ Tinh Triết vừa tức vừa lo. Anh ta lôi máy ra gọi một cuộc điện thoại vượt biển.

Cố đạo diễn rất có thực lực gánh họa đã vài chương không lên sàn vô cùng mất lịch sự dập máy.

Mẹ nó, ai thèm nghe điện thoại của cái tên phế thải này chứ!

Dụ Tinh Triết nghe tổng tài báo bận, ngây ra một lúc.

Nhưng vì chuyện lớn, anh ta không thể chấp nhặt Cố Khê, cho nên lại cắn răng gọi lại.

Cố Khê thầm nghĩ, hôm nay có khi nào có bão không ta? Người như Dụ Tinh Triết mà gọi cho anh đến tận hai lần?

Những ngẫm đến cái bộ dạng của tên khốn kia, Cố Khê lại dứt khoát ấn tắt.

Dụ Tinh Triết “…”

Nhịn nhịn nhịn, vì tên Dạ Sâm ngu ngốc kia, anh ta phải nhịn!

Gọi liên tục ba cuộc, Cố Khê cuối cùng cũng nhận mệnh nghe máy "Alo?"

Dụ Tinh Triết bùng nổ "Tên Cố Béo kia, anh làm cái mẹ gì mà không nghe…"

"Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được…"

Cúp máy!

Giám đốc Dụ tức điên, vô cùng vô cùng muốn bay ngay về Trung Quốc giết người!

Anh ta hít sâu, thầm thì ba lượt "vì Dạ Sâm", rồi bấm số Cố Khê một lần nữa.

Cố Khê bên kia cảm thấy vô cùng hả giận, không khí thủ đô hít vào cũng hít ra một hương vị khác lạ.

"Gọi gì vậy? Giờ này ở Paris không phải sáng sớm ư?" Cố Khê lười biếng hỏi.

Dụ Tinh Triết không dám mắng mỏ anh ta, nhẫn nhịn nói thẳng vào chuyện chính "A Sâm với Nhậm Cảnh là sao?"

"Sâm Sâm đến tìm cậu?"

Dụ Tinh Triết nổi da gà "Nói chuyện tử tế!"

Cố Khê đáp "Cậu hỏi A Sâm không phải được rồi à?"

Dụ Tinh Triết nghe giọng điệu này liền đoán được đối phương đã biết từ lâu. Anh ta nháy mắt bạo phát "Cố Khê, anh càng sống càng thụt lùi là sao? Nhậm Cảnh là ai? Tên Dạ Sâm ngu ngốc kia chơi lại được anh ta?"

"Đừng nhìn người thành kiến thế."

Dụ Tinh Triết tiếp tục cằn nhằn "Anh đừng có mà giả ngu với tôi! Dạ Sâm không biết, lẽ nào cả anh cũng không biết Nhậm Cảnh thực dụng như thế nào? Từ một kẻ nghèo kiết xác đi được đến ngày hôm nay, thủ đoạn của anh ta, chẳng nhẽ anh không rõ?"

Cố Khê chán nản "A Sâm chả có gì đáng để Nhậm Cảnh thèm muốn cả."

"Bây giờ anh ta không cần thèm nữa, nhưng anh cho rằng loại người như anh ta thật sự sẽ yêu ai đó ư?"

Cố Khê nhíu mày "Thật hay không thật, không phải chúng ta nói là được."

"A Sâm đoán được chắc? Nhậm Cảnh chỉ cần sử dụng ít chiêu trò, cậu ta còn không bị mê đến điên đảo!"

Cố Khê im lặng một lúc, rồi đột ngột hỏi "Có phải cậu thích A Sâm không?"

Dụ Tinh Triết "…"

Cố Khê hỏi tiếp "Mấy năm nay tôi vẫn luôn nghĩ xem vì sao năm đó cậu bỗng nhiên giữ khoảng cách với A Sâm, lẽ nào là vì thích cậu ta?"

"Ờ." Dụ Tinh Triết đáp "Mười năm trước tôi đã thích cậu ta rồi."

Cố Khê "…"

Dụ Tinh Triết không cam lòng "Nếu như tôi biết cậu ta không thích anh từ sớm, tôi đã…"

"Thôi, thôi." Cố Khê cắt ngang "Đừng lấy tôi làm cớ nữa. Kỳ thực cậu cũng rõ A Sâm chỉ coi cậu là bạn thôi, đúng không."

Một câu liền chặn Dụ Tinh Triết cứng họng.

Đây mới đúng là nguyên nhân cốt lõi khiến anh ta không dám thổ lộ suốt mười năm qua.

(*) Sau tháng ngày lặn mất tăm để thi t đã trở lại r đây:)) Do làm ngắt quãng nên với trí nhớ siêu cá vàng của t, truyện sẽ có những chỗ bị kiểu không thống nhất như xưng hô này, danh xưng này, viết hoa này, v.v.. Mn thấy thì nhớ cmt nhắc t nhé *thươn thươn*:*

32. Chương 32

Đột nhiên phát hiện bản thân yêu thích anh em của mình là cảm giác gì?

Mười năm trước, Dụ Tinh Triết biết rất rõ.

Anh ta và Dạ Sâm, Cố Khê lớn lên bên nhau. Tình cảm ba người thân thiết như tay chân. Khi còn bé, người lớn ăn tiệc bên trong, bọn họ liền tụ tập nhau chơi ở bên ngoài.

Tính cách của Dụ Tinh Triết và Cố Khê tương đối cường liệt, thường xuyên thích so bì. Dạ Sâm thì ngược lại, cho nên, bình thường toàn là cậu đến an ủi người này dỗ dành người kia.

Dụ Tinh Triết coi Dạ Sâm là người bạn tốt nhất. Cố Khê cũng coi Dạ Sâm là người bạn tốt nhất.

Còn Dạ Sâm, cậu đương nhiên coi trọng cả hai người.

Khi bé, mỗi lần Dụ Tinh Triết và Cố Khê cãi nhau đều bắt Dạ Sâm chọn.

"Nói đi, cậu thích chơi với ai nhất!"

Dạ Sâm bối rối vô cùng. Làm sao mà cậu chọn được cơ chứ?

Ban đầu, Dụ Tinh Triết và Cố Khê ép Dạ Sâm rất ghê, có lần còn ép Dạ Sâm đến mức bế tắc, đỏ hồng vành mắt gọi anh Triết, anh Khê.

"Anh Triết" nhìn cậu như vậy, tim nháy mắt mềm nhũn như bún. Từ đó về sau không bao giờ hỏi cậu vấn đề này nữa.

Còn Cố Khê, chỉ cần Dụ Tinh Triết không gây chuyện, anh ta đương nhiên cũng không chủ động đi dây.

Lại đến thời gian đi học, Dạ Sâm ngoại hình vừa nhỏ bé, vừa trắng trắng mềm mềm, khiến không ít người ngứa mắt muốn bắt nạt. Cố Khê tâm ngoan cộng với Dụ Tinh Triết thủ lạt, quyết định hộ tống tên nhóc đáng thương lên thành Dạ đại ca, chẳng ngờ, mới quá tay một chút, Dạ Sâm đã thành luôn bá chủ truyền kì trong trường.

Tổ hợp ba người gắn bó cho đến ngày lên cấp ba. Quả thật là nhóm bạn thân không gì sánh được.

Nhưng không ngờ, đến năm lớp mười một, Dụ Tinh Triết bỗng dưng bất thường.

Đang trong kì thanh xuân ngây ngô, Dụ Tinh Triết bắt gặp cậu bạn kế bên lén xem sách cấm, nhưng lúc ghé lại nhìn, anh ta chỉ cười nhạt nói "Có cái gì đẹp không biết?"

Cậu bạn kia đáp "Trắng đẹp."

Dụ Tinh Triết nghe xong thầm nghĩ: Trắng bằng A Sâm không?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, tim anh ta liền chệch mất một nhịp.

Mà khéo làm sao, hôm đó bọn họ lại đi biển. Dụ Tinh Triết nhìn Dạ Sâm mặc quần bơi, lòng dạ nóng như lửa đốt.

Anh ta lúc thì muốn lột sạch Dạ Sâm, lúc thì muốn đá bay đám người nhìn ngó Dạ Sâm, lúc thì…

Cả một ngày điên cuồng, đến đêm, Dụ Tinh Triết lại càng gặp chuyện hoang đường hơn là mộng tinh. Đã thế, đối tượng mộng tinh lại còn là người anh em lớn lên bên nhau từ nhỏ. Điều này khiến anh ta cảm thấy vô cùng thẹn thùng khi gặp Dạ Sâm vào hôm sau. Anh ta tự hỏi sao mình lại có thể biến thái đến như thế?

Rồi Dụ Tinh Triết bắt đầu trốn tránh Dạ Sâm. Lúc đó, anh ta vẫn chưa nhận ra tình cảm của mình, mà chỉ cho là mình bị gì đó.

Sau, anh ta lại nghĩ, có lẽ do Dạ Sâm quá giống con gái, nên anh ta mới coi cậu như con gái. Nhưng điều này lại càng không ổn. Vì đối với anh em của mình mà nghĩ thế, khác nào xỉ nhục người ta!

Dụ Tinh Triết không dám đến gần Dạ Sâm, thậm chí còn không dám nhìn cậu, không dám nghe tiếng cậu.

Với cái trạng thái tâm lí này, anh ta không phát điên đã là ơn giời lắm rồi.

Tốt nghiệp cấp ba, Dụ Tinh Triết chạy ngay sang Pháp, hòng cách xa Dạ Sâm và Cố Khê.

Đáng tiếc, tuy anh ta cách được người, tâm lại chẳng cách được. Anh ta luôn luôn không nhịn được mà muốn quan tâm Dạ Sâm, muốn đến gần cậu nhưng không được. Mà càng không được, anh ta lại càng muốn đến phát điên.

Thời gian vui vẻ nhất năm là thời gian Dụ Tinh Triết được theo chân mẹ đến nhà họ Dạ hỏi thăm. Khi ấy, anh ta có thể nhìn thấy Dạ Sâm, cho dù chỉ là nhìn từ xa cũng tốt.

Sau Đại Học, Dụ Tinh Triết thử hẹn hò với một cô nàng người Pháp nóng bỏng. Kết quả cô nàng nhìn anh ta nói "Trong lòng anh có người thích rồi đúng không?"

Dụ Tinh Triết "…"

Cô nàng còn khá hào hiệp khuyên nhủ "Có người thích thì mau đi theo đuổi người ta đi, ở đây làm gì nữa?"

Dụ Tinh Triết nghe xong bất ngờ thông suốt.

Anh ta thích Dạ Sâm. Thật sự thích. Không phải là thần kinh. Mà chỉ đơn giản là thích.

Thích thì phải theo đuổi. Đúng, anh ta phải theo đuổi Dạ Sâm! Cho dù có bị dì Dạ đánh chết, anh ta cũng phải theo đuổi Dạ Sâm!

Dụ Tinh Triết hùng hùng hổ hổ về nước. Nhìn thấy Dạ Sâm, khỏi nói cũng biết anh ta có bao nhiêu là sung sướng. Chỉ tiếc, lời thổ lộ được anh ta mang theo qua nửa vòng trái đất còn chưa kịp nói ra đã héo rũ.

Anh ta rời đi quá lâu, lâu đến mức, Dạ Sâm không còn thân với anh ta nữa.

Rõ ràng trước đây, Dạ Sâm vô cùng tín nhiệm anh ta. Vậy mà giờ, cậu mở miệng ngậm miệng đều là anh Khê, anh Khê.

Nhìn nhìn tên Cố Khê sau khi giảm cân liền trở nên vô cùng yêu nghiệt, Dụ Tinh Triết bồn chồn.

Mà càng đáng lo hơn là, Cố Khê đã comeuot! Cái tên mập chết tiệt này gầy đi, nhưng gan lại béo ra to đùng, dám thẳng thắn comeout!

Chú Cố thiếu chút đánh chết Cố Khê. Có điều Cố Khê thà chết cũng không chịu hé răng nửa lời, cuối cùng còn bỏ nhà trốn đi.

Dạ Sâm không chỉ thu lưu anh ta, mà còn vô cùng trượng nghĩa chống đỡ thay anh ta, có thể nói là chẳng khác nào một người chồng!

Dụ Tinh Triết phát hiện mình căn bản không xen vào được giữa hai người. Cái cảm giác này khiến anh ta vừa bất lực vừa lo lắng.

Nhưng anh ta hiểu Dạ Sâm. Dạ Sâm rất mềm lòng. Anh ta chỉ cần giả bộ đáng thương, Dạ Sâm sẽ rất nhanh thân thiết lại với anh ta.

Dù thế, anh ta vẫn ngứa mắt Cố Khê.

Rất ngứa mắt! Trước đây rõ ràng là một con lợn, sao giờ lại có thể đẹp đến thế không biết!

Quan trọng hơn là Cố Khê đã comeout, trở thành một tên gay chính hiệu!

Cái từ gay này đối với Dạ Sâm thực là tốt đến khó tả!

Dụ Tinh Triết thậm chí còn cảm thấy Cố Khê cũng bị Dạ Sâm "bẻ cong" như mình. Nhưng tên béo này lại cao tay hơn anh ta rất nhiều. Cố Khê luôn luôn ở cạnh Dạ Sâm đột ngột comeout, nói đi nói lại, quả là dẫn trước anh ta cả vạn bước!

Dụ Tinh Triết bị suy tưởng của mình làm cho nóng lòng không yên, càng ngày càng nhắm vào Cố Khê gây sự.

Dạ Sâm đương nhiên nghiêng về phía Cố Khê.

Cũng chả phải do cậu với Cố Khê ở bên nhau lâu hơn, mà là do cậu phân biệt được đâu đúng đâu sai.

Cố Khê hiển nhiên không có lỗi, mà chỉ tại Dụ Tinh Triết không ngừng bới móc. Cậu mà nghiêng về phía Dụ Tinh Triết mới là không ổn!

Bởi thế, Dụ Tinh Triết lại càng ngứa mắt Cố Khê hơn, đồng thời gây sự càng ác hơn.

Cứ thế, mọi chuyện lặp đi lặp lại giống như một vòng tuần hoàn ác tính. Chờ khi Dụ Tinh Triết kịp phát hiện ra, anh ta đã hãm sâu lắm rồi.

Sau đó, anh ta lại bắt gặp Dạ Sâm tỏ tình với Cố Khê.

Lúc ấy, Dụ Tinh Triết thực sự nản lòng. Anh ta thầm mến Dạ Sâm lâu như vậy, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là như thế.

Đúng là buồn bã vô cùng.

Dụ Tinh Triết quay lại Pháp, thầm nghĩ không bao giờ muốn về nước nữa.

Cố Khê đối với quá trình tâm lí của giám đốc Dụ, chỉ cười nhạt nói "Xàm!"

Giám đốc Dụ "…"

Cố Khê "Cậu cũng đừng đổ thừa cho cái nọ cái kia nữa. Nói đi nói lại cũng chỉ có một câu thôi: Dạ Sâm không có bất kì tình cảm nào ngoài tình anh em với cậu hết, hiểu không?"

Dụ Tinh Triết cả giận "Tôi hiểu!"

Tuy là không muốn thừa nhận, nhưng Dụ Tinh Triết trước giờ vẫn hiểu.

Chính vì hiểu, nên sau khi nhận ra tình cảm của mình, anh ta mới xa lánh Dạ Sâm. Anh ta rất sợ, anh ta thổ lộ rồi, Dạ Sâm sẽ nhìn anh bằng con mắt ghét bỏ. Cũng chính vì hiểu, nên lần về nước lúc trước, anh ta mới một mực im lặng. Anh ta biết anh có nói cũng chẳng được gì.

Từ khi bắt đầu, Dạ Sâm chưa từng cho anh ta một nửa cơ hội nào. Mà đừng nói đến một nửa, chỉ cần Dạ Sâm có tí xíu ý tứ thôi, anh ta cũng không đến mức sợ đến như thế.

Nhiều năm qua, anh ta đã sớm biết được kết quả. Cho nên, giờ được nói thật lòng mình, anh ta không những không cảm thấy đau, mà trái lại, còn thấy như được giải thoát.

Cố Khê nói "Phía Nhậm Cảnh tôi tự có tính toán, cậu đừng gây sự lung tung."

Dụ Tinh Triết đáp "Anh tính cái quỷ nhà anh chứ toán cái nỗi gì!"

Cố Khê "Nhiều năm qua, Dạ Sâm ở chỗ tôi đã từng bị ai bắt nạt chưa?"

Dụ Tinh Triết "…"

"Phế vật, lăn sang một bên đi!"

Dụ Tinh Triết lần đầu bị chửi mà không tài nào đốp trả.

Sau khi anh ta nén giận xong, nghiêm mặt nói "Tôi không nắm rõ tình hình trong nước lắm, nhưng chuyện của giải trí của Thần Tinh, tôi dám chắc Nhậm Cảnh là kẻ đứng sau."

"Giải trí Thần Tinh nội bộ hỗn loạn, không thể nói chắc được."

"Thần Tinh sụp đổ, toàn bộ người liên quan đều gặp chuyện không may. Vậy mà chỉ có mình Nhậm Cảnh không sao. Nếu như nói anh ta trong sạch, sợ là chẳng ai dám tin."

Cố Khê gật gù "Đúng là không có tin tức gì liên quan đến anh ta."

Dụ Tinh Triết quyết đoán "Cho nên mới nói tên này rất nguy hiểm."

Nếu như có chút manh mối gì còn đỡ, đằng này, bọn họ hoàn toàn không thu được bất kì tin tức gì. Từ đó cho thấy thủ đoạn của Nhậm Cảnh này vô cùng đáng sợ.

Ông chủ của giải trí Thần Tinh, ba năm trước chính là tay to số một số hai trong giới. Ông ta nắm trong tay vô số ảnh đế ảnh hậu, nhưng do hợp đồng quá mức độc tài, cộng thêm có gia cảnh chống lưng, nên chẳng ai làm gì được ông ta.

Ngày công ty sụp đổ, mọi chuyện đúng là một mớ bòng bong.

Lợi ích mất đi, người người quay ra cắn nhau, khiến cho không ít người dính dáng đến nó bị hủy hoại hết cả tương lai.

Nhưng Nhậm Cảnh lại trong sạch. Thân là người đứng đầu giới giải trí, đánh lẽ, anh ta phải là kẻ đứng mũi chịu sào. Nhưng không, anh ta đến một chút vấy bẩn cũng không!

Trên đời này cho dù có người trong sạch thật, thì người đó cũng nhất định không phải Nhậm Cảnh!

Anh ta "trong sạch", chỉ càng khiến mọi người nghĩ rằng, anh ta đang che giấu những điều đen tối.

Cố Khê chau mày "Tôi thật sự không nghĩ ra được là anh ta tiếp cận Dạ Sâm vì cái gì?"

Dụ Tinh Triết nói "Sao phải vì cái gì? Anh ta chỉ cần tùy ý chơi đùa, cũng đủ để hủy hoại Dạ Sâm rồi!"

Tim Cố Khê run lên, cái loại "tùy ý chơi đùa" này quả thực đáng sợ!

Lúc đùa thì tình sâu nghĩa nặng, nhưng lúc đùa xong rồi thì vô cùng tàn nhẫn.

Đến anh ta còn không chịu nổi, Dạ Sâm làm sao mà chịu đây?

Dụ Tinh Triết thở dài "Nhưng giờ nói cũng muộn rồi. A Sâm đã bị anh ta mê hoặc đến thất điên bát đảo."

Cố Khê trầm mặc.

Dụ Tinh Triết lại nói "Tôi cúp trước đây, A Sâm về rồi."

Nếu nhìn cảnh Dạ Sâm chỉ cần dùng dăm ba câu đã dỗ được Nhậm Cảnh cười vui như hoa, chỉ e chú Dụ với chú Cố lo thừa mất rồi.

Đúng là có người bị mê hoặc đến thất điên bát đảo ấy. Nhưng tiếc là, người đó lại là Nhậm Cảnh, thậm chí, anh còn bị mê hoặc sớm hơn Dạ Sâm rất nhiều.

Dạ Sâm nói xong một đống, đột nhiên thấy ngại ngùng. Lúc về khách sạn, cậu còn len lén nắm tay Nhậm Cảnh. Vừa nắm vừa thầm ngọt ngào, vừa thầm xấu hổ đến muốn độn thổ.

Thế cơ mà lại tiếc không dám buông ra.

Nhậm Cảnh cả đường không nói một câu. Trong anh sinh ra một loại cảm giác không thật. Anh rất sợ đây

chỉ là do anh vọng tưởng. Anh chỉ cần mở miệng, vọng tưởng sẽ bị chọc nát.

Sắp đến khách sạn, ba ba đi chết đi tốt bụng nhắc nhở "Nhiệm vụ hàng ngày là giải thích với Dụ Tinh Triết trước mặt Nhậm Cảnh, đừng kêu tôi không nhắc cậu đấy nhé."

Dạ Sâm lúc này mới hoàn hồn, ngẫm nghĩ.

Giải thích rõ với Dụ Tinh Triết là chuyện không thể tránh. Cậu nhất định phải một đao chém gọn, không để dây dưa mãi về sau nữa!

Nhưng trước mặt Nhậm Cảnh, thực sự có vẻ hơi xúc phạm lòng tự trọng của Dụ Tinh Triết…

Cái tên giám đốc Dụ này kể ra thì cũng là một tên có cái tôi rất lớn.

Nếu như động đến giới hạn của anh ta, có khi, trong lúc nóng giận, anh ta lại bùng nổ ngay tại chỗ thì dở.

Mấy cái nhiệm vụ chết bầm lại cứ hết lần này đến lần khác đưa ra yêu cầu làm khó nhau…

Bất chợt, trong đầu Dạ Sâm lóe lên một ý.

Tới chỗ thang máy, cậu dặn Nhậm Cảnh "Nói miệng không bằng chứng, mắt thấy mới là thật."

Nhậm Cảnh không kịp phản ứng. Trong tư tưởng của anh, cho dù Dạ Sâm nói gì thì cũng đều là thật. Sai cũng thật, mà lừa anh thì cũng thật.

Dạ Sâm nhỏ giọng "Lát tôi vào giải thích rõ với A Triết. Anh đứng ở đây, không được đi."

Tim Nhậm Cảnh thót lên.

Dạ Sâm nói tiếp "Tôi muốn anh nghe thấy nhìn thấy, nhưng A Triết da mặt mỏng, nên anh đừng để anh ta nhìn thấy anh, được không?"

Rốt cuộc, Nhậm Cảnh cũng chịu mở miệng đáp "Không cần đâu, anh tin em."

"Không được!" Dạ Sâm kiên trì thuyết phục "Tôi nhất định phải giải thích chuyện này rõ ràng, không lưu lại bất kì hiểu nhầm nào."

Bàn tay đang nắm tay Dạ Sâm của Nhậm Cảnh khó tránh khỏi dùng sức.

Dạ Sâm chăm chú nói "Việc này rất quan trọng, không qua loa được. Tôi biết anh tin tôi, nhưng tôi cũng hi vọng anh có thể biết được là điều anh tin tưởng là điều chính xác một trăm phần trăm!"

Lời này nói xong, lập tức khiến tim người loạn nhịp.

Nhậm Cảnh nở nụ cười, môi mỏng mấp máy, như mang theo sự non nớt của thiếu niên đáp "Ừm."

Không hiểu sao, tim Dạ Sâm nhói lên, cảm giác vô cùng quen thuộc.

33. Chương 33

Dạ Sâm bước vào, Dụ Tinh Triết liền tắt điện thoại.

Anh ta liếc nhìn cậu, trong lòng tràn đầy vị chua. Dạ Sâm đuổi theo khi vẫn còn đang mặc đồ ngủ, điều này cho thấy, cậu đã vô cùng sốt ruột.

Đuổi theo muộn một chút thì đã sao? Tên kia có thể nhảy xuống sông Xen chắc? Đánh chết anh ta cũng không tin đâu!

Dụ Tinh Triết không lên tiếng.

Dạ Sâm thẳng thắn nhìn anh ta, nói "Anh Triết, không cần biết vừa nãy cậu nói đùa hay không nói đùa, lúc này tôi vẫn phải nói ra suy nghĩ của mình."

Dụ Tinh Triết thầm nghĩ, con dao ngưng trệ mười năm trước mặt anh ta, cuối cùng cũng đâm tới rồi.

Quả nhiên, Dạ Sâm không hề do dự, gọn gàng lên tiếng "Tôi vẫn luôn coi cậu là anh em tốt. Cậu cũng như anh Khê, là người bạn tốt nhất của tôi."

Lời nói chắc như đinh đóng cột đóng vào tim Dụ Tinh Triết. Nhưng đau đớn lại không đến mức đáng sợ như trong tưởng tượng.

Kể ra, con dao cứ lơ lửng trên đầu có khi còn làm người ta sợ hơn.

Hôm nay kết thúc rồi. Vọng tưởng chấm dứt rồi. Dụ Tinh Triết trái lại, lại có một cảm giác có thể nói là thoải mái.

Đương nhiên…

Bác Dụ vẫn nổ bùm bụp, cả giận nói "Ai giống anh Khê của cậu? Cậu rõ ràng coi trọng anh ta hơn tôi!"

Dạ Sâm "…"

Dụ Tinh Triết oán hận "Cậu có dám nói cậu không bất công không?"

Dạ Sâm cười khổ "Lần ấy…"

"Không nói lần ấy, nói lần này!" Dụ Tinh Triết càng nghĩ càng giận "Từ Trung Quốc xa xôi chạy đến Pháp, thế mà cậu lại không thèm báo cho tôi!"

Dạ Sâm xấu hổ…

Dụ Tinh Triết lại nói "Nếu không phải tôi bắt gặp Tiểu Lưu, tôi cũng không biết cậu đến. Đã thế, tôi gọi cho cậu, cậu còn không thèm nghe!"

Dạ Sâm nhỏ giọng "Sau… Sau đó, không phải tôi nghe rồi đấy sao."

Dụ Tinh Triết trách cứ "Nhất định là Tiểu Lưu mật báo cho cậu xong, cậu mới chịu nghe!"

Giám đốc Dụ cứ như Sherlock Holmes, đoán cái nào đúng cái ấy.

Dạ Sâm còn biết nói gì hơn? Cậu cúi gằm mặt nhìn ngón chân, bộ dạng vô cùng hổ thẹn.

Dụ Tinh Triết thấy cậu thế thì mềm lòng. Anh ta không hề biết Nhậm Cảnh cũng ở đây, mở miệng mắng "Cậu là đồ vô tâm, tôi thương cậu nhiều năm như vậy, cậu đến liếc cũng không thèm liếc tôi lấy một cái. Vậy mà giờ còn dám đuổi theo Nhậm Cảnh sang tận Pháp. Cậu nhìn bản thân cậu xem, có thể có chút tiền đồ không? Anh ta đi ba bốn ngày thôi, cần cậu chạy theo chắc?"

Dạ Sâm đỏ bừng mặt. Dụ Tinh Triết không biết Nhậm Cảnh đang ở đây, nhưng cậu biết. Những lời này…

Dụ Tinh Triết nói tiếp "Giờ mới biết ngại? Lúc ngàn dặm theo… người, sao cậu không ngại đi!" Thiếu chút nữa thì anh ta đã thuận miệng nói thành "ngàn dặm theo chồng". Thật đáng giận! Anh ta mới không thèm thừa nhận đâu!

Dạ Sâm ậm ừ đáp "Cũng… Cũng không hẳn."

“Không hẳn thì cậu đến đây làm gì?”

Dạ Sâm cứng họng. Nói vòng nói vo, cậu vẫn đúng là vì đuổi theo Nhậm Cảnh mới tới…

Cậu làm mặt đau khổ, dùng ánh mắt biểu thị: Anh Triết, em biết sai rồi, em thật sự sai rồi, anh mau bỏ qua cho em đi!

Dụ Tinh Triết hồn nhiên tung đường cho “tình địch” trong vô thức. Anh ta dặn Dạ Sâm “Cậu rụt rè một chút cho tôi! Tối thiểu phải ở bên nhau nửa năm rồi mới được tiến triển tiếp, nghe rõ chưa?”

Dạ Sâm “…”

Dụ Tinh Triết sợ cậu hiểu, lại cẩn thận dặn thêm “Không được thổ lộ, không được để anh ta làm gì cậu, lại càng không được lên giường với anh ta!”

Dạ Sâm thật muốn tìm cái lỗ để chui xuống QAQ!

Nhưng giám đốc Dụ đụng đến tình trường, lí luận lại không ít “Tình cảm phải chậm rãi. Chứ cái gì đến nhanh thì đi cũng nhanh. Cậu đừng có mà nhất thời kích động đi thề non hẹn biển gì đó. Nếu không, chờ nhiệt tình tan đi, chỉ có cậu là người chịu thiệt thôi!”

Lời này của anh ta rất có lý, tính đâu ra đấy. Dạ Sâm với Nhậm Cảnh mới ở cạnh nhau được khoảng nửa tháng, thời gian như thế đối với những người yêu nhau mà nói, e là hãy còn đang trong giai đoạn gửi tin nhắn tìm hiểu nhau.

Nhưng bọn họ thì…

Ngày thứ nhất làm sạch sẽ, ngày thứ hai hôn nhẹ, ngày thứ ba ôm ôm, ngày thứ tư nâng nhẹ, ngày thứ năm tặng chocolate, ngày thứ sáu…

Dạ Sâm nói với đi chết đi “Rốt cuộc cậu có biết yêu không đấy?”

Đi chết đi đáp “Các cậu sắp sinh con luôn rồi mà còn hỏi tôi cái này?”

Dạ Sâm lật bàn “Làm gì có cái kiểu yêu gì chóng vánh như thế!”

Hệ thống đi chết đi đảo mắt “Đừng nghe cái con cá kia nói linh tinh, bản hệ thống mới là chuyên gia nè.”

Dạ Sâm khinh bỉ “Hai người các cậu đều là gạch gia!” Đồ cá mè một lứa!

[Chuyên (gia) /zhuān/ và Gạch (gia) /zhuān/ => từ đồng âm khác hình, khác nghĩa.]

Bác Dụ nói một thôi một hồi mấy cái "lí luận yêu đương" không có tính thực tế xong lại đe dọa Dạ Sâm "Tôi nói cậu đó, lần đầu tiên đau lắm, đau đến mức khóc hu hu luôn. Cho nên, cậu giữ mình cho tôi, không được lên giường với anh ta, biết chưa?"

Dạ Sâm chột dạ, nhưng thầm nghĩ nếu giờ mà không giấu, có khi một giây sau cậu lại được ngắm pháo hoa trên nền trời Paris. Cho nên, cậu vội vàng cắt ngang nói "Không không, đương nhiên không đâu…"

"Tôi cũng thấy cậu không có gan." Dụ Tinh Triết yên tâm, cảm thấy con trai ngốc nhà mình còn chưa đến mức bị lừa mất cả tâm lẫn thân.

Đúng lúc này, điện thoại của anh ta vang lên.

Anh ta nói với Dạ Sâm "Tôi ra ngoài nghe cái đã."

Dạ Sâm gật gật đầu.

Dụ Tinh Triết nghe điện xong liền nói "Tôi phải về đây." Anh ta vốn dĩ rất bận. Dù sao, anh ta cũng là một con cá gay có sự nghiệp thành công mà.

Cá gay trước khi đi còn cố vớt vát "Rụt rè một chút, nghe rõ chưa, rụt rè!"

Dạ Sâm dở khóc dở cười "Ok, ok, ok, tôi nhất định sẽ rụt rè!"

Cố Khê thế, Dụ Tinh Triết cũng thế, sao cứ dặn đi dặn lại cậu cái vấn đề khó nói vậy chứ!

Nhậm Cảnh đương nhiên đã lánh đi, nếu không Dụ Tinh Triết đi ra nhất định sẽ bắt gặp anh.

Thế thì nhất định có chuyện, thậm chí còn là chuyện lớn!

Tiễn Lão Cá xong, Dạ Sâm về thay quần áo. Nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành, nhưng cậu lại không tiện đi tìm Nhậm Cảnh lắm.

Ngẫm lại việc Nhậm Cảnh nghe hết những gì Dụ Tinh Triết nói, Dạ Sâm rên lên, hận không thể ngã chết trên giường.

Cái này chả giống cậu nghĩ tí nào cả!

Rõ ràng đang nghiêm túc, vậy mà cuối cùng lại bị cái tên Dụ Tinh Triết kia lái ra đến tận Thái Bình Dương!

Đúng lúc này, điện thoại của Dạ Sâm rung lên.

Dạ Sâm thầm nghĩ Nhậm Cảnh, vừa rút ra liền thấy đúng là Nhậm Cảnh thật.

Anh gửi tin nhắn nói "Anh đã đặt vé ở ga Lyon Paris."

Lúc trước Nhậm Cảnh từng nói muốn đến miền Nam nước Pháp, không ngờ anh đã đặt xong vé rồi.

Dạ Sâm vui vẻ hỏi lại "Anh bận xong chưa?"

Nhậm Cảnh đáp "Không còn việc gì nữa."

"Không vội về nước sao?"

"Muốn đi Aix-en-Provence với em."

Ngụ ý chính là muốn đi ngắm biển hoa oải hương khiến vô số những người yêu nhau lưu luyến quên đường về với em.

Dạ Sâm hài lòng đến mức hai mắt cong veo như mặt trăng khuyết nói "Ừm!"

Những lời Dụ Tinh Triết nói, Nhậm Cảnh nghe được hết. Nhưng nửa chữ anh cũng không nhắc đến, vì anh biết Dạ Sâm da mặt mỏng, nếu anh nói ra thì sẽ khiến cậu xấu hổ, không được tự nhiên.

Anh chỉ âm thầm giữ chúng trong lòng, để lúc mơ màng lôi ra nghiền ngẫm. Khi ấy, ban đêm, có lẽ cũng sẽ bị chiếu cho sáng trắng như ban ngày.

Nhậm Cảnh đặt vé tàu cao tốc chuyến chiều, đi mất khoảng ba tiếng đồng hồ, không dài không ngắn, nghĩ thôi cũng thấy thoải mái.

Buổi sáng, anh tranh thủ đến đoàn phim xem xét, xử lí nốt công việc lần cuối.

Dạ Sâm vẫn còn hơi ngại, cho nên không theo cùng mà tự mình ở lại khách sạn, đợi trưa thì đi tìm anh.

Gần đến giờ, Dạ Sâm chủ động xuống lầu sớm mười phút để đợi Tiểu Lưu đến đón.

Nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đang lái đến từ xa, Dạ Sâm liền vui vẻ tiến về phía trước vài bước, thầm nghĩ Tiểu Lưu này thật đáng tin, biết đường đến đón cậu sớm.

Dạ Sâm quả thực không đợi nổi trong phòng nữa. Chỉ cần nghĩ đến chuyến du lịch tình yêu kia là cậu lại hưng phấn khó nhịn.

Xe càng ngày càng gần. Dạ Sâm nhìn xe có dấu hiệu dừng, liền cười cười, mở miệng muốn gọi Tiểu Lưu.

Thế nhưng… tình hình lại đột ngột sinh ra dị thường!

Xe đang đi chậm lại bất ngờ tăng tốc lao thẳng tới đâm vào Dạ Sâm.

Dạ Sâm ngây người, chờ khi cậu kịp nhận ra, cậu đã không còn cách nào tránh được nữa rồi.

Trong một khoảng cách gần mà gặp phải cái siêu xe chỉ cần nhấn chân ga một cái là có thể chạy đến trăm km trên giờ, thử hỏi, Dạ Sâm tránh thế nào đây?

Cả người cậu bị hất tung lên, đầu ốc trống rỗng.

Trong cơn đau đớn, âm thanh của hệ thống đi chết đi vang lên "… Trừ 4 điểm sinh mệnh, còn 1 điểm."

34. Chương 34

Theo lí, đáng ra bị đâm như vậy, thì người chắc chắn sẽ chết. Thế nhưng, một Dạ Sâm đáng lẽ phải đầu rơi máu chảy, chết không nhắm mắt, lúc này lại không hề hấn gì mà đứng trong sảnh khách sạn. Giống như cảnh vừa nãy chỉ là một giấc mơ. Cậu hoàn toàn chưa bước chân ra ngoài, chưa nhìn thấy chiếc xe kia, càng chưa bị hất tung lên trời.

Có điều, điểm sinh mệnh của cậu thì đã bị trừ thật!

Dạ Sâm đứng một lúc mới bình tĩnh nói "Ngoại trừ điểm từ nhiệm vụ hàng ngày thì ngày nào trừ ngày ấy, tôi đã làm tất cả bốn cái nhiệm vụ tùy cơ. Một cái là hôn chúc ngủ ngon Nhậm Cảnh, thưởng 1 điểm sinh mệnh, một cái là ôm nhau ngủ hai tiếng, thưởng 2 điểm sinh mệnh, một cái là mặc đồ Nhậm Cảnh mua, thưởng 1 điểm sinh mệnh, một cái nữa là để Nhậm Cảnh gối đầu lên chân ngủ một tiếng, thưởng 1 điểm sinh mệnh. Cộng thêm cả điểm từ nhiệm vụ tuần, tôi rõ ràng có 6 điểm sinh mệnh, tại sao trừ đi 4 điểm tôi lại chỉ còn có 1 điểm?"

Hệ thống đi chết đi "…" Bây giờ là lúc quan tâm cái này sao!

Giọng Dạ Sâm đều đều "Tôi không tính sai chứ?"

Hệ thống đi chết đi "…"

Dạ Sâm nhướn mày.

Hệ thống đi chết đi khẳng định "Không…"

Dạ Sâm tiếp tục "Tốt, nếu thế, tôi phải còn 2 điểm sinh mệnh, đúng chứ?"

"Đúng."

Dạ Sâm ngừng một lúc, nhỏ giọng nói "Cảm ơn."

Đi chết đi "!!!" Sao tôi có chút không hiểu cái tên ngốc này vậy trời!

Dạ Sâm đứng trong khách sạn một lúc. Gió từ điều hòa có chút mạnh, thế nhưng, cậu lại giống như đang đứng trên đống lửa, và bản thân cậu đang bị ngọn lửa ấy đốt đến phát đau.

"Két!!!" Bên ngoài truyền đến tiếng vang kinh người. Sảnh chính khách sạn loạn thành một đoàn, bảo vệ vội vã xông ra ngoài kiểm tra.

Dạ Sâm bất động. Cậu không cần ra cũng biết bên ngoài có chuyện gì.

Đi chết đi có thể cứu cậu, nhưng chuyện cần xảy ra thì vẫn phải xảy ra.

Chiếc xe kia rú ga đâm tới, tạo thành một vụ hung sát "vô cùng ngoài ý muốn". Đại khái chính là nhầm chân ga với chân phanh, sau đó đâm vào Dạ Sâm. Tài xế cũng vì thế mà đập đầu vào cửa xe chết không đối chứng.

Tiếng ồn ào truyền đến.

"Người kia điên rồi sao? Tự nhiên rú ga vọt lên."

"Có phải nhầm chân ga với chân phanh không."

"Thảm quá, với cái tốc độ đó thì tử vong tại chỗ rồi."

Những lời cảm thán thưa thớt không khác gì với dự đoán của Dạ Sâm.

Cậu hít sâu, cảm thấy trong lòng rét lạnh. Bên ngoài thì nóng bừng, bên trong thì giá rét. Hai thái cực cùng nhau xông đến, ngược lại lại khiến Dạ Sâm bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Hệ thống đi chết đi biết cậu đang nghĩ gì. Nó thở dài, im lặng.

Đúng lúc này thì Tiểu Lưu chạy đến. Cậu ta đỗ xe ở ngoài, rồi chạy vào. Sau khi nhìn thấy Dạ Sâm vẫn bình yên vô sự, cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Dạ Sâm lên tiếng trước, nói "Về phòng đã."

Tiểu Lưu nhanh nhẹn đi theo.

Về đến phòng, Tiểu Lưu căng thẳng hỏi "Anh Sâm, anh uống nước không?"

Dạ Sâm đáp "Ừ."

Tiểu Lưu rót cho cậu một cốc nước ấm.

Dạ Sâm uống hết, chỉ là tác dụng không lớn lắm. Sự lạnh lẽo trong cơ thể cậu không giảm đi, và sự nóng nực bên ngoài cũng thế.

Tiểu Lưu rùng mình nói "May mà anh cảnh giác, không đi ra."

Môi Dạ Sâm giật giật, nhưng cuối cùng, cậu vẫn chọn im lặng.

Trên thực tế, cậu đã ra ngoài, và đã chết.

Tiểu Lưu cẩn thận liếc cậu hỏi "Có cần tra thử xem sao không?"

Dạ Sâm buông cốc, dùng tay đỡ trán "Có tra cũng không tra được cái gì đâu."

Chuyện này ngoài Dạ Lan ra thì không thể là một ai khác.

Mà Dạ Lan, một khi đã dám làm, thì tuyệt đối sẽ không để lại manh mối.

Tiểu Lưu không dám nhiều lời. Cậu ta cũng coi như người duy nhất biết chuyện, chuyện mà không ai được biết.

Bởi vì trước giờ, Dạ Sâm chỉ phái có duy nhất cậu ta đi điều tra mọi thứ. Kể cả ngay như cái vụ xe bị động tay động chân khi trước.

Sau lần ấy Dạ Sâm không tự lái xe hay thuê tài xế nữa mà để Tiểu Lưu đích thân đảm đương. Xe cũng là xe được khóa trong kho, đến cả vợ Tiểu Lưu cũng chưa từng nhìn thấy, để tránh có ai gian trá.

Cũng sau lần ấy, Dạ Sâm không ra ngoài một mình hay ra ngoài ăn uống nhậu nhẹt với đám bạn xấu nhà mình nữa.

Nếu như có lần nào phải ra ngoài một mình, cậu cũng có vệ sĩ vây quanh bảo vệ. Dạ Sâm rất cẩn thận, vì cậu sợ, cậu thoát chết một lần, đối phương sẽ lại hại tiếp một lần.

Hôm nay là do cậu có phần lơ đãng. Dù sao thì sau nhiều ngày im hơi lặng tiếng, "tai nạn ngoài ý muốn không bị ai phát hiện ra đầu mối" cũng không đến mức dễ dàng xảy ra như thế.

Hơn nữa, Dạ Sâm chỉ cần nghĩ đến việc đi du lịch miền Nam nước Pháp cùng Nhậm Cảnh, nghĩ đến hành trình tình yêu buổi chiều, cậu liền vội vàng ra ngoài, không lo nghĩ gì đến nguy hiểm nữa.

Nếu không phải có đi chết đi, cậu đã chết thật rồi.

Tiểu Lưu ngập ngừng "Anh Sâm… Việc này… Có nên nói với lão gia một tiếng không?"

Dạ Sâm quay đầu nhìn cậu ta, giọng nói lộ ra sự nghiêm túc hiếm thấy "Không thể nói!"

Tiểu Lưu có chút sợ bộ dáng ấy của Dạ Sâm, nhưng lòng dạ vẫn bồn chồn "Nhưng lần này là lần thứ hai rồi…"

Dạ Sâm nhíu mày "Việc này không thể lỗ mãng."

Dạ Lan muốn cậu chết, cậu sẽ không ngồi im chờ chết! Nhưng dù thế, cũng phải đợi khi nào thân thể ông nội ổn định đã.

Hệ thống đi chết đi nói "Cậu như vậy cũng không phải cách."

Dạ Sâm sao mà không biết?

Dạ Lan làm việc lớn mật mà cẩn trọng, tàn nhẫn mà quyết tuyệt, hai lần "ngoài ý muốn" này, tuyệt đối sẽ không có manh mối nào dính đến anh ta. Cho dù Dạ Sâm có khẳng định là anh ta làm, thì cậu cũng vô pháp chỉ tội anh ta.

Cậu có thể nói với ông nội, có thể nói với cha mẹ, nhưng ít nhất, là bây giờ, cậu không nói được.

Nếu bây giờ mà nói, thì không phải cậu đang giải quyết, mà là cậu đang khiến cho mọi thứ trở lên xấu hơn.

Ông nội chắc chắn sẽ tin cậu, nhưng đồng thời, ông nội cũng sẽ vô cùng đau lòng.

Cậu là cháu của ông, Dạ Lan cũng thế.

Nhìn hai đứa cháu ầm ĩ đến mức anh sống tôi chết, ông nội có lẽ sẽ không chịu nổi mất!

Nhất là bác cậu, Dạ Khánh Niên chết sớm, chỉ có mình Dạ Lan là huyết mạch duy nhất. Dù anh ta chỉ là con riêng, thì tốt xấu gì cũng là con cháu nhà họ Dạ, là cháu của ông nội.

Mà ông nội, từ sâu trong nội tâm, cũng cảm thấy có chút mắc nợ anh ta.

Nguyên nhân là do lúc đầu, ông nội không chịu thừa nhận mẹ của Dạ Lan, thậm chí đến Dạ Lan, ông cũng không chịu nhìn mặt lấy một lần.

Mẹ của Dạ Lan vì thế mà gây ra chuyện động trời. Bà ta nặng nhẹ bên tai Dạ Khánh Niên, khiến Dạ Khánh Niên dung túng bà ta đi hại bác gái vô sinh.

Sau khi ông nội biết chuyện, ông liền giận điên lên. Ông hung hăng trị tội Dạ Khánh Niên bằng cách cắt tài chính và đuổi ra khỏi nhà.

Ba người sống cơ cực được vài năm, thì mẹ của Dạ Lan tự sát. Dạ Khánh Niên dẫn theo Dạ Lan quay về nhà họ Dạ. Dù ông nội cho họ ở lại, nhưng ông vẫn nhất quyết không chịu nhìn mặt hai người.

Rồi lại đến vài năm sau, Dạ Khánh Niên mắc phải căn bệnh ung thư phổi, qua đời khi tuổi chưa tròn bốn mươi. Ông nội trong một đêm mà như già đi mười tuổi, sức khỏe từ ấy cũng kém đi rất nhiều.

Tuy ông vẫn luôn không thích Dạ Lan, nhưng đến thời điểm như vậy, ông lại thấy đứa nhỏ thực đáng thương. Ông cảm thấy là do ông không chăm sóc, bố trí cho nó tận tình, cho nên từ sâu trong tiềm thức của mình, ông thật sự hi vọng nó có thể sống và trưởng thành thật tốt.

Căn cứ vào loại tâm tình này, nếu để ông nội biết Dạ Lan đã thối nát đến tận xương tủy, đến cả ý nghĩ muốn mưu sát Dạ Sâm cũng có… Ông nhất định sẽ không chịu nổi! Hơn nữa, ông sẽ càng tự trách mình

nặng nề hơn!

Nếu là ông nội trước đây, Dạ Sâm đã không lo đến thế. Và có lẽ, nếu như ông nội còn là ông nội trước đây, Dạ Lan cũng đã không điên cuồng đến nước này.

Nhưng tiếc là ông nội đã lớn tuổi, không còn là người của năm đó nữa.

Xét thấy tình trạng sức khỏe của ông, có chút chuyện vẫn nên giấu ông thì hơn.

Dạ Sâm hít sâu, việc này, cậu cũng không thể nói với cha mẹ mình.

Vì cha mẹ cậu rất thương cậu. Họ tuyệt đối sẽ vì sự an toàn của cậu mà không ngại vạch mặt Dạ Lan. Dạ Lan bây giờ mới chỉ nhắm vào cậu, chưa có khả năng làm ra nhiều chuyện khác.

Thế nhưng, nếu như để cha mẹ cậu biết, cha mẹ cậu sẽ trăm phương ngàn kế muốn bảo vệ cậu. Khi ấy, chuyện vỡ lở ra, hậu quả lại càng khó mà khống chế.

Vua cũng thua thằng liều mà!

Dạ Lan đã sớm không còn gì, nhưng Dạ Sâm thì còn.

Cậu sợ ông nội gặp chuyện không may, sợ cha mẹ vướng vào nguy hiểm. Đối với cậu, những điều này thậm chí còn quan trọng hơn cả tính mạng của bản thân.

Hệ thống đi chết đi hiến kế "Giết Dạ Lan là phương pháp xử lí trực tiếp nhất."

Dạ Sâm phản đối "Tôi không phải anh ta."

Thực chất, đi chết đi nói rất đúng.

Tình trạng của Dạ Lan hôm nay đã đến nước không chết thì không ngừng, pháp luật bình thường với anh ta đã thành vô dụng. Dạ Sâm nếu như đủ ngoan độc, cậu hoàn toàn có thể khiến Dạ Lan bỏ mình "ngoài ý muốn", triệt để tận gốc phiền muộn.

Thế nhưng, tiếc là cậu lại không làm được. Vì nếu làm được, cậu đã chẳng phải Dạ Sâm nữa rồi.

Đi chết đi muốn nói lại thôi.

Dạ Sâm cảnh giác "Tôi nói cậu đó, cậu đừng có mà cho tôi cái nhiệm vụ gì mà "nói cho Nhậm Cảnh biết chuyện này" đấy nhé."

Đi chết đi "Mau tích nhiều điểm sinh mệnh một chút đi, để lúc nào đó phát thật, cậu cũng không cần làm."

Dạ Sâm mở trừng hai mắt "Nói cứ như không phải cậu phát ý…"

Đi chết đi đảo mắt liếc nhìn.

Hai người ăn ý không tiếp tục đề tài này nữa.

Tính cách Dạ Sâm rất đơn giản, chuyện như này cậu thực không muốn nói với Nhậm Cảnh vì ảnh hưởng tới tâm trạng quá lớn. Ai mà chả muốn giấu người mình yêu những chuyện dơ bẩn cơ chứ?

Suy nghĩ của đi chết đi thì có phần ác liệt hơn: Nếu cậu nói cho Nhậm Cảnh biết thật, thì kiểu gì cũng có người dám làm những chuyện mà Dạ Sâm không dám.

Đây chẳng qua cũng là luật đời, có một vài điểm nhạy cảm, vẫn là không nên động chạm tới thì hơn.

Đi chết đi hỏi Dạ Sâm "Tại sao Dạ Lan lại muốn giết cậu đến thế?"

Dạ Sâm không đáp.

Đi chết đi liền nói tiếp "Chỉ đơn thuần là đố kị thôi sao? Đến mức đó không?" Đố kị đến mức muốn mưu sát?

Dạ Sâm ngập ngừng "Nửa tháng trước là ngày giỗ của bác trai tôi, chúng tôi có gặp nhau."

Cậu hơi ngừng một chút "Lúc ấy… Có lẽ anh ta cho rằng tôi biết gì đó."

"Cậu biết gì?"

Dạ Sâm ngẩn ra xong mới chậm rãi đáp "Ví dụ như nguyên nhân cái chết của mẹ ruột anh ta?"

Đi chết đi giật mình "Cậu…"

Dạ Sâm thở dài "Thật ra tôi vốn không biết, nhưng có điều, bây giờ thì tôi biết rồi." Chính là hành động của Dạ Lan đã giúp cậu xác nhận.

Đi chết đi hiểu ra nói "Trách sao anh ta lại muốn giết cậu."

"Trước tiên tôi phải tích đủ 10 điểm sinh mệnh để nhanh chóng ổn định sức khỏe cho ông nội đã."

Nếu không phải có đi chết đi, có lẽ giờ này cậu đã rơi vào đường chết, làm gì cũng không đúng. A, khoan đã, sai rồi… Nếu không có đi chết đi, thì cậu đã chết từ nửa tháng trước rồi.

Nhưng thật may, vì cậu có đi chết đi, nên cậu mới có quyền được lựa chọn.

Phải bình tĩnh, thì may ra chuyện này mới giải quyết tốt được. Cậu không thể chỉ vì lo lắng sợ hãi mà khiến cho mọi thứ trở nên không thể vãn hồi.

Lúc này, chuông cửa vang lên kéo Dạ Sâm hoàn hồn. Tiểu Lưu lên tiếng trước "Để em đi mở."

Tiểu Lưu cũng là sợ, sợ Dạ Sâm gặp chuyện không may.

Dạ Sâm cười nói "Được rồi, làm gì đến mức ấy."

Tiểu Lưu nhìn qua mắt mèo "Là Nhậm ảnh đế."

Dạ Sâm đáp "Để tôi."

Cậu vừa mở cửa, Nhậm Cảnh liền ôm chầm lấy cậu làm cậu khẽ giật mình.

Nhậm Cảnh ôm Dạ Sâm một lúc lâu. Việc này khiến Dạ Sâm muốn nói lại nói không lên lời. Từ lúc cậu gặp chuyện không may đến giờ, cậu vẫn luôn rất tỉnh táo, ngay cả một chút sợ hãi cũng không biểu lộ ra.

Nhưng chính thời khắc này, khi bị Nhậm Cảnh ra sức ôm, Dạ Sâm lại đột nhiên thấy chân tay lạnh toát, sự giá rét từ sâu trong đáy lòng lan tỏa khắp nơi.

Giọng Nhậm Cảnh mang theo cảm giác run rẩy gọi "Sâm Sâm."

Mũi Dạ Sâm cay xè, viền mắt nóng lên.

Nhậm Cảnh không nói thêm gì hết, cứ thế nhỏ giọng gọi tên cậu.

Tiểu Lưu ở một bên rất hy vọng bản thân biến thành người tàng hình… Được rồi, tuy rằng cậu ta không thể tàng hình, nhưng cậu ta cũng gần như người tàng hình luôn rồi.

Có điều, Tiểu Lưu vẫn khá là buồn bực nghĩ, sao Nhậm ảnh đế lại cứ như biết được gì đó ấy nhỉ?

Thực tế, Nhậm Cảnh chẳng biết gì hết. Nếu anh biết, chỉ sợ chuyện sẽ cuồn cuộn chảy về hướng không thể khống chế.

Nhậm Cảnh đang trên đường về đón Dạ Sâm, không hiểu sao, tim anh tự nhiên nhói lên, một cảm giác sợ hãi tựa như rắn độc trào lên, nháy mắt chiếm cứ hết thần kinh anh.

Anh nhìn thấy Dạ Sâm nằm trong vũng máu, da thịt trắng nõn mất đi huyết sắc, con ngươi xinh đẹp tràn đầy bất lực, thấy bờ ngực yếu ớt phập phồng của cậu, càng thấy đôi môi tím tái của cậu…

Chỉ là hình ảnh thoáng qua, nhưng lại thành ác mộng quấn chặt lấy tâm trí Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh cho tài xế đỗ xe lại ven đường, tự mình thay vào ghế lái, dùng tốc độ vượt chuẩn cho phép để lao về khách sạn.

Tai nạn dưới lầu khiến anh nhíu mày, cũng khiến anh bước nhanh hơn, xông lên lầu, ấn chuông. Trong nháy mắt nhìn thấy Dạ Sâm, cảm giác sợ hãi trong anh mới chịu tan biến.

Nhậm Cảnh ôm người vào lòng, không biết hình dung tâm trạng của mình ra sao, cho nên chỉ nhỏ giọng gọi tên người kia.

Dạ Sâm hỏi đi chết đi "Nhậm Cảnh sao vậy?"

Đi chết đi đáp "Đại khái là sự cảm ứng qua lại của những người yêu nhau, anh ta nhìn thấy cậu "chết"."

Dạ Sâm mở to mắt "Sao có thể?"

"Đến tôi còn tồn tại thì có gì mà không thể?"

Dạ Sâm "…" Quả thực không phản bác được.

Rồi rất nhanh, trái tim âm u của Dạ Sâm nóng bừng lên: Sự cảm ứng qua lại giữa người yêu? Đây là chuyện hiếm có trên đời đúng không?

Đi chết đi đảo mắt: Thế mà cũng tin!

Nhậm Cảnh buông Dạ Sâm, nhỏ giọng hỏi "Có phải anh dọa em rồi không?"

Dạ Sâm không đáp mà hỏi ngược lại "Anh sao vậy?"

Nhậm Cảnh đang tính nói, trong đầu Dạ Sâm đã truyền đến âm thanh của đi chết đi "Nhiệm vụ tùy cơ: Duy trì tình trạng tứ chi tiếp xúc với Nhậm Cảnh, điểm phụ thuộc vào thời gian, cứ ba tiếng một điểm, từ đó suy ra, hạn mức cao nhất là chín tiếng."

(*) Lảm nhảm: Thực chất có những đoạn cảm thấy tg viết lặp nhiều quá nên khiến t có phần hơi oải:((

35. Chương 35

Đi chết đi tuyên bố nhiệm vụ xong tươi cười hớn hở "Kiên trì chín tiếng là có 3 điểm sinh mệnh rồi! Một bước nhảy dài trong sinh mệnh nha!"

Khóe miệng Dạ Sâm giật giật "Cậu nói tôi nghe, tôi phải làm sao mới có thể tứ chi tiếp xúc với Nhậm Cảnh tận chín tiếng?!"

Đi chết đi vô cùng thật thà hiến kế "Ví dụ như làm tình chín tiếng?"

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi hiến kế xong còn rất nghiêm túc bổ sung "Tôi tin tưởng Nhậm Cảnh có thể làm được."

"Cútttttt!" Dạ Sâm tin nó mới lạ!

Lúc này, giọng Nhậm Cảnh truyền tới tai cậu.

"… Anh thấy em nằm trong vũng máu, không thở nữa."

Một câu ngắn ngủi, thế nhưng anh vẫn không thể nói trôi chảy được. Cả người giống như vừa tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, sợ hãi đến mức tim vẫn còn đang đập loạn.

Nhậm Cảnh thật sự "nhìn" thấy ư? Bọn họ thật sự là "có cảm ứng với nhau" ư? Thật là thần kì! Trong lòng Dạ Sâm ngọt lịm, sự lạnh lẽo cũng như bị ánh mặt trời xua tan, hóa thành bụi bay đi. Mặc dù chưa bay hết hoàn toàn, nhưng đối với cậu cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Dạ Sâm ôm chặt Nhậm Cảnh, dán vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập nói "Kể cũng lạ, em nằm mơ, mơ thấy mình bị xe đâm."

Cánh tay Nhậm Cảnh đột ngột siết chặt.

Dạ Sâm nhỏ giọng an ủi "Nhưng chỉ là mơ thôi, em vẫn ổn, không sao hết."

Nhậm Cảnh muốn bản thân thả lỏng một chút, thế nhưng thân thể anh cứ như có ý thức riêng, thầm muốn siết chặt cậu, muốn hòa cậu vào máu xương của mình.

Giống như anh đã từng mất đi cậu thực sự, và nỗi đau đớn thống khổ vẫn được lưu giữ trong kí ức.

Dạ Sâm cũng vui vẻ để anh ôm, ôm càng lâu càng tốt, nếu như có thể cứ thế ôm liền chín tiếng, thì cậu có nằm mơ cũng mơ đến mức vì cười mà tỉnh.

Chỉ có Tiểu Lưu đáng thương không biết phải làm sao… Đi hay là không đi đây?

Rõ ràng cậu ta đang đứng đây, nhưng kiểu như đã hòa vào với không khí vậy! Thực khổ thân mà QAQ!

Sau hơn mười phút, Nhậm Cảnh rốt cuộc bình tĩnh lại. Anh nhớ đến thời gian không còn sớm, buông Dạ Sâm ra hỏi "Em đói chưa? Chúng ta đi ăn."

Anh thả lỏng tay, hai người suýt chút nữa thì tách ra. Dạ Sâm quýnh quáng ôm lại.

Nhậm Cảnh bị hành động yêu thương nhung nhớ này làm cho tim loạn nhịp.

Dạ Sâm vội vã nói "Em không đói!"

Nhậm Cảnh hơi ngừng, đặt tay lên lưng cậu, khóe miệng khó nhịn cong lên "Sắp mười hai giờ rồi."

Lưng Dạ Sâm ngưa ngứa, nhưng cậu nhẫn nhịn không buông tay, vì điểm sinh mệnh mà cố gắng ra sức!

Có điều, hai người cũng không thể không ăn cơm. Cơ mà tay trong tay đi xuống nhà hàng thì hơi quá… Có khi lại bị người vây xem đến ngạt thở.

Nếu thế…

Dạ Sâm rốt cuộc nhìn thấy Lưu Tiểu Minh "tàng hình" đứng đó, nói "Tiểu Lưu, gọi cơm giúp tôi nhé, tôi không xuống dưới lầu đâu."

Tiểu Lưu vội đáp "Được! Em đi ngay!" Ôi mẹ ơi, cuối cùng cũng không cần làm cái bóng đèn hình người

nữa rồi.

Tiểu Lưu ngay lập tức bỏ lại Dạ (bạch tuộc) (điên cuồng chà điểm sinh mệnh) Sâm đang tay nắm chặt tay, hận không thể treo hẳn lên người Nhậm Cảnh làm đồ trang sức.

Nhậm Cảnh khi yêu cứ như biến thành tấm kính che khuyết điểm dày nhất vũ trụ, cho dù Dạ Sâm làm gì, anh cũng đều tìm được lí do phù hợp để biện bạch cho cậu.

Ví dụ như hiện tại, Nhậm Cảnh cho rằng Dạ Sâm bị cơn ác mộng dọa sợ, cho nên ôm anh để xoa dịu, nặng hơn nữa thì là Dạ Sâm cảm nhận được tâm trạng bất ổn của anh, cho nên muốn dùng cách này để trấn an anh.

Vừa nghĩ thế, Nhậm ảnh đế liền cảm thấy mình ngọt như một chiếc bánh Cookie vị kem vừa ngọt vừa thơm vừa mềm.

Anh ôm Dạ Sâm vào lòng, động tác tự nhiên mà thân thiết, điều chỉnh tư thế của cả hai sao cho càng thoải mái hơn.

Dạ Sâm… Xấu hổ đến mức muốn độn thổ!

Hiệu suất làm việc của Tiểu Lưu rất cao, chưa mất bao nhiêu thời gian, cậu ta đã tự mình đẩy xe đồ ăn tới.

Kể ra, cậu ta không đẩy không được. Hai người bên trong dính nhau như sam, nếu như để người khác thấy, chỉ e họ sẽ sợ đến làm rơi hết đồ…

Tiểu Lưu vào phòng, vừa liếc mắt đã không nhịn được mà đỏ ửng cả mặt.

Trong phòng tràn đầy không khí màu hường, hai người còn không mau đi kết hôn luôn đi!

Thật ra, Tiểu Lưu rất yêu thương anh Sâm của cậu ta. Cho nên cậu ta cũng tự tưởng tượng cho mình một câu chuyện thế này: Vị tiểu thiếu gia bị anh họ hành đến đáng thương nhà cậu ta vì ông nội mà chấp nhận gánh vác tất cả. Tuy bên ngoài thiếu gia tỏ ra vô cùng bình tĩnh, thế nhưng, trong lòng thực chất vẫn là sợ hãi. Do không thể tỏ ra yếu đuối trước mặt thuộc hạ (Tiểu Lưu), cho nên khi nhìn thấy người yêu trước mắt, cậu liền không kiềm được lòng mà muốn tìm kiếm sự an ủi.

Dù sao, anh họ lòng lang dạ sói như vậy, sống trong thời đại pháp luật mà còn dám giết người, thực khiến người ta sợ hãi mà.

Một đám người thích tưởng tượng, đúng là giảm không ít phiền toái giúp Dạ Sâm.

Đến mức cậu không cẩn thận cái là biến ngay thành kẻ yếu ớt…

Mà thôi, điểm sinh mệnh lớn nhất, sức khỏe của ông nội là ưu tiên hàng đầu, cậu phải hoàn thành nhiệm vụ trong khoảng thời gian ngắn nhất, để có thể chiếm lại được thế chủ động.

Lúc chờ cơm, Dạ Sâm gọi đi chết đi trò chuyện một lúc.

"Chúng ta xác nhận lại nhiệm vụ tháng chút đi."

Đi chết đi đọc lệnh "Nhiệm vụ tháng: Nói 'Em thích anh' với Nhậm Cảnh trước mặt ba mươi người."

Nghe hết ba chữ "em thích anh", Dạ Sâm đỏ mặt hỏi "Thưởng 10 điểm sinh mệnh chứ?"

Đi chết đi đáp "Ừ! Vừa đủ để chữa bệnh cho ông nội."

"Ba mươi người là ba mươi người liên tiếp hay ba mươi người cùng một lúc?"

"Cùng một lúc, phải đảm bảo là cả ba mươi người đều nghe thấy, và nghe rõ."

Cái này khó à nha… Ở Pháp thì tìm đâu ra ba mươi người nghe hiểu ba chữ "em thích anh" cơ chứ.

Dạ Sâm "Cậu đang vẽ chuyện đấy à con trai!"

Đi chết đi đáp "Đơn giản mà, tôi chỉ cậu một chiêu."

Dạ Sâm vểnh tai chăm chú nghe.

"Về nước, tìm một giáo đường, mời bạn bè người thân, mặc vest trắng, đứng trước mặt linh mục, cậu chắc chắn có thể lớn tiếng nói với Nhậm Cảnh những chữ này…"

Dạ Sâm cảm thấy bộ dạng thận trọng lắng nghe của mình đúng là thằng ngu mà!

Đi chết đi ha hả bật cười "Thật đấy, đảm bảo cậu sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn!"

"Ha ha, tiện thu về một ông chồng luôn à?"

"Ừ, tốc độ mà nhanh thì hai người có thể nhận con nuôi nữa luôn."

“Con nuôi tên là đi chết đi?”

“Ây…” Đi chết đi xấu hổ “Hình như không hay lắm đâu? Cứ gọi Khứ Khứ là được, không thì gọi Bố Bố (Bất Bất) hoặc Ái Ái?”

[Khứ: – Đi; Bố /bù/ – Bất /bù/: Không => từ đồng âm khác nghĩa; Ái – Yêu (Toàn là chữ trong tên “Không yêu thì đi chết đi”)]

Cái tên này còn thật sự nghiêm túc thảo luận!

Dạ Sâm làm sao mới đánh được nó một trận đây?

Lại nói… Cậu vẫn luôn nghĩ tên cho con mèo nhỏ nhặt được lần trước, chính ra hôm nay tự nhiên lại có ba lựa chọn. Chờ con mèo được đưa về từ bệnh viện, cậu sẽ đặt cho nó một cái tên thật xinh!

Một người một hệ thống tán gẫu lúc lâu, trên thực tế chỉ mất có mấy giây.

Lúc này di động của Nhậm Cảnh vang lên.

Anh nói “Anh đi nghe điện thoại.”

Dạ Sâm đánh chết cũng không muốn buông tay, giục “Anh nghe đi.”

Nhậm Cảnh định đứng dậy, thấy vậy liền ngồi im, trong mắt tràn đầy ý cười, giọng nói cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

Nhà làm phim ở đầu kia bị làm cho ngây ngẩn của tối (lệch giờ).

Hai người bàn bạc mấy câu liền cúp.

Nhậm Cảnh nhìn Dạ Sâm hỏi “Kịch bản lần trước anh nói với em, em sẽ nhận chứ?”

Dạ Sâm hỏi ngược lại “Anh là diễn viên chính đúng không?”

Nhậm Cảnh đáp “Đúng.”

Dạ Sâm nheo nheo mắt “Vậy nhận.”

Nhậm Cảnh hôn lên trán cậu, nói "Về nước phải quay thử đấy."

Dạ Sâm thẳng thắn "Không thành vấn đề."

Nhậm Cảnh nhìn nhìn cậu "Em không hỏi xem là quay thử cảnh nào sao?"

Trong đầu Dạ Sâm chỉ toàn là ý nghĩ nắm chặt tay Nhậm Cảnh, đúng là không để ý mà thuận miệng hỏi "Cảnh nào?"

"Thổ lộ với anh."

"Hả?" Dạ Sâm trợn mắt.

Giọng Nhậm Cảnh có phần bất an "Lời kịch không nhiều lắm, chỉ có mỗi một cậu thôi. Chỉ là, em phải nói trước mặt rất nhiều người."

Tim Dạ Sâm đạp nhanh như muốn vọt khỏi lồng ngực "Là… Là câu gì?"

Nhậm Cảnh nhìn sâu vào mắt cậu "Câu 'Em thích anh'."

Thịch thịch thịch!

Đúng là trời ban phước mà!

Người trong đoàn làm phim tuyệt đối không dưới ba mươi người, đến lúc ấy, cậu có lớn tiếng nói ra, cũng sẽ chẳng có ai nghĩ cậu bị hâm hay bị ngốc!

Còn gì đẹp hơn thế nữa đây!

Chờ 10 điểm sinh mệnh đến tay, sức khỏe ông nội ổn định, cậu liền không cần kiêng kị, lo sợ Dạ Lan nữa!

Dạ Sâm phải mất một lúc lâu mới có thể bình tĩnh lại. Mà câu đầu tiên cậu nói sau khi bình tĩnh chính là "Chúng ta đặt vé về nước ngay bây giờ đi!"

36. Chương 36

Dạ Sâm vừa nói xong liền cảm thấy xấu hổ… Cái này… Có phải cậu đã biểu hiện nó thành vội vã khó nén rồi không?

Quả là nóng vội mà!

Dạ Sâm muốn chữa thành: Đặt vé ý là đặt vé trước, ba ngày sau một tuần sau một tháng sau về thì cũng nên đặt vé trước. Thế nhưng lời đến bên miệng, cậu lại không dám nói ra. Lỡ mà Nhậm Cảnh đặt vé một tháng sau thật thì cậu biết làm sao đây?

Nhậm Cảnh bị cậu làm cho ngọt lịm hỏi "Giờ đã muốn về nước rồi sao?"

Hai mắt Dạ Sâm trông mong nhìn anh, không tiện lên tiếng, nhưng bất cứ ai sáng suốt cũng đều có thể nhìn ra là: Muốn muốn muốn, chuyện quan trọng phải nói ba vạn lần.

Khóe miệng Nhậm Cảnh cong cong, không tài nào ép xuống được "Không đi Aix-en-Provence nữa?"

Đúng rồi, bọn họ còn dự định đi miền Nam nước Pháp, đi Provence ngắm hoa oải hương…

Chuyện lãng… À vui như thế mà bỏ qua thì thực đáng tiếc.

Dạ Sâm lại bắt đầu đắn đo.

Nhậm Cảnh đề nghị "Mình đi Aix-en-Provence trước rồi mới về nước được không?"

Ba ngày… Dạ Sâm lo lắng. Dạ Lan chính là cái gai trong tim cậu, cậu còn không nhổ thì không thể tự do được. Nhưng trong lòng cậu lại không lỡ.

Anh ta đã thất bại hai lần rồi, ai biết anh có chó cùng giứt giậu hay không?

Lúc này thế lực của anh ta còn vươn được đến tận Pháp, làm sao cậu dám chắc mình sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đây?

Thôi, đêm dài lắm mộng, không thể trì hoãn nữa!

Dạ Sâm cẩn thận đáp "Chúng ta về nước đi thôi."

Nhậm Cảnh cười "Không vội."

Dạ Sâm biết anh hiểu nhầm, nhưng hiểu nhầm thì cứ hiểu nhầm vậy. Dù gì, hình tượng của cậu trong lòng Nhậm Cảnh đã không còn đáng nói từ lâu rồi.

Cơ mà, nói thì nói thế, chứ Dạ Sâm vẫn đỏ bừng hai má "Em muốn về nước."

Nhậm Cảnh nhìn Dạ Sâm như vậy, đừng nói là đòi về nước, đòi sao đòi trăng, có khi anh cũng không chút do dự gật đầu đồng ý.

Nhậm Cảnh hỏi "Chiều đi luôn nhé?"

Dạ Sâm gật như bổ củi "Ưm."

"Để anh bảo A Sâm đặt vé."

"Vâng."

Nhậm Cảnh bị bộ dáng ngoan ngoãn của Dạ Sâm làm cho ngứa ngáy trong lòng. Xét theo tư thế của cả hai, muốn hôn là việc quá dễ dàng, cho nên anh liền hôn cậu.

Tim Dạ Sâm run rẩy.

Nhậm Cảnh vốn dĩ không muốn vậy đâu, nhưng nhìn cậu…

Tiểu Lưu che mắt, cái mặt già nua hồng thấu: Trời đất ơi vợ ơi, em mau đến cứu anh đi, anh sắp cong luôn rồi!

Lúc hai người tách ra, Dạ Sâm thở dốc. Cậu xấu hổ muốn chết, nhưng vẫn nhất quyết không chịu rời Nhậm Cảnh. Cái dáng vẻ này đúng là… Nếu như có chụp lại vất vào nhóm chat của đám trợ lí, có khi sẽ bị điên cuồng copy paste "Đại bảo bối ăn đáng yêu để lớn sao!"

Lúc ăn cơm, Dạ Sâm ngồi yên vị bên cạnh Nhậm Cảnh, chân với chân luôn một mực dính vào nhau.

Tiểu Lưu không nhìn thấy, nhưng Nhậm Cảnh cả bữa cứ cười mỉm không ngừng, hiển nhiên là tâm trạng đang vô cùng vui vẻ.

Dạ Sâm cảm thấy cũng còn may, cậu liền tìm đi chết đi nói "May mà tứ chi tiếp xúc không yêu cầu thịt kề thịt!" Chứ không, cậu không làm nổi chín tiếng mất!

Đâu thể cứ hai tư trên hai tư đều nắm tay nhau được, đúng không? Nắm cả chín tiếng… E đến Nhậm Cảnh

cũng cho rằng cậu thần kinh mất!

Đi chết đi sửng sốt: Mẹ nó! Thế mà lại quên lừa vụ này! Tổn thất một trăm triệu rồi!!!

Dạ Sâm không biết ngượng nói tiếp "Cậu nói xem, có phải tôi với Nhậm Cảnh phát triển nhanh quá rồi không…"

Từ mặt lí thuyết, bọn họ mới quen nhau chưa được nửa tháng, đáng lí ra, giờ này cả hai nên ở trong giai đoạn thử tìm hiểu nhau mới đúng.

Thế nhưng mà… Cậu với Nhậm Cảnh lại nhảy vọt vô số bước, quả thực giống như nháy mắt một cái là có thể dắt nhau về ra mắt cha mẹ luôn rồi.

Đi chết đi đảo mắt "Nhanh cái rắm!" Rõ ràng công thành chiếm lũy được ngay từ hôm đầu tiên, vậy mà qua nửa tháng vẫn chỉ mới hôn nhẹ ôm nhẹ! Làm không biết bao nhiêu nhiệm vụ chính vẫn bị khóa chưa mở!

Dạ Sâm mắng nó "Cậu mà cũng được coi là hệ thống yêu đương á? Chả hiểu cái mông gì!"

Đi chết đi "Cái gì gọi là yêu? Nói có tính được không? Làm mới tính nhé."

"Trong đầu cậu toàn cái chết tiệt gì vậy?"

Đi chết đi "Mấy cái khiến nhân loại hài hòa?"

Dạ Sâm "…" Cái tên dâm dê này!

Tuy câu chuyện bị lệch đề, nhưng Dạ Sâm vẫn nhớ rõ trọng tâm, cho nên ướm lời hỏi thử "Có phải Nhậm Cảnh đã thích tôi từ lâu rồi không?"

Đi chết đi đáp "Cậu hỏi thẳng anh ta không phải được rồi sao?"

Dạ Sâm "Thế… Thế ngại lắm." Với cả, một kẻ có diễn xuất âm trăm điểm như cậu thì có gì đáng để Nhậm Cảnh thích cơ chứ.

Đi chết đi trêu ghẹo "Hay là, tôi tuyên bố cho cậu một cái nhiệm vụ đi hỏi nhé?"

Dạ Sâm nhanh chóng nắm được điểm mấu chốt "Cho nên nói, nhiệm vụ là do cậu ra sao?"

Đi chết đi ha hả cười "Tôi nói giỡn mà cậu cũng tin."

Dạ Sâm tiếp tục lật tẩy nó "Lần trước cậu trừ sai điểm của tôi."

Đi chết đi nghe thế thì không biết ngượng đáp "Tôi học toán không tốt có được không?"

Dạ Sâm dè bỉu "Thế mà cậu vẫn còn mặt mũi nói mình là hệ thống…"

Đi chết đi cãi "Ai nói hệ thống thì không được học toán kém? Môn toán của tôi là do thầy thể dục dạy đấy biết chưa!"

"Biết rồi, biết rồi!" Dạ Sâm giơ tay đầu hàng "Người nào tiện người ấy thắng, cậu thắng."

Hệ thống đi chết đi nghĩ thầm: Bản hệ thống mới không thèm rẻ, bản hệ thống rất đắt! [Tiện (đê tiện) /jiàn/ – Rẻ ( ) /biàn(yi)/ => 2 từ có âm đọc gần giống nhau]

Sau khi ăn xong, Tiểu Lưu vừa đẩy xe đồ ăn rời đi, thì Dương Sâm gọi đến nói đã đặt được vé cho chuyến bay hai giờ chiều.

Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm, lòng càng kiên định.

Dạ Sâm sợ Nhậm Cảnh đi mất, nên vội nắm chặt tay anh. Nhậm Cảnh quay lại nhìn cậu.

Dạ Sâm giả bộ như mình không hề hay biết bản thân nắm tay anh, rất "tự nhiên" nói "Hiệu suất làm việc của Dương Sâm thực cao."

Nhậm Cảnh đáp "Cũng do vận may nữa, vừa hay có người trả vé."

Dạ Sâm bâng quơ "Đặt được vé cho cả mấy người đi cùng anh à?"

"Ừ."

"Tốt."

Hai người chuyện trò một lúc, Nhậm Cảnh cúi đầu nhìn bàn tay nắm chặt của cả hai, khóe miệng cong cong, giọng nói dịu dàng "Chúng ta đi thu dọn đồ đạc nhé?"

Đột ngột về nước, đồ đạc cần thu dọn nhiều hơn so với chuẩn bị đi Aix-en-Provence rất nhiều.

Dù sao, bọn họ cũng đã định sẽ đi ngắm hoa oải hương xong mới về Paris, sau đó từ Paris về nước.

Dạ Sâm làm sao mà buông tay được? Mới có một tiếng, cách thời hạn 1 điểm sinh mệnh còn hai phần ba quãng đường, gì thì gì, chứ cậu nhất quyết không buông đâu!

Dạ Sâm "Để người khác dọn không được sao?"

Nhậm Cảnh "Mấy người đó sẽ không bước vào phòng ngủ của anh."

Dạ Sâm vừa nghe liền lo lắng, phải làm sao đây!

Chuyện này thực chất cậu cũng hiểu. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, nhất là người giống như Nhậm Cảnh, cho dù có cả một đoàn trợ lí, thì anh cũng không muốn để họ bước vào không gian chỉ thuộc về anh.

Cơ mà… Không muốn buông tay đâu!

Nhậm Cảnh nghĩ một lúc, đề nghị "Hay là em đi thu dọn với anh nhé?"

"À thì…" Dạ Sâm ngẩn ra "Có ổn không?"

Nhậm Cảnh siết chặt tay cậu "Ổn."

Đi chết đi cảm thán "Ối chà, Nhậm Cảnh đang mời cậu sao? Thời gian cũng khéo nữa, một tiếng là đủ làm một hiệp rồi."

Dạ Sâm "…Lănnnnnnnn!"

Đi chết đi lăn qua lăn lại, lăn đến là happy.

Nếu là Dạ Sâm của ngày trước, có lẽ cậu sẽ e dè mà lựa chọn bỏ qua 1 điểm sinh mệnh này. Nhưng giờ… Cậu thực sự đã ý thức được tầm quan trọng của điểm sinh mệnh, cho nên cho dù chỉ là nửa điểm thì cậu cũng sẽ không để nó lãng phí.

So thế, da mặt đáng là gì? Đã thế, khi ở cạnh Nhậm Cảnh, Dạ Sâm còn cảm thấy chẳng có gì đến mức bó tay cả.

Hai người tay trong tay đi đến sát vách. Trong khách sạn, bố cục của các phòng đều giống nhau với bên ngoài là phòng khách, bên trái là thư phòng và phòng tập. Phòng ngủ được trang trí giống y xì đúc, nằm ở

phía sâu bên trong. Nhưng không hiểu sao, bắt đầu từ lúc bước chân vào phòng của Nhậm Cảnh, Dạ Sâm lại thấy có phần căng thẳng.

Có lẽ là do mùi vị khác nhau.

Bên kia là mùi vị của Dạ Sâm, bên này là mùi vị của Nhậm Cảnh… Cái quỷ gì không biết!

Mà tóm lại là không giống! Vô cùng không giống!

Nhậm Cảnh dẫn Dạ Sâm vào thẳng phòng ngủ, việc này khiến đi chết đi kích động đến muốn hỏng luôn, hưng phấn cứ như sắp được bồng cháu trai.

Dạ Sâm "mặt dày mày dạn" theo sát Nhậm Cảnh, nhưng trên thực tế, cậu không dám nhìn bất kì cái gì, ngoan ngoãn giống hệt một cô vợ nhỏ. Ngoại trừ sống chết không chịu buông tay Nhậm Cảnh, những cái khác hầu hết đều là tình trạng đến thở cũng không dám thở mạnh.

Nhậm Cảnh cũng rất không nỡ buông tay cậu.

Trong đầu anh tràn ngập hình ảnh đáng sợ mãi không tan hết kia.

Dạ Sâm không rời anh, trái lại lại khiến anh yên tâm. Anh thực không muốn làm gì, chỉ ôm lấy cậu.

Có khi nào tại Dạ Sâm nhận ra anh lo lắng, cho nên mới một mực ở cạnh anh?

Nhậm ảnh đế bị ý nghĩ của chính mình làm cho ngọt như đường.

Thật tốt! Gặp được Dạ Sâm, thật là chuyện tốt nhất trên đời này!

Cũng may là đồ của Dạ Sâm có Lưu đại tổng quản toàn quyền trông nom, cậu không cần tự mình thu dọn, chứ không, cả hai lại phải tay trong tay, lúng túng đi một vòng nữa.

Do chuyến bay sẽ cất cánh vào lúc hai giờ chiều, cho nên thời gian khá gấp, Dạ Sâm và Nhậm Cảnh cần phải đến sân bay ngay.

Sau khi tới sân bay, hai người đi tới phòng nghỉ. Vì là phòng riêng, nên cũng không có gì cần kiêng dè.

Còn hơn một tiếng mới đến giờ làm đăng kí thủ tục, Dạ Sâm rất muốn nhân cơ hội này cọ đủ 1 điểm sinh mệnh. Vì thế, cậu đề nghị "Anh có mệt không?"

Nhậm Cảnh không có thói quen ngủ trưa, nhưng thấy Dạ Sâm ngáp anh lại hỏi "Em có muốn ngủ một chút không?"

Dạ Sâm gật "Ừm."

Nhậm Cảnh nói "Hạ thẳng ghế ra là em có thể nằm đấy."

"Anh không ngủ?"

Nhậm Cảnh suy nghĩ một lúc rồi đáp "Anh nằm cùng em."

Nghe thấy những lời mình đang đợi, Dạ Sâm đồng ý ngay tắp lự "Được."

Ghế sofa sau khi trải ra liền biến thành giường đơn chật hẹp, Nhậm Cảnh nằm thừa cả chân ra ngoài, còn Dạ Sâm thì vừa khớp.

Hai người chen chúc nhau, nhưng Dạ Sâm nào sợ chen? Chen mới tốt! Chen thì có thể đảm bảo tứ chi tiếp xúc một trăm phần trăm.

Nhậm Cảnh không nằm mà ngồi dựa vào thành ghế, cầm một quyển tạp chí lật xem.

Dạ Sâm dán vào sát anh, có chút buồn ngủ.

Nhậm Cảnh nhẹ giọng dỗ "Ngủ đi, lát nữa anh gọi em."

Dạ Sâm mơ mơ hồ hồ dặn "Trong lúc em ngủ anh không được rời đi."

Nhậm Cảnh cong cong khóe miệng "Không đi."

Dạ Sâm dặn tiếp "Nhất định nhất định nhất định không được đi, biết chưa?" Càng về sau giọng càng nhỏ.

Nhậm Cảnh vỗ lưng cậu "Ngủ đi."

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay Nhậm Cảnh, Dạ Sâm yên tâm hơn nhiều. Cậu dường như không còn e sợ bất kì điều gì nữa, không sợ Dạ Lan, cũng không sợ sự vặn vẹo xấu xí trong thế giới con người.

37. Chương 37

Dạ Sâm nghiêng người ngoan ngoãn ngủ. Cậu dính sát vào người Nhậm Cảnh, cả mặt tràn đầy thỏa mãn.

Nhậm Cảnh không hề buồn ngủ. Anh quay đầu nhìn Dạ Sâm, gần như quên cả chớp mắt.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa khe khẽ, Nhậm Cảnh ứng tiếng mời vào.

Dương Sâm mở cửa rồi nhẹ bước đi đến, giơ tay ra hiệu.

Nhậm Cảnh đang định đứng dậy thì phát hiện Dạ Sâm cố tình nằm đè lên quần áo anh…

Anh khẽ cười, nằm xuống.

Hai người dính nhau như vậy, anh nhất định sẽ làm Dạ Sâm giật mình tỉnh giấc.

"Nói đi." Nhậm Cảnh nhỏ giọng nói với Dương Sâm.

Dương Sâm cũng nhỏ giọng hỏi lại "Liệu có đánh thức cậu ấy không?"

Tay Nhậm Cảnh theo quy luật mà vỗ lưng Dạ Sâm "Không đâu."

Dương Sâm điều chỉnh tinh thần, nghiêm mặt báo cáo "Tôi điều tra rồi, không có vấn đề gì cả."

Nhậm Cảnh hiển nhiên là biết chuyện xảy ra trước sảnh khách sạn. Khi ấy, tuy anh chỉ liếc qua, nhưng với trí nhớ tốt, tốt nhất là mỗi khi có chuyện liên quan tới Dạ Sâm, Nhậm Cảnh hãy nhớ như in hình dáng của chiếc xe kia.

Đó là một chiếc xe giống hệt chiếc xe mà Dạ Sâm sử dụng trong thời gian ở Pháp. Từ màu sắc cho tới nhãn hiệu. Mặc dù nói không phải xe dạng hiếm, có vô tình thấy hai chiếc giống nhau cũng là điều bình thường, nhưng Nhậm Cảnh lại cực kì để tâm đến biển số xe của nó.

Trong khi xe Tiểu Lưu lái có số đuôi là 999, thì chiếc xe kia có số đuôi là 996. Điểm này nhìn gần còn dễ phân biệt, chứ nhìn xa thì khó vô cùng. Đặc biệt là khi mẫu mã kiểu xe giống nhau.

Mà khéo làm sao, chiếc xe này lại đến khách sạn và xảy ra tai nạn vào đúng khoảng thời gian Dạ Sâm sắp sửa đi xuống…

Nếu Dạ Sâm xuống sớm hơn một chút, nếu Dạ Sâm bị lóa mắt bởi ánh mặt trời, nếu Dạ Sâm nhầm chiếc

xe này với xe Tiểu Lưu lái…

Vậy… Hậu quả thực không dám nghĩ tới…

Nhậm Cảnh ngẫm mà sợ, bàn tay vỗ lưng Dạ Sâm chuyển thành ôm chặt cậu, kéo cậu sát về phía mình.

Dương Sâm nhỏ giọng "Biển số đúng là của chiếc xe đó, mà tài xế cũng đúng là chủ xe. Căn cứ theo những gì điều tra được thì anh ta đến đón sếp của mình ở đây…"

Thời gian tương đối gấp, thông tin tra được chỉ có vậy. Và hầu hết chúng đều chứng minh tai nạn thật sự là sự cố ngoài ý muốn.

Nhậm Cảnh nói "Cậu điều tra thêm xem người chết gần đây có qua lại với ai không. Thuận tiện cho người theo dõi người nhà của anh ta."

Dương Sâm đồng ý đáp "Được."

Thực ra, trong lòng Dương Sâm, anh ta cũng cho rằng đây chỉ là tai nạn. Bởi vì, theo Nhậm Cảnh nhiều năm như vậy, ai trong số bọn họ cũng đều thuộc nằm lòng tình hình nhà họ Dạ, cũng như tính cách con người Dạ Sâm.

Nhà họ Dạ tuy rằng thế lớn, nhưng trước giờ vẫn luôn là tấm gương điển hình cho việc an phận kiếm tiền.

Dạ lão gia làm người khí phách, không thể có chuyện đi gây thù chuốc oán với ai. Về sau, nhà họ Dạ phân nhà, Dạ Lan đến Singapore phát triển, còn cha mẹ Dạ Sâm ở lại Đại Lục. Cha Dạ là người trầm tính, tuy không quá mức quyết đoán, nhưng bản chất tương đối phúc hậu, thà ít đi chút lãi chứ nhất định không chịu bức ép ai.

Ngoài ra, ông còn là người thận trọng, đối với vợ con ân ái hòa thuận. Lại thêm địa vị của cha vợ ngoài xã hội, chỉ cần ông không chọc đến ai, thì tự nhiên cũng chả ai dám chọc đến ông.

Dạ Sâm thì thôi, càng không phải nói. Từ nhỏ đến lớn, cậu là một người có tính tình mềm mại. Mặc dù không có dã tâm lớn, nhưng thế mới đúng là Dạ Sâm tự do tự tại, vui vẻ khiến cho người xung quanh cũng vui vẻ lây.

Cho dù có người đố kị với vận mệnh tốt số của Dạ Sâm, cũng sẽ không đến mức hao hết tâm tư đi giết cậu.

Nhưng Nhậm Cảnh trước giờ luôn lo lắng Dạ Sâm, cho nên việc anh muốn tra rõ là điều hết sức bình thường.

Sau khi Dương Sâm rời đi, Nhậm Cảnh cúi đầu nhìn Dạ Sâm đang ngủ say, bỗng nhiên cũng thấy có chút mệt.

Chuyện này thật xa lạ với anh.

Anh đã quen sống mà căng đầu căng não, đến mức anh gần như sắp quên đi thế nào là thả lỏng.

Quên đi thả lỏng, cũng đồng nghĩa với việc quên đi giấc ngủ là điều thực thoải mái.

Nhậm Cảnh hơi ngửa người ra sau, bàn tay nhè nhẹ vỗ lưng Dạ Sâm. Anh nghe tiếng hít thở đều đều của người yêu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, hai người ôm nhau trên chiếc sofa nhỏ hẹp vẽ lên một bức tranh tuyệt đẹp.

Cứu rỗi cùng ái tình… Chính là sự gặp gỡ diệu kì.

Dạ Sâm bị nghẹn tỉnh!

Cậu muốn đi vệ sinh, phải làm sao đây?

Dạ Sâm động đậy, Nhậm Cảnh liền tỉnh ngay lập tức.

"Còn mười phút, không vội."

Dạ Sâm chớp chớp mắt, làm thủ tục đăng kí không vội, cậu vội chuyện đại sự của đời người cơ!

Lúc qua cửa kiểm an tay trong tay đã ngượng lắm rồi, lẽ nào bây giờ cậu còn phải "mời" Nhậm Cảnh đi vệ sinh cùng?

Hai tên đàn ông cùng nhau vào nhà vệ sinh thì còn có thể giải thích là cùng nhau uống nhiều nước nên cần cùng nhau xả.

Nhưng hai tên đàn ông mà tay nắm tay vào nhà vệ sinh thì phải giải thích làm sao? Mà nhấn mạnh phát nữa là lúc đi vệ sinh cũng bắt buộc tay nắm tay!

Mẹ nó, thế biết cởi quần kiểu gì đây???

Chẳng lẽ cởi giúp nhau?

Mặt Dạ Sâm nháy mắt đỏ bừng.

Nhậm Cảnh quan tâm hỏi "Em sao vậy?"

Dạ Sâm "…"

Nhậm Cảnh hơi nhíu mày "Khó chịu chỗ nào à?"

Dạ Sâm tội nghiệp thốt lên "Em… Em muốn đi vệ sinh."

Nhậm Cảnh ngớ ra, rồi bật cười "Vậy mau đi đi, vẫn còn kịp đấy."

Dạ Sâm "…"

Không kịp cũng không sao, trên máy bay cũng có nhà vệ sinh. Có sao là…

Haiz, quả nhiên vẫn là tay trong tay đi vệ sinh ở sân bay tốt hơn một chút. Nếu không, lên máy rồi… Thử nghĩ mà xem: Lỡ như Dạ Sâm và Nhậm Cảnh đang nắm tay nhau đi vào nhà vệ sinh dưới ánh mắt của biết bao hành khách, mà Dạ Sâm vừa mới bước vào nhà vệ sinh, tiếp viên hàng không đã nói "Xin lỗi anh, nhà vệ sinh chỉ chứa được một người", cậu còn không xấu hổ đến mức nhảy khỏi máy bay luôn?

Dạ Sâm bị ý tưởng của mình dọa sợ, thầm nghĩ: Không được! Cậu phải đi vệ sinh xong rồi mới lên máy bay!

Nhưng phải làm sao đây? Làm sao mới khiến người khác không nghĩ mình bị điên?

Đi chết đi quả thực không nhìn nổi nữa, leng keng một tiếng thông báo "Đã đủ ba tiếng, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm vui vẻ, nhưng rất nhanh bật lại "Cậu nói thời hạn tối đa chín tiếng là chỉ tổng thời gian nhiệm vụ chỉ có chín tiếng, hay là chỉ tứ chi tiếp xúc chín tiếng?"

Đi chết đi đảo mắt, quyết định tha Dạ Sâm một lần (chủ yếu là thời gian có chút gấp, có ép cậu, cậu cũng không có cách nào play nhà vệ sinh được) nói "Tứ chi tiếp xúc quá chín tiếng cũng không thưởng thêm điểm sinh mệnh."

Hai mắt Dạ Sâm sáng ngời "Nói cách khác, giờ tôi buông tay cũng không sao?" Dù gì, cậu cũng đã hời không 1 điểm sinh mệnh, nghỉ ngơi một lúc rồi nắm tiếp ba tiếng không phải ổn rồi ư?

Đi chết đi "Nhiệm vụ tùy cơ hết ngày sẽ tự hủy, cho nên, xin cậu chú ý thời gian."

Dạ Sâm vui vẻ "Vậy là đủ rồi!"

Từ giờ đến thời hạn ngày mai còn tận mười ba mười bốn tiếng, quá đủ luôn ý chứ!

Dạ Sâm nhanh chóng buông tay Nhậm Cảnh, cười toe ngọt ngào "Em đi vệ sinh."

Nhậm Cảnh bị nụ cười của cậu làm cho lóa mắt, chờ lúc anh kịp hoàn hồn, người đã lẻn đi tự lúc nào.

Nhậm Cảnh nhỏ giọng cười, cúi nhìn bàn tay vẫn còn vương hơi ấm.

Dạ Sâm xử lí xong nhu cầu sinh lí quay lại cũng không vội nắm tay Nhậm Cảnh ngay.

Cậu đã có sách lược vẹn toàn hơn!

Đó chính là đợi sau khi lên máy bay, cậu sẽ lợi dụng thời gian bay kéo dài hơn chín tiếng mà rủ Nhậm Cảnh ngủ cùng để giải quyết sáu tiếng nhiệm vụ còn lại. Như thế, lúc cậu tỉnh, cậu sẽ không chỉ hoàn thành được nhiệm vụ mà còn về được đến quê hương.

Hoàn hảo!

Kế hoạch của Dạ Sâm khá ổn, chỉ là lên máy bay rồi, Dạ Sâm mới phát hiện ra một vấn đề tương đối nghiêm trọng.

Đó chính là do đặt vé gấp, nên Dương Sâm không đặt được ghế giữa, mà chỉ đặt được ghế sát cửa sổ cho hai người ngồi trước ngồi sau.

Cái này… Cái này không phù hợp với kế hoạch của Dạ Sâm!

Không ngồi ghế giữa, Dạ Sâm làm sao tạo ra được "giường đôi"? Không tạo ra được giường đôi, Dạ Sâm làm sao ngủ cùng Nhậm Cảnh? Không ngủ cùng Nhậm Cảnh, Dạ Sâm làm sao cọ điểm sinh mệnh?

Dạ Sâm sốt ruột. Sau khi thấy người bên cạnh đăng kí xong, cậu không nhịn được hỏi "Anh có thể đổi chỗ cho tôi không?"

Người kia nghe thế thì ngẩn ra.

Dạ Sâm vội vã bổ sung "Chỗ của tôi cạnh cửa sổ, cũng tốt lắm. Chúng ta đổi chỗ đi, tôi trả thêm một lần tiền vé cho anh."

Vé khoang hạng nhất từ Paris về Bắc Kinh cũng phải bốn năm ngàn euro, nếu quy ra nhân dân tệ thì… chẳng phải một con số nhỏ.

Người kia càng bất ngờ hơn. Anh ta sửng sốt nói "Không cần đâu." Ý là đổi chỗ là được rồi, anh ta cũng thích chỗ ngồi đơn cạnh cửa sổ lắm.

Nhưng Dạ Sâm lại hiểu nhầm thành đối phương không chịu, tiếp tục mặc cả "Hai lần tiền vé thì sao? Tôi xin anh đấy!"

Người kia "…"

38. Chương 38

Dạ Sâm đã thể hiện hoàn mỹ cái gọi là "tên ngốc lắm tiền nhanh tới đây".

Mặc dù anh bạn kia… cũng không thiếu tiền (có thể đặt được loại ghế VIP này, ai mà chẳng là kẻ coi tiền như rác?), nhưng hai lần giá vé thực sự không phải con số nhỏ, có khi còn đủ mua cho vợ một cái túi xách.

Anh ta có phần động tâm, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống nói "Không cần, không cần đâu. Chúng ta đổi đi, tôi đang muốn đặt ghế cạnh cửa sổ mà không được đây."

Dạ Sâm kinh ngạc mở to mắt, vui đến không nói nổi thành lời "Cảm ơn anh!" Nếu nói thoáng ra, anh ta chẳng khác nào ân nhân cứu mạng của cậu! Thế cho nên tuy anh ta nói anh ta không cần chỗ hai lần tiền vé kia, Dạ Sâm vẫn quyết định đưa cho anh ta.

Đối phương bị sự đáng yêu của Dạ Sâm đốn gục, vội vàng nói "Chuyện nhỏ thôi, ha ha ha."

Trong lúc anh ta còn muốn nói thêm vài câu làm quen linh tinh, Dạ Sâm đã quay ngoắt đầu, chạy như bay đến chỗ chủ nhân của nửa kia ghế đôi…

Ghế bên này là một cô gái, nghe xong chỉ buồn bực nói "Không phải anh vừa đổi với anh ta rồi à?"

Dạ Sâm giải thích "Tôi còn bạn nữa."

Cô gái suy nghĩ một lúc "Ồ, vậy là anh muốn ngồi cùng bạn gái mình sao?"

Dạ Sâm "…"

Cô nàng dường như còn rất hứng thú từ chối "Tôi không muốn đổi, tôi cất hết hành lí rồi, tôi không muốn động nữa!" Show ân ái đáng ghét! Thân là một thành viên của tổ chức FA, cô nhất định phải thiêu đốt hết chủ nghĩa ngược người tàn bạo này!

Dạ Sâm ngẩn ngơ. Ngay khi cậu định tiếp tục cố gắng, cô nàng lại bỏ thêm một câu "Tôi không thiếu tiền, đừng nói hai lần tiền vé, hai mươi lần tôi cũng không đổi đâu!"

Dạ Sâm "…"

Nhìn bộ dạng quyết tâm kia, e là đánh chết cũng chịu không đổi đây mà.

Đúng lúc này, Nhậm Cảnh đi tới. Anh tháo kính râm, khẽ cười nói "Chào em."

Cô gái viu một phát đứng lên "Nhậm, Nhậm, Nhậm Cảnh!"

Nhậm Cảnh ôn hòa đề nghị "Ngại quá, em có thể đổi chỗ cho tôi không? Chỗ của tôi ở đằng kia." Anh chỉ chỉ.

Cô gái ngơ ngác nhìn anh, qua một lúc lâu cũng không thốt lên được lời nào.

Nhậm Cảnh tiếp lời "Tôi sẽ chuyển đồ qua đó giúp em, không phiền gì đâu."

Đến đây, cô nàng rốt cuộc lắp bắp bật ra được vài chữ "Em, em, em… Cái đó… Cái đó…"

Nhậm Cảnh cười.

Đối phương bị anh giật điện đến choáng váng. Mãi sau, cô mới có thể nói ra hoàn chỉnh "Được, được, được ạ… Mới cả.. Anh có thể kí tên giúp em không?"

Nhậm Cảnh đáp "Không thành vấn đề."

Cô nàng nhanh nhẹn mở túi của mình. Sau khi xin xong chữ kí, cô ta có vẻ đã bình tĩnh lại, nói năng cũng lưu loát hơn, ríu ra ríu rít bên tai Nhậm Cảnh như một con chim non, nói mình yêu thích anh thế nào, xem bao nhiêu bộ phim của anh, rồi là fan trung thành của anh các loại bla bla…

Nhậm Cảnh từ đầu đến cuối chỉ một mực mỉm cười, dùng bộ mặt đẹp ba trăm sáu mươi độ không góc chết của mình để mê hoặc cô nàng.

Dạ Sâm vừa nhìn, vừa thấy chua chua…

Trước đây, cậu ghét nhất là cái bộ mặt đó của Nhậm Cảnh. Cứ như cái đèn flash di động ý, đi đến đâu cũng được người người chú ý, nhất là đám thiếu nam thiếu nữ, la hét kiểu như phát điên luôn rồi.

Mặc dù biết đây là thói quen của nghệ sĩ, nhưng cậu vẫn không thích!

Trước đây không biết tại sao không thích, cơ mà bây giờ thì biết rất rõ: Cậu ghen, ghen đến bốc mùi chua.

Rốt cuộc cũng giải quyết xong vấn đề chỗ ngồi. Cô nàng sau khi vui vẻ rạo rực đổi xong, mới bất chợt ngộ ra điều gì đó. Cô hết nhìn Dạ Sâm, lại nhìn Nhậm Cảnh, trợn mắt "Anh… Các anh…"

Nhậm Cảnh giơ một ngón tay lên, nói "Em có thể giữ bí mật không?"

Đây là gián tiếp thừa nhận sao!

Cô nàng kích động hít sâu. Quay đầu nhìn Dạ Sâm một lúc lâu, cô mới kinh ngạc hỏi "Hai người đang hẹn hò?"

Dạ Sâm "…" Loại phát triển này không ổn lắm thì phải? Cậu cứ nghĩ Nhậm Cảnh sẽ phủ nhận cơ. Vì đó là chuyện hết sức bình thường. Đừng nói nhân vật công chúng như bọn họ, có khi những người yêu nhau bình thường cũng còn cố gắng gạt đi ấy chứ.

Vậy mà, Nhậm Cảnh lại thừa nhận nói "Tôi vẫn còn đang theo đuổi cậu ấy."

Cô nàng che miệng, cố không kêu ra tiếng.

Dạ Sâm "…" Vị chua trong lòng nháy mắt biến hết thành vị ngọt bơ sữa!

Cô nàng kia đoán chừng còn duy trì cơn kinh hoảng cơ khoảng chín tiếng hành trình nữa đây!

Sau khi ngồi vào vị trí, Dạ Sâm lo lắng hỏi Nhậm Cảnh "Như vậy có ổn không…"

Mặc dù đã nhờ người ta giữ bí mật, nhưng người ta sẽ giữ thật sao? Không thân cũng chẳng quen, có khi vừa xuống máy bay người ta đã đăng đời nó lên weibo luôn rồi.

Nhậm Cảnh hỏi ngược lại cậu "Em để ý à?"

Dạ Sâm ngây ra.

Nhậm Cảnh hiểu, cho nên nở nụ cười nói "Không sao đâu, chúng ta có thể nói là do công tác tuyên truyền phim."

Dạ Sâm nghĩ nghĩ, ồ, đúng ha! Cho dù cô nàng kia có truyền chuyện này ra ngoài cũng chả sao, vì sắp tới bọn họ sẽ quay một bộ phim chủ đề đồng tính mà. Đã thế, diễn viên chính còn là hai người bọn họ, cứ coi như là tuyên truyền sớm đi.

Trước đây cũng chưa phải chưa từng có tiền lệ.

Nhậm Cảnh quả nhiên là làm việc chu đáo.

Đi chết đi nói "Tôi thấy anh ta thật lòng đấy."

Dạ Sâm "Hửm?"

Đi chết đi "Nhậm Cảnh không ngại công khai quan hệ của hai người cho cả thiên hạ biết!"

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi quay sang trách móc "Thế mà cậu lại để ý!"

Dạ Sâm "!!!"

Lúc này cậu mới kịp ngộ ra. Ôi trời đất ơi, thế khác nào cậu vừa đâm dao vào tim Nhậm Cảnh không cơ chứ?

Nếu đúng như lời của đi chết đi… Nhậm Cảnh không ngại tương lai bị hủy hoại mà cậu lại ngại thì…

Dạ Sâm vội vàng thốt lên "Em… Em không để ý!"

Nhậm Cảnh nhìn sang cậu.

Dạ Sâm quýnh quáng đem lời trong lòng tuôn hết ra ngoài "Chuyện đó, là em muốn nói cho người nhà trước."

Nhậm Cảnh run lên.

Dạ Sâm nói xong cũng tự mình ngẩn ngơ.

Nhậm Cảnh thoắt cái nắm chặt tay Dạ Sâm, chăm chú nhìn cậu "Em có ý gì?"

Dạ Sâm đỏ bừng mặt, nhưng nhìn ánh mắt mong chờ của Nhậm Cảnh, cậu lại không nhịn được nói "Em không muốn cha mẹ em biết chuyện của chúng ta thông qua cách này. Em muốn tự mình nói với họ, nhưng mà… Tốt nhất là nên chờ thêm một thời gian nữa đã." Vì cậu còn phải tập luyện cho cơ thể rắn chắc hơn, không thể để cha tát cái mà chết ngay được! Đương nhiên, cũng còn phải tích nhiều điểm sinh mệnh hơn một chút, để lỡ như cha giận quá có làm sao thì cậu cũng còn có cái mà cho…

Khóe miệng Nhậm Cảnh cong lên, ý cười lan tràn "Yên tâm, họ sẽ không biết được đâu."

Dạ Sâm chẳng dám nhìn thẳng anh.

Nhưng Nhậm Cảnh lại nâng mặt cậu lên gọi "Sâm Sâm."

Dạ Sâm bị gọi đến xương cốt run rẩy.

Nhậm Cảnh ghé tới, âm thanh càng thêm mê người "Anh muốn hôn em."

Trong khi Dạ Sâm hơi mím môi căng thẳng, Nhậm Cảnh đã nghiêng đầu hôn tới.

May mà bọn họ đóng cửa rồi, chứ không nhóm "bà con cô bác đồng hương" bên ngoài còn không bị bọn họ làm cho ghen tị đến chết.

Đoạn sau thì chẳng có gì đáng nói cho lắm.

Trong hai tiếng đầu, cả hai trò chuyện vui đùa một chút. Sau đó, khi thấy thời gian còn dư lại khoảng bảy tiếng, Dạ Sâm đề nghị Nhậm Cảnh "Chúng ta ngủ lát đi."

Nhậm Cảnh đương nhiên nghe cậu, đáp "Ừ."

Dạ Sâm nghiêm túc "Nhưng mà phải đi vệ sinh trước đã!"

Nhậm Cảnh "Đi."

Dạ Sâm "Anh đi trước."

Nhậm Cảnh "Hửm?"

Dạ Sâm giục "Anh đi trước đi, em đợi anh!"

Đáng tiếc cho Nhậm ảnh đế bình thường vẫn luôn được mệnh danh là thông minh hơn người, vậy mà đến giờ khắc này cũng không nghe ra được ý của đại bảo bối.

Dạ Sâm không thể làm gì khác hơn ngoài "giải thích" kĩ hơn "Cái đó, em ngủ không sâu lắm, đang ngủ mà anh khẽ động một cái là em tỉnh ngay. Cho nên anh đi vệ sinh trước đi, em muốn ngủ một giấc thật ngon cho đến khi nào xuống máy bay mới thôi."

Điều nực cười nhất trong câu trên chính là: Dạ Sâm ngủ không sâu lắm!

Nếu cậu mà ngủ không sâu lắm thật, chắc Trư Bát Giới phải cười không khép được mồm mất.

Cơ mà, Nhậm Cảnh trước giờ đều: Sâm Sâm nói gì cũng đúng, Sâm Sâm nói gì cũng tốt, Sâm Sâm nói gì cũng nghe theo! Cho nên, Nhậm ảnh đế liền đứng dậy đi vệ sinh.

Dạ Sâm chờ anh quay lại rồi mới vội vàng đến lượt mình.

Giải quyết xong xuôi vấn đề sinh lí, Dạ Sâm thực an tâm.

Lúc cậu quay lại, tiếp viên đã trải ghế đâu vào đấy.

Dạ Sâm chui vào giao hẹn "Nhất định phải ngủ cùng nhau đấy nhé."

Nhậm Cảnh gật đầu "Ừ."

"Lúc em đang ngủ, không cho anh được len lén dậy trước!"

Nhậm Cảnh tiếp tục gật đầu "Ừ."

Dạ Sâm cường điệu nhấn mạnh "Chủ yếu là anh động khẽ một cái, em cũng có thể tỉnh, không ngủ được nữa ngay."

Nhậm Cảnh nén cười "Ừ, anh nhất định không đánh thức em đâu."

Dạ Sâm yên tâm hẳn. Đến ngày hôm nay, cậu đã quen việc chui vào làm ổ trong lòng Nhậm Cảnh "Em

ngủ nhé?"

Nhậm Cảnh khoát tay lên eo cậu dỗ "Ngủ đi."

Eo Dạ Sâm hơi ngưa ngứa, nhưng cậu vẫn nhịn được. Thậm chí, cậu còn chủ động nhích lên phía trước, để tiện cho Nhậm Cảnh ôm trọn lấy mình.

Tư thế này rất ổn, mặt bằng tiếp xúc lớn, đợi ngủ dậy, 2 điểm sinh mệnh kiểu gì cũng đến tay!

Dạ – ngủ không sâu lắm – Sâm chưa bao lâu đã chìm vào mộng đẹp.

Bình thường, cậu vốn đã thuộc loại ngủ say như chết, giờ được ôm trong lòng Nhậm Cảnh, cộng thêm tâm lí nắm chắc 10 điểm sinh mệnh giúp ông nội khôi phục sức khỏe, cậu lại càng vui vẻ, ngủ vừa sâu, vừa say, vừa thỏa mãn.

Đừng nói là Nhậm Cảnh khẽ động một cái, cho dù anh có động cả trăm cái ngàn cái, thì cậu cũng chẳng biết.

Đương nhiên, động mấy trăm cái này không phải là động mấy trăm cái kia đâu nha.

Theo lí, thì cái nhiệm vụ tùy cơ này hoàn toàn không có sai sót gì.

Thế nhưng, cuộc đời mà, đâu ra mà chuyện gì cũng như ý?

Cách thời gian máy bay hạ cánh còn một tiếng, Nhậm Cảnh vẫn đang ngủ.

Anh ngủ, cho nên vòng tay đặt trên eo Dạ Sâm cũng lới lỏng.

Chính điều này đã khiến Dạ Sâm, với tư thế ngủ cực kì xấu tính, đã nhầm tưởng bản thân đang ngủ trên quả giường KINGSIZE nhà mình, lăn lăn hai vòng!

Kết quả… Đập vào cửa kéo!

"A!" Dạ Sâm kêu thảm một tiếng.

Nhậm Cảnh mở bừng mắt, nhìn Dạ Sâm bị lăn ra ngoài, liền vội vàng kéo cậu lại.

Dạ Sâm ôm trán rên rỉ.

Nhậm Cảnh có phần lo lắng "Đập đầu sao? Có đau không?"

Dạ Sâm tỉnh ngủ, xoa xoa đầu, mở mắt ra.

Cậu thấy Nhậm Cảnh đang sốt sắng nhìn cậu.

Tim Dạ Sâm nóng lên, nói "Không sao đâu, không đau."

Nhậm Cảnh hôn trán cậu "Là anh không tốt, anh không ôm chặt em."

"Hả?" Dạ Sâm cuống cuồng "Em vừa lăn ra khỏi lòng anh hả?"

Nhậm Cảnh ".." Đúng là lăn ra khỏi thật.

Nhớ lại cảnh kia, anh thầm nghĩ, thực đáng yêu.

Dạ Sâm nóng lòng gọi đi chết đi "Ê, ê, ê."

Đi chết đi lười biếng đáp "Ba tiếng cuối cùng đi tong rồi."

Dạ Sâm hít sâu "Còn kém bao lâu nữa?"

Đi chết đi "Tầm hơn mười phút."

Dạ Sâm hối hận đến mức muốn tông luôn đầu vào cửa kéo.

Đi chết đi an ủi "Thôi, không sao, giờ này Trung Quốc mới khoảng năm giờ sáng thôi mà. Cách thời điểm chín giờ năm mươi lăm phút vẫn còn hơn bốn tiếng nữa. Tôi có thể thông báo nhiệm vụ hàng ngày muộn một chút."

Dạ Sâm lên tinh thần, thời gian vẫn còn kịp!

Thế nhưng mà… Sau khi xuống máy bay, lẽ nào cậu vẫn phải dính lấy Nhậm Cảnh ba tiếng nữa ư?

Cơ mà, đấy chưa phải là thảm. Thảm hơn nữa chính là, khi máy bay vừa hạ cánh, điện thoại của Dạ Sâm liền vang lên âm báo tin nhắn.

Thái Hậu: Mẹ về rồi đây, bảy giờ sẽ đến sân bay thủ đô, bảo bối nhớ đón mẹ nhe (* 3) (*)!

39. Chương 39

Dạ Sâm đọc tin nhắn xong, hai chân mềm nhũn, suýt thì quỳ luôn xuống đất.

Mẹ về? Tại sao lại trùng hợp như thế? Tại sao? Tại sao?

Làm sao đây?

Cậu mà không đón, kiểu gì về nhà cũng bị ánh mắt u oán của mẹ đeo bám cả ngày, thuận tiện bị ông chồng chiều vợ là cha đánh cho một trận. Ờm… Có lẽ một trận không đủ, phải một ngày ba trận!

Nghĩ vậy, Dạ Sâm chưa gì đã thấy đau.

Nhưng cậu mà đi đón thì cậu sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ được! Nghĩ mà xem, bảy giờ mẹ cậu về đến nơi, cậu phải đưa mẹ về nhà, xong ở cùng với mẹ đến hết buổi trưa…

Thế thì cậu còn móc đâu ra thời gian đi cọ 1 điểm sinh mệnh cuối cùng đây?

Đi chết đi đứng hóng chuyện còn chê chuyện không đủ lớn nói "Tay trong tay gặp cha mẹ vợ, thực tốt."

Dạ Sâm "… Cậu muốn tôi chết à?"

Đi chết đi ha ha bật cười "Không chết được đâu, Nhậm Cảnh ưu tú như thế, có khi cha mẹ cậu lại thích lắm luôn ý."

Dạ Sâm "…"

"Lẽ nào Nhậm Cảnh không ưu tú sao?"

Dạ Sâm "… Ưu tú."

Đi chết đi "Vậy cha mẹ chúng ta sẽ không thích ư?"

Sắc mặt Dạ Sâm khá là xấu "… Thích." Nhưng vấn đề là cái thích này không phải thích bình thường!

Đi chết đi "Thế không phải ổn rồi sao!"

"Cút đi cút đi!" Dạ Sâm không dám đối diện với đống lộn xộn trong đầu mình nữa. Cậu nói "Mẹ tôi vẫn luôn muốn bế cháu đấy. Kết quả đã không có cháu bế thì thôi, lại còn đụng trúng một anh vợ… Bà ấy nhất định làm chết tôi cho xem!"

Anh vợ? Ồ! Đi chết đi huýt sáo.

Chẳng lẽ phải từ bỏ 1 điểm sinh mệnh cuối cùng này thật ư?

Dạ Sâm nghĩ mà tê cả đầu. Kí ức mới chết đi không lâu tuy không để lại di chứng gì trên thân thể cậu. Thế nhưng nó lại hằn sâu trong nội tâm cậu.

Cậu không muốn từ bỏ bất kì một điểm nào hết! Cậu cũng không muốn rời xa Nhậm Cảnh!

Tuy không chắc ý nghĩ nào chiếm phần lớn hơn, nhưng nó chắc chắn đều tồn tại trong cậu.

Không thể bỏ! Cậu không thể chết lần một chết lần hai lại chết tiếp lần ba được!

Thấy Dạ Sâm nhìn di động một lúc lâu, Nhậm Cảnh để ý hỏi "Có chuyện gì sao?"

Dạ Sâm ngẩng lên nhìn anh "Cái đó… Cha mẹ em về nước."

Nhậm Cảnh kinh ngạc "Mấy giờ đến nơi?"

Dạ Sâm "Bảy giờ…" Lúc hai người các cậu thu dọn đồ đạc xong đi ra đã là sáu giờ luôn rồi!

Nhậm Cảnh cảm thán "Thực khéo."

Dạ Sâm đau khổ đầy mặt "Đúng thế." Khéo đến phát khóc!

Nhậm Cảnh cực kì tâm lí hỏi "Em ở lại đây chờ cha mẹ luôn hả?"

Còn có mỗi một tiếng đồng hồ, nếu máy bay không bị trễ, thì hai người ăn xong đồ ăn sáng là họ cũng đến nơi.

Đến lúc ấy, mọi người cùng nhau về nhà, thực tốt.

Dạ Sâm gật gật đầu, không lên tiếng, nhưng cả mặt tràn đầy vẻ tủi hờn.

Nhậm Cảnh mềm lòng nói "Anh đợi cùng em nhé."

Hai mắt Dạ Sâm sáng ngời.

Nhậm Cảnh đúng là tâm lí không để đâu cho hết. Anh nói thêm "Yên tâm, chờ máy bay hạ cánh, anh sẽ đi ngay." Ngụ ý chính là không giáp mặt cha mẹ Dạ Sâm.

Dạ Sâm nhất thời không nghĩ ra được kế sách gì chu toàn, thôi thì thêm được lúc nào hay lúc ấy, biết đâu lát nữa lại có chuyện gì làm xoay chuyển tình hình thì sao?

Vì thế, cậu đề nghị "Chúng ta đi ăn sáng đi."

Từ lúc xuống máy bay đến giờ, Dạ Sâm một mực nắm tay Nhậm Cảnh, sợ anh chạy mất.

Nhưng dù thế, từ giờ đến thời hạn ba tiếng đồng hồ vẫn còn hai tiếng rưỡi nữa… Dạ Sâm nghĩ mà đau.

Nhậm Cảnh dẫn cậu đi ăn sáng.

Bọn họ không ra khỏi sân bay, cho nên chỉ tìm được vài thứ.

Dạ Sâm do tâm trạng căng thẳng, nên càng không nuốt nổi bát mì xào tương khó ăn.

Nhậm Cảnh nói với cậu "Không muốn ăn thì thôi đừng ăn nữa, để anh bảo A Sâm đi mua chút gì ngon miệng cho em."

Dạ Sâm từ chối "Đừng phiền thế."

Nhậm Cảnh "Nhưng lúc trên máy bay em cũng đâu ăn gì? Bây giờ…"

Dạ Sâm nhìn anh cười "Chủ yếu là ngủ ngon quá nên không đói."

Nhậm Cảnh nhịn không được mà đáy mắt tràn ngập ý cười.

Dạ Sâm tiếc nuối "Thật ra em vẫn muốn ngủ thêm chút nữa." Nếu như bay mười hai tiếng, cậu nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một trăm phần trăm. Thảm quá! Còn kém có mười mấy phút nữa là xong rồi! QAQ

Lời này của Dạ Sâm sau khi rơi vào tai Nhậm Cảnh, lại biến thành một hàm ý khác.

"Ngủ ngon", "Còn muốn ngủ nữa"… Cứ như đang làm nũng vậy!

Trong lòng Nhậm Cảnh ngọt ngào, thầm nghĩ cái mì xào tương này cũng không khó ăn lắm.

Dạ Sâm thấy Nhậm Cảnh ăn ngon, tự nhiên cũng cho là mì không đến nỗi khó ăn. Cậu vì không muốn để Nhậm Cảnh lo lắng, cũng ăn hơn nửa bát.

"Em no rồi!" Dạ Sâm nhìn thời gian, không khỏi sốt sắng nói "Còn nửa tiếng nữa thôi."

Nhậm Cảnh trấn an "Đừng gấp. Cha mẹ em ít nhất cũng phải mất hai mươi phút mới ra được đến nơi." Sau khi xuống máy bay, hành khách còn phải đi một vòng lớn, nào là ra cửa này, kiểm tra an ninh này,… Phải nói là tốn kha khá thời gian.

Dạ Sâm thầm nghĩ, hai mươi phút không đủ! Một tiếng rưỡi mới đủ!

Cũng may là cha mẹ Dạ không có nhìn thấy ý nghĩ này trong đầu Dạ Sâm, chứ không, họ còn không tức giận đánh u đầu cái thằng con bất hiếu nhà mình luôn? Dám mong cho họ đi loanh quanh trong đó thêm tiếng rưỡi đồng hồ, sao không bảo họ đừng về nữa cho rồi!

Thời gian càng đến gần, Dạ Sâm càng lo lắng. Làm sao đây? Thật sự phải dẫn Nhậm Cảnh đến gặp phụ huynh sao?

Chưa nói đến mấy cái đáng sợ khác, nói Nhậm Cảnh thôi, cũng e anh chưa chuẩn bị tâm lí kịp!

Mới cả… Bọn họ… Ừm… Hình như còn chưa chính thức xác nhận quan hệ mà đã gặp tính phụ huynh trước?

Tốc độ phát triển có phải hơi nhảy cóc rồi không?

Cơ mà, có vẻ bọn họ đã nhảy cóc ngay từ khi bắt đầu rồi thì phải? Chưa yêu mà đã lên giường ý…

A a a, giờ đâu phải lúc nghĩ cái này!

Nhậm Cảnh nhận ra Dạ Sâm đang cực kì lo lắng, cho nên hỏi cậu "Có chuyện gì sao?"

Dạ Sâm quay lại nhìn anh, ấp úng nói không nên lời.

Nhậm Cảnh đang định nói gì đó, tiếng phát thanh viên của sân bay đã truyền tới "Chuyến bay mang số hiệu UA089 từ NewYork do nguyên nhân XXX nên hạ cánh chậm. Thời gian hạ cánh khoảng chín giờ ba mươi lăm phút…"

Dạ Sâm đứng phắt lên, thiếu chút nữa thì kích động đến rời khỏi Nhậm Cảnh.

Cũng may có đi chết đi kịp thời nhắc nhở "Cự ly, chú ý cự ly!"

Dạ Sâm vội ngồi xuống, nhưng không may, cậu lại ngồi thẳng lên đùi Nhậm Cảnh.

Cái này…

Dạ Sâm muốn lập tức nhảy ra, nhưng lại sợ mình nhảy mạnh quá sẽ khiến cho tứ chi tiếp xúc bị chia lìa. Cậu đã duy trì được hơn một tiếng rồi, chỉ còn gần hai tiếng nữa thôi.

Mà chuyến bay của mẹ cậu còn vừa bị trễ… Thành công của cậu đang ở ngay trước mắt rồi!

Thế là, Dạ Sâm dùng nghị lực kinh người, khống chế bản thân không bật mông ra.

Cậu xê dịch, hòng xê đến chỗ ngồi bên cạnh. Nhưng ai ngờ, Nhậm Cảnh lại bất thình lình giữ chặt eo cậu.

Dạ Sâm "!!!"

Hầu kết Nhậm Cảnh lên xuống, đánh trống lảng "Đừng nóng, chỉ là chậm hai tiếng thôi mà."

Không phải chuyện chậm hay không chậm, mà là…

Dạ Sâm quay đầu nhìn Nhậm Cảnh. Nhậm Cảnh bị ánh mắt ướt át của cậu câu dẫn không chịu được, cứ thế mà hôn tới.

Hai người đang ở trong phòng chờ riêng, nên cũng không sợ bị ai nhìn thấy.

Sau nụ hôn dài, Dạ Sâm cuối cùng cũng ngồi lại về ghế bên cạnh. Cậu cúi đầu, xấu hổ muốn chết.

Nhưng xấu hổ thì xấu hổ, cậu vẫn len lén vươn tay sang.

Nhậm Cảnh nhanh chóng nắm chặt lấy, trong lòng khỏi nói cũng biết có bao nhiêu thỏa mãn.

Dạ Sâm ngây ngốc một lúc, mới nhớ ra một chuyện đáng lo khác. Cậu uyển chuyển hỏi thăm Nhậm Cảnh "Giờ hãy còn sớm, chắc anh không bận gì đâu đúng không?"

Trên thực tế, Nhậm Cảnh cực kì bận, nhất là vừa ra nước ngoài mấy hôm quay về, số người xếp hàng chờ gặp anh đã dài lắm rồi.

Thế nhưng, chuyện có to bằng trời cũng không quan trọng bằng bảo bối của anh nhá!

Nhậm Cảnh nói dối không chớp mắt "Không bận."

Dạ Sâm thở phảo, bổ sung thêm "Căn bản là tại một mình em ở đây chờ hai tiếng thì chán lắm."

Nhậm Cảnh dịu dàng "Anh chờ với em."

Dạ Sâm lí nhí "… Cảm ơn."

"Không cần cảm ơn." Nhậm Cảnh đáp "Anh còn phải cảm ơn em nữa kìa."

Tim Dạ Sâm thót lên.

Nhậm Cảnh nói "Vì đã cho anh có cơ hội được ở cạnh em lâu hơn."

Dạ Sâm ngơ ngẩn. Sau đó, cậu mất tự nhiên quay đầu, không nhìn Nhậm Cảnh nữa. Chỉ có vành tai là đỏ ửng và khóe miệng thì cong vút.

Đi chết đi bị hai người làm cho ê cả răng, mở miệng cắt ngang "Vận may không tệ, xem ra cậu có thể hoàn thành nhiệm vụ tùy cơ rồi."

Dạ Sâm hãy còn đang bay lơ lửng "Ừm, không tệ thật."

Đi chết đi nói tiếp "Nhiệm vụ hàng ngày hôm nay đơn giản lắm, kiểu như cho không cậu ấy."

Dạ Sâm vừa nghe thế liền hoàn hồn hỏi "Là gì vậy?"

Đi chết đi "Chờ cậu hoàn thành xong nhiệm vụ tùy cơ rồi mới phát." Có thế mới không khiến cho nhiệm vụ tùy cơ bị đổi mới.

Dạ Sâm đồng ý "Được!"

Hai tiếng đồng hồ cứ thế mà vui vẻ trôi qua. Dạ Sâm đến giờ vẫn ngỡ như mới qua hai phút.

Đi chết đi tuyên bố nhiệm vụ hoàn thành, thưởng 3 điểm sinh mệnh.

Đúng là một cái nhiệm vụ tùy cơ bấp bênh!

May mà cuối cùng vẫn xong!

Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm.

Đi chết đi thông báo "Nhiệm vụ hàng ngày: Giới thiệu Nhậm Cảnh với mẹ cậu, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

40. Chương 40

Dạ Sâm "!!!" Mẹ nó, đây mà là đề cho không điểm hả?

Đi chết đi hí hí cười "Đơn giản không? Nháy mắt là có thể hoàn thành rồi."

Dạ Sâm "Cậu qua đây."

Đi chết đi thận trọng "… Đừng đánh tôi."

"Tôi không đánh cậu." Dạ Sâm nháy mắt phát nổ "Tôi chỉ muốn đồng quy vu tận với cậu thôi!"

Đi chết đi bỉ ổi nói "Thôi mà, không phải chỉ giới thiệu một chút thôi sao, sớm hay muộn cũng thế cả."

Nói thì nói vậy, nhưng loại chuyện này không muộn không được!

Đi chết đi nhắc nhở "Nhiệm vụ cũng đâu yêu cầu cậu phải giới thiệu Nhậm Cảnh là chồng cậu đâu."

Chồng… Chồng… Chồng cái quỷ gì! Dạ Sâm đỏ bừng mặt, vô cùng mất tự nhiên.

Đi chết đi gợi ý "Cậu cứ thoải mái nói với mẹ cậu đây là bạn thì được rồi."

Dạ Sâm vẻ mặt ảo não "Không được!"

Đi chết đi hiếu kì "Tại sao?"

Dạ Sâm một bộ biết vậy chẳng nói.

Cái này ấy à… Thật ứng với câu "tự làm bậy thì không thể sống".

Nhậm Cảnh ra nghề sớm, từ thời mới khoảng mười tám mười chín tuổi. Gương mặt non nớt của anh không chỉ hấp dẫn một đám em gái nhỏ mà còn hấp dẫn cả một đám các bà dì lớn tuổi, trong đó có mẹ Dạ.

Mẹ Dạ thích Nhậm Cảnh đến mức, bà mua một loạt đồ dùng quần áo giống y như Nhậm Cảnh về dằn vặt Dạ Sâm.

Nhưng sự chênh lệch giữa Nhậm Cảnh và Dạ Sâm nhỏ sao?

Đừng nói chiều cao, chỉ cần nói khuôn mặt khí chất thôi cũng kém ít nhất ba điểm rồi!

Hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp!

Nhưng mẹ Dạ vẫn nhất định phải biến con trai thành một "Nhậm Cảnh" thứ hai.

Dạ Sâm điên cuồng phản kháng, cơ mà đến cuối cùng, cậu vẫn phải thỏa hiệp do sự áp bức đến từ bạo lực của cha mình.

Sau khi mọi chuyện ổn thỏa, cha Dạ Sâm có nói với Dạ Sâm thế này "Con trai ngoan, nghe lời mẹ, mặc đồ thành Nhậm Cảnh đi, như thế thì mẹ con mới không đi tìm Nhậm Cảnh, biết không? Mẹ con mà quay ra bao dưỡng trai tơ, thì cha con sẽ mất vợ, cha con mất vợ thì con sẽ mất mẹ, con mà mất mẹ, ngày nào cha cũng đánh con."

Dạ Sâm "…" Có khi nào mình có một ông bố giả không?

Cha Dạ nói thêm "Nhưng nếu con nghe lời, cha sẽ thêm một con số 0 vào thẻ của con."

Hai mắt Dạ Sâm sáng rực, dõng dạc nói "Nhất trí."

Có lẽ… Thôi được rồi, là chắc chắn trăm phần trăm, Dạ Sâm bắt đầu "ghét" Nhậm Cảnh từ khi đó.

Đám bạn đểu nhà Dạ Sâm còn trêu "A Sâm, cậu thích Nhậm Cảnh à?"

Dạ Sâm nháy mắt xù lông "Thích cái rắm! Mẹ tôi thích!"

Đám bạn đểu ha hả cười "Nhưng phong cách của cậu với Nhậm Cảnh hoàn toàn khác nhau!"

Dạ Sâm nghiêm mặt "Ý muốn nói tôi là thảm họa bắt chước chứ gì? Thích cứ nói đi, tôi cũng đâu thể chỉ vì thế mà tuyệt giao với các cậu?"

Đám bạn đểu ôm bụng "Không phải thảm họa bắt chước, mà là "nhóc" thảm họa bắt chước."

Dạ Sâm bi phẫn "Mẹ kiếp! Tuyệt giao!"

Cứ tưởng mẹ Dạ chỉ thích một thời gian rồi thôi, ai ngờ mãi đến sau sau này, bà vẫn là một fangirl lớn tuổi trung thành của Nhậm Cảnh.

Khiến Dạ Sâm càng ngày càng ghét anh.

Ghét… Vì dáng cao!

Ghét… Vì đẹp trai!

Ghét… Vì diễn tốt!

Ghét… Vì giành được nhiều giải thưởng!

Nhiều năm tích tụ, thành ra người xung quanh Dạ Sâm, ai ai cũng biết cậu không ưa Nhậm Cảnh.

Đương nhiên trong số người này có bao gồm cả thái hậu nhà cậu.

Mẹ Dạ sau khi phát hiện Dạ Sâm không thích Nhậm Cảnh thì không còn mua quần áo giống Nhậm Cảnh bắt Dạ Sâm mặc nữa. Thậm chí, lúc biết con trai bị xếp hạng "nhan sắc trăm điểm, diễn xuất âm trăm" xong, bà còn an ủi Dạ Sâm "Không phải ai cũng có thể diễn tốt". Ý tứ chính là không phải ai cũng là Nhậm Cảnh.

Dạ Sâm: Không cảm thấy được an ủi tí nào mà chỉ thấy tim đau vô cùng!

Có điều từ đó về sau, mỗi khi có mặt Dạ Sâm, thái hậu ít đề cập đến Nhậm Cảnh hẳn. Chủ yếu là vì "lòng tự trọng" của con trai thôi, chứ thật ra mười năm như một, bà vẫn không ngày nào là không len lén ngắm idol nhà mình.

Dạ Sâm lược trọng điểm kể xong, đi chết đi rốt cuộc hiểu ra lí do khiến cậu có cái vẻ mặt sống không bằng chết.

Ghét người ta nhiều năm như vậy, giờ tự nhiên giới thiệu với thái hậu "Mẹ, đây là… Bạn con", chẳng biết thái hậu sẽ nghĩ gì?

Có khi đến tám chín phần là nghĩ con mình bị đập đầu xuống đất ấy chứ?

Đi chết đi an ủi Dạ Sâm "Chờ thái hậu biết cậu với Nhậm Cảnh đang yêu nhau…"

Dạ Sâm mặt không đổi sắc cắt ngang "Thì ngày này sang năm cậu có thể đi hóa vàng cho tôi được rồi đấy." Cha cậu kiểu gì cũng đánh chết cậu! Đã không sinh được cháu thì chớ, lại còn "dẫn sói vào nhà"!

Đi chết đi độ lượng nói "Yên tâm, ba ba sẽ thắp cho cậu nén hương."

Dạ Sâm "…"

Trong khi Dạ Sâm hãy còn chìm đắm trong nỗi đau đớn tột cùng, tiếng phát thanh viên bên ngoài đã vang lên, tuyên bố "án tử": "Quý khách đến đón người thân xin chú ý, chuyến bay UA089 bay từ NewYork đến sân bay đã hạ cánh lúc chín giờ Bắc Kinh. Cảm ơn quý khách."

Tới rồi, tới rồi! Thái Hậu tới rồi!

Nhậm Cảnh gọi Dạ Sâm "Thời gian không sai biệt lắm, thôi anh đi trước đây."

Nói xong, anh đứng dậy. Dạ Sâm đã hoàn thành nhiệm vụ tứ chi tiếp xúc, thế nhưng vẫn không nhịn được mà nắm chặt tay anh.

Nhậm Cảnh nhìn cậu hỏi "Còn chuyện gì không?"

Thấy Dạ Sâm cũng nhìn mình, lòng Nhậm Cảnh chua xót.

Anh yêu chết cái dáng vẻ này của cậu, cho nên ấm áp nói "Tối nay anh sẽ liên lạc với em."

Dạ Sâm không đáp.

Nhậm Cảnh cúi đầu, khoảng cách càng ngày càng gần.

Khi hai người sắp sửa hôn nhau, Dạ Sâm bỗng nhiên mở miệng "Anh không đi cũng được."

Nhậm Cảnh trợn mắt.

Tim Dạ Sâm nhói lên, ấp úng "Cái đó…"

Nhậm Cảnh run run "Một lúc nữa là chú dì ra rồi."

Dạ Sâm cúi đầu, lấy dũng khí đề nghị "Anh có thể gặp họ không?"

Nhậm Cảnh thở gấp. Có lẽ, cả đời này, Nhậm ảnh đế chưa từng được trải nghiệm cảm giác nào vừa căng thẳng vừa hưng phấn đến thế.

"Ổn chứ?" Anh hỏi.

Dạ Sâm bối rối nhìn Nhậm Cảnh "Là vầy… Mẹ em rất thích anh, ừm, là fan của anh… Em… Em thì… Ý của em là…"

Cậu nói năng lộn xộn, lung ta lung tung, nhưng Nhậm Cảnh lại nghe rõ một cách thần kì.

Rất nhanh, anh đưa ra cho cậu một phương án hoàn hảo "Em xem thế này có được không…"

Dạ Sâm nghe anh nói, hai mắt chậm chạp mở lớn, vẻ mặt vui cười "Quá được!"

Quả thực là quá được! Cậu vừa có thể giới thiệu anh với mẹ mình, mà vừa không bị mẹ nghi ngờ!

Nhậm Cảnh nở nụ cười, cuối cùng còn nói "Anh nhất định sẽ lưu lại với hai người ấn tượng đầu tốt nhất."

Dạ Sâm nghĩ thầm, anh không cần lưu đâu, ấn tượng của anh đã ghim sâu vào nhà em rồi.

Mức độ hảo cảm của mẹ Dạ với Nhậm Cảnh là Max, cha Dạ là Min, còn cậu… Ừm… Cái này không giống lắm…

Chủ ý của Nhậm Cảnh phải nói là tương đối ổn.

Vì sân bay vốn dĩ là một nơi rất dễ để vô tình gặp nhau!

Dạ Sâm sẽ giả bộ vội vàng chạy đến đón cha mẹ, còn Nhậm Cảnh sẽ giả bộ giống như vừa xuống máy bay.

Sau đó, cả hai sẽ lại giả bộ như "vô tình chạm mặt".

Nhậm Cảnh sẽ lên tiếng chào hỏi Dạ Sâm, rồi Dạ Sâm "thuận tiện" giới thiệu anh với mẹ mình.

Quá tự nhiên! Tự nhiên đến không thể tự nhiên hơn được nữa!

Tuy rằng kế hoạch OK, nhưng Dạ Sâm vẫn có chút căng thẳng nhỏ.

Lúc gặp cha mẹ, cậu cười vô cùng miễn cưỡng.

Mẹ Dạ ôm cậu, tiện thể quệt một vết son lên má con trai "Bảo bối, mẹ rất nhớ con."

Dạ Sâm mặc dù cũng nhớ mẹ, nhưng cậu không nói thẳng, mà mất tự nhiên đáp "Con lớn thế này rồi, mẹ đừng ôm chầm vào lòng như thế nữa."

Mẹ Dạ "Nếu con cao hơn một chút thì mẹ sẽ nhào vào lòng con."

Dạ Sâm "..." Mẹ có cần đâm chọt con trai mẹ vậy không!

Cha Dạ chen ngang nói "Thôi được rồi, mẹ con mệt rồi, chúng ta về nhà trước đã."

Dạ Sâm lười không thèm cằn nhằn cha mình.

Sau khi nói mấy câu, một nhà ba người liền bắt đầu thân mật tố khổ.

Để tạo điều kiện cho cuộc gặp vô tình một lúc nữa, Dạ Sâm lót lời nói "May mà bộ phim của Cố Khê dừng quay rồi, chứ không con cũng không có thời gian đến đón hai người."

Mẹ Dạ hỏi "Tiểu Khê lại quay phim mới à? Mời ai diễn thế?"

Dạ Sâm chờ đúng câu hỏi, nhanh nhẹn đáp "Nhậm Cảnh diễn chính."

Mẹ Dạ quả nhiên hai mắt sáng ngời.

Dạ Sâm tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, "vẻ mặt ghét bỏ" bổ sung "Con còn cảnh phải diễn chung với anh

ta nữa cơ."

Mẹ Dạ vội vã "Sao lại dừng quay? Bao giờ quay tiếp, cho mẹ đến xem với."

Mẹ đi xem ai chứ!

Dạ Sâm đang định trả lời, đường nhìn của mẹ Dạ đã bị cướp mất.

Thực ra là đường nhìn của rất nhiều người đã bị cướp mất!

Để chế ra màn vô tình gặp này, Nhậm Cảnh "xuống máy bay" rầm rộ vô cùng, phô trương đúng kiểu siêu sao về nước. Anh mặc một thân Armani thiết kế đầu thu, đeo kính râm sẫm màu, bước chân dài chắc khỏe. Đám người đứng quanh không ngừng điên cuồng lôi điện thoại ra ấn chụp.

Mẹ Dạ hít sâu "Thật là đẹp trai!"

Dạ Sâm cũng nghĩ giống hệt mẹ mình, thật là đẹp muốn chết luôn!

Rụt rè! Rụt rè! Dạ Sâm bình ổn lại tâm trạng, nỗ lực tỏ ra bình tĩnh.

Nhậm Cảnh lơ đãng nhìn lướt qua, hiển nhiên là bắt gặp Dạ Sâm.

Không thể không nói, diễn xuất của ảnh đế đúng là chuẩn mực, đến Dạ Sâm cũng bị anh làm cho sinh ra lỗi giác là hai người bọn họ thực sự chỉ là "vô tình gặp nhau"!

Nhậm Cảnh đi thẳng tới, lên tiếng chào hỏi Dạ Sâm.

Dạ Sâm cũng "khách khí" chào lại.

Nhậm Cảnh lại tháo kính râm, lễ phép hỏi thăm cha mẹ Dạ.

Mẹ Dạ nắm chặt tay con trai. Móng tay được làm vừa đẹp vừa cứng đâm sâu vào thịt khiến Dạ Sâm phát đau.

Cậu cắn răng giới thiệu "Đây là Nhậm Cảnh. Sắp tới bọn con có hợp tác với nhau. Nhậm Cảnh, đây là cha mẹ tôi…"

Trong lúc Dạ Sâm giới thiệu, âm thanh hệ thống của đi chết đi cũng đồng thời vang lên "Chúc mừng cậu

hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Hoàn thành rồi! Tốt quá!

Dạ Sâm cảm động đến muốn khóc! (Chứ không phải bị bấm đến muốn khóc!)

Dựa theo kịch bản, Nhậm Cảnh với cậu chỉ là sơ giao, cho nên chỉ khách sáo vài câu rồi thôi.

Nhậm Cảnh tạm biệt trước. Mẹ Dạ hài lòng đến không biết nói gì hơn ngoài việc ý nhị khen Nhậm Cảnh, chỉ hận không thể khen lên tận trời cao.

Dạ Sâm u sầu.

Đợi đến lúc lên xe rồi, mẹ Dạ mới miễn cưỡng bình tĩnh lại. Bà thở dài nói "Nếu mẹ mà sinh con gái, mẹ nhất định phải gả nó cho Nhậm Cảnh!"

Cha Dạ từ nãy đến giờ vẫn một mực đen mặt hừ lạnh "Con gái tôi mà gả cho thằng đó, tôi chặt gãy chân!"

Dạ Sâm "…" Đột nhiên thấy chân thật đau!

Đi chết đi an ủi "Thôi đừng sợ, may mà cậu là con trai chứ không phải con gái đấy."

Cái loại an ủi này… Chấm âm mười nghìn điểm e là vẫn nhiều!

41. Chương 41

Tuy vô tình gặp được Nhậm Cảnh khiến mẹ Dạ vẫn rất vui vẻ, nhưng do xa nhà lâu ngày, trong lòng vẫn luôn nhớ nhung con trai, cho nên, chưa được bao lâu, idol đã bị lãng quên, nhường chỗ cho Tiểu Sâm Sâm.

Dạ Sâm với tâm tình của một cậu nhóc cấp hai, bình thường cứ nghe mẹ nhắc đến Nhậm Cảnh là phiền, hôm nay được ngày ngóng trông mẹ kể thì mẹ lại nhất mực không kể vì lo nghĩ cho tâm trạng của cậu.

Ba người về đến nhà, trời đã vào trưa. Mọi người không ra ngoài ăn, mà để mẹ Dạ đích thân xuống bếp xào xào nấu nấu hơn tiếng đồng hồ, hòng bồi bổ sức khỏe cho con trai.

Dạ Sâm khuyên bảo "Mẹ ngồi máy bay lâu như vậy, mẹ mau nghỉ một chút đi."

Nhưng mẹ Dạ chỉ đáp bản thân không mệt, rồi bận bịu chẳng nói gì thêm.

Dạ Sâm dựa vào cửa bếp nhìn bà, trong lòng ngọt ngào, phát hiện bản thân đúng là rất nhớ mẹ.

Cha Dạ lại bắt đầu ngốc ngếch khen vợ. Ông nhỏ giọng nói khẽ với Dạ Sâm "Cưới vợ là phải cưới vợ hiền. Tên nhóc nhà mi noi gương cha một chút."

Khóe miệng Dạ Sâm giật giật.

Cha Dạ khen một lúc lâu, mới vận dụng kĩ năng mất tự nhiên gia truyền của nhà họ Dạ hỏi Dạ Sâm tình hình cuộc sống nửa tháng này.

Dạ Sâm nghe mà trợn trắng mắt: giả bộ gì chứ, phiền chết đi được!

Đi chết đi ha ha cười. Cậu ta cứ như bản thân mình không thế ý!

Mẹ Dạ mặc dù xuất thân từ gia đình danh giá, nhưng tài nấu nướng thì không chê vào đâu được. Hai cha con sau khi ngồi xuống bàn ăn thì cắm đầu cắm cổ gắp lấy gắp để. Dạ Sâm thậm chí sinh ra cảm giác đồ mình ăn hơn nửa tháng qua chính là đồ cho lợn!

Quả nhiên, nhà hàng có nổi tiếng đến đâu thì vẫn thua đồ ăn mẹ nấu hết!

Đến chiều, cả nhà cùng nhau đi thăm ông nội.

Truyền thống mất tự nhiên của nhà họ Dạ y như một cái kim tự tháp vậy. Cha Dạ đè ép Dạ Sâm, ông nội Dạ lại đè ép cha Dạ. Thế nhưng đè ép cha Dạ thì đè ép thế thôi, chứ ông nội Dạ lại hết mực cưng chiều Dạ Sâm. Điều này khiến cho lúc về đến nhà cũ, địa vị của Dạ Sâm được nâng lên rõ rệt, còn cha Dạ thì ngoan ngoãn tựa một con chim cút. Đừng nói chặt đứt chân con gái… À nhầm, con trai, nặng lời một câu thôi cũng bị người cha già dạy dỗ cho nghiêng trời lệch đất!

Sắc mặt ông nội Dạ ốm yếu, nhưng tinh thần đã khá hơn nhiều.

Trong không khí cơm chiều náo nhiệt, ông cũng ăn được hơn non nửa bát.

Dạ Sâm không biết trong lòng mình là cảm xúc gì.

Thời gian là một thứ tuyệt tình, người ông cao lớn, nghiêm túc trong kí ức, hôm nay đã gù lưng, mất đi khí thế uy nghi như núi, ốm đau, rồi bất đắc dĩ ngồi đợi cái chết giống như biết bao người già khác.

Dạ Sâm tuy buồn nhưng không còn bất lực như lúc trước nữa.

Cậu muốn hoàn thành nhiệm vụ tháng thật nhanh, cậu muốn có 10 điểm sinh mệnh, cậu muốn nhìn ông nội càng khỏe mạnh, muốn ông được hưởng phúc sau một đời tranh đấu.

Rạng sáng ngày hôm sau, Dạ Sâm ấn số Tiểu Lưu.

"Lịch làm việc hôm nay thế nào?" Thực chất, cậu tính hỏi chuyện quay thử, thế nhưng trực tiếp mở miệng thì xấu hổ quá, cho nên mới uyển chuyển chuyển sang một câu khác như thế.

Tiểu Lưu bị hỏi mà ngẩn hết cả người.

Anh Sâm thế mà lại chủ động hỏi lịch làm việc?

Việc gì? À, à, à việc quay phim ấy à?

Tiểu Lưu thông minh, vội đáp "Kịch bản của "Tình Sâu Đậm" đã gửi đến chỗ em rồi, mai là quay thử. Nhậm ảnh đế có dặn là cứ để anh nghỉ ngơi một ngày cho khỏe, không cần vội."

Mai? Không! Không kịp nữa rồi!

Dạ Sâm nói "Hôm nay tôi không có việc gì, quay hôm nay không được à?"

Tiểu Lưu thề, đời này, cậu ta chưa từng thấy anh Sâm tích cực chịu khó đến thế!

"Anh Sâm, hay anh cứ nghỉ ngơi đi đã?"

Dạ Sâm bác bỏ "Quay thử thôi mà, mệt được bao nhiêu cơ chứ?"

Mắt thấy Tiểu Lưu cứ lải nhải đấn đo, Dạ Sâm dứt khoát kết thúc "Thôi, để tôi gọi hỏi Nhậm Cảnh xem hôm nay anh ấy quay được không."

Tiểu Lưu "..." Đây là một Dạ Sâm giả đúng không?

Dạ Sâm đang định ấn số Nhậm Cảnh, điện thoại cậu đã tranh phần kêu trước.

"Về cũng không hú một tiếng." Âm thanh lười biếng của Cố Khê từ đầu kia truyền tới.

Dạ Sâm “Hú.”

Cố Khê “…”

Dạ Sâm “Hú hú hú.”

Cố Khê mắng “Chỉ biết giở trò trước mặt tôi! Nếu cậu có tiền đồ thật, thì đừng có mà đuổi theo người ta sang tận Pháp! Không phải Nhậm Cảnh chỉ đi có ba bốn ngày thôi sao? Thế mà cũng phải theo cho bằng được!”

Dạ Sâm đánh trống lảng “Hóa ra anh còn chưa chặn số của Lão Cá à?” Không cần nghĩ cũng biết nhất định là do Dụ Tinh Triết mật báo!

Cố Khê đảo mắt “Bao nhiêu tuổi rồi chứ? Ai thèm trẻ con thế!”

Không trẻ con! Không trẻ con! Cứ như vị đạo diễn nào đó chỉ vì tức mà chặn số cả dàn chế tác, phó đạo diễn, nam chính, nữ chính không phải tên Cố Béo nhà anh ý!

Dạ Sâm nghĩ đến chuyện quan trọng, không muốn nói chuyện vô nghĩa với anh ta nữa. Cậu nói “Có chuyện thì nói, không chuyện thì tôi cúp đây.”

Cố Khê vội hỏi “Cậu nhận “Tình Sâu Đậm” đấy à?”

Dạ Sâm hơi lúng túng “Không được sao?”

Cố Khê một nhát xuyên tâm “Cậu định comeout?”

Dạ Sâm “…”

Cố Khê “Đừng nói tôi không nhắc cậu, sức khỏe ông nội cậu không tốt, cậu đừng để ông tức đến mức xảy ra chuyện không hay.”

Dạ Sâm đương nhiên biết rõ, cho nên, cậu mới hoãn mọi chuyện đến khi lấy được đủ điểm sinh mệnh.

Mà thông qua bộ phim này, cậu nhất định có thể lấy được rất nhanh!

Đến lúc ấy, cậu có thể cho ông nội 10 điểm, mẹ 10 điểm, cha 10 điểm, ông ngoại 10 điểm, bà ngoại 10 điểm, cậu… Chắc cậu của cậu không cần đâu nhỉ? Khỏe mạnh cường tráng thế cơ mà? Có lẽ, nên cho anh họ 10 điểm, em họ 10 điểm…

Ay da, tính ra, cậu phải nỗ lực "kiếm tiền" kha khá đây!

Cố Khê tiếp tục nhắc nhở "Tôi biết cậu đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, muốn tình chàng ý thiếp với Nhậm Cảnh. Thế nhưng… Yêu đương không phải chuyện đơn giản như thế đâu. Cái gì nên giữ khoảng cách thì phải giữ khoảng cách, cái gì nên thăm dò thì phải thăm dò. Cậu đừng có mà chủ động quá, nếu không, đối phương cảm thấy dễ dàng đạt được, sẽ không biết quý trọng nữa đâu, biết chưa?"

Nghe cũng đúng phết đấy! Dạ Sâm vừa đáp lấy lệ, vừa trộm gửi tin nhắn Wechat cho Nhậm Cảnh.

"Em nghĩ…"

Cậu vừa gõ được hai chữ, Cố Khê đã rống lên "Tôi đang nói với cậu đó, cậu có nghe không hả?"

Dạ Sâm giật mình run tay, ấn nhầm vào ngay nút gửi.

Nhậm Cảnh nhanh chóng trả lời "Anh cũng nhớ em."

[: Vừa có nghĩa là "nghĩ", vừa có nghĩa là "nhớ".]

Ôi… Dạ Sâm đỏ mặt, nhịn không được mà xóa đi lời định nói.

Nhậm Cảnh tiếp tục gửi tới "Ăn sáng chưa?"

Dạ Sâm chuyển cho anh bức anh chụp lại bữa sáng.

Nhậm Cảnh "Nhìn có vẻ ngon nhỉ."

Dạ Sâm không khỏi sinh ra chút ít kiêu ngạo "Tay nghề của mẹ em là vô địch đó."

Trong khi Cố ma ma không ngừng lải nhải "kinh nghiệm yêu đương", Dạ Sâm lại nghe vào tai nọ ra tai kia, tâm trí một lòng đặt trên khung chat.

Mãi đến cuối cùng Cố Khê mới hỏi "Đã hiểu chưa?"

Dạ Sâm vội đáp "Hiểu rồi, hiểu rồi!"

Cố Khê "Nói lại một lần tôi nghe."

Dạ Sâm "…" Tốc độ cúp máy phải gọi là vừa nhanh vừa chuẩn vừa gọn.

Cố Khê nghe âm báo tút tút truyền đến, không khỏi sinh ra cảm giác giống như "con gái lớn không để giữ trong nhà".

Dạ Sâm ngắt máy Cố Khê xong liền ngay lập tức gọi cho Nhậm Cảnh.

Cậu hỏi "Hôm nay anh có bận không?"

Nhậm Cảnh đáp "Sao thế? Hôm nay em có dự định gì à?" Tất cả đều lấy Dạ Sâm làm đầu!

Dạ Sâm nói "Nếu hôm nay anh không bận thì chúng ta quay thử luôn hôm nay đi."

Nhậm Cảnh "…"

Dạ Sâm nhỏ giọng gọi "Không được à?"

"Được chứ." Được không thể được hơn ấy chứ!

Dạ Sâm nghe thế thì hỏi "Vậy quyết định quay sáng nhé?"

Nhậm Cảnh nỗ lực đè ép giọng mình sao cho thực bình tĩnh "Ừ, để anh đi sắp xếp."

Dạ Sâm vui sướng rạo rực "Thế em cúp trước đây."

"Ừ, tạm biệt."

"Tạm biệt!"

Dạ Sâm cúp máy xong, trong lòng tràn ngập sự sung sướng khó tả vì sắp lấy được 10 điểm sinh mệnh.

Đi chết đi biểu thị: Đúng là không nhìn nổi nữa mà!

Giờ hẹn chẳng mất bao lâu đã định xong. Tiểu Lưu đến đón Dạ Sâm, vốn đang định hỏi vất vả cả ngày sao không ngủ thêm một lúc, thì thấy ngay bộ dáng hưng phấn bừng bừng của Dạ Sâm, cậu ta chỉ đành im lặng nuốt hết những lời muốn nói về bụng.

Dạ Sâm đúng là không mệt lắm, vì cậu đã ngủ một giấc khá dài và khá ngon trên máy bay. Ngoài ra, do không bị ảnh hưởng bởi sự chênh lệch múi giờ, cộng thêm thái độ háo hức chờ mong, cho nên tinh thần Dạ Sâm so với bình thường lại càng có chiều hướng tốt hơn.

Lúc sắp đến chỗ của đoàn làm phim, Dạ Sâm vẫn hơi bất an "Chỉ là quay thử, không biết liệu số người có đủ không nữa?"

Ba mươi người nói nhiều không nhiều nói ít không ít. Đối với đoàn làm phim đang quay phim thì không thành vấn đề, thế nhưng, đây chỉ là quay thử…

Có điều, sau khi đến nơi, Dạ Sâm liền biết bản thân mình nghĩ rồi.

Người ở đây… Không ít nha!

Đã thế, ánh mắt ai cũng sáng long lanh nhìn mình là sao? Lẽ nào là fan của mình? Dạ Sâm nghĩ mà sướng.

Nhóm chat "Những tay sai bé nhỏ của Dương đại lão" ting ting vang lên: Phóng viên tại tiền phương báo cáo, đại bảo bối đã xuất hiện, xin mời các vị quần chúng hóng chuyện nhanh chân chọn lấy chỗ đứng lí tưởng!

Ba mươi người? Chuyện nhỏ…

42. Chương 42

Chỉ cần đám trợ lí hóng chuyện nhà Nhậm Cảnh cũng đã có đến tám chín người, cộng thêm với số nhân viên của bên đoàn phim…

Điều kiện chắc chắn có thể đạt chuẩn một trăm phần trăm.

Dạ Sâm vô cùng vui vẻ. Thế nhưng, chưa đầy một lúc sau, cậu lại có chút căng thẳng. Nhiều người như vậy, cái kĩ thuật diễn xuất âm trăm điểm của cậu e rằng lại càng xuống dốc mất!

Đến lúc ấy, diễn ngượng ngạo quá làm đạo diễn ghét thì biết làm sao?

Dạ Sâm vào nghề nhiều năm, chưa từng cảm thấy lo lắng vì diễn xuất, vậy mà lần này, cậu lại thấy bồn chồn hết mực.

Đạo diễn của "Tình Sâu Đậm" tên là Lý Phủ, kinh nghiệm phong phú. Các tác phẩm của ông cho dù không

đạt được doanh thu phòng vé, thì cũng vẫn lọt vào top giải phim, rồi giành giải như thường.

Chính vì thế, mà ông mới dám quay loại đề tài kén người này, chứ người khác, họ chả dám đâu.

Ngay từ đầu, Lý Phủ đã nhắm vai chính cho Nhậm Cảnh, nhưng anh lại không muốn nhận. Đơn giản vì vai diễn này quá dễ nổi, không phù hợp với dự định lui giới của anh.

Tuy thế, Nhậm Cảnh lại muốn được diễn chung với Dạ Sâm. Và chủ đề này chính là chủ đề thích hợp nhất.

Anh nói với Lý Phủ "Tôi nhận cũng được thôi, nhưng vai chính còn lại phải để tôi chọn."

Lý Phủ cho là anh muốn nâng đỡ người mới, cho nên dù trong lòng có bồn chồn thì ông vẫn chấp nhận. Bởi vì Lý Phủ biết Nhậm Cảnh làm việc rất có trách nhiệm, người mới anh tìm chắc chắn cũng sẽ là một người mới đáng tin, về mặt diễn xuất hẳn không có vấn đề gì. Hơn nữa, đối với loại đề tài đặc thù này, nếu như có thể chủ động tìm tới một đối tác hợp ý, hiệu quả đạt được sẽ càng tốt hơn.

Có điều, Nhậm Cảnh thế mà lại đề cử Dạ Sâm.

Lý Phủ đương nhiên biết Dạ Sâm!

Trên thực tế, nếu nói đến hình tượng nhân vật thì Dạ Sâm hợp với vai diễn trẻ đẹp, non nớt, đơn thuần này vô cùng.

Thế nhưng mà…

Độ trải đời lại kém nhau quá lớn! Triển Thần một đời dốc sức phấn đấu, sau khi trưởng thành tuy rằng đẹp, nhưng vẫn có sự lắng đọng. Mà sự lắng đọng này, cậu ấm Dạ Sâm e là không thể lột tả ra được.

Đương nhiên, diễn xuất không nhất định phải dựa vào kinh nghiệm mà chủ yếu là dựa vào kĩ thuật.

Chỉ là… Nửa cái giới giải trí này, có ai mà không biết Dạ Sâm chẳng thiếu gì chỉ thiếu mỗi kĩ thuật?

Bảo cậu ta dùng mặt còn được.

Chứ diễn á? Thôi, đừng bàn đến cái chuyện có độ khó cao như vậy có được không?

Vì lẽ đó, Lý Phủ kiên quyết từ chối, một bộ đánh chết cũng không muốn nhận Dạ Sâm.

Nhậm Cảnh thấy vậy liền nói thẳng "Nếu không phải cậu ấy thì tôi không nhận nữa."

Lý Phủ "..." Mẹ nó, ông chỉ cần "hoa tươi" chứ không cần thứ phía dưới "hoa tươi" đâu! (dưới "hoa tươi" là đất)

Đáng tiếc hoa tươi sống chết cũng không chịu dịch chuyển, nói gì cũng nhất định phải đẩy mạnh tiêu thụ.

Phải làm sao đây? Lý Phủ băn khoăn đến ngủ cũng ngủ không yên.

Nhậm Cảnh cũng không đến mức quá vô lí. Anh hạ mình nói với Lý Phủ "Hay là chúng ta cứ quay thử một đoạn trước, nếu ổn thì kí hợp đồng, còn nếu không ổn thì chúng ta lại tính tiếp."

Lý Phủ cẩn thận hỏi "Cái tính này có bao gồm việc chỉ cần cậu không cần cậu ta không?"

Nhậm Cảnh đến nghĩ cũng không nghĩ đáp "Không!"

Đạo diễn Lý oa một tiếng khóc thành Cố Béo nặng chín mươi kí.

Cố Khê nằm không cũng trúng đạn: Mẹ nó!

Cuối cùng, Lý Phủ chỉ đành đồng ý. Thôi thì thử xem vậy, có khi nhìn Dạ thiếu gia diễn ngượng quá, Nhậm Cảnh không chừng lại không cần cậu ta nữa.

Đến lúc ấy, ông ta sẽ có cơ hội!

Đạo diễn Lý giống hệt như một kẻ thứ ba trung tuổi thời thời khắc khắc đều nhăm nhe phá hoại hai người.

Dạ Sâm đang căng thẳng, nhưng sau khi nhìn thấy Nhậm Cảnh, cậu lại thả lỏng hơn rất nhiều.

Nhậm Cảnh dẫn cậu đến gặp Lý Phủ.

Lý Phủ từ xa đã nhìn thấy cả hai, phải nói là... Xứng đôi thật. Tuy Dạ Sâm hơi thấp, thế nhưng đi giày độn vào là ổn.

Chủ yếu là khuôn mặt quá mức ăn điểm, lúc cười rộ lên xinh đẹp vô cùng.

Cơ mà có ăn điểm thế nào, cũng không thể bù nổi cái diễn xuất âm điểm trăm kia!

Lý Phủ rất có nguyên tắc, ông tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước "cái ác" đâu!

Dạ Sâm thấy Lý Phủ thì vẫn khá là ngượng ngùng. Cậu chủ động chào chìa tay ra chào hỏi trước, Lý Phủ cũng hòa nhã bắt lại.

Ông hỏi "Còn chưa kịp xem kịch bản đúng không?"

Dạ Sâm "..."

Nhậm Cảnh đỡ lời "Không sao, tôi có thể nói qua với cậu ấy."

Lý Phủ "Thôi, cứ để tôi nói cũng được."

Ông còn biết phải làm sao? Chỉ đành hy vọng Dạ thiếu gia nhanh chóng rớt đài chứ sao. Hôm nay đoàn phim nhiều người, Dạ Sâm nếu như có thể khiến cho tất cả bọn họ đều choáng váng, vậy thì tâm sự của ông liền lập tức tan biến.

Kể cả Nhậm Cảnh không nhận phim của ông nữa thật, ông cũng không thấy hối hận. Vì dù sao nhận Dạ Sâm, phim cũng hỏng cơ mà.

Nội dung của "Tình Sâu Đậm" kỳ thực rất đơn giản, chính là sự dây dưa tình cảm suốt hơn mười năm của hai nhân vật chính Triển Thần và Án Hàn. Trong đó, có một vài chi tiết tương đối quan trọng. Triển Thần là sinh viên năm nhất đại học, Án Hàn là gia sư của cậu, hai người hơn kém nhau chín tuổi. Triển Thần là tuýp người bộc lộ tình cảm. Cậu ta thậm chí không biết vì sao mình thích Án Hàn, mà vẫn một mực lún sâu, dây dưa cả đời.

Án Hàn bị Triển Thần hấp dẫn, nhưng anh lo nghĩ rất nhiều. Về tuổi tác, về thân phận, cả về tính cách của cả hai.

Tuổi trẻ nhất thời nhiệt tình, mở miệng là thề non hẹn biển. Thế nhưng chờ khi nhiệt tình đi qua, quay đầu cũng là vô cùng dứt khoát.

Ngoài ra, anh còn không muốn hủy hoại Triển Thần.

Con đường này một đi không trở lại, nếu anh đã thích cậu thanh niên như ánh mặt trời này, anh không nên kéo cậu vào vực sâu.

Năm thứ nhất, thực chất chẳng ai hiểu được tâm ý của mình.

Triển Thần chỉ đơn giản là muốn gặp Án Hàn, muốn tìm Án Hàn, muốn nghe Án Hàn giảng bài. Miễn là

việc thầy Án quan tâm, cậu ta sẽ luôn là người xung phong đầu tiên.

Học trò như thế, thầy cô nào mà không yêu?

Án Hàn rất quan tâm Triển Thần. Hai người thường xuyên qua lại, cho nên dần dần trở nên quen thuộc. Trong một lần hoạt động ngoại khóa, hai người đi sau cùng, Án Hàn mời Triển Thần cùng nhau ăn cơm, từ đó về sau giống như mở ra then cửa, Triển Thần bắt đầu kề cận Án Hàn nhiều hơn, gần như biến thành một cái đuôi nhỏ.

Lúc này, cả hai còn chưa ý thức được sự biến chất và ấm lên của tình cảm. Thẳng đến khi Án Hàn ra nước ngoài tham dự một hạng mục nghiên cứu khoa học.

Lần đi này mất tận hai tháng. Chia ly đó giờ vẫn luôn là thời điểm giúp con người tỉnh táo. Triển Thần cả ngày cơm không muốn ăn nước không muốn uống. Bạn cùng phòng cậu ta nói cậu ta cứ như vừa mất người yêu.

Quả là một câu mà làm giật mình người trong mộng. Triển Thần phát hiện bản thân yêu thích thầy Án.

Mười chín tuổi là cái tuổi dễ kích động nhất. Cậu không sợ trời không sợ đất, thầm nghĩ muốn đem tình cảm của mình nói cho Án Hàn hay.

Trong hai tháng này, Án Hàn cũng thường xuyên nhớ tới Triển Thần. Mà mỗi lần nhớ tới, anh đều không nhịn được mà mỉm cười lắc đầu. Tiếc là thời gian nghiên cứu quá bận bịu, cho nên không có lúc nào rảnh rỗi tự hỏi.

Ngày về nước, Triển Thần gửi tin nhắn nói muốn đến đón Án Hàn.

Án Hàn rất vui, hứa khi nào về sẽ mời cậu một bữa.

Chia xa hai tháng, lại nhận rõ tâm ý bản thân, thanh niên nhiệt huyết Triển Thần vừa nhác thấy bóng dáng anh tuấn đi ra từ sân bay, cư nhiên không kìm được xúc động, lớn tiếng thổ lộ.

Một câu "Em thích anh" làm lay động trái tim Án Hàn, nhưng cũng làm anh sợ đến không gì sánh được.

Nhậm Cảnh nói với Dạ Sâm "Lát nữa chúng ra sẽ quay thử cảnh này."

Dạ Sâm nghiêm túc gật đầu đáp "Em biết rồi!"

Nhậm Cảnh lại nói "Đừng căng thẳng, cứ tự nhiên một chút là được."

Dạ Sâm "Vâng."

Lý Phủ không ôm quá nhiều kì vọng. Đoạn này trông thì có vẻ dễ, chỉ là Nhậm Cảnh từ sân bay đi ra, Dạ Sâm đến đón. Hai người ở xa xa nhìn nhau cười, Dạ Sâm nói một câu "Em thích anh". Cuối cùng thì kết lại bằng một cảnh quay đặc tả vẻ mặt của Nhậm Cảnh.

Thế nhưng, trên thực tế, với việc ít thoại, ít hành động, đây chính ra lại là cảnh khảo nghiệm năng lực của diễn viên nhất. Vì chỉ có kĩ thuật cực kì cực kì tuyệt vời mới có thể lột trần được tình cảm sâu sắc của nhân vật.

Nhậm Cảnh không đáng lo, đáng lo là Dạ Sâm…

A a a, thật sợ khung cảnh thổ lộ sục sôi lòng người sẽ biến thành ngượng ngùng chết người!

Xét từ góc độ này, kể ra anh Sâm cũng lợi hại ra phết. Người bình thường, mấy ai ngượng được đến mức này cơ chứ.

Do không ôm hy vọng, nên Lý Phủ không nói nhiều, chỉ phất tay ra hiệu.

Để Dạ Sâm có thể tìm được cảm giác, nên khung cảnh được trang trí giống hệt sân bay. Mặc dù nếu nhìn kĩ thì cũng nhận ra là giả.

Dạ Sâm vẫn hơi căng thẳng. Cậu nghe thấy tiếng chỉ đạo của phó đạo diễn, nhưng không biết phải làm gì. Cứ đứng bất động ư? Hay là đi lòng vòng? Hay là nhìn xung quanh?

Lý Phủ nhìn thoáng qua liền không nhịn được mà trợn trắng mắt. Biết ngay mà! Cả người cứng đơ như đá! Chưa gì ông đã ngửi thấy mùi ngượng ngạo đâu đây rồi!

Thế mới nói, Nhậm Cảnh làm sao không biết, tìm một vị "đại thần" đến diễn, anh ta thực sự sẽ không tức mà chết sao?

Dạ Sâm lo lắng một lúc lâu. Thế nhưng vừa nhác thấy Nhậm Cảnh xuất hiện, cậu liền thả lỏng.

Nhậm Cảnh ăn mặc chỉnh tề, kính râm thường đeo được đổi thành kính trắng không màu. Điểm nhấn mang hơi hướng xưa cũ khiến khí chất anh tuấn có phần xâm lược của anh trở nên nội liễm trầm ổn hơn. Giống như thu hết ánh sáng từ bốn phía vào trong mình. Mà ánh sáng ở trong mình này, lại càng thu hút cái nhìn của mọi người.

Hai mắt Dạ Sâm sáng lên, khóe miệng cũng không nhịn được mà cong cong.

Lý Phủ lúc đầu khá uể oải, thế nhưng vừa thấy cảnh này, ông liền bật người ngồi thẳng.

Ấy… Không giống như mình vẫn nghĩ nha.

Dạ Sâm trên màn ảnh ngũ quan sạch sẽ thanh tú, đôi mắt xinh đẹp ngóng nhìn Nhậm Cảnh lấp lánh như có ánh sao, khiến người xem như cảm nhận được trọn vẹn cái thích của nhân vật.

Không tồi!

Lý Phủ chăm chú nhìn.

Hai người cách nhau một biển người, Nhậm Cảnh nhìn Dạ Sâm mỉm cười.

Nụ cười này rất nhẹ, không dễ phát hiện, thế nhưng Dạ Sâm vẫn thấy cực kì rõ ràng.

Tim cậu bỗng nhiên đập loạn, trong đầu nhảy ra vô số hình ảnh.

Mấy hôm nay, đối với cậu mà nói, sân bay dường như đã trở thành một nơi đặc biệt.

Từ Bắc Kinh đi Paris, rồi từ Paris về Bắc Kinh, tuy thời gian chưa tới ba ngày, nhưng nó lại là một bước tiến lớn, đẩy cậu từ tim mình sang tim Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh, Nhậm Cảnh, Nhậm Cảnh…

Dạ Sâm gọi thầm tên anh trong lòng. Ba chữ kia, kỳ thật đã sớm quanh quẩn bên khóe môi của cậu. Khiến cậu nửa muốn nói ra, nửa lại ngại ngần nói ra.

Vậy nhưng, lúc này…

Cậu có đầy đủ lí do để nói.

Đó là vì đi chết đi, là vì diễn xuất, cho nên, cậu hoàn toàn có thể lớn tiếng nói ra tâm tư của mình trước mặt nhiều người.

Dạ Sâm thực chờ mong. Không phải căng thẳng sợ hãi hay thấp thỏm lo âu, mà là chờ mong!

Môi Dạ Sâm động đậy, tình cảm khó giấu thuận theo ba chữ kia trào ra.

Nhậm Cảnh, “em thích anh!”

Nháy mắt, cả đoàn phim lặng ngắt như tờ.

Không phải tại diễn lỗi, mà là tại mọi người đang cố ngăn tiếng đập từ tim mình. Cái cảm giác bỗng nhiên muốn yêu thương này là sao chứ?!

Lý Phủ đứng phắt dậy. Ông không thể nào ngờ được, vào giờ phút này, bản thân không những không ghét bỏ Dạ Sâm, mà thậm chí còn ngược lại, quay sang ghét bỏ Nhậm ảnh đế.

“Biểu cảm không đúng!” Lý Phủ la lên “A Cảnh, biểu cảm của cậu không đúng! Phải kinh hãi, phải tái mặt cơ mà!”

43. Chương 43

Dựa theo miêu tả trong kịch bản, sau khi được Triển Thần bất ngờ tỏ tình, thì cảm xúc của Án Hàn phải là khiếp sợ và kinh ngạc.

Bởi vì, Án Hàn chỉ là vô thức thích Triển Thần, chứ chưa thật sự ý thức được. Thế mà, bây giờ, anh lại bỗng nhiên nghe thấy Triển Thần nói thích mình ở ngay chốn công cộng. Vậy thì, điều chắc chắn là anh phải cảm thấy khó tin, hay thậm chí là cảm thấy hoang đường vì cho rằng Triển Thần đang đùa bỡn mình.

Nói trắng ra, biểu cảm của Nhậm Cảnh phải là chau mày kinh ngạc trước, rồi tới tức giận.

Thế nhưng…

Nhậm ảnh đế lúc này lại cười rạng rỡ chả khác nào đang đứng trong sảnh hôn lễ!

Cái quỷ gì không biết! Lý Phủ bị ví von của mình dọa cho chết đứng.

Nhậm Cảnh mấp máy đôi môi mỏng, nói với Lý Phủ “Xin lỗi.”

Lý Phủ cũng không nghĩ nhiều. Tuy rằng thành tích của Nhậm Cảnh từ đó tới nay vẫn luôn rất tốt, cơ mà, diễn viên nào mà không bị mắc lỗi chứ? Lần này, e là Nhậm Cảnh cũng bị giật mình. Vì có ai ngờ được là biểu cảm của Dạ Sâm lại tốt đến như thế đâu? Đừng nói Nhậm Cảnh, đến bản thân Lý Phủ ông cũng còn ngây ra đây này!

Chỉ là, đạo diễn Lý ngây thơ nhà chúng ta còn chưa ý thức được một điều là cơn “ác mộng” của ông ta chỉ

vừa mới bắt đầu mà thôi.

Lý Phủ giơ ngón tay cái với Dạ Sâm, khích lệ nói "Tốt lắm, tiếp tục duy trì nhé, chính là cảm giác này đấy."

Dạ Sâm kinh ngạc tròn mắt, vui đến không sao tả nổi.

Cậu được đạo diễn nổi tiếng khen! Câu này mà in ra làm bằng khen, có lẽ nó sẽ là thành tích cao nhất mà cậu đạt được trong cuộc đời diễn viên của mình!

Hệ thống đi chết đi "…" Nhìn cái tiền đồ hạn hẹp này xem!

Dạ Sâm đắc ý, cảm thấy cuộc mua bán này rõ hời, cậu chỉ cần nói mấy câu trong lòng, thế mà lại được khen, hí hí hí.

Nhậm Cảnh nỗ lực rời ánh nhìn khỏi Dạ Sâm. Anh đi tới cạnh Lý Phủ đề nghị "Đoạn này khá ổn, hay là chúng ta quay luôn trailer tuyên truyền đi?"

Lý Phủ đồng ý đáp "Ừ, được." Ông thật sự không ngờ Dạ Sâm lại diễn tốt như thế. Tuy rằng còn tý tỳ vết, thế nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều, trái lại, còn tạo ra cảm giác ngây ngô non nớt, tăng điểm cho vai diễn.

Đã quyết định xong nhân vật chính, vậy thì quay trailer cũng là việc nên làm.

Nhân tiện trạng thái của mọi người đang tốt, Lý Phủ cũng thực vui vẻ mà quyết định quay luôn.

Ông không dặn dò Nhậm Cảnh thêm gì nữa, vì dù sao cũng đã là "Lão ảnh đế", cảnh đặc tả thế này hoàn toàn là việc tới tay làm.

Dạ Sâm đứng khá xa, cho nên không biết nội dung cuộc nói chuyện của hai người.

Cậu đang tự mình sung sướng "Khứ Khứ (Đi đi), lặp lại lần nữa đi."

Đi chết đi "…"

Dạ Sâm "Nhanh lên, nhanh lên mà."

Đi chết đi đảo mắt, nói "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ tháng, thưởng 10 điểm sinh mệnh."

Hai mắt Dạ Sâm cong thành hình bán nguyệt "Lần nữa."

Đi chết đi "..."

Dạ Sâm "Lần cuối cùng!"

Đi chết đi lặp lại lần thứ ba, Dạ Sâm ngây ngốc cười "Lần..."

Đi chết đi phát điên "Cútttttttttt!" Mới thế mà đã bấn hết cả lên!

Dạ Sâm cực cực vui sướng, cứ như cậu vừa trúng năm tỷ vé số, lại còn là năm tỷ đô.

Lý Phủ đi tới nói chuyện quay trailer với Dạ Sâm.

Tâm trạng Dạ Sâm vẫn đang lâng lâng, cho nên vừa nghe đã vội vã gật đầu nói "Được ạ, mọi thứ cứ theo đạo diễn Lý là được ạ."

Thật ngoan! Lý Phủ thầm nghĩ, có lẽ do trước đây ông có chút thành kiến cho nên đã hiểu nhầm cậu nhóc này.

Quay trailer không thể sơ sài như quay thử. Nhân viên đoàn phim ngay lập tức tất bật đi bố trí cảnh quay và sân diễn.

Còn Dạ Sâm thì bị gọi đi làm tóc cùng trang điểm.

Nửa tiếng sau, tất cả vào vị trí, Dạ Sâm tự nhiên lại thấy hơi căng thẳng. Bởi vì tuy được khen, nhưng cậu lại hoàn toàn không biết vừa nãy mình đã diễn như thế nào. Hình như cậu không hề cố ý biểu hiện hay làm gì thì phải?

Dạ Sâm lo lắng nghĩ, lỡ như lần này cậu làm không tốt thì chẳng phải làm mọi người thất vọng rồi ư?

Dạ Sâm cố xốc lại tinh thần. Cơ mà, có đôi khi, càng là chuyện ta coi trọng, ta lại càng dễ khẩn trương, càng dễ làm sai.

Diễn xuất là phải cố ý biểu hiện, nhưng đối với loại người có kĩ năng âm trăm điểm như Dạ Sâm mà nói, cố ý chẳng khác nào cứng nhắc.

Lý Phủ nhìn Dạ Sâm, trong lòng không khỏi bồn chồn: Đoạn vừa nãy không phải "đóa phù dung sớm nở tối tàn" đấy chứ? Có khi nào giờ hãy chưa hừng đông mà hoa đã muốn lụi rồi không?

Dạ Sâm thấp thỏm, Lý Phủ thấp thỏm, diễn viên chính cũng thấp thỏm: Lại sắp được nghe Sâm Sâm tỏ tình, thỏa mãn quá đi…

Xong xuôi đâu vào đấy, phó đạo diễn hô to một tiếng "Action!"

Bắt đầu rồi! Dạ Sâm bấn loạn tự hỏi, làm sao đây làm sao đây? Đứng im hay là đi vòng quanh?

Nhưng cậu còn chưa kịp tự hỏi xong, Nhậm Cảnh đã đi ra.

Vừa thấy anh, tâm trạng Dạ Sâm liền bình tĩnh lại một cách thần kỳ.

Khi anh nhìn cậu cười, thế giới xung quanh bỗng như tan biến, chỉ còn dư lại mỗi hai người bọn cậu và lời cậu muốn nói.

Dạ Sâm hầu như không bị đứt mạch, cả quá trình diễn xuất đến là thuận lợi. Thậm chí cậu còn vượt qua cả yêu cầu của kịch bản.

Lý Phủ vui vẻ, cảm thấy Nhậm Cảnh quả nhiên tinh mắt. Dạ Sâm này rõ ràng là một viên ngọc thô, đáng giá cho người tới tạo hình.

Máy quay chuyển về phía Nhậm Cảnh, chuẩn bị đặc tả khuôn mặt anh.

Mới đầu, Lý Phủ cứ đinh ninh Nhậm ảnh đế sẽ không sai một lỗi hai lần. Cơ mà, sau khi nhìn màn hình…

Người quay phim và Lý Phủ "…"

Cái qủy gì thế này??? Kinh ngạc đâu? Tức giận đâu? Đây rõ ràng là đang vui như tết!

"Cắt!" Lý Phủ gào lên "A Cảnh, biểu cảm của cậu làm sao thế hả?"

Nhậm Cảnh cố gắng kéo khóe miệng xuống, hắng giọng nói "Xin lỗi, tôi thất thần."

Thất! Thần!

Lý Phủ vẻ mặt khó tin: Không phải ông hẹn nhầm một tên ảnh đế giả đấy chứ?

Lần quay thứ ba, Dạ Sâm càng diễn càng hay. Cậu nhận ra, chỉ cần nhìn thấy Nhậm Cảnh là cậu sẽ tự động nhập vai, thế cho nên cứ thuận theo tự nhiên, đừng nghĩ nhiều là được.

Lại nói, ba chữ "Em thích anh" quả thực rất mị lực, cho dù Dạ Sâm đã nói hai lần, thì đến lần thứ ba, tâm trạng của cậu vẫn y như lúc đầu.

Cậu muốn thổ lộ với Nhậm Cảnh, muốn nói ra, tựa như chỉ có như vậy mới có thể giải tỏa được tình cảm nghẹn đầy trong lòng.

Biểu hiện của Dạ Sâm phải nói là hoàn mỹ, chỉ là… Nhậm Cảnh…

Lý Phủ day day trán bất lực. Hãy nhìn đi, hãy nhìn cái dáng vẻ ngọt ngào muốn cười nhưng không thể cười này đi! Rốt cuộc là sao thế không biết!

"Cắt…" Lý Phủ bất đắc dĩ nhìn về phía Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh hít sâu, đi tới nói "Xin lỗi."

Lý Phủ u oán "A Cảnh, có phải cậu có bất mãn gì với tôi không?"

Nhậm Cảnh "…"

Lý Phủ đau khổ ca thán "Chúng ta hợp tác cũng không phải lần đầu, biểu cảm thế này mà cậu lại không làm được là sao? Kinh hãi, khó tả, tức giận, toàn những điều hết sức đơn giản!"

Cơ mà, điều đáng nói ở đây chính là, biểu cảm "sai lầm" mà Nhậm ảnh đế thể hiện ra lại là biểu cảm khó diễn nhất! Đó là sự thỏa mãn kì lạ, sự sung sướng muốn giấu mà không giấu nổi, sự ngọt ngào nhiễm hồng cả không khí… Rõ ràng khó diễn hơn rất nhiều đấy, biết không hả?

Nhậm Cảnh đang định mở miệng giải thích, Dạ Sâm đã đi tới, lo lắng nhìn anh "Vẫn chưa được sao?"

Lý Phủ thấy Dạ Sâm thì thái độ quay ngoắt 180°, ý vị khen "Tiểu Dạ, cậu làm tốt lắm, càng ngày càng tốt, ai không biết còn tưởng cậu thích Nhậm Cảnh thật luôn ý."

Dạ Sâm "!!!"

Khóe miệng Nhậm Cảnh lại không nhịn được mà khe khẽ cong lên.

Bộ phim này của Lý Phủ kể ra cũng là một hồi đau đớn dằn vặt. Ông nói với Dạ Sâm một chút suy nghĩ của mình xong, lại tiếp tục quay sang trừng Nhậm Cảnh.

Dạ Sâm bèn đỡ lời bênh Nhậm Cảnh, nói "Hôm qua anh ấy bay cả đêm, chắc là vẫn còn mệt vì chưa thích

nghi được với việc lệch múi giờ."

Lý Phủ liếc mắt: Mệt á? Sao tôi lại thấy cậu ta vô cùng hăng hái thế?

Dạ Sâm nói tiếp "Gần đây anh ấy luôn mệt mỏi, hình như ngủ không được ngon." Nói xong, chính mình cũng thấy đau lòng.

Nhậm Cảnh nhịn suốt từ sáng đến trưa, giờ nhìn cậu thế này, anh đúng là nhịn hết nổi luôn!

Nhậm Cảnh quay sang Lý Phủ "Có lẽ do hơi mệt thật, tôi sẽ đi điều chỉnh tâm trạng một chút."

Lý Phủ còn biết làm sao? "Ảnh đế" tự mình mời tới, có phải quỳ xuống quay thì ông ta cũng phải quỳ thôi.

Nhậm Cảnh "Tôi về phòng nghỉ trước đây."

Lý Phủ khoát tay "Đi đi, đi đi."

Nhậm Cảnh nhìn Dạ Sâm, cố gắng đè nén âm thanh, nếu không sợ sẽ ngọt chết người "Em có muốn đi cùng không?"

Dạ Sâm vốn dĩ định nói: Em không mệt, em không mệt một tí nào hết. Nhưng sau khi nhìn đôi mắt ngóng trông của Nhậm Cảnh, cậu lại giống như bị ma xui quỷ khiến đáp "Có…"

Đạo diễn Lý đúng là nửa điểm "đen tối" cũng không có. Với ông, việc diễn viên đi nghỉ cùng nhau là điều quá mức bình thường, thậm chí họ còn có thể nhân cơ hội đó để thảo luận kịch bản, tìm kiếm cảm giác.

Vừa vào đến phòng nghỉ, Nhậm Cảnh ngay lập tức trở tay chốt cửa. Dạ Sâm còn chưa kịp căng thẳng đã bị anh bế, đặt lên bàn trang điểm.

"Nhậm… Nhậm…" Lời còn chưa ra hết, đối phương đã hôn tới.

Dạ Sâm mở to mắt, tim đập như pháo nổ, bùm bụp khó tả.

Nhậm Cảnh có phần không khống chế được. Anh hôn Dạ Sâm gần như chẳng theo kết cấu nào. Thế nhưng, chính hình thức hôn môi này lại càng khiến da đầu người ta tê dại. Tình cảm vô pháp áp chế cuồn cuộn kéo tới, cảm động đến khôn cùng.

Sau khi hôn Dạ Sâm một lúc, Nhậm Cảnh dịu dàng gọi "Sâm Sâm."

Dạ Sâm không dám đối diện cùng anh.

"Sâm Sâm." Nhậm Cảnh liên tục gọi. Rõ ràng là nhũ danh của mình, nhưng Dạ Sâm vẫn vừa nghe vừa đỏ bừng mặt, ngón tay run run.

Nhậm Cảnh hỏi cậu "Em có thể nói lại lần nữa không?"

Dạ Sâm biết anh muốn nghe cái gì. Kể ra cũng chỉ là nói một câu thôi mà… Dù sao cậu cũng muốn nói với anh.

"Em…" Dạ Sâm vừa nói được một chữ, Nhậm Cảnh đã bất ngờ lấy tay đè lại môi cậu.

Dạ Sâm nhìn anh, trong con ngươi trong suốt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nhậm Cảnh hít sâu, khẽ nói "Tạm thời đừng nói."

Dạ sâm không hiểu.

Nhậm Cảnh cười "Giờ mà nghe em nói thật, thì chắc hôm nay anh không làm được gì nữa mất."

Phải một lúc lâu, Dạ Sâm mới kịp phản ứng. Cậu khó nhịn được mà cười cong cả mắt.

Nhậm Cảnh muốn hôn tiếp, thế nhưng bên ngoài hãy còn một đống người đang chờ… Chưa kể, môi Dạ Sâm non mềm, mới hôn một chút mà đã sưng đỏ, nếu hôn tiếp, sợ là sẽ bị người phát hiện mất.

Nhậm Cảnh nói "Anh ra ngoài trước, em đi rửa mặt đi."

Dạ sâm đáp "Ừm…"

Lúc Nhậm Cảnh đi ra, Dạ Sâm nhìn hình ảnh bản thân bị phản chiếu trong gương.

Mẹ ơi! Ai kia?

Nếu lúc này mà dùng lời của Cố Béo để hình dung thì chính là bốn chữ "Xuân ý dạt dào"!

Dạ Sâm vội chạy đi rửa mặt để hạ nhiệt.

Nhậm Cảnh cũng vô cùng chu đáo, gọi thợ đến trang điểm lại giúp cậu.

Amiy là thợ trang điểm riêng của Nhậm Cảnh, và cũng là một trong số những tay sai bé nhỏ dưới trướng Dương đại lão. Cô nàng hưng phấn đến mức tim gan đập loạn hết cả với nhau. Không chỉ được nhìn đại bảo bối ở cự ly gần, mà còn được nhìn bộ dạng này của đại bảo bối! Ôi chao, đủ sức khoe khoang cả ngày luôn!

Bình tĩnh bình tĩnh! Amiy tự nhủ, cô nhất định phải làm cho Dạ Sâm khôi phục như bình thường, nhất là đôi môi, tuyệt đối không thể để người khác vừa nhìn qua đã biết cậu bị hôn.

Thế cho nên, lúc Dạ Sâm ra khỏi phòng nghỉ, thật đúng là không ai nhận ra được điều gì bất thường.

Nhậm Cảnh đang bàn chuyện với Lý Phủ. Anh hỏi "Có thể sửa lời thoại này chút không?"

Lý Phủ nhìn anh bằng ánh mắt lạ lùng "Ba chữ đấy thì sửa kiểu gì được?"

Nhậm Cảnh "Thêm hai chữ nữa."

Lý Phủ buồn bực "Cần thiết không?"

"Rất cần!"

Lý Phủ suy nghĩ, cảm thấy cũng không quá ảnh hưởng đến toàn cục.

Hơn nữa, ông thực sự sợ Nhậm ảnh đế diễn hỏng nhiều lần, phải mau chóng giúp anh ta tìm lại tâm trạng mới được.

Lý Phủ đi về phía Dạ Sâm.

"Thêm một cái tên nữa."

Dạ Sâm buồn bực "Cần thiết không?"

Cậu hỏi y hệt như Lý Phủ, Lý Phủ cũng chỉ đành trả lời y như Nhậm Cảnh "Rất cần."

Dạ Sâm không ý kiến gì thêm. Ngày hôm nay của cậu tương đối thuận lợi, đừng nói thêm hai chữ, thêm mấy câu thoại cũng chẳng sao!

Lời thoại ban đầu chỉ là Dạ Sâm hô lên "Em thích anh!", nhưng bây giờ, nó được ghép thêm một cái tên, trở thành "Án Hàn, em thích anh!"

Thay đổi bé nhỏ là vậy, thế mà lại có thể khiến cho Nhậm Cảnh "đổi mình", thành công biểu hiện ra tình cảm mà Lý Phủ đòi hỏi.

Lý Phủ hậm hực, như vầy sớm có phải hay rồi không?

Lại nói… Thêm một cái tên quan trọng đến thế sao?

Quan trọng! Quá quan trọng ấy chứ! Bởi vì tâm tình hoàn toàn không có giống!

Một cái là đại bảo bối chân thành thổ lộ, còn một cái là đại bảo bối chân thành thổ lộ với – người – khác!

Cái này quá mức không giống!

Nhậm Cảnh không hổ là lão thành tinh, tiểu xảo dùng đến là nhuần nhuyễn.

Trên thực tế, Lý Phủ vẫn có chút không vừa lòng.

Lần này, không phải ông không vừa lòng với Nhậm Cảnh, mà là với Dạ Sâm. Có lẽ tại sau khi đổi thoại có chút không được tự nhiên, cảm giác như lúc Dạ Sâm hô tên Án Hàn hơi hơi cứng nhắc, kéo theo ba chữ phía sau cũng ngượng ngùng theo.

Kiểu bỗng nhiên thoát vai ý.

Lý Phủ rất muốn Dạ Sâm đạt được trạng thái của mấy lần trước. Tuy vậy… Ông lại không dám dày vò người ta thêm nữa.

Vì thứ nhất là diễn xuất của Dạ Sâm không ổn định, có lẽ giờ đang trong tình trạng tuột dốc, càng cưỡng cầu sẽ càng tệ hại.

Thứ hai chính là bên phía Nhậm Cảnh, có quỷ mới biết anh ta có lại biến thành thánh diễn lỗi lần nữa hay không.

Cứ thế, khuyết điểm không che được ưu điểm, biểu hiện của Dạ Sâm đã tốt hơn so với tưởng tượng của Lý Phủ nhiều lắm rồi!

Công việc kết thúc lúc gần mười một giờ, Lý Phủ hỏi Nhậm Cảnh "Cùng đi ăn cơm không?"

Nhậm Cảnh nhìn Dạ Sâm, xong quay lại đáp "Tôi hãy còn có việc, hôm khác nhé."

Lý Phủ hỏi Dạ Sâm.

Dạ Sâm nghe Nhậm Cảnh không đi, bản thân cũng không muốn đi. Cậu nói "Tôi cũng có chút việc, hôm khác nhất định sẽ mời đạo diễn một bữa thật ngon."

Lý Phủ chẳng để tâm quá nhiều. Diễn viên mà, ai chả bận? Nhất là loại như Nhậm Cảnh. Cả Dạ Sâm nữa, tiểu công tử ăn chơi phóng đãng, sao có thể thích thú đi ăn cùng một ông lão như ông đây.

Sau khi mọi người tản ra, Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm "Trưa chúng ta đi đâu ăn được nhỉ?"

Dạ Sâm không đáp mà hỏi ngược lại "Không phải anh có việc sao?"

Nhậm Cảnh chớp chớp mắt "Việc ăn trưa cùng em."

Dạ Sâm kinh ngạc, rồi vui vẻ. Cậu cũng muốn được ăn trưa với Nhậm Cảnh, thế nhưng mà… Trong lòng cậu hãy còn chuyện quan trọng hơn. Cậu phải về nhà cũ một chuyến, phải nhanh chóng chuyển 10 điểm sinh mệnh mà mình vất vả dành được sang cho ông!

Nhậm Cảnh nhìn dáng vẻ do dự của Dạ Sâm, nhanh nhạy nói "Trưa nay em bận à?"

Dạ Sâm đáp "Em định đi thăm ông nội."

Nhậm Cảnh vừa nghe đã vội giục "Vậy em đi mau đi không muộn."

Dạ Sâm ấm lòng, hỏi "Tối nay… Chúng ta…"

Nhậm Cảnh cười cười "Lúc nào anh cũng rảnh hết."

Dạ Sâm cũng cười "Ưm, thế hẹn anh tối nhé."

Hệ thống đi chết đi đúng lúc thông báo "Nhiệm vụ hàng ngày: Nấu cơm cho Nhậm Cảnh, đồng thời mời hai người bạn cùng tới nếm thử."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi "Đề cho không đó nha cục cưng."

Dạ Sâm khó nhịn "Thực chất cậu họ Nhậm đúng không!"

Đi chết đi không biết xấu hổ đáp "Không sai, tôi tên Nhậm Tính đó." [Nhậm : Tùy ý, mặc ý => Nhậm Tính : Tùy ý, tùy tính.]

Dạ Sâm "..."

Thôi thôi bỏ qua, anh Sâm hôm nay tâm tình tốt, không thèm tính toán với cái tên hệ thống phế thải đó!

Dạ Sâm và Tiểu Lưu rời khỏi đoàn làm phim, đi thẳng về nhà cũ.

Ông nội thấy cháu trai ngoan nhà mình, vừa mừng vừa sợ "Sao đã về rồi? Có chuyện gì không?" Hôm qua mới vừa ăn cơm với nhau, mà hôm nay đã lại về, ông thực sợ Dạ Sâm xảy ra vấn đề.

Dạ Sâm cảm động, hận không thể ông ông nội hôn bẹp một cái.

Ông cậu thực tốt, thực mong ông có thể sống lâu trăm tuổi!

Dạ Sâm gọi hệ thống "Tiểu Tiện Tiện, mau ra đây chỉ tôi cách dùng điểm sinh mệnh."

Đi chết đi "..." Ai là Tiểu Tiện Tiện!!!

Dạ Sâm dỗ nó "Được rồi, Tiểu Khứ Khứ, tới giúp tôi nhanh lên."

Ai là dế con!!! [/qū/: Dế – /qù/: Khứ (đi).]

Dạ Sâm tiếp tục dỗ "Bố Bố, Đàn Đàn, Liên Liên, Ái Ái, Cửu Cửu, Khứ Khứ, Tư Tư ~~~"

[Bố (vải) Đàn (bắn, xén, phủi) Liên (hoa sen) Ái (yêu) Cửu (số chín) Khứ (đi) Tư (tâm tư) => Lần lượt đồng âm với Bất Đàm Luyến Ái Tựu Khứ Tử (Không yêu thì đi chết đi).]

Hệ thống đi chết đi biểu thị mình hoàn toàn không biết bản thân tên gì nữa rồi!

"Cậu xác định chuyển 10 điểm sinh mệnh của mình sang "ông nội" sao?"

Dạ Sâm hưng phấn nói "Xác định!"

Đi chết đi tuyên bố "Chuyển đổi thành công. Còn dư 6 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm hai mắt trông mong nhìn ông nội, không nhịn được hỏi "Ông nội, ông thấy sao rồi?"

Ông nội Dạ khó hiểu "Cái gì sao cơ?"

Đi chết đi đảo mắt "Cậu còn không tin tôi?"

Dạ Sâm ngay lập tức đáp "Tin!"

Đi chết đi rầm rì "Không nhanh như vậy đâu, ít nhất cũng phải đợi ba bốn ngày mới được. Cuối tuần cậu quay về là sẽ thấy ông nội khỏe mạnh ngay."

Dạ Sâm thật muốn giờ là cuối tuần luôn!

Dạ Sâm ở lại ăn trưa cùng ông nội. Cũng không biết có phải là ảo giác của Dạ Sâm hay không, nhưng cậu vẫn thấy ông nội ăn uống tốt hơn bình thường, hết cả một bát cơm đầy.

Ông nội Dạ cũng tự mình cảm thán "Cơm hôm nay sao thơm ngon vậy nhỉ?"

Dạ Sâm mãnh liệt khen tay nghề của lão Vương, nói tài nấu nướng của ông càng ngày càng lên trình.

Loại cảm giác thành tựu ẩn sâu này, đúng là thích!

Dạ Sâm đợi ông nội ngủ trưa rồi mới đi. Vừa ra khỏi nhà, cậu đã lôi máy ra gọi một cuộc điện thoại vượt biển.

Rốt cuộc, cậu cũng không cần sợ Dạ Lan nữa rồi!

Hai lần Dạ Lan nhằm vào cậu đều không tìm ra chứng cứ liên quan đến anh ta.

Trong đó, lần tai nạn ở Paris cũng bị cảnh sát kết án là sự cố ngoài ý muốn.

Dạ Sâm yêu cầu Tiểu Lưu điều tra mạng lưới quan hệ của người tài xế kia, nhưng tiếc là không tra được cái gì. Đến cả bị người uy hiếp hay mua chuộc cũng không có.

Không đi được đường này thì ta đi đường khác.

Chuyện phạm tội, có lần một thì chắc chắn sẽ có lần hai. Dạ Lan có thể đi đến ngày hôm nay, có thể ở Singapo phát triển lớn mạnh, nói tay anh ta sạch sẽ, ai cũng không dám tin!

Trước đây, Dạ Sâm chưa từng nghĩ anh ta sẽ không biết điểm dừng như thế, nhưng giờ thì cậu đã rõ.

Dạ Lan muốn giết cậu, vậy nhất định anh ta cũng sẽ muốn giết người khác, tỷ như người ngáng đường anh ta chẳng hạn?

Nếu xét từ phương diện này, có khi nào sẽ nắm được đầu mối nguyên nhân cái chết của mẹ ruột Dạ Lan mười mấy năm trước?

Chuyện đó mà không phải sự cố thật, thì đây đúng là bước đột phá tốt.

Dạ Lan của mười mấy năm trước chắc chắn không thể làm việc kín kẽ như Dạ Lan của bây giờ được.

Một tên nhóc con, giết mẹ ruột rồi, thì tuyệt đối sẽ không bao giờ đủ bình tĩnh để xử lí cục diện.

Bằng không, hôm nay, anh ta cũng không cần sợ như chim sợ cành cong, chỉ vì nghi ngờ vô căn cứ mà đã vội đi giết Dạ Sâm.

Để tra những chuyện cũ này, có một người có thể giúp.

Chính là anh trai Dụ Tinh Triết, Dụ Tinh Hải – một kẻ kỳ kỳ quái quái không sống theo lối sống bình thường.

Dạ Sâm vô pháp liên lạc với Dụ Tinh Hải, nhưng cậu có thể liên lạc với Dụ Tinh Triết.

Trước đây cứ phải giấu, nhưng giờ thì hết rồi. Mà kể ra thì nói cũng không chẳng sao.

Bởi vì bên phía ông nội, cậu đã không lo lắng gì nữa rồi.

Dụ Tinh Triết hết lần này đến lần khác không nhấc máy.

Trong lòng Dạ Sâm có chút bồn chồn… Tuy nói lúc về nước cậu đã hòa giải với lão Cá, nhưng dù sao cậu cũng đã từ chối anh ta, lẽ nào anh ta thẹn quá hóa giận chặn số cậu rồi?

Hành động này rất phù hợp với phong cách làm việc của giám đốc Dụ.

Dạ Sâm gọi thêm một lượt, vẫn không thấy người nghe.

Làm sao đây… Không tìm được anh Tinh Hải, chẳng lẽ đi tìm cậu sao?

Dạ Sâm nghĩ nghĩ, có chút sợ hãi, cậu đáng sợ lắm!

Đi chết đi lên tiếng nhắc nhở "Có phải cậu nên đi chuẩn bị cho nhiệm vụ hàng ngày một chút không?"

Dạ Sâm lấy lại tinh thần. Cứ nhớ đến chuyện nhiệm vụ là lại thấy không thể yêu thương nổi mà.

Lần đó làm chocolate đã suýt chút nữa là làm nổ phòng bếp rồi, lần này còn bắt nấu ăn… Còn không sợ độc chết Nhậm Cảnh!

Đi chết đi nói thêm "Đừng quên mời hai người bạn nữa nhé."

Dạ Sâm hốt hoảng "Bè có tính không?" Cái khác cậu không nhiều, chứ bè thì thằng nào cũng giống hệt thằng nào!

"Tính." Đi chết đi hắc hắc cười "Nhưng vấn đề là cậu có dám để bọn họ biết chuyện của cậu với Nhậm Cảnh không…"

Dạ Sâm "…" Hóa ra hố ở điểm này à!

Dạ Sâm vội vàng lên tiếng "Tiểu Lưu cũng là bạn của tôi!"

Đi chết đi "Cậu xác định Tiểu Lưu ngồi đối diện cậu và Nhậm Cảnh vẫn nuốt trôi cơm?"

Dạ Sâm "…" Thế mà lại không có cách nào phản bác!

Phải làm sao đây???

Cố Khê coi một người rồi, còn một người nữa…

Dụ Tinh Triết đang ở Paris, cho dù có gọi anh ta về, anh ta cũng chẳng về nhanh như thế được!

Mà cậu thì đâu thể dọn cơm lúc mười hai giờ đêm chứ?

Ba người bọn họ có khi đóng gói gửi cậu đến viện tâm thần mất!

Đang tầm lo lắng, điện thoại của Dạ Sâm vang lên.

Cậu nhìn tên người gọi, vui vẻ ra mặt. Đời này, cậu chưa từng vui sướng khi nhận được điện thoại của lão Cá đến thế.

"Alo." Dạ Sâm nhã nhặn tiếp máy "Anh Triết!"

Dụ Tinh Triết thiếu chút nữa quăng luôn điện thoại.

Anh ta khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được. Thằng oắt con này không biết lại phát bệnh gì nữa không biết?

Dạ Sâm có việc cầu người, thái độ tốt vô cùng "Cậu dậy rồi à? Không làm phiền cậu ngủ chứ? Tôi vừa hay có chuyện tìm cậu…"

"Có chuyện gì gặp mặt hãy nói." Giám đốc Dụ duy trì trạng thái cao ngạo nói.

Gặp… Mặt?

Dạ Sâm chấn kinh "Cậu về nước rồi sao?"

Giám đốc Dụ "Sao? Không được hả? Đây là tổ quốc của tôi, tôi thích về thì về đấy!"

44. Chương 44

Vâng vâng vâng, anh không thần kinh!

Nói chuyện với lão Cá là phải thuận theo, dỗ dành, chuyện này Dạ Sâm đã quá quen thuộc.

Cậu hỏi "Anh về có việc gì vậy?"

Giám đốc Dụ đáp "Em gái họ kết hôn, tôi về tham gia hôn lễ."

Dạ Sâm buồn bực "Em gái họ nào?" Hai nhà bọn họ khá thân thiết, em gái họ của giám đốc Dụ mà kết

hôn, thì kiểu gì cậu cũng bị mời.

Dụ Tinh Triết cường điệu tìm cớ "Con gái nuôi của em gái họ của mẹ tôi."

Dạ Sâm "…"

"Sao? Không được à? Từ nhỏ tôi đã thương nó, về tham gia hôn lễ của nó cũng không được?"

Được được được, anh không thần kinh!

Lúc này mà hỏi tiếp thì chắc chắn sẽ có chuyện.

Dạ Sâm mặc kệ đứa em gái họ cách xa tám trăm dặm nhà giám đốc Dụ, cậu hãy còn chính sự cần làm, cho nên uyển chuyển nói "Nếu cậu đã về, không bằng tối nay chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đi?"

Dụ Tinh Triết hết sức kinh ngạc "Cậu tốt bụng thế sao?"

Dạ Sâm "Đùa gì vậy? Anh Triết về nước, tôi phải nhiệt tình đối đãi chứ."

Khóe miệng Dụ Tinh Triết cong lên, vô cùng vui vẻ. Nhưng rất nhanh sau đó, anh ta liền hỏi lại "Chỉ hai chúng ta thôi?"

"À thì…" Dạ Sâm lắp bắp.

Dụ Tinh Triết cảnh giác "Còn ai?"

Dạ Sâm "Chỉ có hai chúng ta thì nhàm chán quá, nên tôi có gọi cả Cố Khê nữa."

Dụ Tinh Triết đảo mắt, thôi thì tên đó hãy còn tạm chấp nhận được.

Anh ta hỏi thêm "Hết rồi?"

Dạ Sâm "…"

Cậu vừa ngập ngừng, tim Dụ Tinh Triết liền lộp bộp rơi "Còn ai nữa? Đám bạn xấu nhà cậu là tôi không có gặp đâu đấy."

Dạ Sâm "…"

Tiếng tim rơi của lão Cá càng vang vọng "Nói, còn ai!"

Dạ Sâm lí nhí "Nhậm… Nhậm Cảnh."

Dụ Tinh Triết "…"

Dạ Sâm cứ quýnh lên, là lời nói ra lại bắt đầu lộn xộn "Chủ yếu là đón gió tẩy trần cho cậu thôi, tuyệt đối không phải là định trước đâu!"

Đi chết đi thật không đành lòng nhìn thẳng thằng con ngu xuẩn nhà mình nói hớ.

Đầu óc Dụ Tinh Triết đột nhiên minh mẫn bất ngờ "Á à, hóa ra các người định trước rồi giờ tiện dịp đón gió tẩy trần cho tôi ư?"

Dạ Sâm còn đang định dãy dụa thêm, nhưng giám đốc Dụ đã nổi điên trước "Tôi phải quay lại Paris!"

Dạ Sâm đau khổ "Cậu mới về nước mà."

Giám đốc Dụ yêu nước đúng giờ lên sóng "Đây là tổ quốc của tôi, tôi thích đi thì đi!"

Mẹ tổ quốc e là muốn đánh chết thằng gấu con này mất thôi!

Tuy thế, Dạ Sâm vẫn phải hạ giọng dỗ dành "Vâng vâng vâng, anh không thần kinh, vậy, chúng ta tối gặp ha?"

Dụ Tinh Triết "Không gặp!"

Dạ Sâm "Tối tôi gửi tin nhắn xác định thời gian và địa điểm cho anh."

Dụ Tinh Triết "Không xem!"

Dạ Sâm "Thế tôi sẽ gọi cho anh."

"Không nghe!"

“Tôi gọi cho Sun.” Sun là tổng thư kí bên cạnh Dụ Tinh Triết.

Dụ Tinh Triết hầm hè “Sun mà nghe, tôi sẽ sa thải anh ta ngay lập tức.”

Sun đại tổng quản một năm bị đe dọa sa thải ba trăm sáu mươi lăm lần nhưng chưa một lần bị sa thải thành công tỏ vẻ không thèm sợ hãi.

Lúc Dạ Sâm chuẩn bị ngắt máy, cậu nói “Anh Triết, về rồi thì ở lại mấy hôm đi.”

Dụ Tinh Triết ấm lòng, nhưng vẫn mạnh miệng: Ở cái rắm, sớm muộn gì tôi cũng bị cậu làm cho tức chết!

Dạ Sâm hẹn xong một người bạn, lại đi hẹn nốt người còn lại.

Cố Khê hỏi “Có những ai?”

Dạ Sâm không dám nói ra tên Dụ Tinh Triết, cho nên chỉ đáp “Tôi với Nhậm Cảnh.”

Cố Khê ngắt lời “Tối tôi bận rồi.”

Dạ Sâm tức giận! Sao hai tên này ai cũng muốn ngăn cậu kiếm điểm sinh mệnh vậy chứ!

Cậu gắt lên với cái điện thoại “Bận cái rắm, nhanh qua đây đi! Vừa hay lão Cá về nước, chúng ta làm cơm chào đón cậu ta luôn.”

Cố Khê vừa nghe liền chấn kinh “Tối tôi bận thật, chuyện quan trọng lắm, không đi không được đâu, liên quan đến sự nghiệp đạo diễn của tôi đấy.”

Dạ Sâm nói “Chuyện gì, kể tôi nghe cái coi.”

Cố Khê – trên thực tế không hề bận cái rắm gì “…”

Dạ Sâm nổi bão “Cố Béo, nếu như tối nay anh không đến, tôi liền treo cổ ngay trước cửa nhà anh!”

Cố Khê ê ẩm trong lòng: Mẹ nó, ai thèm đi ăn bánh gato miễn phí cơ chứ!

Người đã miễn cưỡng mời đủ, nhưng nhiệm vụ chủ chốt vẫn là tự tay xuống bếp!

Dạ Sâm thân làm một người đàn ông đun nước cũng có thể đun cháy siêu biểu thị, nấu ăn gì đó đúng là làm khó cậu mà!

Dạ Sâm mang tâm lí cầu may hỏi "Chocolate có tính là món ăn không?" Đó là thứ duy nhất mà cậu biết làm.

Đi chết đi đáp "Cậu có thể lên Zhihu hỏi thử xem có thu được một trăm phiếu ngu xuẩn hay không." [Zhihu: Một trang mạng hỏi đáp của TQ, gần giống như Yahoo Hỏi và đáp của Vn.]

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi lại nói "Nấu có món thôi mà, đâu phải ép cậu làm tiệc Mãn Hán 108 món đâu, đến mức đó cơ à?"

Dạ Sâm lên tinh thần, nghĩ đi chết đi nói cũng đúng. Nấu có món thôi mà, tiểu thư lá ngọc cành vàng như mẹ còn làm được, lẽ nào cậu lại kém hay sao?

Làm được, anh Sâm, cậu sẽ làm được!

Dạ Sâm xắn tay áo, cầm máy tính bảng lên bắt đầu tải app ẩm thực.

Cậu không cầu đạt tới tiêu chuẩn đầu bếp trong nhà hàng ba sao Michelin, chỉ cần ăn lọt miệng là đủ. [Sao Michelin: là một "giải thưởng" quan trọng trong làng ẩm thực thế giới. Nhà hàng 1 sao là nhà hàng rất tốt so với mặt bằng chung, 2 sao là nhà hàng có chất lượng xuất sắc, 3 sao là nhà hàng có phong cách ẩm thực đặc biệt. Nhà hàng nào được trao tặng đến ngôi sao thứ 3 được xem là đã đạt đến đỉnh cao ẩm thực.]

Bằng không, khiến cho Nhậm Cảnh bị ngộ độc thì thực chẳng hay ho gì.

Dạ Sâm rất biết tự lượng sức mình, cậu chả dại gì đi khiêu chính "món chính", mà chỉ chọn trứng bắc cà chua đơn giản.

Trong nhà không có lấy một mẩu nguyên liệu, Dạ Sâm lại sợ không dám ra ngoài một mình, cho nên gọi Tiểu Lưu mua đồ mang đến.

Tiểu Lưu nghe mà ngẩn cả người.

Cái quỷ gì vậy? Cậu ta theo Dạ Sâm đã sáu bảy năm, đây là lần đầu tiên nghe Dạ Sâm nói muốn mua đồ nấu ăn đó!

Không phải trúng tà đấy chứ?

Nhưng rốt cuộc, thân làm một người trợ lí toàn năng có thể dũng cảm đối chọi với mưa gió, Tiểu Lưu ôm theo dầu đèn mắm muối, cà chua và trứng gà lên lầu.

Dạ Sâm khen ngợi "Thật chu đáo, còn biết đường mua cả dầu cả muối cho tôi luôn."

Tiểu Lưu nhỏ giọng hỏi "Anh Sâm, anh định tự mình nấu à?"

Dạ Sâm đáp "Tôi thử thôi, tối có mời Nhậm Cảnh đến nhà ăn cơm."

Tiểu Lưu hít sâu, cảm thấy như mình vừa nhận được một tấn kinh hách.

Dạ Sâm thấy cậu ta như vậy, liền dặn "Đừng nói với ai khác nhé!"

Tiểu Lưu vội vã làm dấu khéo khóa miệng "Em, Lưu Tiểu Minh, miệng kín như bưng."

Dạ Sâm vỗ vai cậu ta "Cậu đó, đúng là anh em của tôi, đáng tin!"

Người anh em Tiểu Lưu không dám ở lâu thêm nữa. Cậu ta thực sự sợ mình bị tà khí trong ngôi nhà này ám lấy…

Dạ Sâm bắt đầu làm thử trứng bắc cà chua. Quá trình này không chiếm nhiều từ lắm, thôi thì chúng ta bỏ bớt đi ha.

Vì kiểu gì chả…

"Mẹ kiếp, cà chua này cắt kiểu gì vậy? Đã trơn thì chớ lại còn chảy nước!"

"Ôi mẹ! Quả trứng này sao mà yếu ớt thế cơ chứ? Nói cháy là cháy được ngay!"

"A a a, cái thứ đỏ đỏ vàng vàng này thật sự ăn được sao?"

Ừm, sau khi vật lộn một tiếng đồng hồ, Dạ Sâm nhìn thành quả trứng bắc cà chua hơi cháy, hơi sánh, hơi buồn nôn trước mặt, khóc không ra nước mắt.

"Miao ~" Tiếng kêu mềm mại vang lên. Dạ Sâm khom lưng bế lấy mèo con, hôn nó một cái.

Lần đó ô tô gặp chuyện, con mèo cũng bị thương, cho nên Tiểu Lưu phải đưa nó đến bệnh viện chăm sóc, hôm qua mới đón về.

Tuy rằng xa nhau đã lâu, nhưng mèo con rất thân thiết với Dạ Sâm, vừa tỉnh ngủ đã đi tìm cậu làm nũng.

Dạ Sâm bất chợt nảy ra ý tưởng. Cậu giơ nó ra trước đĩa "trứng bắc cà chua", nói "Khứ Khứ, con ngửi xem có thơm không nè." Cậu quyết định không bắt nó ăn mà chỉ để nó ngửi.

"Méo méo éo éo!!!" Con mèo con thảm thiết kêu lên!

Dạ Sâm "…"

Mèo con giãy giụa "đào tẩu" hòng tìm đường bảo mạng, vẻ mặt sống không bằng chết.

Dạ Sâm "…" Đáng sợ đến thế cơ à QAQ!

Nếu như mèo con nói được, đại khái nó sẽ nói: Đáng QAQ!

Đi chết đi đảo mắt "Thành phần như cậu mà vất tới cổ đại, e là khỏi nghĩ đến việc gả chồng luôn."

Dạ Sâm "Cút!!!"

Đi chết chuyển giọng nói "Thôi, không sao, vậy cũng đủ hoàn thành nhiệm vụ rồi."

Dạ Sâm lo lắng hỏi "Nhỡ Nhậm Cảnh không ăn thì sao đây?" Phải ăn thì nhiệm vụ mới tính là hoàn thành được.

Đi chết đi thầm nghĩ, cậu có kho thịt kho tàu rồi đổ thạch tín vào bảo Nhậm Cảnh ăn, thì anh ta cũng sẽ tình nguyện ăn hết.

Cơ mà, nó còn chưa nói ra khỏi miệng, tự bản thân Dạ Sâm đã đỏ mặt "Cho… Cho dù anh ấy không chê, tôi cũng không muốn hãm hại anh ấy như thế."

Đi chết đi tự dưng bị tọng cho một miệng gato, tự nhủ: Thằng con ngốc không biết nấu ăn, nhưng thừa bánh kem quá ha, đủ nuôi sống dân FA toàn cầu luôn!

Vật lộn đến năm giờ chiều, Dạ Sâm – dưới sự chăm chỉ khổ luyện, cuối cùng cũng cho ra được một thứ hồng hồng vàng vàng nhìn không đến nỗi đáng sợ lắm.

Ít nhất thì cũng phân biệt được đâu là cà chua, đâu là trứng gà.

Cậu thở dài nói "Không còn nhiều thời gian nữa."

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Dạ Sâm vội cầm máy nhìn, thấy người gọi là Nhậm Cảnh, khóe miệng liền không nhịn được mà cong lên.

Nhậm Cảnh "Anh ở dưới nhà, em muốn đi ăn ở đâu?"

Dạ Sâm có chút hồi hộp "Anh thấy ăn ở nhà em thế nào?"

Đầu kia rõ ràng im lặng một lúc.

Dạ Sâm quýnh lên "Em… Em đích thân nấu cơm, chúng ta nếm thử mùi vị bữa cơm gia đình, được không?"

Nhậm Cảnh mất một lúc mới phun ra được một chữ "Ừ." Anh thực sự không nói nhiều hơn được, lời nói đều bị ngọt ngào dính hết vào với nhau mất rồi.

Dạ Sâm nói tiếp "Cái đó, em còn hẹn cả Cố Khê với Dụ Tinh Triết."

Đường ngọt tan mất một nửa, Nhậm Cảnh trở lại tình trạng phát âm bình thường hỏi "Giám đốc Dụ về nước rồi sao?"

Dạ Sâm đáp "Ừm, cậu ta vừa mới về hôm nay."

Nhậm Cảnh im lặng.

"Bọn em là bạn tốt, em muốn giới thiệu mọi người với nhau."

Ngọt ngào hóa thành dòng chảy xuôi vào trong tim, thấm đẫm tâm khảm, đến giọng nói ra cũng nị nị "Mở cửa cho anh."

Dạ Sâm "Em tới đây."

Cậu đứng dậy, bước về phía cửa. Thế nhưng, lúc ngang qua sofa, nhìn đám quần áo bị vứt tứ tung, cậu lại phải vội vã quay lại thu dọn một vòng.

Nhậm Cảnh đứng trước cửa mỉm cười.

Dạ Sâm thầm nghĩ, anh ấy thực con mẹ nó đẹp!

Tiếp theo, cậu liền bị ảnh đế đẹp không chịu được hôn xuống.

Dạ Sâm khẽ thở dốc. Nhậm Cảnh nắm hông cậu, hôn đến váng đầu hoa mắt.

Hai người vào nhà, nhiệt độ thân thể cao đến mức điều hòa cũng không tác động đến nổi.

Nhưng may mắn là Dạ Sâm vẫn nhớ rõ vụ cơm tối. Cậu nhỏ giọng gọi "Nhậm, Nhậm Cảnh…"

Nhậm Cảnh bị cậu câu dẫn đến thất điên bát đảo, chỉ muốn lại hôn thêm một chút rồi một chút…

"Miao ~" Mèo con ngây ngô nhìn hai kẻ ra sức gặm cắn lẫn nhau.

Dạ Sâm cứ như một ông bố đang làm chuyện xấu thì bị con gái nhìn thấy, cố sống cố chết đẩy Nhậm Cảnh nói "Em nấu cơm, anh có muốn… Có muốn nếm thử trước không?"

Hai mắt Nhậm Cảnh sáng ngời "Em… Nấu?"

Dạ Sâm căng thẳng gật đầu, rồi cẩn thận nhắc nhở "Đây là lần đầu em nấu, có lẽ không dễ ăn đâu."

Cơ mà, trọng điểm mà Nhậm Cảnh quan tâm chỉ có "Anh là người đầu tiên nếm thử?"

Dạ Sâm đáp "Ừm, ba mẹ em cũng chưa từng được thử."

Nhậm Cảnh mím mím môi, cười khẽ, nhưng như thế tự dưng lại sinh ra một loại cảm giác mê người mang tính trẻ con.

Dạ Sâm nhìn mà tim đập bùm bụp.

Nhậm Cảnh hỏi "Em nấu món gì?"

Dạ Sâm ngượng ngùng nói "Trứng bắc cà chua…"

Nhậm Cảnh "Anh thích món ấy."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi đảo mắt "Nguyên tắc đâu? Giới hạn đâu? Bị chó ăn hết rồi sao!"

Nhậm ảnh đế bị cặp kính tình yêu che mờ mắt, không những không thấy cái thứ hồng hồng vàng vàng kia quỷ dị mà trái lại, còn thấy thực dễ thương.

Dạ Sâm do dự, rốt cuộc vẫn không đành lòng "mưu sát chồng".

"... Cái này nguội mất rồi, để em làm lại lần nữa."

Nhậm Cảnh dẫn lại "Không sao."

Dạ Sâm nhanh mắt nhanh tay, vội vã vơ lấy đĩa đổ vào thùng rác "Thôi thôi, để em làm món mới đi."

Nói xong, cậu đeo tạp dề vào và vén tay áo lên.

Nhậm Cảnh nhìn bộ dáng của Dạ Sâm, nhịn không được bật cười "Anh tới giúp em."

"Không!" Dạ Sâm ra sức cự tuyệt "Em muốn tự mình làm."

Nhậm Cảnh tự nhiên thấy lòng ngọt như đổ mật: Sâm Sâm muốn tự tay nấu đồ cho anh ăn!

Dạ Sâm cũng thấy mình nói có phần lộ liễu, nên hơi mất tự nhiên, chỉ đành cố gắng tập trung tinh thần vào trứng và cà chua.

Thành phẩm lần này thành công ngoài ý muốn.

Có lẽ là do đã làm nhiều lần nên tay nghề lên cao, hoặc có lẽ là do được Nhậm Cảnh lơ đãng "chỉ điểm" vài câu, nên chung quy lại, trứng ra lò đã không còn bị tình trạng sền sệt và cà chua thì nát bét. Đem bày ra đĩa, trông cũng khá ra hình ra dạng.

Dạ Sâm trông mong nhìn Nhậm Cảnh "Nếm thử nhé?"

Nhậm Cảnh nghiêm túc gật đầu "Ừ."

Anh vừa gắp một đũa đưa vào trong miệng, Dạ Sâm đã vội hỏi "Thế nào? Thế nào? Thế nào?"

Hai mắt Nhậm Cảnh cong như vành trăng khuyết, không ngần ngại khen "Ngon lắm."

Dạ Sâm hưng phấn "Thật sao?"

"Thật, là thứ ngon nhất anh từng ăn."

Dạ Sâm ngường ngượng "Sao có thể chứ…"

Nhậm Cảnh nói tiếp "Chocolate lần trước cũng ngon nữa."

Ể… Dạ Sâm ngây ngẩn nửa ngày mới hiểu ra là Nhậm Cảnh đang nhắc đến nhiệm vụ tặng quà lần trước.

Lẽ nào anh ấy biết cậu tự tay làm?

Không đâu!

Dạ Sâm giả bộ "Chocolate của tiệm bánh đó thật sự rất ngon!"

Nhậm Cảnh không vạch trần cậu, chỉ chậm chạp nói "Vậy khi nào đến sinh nhật anh, em có thể… đặt cho anh một cái bánh kem chocolate ở tiệm đó được không?"

Dạ Sâm cảm thấy Nhậm Cảnh hẳn là đã biết, mặc dù không biết tại sao anh biết, nhưng biết rồi thì cũng thôi. Dạ Sâm lí nhí "Được…"

Nhậm Cảnh thực yêu chết cái vẻ này của cậu!

Nhưng cũng may là trong anh vẫn còn sót lại chút lí trí. Anh nói "Khi nào thì Cố Khê với Dụ Tinh Triết tới đây?"

Dạ Sâm nhìn thời gian, lúc này mới ngớ ra "Em còn chưa bảo bọn họ, anh đợi chút, em đi gọi điện."

Nhậm Cảnh nhìn bàn ăn trống trải, hơi hơi buồn cười: Lẽ nào bốn người bọn họ chỉ ăn mỗi một món trứng bắc cà chua này?

Anh ấn số Dương Sâm, dặn dò mấy câu.

So với Tiểu Lưu vừa nghe Dạ Sâm muốn xuống bếp đã giật mình khiếp sợ, Dương đồng chí tương đối bình tĩnh.

Gì chứ chỉ cần chuyện liên quan đến đại bảo bối, lão Nhậm nhà bọn họ chả có gì là không làm được…

Mua thức ăn thôi mà, mua cả cái siêu thị cũng hết sức bình thường!

Dạ Sâm gọi điện xong quay lại nói "Xem đầu óc em này, em phải gọi đồ ăn ngoài cái đã."

Nhậm Cảnh thực sự rất muốn cười.

Dạ Sâm nhức đầu lải nhải "Trứng bắc cà chua này chúng ta ăn, đồ ăn ngoài cho bọn họ ăn."

Hết cách rồi, cậu vô pháp làm cả một bàn ăn, cho nên chỉ có thể lợi dụng lỗ hổng hệ thống thôi. Dù sao thì húp chút nước cũng coi như chia sẻ rồi!

Đương nhiên, Dạ Sâm cũng không thể bỏ đói hai vị bạn thân từ xa chạy tới, cho nên, cậu mới quyết định gọi thêm đồ ăn ngoài.

Nhậm Cảnh cười cười "Anh bảo A Sâm đi mua đồ rồi, đợi cậu ấy mang đến anh làm cho."

Dạ Sâm tròn mắt "Anh làm á?"

Nhậm Cảnh "Em nấu cho anh món ngon như vậy, anh cũng nên biểu hiện chút chứ."

Dạ Sâm mãi mới ngộ ra "món ngon" mà Nhậm Cảnh nói chính là món trứng bắc cà chua của mình… Thực khiến người xấu hổ!

Dương đồng chí làm việc nhanh nhẹn, chưa bao lâu đã xách theo bao lớn bao nhỏ đến ấn chuông.

Nhâm Cảnh mở cửa nhận đồ, Dạ Sâm bồn chồn hỏi "Anh biết nấu cơm thật hả?"

Nhậm Cảnh đáp "Biết một chút."

Dạ Sâm nhiệt tình đề cử "Em tải nhiều app ẩm thực lắm, anh có muốn xem không?"

Nhậm Cảnh không đáp mà hỏi tiếp "Em thích ăn gì?"

"Thích ăn á?" Dạ Sâm lắc lắc đầu "Em không kén ăn."

Nhậm Cảnh khen "Thật ngoan."

Dạ Sâm "…" Cậu có nghe nhầm không thế???

Mười lăm phút sau, Dạ Sâm trợn tròn mắt. Trời ạ! Cách dùng dao này! Tư thế này! Kĩ thuật chỉnh lửa này! Mà chỉ gọi là biết có một chút thôi á? Vậy một điểm của cậu còn không biến thành âm mười nghìn điểm?

Dạ Sâm vốn dĩ đã luôn có xu thế trở thành fan của Nhậm Cảnh, lần này liền triệt để biến thân.

"Ngon quá!" Dạ Sâm bốc trộm một miếng khoai tây nhỏ, bị mĩ vị trong mềm ngoài xốp làm cho kinh hãi.

Nhậm Cảnh giơ tay quệt qua khóe môi cậu dặn dò "Cẩn thận không bỏng."

Dạ Sâm phấn khích thử hết một lượt rồi thành thật cảm thán "Trên đời này chỉ có hai người nấu ăn là khiến em tâm phục khẩu phục."

Nhậm Cảnh cười cười nhìn cậu.

Dạ Sâm nói "Một người là mẹ em, còn một người là anh."

Nhậm Cảnh bị cậu hấp dẫn đến khó nhịn, nghiêng đầu hôn xuống.

Thực ra Dạ Sâm hoàn toàn có thể né tránh, vì hai tay Nhậm Cảnh vẫn luôn bận bịu, chỉ có đầu là vươn qua. Như vậy thì Dạ Sâm chỉ cần bước lui về sau một bước, Nhậm Cảnh sẽ hết đường hôn ngay.

Cơ mà, Dạ Sâm không những không nhúc nhích mà trái lại, còn khép hai mắt lại.

Cố Khê từ đó tới nay chưa từng coi nhà Dạ Sâm là nhà người khác, sau khi xác nhận dấu vân tay với cửa chống trộm bước vào, liền đụng ngay một màn hôn hít phấn hường khắp phòng!

Quả nhiên không nên tới mà! Đạo diễn Cố xoay người rời đi, đồng thời xách theo cả chai vang đỏ bản thân mang tới.

Đúng lúc này, Dụ Tinh Triết tới. Anh ta không thấy được tình hình trong nhà, mà chỉ thấy Cố Khê, cho nên chau mày nói "Đứng chắn trước cửa làm gì? Không biết hình thế mình thế nào sao?"

Cố Khê "…"

Dụ Tinh Triết "Thôi, được rồi, anh không còn nặng chín mươi kí nữa."

Cố Khê nghiến răng nghiến lợi hỏi "Mẹ kiếp, cậu về làm cái quần gì thế?"

Dụ Tinh Triết mở miệng liền đáp "Tổ quốc của tôi, tôi…"

Anh ta còn chưa dứt lời, đã thấy hai người phía trong.

Động tĩnh lớn như vậy, Dạ Sâm đương nhiên phải nghe thấy. Cậu nhanh chóng chạy ra khỏi bếp đón khách "Hai người tới rồi à."

Dụ Tinh Triết hơi liếc mắt cũng thấy được cánh môi cậu sưng đỏ.

Lớn hết cả rồi, ai còn không hiểu cơ chứ?

Cố Khê tâm lí mang thù, cố ý chọc đúng chỗ ngứa của Dụ Tinh Triết "Nhậm Cảnh đã đến rồi sao?"

Dạ Sâm đáp "Anh ấy đang nấu cơm trong bếp. Tôi nói các anh nghe nè, tay nghề anh ấy giỏi lắm, nấu ngon cực kì!"

Dụ Tinh Triết tủi thân nghĩ: Rốt cuộc mình quay về làm gì cơ chứ QAQ!

Cố Khê ha hả cười "Có thể nếm thử tay nghề của Nhậm ảnh đế thật là tốt quá đi." Tốt đến mức muốn đập chết tên Dạ Sâm ngu ngốc này luôn!

Dạ Sâm phấn khích giục giã "Tới dọn bàn giúp tôi đi, có cơm bây giờ rồi đây."

Cố Khê đảo mắt, càng cảm thấy mình đồng ý đến đúng là ngu xuẩn.

Dụ Tinh Triết đứng im không nhúc nhích. Dạ Sâm thương anh ta đi lại mệt mỏi, dặn dò "Anh Triết nghỉ ngơi chút đi, ngồi máy bay suốt đêm, chắc là oải lắm."

Dặn xong, còn tri kỉ bê nước trái cây tới "Uống đi uống đi, đã lắm…"

Dụ Tinh Triết mới vừa thấy có chút hưởng thụ, Dạ Sâm đã nói tiếp "Là Nhậm Cảnh vừa mới làm xong đấy. Oa, anh ấy giỏi dã man, biết làm cả nước ép trái cây luôn."

Dụ Tinh Triết "…"

Cố Khê không nhịn nổi nữa mà bật cười thành tiếng: Tối nay hình như cũng khá thú vị đấy chứ, chỉ cần

nhìn bộ mặt nhăn nhúm của Dụ Tinh Triết thôi cũng thấy vui rồi.

Dụ Tinh Triết ngồi trên sofa tức mà không tức nổi. Anh ta nhìn chằm chặp cốc nước ép cứ như nó là anh em đã thất lạc nhiều năm.

Dạ Sâm và Cố Khê cùng nhau dọn bàn ăn, Cố Khê ghé sát lại phía cậu, nhỏ giọng hỏi "Cậu khai thật đi, cậu với Nhậm Cảnh đã ngủ chưa?"

Dạ Sâm đỏ mặt "…Hỏi… Hỏi linh tinh cái gì vậy."

Cố Khê "Anh ta cũng đã quang minh chính đại bước qua cửa rồi, hai người…"

"Chưa!" Dạ Sâm sợ Cố Khê nói bậy, vội vã lên tiếng cam đoan trước "Chúng tôi rất thuần khiết, vô cùng thuần khiết, thuần khiết đến không thể thuần khiết hơn được nữa!"

"À, thuần khiết đỏ cả miệng ấy hả?"

Dạ Sâm "…"

Cố Khê dùng ngón tay chọc cậu "Cậu để ý cho tôi biết chưa, mới quen có mấy ngày đã mở miệng ra là Nhậm Cảnh Nhậm Cảnh. Lúc trước không phải cậu ghét anh ta lắm à?"

Dạ Sâm "… Cũng không hẳn mà."

Cố Khê "Hờ hờ."

Dạ Sâm thành thật nói "Thôi nào, không phức tạp thế đâu, dù sao thì tôi thích anh ấy, anh ấy cũng thích tôi, thế được rồi chứ gì."

Cố Khê nhìn nhìn thằng con trai ngốc ngếch nhà mình, ghét bỏ đến nghẹt thở.

Thích, thích, thích. Nếu như mọi chuyện chỉ cần thích là đủ, vậy thì… Thì…

Cố Khê lắc đầu, không muốn suy nghĩ thêm nữa.

Nhậm Cảnh bê thức ăn đi ra khỏi bếp, chào hỏi hai người. Cung cách lịch sử, thái độ khéo léo, thực đúng là không nhìn ra được nửa điểm sai sót.

Nhưng lão Cố và lão Cá vẫn chẳng thấy vừa mắt, cảm giác như con rể vào cửa, không đánh một trận thì tay chân ngứa ngáy.

Dạ Sâm hồn nhiên không phát hiện ra mà chỉ biết điểm sinh mệnh đang nhìn mình ngoắc ngoắc. Cậu thầm nghĩ mọi chuyện đều ổn và cậu sắp hoàn thành được nhiệm vụ hàng ngày.

Tiếc là… Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Ai tới cơ chứ?

Dạ Sâm buồn bực nhìn qua mắt mèo, nhất thời sợ hết cả hồn.

Cậu bàng hoàng mở rộng cửa, hỏi "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Thái Hậu không đáp mà hỏi ngược lại "Mẹ… Không nên tới sao?"

45. Chương 45

Nơi ở của Dạ Sâm chính là nơi mà mẹ Dạ thích đến thì đến thích đi thì đi, đó giờ ai cũng không quản.

Thậm chí trước đây, khi thấy mẹ tới, Dạ Sâm còn hết sức hoan nghênh. Bởi có mẹ tới thực tốt! Nhà có người dọn, quần áo có người giặt, và quan trọng nhất là cơm tối có người nấu, lại còn muốn nấu nhiều bao nhiêu cũng được!

Thông thường Dạ Sâm toàn phải gọi điện cầu Thái Hậu "đến tham quan". Còn Thái Hậu phải "nhìn lịch", trốn chồng xong mới có thể đến. Hai bên lén lút y như kẻ trộm. Nhiều khi, Dạ Sâm thầm oán giận, bản thân chả khác nào tình nhân nhỏ được Thái Hậu nuôi thêm bên ngoài.

Đương nhiên, oán thì oán chứ Dạ Sâm chả dại nói ra. Cậu hãy sợ bản thân không chống đỡ nổi đòn phu thê song kích trong truyền thuyết.

Cho nên mới nói, phản ứng của Dạ Sâm hôm nay thực sự quá khác thường vì không lập tức kéo mẹ vào nhà!

Dạ Sâm bối rối. Cậu còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để giới thiệu Nhậm Cảnh với mẹ.

Đi chết đi khó nhịn nhắc nhở "Không phải cậu giới thiệu rồi sao?"

Dạ Sâm ngộ ra "Ờ ha…" Cậu từng giới thiệu với tư cách là bạn…

Đi chết đi trợn mắt "Lại nói, trong nhà còn một đống người, Thái Hậu phải đến tám mươi phần trăm là cho rằng bạn bè tụ tập."

Hai mắt Dạ Sâm sáng lên "Có lí."

Đúng là người trong cuộc thì u mê, việc này đâu đáng sợ đến thế.

Có Cố Khê với Dụ Tinh Triết, cậu hoàn toàn có thể nói với mẹ là bạn bè tụ tập. Mẹ cậu trước nay chưa từng can thiệp vào việc kết bạn của cậu hay tham dự chơi đùa cùng bọn cậu. Nếu chẳng may bắt gặp, bà hầu như đều trực tiếp rời đi.

Dạ Sâm trấn định tinh thần, cười nói "Sao mẹ lại rảnh rỗi tới đây, ba ra ngoài rồi ạ?"

Giọng điệu này… Chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ? – Dạ Sâm không chắc chắn với hành động của mình nghĩ.

Mẹ Dạ nghi ngờ liếc cậu "Con không giấu ai trong nhà đấy chứ?"

Lông tơ trên người Dạ Sâm nhất loạt dựng đứng. Mẹ, mẹ đúng là mẹ ruột của con!

Dạ Sâm bị mẹ Dạ nhìn đến chột dạ, cậu vội vã giải thích "Có mấy người bạn thôi ạ."

Mẹ Dạ nhìn giày, đều là nam, không có nữ, cảm thấy Dạ Sâm chắc hẳn cũng chẳng có gan đó.

Dạ Sâm tiến lên nắm tay mẹ, mềm giọng nói "Mẹ, mai mẹ đến nhé, nay con hẹn bọn họ trước rồi, đâu thể đuổi người ta đi được đâu."

Mẹ Dạ hôm nay đến chủ yếu là muốn thăm con trai. Trong khoảng thời gian nửa tháng ở nước ngoài, bà vẫn luôn nhớ nhung Dạ Sâm. Tuy ngày nào cũng gọi điện, đồng thời biết bên cạnh Dạ Sâm chẳng thiếu người chăm sóc, nhưng bản tính làmlàm mẹ mà, có ra sao thì bà vẫn thấy lo, rất muốn nhân dịp quay về này ở cạnh cậu nhiều hơn.

Tiếc là đến không đúng lúc, Dạ Sâm lại đang có bạn bè tụ tập… Thêm bà lão này e là mất cả vui.

Mẹ Dạ chọc chọc ót Dạ Sâm "Sống an phận một chút, đừng có làm chuyện xấu."

Dạ Sâm cười ngượng "Sao có thể chứ ạ?" Âm thanh này thực đúng là cứng đến mức khiến Lý Phủ muốn

loại người ngay lập tức, diễn còn không bằng không diễn!

Mặc dù Thái Hậu có phần nghi ngờ, nhưng bà không nghĩ quá nhiều, đúng lúc định rời đi thì có người từ trong nhà đi ra.

Là Nhậm Cảnh thấy Dạ Sâm đứng ở ngoài lâu không về, có chút không yên lòng, cho nên muốn ra xem thế nào.

"Sâm…" Còn chưa gọi xong một chữ phía sau, anh đã mặt đối mặt với Thái Hậu.

Dạ Sâm đứng tại chỗ phát điên: A a a, ông trời, ông muốn diệt ta sao!

Nhậm Cảnh phản ứng trước tiên, anh mỉm cười lên tiếng "Con chào dì."

Mẹ Dạ nháy mắt bất động: Bà lão gì chứ, không cản trở con trai kết bạn gì chứ, thanh niên tụ tập mình không nên quấy rầy gì chứ… Đều là gió thổi mây bay hết!

Giờ này phút này, bà chính là một fangirl bắt gặp thần tượng!

Dạ Sâm nhìn dáng vẻ của mẹ mình, chỉ biết thôi xong, mẹ chắc chắn sẽ không đi nữa cho xem!

Mẹ Dạ cất lời "Là Tiểu Nhậm sao? Không ngờ con với Sâm Sâm lại hợp nhau đến thế." Nói xong, bà lại tiếp tục vui vẻ, thực tốt, con trai với idol là bạn tốt, vậy thì bà có thể quan sát idol trong phạm vi gần rồi.

Dạ Sâm nghe lời này của mẹ xong bỗng nhiên thấy chột dạ… Bọn, bọn con không thân đến thế đâu!

Nhậm Cảnh là người nhanh trí, anh nói "Hôm nay con gặp may thôi ạ. Dạ Sâm vừa hay có một người bạn từ Paris về nước, cậu ấy hẹn đạo diễn Cố cùng nhau ăn cơm đúng lúc con đang ở cạnh anh ấy, nên anh ấy rủ con cùng tới."

Cái cớ này quá mức thỏa đáng!

Đến mức Dạ Sâm muốn giơ tay lên cho anh một ngón cái ngay lập tức. Nhưng trên thực tế, đến nhìn cậu còn không dám nhìn vì chột dạ.

Mẹ Dạ không cần biết là gặp may hay đúng dịp, tóm lại Nhậm Cảnh người đã ở đây, cơ hội tốt như vậy, bà tuyệt đối không thể bỏ qua!

Mẹ Dạ hỏi Dạ Sâm "Paris? Tinh Triết về rồi ư?"

Dạ Sâm chỉ biết gật đầu thừa nhận "Vâng…"

Mẹ Dạ trách "Sao con không nói sớm? Nó về thì mẹ nên vào gặp mới đúng."

Dạ Sâm khóc không ra nước mắt: Chính vì sợ mẹ vào nên con mới không nói cho ngài biết!

Mẹ Dạ và mẹ Dụ là chị em tốt, quan hệ vô cùng thân thiết, cho nên mẹ Dạ cực kì yêu quý Dụ Tinh Triết. Chỉ cần nghe nói có anh ta về, bà nhất định sẽ vào. Thế nên, Dạ Sâm mới không dám nói.

Nghe thấy động tĩnh, Cố Khê và Dụ Tinh triết đi ra.

Hai người chào hỏi mẹ Dạ. Mẹ Dạ vốn thân quen bọn họ, lúc này lại càng có cớ lưu lại "Chỉ có bốn đứa thôi à?"

Dạ Sâm không muốn mở miệng. Nhưng có "đồng đội heo" ở bên, chuyện cậu không làm tự khắc sẽ có người làm thay.

Dụ Tinh Triết thấy mẹ Dạ thì vui mừng ra mặt. Đây chính là Big Boss! Anh ta nhất định phải giữ bà lại, để xem có mẹ tọa trấn, Tiểu Sâm còn dám ngọt ngấy nữa hay không!

"Vâng, chỉ có bốn đứa bọn con thôi!" Giám đốc Dụ mời chào "Dì tới rồi thì đừng đi nữa, cũng không có người ngoài, dì ở lại ăn cơm với bọn con."

Mẹ Dạ trong lòng hô to được được, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ rụt rè "Không tiện lắm đâu, mấy đứa thanh niên tụ tập, bà già này…"

Dụ Tinh Triết đời này chưa từng mồm mép nhanh nhảu đến thế. Anh ta nói "Có gì mà không tiện? Lâu không gặp dì, con còn đang muốn tìm dì chuyện trò. Lại nói, Cố Khê cũng đâu phải người ngoài. Nhậm ảnh đế thì…" Dụ Tinh Triết ngoài cười nhưng trong không cười ngoảnh đầu "Anh không ngại chứ?"

Nhậm ảnh đế sao có thể ngại mẹ vợ? Anh cười tươi như hoa nở "Vinh hạnh ấy chứ, được dùng bữa với trưởng bối, bản thân con cảm thấy, con với A Sâm sẽ càng trở nên thân thiết hơn."

Từ góc độ bạn bè mà nói, lời này thực dễ nghe. Mẹ Dạ nghe mà tâm tình thấy tốt vô cùng.

Dụ Tinh Triết âm thầm bĩu môi, phun ra ba chữ: Lão thành tinh!

Mẹ Dạ cuối cùng cũng vào nhà. Bà nói "Đừng ăn đồ ở ngoài, để mẹ xuống bếp làm cái gì ngon ngon cho mấy đứa." Toàn đám công tử tay không động khói lửa, bà vừa nghĩ liền cho rằng bọn họ gọi đồ bên ngoài.

Nếu là bình thường, Dạ Sâm nhất định vui đến không kiềm chế được, chỉ là bây giờ…

Mẹ Dạ nhìn bàn ăn chật ních "Ồ, ai làm đây?"

Dạ Sâm "…" Không thể nói, nói thì toi đời mất! Mời Nhậm Cảnh đến ăn cơm còn giải thích được, chứ để Nhậm Cảnh đến nhà nấu cơm, cậu biết giải thích thế nào?

Dụ Tinh Triết "…" Không thể nói, đánh chết cũng không thể nói! Không thể tạo cơ hội cho tên lão thành tinh này tiến dần từng bước! Mẹ Dạ vốn đã mê hắn, giờ biết hắn còn nấu được cơm, không phải bà sẽ càng mê hắn hơn?

Cố Khê "…" Lười nói, cơ mà… Tự nhiên thấy lưng lành lạnh bất an.

Quả nhiên, Dạ Sâm và Dụ Tinh Triết trăm miệng một lời "Là anh Khê (A Khê) làm!"

Cố Khê cố chết nhịn xuống xúc cảm muốn trợn trắng mắt.

Mẹ Dạ ngạc nhiên cảm thán "Tiểu Khê giỏi thế, tay nghề không tồi nha!"

Cố Khê còn biết làm gì ngoài cắn răng nhận bừa "Cũng tạm ạ."

Mẹ Dạ ánh mắt tán thưởng khen "Bây giờ con trai biết làm cơm ít lắm, lại còn làm ngon thế này nữa, thực giỏi!"

Dạ Sâm nhịn không được mà cong cong khóe miệng: Thực ra lời này của mẹ là đang khen Nhậm Cảnh.

Cố Khê liếc mắt nhìn Dạ Sâm, trong lòng tràn đầy tiếng thét dài: A a a a a a a!!!

Mẹ Dạ tuy rất vui vì gặp được idol, nhưng bà cũng không muốn khiến nhóm thanh niên mất tự nhiên, cho nên nói "Mấy đứa ăn trước đi, mẹ đi hầm cho mấy đứa nồi canh."

Dạ Sâm vội cản "Không cần đâu ạ, mẹ mau ngồi xuống đi."

Mẹ Dạ "Con là chủ nhà mà bắt Tiểu Khê nấu cơm thì còn ra thể thống gì? Để mẹ tới làm thêm cho mấy món."

Nói xong, bà đi thẳng vào bếp.

Đợi mẹ Dạ vào bếp rồi, Dạ Sâm mới nhỏ giọng dặn dò Cố Khê và Dụ Tinh Triết "Nhất định phải giữ bí mật cho tôi!"

Giám đốc Dụ ngây thơ vô số tội "Bí mật cái gì cơ?"

Dạ Sâm đỏ mặt "Thì cái việc tôi với Nhậm Cảnh…" Cậu vừa nói vừa liếc mắt nhìn Nhậm Cảnh, ngượng ngùng nhưng vẫn nói cho hết "Bọn tôi hẹn hò ý."

Cố Khê: Lão Cá, cậu tội gì phải thế.

Lão Cá bị mười nghìn điểm hung bạo đánh cho thành lão Cá chết.

Nhậm Cảnh nhếch nhếch môi cười, bộ dáng hài lòng thỏa mãn không giấu đâu cho hết.

Dạ Sâm vừa nghĩ, liền vội vàng quay lại nhìn Nhậm Cảnh, giải thích "Không phải em không muốn nói cho mẹ biết, chỉ là thời gian chưa thích hợp, nên đợi thêm…"

Nhậm Cảnh không đợi cậu nói xong đã cắt ngang "Anh biết mà." Nói nói, anh đặt tay phủ lên tay cậu, nắm trọn cả bàn tay.

Dạ Sâm trong lòng ngọt ngào, muốn rút ra lại không nỡ rút ra, không rút ra lại sợ bị mẹ thấy, bối rối vô cùng.

Cố Khê và Lão Cá chết "…" Thật muốn hô to một tiếng: Dì ơi, mau ra BẮT GIAN!

Lúc này, âm thanh hệ thống của đi chết đi vang lên "Chú ý! Đây là một nhiệm vụ cần tính toán, nếu đầu óc không dùng được thì sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ này."

Dạ Sâm "…Lại có nhiệm vụ tùy cơ?"

Đi chết đi "Ừ."

"Gần đây, tần suất xuất hiện của nhiệm vụ tùy cơ nhiều thật đấy."

"Không muốn làm? Vậy thôi, tôi không đọc nữa."

"Làm làm làm!" Dạ Sâm sao có thể buông tha cơ hội kiếm điểm sinh mệnh tốt vậy cơ chứ?

Đi chết đi đê tiện cười "Trứng bắc cà chua cậu làm có tất cả mười sáu miếng cà chưa và hai mươi tư miếng trứng gà. Nhiệm vụ tùy cơ là: Nhậm Cảnh ăn bảy mươi tám phần trăm số cà và chín mươi phần trăm số trứng. Phần còn lại thì trừ cậu ra, phải chia đều cho ba người còn lại.

Đi chết đi lấy hơi rồi tiếp tục "Thưởng 1 điểm căn bản, sau đó tùy theo mức độ hoàn thành mà thưởng thêm, sai số càng nhỏ thì thưởng càng nhiều, hạn mức thưởng thêm cao nhất là thưởng 4 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm ban đầu toan mắng người, nhưng rất nhanh đã đỏ mắt.

Dạ sâm đầu tiên là muốn mắng nhân, đón phân phút đỏ mắt.

5 điểm sinh mệnh! Quá hời!

Đi chết đi đọc thêm điều kiện phụ "Gắp đồ cho Nhậm Cảnh cũng tăng thêm độ hoàn thành cho nhiệm vụ đấy."

Dạ Sâm nghi ngờ "Câu cuối cùng là cậu tự thêm vào đúng không?"

Đi chết đi đáp "Tin hay không tùy cậu, nhưng tôi nói cho biết, chín mươi phần trăm của hai mươi tư chính là hai mươi mốt phẩy sáu đấy!"

Đồ kí chủ ngu ngốc, trải nghiệm một chút cảm giác tính lẻ đi!

46. Chương 46

Lẻ lẻ cái quỷ gì không biết!

Cậu mới chỉ nghe có một lần, đến nội dung còn chưa kịp nhớ kĩ nữa mà!

Đi chết đi tri kỉ nói "Không sao, tôi có thể đọc lại lần nữa cho cậu." Dứt lời liền đọc luôn.

Dạ Sâm cắt ngang "Chờ chút, tôi lấy điện thoại đã."

Cứ thế, Dạ Sâm, trước mắt bao người, trực tiếp bỏ dở câu chuyện, lôi điện thoại ra tính "Đọc đi."

Đi chết đi lười biếng lên tiếng.

Dạ Sâm vừa nghe vừa ghét bỏ "Chậm chút chậm chút chậm chút."

Đi chết đi "Môn Toán của cậu là do thầy Thể Dục dạy hả?"

Dạ Sâm đầu cũng không ngẩng đáp "Sư huynh đệ đồng môn với cậu thôi."

Đi chết đi đen mặt "…" Mẹ, cậu ta đang oán giận mình vụ tính nhầm điểm sinh mệnh lần trước sao?

Dạ Sâm bùm bụp tính toán nửa ngày, sau đó sử dụng khả năng tốc kí "siêu phàm" để ghi lại mấy con số.

"Để hoàn thành vụ cần để Nhậm Cảnh ăn 12,5 miếng cà chua và 21,6 miếng trứng. Phần còn lại chia đều cho anh Khê, lão Cá, Thái Hậu mỗi người 3,5 miếng cà chua và 2,4 miếng trứng?"

Đi chết đi nói "Không sai."

"Không sai cái đầu cậu! 0,5 với 0,6 là cái quần gì? Tôi làm sao mà chia rõ ràng thế được? Không lẽ lôi cân ra cân hả?!"

Đi chết đi an ủi "Thế mới nói, cậu có thể gắp thức ăn cho Nhậm Cảnh để bù đắp sai số nha."

Khóe miệng Dạ Sâm giật giật "Bù bao nhiêu?"

Đi chết đi hí hí cười "Gắp một gắp bù 0,01."

Dạ Sâm đen mặt "Tôi có câu này…"

Đi chết đi phản ứng vô cùng nhanh nhẹn "Không được nói."

Nhưng Dạ Sâm vẫn nhất định phải nói "Con mẹ cậu!"

Đi chết đi huýt sáo, coi như không nghe thấy.

Dạ Sâm động não suy nghĩ.

Nhiệm vụ này nghe thì có vẻ khó thật là khó, nhưng chỉ cần có trí thông minh thì hoàn toàn có thể giải quyết. Anh Sâm đúng là người giỏi chèo chống sóng gió!

Dạ Sâm ngồi tính đi tính lại, Cố Khê thấy thế liền sáp lại hỏi "Làm gì đấy?"

Dạ Sâm đáp "Không gì cả." Vừa đáp mắt vừa dính lấy Nhậm Cảnh rồi hỏi "Anh ra ngoài với em một chút được không?"

Cố Khê và Dụ Tinh Triết nghe Dạ Sâm nói vậy, bốn mắt ngay lập tức quét tới quét lui, giống hệt như đang nói: Tiểu Sâm, cậu can đảm quá ha! Thái Hậu giá lâm mà vẫn dám lén lút ra ngoài tình chàng ý thiếp với đàn ông!

Chỉ có Nhậm Cảnh là không nhịn được cong cong khóe miệng "Được."

Dạ Sâm dặn dò "Cẩn thận, đừng để mẹ em thấy."

Cố Khê và Dụ Tinh Triết "…"

Nhậm Cảnh nở nụ cười, âm thanh dịu dàng đến không chịu nổi "Ừ."

Trong khi hai người đứng dậy, Cố Khê nhìn Dụ Tinh Triết, Dụ Tinh Triết cũng nhìn Cố Khê, từ mắt của đối phương đọc ra cảm giác tang thương của người cha già khi nhìn đứa con "lớn không thể giữ".

Dạ Sâm kéo Nhậm Cảnh sang một phòng khác. Nhậm Cảnh không biết cậu muốn làm gì, nhưng cũng may Dạ Sâm không muốn bỏ phí thời gian nên vội vàng nói "Em định nhờ anh một việc."

Nhậm Cảnh "Em nói đi."

Dạ Sâm ngập ngừng muốn nói lại thôi. Nhưng điểm sinh mệnh quan trọng, cho nên căn bệnh mất tự nhiên của cậu cũng phải chấp nhận tan hơn phân nửa. Cậu ấp úng "Món… Món trứng bắc cà chua kia… Món mà em đã làm…"

Nhậm Cảnh cổ vũ "Ừ, ăn ngon lắm."

Mặt Dạ Sâm nóng bừng, lấy dũng khí nói "Anh có thể ăn nhiều một chút không?"

Nhậm Cảnh ngẩn người.

Dạ Sâm bối rối "Lát em sẽ đặt nó trước mặt anh, anh… Hãy ăn nhiều một chút nhé?"

Trong lòng Nhậm Cảnh như có pháo hoa nổ bùm bùm. Anh hỏi "Em muốn để anh ăn sao?"

"Ưm!" Dạ Sâm ngẩng đầu "Nhất định phải ăn nhiều, ăn thật nhiều."

Nhậm Cảnh bị bộ dáng đáng yêu của Dạ Sâm câu dẫn đến ngứa ngáy khó nhịn. Anh hơi cúi đầu hôn cậu.

Dạ Sâm tròn mắt, vẻ mặt ngẩn ngơ, hôn… Hôn tui làm chi?

Đi chết đi hả hê giải thích "Trứng bắc cà chua độc nhất vô nhị mà cậu vất vả làm lại chỉ muốn cho mỗi mình Nhậm Cảnh ăn trong khi trên bàn cơm hãy còn ba người khác là mẹ cậu và bạn cậu…"

Dạ Sâm tỉnh ngộ "À!!!"

Nhậm Cảnh không dám dùng sức hôn Dạ Sâm. Dù sao Thái Hậu hãy đang tọa trấn bên ngoài, anh không muốn làm khó cậu.

Dạ Sâm lấy lại được hơi xong liền nói "Anh đừng hiểu lầm, chủ yếu là… Chủ yếu là em nghĩ anh thích ăn trứng bắc cà chua, cho nên mới muốn anh ăn nhiều một chút."

Cái gì gọi là càng tô càng đen? Cứ nhìn anh Sâm thì biết.

Nhậm Cảnh cười đến là cưng chiều, nói "Anh rất thích."

Dạ Sâm tiếp tục "Cái đó… Anh xem, em vất vả làm như vậy, em sợ không ai ăn thì sẽ rất xấu hổ."

Nhậm Cảnh chân thành nói "Anh nhất định sẽ ăn hết."

Dạ Sâm "…" Có phải hiểu lầm càng lúc càng lớn không…

Đi chết đi vui vẻ huýt sáo.

Dạ Sâm hết lần này đến lần khác không biết nói gì, bởi vì cậu hoàn toàn có thể dự cảm được tình cảnh bản thân càng nói, mấy từ như "mất tự nhiên", "miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo" các loại càng bị dính chặt lên trán.

Thế nhưng 4 điểm sinh mệnh đó… Nói thoáng ra thì chính là một mạng người đó!

Cậu không thể bỏ lỡ được!

Dạ Sâm cúi đầu lí nhí "Nhưng anh cũng đừng ăn hết… Để lại một ít cho mọi người cùng nếm thử."

Nhậm Cảnh cái gì cũng theo cậu, nói "Cũng đúng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên em xuống bếp mà."

Dạ Sâm kiên trì giảng giải "Để họ ăn chút chút thôi, mỗi người một miếng cà chua, nửa miếng trứng gà là được rồi."

Đi chết đi không khách khí cười lớn "Há há há há há!"

Dạ Sâm cả giận mắng "Cậu cút đi cho tôi!"

Nhậm Cảnh cũng bị cậu chọc cho giọng nói đầy ý cười "Sâm Sâm."

Dạ Sâm chẳng còn mặt mũi nào ngẩng đầu lên.

Nhậm Cảnh hôn trán cậu nói "Em thật tốt."

Dạ Sâm bị tình ý của anh làm cho mềm nhũn, suýt thì không đứng vững.

Lúc hai người ra khỏi phòng khách, Thái Hậu vẫn chưa nấu xong. Cố bá bá và Dụ bá bá hai mắt như tia laser, dò xét Dạ Sâm một lượt từ trong ra ngoài, cuối cùng bất đắc dĩ chuyển đổi đường nhìn: Bọn họ có thể làm gì đây? Con cọp còn chưa thèm động, thỏ con đã muốn nhảy thẳng vào miệng, bọn họ giữ được ư?

Dạ Sâm thừa dịp hai người đang "tâm sự nặng nề", vội vã chuyển đĩa trứng bắc cà chua về trước mặt Nhậm Cảnh.

Còn Nhậm Cảnh lúc này thì đang cố gắng khống chế bản thân sao cho nụ cười không lộ ra vẻ quá mức ngọt ngào.

Thái Hậu – người không biết chuyện gì, rốt cuộc cũng ra khỏi nhà bếp, mang theo một nồi canh nóng hổi cùng hai món mặn. Mọi người tấm tắc khen khiến bà vui vẻ, hài lòng ra mặt.

Sau khi ổn định vị trí, Thái Hậu bắt đầu nếm thử "món ăn do Cố Khê làm", không khỏi tán dương "Ưm, ngon lắm, Tiểu Khê, con đúng là khiến dì phải nhìn bằng con mắt khác!"

Cố Khê: Ha ha.

Qua một lúc, Thái Hậu phát hiện idol nhà mình chỉ chăm chăm ăn mỗi món trước mặt, nên nói "Tiểu Nhậm, đừng khách sáo, cứ ăn thoải mái đi nhé, đồ Tiểu Khê làm ngon lắm đó!"

Nhậm Cảnh đáp "Vâng con ăn rồi, canh dì nấu cũng ngon nữa."

Được nam thần khen ngợi, Thái Hậu thực vui vẻ.

Dạ Sâm nhìn tình hình tốt đẹp, nhanh nhẹn làm bộ lơ đãng hỏi "Nhậm Cảnh, anh thích trứng bắc cà chua à?"

Nhậm Cảnh "Ừ."

Dạ Sâm (đại khái) vô cùng tự nhiên nói "Tôi nói anh nghe, trứng bắc cà chua mà ăn với cơm tẻ thì ngon cực kì. Dù sao chúng tôi đều không thích, hay là anh gắp hết vào bát đi."

Nhậm Cảnh hàm súc "Vậy không hay lắm đâu?"

"Không sao, cũng đâu có người ngoài." Dạ (chủ nhà) Sâm đứng dậy, hết sức nhiệt tình cầm đĩa trứng lên "gắp đồ ăn" cho Nhậm Cảnh.

Đi chết đi: Lại bị tên nhóc này lách luật!

Dạ Sâm sau khi buông đĩa, không quên gỡ gạc cho bản thân bằng cách lấy thêm cho Nhậm Cảnh một bát canh mà mẹ mình nấu, rồi tiến hành cơ chế mê hoặc Thái Hậu nói "Ăn cùng với canh mẹ tôi nấu thì ngon tuyệt luôn. Tôi nói anh nghe nhé, canh mẹ tôi nấu…"

Cậu bla bla một hồi, tâng bốc Thái Hậu lên tận mây xanh, khiến cho bà quên đi hết thảy mọi chuyện, chỉ nhớ ngại ngùng nói "Làm gì đến mức ấy."

Dạ Sâm lanh lẹ hỏi Nhậm Cảnh "Anh có thấy ngon không?"

Nhậm Cảnh đương nhiên phối hợp đáp "Ngon."

"Vô cùng ngon?"

"Vô cùng ngon."

Thái Hậu khoát khoát tay, cười híp cả mắt "Mấy cái đứa này thật là, miệng dẻo như kẹo ấy." Ha ha ha, mũi nở như muốn nổ tung.

Giám đốc Dụ và đạo diễn Cố nhìn "một nhà ba người", trong lòng sinh ra cảm giác dư thừa mạnh mẽ.

Giám đốc Dụ quay sang Cố Khê, trong mắt hằn lên dòng chữ "rốt cuộc chúng ta tới đây làm gì?" một cách rõ rệt.

Cố Khê dùng sóng điện não đáp lại: Ai bảo cậu đang yên đang lành lại chạy từ Paris về đây!

Giám đốc Dụ thực tủi hờn, đây mới là tổ quốc của anh ta cơ mà QAQ!

Dạ Sâm hơi thở phào nhẹ nhõm. Cậu chỉ còn một cửa khó nữa thôi.

Sau khi chia đồ cho Nhậm Cảnh xong xuôi, Dạ Sâm làm bộ nói "Anh Cố, món trứng bắc cà chua này anh làm ngon thật đấy. Chúng ta mỗi người nếm thử một miếng đi." Nói xong, liến thoắng chia đều số lượng, gắp cho ba người.

Cố Khê và Dụ Tinh Triết tỏ vẻ ghét bỏ cùng cực. Chỉ có Thái Hậu vẫn hãm sâu trong sự vui vẻ là cho rằng cái gì cũng tốt. Bà không thèm nghĩ ngợi, gắp trứng đút ngay vào miệng, nhưng chỉ nháy mắt liền thấu hiểu. Khó ăn! Quá đỗi khó ăn! Sao trên đời này lại có thể có một món trứng bắc cà chua khó ăn đến vậy cơ chứ!!!

Cố Khê và Dụ Tinh Triết đó giờ đều là con ngoan, chưa từng bỏ thừa đồ trong bát, cho nên cũng đành ngậm ngùi xử lí phần của bản thân.

Sau khi ăn xong, ai cũng nghi ngờ, không biết bản thân có ăn phải đồ ăn giả hay không.

Không đúng! Rõ ràng các món khác đều ngon, tại sao lại chỉ có mỗi món này… Khó ăn đến không nói nổi thành lời như thế?

Hai người sống tương đối khéo léo, chỉ hơi sững người một chút rồi lập tức trở về bình thường.

Dụ Tinh Triết đặt đũa xuống bàn cái cạch một cái, vẻ mặt không muốn tin nhìn Dạ Sâm "Món trứng bắc cà chua này…"

Dạ Sâm vội đứng bật dậy, kẹp một con tôm to mà bản thân vừa bóc xong, đút thẳng vào miệng Dụ Tinh Triết.

Dụ Tinh Triết "…"

Thái Hậu nhìn nhìn "Sao thế? Trứng bắc cà chua làm sao?"

Tim Dạ Sâm đập thình thịch, cố gắng bịa ra lí do "Ý anh Triết là… Ý là…"

Thái Hậu "Là gì?"

Dụ Tinh Triết bị tôm làm cho nghẹn họng. Anh ta uống một ngụm nước to, đẩy con tôm trôi xuống, nhưng cơn tức thì vẫn trào ngược lên trên.

Mẹ kiếp! Tên Dạ Sâm này đúng là vô lương tâm! Món ăn mình làm thế mà lại chỉ chia cho mỗi mình Nhậm Cảnh! Có cần phải bất công đến thế không!

Thái Hậu vẫn đang chờ câu trả lời. Cố Khê nhìn không nổi nữa, chầm chập lên tiếng "Dì, con không giấu gì dì."

Thái Hậu đổi hướng quay sang Cố Khê. Dạ Sâm bồn chồn muốn chết, cảm tưởng như mọi thứ sắp sửa xong đời.

Nhưng Cố Khê không hổ là anh hùng gánh họa tốt nhất ở đó, anh nói "Thật ra, mấy món này đều do con đặt nhà hàng mang đến, con chỉ làm duy nhất món trứng bắc cà chua này thôi."

Dạ Sâm giống như ngồi trên một chiếc cáp treo đột ngột đổi chiều.

Thái Hậu kinh ngạc, sau đó cười cười cảm thán "Vậy à."

Cố Khê đáp "Vâng, là vậy đấy ạ."

Tiếp đó, Thái Hậu đưa ra một câu hỏi trí mạng "Nói vậy tức là… A Triết giận do A Sâm dồn hết đồ ăn con đích thân làm cho Nhậm Cảnh?"

Thái Hậu mỉm cười "Nhưng thế thì có gì mà A Triết lại phải giận?"

Tất cả nam giới có mặt tại hiện trường "…"

47. Chương 47

Cái… Cái vấn đề sắc bén này!

Bốn người đàn ông ngồi im bất động.

Trong trường hợp này, Nhậm Cảnh không tiện mở miệng, Dạ Sâm không thể trông cậy, giám đốc Dụ thì đang là đối tượng bị hiểu nhầm, cho nên Cố Khê chỉ đành kiên trì chống đỡ một mình.

Dù thế nào thì anh ta cũng đã comeout từ lâu, mẹ Dạ không phải không biết. Vấn đề quan trọng lúc này là xem xem anh ta sẽ kéo ai xuống nước cùng mà thôi.

Một người là Sâm Sâm.

Một người là Lão Cá.

Cố bá bá không nghi ngờ gì mà chọn bảo vệ con trai bán đứng đồng đội.

Coi như báo mối thù niên thiếu đi!

Cố Khê làm bộ bất đắc dĩ nói "Đúng là không có chuyện gì qua được mắt dì, đến chuyện này mà dì cũng nhận ra."

Mẹ Dạ chớp chớp mắt.

Cố Khê ngài ngại "… Dì cũng nếm thử rồi đấy, tay nghề của con quả thực rất tệ, nhưng A Triết từ xa quay về, con vẫn muốn biểu hiện một chút." Nói xong, anh ta liếc mắt nhìn giám đốc Dụ, giám đốc Dụ bị ánh mắt đó đánh cho run rẩy.

Cố Khê không hổ là sinh viên tài năng tốt nghiệp ngành biên đạo, vừa mở miệng liền bịa ngay được một kịch bản tuyệt vời "Cho nên, con mới đến nhà hàng đặt món, sau đó chế biến lại để trông giống như con làm. Con còn nhờ Dạ Sâm giấu diếm, hòng tạo bất ngờ cho A Triết."

Giám đốc Dụ biểu thị "bất ngờ" không có nhưng "kinh hãi" thì đủ chinh phục anh ta luôn rồi!

Cố Khê tiếp tục nói "Nhưng sau con nghĩ, chỉ thế thì hơi thiếu thành ý, nên mới tự mình làm một món, chính là món này…" Trứng bắc cà chua chính là diễn viên lớn nhất của ngày hôm nay.

Có đầu thì đuôi cũng xuôi, Cố Khê xạo sự không chớp mắt "Nhưng mùi vị của nó chắc mọi người cũng đã thấy, nếu để A Triết nếm thử, cậu ấy còn không phát hiện vấn đề? Thế nên đến lúc dọn cơm lên, con liền hối hận, lén lút nhờ vả Dạ Sâm xử lí. Chỉ là Dạ Sâm có phần mềm lòng, nghĩ đồ ăn con vất vả làm mà A Triết lại không được ăn, cuối cùng vẫn chia cho mỗi người chúng ta một chút…"

Chỉ mấy điểm này cũng đủ khiến Dụ Tinh Triết nhận ra "chân tướng".

Dạ Sâm nghe mà ngẩn cả người. Cậu mà không phải vai chính, cậu chắc chắn sẽ tin 100%.

Thái Hậu nhìn Cố Khê, lại nhìn Dụ Tinh Triết hỏi "Vậy là… Hai người các con…"

Cố Khê "ngại ngùng" né tránh tầm nhìn.

Dụ Tinh Triết "…"

Thái Hậu quay sang hướng anh ta.

Dụ Tinh Triết nhớ đến độ dính người của Dạ Sâm đối với Nhậm Cảnh, thầm nghĩ giả như quan hệ của hai người mà bị bại lộ, cậu hẳn sẽ "đòi sống đòi chết" muốn ở cạnh anh ta. Dựa vào sự thương con của cha Dạ mẹ Dạ, tám chín phần là sẽ thuận theo Dạ Sâm, thế thì Nhậm Cảnh còn không phải từng bước tấn công thành công?

Không được! Không thể để anh ta dễ dàng đạt được như vậy!

Dụ bá bá cũng đã thuộc hàng thánh nhân, để hãm hại "tình địch", anh ta không ngại vứt bỏ hổ thẹn của bản thân, nói với Cố Khê "Sao em có thể ghét món anh làm được chứ?"

Cố Khê nghe mà nổi hết da gà.

Dụ Tinh Triết âm thầm khinh bỉ: Dám động vào tôi? Xem tôi còn không làm anh ớn chết?

Anh ta "tình tứ" nhìn Cố Khê, chân thành nói "Em chỉ hận không thể ăn sạch đồ ăn anh nấu."

Có lẽ ngoại trừ Thái Hậu, những người còn lại rốt cuộc cũng đã được thể nghiệm cái gì gọi là sét đánh ngang tai! Lại nói, đây phải là sét đánh chết tươi luôn ý chứ!

Thái Hậu hắng hắng giọng, hỏi "Hai đứa…"

Cố bá bá và Dụ bá bá đồng loạt quay đầu, trăm miệng một lời nói "Dì, dì có thể giữ bí mật giúp bọn con không?"

Thái Hậu im lặng, có hơi lưỡng lự. Những đứa trẻ mà bà tận mắt nhìn chúng lớn lên, bây giờ đều là đồng tính… Bà không kì thị, nhưng bà đau lòng, vì con đường này quả thực không dễ đi.

Nhưng mà, so với việc không thể cưỡng cầu, hạnh phúc của con cháu càng quan trọng hơn.

Thái Hậu thở dài "Mấy đứa yên tâm, dì sẽ không nói gì hết."

Cố Khê và Dụ Tinh Triết "cảm kích" nhìn Thái Hậu.

Thái Hậu đáp lại cho bọn họ cái nhìn kiên cường và cổ vũ.

Lão Cố và lão Cá tiếp nhận sóng điện não, tâm trạng buồn bực, oan ức phát khóc!

Qua chuyện rồi sao? Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như cuối cùng cũng có thể sống qua tối nay.

Thế nhưng, đúng lúc này, Thái Hậu lại nhìn về phía cậu, tung ra vấn đề trí mạng thứ hai "Sâm Sâm, nói, sao con lại trút hết trứng bắc cà chua vào bát Tiểu Nhậm?"

Dạ Sâm "!!!"

Hai vị bá bá dâng hết tôn nghiêm đạo đức vì con trai "!!!"

Nhậm Cảnh "…"

Có câu gì mà giác quan thứ sáu của phụ nữ, đúng là sắc bén không chịu được!

Xong rồi, xong rồi, lẽ nào hi sinh nhiều như vậy mà lại vô dụng hết sao?

Cố Khê và Dụ Tinh Triết bị cưỡng chế ghép đôi làm sao có thể dễ dàng cam tâm như thế?

Cố Khê vận dụng thuần thục năm chữ "người bạn tốt Trung Quốc", vội vã cười khổ nói "Dì, chuyện này mà dì còn cần hỏi sao?"

Đương sự Dạ Sâm vẻ mặt khiếp sợ: Anh Khê, anh muốn làm gì?

Cố Khê lười không thèm để ý cậu, tiếp tục nói với mẹ Dạ "Dì cũng biết đấy, có đôi khi… Sâm Sâm tính tình trẻ con…"

Dạ Sâm hãy đang lớ ngớ không theo kịp câu chuyện, Thái Hậu đã lộ vẻ "ta biết ngay mà". Bà trừng mắt nguýt Dạ Sâm, rồi quay sang Nhậm Cảnh giải thích "Thằng nhóc này vẫn chưa chịu lớn, cho nên hay đùa dai…" Sau đó, mặc kệ Dạ Sâm buồn bực vì chả hiểu chuyện gì, bà nhiệt tình giục giã "Thôi thôi, chuyện thanh niên các con, bà già này không hỏi nữa. Chúng ta ăn cơm đi. Nào, nếm thử món dì làm xem thế nào. Ăn nhiều một chút." Vừa giục bà vừa khéo léo chất đồ vào bát Nhậm Cảnh, kiểu như bù đắp cho nỗi ấm ức to lớn anh vừa phải chịu.

Cố Khê mất sức, Dụ Tinh Triết mất tôn nghiêm, thế mà đến cuối, người được lợi lại là Nhậm Cảnh!

Lòng dạ đúng là xót xa mà!

Mãi đến tận khi bữa cơm kết thúc, đưa mẹ về nhà, Dạ Sâm mới hiểu ra là có chuyện gì.

Thái Hậu trách cậu "Con thật là, sao lại làm càn thế không biết? Cái món trứng bắc cà chua khó ăn kinh lên được mà lại trút hết cho Nhậm Cảnh. Nhậm Cảnh người ta lễ phép lịch sự, làm sao có thể vô sỉ nói thẳng ra là khó ăn? Thật tình, thằng bé không chỉ ăn hết, mà còn ăn nhiều như thế, không sợ khó chịu chết hay sao!"

Dạ Sâm "…"

Thái Hậu lầu bầu "Mẹ biết con không thích Nhậm Cảnh, nhưng cũng đâu thể bắt nạt người ta như vậy?"

Dạ Sâm triệt để tỉnh ngộ, mẹ cậu đây là đang nghĩ cậu cố tình dùng món khó ăn hãm hại idol của bà sao?

Thái Hậu quở mắng Dạ Sâm một đường, Dạ Sâm liền im như gà mổ thóc một đường.

Cậu không biết phải nói gì ngoài cảm tạ lão Cố, cảm tạ lão Cá, cảm tạ cả bản thân vì đã "bôi đen" Nhậm Cảnh suốt bao năm qua. Nếu không, hôm nay, cậu đã không thể an toàn đi qua mối họa này.

Dạ Sâm tiễn mẹ xong, quay về. Cậu thầm thắc mắc, trứng bắc cà chua của mình thực sự khó ăn đến thế sao? Chỉ là sau khi cậu đi, Tiểu Lưu đã gọi người đến dọn nhà. Thế nên, giờ này quay về, đến cái đĩa đựng món đó cũng đã biến mất không thấy tăm hơi.

Dạ Sâm gửi tin nhắn cho Cố Khê hỏi "Tôi làm đồ ăn dở lắm à?"

Cố Khê "Không dở."

Dạ Sâm nhất thời yên tâm. Nhưng rất nhanh, Cố Khê đã lại gửi đến "Là cực kì vô cùng hết sức dở! Tóm lại, đời này, tôi không muốn ăn trứng bắc cà chua thêm một lần nào nữa hết (tạm biệt)!"

Dạ Sâm "…"

Cố Khê chỉ ăn có một miếng cà chua nửa miếng trứng mà đã thế, thì người ăn phần lớn như Nhậm Cảnh…

Dạ Sâm thảm thiết kêu lên "Hình như mình hại anh ấy thật rồi!"

Đi chết đi nghĩ thầm: Hại cái rắm gì, tối nay, anh ta chả hài lòng đến muốn thăng thiên luôn ý chứ!

Dạ Sâm ngủ thông một mạch đến sáng. Do hôm sau không có việc gì, hiếm khi được nằm ườn trên giường, nên cậu làm ổ trong chăn chơi game đến gần chín giờ thì vô cùng tự giác hỏi đi chết đi "Nhiệm vụ hôm nay

là gì?"

Nhưng không ngờ, đi chết đi lại đáp "Không có nhiệm vụ."

Dạ Sâm sửng sốt, ngồi bật dậy "Gì cơ? Không có nhiệm vụ á? Không phải nói ngày nào cũng có à?"

Haiz, đúng là con người, có việc thì ngại "mệt", không có "việc" thì lại sợ… Thực khó lòng mà vẹn cả đôi đường mà!

Dạ Sâm bứt rứt lo lắng "Sao lại không có nhiệm vụ?"

Đi chết đi "Nhiệm vụ hàng ngày: Không có nhiệm vụ."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi ngáp ngáp "Hết việc rồi thì tôi đi ngủ đây."

Dạ Sâm thực muốn nắm lấy nó lắc lắc một trận thật mạnh rồi nói "Nhiệm vụ đâu? Nhiệm vụ đâu? Nhiệm vụ đâu rồi? Mau mau tuyên bố nhiệm vụ cho tôi!"

Không có nhiệm vụ tức là không có điểm sinh mệnh, không có điểm sinh mệnh, cậu sẽ không có cảm giác an toàn!

Với cả… Dạ Sâm bỗng nhiên ngẩn ra, không có nhiệm vụ… Tức là hôm nay cậu không được gặp Nhậm Cảnh ư?

Cơ mà, cái này đánh chết cũng không được hỏi! Cho nên, Dạ Sâm chỉ đành nhịn nhịn nhịn!

Cả ngày rảnh rỗi, có thể chơi game thỏa thích, thế mà Dạ Sâm lại thấy buồn chán vô cùng.

Cậu nhìn điện thoại, muốn gửi tin nhắn cho Nhậm Cảnh, nhưng cầm máy nửa ngày lại không gửi được một tin.

Muốn gọi cho anh, lại không tìm được lí do để gọi…

Muốn đi tìm anh… Lại không biết tìm anh làm gì…

Dạ Sâm phát ngốc ở nhà một lúc, thì nhận được điện thoại của Dụ Tinh Triết. Nghe anh ta hỏi "Tôi đến

đón cậu nhé?", cậu mới nhớ ra chuyện mình hẹn anh ta gặp mặt hôm qua.

Dạ Sâm hôn hôn con mèo nhỏ nói "Ngoan ngoãn đợi ở nhà nhé, ta ra ngoài một lúc."

Con mèo nhỏ lười biếng duỗi eo, quay sang chỗ khác ngủ tiếp.

Dạ Sâm chọc chọc gáy nó, tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Lần này cậu hẹn Dụ Tinh Triết gặp mặt, không chỉ có mỗi hai người, mà còn hẹn ở một nơi vô cùng thích hợp cho việc nói chuyện.

Nếu là trước đây, chắc chắn lão Cá sẽ cực lực hưng phấn mong chờ. Hai người thần thần bí bí gặp nhau, có khi nào Sâm Sâm muốn thổ lộ với mình rồi không?

Cơ mà, hiện tại… Ha ha… Lão Cá chết thầm nghĩ, nhất định là chẳng có chuyện gì hay ho.

Dạ Sâm không vòng vo trước sau mà đi thẳng vào vấn đề hỏi "Tinh Triết, cậu có thể liên lạc với anh Tinh Hải giúp tôi không?"

Dụ Tinh Triết vừa nghe liền nghiêm mặt "Sao? Xảy ra chuyện gì rồi?"

Dạ Sâm đáp "Chuyện trong nhà thôi… Ừm, tôi muốn nhờ anh Tinh Hải giúp đỡ một chút."

Dụ Tinh Triết vô cùng nhạy bén "Có liên quan đến Dạ Lan đúng không?"

Dạ Sâm "…"

Dụ Tinh Triết không hỏi nhiều nữa mà nói "Mấy hôm nay anh ấy đi nhậm chức, đợi anh ấy về, tôi sẽ báo cho cậu."

Dạ Sâm "Ừ."

Dụ Tinh Triết lo lắng nhìn cậu. Chuyện nhà họ Dạ, anh ta nắm rõ như lòng bàn tay, cho nên người anh họ kia của Dạ Sâm, anh ta đương nhiên cũng rõ.

Mấy năm nay, Dạ Lan phát triển khá tốt, nhưng nói trắng ra, là tốt một cách quá mức.

Khiến người bất an.

Dạ Sâm không kể đến hai lần mình gặp chuyện, vì có kể ra thì cũng vô dụng. Không chỉ quá mức hoang đường mà còn dính dáng đến cả hệ thống, nếu kể, có khi Dụ Tinh Triết còn nghĩ cậu đang nói đùa.

Nhưng còn một vấn đề, Dạ Sâm mờ mịt nói "Hình như tôi biết bí mật của Dạ Lan là gì, cho nên mới muốn xác nhận."

Dụ Tinh Triết nhíu mày "Dạ Lan biết không?"

Dạ Sâm im lặng.

Dụ Tinh Triết nóng nảy "Rốt cuộc là chuyện gì? Dạ Lan không từ thủ đoạn, nếu như cậu thật sự biết được chuyện quan trọng, có thể, anh ta sẽ…" Anh không nói hết, sợ hù đến Dạ Sâm.

Dạ Sâm ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn chọn nói cho Dụ Tinh Triết "Tôi nghi ngờ nguyên nhân cái chết của mẹ anh ta."

Tim Dụ Tinh Triết thắt lại "Ý gì?"

Dạ Sâm trầm ngâm "Nhờ anh Tinh Hải tra giúp tôi xem… Có phải năm đó, là Dạ Lan đã giết mẹ mình hay không."

Con ngươi Dụ Tinh Triết co chặt "Lúc ấy anh ta mới bao tuổi?"

Dạ Sâm lắc đầu "Thế mới cần nhờ anh Tinh Hải tra giúp."

Dụ Tinh Triết lo lắng "Cậu phải cẩn thận cho tôi, tôi sợ Dạ Lan…"

"Tôi rất cẩn thận." Dạ Sâm cắt ngang "Lúc nào tôi cũng có người đi theo."

Dụ Tinh Triết mặc dù không yên tâm, nhưng anh ta cũng không nói nhiều nữa mà chỉ len lén sắp xếp thêm người bảo vệ cậu.

Dạ Sâm nói tiếp "Việc này, đành nhờ anh vậy."

"Còn khách khí với tôi?" Dụ Tinh Triết dặn dò "Chuyện này, tạm thời cậu đừng nói với ai, chờ anh trai tôi thu thập đủ bằng chứng đã, miễn cho đánh rắn động cỏ."

Dạ Sâm gật đầu "Tôi biết rồi."

Hai người trò chuyện thêm một lúc, thì điện thoại của Dạ Sâm vang lên.

Thấy tên người gọi là Cố Khê, cậu vội vã nghe máy.

Đạo diễn Cố ở đầu kia điện thoại, âm thanh dịu dàng như muốn dìm chết người gọi "Sâm Sâm."

Dạ Sâm "…" Cái quần gì vậy!

Cố Khê "Đang nhớ anh sao? Ngoan, anh lập tức qua đón em đây."

Dạ Sâm suýt chút nữa thì ném luôn cả máy!

48. Chương 48

Dạ Sâm đọc địa chỉ của mình xong, lại phối hợp đẩy đưa với Cố Khê một phen.

Dụ Tinh Triết đảo mắt hỏi "Nhậm Cảnh?" Hai người có thể không sản xuất gato một phút không?

Dạ Sâm đáp không phải, là Cố Khê, sau đó nói thêm "Tôi nghi là Thẩm Gia Trạch quay về rồi."

Dụ Tinh Triết ngẩn ra một lúc mới nhớ ra dây mơ rễ má của Cố Béo với Thẩm Gia Trạch "Giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?"

Dạ Sâm lưỡng lự một lúc nói "Một lời khó nói hết, tóm lại, giờ tôi phải đi giúp Cố Khê cái đã."

Dụ Tinh Triết nhỏ giọng lầm bầm "Tôi còn chưa ăn xong nữa mà…"

Dạ Sâm nhận lỗi đề nghị "Hôm nào tôi lại mời anh nhé?"

Lão Cá trầm ngâm muốn hỏi "Chỉ hai chúng ta?", nhưng lại ngại không hỏi, chỉ khoát khoát tay đuổi người "Đi đi, đi đi! Nhìn các người là đã thấy phiền rồi."

Dạ Sâm vội vã xuống lầu. Tới nơi, cậu thấy Cố Khê chưa gì đã đợi sẵn, có lẽ lúc gọi điện, anh ta đang trên đường đến đây.

Hôm nay, Cố Khê lái một chiếc siêu xe chói mắt, ăn mặc cầu kì, trên mặt đeo kính râm, chỉ để lộ cái cằm

trắng nõn đầy yêu nghiệt.

Dạ Sâm đã lâu không thấy anh ta chú trọng hình thức như thế, có phần không quen.

Cố Khê mỉm cười hướng về Dạ Sâm, cất chất giọng muốn có bao nhiêu mê người liền có bấy nhiêu mê người nói "Sao không ở với bạn thêm một lúc nữa?"

Ba ba, rõ ràng là anh kêu tôi ra mà? Nhưng Dạ Sâm vẫn nhịn, giả bộ như bản thân không muốn rời xa Cố Khê… Nghĩ nghĩ, cậu liền thấy lạnh cả người…

Trong khi Dạ Sâm còn đang làm công tác chuẩn bị, cửa xe bên phía phó lái đã mở ra. Một người đàn ông có thân hình cao lớn bước xuống.

Cậu ta mặc một bộ vest được cắt may tinh tế, ngũ quan anh tuấn, khí chất trầm ổn, là kiểu mẫu đàn ông khiến người ta nhìn rồi lại muốn nhìn tiếp.

Dạ Sâm theo dõi anh ta một lúc, cư nhiên không nhận ra đây là Thẩm Gia Trạch.

Bởi vì, trong ấn tượng của cậu, Thẩm Gia Trạch bằng với kiêu ngạo.

Trẻ tuổi, thẳng thắn, quái dị.

Cậu ta chắc chắn là một con sói con, không chỉ thế, cậu ta còn là một con sói con có thể phản chủ bất cứ lúc nào.

Nhìn người nhỏ hơn mình tận hai tuổi mà đã trưởng thành đến mức này, Dạ Sâm thực sự rất kinh ngạc.

Thẩm Gia Trạch mỉm cười với cậu, nói "Đã lâu không gặp."

Dạ Sâm nghe thế, trong lòng lại càng kinh ngạc hơn. Cậu hãy nhớ, lần cuối cùng hai người gặp mặt, ánh mắt của Thẩm Gia Trạch nhìn cậu cứ như hận không thể giết chết cậu.

Thế mà hôm nay, cậu ta lại có thể thu liễm hận thù, biểu hiện ra là một người đàn ông khéo léo, thành thục, mê người.

Thời gian đúng là… Khiến con người ta thay đổi một cách to lớn.

Dạ Sâm chào hỏi cậu ta.

Cố Khê rất hiểu kĩ năng diễn xuất của Dạ Sâm, cho nên, phần lớn thời gian, anh ta đều chủ động đón đầu. Cũng như lúc này, anh ta đến gần cậu, nhỏ giọng hỏi "Uống rượu sao?"

Đúng là Dạ Sâm có uống một chút, chỉ một chút mà thôi. Cậu đang phân vân không biết phải nói thế nào, Cố Khê đã dùng sức bấm cậu một cái. Dạ Sâm đau đến nước mắt lưng tròng. Cậu ngẩng đầu nhìn anh ta, nói "Chỉ uống chút chút thôi."

Cố Khê dặn dò "Lần sau không có anh, em đừng uống rượu, được không?"

Dạ Sâm thành thật gật đầu.

Cố Khê dịu dàng khen "Ngoan quá."

Dạ Sâm bị hai chữ này đánh cho cháy đen. Cậu sợ làm hỏng chuyện, cho nên cúi đầu lẳng tránh. Nhưng động tác này lại vừa hay, cứ như một cậu nhóc làm sai chuyện đánh thương.

Thẩm Gia Trạch mặt không đổi sắc cất tiếng "Nếu đạo diễn Cố đã có việc, vậy chúng ta lần sau lại gặp."

Cố Khê nhướn mày, cười cho phải phép "Ngại quá, cậu cũng biết tính tình Sâm Sâm rồi đấy, thích làm nũng, tôi mà không ở cùng em ấy, em ấy kiểu gì cũng dỗi."

Dạ Sâm: Mẹ kiếp! Sâm em gái anh! Thích em gái anh! Làm nũng cũng em gái anh luôn!!!

Cố Khê vẫn tiếp tục vờ vĩnh khách sáo "Giám đốc Thẩm định đi đâu? Tôi có thể đưa cậu một đoạn."

Thẩm Gia Trạch từ chối "Không quấy rầy hai người nữa, tài xế của tôi sẽ tới ngay bây giờ."

Cố Khê "Vậy thì tốt, tạm biệt nhé."

Thẩm Gia Trạch "Tạm biệt."

Cố Khê nắm tay Dạ Sâm, sau đó mở cửa bên ghế phó lái cho cậu, chờ cậu lên xe xong thì thắt dây an toàn cho cậu, cuối cùng còn cố ý sấn tới.

Dạ Sâm lập tức thụt lùi về sau, vẻ mặt kinh hãi nhìn anh ta.

Cố Khê trừng mắt "Lùi cái rắm, mau giơ tay lên!"

Dạ Sâm tủi thân vòng tay qua cổ Cố Khê.

Hai người giữ tư thế này một lúc, khiến người phía sau nhìn như bọn họ đang hôn nhau say đắm.

Nụ cười bên khóe miệng Thẩm Gia Trạch hoàn toàn biến mất, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay.

Sau khi "hôn" xong, Cố Khê đứng dậy đi sang phía ghế lái.

Xe brừm brừm khởi động rồi nghênh ngang rời đi, để lại trong tàn ảnh một nụ cười như kiều diễm như độc địa.

Thẩm Gia Trạch đứng bất động thật lâu.

Trong xe, Cố Khê giận tái mặt. Anh ta nhìn chằm chằm về phía trước, cứ như ở đó có một tên cặn bã họ Thẩm, còn anh ta, chỉ cần nhấn ga là có thể đâm chết hắn.

Dạ Sâm hết hồn kêu lên "Anh có ổn không đấy? Không ổn thì để tôi lái cho!"

Cố Khê im lặng.

Dạ Sâm sợ anh ta nghĩ quẩn, dù gì người này cũng rất hay có mấy tư tưởng lung tung… Cậu căng thẳng gọi "Anh Khê?"

Cố Khê đánh lái vào ven đường.

Dạ Sâm chần chừ không dám lên tiếng.

Cố Khê là người lên tiếng trước. Hai tay anh ta siết siết vô lăng, khàn giọng nói "Cậu qua lái đi."

Hai người đổi vị trí. Dạ Sâm đã lâu không lái xe, có phần lo lắng. Thế nhưng, xe này là xe của Cố Khê, Cố Khê lại bất ngờ đến tìm cậu, chắc là sẽ không có vấn đề gì đâu.

Cậu nhìn nhìn Cố Khê, hỏi "Anh muốn đi đâu?"

Cố Khê đáp "Tùy cậu."

Dạ Sâm: Tùy cậu tuyệt đối là một từ không mang nghĩa "tùy cậu"!

Nhưng lão Cố tâm trạng không tốt, thân làm anh em, cậu nhất định phải ở bên anh ta đến cùng.

Dạ Sâm không dám đi xa quá mà chỉ chầm chậm lái đến một địa điểm an toàn.

Cố Khê dựa vào lưng ghế phụ, vẻ mặt uể oải.

Bầu không khí trong xe vô cùng yên tĩnh. Dạ Sâm nhìn ra phía trước, khó nhịn nhớ lại đoạn nghiệt duyên của hai người.

Thẩm Gia Trạch là đàn em của bọn họ. Tuy nhỏ hơn hai tuổi, nhưng cậu ta chỉ học dưới bọn họ có một khóa.

Lúc bọn họ lên năm hai, thì Thẩm Gia Trạch thi tuyển đầu vào.

Nhà họ Thẩm bối cảnh hùng hậu, cha Thẩm thậm chí còn cùng cấp bậc với cả cậu của Dạ Sâm.

Thẩm Gia Trạch là con trai thứ ba nhà họ Thẩm, tính tình ngang ngược từ nhỏ. Do cậu ta xinh đẹp, cho nên càng được người xung quanh cưng chiều, dung túng.

Thật ra, Dạ Sâm cũng không rõ sao mà Thẩm Gia Trạch với Cố Khê lại có thể ở bên nhau. Cậu chỉ nhớ, có một khoảng thời gian, Thẩm Gia Trạch thường xuyên tới tìm Cố Khê gây sự.

Cái này cũng dễ hiểu, vì Cố Khê khá là ưu tú, không chỉ là chủ tịch hội học sinh, mà còn là hotboy của trường này kia.

Thẩm Gia Trạch cảm thấy không phục, cho nên muốn chỉnh anh ta. Nhưng tiếc là Cố Khê quá giảo hoạt, dễ dàng đảo ngược tình thế, đùa bỡn cậu ta như đùa bỡn một con chó con.

Lúc đầu, Dạ Sâm chỉ nghĩ Cố Khê đùa cậu ta cho vui, nhưng qua gần nửa năm, anh ta lại bất ngờ hỏi cậu "Cậu thấy Thẩm Gia Trạch thế nào?"

Dạ Sâm ngẩn cả người "Thế nào là thế nào? Đại ma vương chứ còn thế nào?" Không sai, biệt hiệu của Thẩm Gia Trạch chính là đại ma vương.

Cố Khê khẽ cười "Đại ma vương gì chứ? Chỉ là một thằng nhóc xấu tính mà thôi."

Dạ Sâm cho tới hôm nay vẫn nhớ như in nụ cười của Cố Khê khi đó, không có cách nào hình dung nhưng đẹp vô cùng.

Lại qua tiếp một đoạn thời gian, Cố Khê thông báo với cậu "Tôi với Thẩm Gia Trạch đang hẹn hò."

Dạ Sâm tiếp tục ngẩn người "Hẹn cái gì cơ?"

Cố Khê ngượng ngùng "Thì… Hẹn hò đó, yêu đương, hiểu không?"

Dạ Sâm hít sâu "Anh đang đùa tôi đấy à?"

Cố Khê lần đầu đỏ mặt, nói "Đùa cậu làm gì, tôi thích cậu ta thật đấy."

Dạ Sâm bị sốc đến mất ngủ, cảm giác như thế giới quan của bản thân toàn bộ đều đổ nát.

Cố Khê sao lại thích Thẩm Gia Trạch? Không phải anh ta nói cậu ta là một thằng nhóc xấu tính sao?

Có điều, bây giờ thì Dạ Sâm đã hiểu hàm nghĩa phía sau nụ cười khi đó của Cố Khê. Chính là thích, tràn ngập sự yêu thích cùng cực.

Ban đầu, Dạ Sâm rất sợ Cố Khê bị Thẩm Gia Trạch bắt nạt. Nhưng ai ngờ, cái con sói con vừa kiêu ngạo vừa ngang ngược lại biết nghe lời đến thế!

Hoàn toàn là thuận theo Cố Khê hết thảy. Chỉ cần Cố Khê nói ban ngày trời tối, thì chính là trời tối. Thậm chí, cậu ta không chỉ nói trời tối một mình, mà còn bắt cả đám đàn em của mình cũng phải hô to "Ban ngày trời tối!"

Sau khi Dạ Sâm chứng kiến cảnh này, ấn tượng đối với Thẩm Gia Trạch chuyển biến vô cùng to lớn.

Hai người ở bên nhau hết sức ngọt ngào. Trong khoảng thời gian hai năm mà cả hai đã vẽ ra hơn nửa cái tương lai.

Nhưng bất ngờ thay, sau khi Cố Khê tốt nghiệp, Thẩm Gia Trạch thế mà lại… Bắt cá hai tay!

Đến giờ, Dạ Sâm hãy nhớ biểu cảm kinh hoàng của Cố Khê khi phát hiện Thẩm Gia Trạch ngủ với phụ nữ.

Không phải tức giận, cũng không phải phẫn nộ, mà là kinh hoàng.

Kinh hoàng giống như trời vừa sập xuống!

(*) Định làm combo 5c ăn mừng u23 vào chung kết, nhưng mà đuối quá hề hề:))

49. Chương 49

Thẩm Gia Trạch và Cố Khê thực ra cũng là người bị hại.

Tuy rằng ngay thời điểm ấy, Cố Khê cảm giác như trời sập xuống, nhưng sau bình tĩnh nghĩ lại, anh ta liền phát hiện ra điểm bất thường.

Anh ta đi hỏi mẹ mình, dăm ba câu đã khiến bà nói ra tất cả.

Quả nhiên… Là do không chấp nhận được việc Cố Khê comeout, cho nên cha Cố đã đồng ý bắt tay với bà của Thẩm Gia Trạch dựng chuyện.

Nghĩ lại thì, bà của Thẩm Gia Trạch làm sao có thể để cháu trai bảo bối của mình ngủ với một đứa con gái không danh không phận cơ chứ? Mà kể cả có danh có phận cũng không được. Vì trong tư tưởng phong kiến của bà, không kết hôn tức là không được!

Bên cạnh đó, một kẻ bị chuốc cho say bí tỉ như Thẩm Gia Trạch, liệu có sức mà tỉnh dậy làm chắc?

Cố Khê về sau còn cho người đi tra xét. Lúc ấy, anh Tinh Hải hãy đang ở trong nước, cho nên chẳng bao lâu đã tra xong.

Đúng là chưa làm! Thẩm Gia Trạch trời sinh nhạy bén, dù say bất tỉnh nhân sự thì vẫn phân biệt được đối phương không phải Cố Khê.

Cô nàng kia có lẽ cũng là người mưu mô, muốn mượn cơ hội này chuyện giả làm thật. Nhưng Thẩm Gia Trạch là thẳng thắn đẩy người ra, mắng "Cố Khê không thối như cô!"

Cố Khê xem xong đoạn băng ghi lại cảnh này từ camera hành lang, ấm lòng lên rất nhiều.

Nếu chuyện đã rõ ràng, anh ta cũng chẳng việc gì phải giận hờn Thẩm Gia Trạch nữa. Cả hai chỉ cần cùng nhau vượt qua áp lực từ gia đình là ổn.

Vậy mà, Cố Khê không truy cứu, thậm chí không nhắc tới, Thẩm Gia Trạch lại bắt đầu phát điên…

"Về nhà đi." Cố Khê mở miệng. Dạ Sâm vội thu hồi ý thức, hỏi "Hay là tôi với anh đi làm vài chén nhé?"

Cố Khê liếc xéo cậu "Dựa vào cái tửu lượng của cậu á?"

Dạ Sâm giả bộ hung hăng "Làm sao? Không được hả?

Cố Khê đáp lấy lệ "Âu cây, được được được!"

Dạ Sâm cũng rất biết thân biết phận là chính mình không uống lại được Cố Khê, cho nên uyển chuyển nói "Chúng ta có thể uống kiểu anh uống ba ly thì tôi uống nửa ly thôi…"

"Cút!" Cố Khê cười mắng "Có tí cái tiền đồ!"

Mặc dù nụ cười không hiện ra nơi đáy mắt, nhưng tốt xấu gì, Cố Khê trông cũng không còn âm u nữa. Dạ Sâm thoáng an tâm.

Cậu lái xe đưa Cố Khê về nhà. Lúc đến trước cửa, Cố Khê nói "Không sao đâu, chuyện qua lâu rồi, còn gì mà không nghĩ thông được nữa cơ chứ."

Thật sự nghĩ thông sao?

Nếu như Thẩm Gia Trạch chỉ là một tên cặn bã bình thường, Cố Khê hẳn đã sớm ném cậu ta ra sau đầu. Thế nhưng, Thẩm Gia Trạch không phải! Cậu ta là mối tình đầu nồng cháy đã cướp đi toàn bộ cảm tình của Cố Khê… Dù cho cậu ta cũng đã hiến dâng cả đời mình để yêu anh…

Chỉ tiếc là, đoạn tình này, đến cùng, không ngờ lại kết thúc như vậy.

Tuyệt vọng thật sự không phải là một đao cắt đứt, mà là đau đớn chậm rãi không cách nào né tránh.

Biết là nó đang thối rữa ra đấy, nhưng bản thân lại vô lực ngăn cản.

Cãi nhau, chiến tranh lạnh, rồi làm hòa cứ lặp lại lặp lại như một vòng tuần hoàn.

Cố Khê nhường rồi lại nhịn, nhịn rồi lại nhường, bỏ qua vô số nguyên tắc của bản thân, chỉ thầm mong được ở bên Thẩm Gia Trạch.

Nhưng thế cũng vô dụng.

Cuối cùng, anh nhận ra… Trên thực tế, anh và Thẩm Gia Trạch hoàn toàn không thích hợp.

Dù có yêu, thì cũng không hợp.

Nếu nhìn từ góc độ của Dạ Sâm, thì mọi việc đều là Thẩm Gia Trạch cố tình gây sự, còn Cố Khê thì luôn luôn nhường nhịn. Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng thấy Cố Khê phải hạ mình như thế bao giờ, cho nên, cậu nghĩ, Thẩm Gia Trạch thật sự quá đáng, thật sự quá cặn bã!

Nhưng trên thực tế, điều khiến Cố Khê chân chính tan vỡ không phải là những thứ này.

Mà là cảm giác bản thân đã chiếm được một tình yêu hoàn mỹ, cũng như nghĩ rằng mình sẽ có nó cả đời, nhưng đến cùng, vẫn tránh không được thất lạc.

Giả như hết thảy hoàn mỹ đều bị phá hư, thì với tính cách của Cố Khê, anh ta sẽ kiêu ngạo mà buông tay.

Nhưng không!

Nó vẫn đang ở trước mắt anh ta, ở một vị trí chỉ cần đưa tay ra là tới nhưng không chạm được.

Nó khiến anh ta chỉ có thể nhìn, nhìn cả một đời.

Anh ta sẽ cam tâm sao?

Tích tiểu thì thành đại, nỗi tuyệt vọng trong Cố Khê cứ không ngừng chất chồng, rốt cuộc cũng đến ngày hoàn toàn bạo phát.

Dạ Sâm vỗ vai Cố Khê, nhỏ giọng nói "Anh nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng để ý đến cậu ta nữa."

Cố Khê không muốn làm cậu lo lắng, cho nên đáp "Yên tâm."

Dạ Sâm hỏi tiếp "Hay là tôi ở lại cùng anh nhé?"

Cố Khê bật cười "Ở lại cùng tôi làm gì? Khóc hộ tôi à?"

Dạ Sâm "..."

"Mau cút về đi." Cố Khê đuổi người như đuổi tà "Cút nhanh lên."

Dạ Sâm nghĩ nghĩ, rồi cũng về thật.

Cố Khê quá mạnh mẽ, chỉ e mình mà ở lại cùng anh ta, anh ta càng không được tự nhiên.

Trên đường về, Dạ Sâm nhận được điện thoại của Dụ Tinh Triết.

Hai người nói chuyện một lúc, Dụ Tinh Triết khó nhịn hỏi "Cái tên béo chết dẫm kia không sao chứ?"

Cái giọng thèm đòn này! Dạ Sâm mặc dù bĩu bĩu môi, vẫn thành thật đáp "Không cần lo lắng quá, chuyện cũng qua lâu rồi."

Dụ Tinh Triết "Mấy năm nay, Thẩm Gia Trạch liều mạng làm việc, tạo được thành tích không tồi ở Mỹ. Lần này, tôi nghĩ cậu ta không phải về tạm thời đâu, mà là về hẳn đấy."

Dạ Sâm "…"

"Cậu khuyên tên mập kia nhìn xa trông rộng một chút, sau này ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, bản thân vẫn là nên buông bỏ đi."

Dạ Sâm cũng hết sức đau đầu "Sao cậu ta lại về cơ chứ."

Dụ Tinh Triết nói "Dã tâm của cậu ta không nhỏ." Thế lực của nhà họ Thẩm chủ yếu nằm trong quốc nội, nên cho dù Thẩm Gia Trạch có sang Mỹ, cậu ta trước giờ cũng chỉ ở sát vùng biên giới.

Dạ Sâm thở dài.

Dụ Tinh Triết ngừng một chút rồi lại nói "Nếu Cố Khê thật sự không muốn thấy cậu ta nữa, thì ra nước ngoài phát triển đi."

Dạ Sâm đảo mắt "Dựa vào cái gì chứ!" Rõ ràng là tên Thẩm Gia Trạch kia không tốt, sao Cố Khê lại phải vì cậu ta mà rời bỏ tổ quốc!

Dụ Tinh Triết xâu xa hỏi "Không phải tôi cũng ra nước ngoài đấy ư?"

Dạ Sâm "Thế không phải anh thích về thì về à!"

Dụ Tinh Triết "…"

Hai người nói chuyện đến lúc Dụ Tinh Triết có việc mới cúp máy.

Tiểu Lưu đến đón Dạ Sâm, Dạ Sâm nhìn thời gian, cảm thấy thực buồn chán.

Cả ngày nay, cậu đều để tâm đến chuyện của Cố Khê, cho nên không thấy gì, nhưng giờ rảnh rỗi rồi, Dạ Sâm lại bỗng nhiên thấy như thiêu thiếu cái gì.

Đúng rồi… Hôm nay cậu chưa gặp Nhậm Cảnh, cũng chưa liên lạc với anh! Đã thế, Nhậm Cảnh cũng không liên lạc với cậu!

Dạ Sâm nhìn điện thoại, ngón tay xoa vuốt nửa ngày, ngây ngẩn không ấn xuống.

Đi chết đi khinh bỉ "Muốn liên lạc thì liên lạc đi, chần chừ cái rắm gì."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi tiếp tục "Đừng nhìn tôi, không có nhiệm vụ đâu, có thì tôi đã tuyên bố từ sớm rồi."

Dạ Sâm hỏi "Nhiệm vụ thật sự không phải do cậu thích cho thì cho hả?"

Đi chết đi ha ha cười "Nếu như tôi có thể thích cho thì cho, vậy thì tôi chắc chắn sẽ cho hai người lên giường đại chiến ba trăm hiệp luôn!"

Dạ Sâm "…" Cậu không thèm chấp mấy lời này, quay qua hỏi "Thế nhiệm vụ kia có kiểu gì?"

Đi chết đi bí hiểm nói "Bí mật."

Dạ Sâm cả giận "Bí mật em gái cậu! Bí mật của anh đây thì cậu biết, thế mà bí mật của cậu, cậu lại không nói cho tôi biết."

Đi chết đi không biết xấu hổ tiến vào tình trạng giả rớt mạng!

Dạ Sâm còn có thể làm gì? Đành như một người cha già dung túng tha lỗi cho nó chứ sao!

Dạ Sâm về nhà, nhàn rỗi không có việc gì làm, lôi máy ra chơi trò chơi. Đến tối, cậu muốn đến thăm Cố Khê nhưng Cố Khê đã ra ngoài xã giao.

Xem ra không có chuyện gì rồi?

Dạ Sâm yên tâm quay về tiếp tục chơi game đến tận hai ba giờ sáng cũng chưa thấy buồn ngủ, nhưng càng chơi lại càng tụt hạng. Còn không chơi… Cậu kiểu gì cũng sẽ ôm điện thoại chờ đợi một mẩu tin nhắn!

Sau đó, Dạ Sâm ngủ quên. Trong lúc ngủ, cậu vẫn ôm điện thoại không nỡ rời. Đến tầm năm giờ sáng thì bật dậy.

Dạ Sâm nhìn thời gian, không khỏi thất vọng. Cậu nằm vật ra giường muốn ngủ tiếp, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Khó lắm mới nhịn được đến tầm bảy giờ, cậu gọi đi chết đi "Một ngày mới tới rồi."

Đi chết đi ngẩn ra. Mặc dù có chút không đành lòng, nhưng nó vẫn thật thà nói "Nhiệm vụ hàng ngày: Không có nhiệm vụ."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi an ủi "Yên tâm đi, điểm sinh mệnh của cậu còn thừa đầy ra, một hai ngày không có nhiệm vụ, cậu cũng đừng lo, coi như nghỉ ngơi đi."

Dạ Sâm không muốn nghỉ!

Cậu im lặng ngồi trên giường một lúc lại nghe đi chết đi nói "Cậu chủ động liên lạc với anh ta cũng được mà."

Dạ Sâm "Lần nào chả là tôi chủ động!"

Đi chết đi "…"

Dạ Sâm "Hay là anh ấy không muốn liên lạc với tôi?"

Từ trước đến nay, do có nhiệm vụ hệ thống, cho nên toàn là cậu chủ động liên lạc. Mà kể ra, dùng chủ động có phần hơi nhẹ, phải nói là cậu mặt dày mày dạn sáp tới.

Dạ Sâm không thể không liên lạc với Nhậm Cảnh, vì thế, cậu không biết, rốt cuộc, Nhậm Cảnh có muốn liên lạc với cậu hay không.

Lỡ như Nhậm Cảnh chỉ là không muốn đắc tội với người khác, chỉ là bất đắc dĩ hùa theo cậu, chỉ là đã phiền cậu nhưng ngại không dám nói, chỉ là…

Dạ Sâm thấy mình suy nghĩ thật nhiều, nhưng mọi chuyện mà là thật thì…

Dù sao cũng đã hai ngày, Nhậm Cảnh đến cả một tin nhắn cũng chưa từng gửi cho cậu.

Dạ Sâm không biết trong lòng mình là mùi vị gì.

Đi chết đi cũng im lặng không lên tiếng nữa.

Dạ Sâm trải qua một buổi sáng vô nghĩa. Đến trưa, cậu dứt khoát ép bản thân đi ngủ. Giấc ngủ này kéo dài một mạch đến tận bốn giờ chiều.

Lúc tỉnh, Dạ Sâm theo thói quen mò điện thoại nhìn, kết quả, thông tin nhận được khiến cậu nhất thời trợn tròn hai mắt.

"Thương Nhậm Nhậm của tôi, sốt cao bốn mươi độ mà vẫn kiên trì làm việc… Ảnh đế thực không phải danh hão!"

Nhậm Cảnh sốt?

Dạ Sâm lo lắng, vội vàng ấn số gọi cho Nhậm Cảnh.

Nhưng người nghe lại là Dương Sâm, cậu hỏi "Anh ấy sao rồi?"

Dương Sâm nói rất nhỏ rất nhỏ "Anh ấy uống thuốc rồi, vừa mới đi ngủ."

Dạ Sâm nóng ruột "Các anh đang ở đâu?"

Dương Sâm đọc địa chỉ xong, Dạ Sâm nói "Tôi lập tức qua đó!"

50. Chương 50

Dạ Sâm cúp máy xong liền gọi cho Tiểu Lưu.

Tiểu Lưu thời thời khắc khắc chỉ ngồi chờ lệnh nhanh chóng phi đến. Sau khi xác nhận vị trí, hai người liền vội vàng lái xe qua.

Khoảng mười phút sau, Dạ Sâm tới bệnh viện. Lúc này, Nhậm Cảnh hãy còn đang ngủ.

Cậu không dám vào, sợ quấy rầy anh, cho nên ở bên ngoài hỏi Dương Sâm "Anh ấy sốt từ lúc nào vậy?"

Dương Sâm vẫn đợi cậu tới, thấy thế liền kể hết không giấu một phân.

Thực tế, đoạn thời gian này, Nhậm Cảnh luôn bộn bề nhiều việc, ngủ không đủ giấc. Nhất là khi qua Pháp, để tranh thủ thời gian, anh còn gấp rút quay xong cảnh quay của ba ngày chỉ trong một đêm. Quay xong lại lập tức ngồi máy bay về nước…

Trên máy bay, Dạ Sâm ngủ đến là thoải mái, thế nhưng người trời sinh đã ngủ không sâu giấc như Nhậm Cảnh, vốn là không ngủ được. Đã thế, anh còn ôm Dạ Sâm, nên càng khó ngủ. Khó khăn lắm mới chợp mắt được một lúc thì máy bay chưa chi đã hạ cánh.

Tiếp theo đó, là công việc chất chồng công việc…

Cho dù có là máy móc, thì làm việc với cường độ cao như vậy, cũng sẽ mệt mỏi mà thôi.

Dạ Sâm nghe mà đau lòng "Sao các anh lại để mặc anh ấy như vậy!"

Dương Sâm còn nói được gì? Anh đáp "Chúng tôi nói, mà anh ấy không nghe…" Hơi ngừng một chút lại tiếp "Tối muộn hôm qua anh ấy bắt đầu sốt, tôi đã bảo anh ấy đi nghỉ rồi, nhưng anh ấy nhất định không chịu, hôm nay còn bận đến cơm trưa cũng không thèm ăn."

Dạ Sâm nóng nảy "Sao lại không ăn?"

Dương Sâm nói "Hai năm trước, có khi cả ngày anh ấy mới ăn có một bữa."

Dạ Sâm kinh ngạc "Thật là không biết quý trọng bản thân!"

Dương Sâm hàm súc "Đạt được càng nhiều, thì nỗ lực phải bỏ ra cũng càng nhiều mà."

Dạ Sâm đau lòng đến rối tinh rối mù, chỉ hận không thế xông ngay vào chăm sóc Nhậm Cảnh.

Dương Sâm không hổ là người cầm đầu nhóm tay sai bé nhỏ, mỗi câu mỗi chữ đều tràn đầy sức nặng "Thực ra, thời gian này, anh ấy ăn cơm khá là đúng giờ, nhất là mấy lần có hẹn với cậu, anh ấy ăn đầy đủ lắm."

Dạ Sâm vừa lo vừa đau, cảm giác này đúng là không cách nào nói ra được.

Cậu nhỏ giọng hỏi "Anh ấy không khỏe, sao anh không báo với tôi một tiếng?"

Dương Sâm đợi mãi câu này, nhanh chóng đáp "Tôi cũng muốn báo với cậu, nhưng A Cảnh không cho, nói là sợ lây cảm cho cậu."

Dạ Sâm "…"

Dương Sâm "Tôi thấy anh ấy hẳn là rất muốn gặp cậu, tối nào cũng ngồi xem cái trailer hôm trước hai người quay."

Chính là cái trailer cậu tỏ tình…

Dạ Sâm đỏ mặt, ngượng ngùng hỏi "Cái đó làm xong rồi sao?"

Dương Sâm "Chưa, chỉ có mỗi đoạn của cậu thôi."

Dạ Sâm vừa nghe đã hiểu. Trailer không thể làm xong nhanh như vậy. Sau khi làm xong công tác hậu kì hãy còn cần xử lí thêm một thời gian ngắn. Đoạn phim kia, chắc là Nhậm Cảnh đã copy lại một bản.

Những suy tư đắn đo khi trước nháy mắt tan thành mây khói. Dạ Sâm thực hận bản thân không chủ động liên lạc với Nhậm Cảnh.

Dương Sâm quan tâm nói "Có lẽ phải một lúc nữa anh ấy mới tỉnh, cậu sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi chút đi."

Dạ Sâm lắc đầu "Thôi, tôi ở lại với anh ấy."

Dương Sâm còn đang do dự, Dạ Sâm đã nhanh chóng đảm bảo "Tôi sẽ không đánh thức anh ấy đâu."

Dương Sâm không phải sợ Dạ Sâm đánh thức Nhậm Cảnh, mà là sợ sau khi Nhậm Cảnh tỉnh, thấy đại bảo bối của mình bị "vi khuẩn" vây quanh sẽ hỏi tội anh…

Khi ấy, cho dù anh có hàng trăm hàng ngàn lí do để giải thích, thì Nhậm Cảnh cũng sẽ coi như anh đang bao biện. Bởi vì, nếu đã thật sự muốn giấu Dạ Sâm, Dương Sâm chả có gì là không làm được. Giờ này, đại bảo bối xuất hiện ở đây, nhất định là anh ta đã cố tình thả tin.

Nhậm Cảnh thật sự không muốn lây bệnh cho Dạ Sâm. Tuy anh rất nhớ cậu, nhưng anh càng sợ lây bệnh cho cậu hơn.

Đối với người trong lòng, đúng là đến cái gai mùng tơi cũng không muốn để cậu giẫm phải.

Có điều, Dạ Sâm ở đây rồi, Nhậm Cảnh hẳn cũng không quan tâm gì tới mình nữa đâu!

Dương đại lão thầm nghĩ, công thành lui thân.

Dạ Sâm vào phòng, ngồi xuống cạnh giường bệnh, chống cằm nhìn Nhậm Cảnh.

Lúc Nhậm Cảnh tỉnh táo, ánh sáng bao quanh khiến vạn người chú ý. Nhưng sau khi Nhậm Cảnh yên tĩnh ngủ say, lại là một dáng vẻ khác.

Hóa ra, lông mi anh lại dài như thế, giống như một cánh bướm mỹ lệ.

Hóa ra, da anh lại đẹp như thế, không phải cái loại trắng bệch, mà là nhẵn nhụi khỏe mạnh, giống như đám mây phản quang lại ánh mặt trời.

Hóa ra, khóe môi anh có hơi cong cong. Bình thường căn bản là không nhìn ra, lúc này lại bị Dạ Sâm phát hiện, thực đẹp, thực muốn hôn một cái.

Dạ Sâm chẳng làm gì ngoài ngồi ngắm nhìn anh.

Hôm trước cậu chơi game mãi mới hết một ngày, thế mà bây giờ, cậu còn chưa nhìn được bao lâu, thời gian đã qua gần hai tiếng. Nhanh như một cái chớp mắt!

Lúc y tá đến rút kim truyền có len lén liếc nhìn Dạ Sâm khiến cậu hơi hơi bất an. Thế nhưng nghĩ nếu đã là người Dương Sâm lựa chọn, thì chắc hẳn đã nói chuyện xong xuôi, không cần lo lắng.

Cậu nhìn cô mỉm cười.

Y tá gào thét trong lòng "Ôi mẹ ơi mẹ ơi, đáng yêu quá đi!"

Dạ Sâm – còn tưởng là mình vô cùng anh tuấn đẹp trai – dặn dò em gái y tá "Nhẹ thôi, để cho anh ấy ngủ thêm một chút."

Nhưng tiếc là, cậu vừa lên tiếng, Nhậm Cảnh – giống như trang bị máy dò xét bên người – vốn đang ngủ say lập tức mở mắt.

Dạ Sâm hãy đang căng thẳng nhìn y tá rút kim.

Kĩ thuật của em gái y tá rất tốt, nhanh nhẹn lưu loát làm xong. Cô nói "Yên tâm đi, không đau đâu."

Cô là nói với Dạ Sâm. Dạ Sâm nghe mà ngượng ngùng "Không phải tôi sợ anh ấy đau… Ừm, anh ấy không sợ đau!"

Y tá cố gắng nín cười "Tôi ra trước đây, có gì ấn chuông nhé."

Dạ Sâm liên tục gật đầu.

Y tá vừa đi, Nhậm Cảnh liền gọi "Sâm Sâm."

Dạ Sâm lúc này mới biết anh tỉnh, vội quay đầu lo lắng hỏi "Anh thấy sao rồi? Có đau đầu không?" Hỏi xong, còn đưa tay lên sờ trán anh.

Hãy hơi hơi nóng, nhưng không đến nỗi gọi là sốt cao. Cậu đang định rút tay về, Nhậm Cảnh đã giữ lấy.

Dạ Sâm nhìn anh, mặt lại đỏ ửng. Cậu lí nhí "Em tưởng anh bận, cho nên mới không liên lạc, sợ quấy rầy anh."

Cậu ngốc nghếch giải thích, cảm thấy hổ thẹn vì đã không chủ động liên lạc với Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh trấn an "Không sao. Anh còn sợ em tới sẽ lây bệnh cho em kìa."

Dạ Sâm ấm lòng "Làm gì đến mức ấy."

Giọng Nhậm Cảnh hơi hơi khàn "Cảm cúm rất khó chịu."

Dạ Sâm cuống lên "Anh khó chịu à? Khó chịu ở đâu? Anh nói em biết để em đi hỏi bác sĩ."

Nhậm Cảnh "Ý anh là, anh mà lây bệnh cho em, em sẽ rất khó chịu."

Khả năng logic của Dạ Sâm lúc này bất ngờ đạt max "Thế mới nói, chắc bây giờ anh cũng đang rất khó chịu."

Nhậm Cảnh "…"

Dạ Sâm đau lòng "Anh có muốn uống chút nước không? Hay là ăn táo? Lúc còn bé, mỗi lần em cảm, mẹ đều gọt táo cho em ăn, ăn xong đỡ hơn rất nhiều!"

Nhậm Cảnh rốt cuộc không nhịn được nữa, bật cười. Anh nắm tay cậu, dịu dàng "Sâm Sâm."

Dạ Sâm thực sự là không chịu được khi anh dùng chất giọng này gọi cậu. Cảm giác tê dại chạy từ hai tai đến thẳng trong ngực.

Ngón tay nóng bỏng của Nhậm Cảnh xoa xoa mu bàn tay Dạ Sâm "Anh không khó chịu. Anh vui lắm.

Thấy em, anh rất vui."

Câu này, e là tẩm ướp phải đến cả tấn đường!

Dạ Sâm cố gắng tỏ ra bình tĩnh một chút. Nhưng không được, hoàn toàn không được! Khóe miệng cậu cong lên, ngốc nghếch mỉm cười.

"Em… Em gọt táo cho anh!" Dạ Sâm kiếm việc để phân tán sự chú ý.

Cậu chọn một quả táo vừa đỏ vừa to, cầm dao lên.

Vốn dĩ đây là một chuyện hết sức dễ dàng. Thế nhưng, chỉ vì Nhậm Cảnh đang nhìn, Dạ Sâm lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cậu cười khổ nói "Anh còn nhìn nữa, sợ là em gọt hạt táo ra cho anh ăn đấy."

Nhậm Cảnh "Anh không muốn ăn táo."

Dạ Sâm ngẩng đầu "Không ăn á? Ngon lắm mà."

Nhậm Cảnh chuyển đường nhìn xuống môi cậu "Anh muốn hôn em."

Dạ Sâm "A…" một tiếng, tay run lên, thiếu chút nữa làm rơi quả táo vừa to vừa ngọt vừa giòn.

Nhậm Cảnh nhỏ giọng "Yên tâm, anh sẽ không…"

Nhưng anh còn chưa nói xong, Dạ Sâm đã chủ động hôn tới.

Nhậm Cảnh hiếm khi kinh ngạc nghẹn lời.

Dạ Sâm sao biết làm mấy chuyện này chứ? Sau khi môi chạm môi xong, trong đầu cậu tất cả đều là: Nóng quá! Môi Nhậm Cảnh nóng quá!

Định lực của Nhậm ảnh đế đúng là phi phàm, thế mà vẫn có thể nhịn được. Anh khẽ đẩy cậu rồi nói "Sẽ lây bệnh cho em thật đấy."

Dạ Sâm cũng không có nhiều dũng khí lắm, hôn xong chỉ dám giả bộ làm con chim cút.

“Tinh tinh” Âm thanh đê tiện của hệ thống vang lên “Nhiệm vụ tùy cơ: Tắm giúp Nhậm Cảnh. Sau khi hoàn thành thưởng 1 điểm sinh mệnh.”

Dạ Sâm “!!!”

Giám đốc Dụ mới về nước được hai ngày đã bị mẹ mình nói cho hốt hoảng.

Mẹ Dụ cũng là xuất phát từ tấm lòng những người làm cha làm mẹ, lần nào nhắc tới cũng là “Triết Triết, XXX người ta là một cô gái tốt. Mẹ gặp rồi, trắng trẻo xinh gái, đứng với con thì đúng là trai tài gái sắc!”

Dụ Tinh Triết “Con không thích!”

Mẹ Dạ không ngừng cố gắng “Thế thì XX cũng xinh lắm, vừa hay đang du học ở Paris, các con…”

Dụ Tinh Triết “Con cũng gặp cô ta ở Paris rồi, đúng là rất xinh.”

“Thật sao thật sao?” Hai mắt mẹ Dụ sáng lên, vội nói “Con có muốn…”

Dụ Tinh Triết cắt ngang bổ sung “Con gặp cô ta có ba lần mà cô ta thay tới năm người bạn trai.”

Mẹ Dụ “…” Lượng tin tức có chút lớn…

Nhưng thế cũng không đánh tan được chấp niệm bồng cháu của mẹ Dụ. Bà tiếp tục “đẩy mạnh tiêu thụ”, hầu như gọi tên hết các cô nàng xung quanh một lượt.

Lão Cá vốn không phải tuýp người tốt tính, nhẫn nại cả đời anh ta cơ bản đều đã dành cho mẹ mình, thế nhưng, lúc này, sự nhẫn nại đó cũng đã đến cực hạn.

Nếu Dụ Tinh Triết đã đến tuổi kết hôn, thì đừng nói về nước, cho dù anh ta có không về nước, bà cũng nhất định sẽ giết tới tận Paris đòi làm mối cho anh ta, một bộ không tìm được vợ cho con trai ta sẽ không từ bỏ!

Cơ mà… Anh ta không kết hôn được!

Thầm mến thất bại đã khiến Dụ Tinh Triết phiền lòng, giờ lại thêm ý niệm của mẹ, anh ta đúng là phiền càng thêm phiền, không nhịn được nói “Mẹ, con có người trong lòng rồi!”

“Hả? Có người trong lòng rồi á?” Nói thật, mẹ Dụ nghe thấy câu này tuyệt nhiên không thấy vui. Bà rất hiểu giới thời trang, suốt một năm nay, bà không ngừng có một loại cảm giác, rằng con trai mình là…

Dụ Tinh Triết vừa mở miệng đã có chút hối hận. Nhưng lời đã nói ra, anh ta thầm nghĩ, quyết định comeout cho sớm!

Cố Béo không phải muốn hại anh ta sao? Vậy thì, mượn cái hại đó, ta đón gió bẻ măng vậy!

Dụ Tinh Triết "Con thích Cố Khê, bọn con đang hẹn hò!"

Mẹ Dụ "..."

51. Chương 51

Mẹ Dụ ngẩn ra một lúc mới hồi phục tinh thần "Con không muốn đi xem mắt thì thôi, sao phải nói mấy lời này dọa mẹ?"

Nếu như Dụ Tinh Triết nói mình thích một người đàn ông không rõ danh tính nào đó, mẹ Dụ sẽ lo lắng mà nghĩ: Thôi xong, thôi xong, hết hy vọng bế cháu rồi.

Thế nhưng... Người mà Dụ Tinh Triết nói, lại là Cố Khê...

Tiểu Cố là gay, bọn họ đã biết từ lâu, cũng đã thừa nhận anh.

Nhưng quan hệ giữa Cố Khê và Dụ Tinh Triết mấy năm nay vẫn luôn rất tệ. Cho dù, Dụ Tinh Triết có thích đàn ông thật, nó cũng không thể nào thích Tiểu Cố được! Nhất định là ngại bà lải nhải lắm điều nên mới nói vậy để chọc tức bà!

Dụ Tinh Triết hô to trong lòng: Mẹ, mẹ đúng là thông thấu hồng trần, chỉ là con mẹ nhất định phải tô đen đến cùng!

Anh ta nhìn về phía mẹ Dụ, ngừng một chút rồi nói "Nếu mẹ không tin, mẹ có thể đi hỏi Cố Khê. À, đúng rồi, dì Dạ cũng biết nữa."

Tim mẹ Dụ nhói lên, bà hỏi "Sao An An cũng biết?"

Dụ Tinh Triết đáp "Không cẩn thận bị dì ấy phát hiện. Nếu không phải bị dì biết, con cũng không định nói với mẹ."

Mẹ Dụ lúc này triệt để ngẩn người.

Dụ Tinh Triết đứng dậy ra ngoài, nhìn thì như cho mẹ thời gian bình tĩnh suy nghĩ, nhưng trên thực tế lại là bản thân muốn ra ngoài thông đồng tin tức trước một bước.

Anh ta gọi điện cho Cố Khê thông báo "Tôi comeout rồi."

Cố Khê huýt sáo "Giỏi, nhưng cũng không cần nói với tôi đâu, vì tôi đâu có care."

Dụ Tinh Triết khà khà cười "Tôi nói với mẹ tôi là tôi thích anh, đang hẹn hò với anh."

Cố Khê "!!!"

Dụ Tinh Triết trộm vui vẻ "Dù gì chúng ta cũng diễn trước mặt dì Dạ rồi, anh đừng lãng phí, diễn tiếp đi, tiền đồ tươi sáng của tôi sau này hãy đang trông chờ vào anh đó."

Cố Khê bùng nổ "Mẹ nó, sao cậu không đi chết đi!"

Dụ Tinh Triết bất ngờ hạ nhỏ giọng, dịu dàng nói "Không sao, cho dù ba em có đánh chết em, em cũng nhất định phải nói cho ông biết là em thích anh."

Cố Khê "…" Mẹ! Tự nhiên thấy thương Dạ Sâm quá đi! Lúc cậu ta giúp mình diễn xuất hẳn cũng là cảm giác muốn sởn hết da gà lên như thế này?

Trong bệnh viện.

Dạ Sâm bình tĩnh nói với đi chết đi "Nhiệm vụ này tôi không làm!"

Có 1 điểm sinh mệnh thôi, khinh ông đây nghèo chắc!

Giúp Nhậm Cảnh tắm? Giúp kiểu gì? Hơn nữa, hiện giờ cả hai hãy còn đang ở trong bệnh viện, Nhậm Cảnh vừa truyền nước xong, người vẫn đang sốt, tại sao lại phải tắm!

Dạ Sâm cảm thấy mình không thể để tiền tài mê hoặc, nhất định phải thấu hiểu bản chất bỏ bom của nhiệm vụ này, không nên chỉ vì có 1 điểm sinh mệnh mà khom lưng quỳ gối!

Đi chết đi tận chức tận trách khuyên nhủ "Tuy bây giờ cậu đang có 7 điểm sinh mệnh, nhưng đừng nói tôi không nhắc nhở cậu, chỗ điểm này còn chưa đủ cho cậu chết hai lần đâu."

Dạ Sâm "…" Câu này, sao lại khó nghe thế cơ chứ!

Đi chết đi nói tiếp "Cậu lại còn muốn cho ba mẹ anh chị em họ điểm sinh mệnh… Bọn họ không giống ông nội, trẻ tuổi như vậy, 10 điểm sinh mệnh không có đủ nha."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi "Phải học cách nhìn xa trông rộng chút đi bảo bối, chứ nhỡ mà ngày nào đó không có nhiệm vụ nữa thì sao?"

Không có nhiệm vụ vẫn trừ điểm sinh mệnh, hai hôm vừa rồi, Dạ Sâm cũng vì thế mà bị trừ mất 2 điểm.

Đi chết đi vừa nói như vậy, Dạ Sâm liền lo lắng. Đúng là cậu không nên từ bỏ bất kì một cơ hội kiếm điểm sinh mệnh nào.

Không thể đề cập đến từ giúp, cậu rốt cuộc phải làm sao mới có thể thuần khiết kiến nghị Nhậm Cảnh đi tắm bây giờ?

Nghĩ kiểu gì cũng giống như mình đang gây chuyện!

Dạ Sâm không yên lòng gọt táo, thế mà lại gọt tốt một cách bất ngờ, quả táo tươi ngon mọng nước nhìn là muốn ăn.

Dạ Sâm thu hồi suy nghĩ, dùng dao cắt nhỏ ra để tiện cho Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh ăn một miếng rồi nói "Ngọt thật."

Câu này khiến tâm trạng Dạ Sâm tốt hơn rất nhiều. Cậu đáp "Đúng chưa! Bổ sung vitamin C và đường, cảm mạo nhất định sẽ khỏi nhanh thôi."

Nhậm Cảnh hỏi cậu "Em có muốn ăn không?"

Dạ Sâm có chút thèm, nên cầm một miếng lên cắn. Nước táo tràn ra trong miệng, cậu vui vẻ khen "Đúng là ngọt thật đấy."

Nhậm Cảnh nhìn cậu, thầm nghĩ bộ dáng này của cậu còn ngọt hơn cả táo, sau đó không nhịn được cúi đầu cười cười, đáy mắt tràn ngập mật đường.

Dạ Sâm cắt tiếp một miếng cho Nhậm Cảnh.

Một quả táo to, hai người chia nhau ăn hết. Ăn xong, Dạ Sâm hỏi "Anh có muốn ăn nữa không?"

Nhậm Cảnh thực ra định nói thôi, nhưng nhận ra Dạ Sâm vẫn muốn ăn, nên đáp "Có."

Dạ Sâm nhanh chóng gọt tiếp quả thứ hai.

Hai người cũng chẳng làm gì đặc biệt, chỉ là cứ vậy, ăn táo, nói chuyện, thời gian cũng qua gần một tiếng đồng hồ.

Thuốc tiêm lúc nãy bắt đầu phát huy tác dụng khiến Nhậm Cảnh đổ mồ hôi. Đây cũng là điềm báo chứng tỏ anh hạ sốt.

Ban đầu, Dạ Sâm không những không để ý mà còn dém chăn cho Nhậm Cảnh, dặn dò "Phải đắp kín chăn, đừng để cảm nữa."

Nhậm Cảnh nằm im không giãy.

Cậu nhìn anh một lúc mới chậm chạp phát hiện "Anh đổ mồ hôi sao?"

Đâu chỉ đổ mồ hôi? Nhậm ảnh đế giống như đang ngâm mình trong nước luôn ý chứ! Dính dính khó chịu chết đi được.

Dạ Sâm vội nói "Vậy tức là hạ sốt rồi! Sao, anh có thấy khá hơn chưa?"

Nhậm Cảnh chịu đựng cảm giác dính dớp, thành thật nói "Khá hơn nhiều lắm rồi, táo đúng là có tác dụng."

"…" Dạ Sâm ngượng ngùng "Là nhờ truyền nước đấy chứ."

Mắt thấy hai người lại sắp sửa anh anh em em, đi chết đi lên tiếng nhắc nhở "Cơ hội tốt, mau đưa Nhậm Cảnh đi tắm đi."

Dạ Sâm "Ờ ha!"

Trái tim ông bố già của đi chết đi thực muốn vỡ tan đầy đất!

Dạ Sâm "vô cùng tự nhiên" hỏi Nhậm Cảnh "Anh có muốn đi tắm không?"

Nhậm Cảnh có phần do dự.

Dạ Sâm nói "Anh yên tâm, phòng bệnh này có nhà tắm riêng không tệ đâu."

Nhậm Cảnh thực sự không nhịn được cho đến khi về nhà. Anh cũng muốn mau chóng tắm rửa thay quần áo, chứ cả người đầy mồ hôi khiến anh khó chịu vô cùng.

Dạ Sâm vẫn hơi lo lắng. Tuy nói Nhậm Cảnh muốn tắm, nhưng cậu làm sao mới có thể theo tắm giúp anh đây?

Dù gì, Nhậm Cảnh cũng chỉ bị cảm thôi, chứ không phải tình trạng không động không đậy được.

Nhậm Cảnh nhìn Dạ Sâm, Dạ Sâm mất tự nhiên giục "Anh mau, mau đi đi."

Nhậm Cảnh tâm tình khá tốt nói "Anh sẽ tắm xong nhanh thôi." Anh biết Dạ Sâm sẽ đợi anh bên ngoài.

Dạ Sâm nhìn Nhậm Cảnh xuống giường, đến gần nhà tắm mà lo lắng không yên. Làm sao đây? Làm sao mới có thể "đương nhiên" giúp anh tắm đây?

Đi chết đi cũng lo muốn chết: Các người có thấu hiểu tâm trạng của người cha già nuôi lớn thằng con ngu ngốc là như thế nào hay không!

Cửa phòng tắm đóng lại, Nhậm Cảnh biến mất khỏi tầm nhìn của Dạ Sâm.

Dạ Sâm bồn chồn tự hỏi: Vào? Không vào? Vào hay không vào đây!

Đi chết đi hận bản thân mình không có thể xác, chứ có, nó nhất định đá thẳng Dạ Sâm vào trong.

"Nếu cậu còn không nhanh lên là anh ta tắm xong luôn đấy. Đến lúc đó, cậu sẽ không còn cơ hội đâu!"

Dạ Sâm lề mề lê bước lên phía trước. Ai không biết còn tưởng cậu đang nhảy Waltz…

Đi chết đi đảo mắt, cấp thêm động lực mạnh mẽ "Quên không bảo cậu, nhiệm vụ tùy cơ không thể từ bỏ, cậu mà không làm, thì nó vẫn cứ nằm chình ình ở đó."

Dạ Sâm trợn mắt "Ý gì?"

Đi chết đi "Ý là, cậu không làm nhiệm vụ tùy cơ này, nhiệm vụ tùy cơ mới sẽ không đến cho cậu kiếm điểm nữa đâu!"

Thế thì lỗ quá rồi! Dạ Sâm cuống quýt.

Điểm thưởng của nhiệm vụ hàng ngày dùng để trừ hàng ngày, nếu cậu mà muốn tích điểm, thì nhiệm vụ tùy cơ chính là nguồn thu nhập chính. Sau này mà không có nhiệm vụ tùy cơ nữa, thì khác nào chặt đứt con đường tài lộc của cậu chứ!

Không chờ nữa!

Dạ Sâm phấn chấn, bước về trước một bước dài, mở cửa phòng tắm.

A… Không khóa?

Nhậm Cảnh đứng trong phòng tắm, vừa cởi được cái áo thì nghe tiếng mở cửa. Anh xoay người…

Dạ Sâm vừa nhìn đầu óc liền nổ tung.

Vóc, vóc, vóc người này…

Dạ Sâm không biết phải dời mắt đi đâu.

Nhậm Cảnh ngược lại khá là bình tĩnh hỏi "Có chuyện gì vậy?"

Chuyện gì? Chuyện "em giúp anh tắm" lòng vòng bên mép Dạ Sâm tắm trăm vòng vẫn không dám bật ra.

Nhậm Cảnh nhìn cậu không rời, Dạ Sâm hé hé miệng "Em… Em thử độ ấm giúp anh."

Đi chết đi và Nhậm Cảnh "…"

Dạ Sâm nói xong liền thấy mình thực ngốc. Thử cái rắm chứ mà thử! Tắm vòi hoa sen thì có cái quái gì cần thử? Hơn nữa, Nhậm Cảnh cũng không phải không động được, cần cậu đến thử độ ấm giúp sao?

Nhưng lời đã nói ra, mình lại bỏ chạy thì chắc càng ngốc hơn?

Dạ Sâm đỏ ửng mặt, mắt đảo láo liêng, tay chân luống cuống khiến người nhìn mà yêu.

Giọng Nhậm Cảnh khàn khàn "Anh tự làm cũng được." Anh không dám để Dạ Sâm tiếp tục ở lại đây nữa, quá kích thích tinh thần!

Nhưng Dạ Sâm không muốn ra! Cậu chấp nhất nói "Để, để em… Lỡ như nhiệt độ nước không đúng, anh sẽ lại cảm mất."

Nhậm Cảnh vậy mà lại tin cái lí do gượng ép này!

Dạ Sâm càng đi tới, trong lòng càng khấn trương. Nhậm Cảnh cao quá! Lúc anh mặc quần áo nhìn không rõ, giờ cởi ra mới thấy, thật là hâm mộ quá đi, dáng người sao lại đẹp thế cơ chứ!

Tâm tư của Dạ Sâm tản ra, đã tản đến lần hai người thân mật hôm đó.

Tuy rằng rượu say, nhưng cái gì cần nhớ, cậu đều nhớ kỹ.

Cậu nhớ, bản thân mình đã dùng sức ôm lấy anh như thế nào, nhớ mình bị anh làm đến choáng váng như thế nào…

Á, dừng dừng dừng! Không được nghĩ nữa!

Dạ Sâm cứ loạng chà loạng choạng như thế mà đi tới trước vòi sen… Thử độ ấm kiểu gì nhỉ? À, phải mở vòi để nước chảy ra trước đã.

Ừm… Bên trái là nóng bên phải là lạnh, để vòi ở tầm giữa là thích hợp nhất.

Đúng, thích hợp…

Dạ Sâm cứ nghĩ mình đã tính đâu vào đấy, thế nhưng, cậu đã quên mất một chuyện hết sức quan trọng.

Đó là… Vòi hoa sen có ba nhánh! Một nhánh trên đầu, một nhánh cầm tay cài ở bên cạnh, còn một nhánh là vòi nước chảy xuống. Đương nhiên là cũng có chốt mở dùng để biểu thị xem chủ nhân muốn dùng nhánh nào.

Mà lúc này, chốt mở đó, không nghi ngờ gì, đang chỉ lên phía trên.

Nếu Dạ Sâm cứ thế mà bật nước…

Nhậm Cảnh nhắc cậu “Cẩn thận…”

Nhưng anh chỉ vừa mới nói được hai chữ, tay Dạ Sâm đã run run đẩy van bật.

Dòng nước ào ào trút xuống, Dạ Sâm khô ráo nháy mắt biến thành Dạ Sâm chuột lột!

Cậu ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn Nhậm Cảnh.

Hai mắt Nhậm Cảnh tối đen.

Đi chết đi bất lực: Thằng con này sớm muộn gì cũng tắm rửa sạch sẽ tự mình dâng mình lên giường cho sói!

Hôm nay, Dạ Sâm mặc một chiếc áo phông đơn giản màu trắng, lúc này bị dính nước, áo cậu ướt hết cả. Cái áo vốn rộng rãi bám chặt vào cơ thể.

Bờ vai gầy yếu, eo lưng thon nhỏ, cộng thêm cái thứ hồng hồng như ẩn như hiện trước ngực…

Bộ dáng này thậm chỉ còn mê người hơn cả không mặc gì!

Dạ Sâm bị sự ngu ngốc của chính mình làm cho muốn khóc. Hu hu, thực muốn kiếm cái lỗ nào chui luôn xuống cho rồi!

Đáng tiếc, cậu còn chưa kịp động, Nhậm Cảnh đã chủ động bước tới, áp cậu lên tường hôn.

52. Chương 52

Đây là một nụ hôn tương đối nóng bỏng.

Trước đây, Nhậm Cảnh vẫn luôn coi Dạ Sâm là bảo bối, cho dù bụng đầy tình ý, biểu hiện ra ngoài vĩnh viễn là dịu dàng, kiềm nén vì sợ làm cậu sợ hãi.

Nhưng nụ hôm ngày hôm nay lại tràn ngập hơi thở tình dục. Trong hơi nước mông lung, một Nhậm Cảnh đã cởi bỏ áo trên và một Dạ Sâm ướt sũng không chỉ dính chặt lấy môi nhau mà còn cả thân thể của nhau.

Dạ Sâm không biết phải thở như thế nào cho đến tận khi Nhậm Cảnh buông cậu ra, kết quả do thở sâu quá gấp, cậu đã bị sặc.

Sau khi nghe thấy một trận khù khụ khù khụ, Nhậm Cảnh mới như tỉnh mộng vỗ lưng cho Dạ Sâm, khó nén ảo não hỏi “Em ổn chứ?”

Dạ Sâm ho chảy cả nước mắt, nhưng vẫn khoát tay nói “Không… Không sao.” Âm thanh giống như mang theo tiếng nức nở.

Nhậm Cảnh đau lòng không chịu được. Vốn dĩ, anh chỉ sợ lây cảm mạo cho cậu, giờ thì hay rồi, sợ cậu bị cảm lạnh luôn. Đúng là muốn đập chết chính mình mà!

“Em mau thay quần áo đi, không cảm lạnh đấy.” Anh giục Dạ Sâm.

Dạ Sâm buồn bực, đã đến nước này rồi, cậu mà đi thì khác nào mất trắng…

Nhưng mặt dày ở lại…

Dạ Sâm nhìn nơi nào đó cương cứng của Nhậm Cảnh… Cả cái đang đứng thẳng tăm tắp luôn!

Đi chết đi bắt đầu đưa ra mấy chủ ý xấu xa “Thừa dịp đang sức sống bừng bừng, hai người mau tranh thủ tới một hiệp, xong rồi tha hồ tắm giúp nhau.”

Dạ Sâm “…”

Chưa đợi cậu kịp nghiêm túc nghiên cứu vấn đề này, Nhậm Cảnh đã buông cậu ra, rồi lấy khăn phủ lên cho cậu, nói “Em vẫn nên tắm qua đi, anh ra ngoài tìm cái gì đó cho em mặc.”

Ban đầu vốn dĩ anh là người muốn tắm, thế mà bây giờ lại đổi người…

Dạ Sâm thấy Nhậm Cảnh sắp sửa ra ngoài, quýnh lên hỏi “Không phải anh cũng muốn tắm à?”

Nhậm Cảnh “…”

Giọng Dạ Sâm run run “Chúng… Chúng ta… Chúng ta tắm cùng đi.”

Cậu vừa nói xong, phòng tắm liền lặng ngắt như tờ.

Sau khi sự trầm mặc lên đến đỉnh điểm, Nhậm Cảnh cười khổ “… Anh sợ anh không kiềm chế được.”

Dạ Sâm “!!!”

Nhậm Cảnh hít sâu, chậm rãi nói “Anh sợ… Anh sẽ không kiềm chế được mà làm ra một số chuyện không nên làm.”

Dạ Sâm cảm thấy bản thân hẳn có thể chui thẳng xuống đất rồi sống luôn dưới đấy khỏi lên trên nữa cũng được!

Âm thanh của Nhậm Cảnh vừa dịu dàng vừa lưu luyến, trong tiếng nước rơi tí tách, cứ như hóa thành mưa rơi ngấm vào tim Dạ Sâm “Sâm Sâm, anh hy vọng, có thể ở thời điểm tốt nhất, ở nơi tốt nhất… Cẩn thận

yêu thương em."

Loại cảm giác được người yêu thương quý trọng này…

Dạ Sâm thực sự là cảm động đến không nói nổi thành lời.

Đi chết đi tức giận. Với cái tiến độ của hai tên này, đến con cũng nên có rồi mà sao lại không chịu làm một phát đi cơ chứ!

Không được, không thể bỏ qua được! Đi chết đi lên tiếng nhắc nhở "Nhiệm vụ, nhiệm vụ, nhiệm vụ tắm rửa!"

Dạ Sâm quay đầu, tức giận gào lên "Không làm được!!!!"

Đi chết đi "…"

Nhậm Cảnh đi ra ngoài, Dạ Sâm tắm xong trùm khăn đi ra.

Đồng chí Dương Sâm làm việc vô cùng đáng tin, quần áo chưa chi đã dọn xong, Dạ Sâm chỉ cần thay là được.

Nhậm Cảnh nói "Anh đi tắm." Rất tâm lí mà chừa lại khoảng trống cho Dạ Sâm thay đồ.

Dạ Sâm chầm chậm mặc quần áo, mặc xong, cậu mới bất ngờ nhận ra mình đã mang cả chai dầu gội đầu ra ngoài.

Có lẽ là do cậu quá căng thẳng, cho nên mới không phát hiện nó bị cuộn vào với khăn tắm.

Dầu gội đầu là loại chai nhỏ, rất nhỏ, cho nên, có vô tình cầm ra cũng không dễ ý thức.

Nhưng mà… Cậu cầm ra thì Nhậm Cảnh dùng gì?

Dạ Sâm băn khoăn, có nên đưa vào không? Quả nhiên vẫn là nên đưa vào chứ nhỉ?

Không sao… Dạ Sâm tự nhủ, cậu không làm nhiệm vụ tắm rửa, cậu chỉ đưa dầu gội mà thôi…

Dạ Sâm hít sâu, rốt cuộc gõ cửa phòng tắm.

Bên trong không có tiếng đáp lại, Dạ Sâm chủ động gọi "Nhậm Cảnh, em không cẩn thận cầm cả dầu gội ra ngoài, em đưa vào cho anh nhé…" Chất giọng nho nhỏ, khiến cho Nhậm Cảnh đang bốc hỏa toàn thân đã nóng lại càng nóng.

Nhậm Cảnh chưa kịp mở miệng, cửa đã từ từ hé ra, Dạ Sâm ló đầu vào.

"Em… Em để đây cho anh nè."

Nói xong, Dạ Sâm định bỏ chạy lấy người. Nhưng ngay trước khi cậu bỏ chạy 0,1 giây, đi chết đi thốt lên "Ồ, có người đang tắm nước lạnh kìa."

Tắm nước lạnh á?

Dạ Sâm ngẩng phắt đầu lên, quả nhiên thấy nước chảy ra từ vòi hoa sen không hề bốc nhiệt.

Nhậm Cảnh đang cảm, lại còn sốt, tại sao lại tắm nước lạnh!

Dạ Sâm nôn nóng bước tới giơ tay ra thử.

Lạnh quá!

Dạ Sâm vội rút tay về, tức giận nhìn Nhậm Cảnh trách cứ "Sao anh lại tắm nước lạnh!"

Nhậm Cảnh cúi gằm mặt, lí nhí "Nước lạnh cũng còn không có tác dụng kìa."

Dạ Sâm theo tầm mắt của anh nhìn xuống, thấy tên nhóc đang phấn chấn đứng thẳng, cả người liền ngốc ra.

Vậy là… Anh đang hạ hỏa ư?

Cái này… Cái này…

Nhậm Cảnh giục cậu "Em mau ra ngoài đi, anh tắm nước lạnh một chút là ổn."

Ổn cái rắm! Ốm nặng hơn thì có!

Nhưng Nhậm Cảnh có vẻ sẽ không nghe lời. Dạ Sâm ngừng một chút suy nghĩ, sau đó bất ngờ nói "Để em giúp anh."

Nhậm Cảnh nháy mắt cứng còng cả người.

Dạ Sâm đỏ mặt "Em… Em dùng tay… Giúp anh."

Nhậm Cảnh ngây ngẩn một lúc mới chậm rãi đáp "Ừ…"

Thẳng đến khi tay Dạ Sâm đau rát, Nhậm Cảnh ra sức hôn cậu, vấn đề mới được giải quyết.

Trên người Dạ Sâm lại ướt đẫm, thế nhưng cậu thực sự không đợi nổi nữa, để làm ra chuyện này, cậu gần như đã dùng hết dũng khí cả nửa đời qua!

Tuy rằng nhiệm vụ tắm giúp Nhậm Cảnh đã gần trong gang tấc, nhưng cậu thực sự không làm nổi nữa, thực sự không nổi!

Cậu vội vã bỏ chạy, trăm triệu lần không ngờ chính là, vào thời điểm này, âm thanh của đi chết đi lại vang lên "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ tùy cơ, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm "…"

Cái quỷ gì vậy? Sao lại hoàn thành? Cậu đâu có tắm giúp Nhậm Cảnh đâu?

Đi chết đi đảo mắt "Cậu nghĩ thế nào mới được coi là tắm?"

Dạ Sâm nghĩ một lúc đáp "Hỗ trợ kì lưng?"

Đi chết đi "Thì cậu kì thật mà…"

Dạ Sâm mơ hồ cảm nhận được nửa câu sau sẽ không phải ý gì hay ho, quả nhiên nghe đi chết đi đê tiện nói "Không phải cậu vô cùng vô cùng chân thành kì giúp Nhậm Đại Cảnh sao?"

Dạ Sâm "!!!"

Cái đồ hệ thống rác rưởi đáng chết này!

Tuy rằng cậu rất muốn đập tan cái hệ thống này, nhưng nhiệm vụ thôi thì hoàn thành thế cũng được, chí ít cũng không làm lỡ cơ hội kiếm tiền trong tương lai của cậu.

Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm, có gì đó đột nhiên lướt qua óc cậu. Cậu nghiêm mặt hỏi đi chết đi "Tôi nhớ,

lần trước, hình như cậu bảo tôi là nhiệm vụ tùy cơ sẽ đổi mới hàng ngày mà?"

Đi chết đi "…"

Dạ Sâm bùng nổ "Mẹ nó, cậu lại lừa tôi!"

Đi chết đi "Ngại quá, vừa này đường truyền có vẻ không tốt…"

Dạ Sâm thật muốn một phát tát chết cái tên khốn khiếp này!

Sau lần đó, Nhậm Cảnh lại sốt.

Không sốt mới là lạ! Vừa hạ sốt đã đua đòi tắm nước lạnh, không sốt chết anh ta đã là ông trời thương tình lắm rồi!

Dạ Sâm một mực ở bên chăm sóc Nhậm Cảnh không rời.

Đến ngày hôm sau, nhiệm vụ đúng hạn xuất hiện. Là một nhiệm vụ tương đối đơn giản: Kể chuyện cười cho Nhậm Cảnh nghe, làm anh vui.

Đối với những người khác mà nói, điều này có vẻ khó vì Nhậm Cảnh là người nặng tâm tư, không dễ hài lòng.

Nhưng đổi lại là Dạ Sâm, thì trăm phần trăm là đề cho không. Đừng nói là khể chuyện cười, chỉ cần cậu ở trước mặt anh thôi, anh cũng đã vui như hoa nở trong lòng luôn rồi.

Thế là, lại thêm một nhiệm vụ không hiểu sao lại hoàn thành.

Hôm sau của hôm sau, nhiệm vụ tiếp tục là một đề cho không: Chụp ảnh cũng Nhậm Cảnh.

Dạ Sâm cầm điện thoại, tách tách ấn hai cái, chụp ra một bức hình chung đẹp trai ngất trời.

Nhậm Cảnh hỏi "Em gửi cho anh được không?"

Dạ Sâm đáp "Được." Cậu vừa gửi xong, đi chết đi liền tuyên bố nhiệm vụ tùy cơ "Up ảnh chụp chung lên mạng bạn bè." [Nguyên văn – vòng bạn bè: Dạng bảng tin của Wechat.]

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi biết nhiệm vụ này rất đơn giản, cho nên giả bộ nói "Từ bỏ cũng được, dù sao, ngày mai cũng có cái mới mà."

Dạ Sâm "Cút!!!"

Cậu thoải mái up ảnh, rồi ghi kèm dòng cap "Phim mới hợp tác cùng Nhậm ảnh đế, hy vọng thu được thành tích tốt."

Tinh tinh, nhiệm vụ hoàn thành. Thực đơn giản! Dạ Sâm bây giờ cũng coi như một người giàu kha khá rồi ấy chứ.

Tuy nói thì nói thế, nhưng mạng bạn bè của Dạ Sâm vẫn hơi bị bùng nổ một chút. Trong đám bạn bè, tên nào tên ấy đều là: kinh ngạc rớt hàm!

Chỉ có Thái Hậu là biểu tượng like.

Thái Hậu hãy chưa biết bộ phim mới mà Dạ Sâm nói là một bộ phim đồng tính, cứ nghĩ là bộ của Cố Khê.

Chiều ngày thứ ba, Nhậm Cảnh đã hoàn toàn khỏi bệnh. Anh hỏi Dạ Sâm "Tối mình cùng ăn tối nhé?"

Dạ Sâm đáp "Được, để em đặt chỗ!" Phải bồi bổ thật tốt cho Nhậm Cảnh mới được, dù sao anh cũng đã ốm lâu như vậy.

Hai người ra ngoài, đi thẳng đến nhà hàng.

Tối thứ bảy nên khách khứa khá đông. Nhậm Cảnh không hề né tránh mà đi cùng Dạ Sâm lên lầu.

Đây là cùng nhau quay phim cho nên có ăn chung một bữa cũng là chuyện hết sức bình thường, bị chụp lại, thì coi như tuyên truyền trước cho phim vậy.

Lúc vào thang máy, do chỉ có hai người, nên Nhậm Cảnh đưa tay sang nắm lấy tay Dạ Sâm.

Dạ Sâm vừa xấu hổ vừa thích thú, ngoan ngoãn để anh nắm.

Cậu càng ngoan, Nhậm Cảnh càng thích, khó nhịn ghé sát vào hôn lên trán cậu.

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra. Mặc dù cách rất xa, nhưng Thẩm Gia Trạch vừa liếc mắt đã nhìn thấy Dạ Sâm, đồng thời nhìn thấy hành động nắm tay, hôn hôn đàn ông của cậu.

53. Chương 53

Quan trọng là người đàn ông kia không phải Cố Khê!

Dạ Sâm đã thân mật với một người khác trong thang máy!

Thẩm Gia Trạch lập tức cho rằng Dạ Sâm phản bội Cố Khê.

Nếu là trước đây, có lẽ cậu ta đã ngay lập tức xông ra đánh cho đôi "tiện nam" kia răng rơi đầy đất, nhưng giờ, cậu ta chỉ nắm chặt nắm tay, đứng yên tại chỗ.

Cửa thang máy vừa mở, Nhậm Cảnh liền buông tay Dạ Sâm. Dạ Sâm cả mặt đỏ bừng, ánh nhìn lảng tránh.

Hai người không nắm tay, cũng không làm ra chuyện gì quá đáng, nhưng phàm là người nhìn qua, ai cũng có thể thấy được bầy không khí tràn ngập mùi vị tình yêu giữa bọn họ.

Thẩm Gia Trạch bình tĩnh đi theo nhóm người hợp tác bước vào nhà hàng.

Thú vị là vị trí bàn ăn của bọn họ cách nhau không xa. Tuy ở giữa có một chậu hoa ngăn cách, nhưng nếu muốn thì vẫn có thể nhìn thấy đối phương.

Thẩm Gia Trạch quan sát Dạ Sâm, còn Dạ Sâm lại hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của cậu ta.

Thời chưa có yêu, Dạ Sâm thực ra cũng là một người cẩn thận tỉ mỉ. Cơ mà giờ này khắp đầu cậu đều là Nhậm Cảnh Nhậm Cảnh, làm sao nhìn thấy những thứ khác nữa chứ?

Do đang ở nơi công cộng nên Dạ Sâm và Nhậm Cảnh không có bất kì hành vi "kiếm scandal" nào, chỉ nghiêm túc ăn cơm.

Nhưng Thẩm Gia Trạch lại bắt được không ít chi tiết nhỏ.

Cảm giác giữa người yêu và bạn bè rất khác nhau.

Ánh mắt kia, khóe miệng không thu được ý cười kia, còn tự cho là bản thân giấu giếm rất khá, thực ra đã sớm làm bại lộ những ngọt ngào một cách không thể nghi ngờ…

Dạ Sâm cực lực tỏ ra bình tĩnh, thản nhiên. Đương nhiên, cậu chẳng phải vì Thẩm Gia Trạch gì đó mà chỉ

vì cậu lo đang ở nơi công cộng, nếu cậu không cẩn thận sẽ mang đến phiền phức cho Nhậm Cảnh.

Có điều, với cái diễn xuất của cậu, cả giới giải trí đã công nhận là âm trăm điểm, không diễn còn đỡ, chứ diễn rồi á… Giả muốn chết!

Lão Nhậm nhìn bảo bối nhà mình như vậy, trái lại lại thấy dễ thương khó nhịn khiến cho bản lĩnh diễn xuất xuất thần đến cuối cùng vẫn hơi hơi bị rò rỉ ra tí teo.

Cái này rơi vào trong mắt Thẩm Gia Trạch chính là: Đôi "tiện nam" yêu đương vụng trộm cho dù có cố gắng giấu diếm tất thảy mọi người thì cũng không giấu được tuệ nhãn của cậu ta!

Dạ Sâm và Nhậm Cảnh vừa ăn vừa ngọt ngào. Thẩm Gia Trạch thì chẳng biết mình đã ăn gì, hay đối tác đang nói nhảm gì.

Cho đến khi bữa cơm kết thúc, Dạ Sâm và Nhậm Cảnh đứng dậy rời đi…

Thẩm Gia Trạch cũng gần như đứng phắt dậy.

Ông chú hói đầu ngồi đối diện cậu ta giật mình gọi "Giám đốc Thẩm?"

Thẩm Gia Trạch nghiêm mặt nói "Giám đốc Vương cứ từ từ dùng bữa, tôi có chút chuyện, xin phép đi trước."

Giám đốc Vương cả đầu đầy dấu chấm hỏi: Đâu có nghe Thẩm Gia Trạch có bạn gái đâu ta? Sao cái mặt cứ như là người bị cắm sừng chuẩn bị đi bắt gian vậy???

Thẩm Gia Trạch ấn thang máy xuống đến tầng hầm đỗ xe.

Vừa xuống đến nơi, cậu ta đã tức giận siết chặt nắm đấm.

Mẹ nó, còn dám hôn!

Dạ Sâm nhìn thì có vẻ ngoan ngoãn đáng yêu, vậy mà không ngờ, lại là cái loại cặn bã như thế!

Sao Cố Khê lại cố tình đi thích cái tên trong ngoài bất nhất như vậy chứ!

Tối nay, Thẩm Gia Trạch đúng là bị tức đến no.

Dạ Sâm không hề hay biết, chỉ cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Hẹn hò nha, không muốn vui cũng khó à.

Sau khi ăn tối xong, thời gian hãy còn khá sớm, cho nên Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm "Em có muốn đi xem phim không?"

Dạ Sâm vội đáp "Muốn." Vừa hay bộ phim lần trước của Cố Khê đang chiếu, bọn họ có thể đi ủng hộ phòng vé.

Nhậm Cảnh thắt dây an toàn cho cậu. Dạ Sâm không nhịn được hôn lén anh một cái.

Nhậm Cảnh nhìn cậu mỉm cười. Thế là, Dạ Sâm lại hôn anh một cái.

Cuối cùng, Dạ Sâm bị Nhậm Cảnh đè lại làm một nụ hôn tiêu chuẩn đến khi đỏ bừng cả mặt.

Hôn xong, Dạ Sâm chột dạ lo lắng "Liệu có bị ai thấy không?"

Nhậm Cảnh đáp "Không có ai đâu, yên tâm đi."

Kỳ thực có mà, có một người đang tức đến mức muốn phát điên kia kìa!

Cảnh này không phải rất quen sao? Mới mấy hôm trước, Dạ Sâm hãy còn hôn Cố Khê y như vậy, ai ngờ hôm nay cậu ta đã vội làm thế với một người đàn ông khác!

Dạ Sâm à Dạ Sâm, trước đây, tôi đã thật sự không nhận ra anh lại rác rưởi như vậy!

Nhìn chiếc xe nghênh ngang rời đi, giám đốc Thẩm không cam tâm đuổi theo. Cậu ta cảm thấy, hai người này kiểu gì cũng đi thuê phòng.

Nếu thế thật… Thì cậu ta sẽ không nhịn nữa!

Kết quả, cả hai không đến khách sạn mà lại đến rạp chiếu phim.

Thẩm Gia Trạch không vào mà đứng ngoài nhìn tên phim, nhất thời đã tức lại càng tức.

Dạ Sâm sao lại không biết xấu hổ mà đi xem phim của Cố Khê cơ chứ? Sao cậu ta lại không biết xấu hổ mà đi xem phim của Cố Khê cùng với một người đàn ông khác cơ chứ?

Đúng là một sự xỉ nhục to lớn!

Dạ Sâm bao hết rạp, thứ nhất là để ủng hộ phòng vé cho lão Cố, thứ hai là để che chắn thân phận cho Nhậm Cảnh.

Cả phòng chiếu to lớn nhất thời chỉ còn lại hai người, Dạ Sâm nghĩ mà căng thẳng.

Đương nhiên, sau khi tắt đèn, bọn họ cũng ngồi hết sức quy củ, vì trong phòng có camera mà.

Hai người ở trong bóng tối nắm tay nhau, chỉ là nắm tay thôi, với cả hơi dựa sát lại gần nhau, ngọt ngào thưởng thức bộ phim.

Phim của Cố Khê càng ngày càng tinh tế, tình cảm không còn âm u như những ngày mới đầu mà đang dần chuyển sang khuynh hướng ấm áp tươi mới, hình tượng nhân vật nam nữ chính hỗ trợ nhau làm rung động lòng người.

Không cần phải phô bày lộ liễu bản chất của tình yêu. Mà là thể hiện được ra tính tích cực của tình yêu là tiếp thêm động lực cho những người tuyệt vọng, tiếp thêm ấm áp cho những người mệt mỏi, là khiến cho hai trái tim xa lạ hòa vào cùng một nhịp đập.

Bộ phim này rất thích hợp với Nhậm Cảnh và Dạ Sâm.

Hai người xem xong, cảm giác trong lòng thực ngọt ngào.

Tâm trạng Dạ Sâm tốt, vung tay bao liền một lúc năm mươi rạp.

Thẩm Gia Trạch yên lặng quan sát thấy thế tức giận: Đây là do chột dạ sao? Cảm thấy bản thân phản bội Cố Khê nên muốn dùng cách này để bù đắp? Dạ Sâm rốt cuộc coi Cố Khê là gì?

Thẩm Gia Trạch dù tức muốn phát điên, vẫn không quên tiếp tục "theo dõi".

Điều khiến cậu ta "vui mừng" chính là cả hai không có đến khách sạn. Nhậm Cảnh tiễn Dạ Sâm về trước cửa, hai người ở trong xe đẩy đưa một hồi lâu, chờ khi Dạ Sâm bước ra, cánh môi đã đỏ ửng, hai mắt ngập nước, vừa nhìn liền biết có chuyện gì.

Nhậm Cảnh nói "Anh về đây."

Dạ Sâm gật gật đầu, âm thanh mềm mại "Trên đường lái xe chậm một chút."

Nhậm Cảnh mỉm cười "Ừ."

Dạ Sâm lưu luyến "Ngày mai…"

Nhậm Cảnh "Mai anh lúc nào cũng rảnh."

Làm sao mà lúc nào cũng rảnh được? Chỉ là đối với Dạ Sâm, Nhậm Cảnh lúc nào cũng rảnh mà thôi.

Dạ Sâm cong cong khóe miệng, nhỏ giọng "Nói sau đi."

Nhậm Cảnh không chịu đi nói "Em lên lầu trước đi."

Dạ Sâm "Chờ anh đi rồi em lên."

Nhậm Cảnh "Nhìn em lên, anh mới yên tâm."

Dạ Sâm nhì nhèo một lúc.

Nhậm Cảnh giục "Nhanh lên, đừng để bị ai chụp được."

Điều này tương đối quan trọng, Dạ Sâm không thể làm gì khác ngoài lưu luyến không rời lê bước "Em lên nhé?"

Nói nói, chân chỉ rê được khoảng chừng năm centimet.

Nhậm Cảnh khẽ cười lắc đầu. Anh mở cửa xe, đi xuống vòng sang phía cậu.

Dạ Sâm tròn mắt.

Nhậm Cảnh đỡ cổ cậu, nghiêng đầu hôn.

Dạ Sâm không dám động, để yên cho anh hôn môt lúc lâu.

Sau khi tách ra, Nhậm Cảnh ghé vào tai cậu nói "Lên được rồi chứ?"

Dạ Sâm đỏ mặt, xoay người bỏ chạy!

Thẩm Gia Trạch chứng kiến toàn bộ từ đầu đến cuối quả thực tức chết!

Dạ Sâm à Dạ Sâm, cậu đúng là khiến tôi mở mắt nhìn xem cái gì gọi là "giả tạo"!

Lại nghĩ đến việc Cố Khê thích loại người này suốt mấy năm qua…

Thẩm Gia Trạch ngoài cảm thấy phẫn nộ còn cảm thấy như đang phải chứng kiến trái tim bị trúng hàng ngàn hàng vạn mũi tên, rồi giẫm đạp xuống bùn đất của bản thân.

Dạ Sâm vui vẻ lên lầu. Tắm rửa xong, cậu liền gửi tin nhắn cho Nhậm Cảnh.

Người đang yêu mà, hầu như đều hơi có dấu hiệu "thiếu não", cụ thể thì cứ nhìn nội dung nhắn tin là biết.

Buồn chán, trùng lặp, dông dài, thiếu dinh dưỡng!

Xem đi xem lại nhật kí nhắn tin kiểu gì cũng buồn ngủ, thế mà đương sự lại hết lần này đến lần khác cảm thấy vô cùng hài lòng, câu câu chữ chữ chỗ nào cũng như được bọc đường, ngọt ngọt.

Dạ Sâm vốn định đi ngủ sớm, kết quả lại nhận được một tin ngắn từ một số lạ.

Nội dung khiến cậu nhảy dựng lên!

"Rời xa Nhậm Cảnh!"

Dạ Sâm chột dạ nhìn chằm chằm bốn chữ kia. Có phải bị phóng viên bắt được rồi không? Hay là fan của Nhậm Cảnh? Liệu chuyện này có bị lên trang nhất không? Có xảy ra chuyện lớn không?

Một tin nữa tiếp tục được gửi tới "Nếu không rời xa anh ta, tôi nhất định sẽ bắt cậu trả cái giá thật đắt!"

Dạ Sâm "!!!" Là fan, nhất định là fan cuồng!

Cũng may, nếu là loại fan này thì sẽ không sợ bị đưa ra ánh sáng do tấm lí muốn bảo vệ danh dự của thần tượng, chỉ cần trấn an người đó là được.

Nhưng trấn an kiểu gì đây? Cái ẩn số fan này Dạ Sâm thực không am hiểu.

Hay là tạm thời thôi không để ý đến nữa? Cứ làm bộ nói là bản thân sẽ giữ khoảng cách với Nhậm Cảnh trước?

Dạ Sâm nghĩ nghĩ, nhắn trả "Gần đây, tôi có hợp tác với Nhậm ảnh đế trong một bộ phim mới, chuyện không như bạn nghĩ đâu." Ở cuối còn cho thêm một biểu tượng mặt cười.

Thẩm Gia Trạch thiếu chút nữa thì đập thẳng điện thoại xuống mặt đường.

Rác rưởi! Rác rưởi! Tên rác rưởi này vẫn còn mặt mũi nói thế sao!

Nhìn cái dáng vẻ dính nhau như sam kia, e là đã giấu diếm Cố Khê từ lâu!

Thẩm Gia Trạch vững lòng gửi tiếp một tin mới "Tôi cho cậu thời gian ba ngày, nếu không rời xa nhau thì đừng trách tôi không từ thủ đoạn!"

Không từ thủ đoạn? Đáng sợ quá… Dạ Sâm chặn số lạ đó, rồi gửi sang cho Tiểu Lưu, để cậu ta đi điều tra một phen.

Vởi cả. bản thân cũng nên phòng bị một chút, tránh cho đối phương chó cùng giứt dậu.

Thẩm chó săn… À không… Thẩm Gia Trạch vứt điện thoại sang một bên, trợn mắt nhìn trần nhà.

Không thể để Cố Khê biết.

Cảm giác bị người phản bội rất đau khổ.

Không thể để Cố Khê biết.

Không thể để anh ấy nếm trải cảm giác này.

Hôm sau, Dạ Sâm lại nhẹ nhàng hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày: Ăn sáng cùng Nhậm Cảnh.

Đến trưa, Nhậm Cảnh có hẹn với khách, Dạ Sâm vốn muốn tránh đi, thế nhưng anh nói "Không sao đâu, chúng ta cùng ăn đi."

Dạ Sâm hơi ngại hỏi "Có ổn không?"

Nhậm Cảnh nói "Đương nhiên ổn."

Dạ Sâm cũng không muốn về, nghe thế liền ở lại bên cạnh chơi game.

Đến giờ ăn, hai người thế mà lại vô tình bắt gặp Cố Khê.

Cố Khê đảo mắt nhìn bọn họ "Nhậm Cảnh bàn chính sự, cậu đi theo làm gì?"

Dạ Sâm "Tôi thích."

Cố Khê "Ok, ok, ok, anh Sâm giỏi rồi, em xin hàng!"

Bọn họ ở cùng một nhà hàng, nhưng không cùng một việc, cho nên sau khi chào hỏi xong liền chia ra.

Mà khéo làm sao, Thẩm Gia Trạch – một đêm mất ngủ, cũng tới nhà hàng này. Sau khi cậu ta về nước, có rất nhiều việc đều cần cậu ta thu xếp, rồi có rất nhiều mối quan hệ đều cần qua lại đánh tiếng, thành ra, ngày nào cũng phải ra ngoài dùng cơm.

Hôm nay, cậu ta hẹn bạn cũ ăn một bữa cơm bình thường, do có hai ba người nên đã lựa chọn chỗ này.

Thẩm Gia Trạch vừa tới liền nhìn thấy xe của Cố Khê, chưa kịp vui vẻ, cậu ta đã thấy cả đôi "tiện nam" kia!

54. Chương 54

Hôm qua mới cảnh cáo cậu ta, hôm nay cậu ta đã lại lén lút hẹn hò?

Thẩm Gia Trạch từng gặp người không biết xấu hổ, nhưng chưa ai đạt được đến trình độ như Dạ Sâm!

Gian tình bị người khác biết, vậy mà cậu ta vẫn không hề sợ hãi?

Thẩm Gia Trạch tức rồi lại lo. Cố Khê cũng ở nhà hàng này, nhỡ bọn họ đánh nhau thì sao?

Nghĩ đến việc Cố Khê có thể sẽ đau khổ, tim Thẩm Gia Trạch nháy mắt thắt chặt.

Không thể để Cố Khê thấy, không thể để anh phát hiện ra bộ mặt thật của Dạ Sâm khi chưa chuẩn bị gì!

Thẩm Gia Trạch hễ cứ động đến chuyện của Cố Khê là lại tiện đến không còn gì để nói. Bây giờ, cậu ta thậm chí còn tiện đến mức đi thu dọn cục diện rối rắm do người tình của anh ta gây ra. Đúng là hết thuốc chữa!

Dạ Sâm nào biết mấy chuyện này? Cậu vui vẻ theo sát Nhậm Cảnh, vừa ngoan ngoãn lại vừa nghe lời, khiến người yêu thích vô cùng.

Người mà Nhậm Cảnh gặp mặt là một người anh hết sức tin tưởng, cho nên, anh cũng chẳng hề cố kị việc chăm sóc Dạ Sâm, đến ăn táo cũng phải thay cậu gọt vỏ cắt miếng.

Cả cuộc nói chuyện, người kia bị ngọt ngào chọc cho mù cả mắt. Thế mà vẫn báo cáo được xong. Chà, quả là người có năng lực à nha!

Thẩm Gia Trạch âm thầm quan sát mà tim mệt muốn chết. Dám công khai yêu đương vụng trộm, mặt tên kia phải dày đến đâu?

Đúng lúc này, Dạ Sâm đứng dậy nói với Nhậm Cảnh "Em đi rửa tay, bị tương dính vào rồi."

Nhậm Cảnh cho là tại anh vắng vẻ cậu, khiến cậu nhàm chán muốn ra ngoài đi dạo, cho nên tâm lí đáp "Anh đi cùng em."

Dạ Sâm ngượng ngùng "Em đi một mình được mà…"

Nhậm Cảnh "Anh cũng muốn đi rửa tay."

Vì thế, hai người liền cùng nhau đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh.

Thẩm Gia Trạch liếc nhìn, không nhịn được tức giận: Đáng chết! Đi vệ sinh mà cũng phải đi cùng nhau! Nhất định là đi làm mấy chuyện không hay ho gì!

Tức xong, Thẩm Gia Trạch lại ngoài ý muốn phát hiện Cố Khê cũng đang đứng dậy!

Nhìn hướng đi… Là nhà vệ sinh…

Thẩm Gia Trạch cuống quýt bật dậy, Cố Khê kiểu gì cũng gặp phải hai kẻ kia.

Lúc ấy… Sự dơ bẩn của Dạ Sâm sẽ không thể giấu diếm được nữa!

Cậu ta phải ngăn cản mới được!

Thẩm Gia Trạch bước nhanh bước chân, tranh thủ chặn trước cửa nhà vệ sinh một bước.

Tâm trạng Cố Khê rất tốt, vừa đi vừa hừ hừ hát nhỏ. Thế nhưng vừa nhìn thấy Thẩm Gia Trạch, cái dáng vẻ ung dung yêu đời ấy nháy mắt tan biến, chỉ còn vẻ mặt lạnh lùng.

Thẩm Gia Trạch thấy rõ cảnh ấy, tim đau nhói. Có điều, lúc này đã không còn là những năm tháng tuổi trẻ khi xưa, cho nên, cậu ta chỉ đành duy trì vẻ bình thản, khí độ mỉm cười "Đạo diễn Cố, thực trùng hợp quá."

Cố Khê ngoài cười nhưng trong không cười đáp "Thành phố B đúng là nhỏ bé, đi đâu cũng gặp được giám đốc Thẩm."

Thẩm Gia Trạch cười cười, cố ý giữ người nói chuyện mấy câu.

Thế nhưng Cố Khê lại cảm thấy rất phiền. Anh ta không hề che giấu sự chán ghét của bản thân một tí tẹo tèo teo nào, vừa mở miệng chưa được mấy câu đã thẳng thắn "Phiền cậu tránh ra một chút, tôi muốn đi vệ sinh."

Thẩm Gia Trạch sẽ tránh ư? Không! Dạ Sâm và Nhậm Cảnh đi vào đã lâu mà vẫn chưa ra, cậu ta làm sao biết hai người họ đang làm cái gì trong đó?

Nếu giờ Cố Khê đi vào… Liệu anh có nhìn thấy thứ gì…

Đúng lúc này, bên trong truyền ra một tiếng kêu "A!" rồi tiếp đến một tiếng va chạm thùng thùng.

Thẩm Gia Trạch tái cả mặt. Mẹ nó! Hai tên kia sẽ không đói khát đến nỗi làm luôn trong đó đấy chứ?

Cái này đúng là hàm oan chết Dạ bảo bối mà!

Vì cho dù cậu có muốn… À không không, cậu mới không thèm muốn đâu! Cơ mà nói chung là Nhậm Cảnh sẽ không nhẫn tâm để cậu chịu thiệt thòi như vậy đâu!

Quay lại vấn đề chính, chuyện thực ra là do Dạ bảo bối lúc mở nước, không may mở to quá làm dòng nước bắn thẳng lên quần áo, khiến cậu phải lùi một bước về sau. Không ngờ mặt sàn trơn trượt, Dạ Sâm thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống.

Là Nhậm Cảnh nhanh tay nhanh mắt ôm chặt lấy cậu.

Nhưng dù thế, Nhậm Cảnh cũng bị đụng cho lui về sau, chân đập vào cửa, tạo ra tiếng vang.

Đáng tiếc âm thanh này rơi vào tai Thẩm Gia Trạch lại biến thành hai người cái gì cũng dám làm.

Ôm cũng đã ôm, chỗ này lại không có người, Nhậm Cảnh không hề do dự cúi đầu hôn Dạ Sâm.

Dạ Sâm căn bản cũng không có ý định cự tuyệt, bộ dáng muốn ngoan bao nhiêu liền ngoan bấy nhiêu. Đáng yêu đến mức Nhậm Cảnh kiềm chế không nổi hôn rồi lại hôn.

Hai người len lén ngọt ngào một lúc xong, rốt cuộc cũng đi ra. Thẩm Gia Trạch nghe tiếng bước chân mà tinh thần căng thẳng.

Cố Khê phát bực "Chó khôn thì không chắn đường, Thẩm Gia Trạch, cậu tránh ra cho tôi!"

Thẩm Gia Trạch dựng tai nghe ngóng, cảm giác như cả Nhậm Cảnh và Dạ Sâm đều đang mở cửa đi ra. Nếu như chỉ có mỗi mình Dạ Sâm, thì may ra còn có thể miễn cưỡng giải thích. Thế nhưng hai người cùng ra, lại còn tám phần mười là cùng ra sau khi làm gì đó, thì với nhãn lực của Cố Khê, nhất định anh sẽ phát hiện ra điểm bất thường!

Làm sao đây? Cậu không có lí do để ngăn cản Cố Khê vào nhà vệ sinh. Lối đi lại chỉ có một, chỉ cần người này ra người kia vào thì kiểu gì cũng chạm mặt nhau!

Thẩm Gia Trạch đảo mắt, thấy phía sau Cố Khê có một tấm bình phong…

Cậu ta không nghĩ nhiều, trực tiếp kéo người đi ra phía sau.

Cố Khê trợn trừng mắt, định mở miệng mắng chửi, đối phương đã cúi đầu hôn lên bờ môi bản thân hằng mong ước.

Cả hai bàng hoàng.

Lần trước hôn nhau là lúc nào?

Ai cũng nhớ rõ, từ thời gian đến địa điểm đều rõ.

Nhưng chính vì rất rõ, cho nên càng khó lòng tiếp thu!

Cố Khê đẩy mạnh Thẩm Gia Trạch, giơ tay cho cậu ta một đấm.

Thẩm Gia Trạch không tránh không né, trực tiếp hứng trọn. Khóe miệng đị đấm đến rách da chảy máu.

Cậu ta nghiêng đầu, để tóc mái che khuất khuôn mặt. Tạo hình này khiến cậu ta mất đi vẻ thành thục giả tạo, lộ ra tính tình trẻ con táo bạo.

Cố Khê thấy thế cũng hơi hơi hối hận.

Nhưng lúc này cả người anh ta vẫn bốc đầy lửa giận, chỉ có thể hạ giọng, dùng điệu bộ lạnh lùng đến không thể lạnh hơn nói "Thẩm Gia Trạch, cậu tự sống cho tốt cái đời cậu đi."

Thẩm Gia Trạch không tiếp tục lôi kéo Cố Khê nữa, bởi vì Dạ Sâm và Nhậm Cảnh đã đi rồi.

Cố Khê nổi giận đùng đùng xông vào toilet, sau khi đóng cửa lại, khí lạnh trên thân đều mất sạch, cả người giống như bóng bay bị rút hết không khí, tựa lên cửa, uể oải nhắm mắt lại.

Tại sao lại quay về? Quay về để làm gì?

Phía sau cũng không còn gì đáng nói, chỉ là Dạ Sâm và Nhậm Cảnh ăn xong thì rời đi. Nhìn bọn họ đi, Thẩm Gia Trạch vừa thấy yên tâm vừa thấy bản thân nực cười.

Rốt cuộc thì sao cậu ta phải can thiệp vào những chuyện này cơ chứ?

Chỉ là… Cậu ta chưa bao giờ có lập trường của bản thân.

Thế cho nên, ngay từ lúc bắt đầu đã là Cố Khê không xem cậu ta ra gì.

Cưỡng cầu không được, buông bỏ không xong. Nhiều năm rồi, Thẩm Gia Trạch thực không biết tương lai của mình sẽ ra sao.

Cậu ta có biến bản thân thành hình tượng mà Cố Khê thích, cũng không biến được thành người mà anh thích!

Người trong định mệnh thế nhưng lại là sự vô pháp lí giải của định mệnh.

Thẩm Gia Trạch uống rượu nên không thể tự mình lái xe. Cậu ta không muốn ngồi chờ tài xế trên lầu, cho nên đứng dậy đi xuống.

Cứ tưởng Nhậm Cảnh và Dạ Sâm đi rồi, kết quả cả hai vẫn ngồi trong xe.

Nhất định là đang làm chuyện xấu! Thẩm Gia Trạch tức thay cho Cố Khê, nhưng cậu ta tức thì cũng chỉ tức thôi, chứ đến dũng khí đi đá thùng xe cậu ta còn chẳng có!

Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm "Em mệt không? Anh đưa em về nghỉ ngơi nhé?"

Dạ Sâm "Chiều anh vẫn phải làm việc à?"

Nhậm Cảnh ứng tiếng. Dạ Sâm vội đáp "Em không mệt!"

Nhậm Cảnh nở nụ cười, ngón tay đặt trên vô lăng "Để anh mang việc về nhà làm."

Hai mắt Dạ Sâm sáng lên "Thế có ổn không?"

Nhậm Cảnh "Không sao."

Nhìn Dạ Sâm buồn ngủ đến gật gật đầu, Nhậm Cảnh thực muốn để cậu có thể ngủ thoải mái một chút.

Nhưng Dạ Sâm sợ quấy rầy anh, nên nói "Em không buồn ngủ tí nào hết, anh cứ làm việc đi, em chơi game được rồi."

Nhậm Cảnh hôn hôn cậu "Anh cũng mệt mà."

Dạ Sâm đỏ rần cả mặt. Đợi khi Nhậm Cảnh buông cậu ra, Dạ Sâm liền mất tự nhiên quay đầu hướng ra ngoài, đúng lúc mặt đối mặt với Thẩm Gia Trạch!

Thẩm Gia Trạch mặt lạnh te!

Dạ đại bảo bối "!!!!!" Năm dấu chấm than cũng không đủ để biểu đạt sự khiếp sợ lúc này của Dạ Sâm.

Lại nói, thế nào là trùng hợp đến khó tin? Chính là vào thời điểm mấu chốt, một người đàn ông bước ra khỏi thang máy, vóc người thon dài, trang phục thời thượng, mặt mũi tinh xảo như yêu tinh lộ ra biểu tình mất kiên nhẫn, giọng nói mang theo phiền não "Con nói là con thích Cố Khê, chỉ thích anh ấy, không phải anh ấy thì không được!"

Bên cạnh anh ta là một người phụ nữ trung tuổi, da dẻ được chăm sóc kĩ lưỡng, nét mặt hai người có vài phần giống nhau.

Là Dụ Tinh Triết và mẹ Dụ!

Mẹ Dụ thấy người ngoài, vội vã lôi tay con trai. Nhưng Dụ Tinh Triết lại không để ý thấy Thẩm Gia Trạch, cho nên vẫn tiếp tục nói "Mẹ tin hay không thì tùy, dù sao con cũng thích anh ấy, trừ anh ấy ra, con chẳng cần ai hết!"

Ai ngờ, sau một màn "thổ lộ thâm tình" như thế, thang máy lại tinh tinh kêu lên, chính chủ xuất hiện…

55. Chương 55

Đầu tiên, chúng ta sẽ nói về vị trí đứng một chút.

Trong bãi đỗ xe rộng lớn, thang máy bị che khuất bởi hai cây cột chống to đùng.

Thẩm Gia Trạch đứng đợi xe ở phía sau cây cột bên trái.

Còn Dụ Tinh Triết và mẹ Dụ vì vừa ra khỏi thang máy, cho nên, nhờ công của cây cột, bọn họ không thấy được Thẩm Gia Trạch.

Sau khi thang máy tinh tinh báo hiệu, Cố Khê bước ra, đương nhiên là vừa liếc mắt liền thấy Dụ Tinh Triết và mẹ Dụ. Mà Thẩm Gia Trạch đứng khuất sau cây cột, trên thực tế không phải là muốn nghe trộm, mà là do yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa, không nghe không được.

Dạ Sâm và Nhậm Cảnh thì lại ngồi trong xe phía đối diện. Từ đây, cả hai vừa hay có thể quan sát toàn cảnh. Đồng thời, do khoảng cách không quá xa, nên còn có thể nghe thấy cực kì rõ ràng.

Cơ mà, điều đáng nói là, cái vị trí này, đối với người đứng ngoài mà nói, trừ phi là cố tình soi mói (giống như Thẩm Gia Trạch chẳng hạn), thì chẳng mấy ai chú ý.

Đã thế, Nhậm Cảnh lại còn lái một chiếc xe bình thường, Dụ Tinh Triết cùng Cố Khê thì không có tâm tư muốn đi nhờ để mà nhìn xem xe để ở đâu.

Cho nên, tình hình lúc này chính là: Dụ Tinh Triết và Cố Khê hoàn toàn không biết đến sự hiện diện của Thẩm Gia Trạch, Dạ Sâm và Nhậm Cảnh!

Dụ Tinh Triết thấy người đi ra là Cố Khê, hai mắt sáng lên, dáng vẻ vui mừng "Em vừa nhắc đến anh với mẹ, anh đã tới rồi."

Bởi vì vui, cho nên trong giọng điệu có mang theo chút ngọt ngào, làm Cố Khê không nhịn được run rẩy.

Cố Khê đã được gọi điện dặn trước, rất "thấu hiểu" mà lễ phép chào hỏi mẹ Dụ.

Dạ Sâm nhìn hai tên kia chuẩn bị tiến vào trạng thái diễn xuất, thâm tâm chỉ muốn đi chết.

Thẩm Gia Trạch hãy còn đang núp ở bên cạnh kìa!!!

Giờ mà Cố Khê quay ra tỏ tình với lão Cá, vậy thì… Cái người bạn trai đương nhiệm là cậu đây biết phải làm sao?

Kịch sau này biết phải diễn thế nào?

Thực là ép điên đại bảo bối mà!

Dạ Sâm cúi đầu, vội vã bấm số của Cố Khê, hòng nhắc nhở.

Nhưng tín hiệu dưới bãi đỗ xe quá kém, căn bản là gọi không được QAQ!

Đã thế, cậu còn không thể chạy ra ngăn cản. Nếu không có mẹ Dụ, cậu còn có thể giả bộ xông ra diễn một đoạn "Các người thế mà lại phản bội tôi!" (Bỏ qua yếu tố diễn tốt hay không tốt nhé). Cơ mà có mẹ Dụ, cậu chả dám, cậu sợ mẹ Dụ thấy thế lại bị kích thích quá độ, trực tiếp hôn mê thì chết!

Dụ Tinh Triết đã bắt đầu diễn, nói "Thật ra con đã thích Cố Khê từ lâu rồi, chỉ là hồi đó con quá ngây thơ, thích anh ấy lại cứ bắt nạt anh ấy, chọc cho anh ấy không vui. Nhưng xa nhau mấy năm, con nhận ra mình không thể rời xa anh ấy. Lần này quay về, con đã tỏ tình với anh ấy. Anh ấy cũng chấp nhận con rồi."

Dạ Sâm: Thôi xong, anh Khê của em xong đời rồi!

Cố Khê nghe Dụ Tinh Triết nói mà nổi cả da gà. Thế nhưng dựa vào trình độ không làm đạo diễn cũng thừa sức lấy danh ảnh đế của Cố Khê, anh bình tĩnh nói, biểu hiện hoàn mỹ vô khuyết, thanh âm dịu dàng như nước "Dì yên tâm, con và A Triết sẽ sống thật hạnh phúc."

Mẹ Dụ vẻ mặt khiếp sợ "Hai đứa… Hai đứa thực sự không lừa dì ư?"

Cố Khê và Dụ Tinh Triết chắc nịch đáp "Con yêu A Triết (A Khê), xin dì (mẹ) thành toàn cho chúng con."

Dạ Sâm đã không còn nhìn nổi nữa!

Chỉ có Nhậm Cảnh là tinh ý, vừa liếc mắt đã nhìn ra hai người kia chỉ là diễn xuất, hơn nữa, còn nhìn ra Thẩm Gia Trạch đứng ở một bên bị đánh cho ba hồn bảy vía đều thăng thiên!

Nếu như anh nhớ không lầm, Thẩm Gia Trạch là bạn trai cũ của Cố Khê???

Vậy tình huống này… Đúng là một lời khó mà diễn tả hết!

Mẹ Dụ bị đả kích nặng nề, cảm thấy bản thân khó mà chịu nổi. May mà đúng lúc này, tài xế lái xe đến,

bà liền vội vã leo lên. Dụ Tinh Triết thương mẹ, nhưng đau dài chẳng bằng đau ngắn, đã là chuyện sớm hay muộn, anh ta chẳng thà đi trước một bước.

"Mẹ, mẹ về trước đi, con còn muốn đi hẹn hò với A Khê." Dụ Tinh Triết cắn răng bỏ thêm một câu cuối cùng.

Mẹ Dụ khóc lóc rời đi, cảm nhận sâu sắc cái gọi là "con trai lớn không thể giữ trong nhà"!

Mẹ Dụ vừa đi, Cố Khê liền ghét bỏ gạt tay Dụ Tinh Triết. Dụ Tinh Triết bĩu môi, đang định mở miệng châm chọc đối phương, bên tai đã truyền đến tiếng bước chân.

Lão Cá hốt hoảng ôm chầm lấy cổ Cố Khê.

Thẩm Gia Trạch nhìn hai người thân mật ôm nhau.

Do quay lưng lại, cho nên lão Cá không biết người tới là Thẩm Gia Trạch, mà cứ nghĩ là mẹ mình quay lại. Thế nên, anh ta ôm chặt Cố Khê, nũng nịu nói "Khê Khê, có thể ở bên anh, em thật sự rất vui."

Cố Khê "…"

Cố Khê và Thẩm Gia Trạch đứng đối diện nhau, nhưng trái ngược với vẻ bình tĩnh của Cố Khê, bộ dáng của Thẩm Gia Trạch lại giống như trời long núi nở.

Cố Khê không hổ là người đàn ông "thân kinh bách chiến", chỉ trong 0,1 giây mà đã có thể suy nghĩ được rất nhiều rất nhiều.

Đây là cơ hội! Tiểu Sâm không đáng tin, diễn xuất kém không nói, đẳng cấp cũng không có, tìm cậu ta diễn người yêu, mười lần thì hết chín lần cậu ta đang dính lấy Nhậm Cảnh, không rảnh!

Nhưng lão Cá thì khác, người này diễn xuất ổn, hơn nữa hai bên đều là nhu cầu có cung tất ứng, cho nên nếu phối hợp thì có thể nói là hoàn hảo!

Hôm nay bị Thẩm Gia Trạch bắt gặp, chẳng bằng trực tiếp sa thải Dạ Sâm, giao quyền đại lí lại cho mỗi mình Dụ Tinh Triết!

Cố Khê nghĩ xong, thần thái bình tĩnh nói "Giám đốc Thẩm."

Thẩm Gia Trạch nhìn anh không chớp mắt, lại nhìn người đàn ông lúc này đã buông tay đứng sang một bên, mười ngón đan nhau với Cố Khê.

Cố Khê "Nếu cậu đã thấy… Thì tôi mong là cậu có thể tạm thời giữ bí mật giúp tôi."

Thẩm Gia Trạch nghe mà mắt tràn đầy khó hiểu.

Cố Khê thản nhiên "Tôi còn chưa biết nói gì với Tiểu Sâm, cho nên mong cậu đừng nói ra ngoài."

Giọng Thẩm Gia Trạch khàn khàn như vừa uống hết một chén nước mướp đắng, hỏi "Anh thích Dụ Tinh Triết thật sao?"

Cố Khê nắm tay Dụ Tinh Triết, chân thành đáp "Ừ."

Dụ Tinh Triết không biết Thẩm Gia Trạch, nhưng lần này, Cố Khê đã giúp anh ta một chuyện lớn, cho nên anh ta rất biết điều phối hợp nói "Giám đốc Thẩm, tôi và A Khê đến cha mẹ cũng đã thông báo, cậu thấy câu hỏi của cậu có còn ý nghĩa không?"

Thẩm Gia Trạch vì một câu này mà khí lực toàn thân đều bị rút sạch.

Cậu ta cảm thấy bản thân mình đúng là một trò hề.

Mười năm trước cũng thế, mà bây giờ lại càng thế.

Thế giới của Cố Khê, cậu ta chưa bao giờ bước vào nổi.

Và thế giới của Cố Khê, cũng chưa bao giờ cần cậu ta.

Cố Khê không nhìn Thẩm Gia Trạch nữa, kéo tay Dụ Tinh Triết rời đi.

Dạ Sâm ngồi trong xe quan sát hết thảy xong thì ngẩn người… Có vẻ như, chuyện sau này, không cần đến cậu nữa rồi?

Thế nhưng, cậu vẫn là sắp xếp câu từ, kể lại chuyện mình và Nhậm Cảnh bị bại lộ trước mặt Thẩm Gia Trạch cho Cố Khê nghe.

Cố Khê ra khỏi bãi đỗ xe mới xem được. Anh ta giật giật khóe miệng. Cơ mà, cũng chả sao, thế thì anh ta lại càng có cớ chia tay Dạ Sâm.

"Không sao, dù gì thì tôi cũng ngoại tình mà."

Dạ Sâm "…" Sao thấy quái quái vậy ta?

Nhậm Cảnh vừa lái xe vừa hỏi "Cố Khê với Dụ Tinh Triết là sao vậy?"

Dạ Sâm cẩn thận sơ lược lại mối quan hệ nhìn thì có vẻ phức tạp nhưng thực ra vô cùng đơn thuần giữa bọn họ.

Nhậm Cảnh nghe xong "…"

Dạ Sâm "Tóm lại là giờ hết liên quan đến em rồi!"

Nhậm Cảnh im lặng, thầm mong Thẩm Gia Trạch đúng thật là một tên cặn bã, không thành tâm thương Cố Khê. Còn không… Cậu ta còn không thê thảm khỏi nói?

Dạ Sâm hãy đang lo lắng cho Cố Khê, cho nên gọi qua hỏi han.

Kết quả, người nghe máy lại là Dụ Tinh Triết "Bọn tôi chuẩn bị đi hát, cậu đi không?"

Dạ Sâm "Tôi đang ở cạnh Nhậm Cảnh."

Dụ Tinh Triết rất nhanh cúp máy "Tạm biệt, đừng quấy rầy thế giới hai người của tôi với Khê Khê!" Có trời mới muốn gặp mặt Nhậm Cảnh!

Dạ Sâm "…" Có cần buồn nôn đến vậy không?

Nhậm Cảnh chu đáo đề nghị "Em cứ đi chơi với họ đi, anh đưa em qua."

Dạ Sâm từ chối "Không đi, không thèm đi quấy rầy thế giới hai người của bọn họ!" Bảy chữ cuối nhấn vô cùng nặng.

Nhậm Cảnh nhìn cậu, cười cười "Cũng được, về anh ngủ trưa với em."

Dạ Sâm nheo nheo mắt, hài lòng nói "Ừ."

Buổi chiều hôm đó thỏa mãn vô cùng.

Dạ Sâm ngủ hơn ba tiếng đồng hồ, còn Nhậm Cảnh thì ở một bên làm việc.

Dụ Tinh Triết với Cố Khê thì đi tìm mấy người bạn quậy phá.

Tâm trạng Cố Khê không tốt, không uống rượu. Nhưng Dụ Tinh Triết lại uống như uống nước lã. Uống xong thì như phát điên, tuyên bố với cả thế giới chuyện tình của hai người.

Cố Khê không ngăn được cơn điên của anh ta, cho nên không những không cản mà còn hết sức phối hợp.

Nếu đã muốn gây chuyện, vậy thì gây to một chút đi, to đến mức không cần gặp lại Thẩm Gia Trạch là tốt nhất!

Buổi tối, cả đám tiếp tục rủ nhau đi ăn, chơi bời đến hơn mười một giờ.

Cố Khê dìu Dụ Tinh Triết say bét nhè đi ra, nhìn thấy người đứng bên ngoài thì kinh ngạc hỏi "Sun, anh cũng về rồi à?"

Người đàn ông vóc người cao to đứng cạnh cửa xe, tóc đen nhưng mắt xanh, ngũ quan không hoàn toàn là đường nét của người phương Đông chính là Sun, trợ lí tùy thân của Dụ Tinh Triết trong suốt khoảng thời gian hơn sáu năm qua.

Sun đỡ lấy Dụ Tinh Triết. Dụ Tinh Triết thấy người quen thì vui vẻ "Về nhanh vậy? Công việc đã sắp xếp xong hết chưa? Tôi có chuyện vui muốn nói cho anh đấy."

Sun mỉm cười, dùng thứ tiếng Trung lưu loát nói "Yên tâm đi, xong hết rồi. Có chuyện gì vui lên xe rồi nói."

Dụ Tinh Triết bị rượu bốc lên nóng đầu "Cuối cùng tôi cũng tìm được người trong lòng rồi! Tôi còn thổ lộ với anh ta nữa cơ!"

Cánh tay đang đỡ Dụ Tinh Triết của Sun bỗng cứng đờ.

Cố Khê xấu hổ muốn chết. Anh ta không nghe nổi nữa, chỉ đành đi trước một bước.

Do không uống rượu, cho nên Cố Khê tự mình lái xe quay về. Xe vừa đỗ trước cửa nhà, anh ta đã thấy một người đàn ông đứng như tượng điêu khắc phía xa xa.

Cố Khê nhíu mày, ý muốn quay xe đi luôn. Anh ta chả thiếu nhà, chả cần không ngủ ở đây thì không được!

Thẩm Gia Trạch tuy rằng đã đóng quân ở đây bảy tám tiếng, thế nhưng linh cảm vẫn rất nhanh nhạy ngăn được người.

Cố Khê phát phiền "Cậu lại muốn làm gì?"

Thẩm Gia Trạch uống rượu, không chỉ trên người ám mùi mà trong mắt còn tràn đầy uể oải. Cậu ta dùng sức ôm chặt Cố Khê, giọng khàn khàn nói "Em rất hối hận."

Cố Khê nghe đến bốn chữ này, tâm chỉ muốn bạo phát.

Hối hận? Giờ hối hận thì có tác dụng gì?

Thẩm Gia Trạch nói tiếp "Nếu có thể quay lại sáu năm trước, em sẽ đồng ý, cho dù có phải làm thế thân cho Thẩm Thanh Hứa cả đời, em cũng sẽ cam tâm tình nguyện đồng ý."

Khi ấy, cậu quá kiêu ngạo, không muốn chịu thua, không muốn cam lòng làm một kẻ thế thân, mà chỉ muốn đoạt được Cố Khê, muốn được ở bên anh.

Nhưng có ích gì? Cho dù Cố Khê không thích Thẩm Thanh Hứa, anh cũng sẽ đá văng cậu đi!

Nhiều năm trôi qua, Thẩm Gia Trạch thế mà lại ước mình có thể ngoan ngoãn làm một kẻ thế thân, vì chí ít như thế, cậu còn được ở cạnh anh!

Còn gây đến bây giờ, cậu được gì?

Tôn nghiêm thì vứt vào sọt rác, trái tim thì bị giẫm đạp, nhưng bỏ thì vẫn không bỏ được.

Có lẽ, chuyện khiến cậu hối hận nhất, chính là đã gặp gỡ Cố Khê mười năm trước.

Cảm giác sau khi say rượu thực khó chịu. Dụ Tinh Triết đã lâu không say như vậy, vừa tỉnh đã phải điên cuồng day day huyệt thái dương. Anh ta nhớ mang máng hôm qua bản thân được Sun đưa về, cho nên hô lên "Sun?"

Không ai đáp lại.

Người đâu? Dụ Tinh Triết lảo đảo xuống giường, nhìn ngó khắp nơi.

Anh ta chắc đang ở phòng bếp? A, đúng là có chút đói, tay nghề của Sun lại không tệ, đồ ăn làm khá là ngon miệng!

Dụ Tinh Triết xoa xoa bụng, lê dép đi tới phòng bếp, nhưng kết quả vẫn không một bóng người.

Không ở đây sao?

Dụ Tinh Triết buồn bực, đi đâu được cơ chứ? Lẽ nào tối qua anh ta nằm mơ? Sun thực chất chưa từng trở về?

Dụ Tinh Triết hoài nghi ra vào khắp nơi tìm kiếm.

Lẽ nào tối qua lão Cố đưa mình về?

Dụ Tinh Triết cầm điện thoại, đang định gọi hỏi Cố Khê thì thấy trên màn hình hiển thị tin nhắn do Sun gửi tới. Anh ta mở ra xem, hai mắt thoáng cái híp chặt.

Là một tin nhắn xin từ chức!

Sun đòi từ chức!

56. Chương 56

Dạ Sâm trăm triệu lần không ngờ bản thân sẽ có ngày được làm cố vấn tình yêu.

Nhất là ngày này, cậu vừa mở mắt ra đã bị đi chết đi vắt óc hãm hại. Nó tuyên bố nhiệm vụ "Để Nhậm Cảnh giặt quần áo giúp cậu!"

Đây còn không phải cố tình gây sự sao?

Dạ Sâm chất vấn đi chết đi "Tại sao không phải là tôi giặt quần áo giúp Nhậm Cảnh!" Tuy rằng cậu cũng chẳng biết giặt, nhưng ít nhất thì độ khó nó cũng giảm đi kha khá. Cậu có thể len lén trộm quần áo của Nhậm Cảnh đem đi giặt, hoàn thành nhiệm vụ trong âm thầm lặng lẽ.

Nhưng bây giờ… Bảo cậu làm sao có thể mặt dày kêu Nhậm Cảnh giặt quần áo giúp cậu đây?

Đi chết đi thầm nghĩ: Chồng cậu dám để "bàn tay ngọc ngà" của cậu đi giặt đồ? Cậu lo xa quá rồi đấy!

Thế nhưng, nó không nói thật, mà chỉ đứng sau giật dây "Cậu có thể lại giúp Đại Cảnh phát nữa, sau đó không cẩn thận để cái dịch nào đó bắn lên người, vậy là có thể…"

Dạ Sâm nghe không nổi nữa, quát "Cậu cút cho tôi!"

Đi chết đi "Hứ ((∞)) Giận!"

Dạ Sâm im lặng lại im lặng "Có thể đừng dùng kí tự để thị vẻ mặt không?" Cái gì mà mở ngoặc gạch ngang mở ngoặc vô cực đóng ngoặc gạch ngang đóng ngoặc không biết? Đúng là chả dễ thương chút nào! Cái đồ hệ thống phế thải!

Dạ Sâm không biết phải làm sao mới hoàn thành được nhiệm vụ. Cũng may thời gian còn nhiều, từ từ tính vậy!

Đúng lúc cậu đang định ra ngoài tìm Nhậm Cảnh thì chuông cửa vang lên.

Ai ta? Mới sáng sớm mà đã…

Dạ Sâm xuống giường mở cửa. Lúc hỏi ai đấy, cậu nghe thấy tiếng Cố Khê, thế nhưng mở cửa rồi, Cố Khê lại khiến cậu sợ chết khiếp.

Cậu có hai "tên bạn gay" cực kì chú trọng hình tượng. Dụ Tinh Triết lăn lộn trong giới thời trang không nói, nhưng Cố Khê cũng là một kẻ cực kì am hiểu trang phục. Anh ta không bao giờ mặc một bộ hai ngày, tóc tai cũng không bao giờ rối bời, chỉ cần bước chân xuống khỏi xe, là đi đứng nói cười, phải nói là thừa tiêu chuẩn chụp áp phích!

Nhưng Cố Khê lúc này… Tóc tai thì lộn xộn, quần áo thì nhàu nhĩ, từ trên xuống dưới, nhìn qua đậm mùi mỹ nhân bị người khinh bạc.

"Làm sao thế này?" Dạ Sâm lo lắng, nhỏ giọng hỏi.

Cố Khê cổ họng khàn đặc "Tôi tắm cái đã."

Dạ Sâm giục giã "Đi đi đi đi, để tôi bảo Tiểu Lưu mua cho anh bộ quần áo mới."

Cố Khê đáp "Ờ." xong thì chui vào phòng tắm.

Dạ Sâm vội vơ điện thoại gọi cho Tiểu Lưu, thuận tiện bảo cậu ta mua cả bữa sáng.

Tiểu Lưu liên tục nói được. Dạ Sâm nhớ Cố Khê không thích sữa đậu nành, cố ý dặn dò một phen. Tiểu Lưu nghe Cố Khê cũng ở thì nhanh nhẹn đảm bảo "Anh yên tâm, em nhất định sẽ mua đồ hợp với khẩu vị của đạo diễn Cố!" Đều là người quen cũ, cậu ta thừa biết Cố Khê thích ăn cái gì.

Sau khi cúp máy, Dạ Sâm lại nhắn tin thông báo cho Nhậm Cảnh "Tạm thời em không qua được, Cố Khê đang ở chỗ em có chút việc."

Nhậm Cảnh trả lời rất nhanh "Ừ, không cần vội, có việc gì thì gọi cho anh nhé."

Tim Dạ Sâm mềm nhũn "Ừm, em sẽ gọi."

Cố Khê tắm nước lạnh xong, trùm áo tắm đi ra, tâm trạng đã tốt lên rất nhiều. Dạ Sâm vội vã bưng cho anh ta cốc nước nóng.

Cố Khê uống một hơi hết non nửa, nhưng giọng nói vẫn tương đối khàn, hỏi "Ăn chưa?"

"Chưa, nhưng tôi bảo Tiểu Lưu mua rồi, đến bây giờ đấy."

Cố Khê khẽ thở hắt ra, ngả người ngồi xuống sofa.

Tư thế này khiến cổ anh ta lộ ra. Dạ Sâm vừa liếc liền thấy những dấu hôn hết sức rõ ràng.

Tim cậu thót lên, run run gọi "Anh… Anh…"

Cố Khê không trốn không tránh, nhỏ giọng "Tôi ngủ với cậu ta rồi."

Dạ Sâm sợ đến nhảy dựng lên "Anh ngủ với lão Cá á???"

Cố Khê "…"

Đi chết đi "…"

Hai ông bố chỉ muốn một nhát đập chết thằng con ngu ngốc!

Ba Cố day day huyệt thái dương "Là Thẩm Gia Trạch."

Tam quan bị sét đánh cho nát vụn của Dạ Sâm miễn cưỡng lành lại đôi chút, thả lỏng hỏi "Đã xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Gia Trạch mà cũng dám…

Cố Khê không băm chết cậu ta?

Tâm tình Cố Khê rất phức tạp, muốn chia sẻ, nhưng anh ta lại chẳng tìm được ai đáng tin để chia sẻ, cho

nên chỉ đành đến tìm thằng con trai ngu ngốc nhà mình.

Cố Khê thở dài "Cậu còn nhớ Thẩm Thanh Hứa không?"

Dạ Sâm sửng sốt mãi mới nhớ ra "À, là ông chú trẻ nhà Thẩm Gia Trạch ấy hả?"

Cố Khê gật đầu.

Thẩm Thanh Hứa cũng coi như là một nhân vật truyền kì trong giới bọn họ.

Anh ta từ nhỏ đã là con nhà quyền quý, gia thế không cần bàn cãi, đến dáng người cũng tốt vô cùng, đặc biệt còn là một kẻ ưu tú vượt trội.

Khiến bọn họ khi còn bé, câu nói bị nghe nhiều nhất chính là "Có thể học tập Thẩm Thanh Hứa một chút không?"

Thẩm Thanh Hứa, thân làm một "con nhà người ta" tiêu chuẩn, sau khi tốt nghiệp, đã dứt khoát từ chối sự an bài của gia đình, xin ở lại trường đại học làm một giáo sư nho nhỏ. Mà khóa sinh viên duy nhất anh ta dạy, lại là khóa của Cố Khê, Dạ Sâm và Dụ Tinh Triết.

Cố Khê nói "Thẩm Gia Trạch cho rằng người tôi thích thật ra là Thẩm Thanh Hứa."

Dạ Sâm ngẩn ngơ "Cái đó… Hình như anh đúng là…"

"Đúng, tôi từng ngưỡng mộ anh ta… Thế nhưng đó không phải là thích!"

Đừng nói Cố Khê, thời ấy, có đứa con gái hay cậu chàng gay nào mà không ngưỡng mộ Thẩm Thanh Hứa? Đàn anh ưu tú, nhân vật trong truyền thuyết, giờ lại chính là giảng viên của bọn họ. Âm thanh lúc giảng bài dễ nghe không để đâu cho hết, là ai thì cũng sẽ ngưỡng mộ mà thôi!

Nhưng thế không có nghĩa là thích. Lúc Cố Khê chấp nhận Thẩm Gia Trạch, anh căn bản chưa từng có ý muốn bắt đầu với Thẩm Thanh Hứa.

Dù sao khi ấy, Thẩm Thanh Hứa cũng đã rời đi, và điểm hấp dẫn anh từ Thẩm Gia Trạch, cũng không phải cái bản mặt cậu ta.

Dạ Sâm ngẫm nghĩ một lúc, thấu hiểu…

Đúng là thảm hại cả một đám với nhau…

Thẩm Gia Trạch thật sự khá giống với ông chú trẻ của cậu ta. Giờ nhớ lại, cái dáng vẻ thành thục sau khi trở về hình như đã giống lại càng giống.

Chắc chắn năm đó phải có chuyện gì…

Vừa nghĩ, Dạ Sâm đã nghe Cố Khê nói "Năm đó, không biết cậu ta lôi đâu ra một album ảnh đã cũ."

Dạ Sâm bừng tỉnh đại ngộ "Cậu ta thấy ảnh hồi anh còn béo? Rồi cho rằng anh giảm béo là vì Thẩm Thanh Hứa?"

Quả nhiên đúng là có chuyện…

Cố Khê yếu ớt đồng ý "Ừ." Sau đó bổ sung thêm "Đã thế, lúc ấy, tôi tốt nghiệp xong còn vào thực tập đúng công ty của Thẩm Thanh Hứa."

Dạ Sâm "…"

Giờ thì cậu đã hơi hơi hiểu lí do tại sao khi ấy Thẩm Gia Trạch lại hành xử thèm đòn như vậy rồi.

Có lẽ cậu ta đã hiểu nhầm rằng Cố Khê chưa từng thích cậu ta mà chỉ coi cậu ta là một thế thân. Cho nên, với cá tính cao ngạo, tùy ý của bản thân, cậu ta đã không thể tiếp nhận nổi!

Thế nhưng, Thẩm Gia Trạch cũng lại không dám hỏi. Bởi vì chuyện trùng hợp quá nhiều, mà mũi nhọn hầu như đều chĩa hết về hướng Cố Khê thích Thẩm Thanh Hứa. Anh giảm béo vì anh ta, trở nên nhỏ gầy vì anh ta, vì anh ta mà quyết tâm từ một người nặng chín mươi kí biến thành một người có vóc dáng mê người…

Rồi sau đó, vì "cầu mà không được", Cố Khê liền tìm đến Thẩm Gia Trạch, một người giống Thẩm Thanh Hứa đến bảy tám phần.

Lại nói, khi ấy, thái độ của Cố Khê với Thẩm Gia Trạch đa phần đều là "không quan tâm". Ngay như cái chuyện ngoại tình, cho dù chỉ là giả, thì ở góc độ của Thẩm Gia Trạch, Cố Khê hẳn là không biết ẩn tình. Bắt gặp bạn trai mình như thế, vậy mà Cố Khê lại một chút cũng không để tâm?

Rộng lượng, cái từ này trong tình yêu, chỉ có thể chứng minh đối phương không thương mình!

Thực ra, chẳng phải tại tính cách hai người không hợp nhau, mà là tại khi đó, Thẩm Gia Trạch đã không còn cách nào để ở bên Cố Khê theo một cách bình thường.

Cậu ta giống như bị thả vào chảo dầu, cho dù lật qua hay lật lại thì đều là nóng cháy.

Cố Khê càng bao dung, cậu ta càng sợ hãi, càng hành động nặng nề… Cứ thế mà thành một vòng tuần hoàn ác tính.

Dạ Sâm vỗ vai Cố Khê, nhất thời không biết nói gì mới tốt.

Cố Khê lên tiếng "Tối qua cậu ta uống say, một mực ôm tôi khóc rồi lại khóc, lặng lẽ khóc."

Nghe anh ta nói vậy, Cố Khê dường như cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng ẩn sâu bên trong của Thẩm Gia Trạch.

Thật là hết cách!

Dạ Sâm nhỏ giọng hỏi Cố Khê "Anh… Định thế nào?"

"Không biết." Cố Khê lắc đầu, tất cả đều là một mảng hỗn loạn.

Dạ Sâm thở dài, nói "Thôi, trước mắt đừng nghĩ nhiều nữa, để bản thân yên tĩnh một lát đã."

Cố Khê đúng là chẳng dám nghĩ nhiều, chẳng dám nghĩ xem mấy năm qua mình đã trôi qua như thế nào, cũng chẳng dám nghĩ xem Thẩm Gia Trạch trôi qua như thế nào.

Nếu chuyện chỉ có vậy, thì rốt cuộc tại sao bọn họ phải bỏ lỡ nhau nhiều năm đến thế đây?

Dạ Sâm thương Cố Khê, nhưng đôi khi, có những chuyện không phải chỉ cần dăm ba câu nói là có thể an ủi được nhau.

Cố Khê ăn sáng xong thì về phòng khách nghỉ ngơi.

Dạ Sâm không dám ra ngoài, một mực trấn thủ trong nhà trông chừng anh ta.

Đúng lúc này, chuông cửa lại lần nữa vang lên.

Dạ Sâm buồn bực đứng dậy đi mở cửa, lần này không biết lại là ai nữa đây?

Dụ Tinh Triết vừa thấy người đã cuống cuồng nói "Làm sao đây? Làm sao đây? Sun đòi từ chức rồi! Sun không muốn làm việc với tôi nữa rồi!"

57. Chương 57

Dạ Sâm "…"

Đúng là chuyện hiếm có khó tìm, Sun thế mà cũng đòi từ chức! Phải biết rằng anh ta là mẫu người cho dù có bị giám đốc Dụ đe dọa sa thải đủ 365 ngày thì cũng chưa có nổi một ngày thành công!

Cơ mà từ chức cũng đúng. Con người mà, tính nhẫn nại của ai mà chả có giới hạn? Hầu hạ phải một tên kiêu căng phách lối, rời đi sớm thì được tái sinh sớm thôi chứ sao!

Dạ Sâm không những không tội nghiệp lão Cá, mà thậm chí, cậu còn khá hả hê "Chuyện này không phải vừa đúng ý cậu hay sao?"

Dụ Tinh Triết ngàn lần không ngờ "nhóc đáng yêu lương thiện" nhà mình thế mà lại hết sức "tuyệt tình", sau khi vào nhà liền bắt đầu kêu gào "Đúng ý tôi cái gì! Anh ta sao mà đi được? Nhiều việc như vậy, anh ta đi thì ai làm?"

Dạ Sâm hờ hờ hờ nói "Không phải ngày nào anh cũng đòi sa thải anh ta à?"

Giám đốc Dụ già mồm cãi láo "Giống nhau chắc? Tôi sa thải anh ta với anh ta tự mình nghỉ giống nhau chắc!!"

Dạ Sâm "…" Hừ, quá đáng, đã thế lần này tôi đứng về phía Sun.

Dụ Tinh Triết cũng biết mình lỡ lời, vì thế sửa miệng nói "Cậu cũng biết là tôi toàn nói đùa thôi mà, làm gì có chuyện tôi sa thải anh ta thật chứ? Cơ mà chả hiểu sao anh ta lại vô cớ từ chức!"

Dạ Sâm biết Dụ Tinh Triết đúng là đang rất lo lắng, cho nên không thèm chấp anh ta nữa, hỏi "Cậu còn không đi nói chuyện với anh ta đi?"

Dụ Tinh Triết uể oải "Tôi gọi điện cho anh ta rồi, còn nói sẽ tăng thêm phúc lợi cho anh ta…"

"Anh ta nói sao?"

"Anh ta nói, anh ta chẳng cần gì cả, anh ta không muốn làm nữa, kể cả mấy căn nhà với mấy cái xe tôi cho anh ta, anh ta cũng trả lại rồi…"

Dạ Sâm kinh ngạc "Trả lại là ý gì? Lẽ nào anh ta đã muốn từ chức từ lâu?"

"Không…" Dụ Tinh Triết chậm chạp nói "Tôi cũng mới biết thôi, mấy thứ đó, căn bản là không có sang tên,

từ trước đến nay vẫn luôn lấy danh nghĩa của tôi."

Dạ Sâm trợn mắt "Sun thực ngầu! Sống mà không hề vụ lợi tí nào!"

Việc này cậu rất hiểu. Vì cũng giống như sự thân thiết tín nhiệm giữa cậu và Tiểu Lưu, mỗi lần cậu tặng nhà cửa xe hơi cho Tiểu Lưu, cậu hầu như chỉ cần kí, còn thủ tục thế nào, Tiểu Lưu sẽ tự mình đi làm hết, cho nên bây giờ, Dụ Tinh Triết không biết vụ có sang tên hay không cũng là điều dễ hiểu.

Dụ Tinh Triết lo lắng muốn chết "Làm sao đây? Sun đi rồi tôi biết làm sao đây?"

Dạ Sâm giúp anh ta gỡ rối "Cậu nghĩ kĩ một chút, xem gần đây cậu có làm gì khiến người ta buồn lòng không? Với cả, cái tính của cậu có thể sửa chút không? Cũng may tính tình Sun tốt, cho nên mới nhịn được cậu lâu như vậy. Thế nhưng ngày nào cậu cũng lải nhải muốn sa thải người ta, cậu nghĩ, người ta thật sự không để ý sao? Giờ người ta đi rồi đấy, cậu lại đến đây khóc lóc làm gì? Biết hai chữ đáng đời viết thế nào không?"

Dụ Tinh Triết nghe thế la lên "Ai khóc!" Bởi vậy mới nói, sĩ diện thì hại thân, không ai khác chính là lão Cá.

Dạ Sâm nói "Để tôi gọi thử cho Sun xem sao."

Dụ Tinh Triết giục "Ừ, ừ, ừ, gọi nhanh đi."

Do anh ta nói khá lớn tiếng cho nên đánh động đến Cố Khê đang thiu thiu ngủ.

Cố Khê đen mặt đi ra quát "Tên cá chết kia, cậu có thể cút đi không hả!"

Giám đốc Dụ ngẩn người "Sao anh lại ở đây?"

Cố Khê "Việc đếch gì đến cậu."

Dụ Tinh Triết không rảnh mà cãi nhau với anh ta, lòng như lửa đốt ngồi nghe Dạ Sâm gọi điện.

Dạ Sâm giơ điện thoại lên với Cố Khê, ý bảo mình đang nói chuyện.

Cố Khê cũng im lặng ôm con mèo đang cuộn mình trên ghế sofa lên rồi ngồi xuống.

Con mèo dụi dụi lòng bàn tay anh ta, ngủ tiếp. Cố Khê chọc chọc nó, thầm nghĩ làm mèo thực sướng!

Bởi hỏi là hỏi giúp, cho nên Dạ Sâm bật loa ngoài, giọng nói của Sun cứ thế mà quanh quẩn khắp phòng.

"Cậu Dạ, thực xin lỗi, thế nhưng, công việc này tôi không thể làm tiếp được."

Dạ Sâm "Tại sao? Anh không hài lòng chỗ nào? Dụ Tinh Triết rất cần anh đấy."

Sun nhỏ giọng bật cười, bất đắc dĩ nói "Cậu ấy không cần tôi đâu. Hơn nữa, tôi càng ở lại, sẽ chỉ càng khiến cậu ấy bất hạnh thêm thôi."

"Tại sao?" Dạ Sâm không tài nào hiểu nổi.

Dụ Tinh Triết cũng không hiểu. Anh ta vểnh tai, nghe hết sức chăm chú.

Sun rốt cuộc cũng nói hết nỗi lòng của bản thân "Tôi thích A Triết, là kiểu thích mà muốn trở thành người yêu ấy. Lúc trước tôi biết cậu ấy thầm mến cậu, nhưng tôi vẫn nguyện ý chờ. Sáu năm, cậu ấy cuối cùng cũng từ bỏ. Thế nhưng, giờ cậu ấy đã có người bản thân thực sự yêu thích, lại còn ở cùng người ta…"

Giọng nói của anh ta vừa chán nản vừa chua xót. Cái cảm giác khàn khàn nặng nề giống như truyền qua microphone, lan khắp căn phòng.

"Tôi không thể ở lại, cũng không cần ở lại. Tôi hy vọng cậu ấy có thể hạnh phúc, nhưng tôi bây giờ sẽ chỉ phá hỏng hạnh phúc của cậu ấy."

Sun cúp máy, cả ba người bên này đều ngẩn ra.

Dạ Sâm "…"

Dụ Tinh Triết "…"

Cố Khê dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngu mà nhìn Dụ Tinh Triết "Cho cậu vênh váo này, cho cậu tác oai tác quái này! Dựa vào cái tửu lượng hai xu của cậu mà cậu cũng đòi uống rượu ấy hả? Say oai hùng thế nào cậu có biết không? Cái gì mà muốn nói cho cả thế giới biết là cậu thích tôi? Nói đi, nói tiếp đi!"

Dụ Tinh Triết ngây người nửa ngày mới lắp bắp "Tôi thật sự không biết Sun cũng là gay."

Cố Khê đảo mắt "Gay cái rắm! Thích cậu đúng là bất hạnh của anh ta, thôi thì cậu làm ơn làm phước, buông tha cho anh ta con đường sống đi!"

Dụ Tinh Triết vẻ mặt vẫn mê man không tỉnh, đầu óc mơ hồ, giống như đời này, anh ta chưa từng gặp

phải chuyện nào rắc rối đến thế.

Dạ Sâm cũng thở dài nói "Cái đó, lão Cá, cậu đừng miễn cưỡng Sun nữa, nếu như anh ta đã có lí do như vậy, thì cậu nên để anh ta đi đi thôi."

Dụ Tinh Triết chậm rì rì đáp "Không được, anh ta không thể đi được…"

Không thể tưởng tượng sau khi anh ta đi, mọi chuyện sẽ thế nào… Không được…. Dụ Tinh Triết rốt cuộc tỉnh táo, chắc nịch nói "Tôi phải đi tìm anh ta quay về."

Cố Khê tà tà liếc mắt "Tìm kiểu gì? Nói với anh ta là cậu cũng thích anh ta à?"

Dụ Tinh Triết nháy mắt cứng đơ.

Cố Khê cáu kỉnh "Sống yên phận chút đi, không yêu thì đừng có tham, người ta là người tốt đó, hết lòng vì cậu rồi."

Cố Khê nói rất có lí, Dụ Tinh Triết hiểu, thế nhưng… Thế nhưng…

Cố Khê day day huyệt thái dương, ôm con mèo nhỏ đứng lên "Tôi đi ngủ đây."

Anh ta xoay người rời đi, Dụ Tinh Triết rốt cuộc không đi nữa, ngồi yên tại chỗ đờ ra.

Dạ Sâm còn biết làm sao? Bưng trà rót nước cho hai ông bác già thôi chứ còn làm sao?

Dạ Sâm lo lắng trạng thái tâm lí của Cố Khê và Dụ Tinh Triết, thế nhưng nhốt cậu trong nhà, cậu cũng thực buồn chán. May sao, đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Là tin nhắn của Nhậm Cảnh "Đạo diễn Cố thế nào rồi?"

Dạ Sâm đơn giản tóm tắt chuyện kể lại hết một lượt.

Nhậm Cảnh một lúc mới nhắn lại "Em đừng lo lắng quá, đạo diễn Cố là người rất thấu tình đạt lí, sau khi hiểu rõ nguyên nhân, anh ta chắc chắn sẽ không bỏ lỡ một lần nữa đâu."

Dạ Sâm "Em thật sự không ngờ, năm đó, Thẩm Gia Trạch lại nghĩ như thế."

Nhậm Cảnh "Thích một người quá nhiều, thì chỉ là gió thổi cỏ lay thôi cũng đủ để suy nghĩ nhiều rồi."

Trong lòng Dạ Sâm bỗng dưng nhói lên, cậu đáp "Em sẽ luôn thích anh." Cho nên anh đừng có mà nghĩ nhiều.

Sau khi gửi đi, Dạ Sâm lại giật mình sợ hãi. Đây hình như là lần đầu tiên cậu chính thức thổ lộ!!!

Giờ rút lại cũng đã muộn, Nhậm Cảnh chắc chắn đã thấy rồi!

Dạ Sâm đỏ bừng mặt, thâm tâm vừa ngọt ngào vừa khẩn trương, bởi vì, cậu biết rõ, Nhậm Cảnh cũng thích cậu.

Lần này là một tin nhắn thoại.

Dạ Sâm mở ra, giọng nói dễ nghe của Nhậm Cảnh vang lên "Sâm Sâm, anh cũng thích em."

Dạ Sâm vội vàng che ống nghe, sợ bị lão Cá nghe thấy thì xấu hổ muốn chết!

May mà giám đốc Dụ hãy đang đắm chìm trong khủng hoảng, cho nên hoàn toàn không phát hiện thấy âm thanh bên cạnh.

Dạ Sâm lòng dạ ngọt lịm, lấy tai nghe ra nghe lại hết lần này đến lần khác… Một… Một lần cuối cùng nữa thôi!

Dạ Sâm đang nghe tin nhắn, Nhậm Cảnh bỗng nhiên lại gửi đến yêu cầu videocall.

Dạ Sâm nhanh nhẹn xoa xoa hai má, thế nhưng không hiệu quả lắm, mặt cậu vẫn đỏ bừng.

Nhậm Cảnh càng nhìn càng muốn gặp cậu "Buổi trưa đi đâu ăn không?"

Dạ Sâm cũng muốn gặp anh, nhưng cậu đâu thể bỏ rơi hai tên bạn tốt đang đau khổ? Vì thế nhỏ giọng nói "Có lẽ em ăn ở nhà thôi."

Trạng thái của lão Cố và lão Cá đều không tốt, có lẽ sẽ đều không muốn ra ngoài.

Nhậm Cảnh hỏi "Gọi đồ ăn ngoài à?"

Dạ Sâm "Ừm."

Nhậm Cảnh nở nụ cười "Hay anh đến nấu cho mọi người nhé?"

Dạ Sâm vui vẻ hô lên "Yeah"

Nhậm Cảnh hỏi tiếp "Liệu thế có ổn không?"

"Ổn ổn!" Dạ Sâm nhanh như chớp nói "Anh không bận sao? Đừng làm lỡ công việc của mình."

Nhậm Cảnh bận, nhưng anh càng muốn gặp Dạ Sâm. Nhìn khuôn mặt hơi hơi đỏ ửng của cậu, anh chỉ muốn khe khẽ hôn cậu.

"Không có chuyện gì quan trọng hết." Anh nói. Lão Dương ở bên nghe thế, chỉ biết lặng lẽ gạch hết lịch trình phía sau.

Dạ Sâm "Anh có cần nguyên liệu nấu ăn gì không? Để em bảo Tiểu Lưu đi mua trước?"

Nhậm Cảnh "Thôi, cứ để anh mang đến cho."

Dạ Sâm nheo nheo mắt, âm thanh không khống chế được mềm nhũn "Ừ."

Không bao lâu sau, chuông cửa đã vang lên. Lão Cá đang trong trạng thái chết lâm sàng nên không nghe thấy.

Dạ Sâm vội chạy ra, thấy Nhậm Cảnh đứng sau mắt mèo, cậu liền mở toang cửa.

"Anh tới nhanh thế." Dạ Sâm vui vẻ nói.

Nhậm Cảnh không trả lời, việc đầu tiên là đỡ lấy cổ cậu, hôn xuống.

Dạ Sâm xấu hổ vô cùng giục "Anh… Anh mau vào đi."

Lúc Nhậm Cảnh còn chưa vào hẳn nhà, Dạ Sâm lại nhỏ giọng dặn anh "Lão Cá cũng ở đây."

Nhậm Cảnh đáp "Vừa hay, anh mua nhiều nguyên liệu lắm, làm thêm mấy món nữa nhé."

"Ừ." Dạ Sâm thầm nghĩ, Nhậm Cảnh nhà mình quá tốt, quá tốt!

Nhậm Cảnh lên tiếng chào hỏi Dụ Tinh Triết, Dụ Tinh Triết cũng máy móc đáp lại, trạng thái giống như cũng chẳng biết rõ là ai đến.

Dạ Sâm kéo Nhậm Cảnh vào phòng bếp. Hai người vừa nấu cơm, Dạ Sâm vừa kể lại chuyện của Dụ Tinh Triết cho Nhậm Cảnh nghe.

Trong mắt Nhậm Cảnh lộ ra ý cười.

Dạ Sâm thở dài "Sun cũng thực đáng thương, thế mà lại đi thích cái con cá chết kia."

Nhậm Cảnh "Có lẽ Dụ Tinh Triết cũng thích Sun rất nhiều, chỉ là bản thân cậu ta không biết mà thôi."

Dạ Sâm "…"

Nhậm Cảnh nói tiếp "Điều này rất bình thường. Đối với người ngày nào cũng ở bên cạnh mình, mình sẽ không thấy quý trọng. Nhưng đợi người ta đi rồi, bản thân mình mới nhận ra là không thế thiếu."

Dạ Sâm lặng lẽ liếc mắt nhìn lão Cá "chả có gì đáng nhớ trong đời", thì thầm nói "… Có lẽ."

Nhậm Cảnh "Thế không tốt sao? Những người có tình sẽ thành gia đình với nhau." Trong điểm là tình địch sẽ thành gia đình với người khác!

Dạ Sâm "Ừm, nếu thật thì tốt."

Nhậm Cảnh "Nhưng mà em đừng nói ra, với tính cách của giám đốc Dụ, để cậu ta tự mình chiêm nghiệm ra có vẻ ổn hơn."

Kiêu ngạo phách lối là gì? Nói một đằng nghĩ một nẻo chính là một biểu hiện!

Nếu mà thật sự đi ra nói với anh ta: Bảo bối, có lẽ cậu thích Sun rồi! Vậy tên bảo bối kia còn không nhảy dựng lên đánh chết cũng không nhận?

Dạ Sâm đã từng được nếm trải mùi vị sâu sắc nói "Em hiểu mà."

Nhậm Cảnh làm cơm rất nhanh, chưa bao lâu đã bày hết ra bàn.

Dạ Sâm nói "Em đi gọi Cố Khê."

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Nhậm Cảnh đi ra mở cửa.

Thẩm Gia Trạch đứng ngoài, vẻ mặt khiếp sợ nhìn anh.

58. Chương 58

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Gia Trạch đến tìm Dạ Sâm.

Lúc cậu ta tỉnh lại không thấy Cố Khê, nghĩ đến chuyện đã làm tối qua, cậu ta thực sự không còn mặt mũi nào gặp lại anh nữa.

Đương nhiên, Cố Khê hẳn là cũng không muốn gặp lại cậu ta.

Thẩm Gia Trạch gửi tin nhắn cho Cố Khê. Nhưng Cố Khê không nhắn trả. Muốn gặp anh… Dù có thể không cách nào gặp được, nhưng cậu vẫn muốn nói với anh một câu xin lỗi.

Thẩm Gia Trạch không nghĩ được ai khác, đành đến tìm Dạ Sâm, hòng nhờ cậu chuyển lời.

Cơ mà, thực không ngờ, người ra mở cửa lại là Nhậm Cảnh.

Bọn họ ở chung rồi sao…

Thẩm Gia Trạch đã sắp không hiểu nổi những người này nữa rồi!

Cậu ta cố gắng giữ phong độ hỏi "Dạ… Dạ Sâm có ở đây không?"

Nhậm Cảnh nhướn mày "Tôi tưởng cậu đến tìm đạo diễn Cố."

Thẩm Gia Trạch "!!!"

Tuy Dạ Sâm đã nói cho Nhậm Cảnh nghe chuyện của Thẩm Gia Trạch và Cố Khê, thế nhưng cậu không có nói chuyện mình và Cố Khê từng đóng giả làm một cặp để chọc tức người ta (cái này quá ấy ấy, Dạ bảo bối làm gì dám nói?), cho nên, Nhậm Cảnh không hề biết bản thân mình đang là đối tượng ngoại tình của bạn trai cũ của bạn trai cũ của Thẩm Gia Trạch…

Thẩm Gia Trạch ngây ra một lúc lâu mới bừng tỉnh hỏi "Cố… Cố Khê có ở đây sao?"

Nhậm Cảnh cũng là có lòng tốt, thầm nghĩ muốn giúp bọn họ một tay, cho nên nói "Có lẽ anh ta dậy rồi đấy, cậu có muốn vào nhà ngồi trước không?"

Thẩm Gia Trạch không tin "Tôi có thể vào?"

Nhậm Cảnh trầm tư "Có gì không thể?"

Thẩm Gia Trạch "…"

Thật là loạn! Đầu thật là loạn! Tất cả đều thật là loạn!

Tại sao Cố Khê lại đến tìm Dạ Sâm? Mặc dù anh và Dạ Sâm chia tay trong hòa bình, nhưng hai người ở bên nhau nhiều năm như thế, tại sao anh lại có thể bình tĩnh tiếp nhận chuyện của Dạ Sâm và Nhậm Cảnh đến vậy?

Thế giới này… Rốt cuộc là sao?

Đáng tiếc, mọi chuyện chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Thẩm Gia Trạch mê man tiến vào, vừa vào, cậu ta liền thấy Dụ Tinh Triết so với cậu ta còn mê man hơn đang ngồi trên sofa.

Thẩm Gia Trạch "……."

Tại sao bạn trai đương nhiệm của Cố Khê cũng ở đây? Rốt cuộc thì chuyện là sao!!!

Dạ Sâm vào phòng gọi Cố Khê, Cố Khê ôm mèo nhỏ ngủ đến là say sưa.

Dạ Sâm vừa vào, mèo con liền meo meo kêu lên đòi ăn.

Nó nhảy lên làm Cố Khê bừng tỉnh. Anh ta nhíu mày hỏi "Có chuyện gì thế?"

Dạ Sâm đỡ được mèo con, gãi gãi cằm cho nó nói "Ăn cơm đã rồi tối ngủ tiếp."

Cố Khê "Không đói!"

Dạ Sâm "Không đói cũng phải ăn!"

Cố Khê trở mình "Không!"

Dạ Sâm giận dữ mắng "Nhậm Cảnh vất vả nấu ra mà anh dám không ăn? Mau đứng dậy, mau, mau, mau, đừng để ba đây phải đánh anh!"

Cố Khê "…"

Anh ta nghe ra được điểm mấu chốt là Nhậm Cảnh làm đấy nhé!

Đúng là chưa ăn đã no!

Cố Khê hỏi "Sao Nhậm Cảnh lại đến đây?"

Dạ Sâm hơi hơi vênh váo nói "Anh ấy sợ chúng ta chết đói."

Cố Khê nghĩ thầm, e là cái từ "chúng" kia hơi thừa. Nhưng lúc này, anh chẳng thừa hơi đi dạy dỗ con trai nữa. Vì dù nhìn từ góc độ nào, Dạ Sâm cũng đáng tin hơn bản thân mình.

Dạ Sâm chờ Cố Khê rửa mặt xong mới cùng nhau đi ra, không ngờ vừa ra liền thấy ngay Thẩm Gia Trạch đang nghênh đón bọn họ.

Thẩm Gia Trạch và Cố Khê, Cố Khê và Dạ Sâm, Cố Khê và Dụ Tinh Triết, Dạ Sâm và Nhậm Cảnh…

Quan hệ này, chậc chậc, người bình thường e là cũng bị ép cho não cháy thành than!

Dụ Tinh Triết hốt hoảng hết nửa ngày, rốt cuộc cũng hồi thần. Anh ta liếc nhìn Thẩm Gia Trạch, phản xạ có điều kiện bay về phía Cố Khê, hùng hậu ôm lấy người nói "Khê Khê, anh dậy rồi à."

Những người có mặt "…"

Cố Khê đẩy anh ta ra, ghét bỏ nói "Còn chưa tỉnh rượu?"

Dụ Tinh Triết mặt nghệt ra, chả hiểu sao "bạn trai" mình bỗng nhiên lạnh lùng đến lạ!

Cố Khê nhìn Thẩm Gia Trạch, Thẩm Gia Trạch rũ mắt xuống, buồn bã nói "Ngại quá, quấy rầy rồi. Tôi… Tôi về đây."

Dạ Sâm có chút gấp. Lão Cá còn chưa biết chuyện giữa Cố Khê và Thẩm Gia Trạch cho nên vẫn nhiệt tình diễn xuất, nhưng cậu đã biết, cậu thấy Thẩm Gia Trạch đáng thương quá, cậu không muốn khiến cậu ta tiếp tục hiểu nhầm thêm nữa đâu!

Nhậm Cảnh lôi tay Dạ Sâm, Dạ Sâm đành im lặng.

Cố Khê đang ở đây, nếu như muốn giải thích, để anh ta giải thích là thích hợp nhất.

Cố Khê "Ăn cơm."

Cả đám "…"

Thẩm Gia Trạch không biết phải hình dung tâm trạng của bản thân mình thế nào. Cậu ta thầm nghĩ, xong rồi, xong hết rồi! Sau đó thất hồn lạc phách định rời đi. Nhưng Cố Khê đã gọi "Qua đây."

"Thẩm Gia Trạch, qua đây."

Không gọi giám đốc Thẩm, mà là Thẩm Gia Trạch.

Thẩm Gia Trạch chả dám nghĩ nhiều.

Cố Khê "Cùng ăn đi, nhiều món thế này, đều do Nhậm ảnh đế vất vả làm hết đấy." Nói xong trừng mắt nhìn Dạ Sâm.

Dạ Sâm giật mình "Đúng đúng, nhiều lắm, bốn người chúng tôi ăn không hết được, Thẩm Gia Trạch, cậu cũng ở lại đi." Lòng có chút xót xa vì thực ra Nhậm Cảnh đâu có làm nhiều lắm đâu!!!

Cả quá trình, lão Cá đều bị cho ra rìa. Chuyện gì đây? Sao lại muốn giữ Thẩm Gia Trạch lại? Không phải nên đánh đuổi cậu ta đi à?

Dạ Sâm trừng mắt liếc anh ta một cái. Lão Cá chết đành ổn định lại suy nghĩ.

Nhậm Cảnh đi lấy thêm bát đũa, nói "Mọi người ngồi đi."

Thẩm Gia Trạch do dự một chút, nhỏ giọng "Làm phiền rồi."

Cậu không bỏ được. Mặc dù mọi chuyện trước mắt đều rối bời, nhưng cậu không bỏ đi được, vì đây có lẽ là lần cuối cùng cậu được ngồi chung bàn với Cố Khê.

Bàn ăn nhà Dạ Sâm là kiểu bàn dài, mỗi bên ngồi hai người, hai đầu ngồi thêm một người là vừa xinh.

Dạ Sâm tất nhiên là muốn ngồi cạnh Nhậm Cảnh, cho nên chọn chỗ ngồi ở dìa bên. Cố Khê ngồi đối diện, Dụ Tinh Triết liếc liếc, cảm thấy bản thân hiện đang là "bạn trai" của đối phương, hẳn là nên ngồi cạnh, thuận tiện chọc tức chết cái tên cặn bã kia, cho nên bình tĩnh ngồi xuống.

Nhưng ai ngờ, Cố Khê lại liếc mắt gầm gừ "Ra chỗ khác." Anh ta còn hất hất cằm về phía đầu bàn đầy xa xôi.

Dụ Tinh Triết "…" Cái quỷ gì vậy?

Cơ mà, Dụ Tinh Triết cũng không nghĩ nhiều, đứng dậy đi ra đầu bàn ngồi xuống. Vì thế, vị trí ghế bên cạnh Cố Khê liền bị để trống.

Thẩm Gia Trạch dám đến ngồi không? Tất nhiên là không! Cậu ta ngoan ngoãn đi về phía một đầu bàn khác.

Cố Khê nhỏ giọng gọi "Qua đây."

Thẩm Gia Trạch "…"

Cố Khê đến mắt cũng không nâng "Thẩm Gia Trạch, qua đây."

Thẩm Gia Trạch xác định nửa ngày mới xác định mình không nghe nhầm.

Cậu ta có phần hồi hộp ngồi xuống. Cố Khê không nhìn cậu ta, chỉ chằm chằm soi mấy món ăn trên bàn, chậm rãi nói "Tay nghề của Nhậm ảnh đế thật tốt, Sâm Sâm đúng là có phúc."

Nhậm Cảnh cười cười.

Dạ Sâm sướng đến mức muốn bay lên, rụt rè đáp "Thường thôi, vẫn kém đầu bếp ba sao Michelin một tí tẹo nữa."

Còn thực sự coi là thật!

Nhậm Cảnh bị cậu chọc cười, xoa đầu nói "Chỉ cần em thích là đủ rồi."

Dạ Sâm nhìn anh "Em thích lắm, món nào anh làm em cũng thích."

Nè, đường nhìn của hai người đừng có mà ngọt ngào quá như thế!

Dụ Tinh Triết cảm thấy mình cũng nên chuyên nghiệp một chút. Thân là bạn trai của Cố Khê, phải tranh thủ chủ động.

"Anh nếm thử cái này đi." Dụ Tinh Triết gắp cho Cố Khê một đũa cá nướng, thâm tình nói "Em biết anh thích món này mà."

Anh ta có mà biết cái rắm chứ mà biết! Cơ mà không sao, với tư cách bạn hợp tác, cho dù đối phương không thích, cũng sẽ phải giả bộ thích, rồi sau đó hai người hỗ trợ nhau ngọt ngào một phen thôi mà!

Cứ nhìn Dạ Sâm ngu ngốc với tên lão thành tinh kia thì biết!

Dụ Tinh Triết nghĩ mình làm việc không một kẽ hở. Ai ngờ, bạn hợp tác của anh ta lại lật mặt nói "Tôi không thích ăn cá, nhất là loại cá này."

Dụ Tinh Triết "…"

Cố Khê gạt cá ra, vẻ mặt ghét đến không gì tả nổi.

Dụ Tinh Triết kiên nhẫn dịu dàng hỏi "Vậy anh thích ăn gì?"

Cố Khê nhìn món trước mặt Thẩm Gia Trạch "Bề bề."

Dụ Tinh Triết ngây ra "Để em bóc cho anh."

Cố Khê phải nói là tương đối không phối hợp "Cậu biết?"

Lão Cá đã đến sát biên giới bùng nổ, hai mắt chiu chiu bắn dao về phía Cố Khê.

Cố Khê nhỏ giọng "Thẩm Gia Trạch, tôi muốn ăn bề bề."

Tay Thẩm Gia Trạch rõ ràng run lên, lưng ngồi thẳng tắp.

Lúc bọn họ học Đại học, Cố Khê thích ăn món này, nhưng ngại phiền. Thẩm Gia Trạch vốn là một đại thiếu gia, căn bản cũng không rõ bóc thế nào. Nhưng sau đó lại cố ý đi học, cuối cùng cho ra tay nghề cực phẩm.

Tiếp đến, cậu ta bóc, Cố Khê ăn.

Cậu ta bóc vui vẻ, Cố Khê ăn cũng vui vẻ.

Đã bao lâu rồi? Kể từ sau khi chia tay Cố Khê, cậu ta chưa từng chạm tới thứ này thêm một lần nào nữa, hiện giờ cũng chả biết có còn nhớ cách bóc nữa hay không.

(*) Chú thích:Bề bề: (Ở chỗ tui thì con này được gọi là "bề bề", không biết ở chỗ mọi người gọi là gì? Về cách bóc con này á, tui là tui thường cắt đầu nó đi trước, xong cắt đến hai cái rèm hai bên, cắt thêm tí đuôi để hoàn toàn chia tách phần vỏ phía trên và phía dưới, sau đó tui sẽ bắt đầu lột phần vỏ phía dưới trước, rồi mới đến phần vỏ phía trên, cảm nhận cá nhân là bóc thế khá là nhanh mà còn có thể lột được nguyên vẹn phần thịt bề bề ở bên trong, em gái tui khá thích món này, và thường thì t chỉ ngồi bóc cho nó ăn y như Thẩm Gia Trạch bóc cho Cố Khê ăn ý TT.TT)

59. Chương 59

Có rất nhiều thứ Thẩm Gia Trạch không thể quên, ví dụ như cách bóc bề bề, hay lại ví dụ như Cố Khê.

Cậu ta không biết mình có tâm trạng gì khi đưa tay bốc lấy một con bề bề.

Thẩm Gia Trạch chậm rãi bóc, từng chút từng chút, cẩn thận như đang dụng sức xé bỏ lớp vỏ cứng cáp bên ngoài, dâng ra trái tim mềm yếu của bản thân đặt xuống trước mặt Cố Khê.

Cố Khê chăm chú nhìn một lúc lâu nói "Không quen tay sao?"

Thẩm Gia Trạch hơi ngừng tay, miễn cưỡng đáp "Đã lâu chưa bóc."

Cố Khê không nói nữa, kẹp miếng thịt bề bề tươi non đưa vào trong miệng.

Anh ta từ từ nhai nuốt, vẻ mặt bình tĩnh khiến không ai đoán được anh ta đang nghĩ gì.

Thẩm Gia Trạch hồi hộp chờ mong, giống như đứng trước một màn sương mù, không biết đằng sau ẩn giấu cái gì. Vực sâu… Hay là thiên đường?

Thẩm Gia Trạch ngồi im không nhúc nhích. Cố Khê liếc mắt nói "Bóc tiếp đi."

Thẩm Gia Trạch nghe thế sửng sốt.

Cố Khê "Không quen tay thì luyện nhiều một chút."

Một câu hai nghĩa, Thẩm Gia Trạch ngẩng phắt đầu lên nhìn Cố Khê, đôi con ngươi sẫm đen như trời đêm lóe lên.

Cố Khê không phát hiện, thấp giọng hỏi "Có bóc không?"

Thẩm Gia Trạch vội vã cầm tiếp lên một con khác.

Đến nước này, Dụ Tinh Triết rốt cuộc cũng bừng tỉnh. Tên Cố béo này là muốn quay lại với thằng cặn bã kia sao? Hừ! Đồ béo ú chết bầm! Anh sống có còn nguyên tắc không? Mới một ngày mà đã muốn đổi ý?

Dụ Tinh Triết bất lực nhìn sang Dạ Sâm.

Dạ Sâm trịnh trọng gật đầu đáp lại.

Dụ Tinh Triết nỗ lực dùng mắt truyền tin.

Dạ Sâm cũng nỗ lực dùng ánh nhìn nói chuyện.

Hai người ngồi trên bàn ăn "mắt qua mày lại", có người thế mà lại không vui.

Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm "Em muốn ăn bề bề không?"

Dạ Sâm thực chất rất ít ăn món này, chủ yếu là ngại bóc. Thế nhưng nhìn lão Cố ăn có vẻ ngon miệng, nên đáp "Muốn."

Nhậm Cảnh gắp một con về trước mặt mình.

Dạ Sâm chẳng thèm quan tâm đến việc truyền sóng điện não với Dụ Tinh Triết nữa mà chỉ chăm chăm nhìn Nhậm Cảnh.

Ngón tay của Nhậm Cảnh đẹp quá! Thon dài, trắng nõn, khớp xương rõ ràng, thực có cảm giác mê người!

Dạ Sâm nhìn không chớp mắt. Chẳng lâu sau, bề bề đã được bóc xong. Nhậm Cảnh đặt miếng thịt bề bề vào trong bát cho cậu.

Dạ Sâm len lén liếc sang bát Cố Khê, sau đó lại liếc xuống bát mình, cảm thấy Nhậm Cảnh bóc đẹp hơn Thẩm Gia Trạch, trong lòng đã vui lại càng vui.

Dụ Tinh Triết quả thực không muốn để ý đến Dạ Sâm nữa! Sóng điện não mới truyền được hơn phân nửa, đối phương đã chủ động chặt đứt! Đây tuyệt đối không phải Sâm Sâm mà anh ta quen biết!

Cơ mà quay lại tình hình trước mắt, kịch bản đúng là đã thay đổi mất rồi! Cái tên lão Cố phản bội kia đã "vứt bỏ" anh ta chạy theo Thẩm Gia Trạch.

Dụ Tinh Triết bực bội, nhưng anh ta còn biết làm sao? Thân làm một người đàn ông đích thực, anh ta có thể tay chống nạnh, tay chỉ Cố Khê mà chửi mắng "đồ phụ tình" cho hả lòng hả dạ hay sao?

Đĩa bề bề không nhiều lắm, chỉ có khoảng mười mấy con, nhưng con nào con nấy tươi ngon, mọng nước, kích cỡ to lớn, lúc ăn, thịt vừa mập vừa dai, khiến cho khắp khoang miệng đều tràn ngập hương vị món ăn.

Cố Khê e là chả cảm nhận được mùi vị gì, mà chỉ là muốn ăn, đặc biệt muốn ăn, nhất là muốn ăn đồ do Thẩm Gia Trạch bóc. Anh ta khao khát muốn nếm lại mùi vị trong quá khứ.

Còn Dạ Sâm thì lại vừa ăn vừa: Bề bề này là Nhậm Cảnh mua, thích quá! Bề bề này là Nhậm Cảnh làm, giỏi quá! Bề bề này là Nhậm Cảnh bóc, tuyệt vời!

Mười mấy con bề bề cứ thế vơi dần, đã sắp đạt đến trình độ hết sạch. Dụ Tinh Triết nhìn một con cuối cùng mà tủi thân. Từ nãy đến giờ, đến một con anh ta còn chưa được ăn đâu, cứ phải ngồi cạnh ăn thức ăn đặc thù như một con Husky!

Dụ Tinh Triết bất chấp vươn đũa, quyết định giành lấy con bề bề cuối cùng. Nhưng khi chiếc đũa tinh chuẩn chuẩn bị chạm tới nơi, Nhậm ảnh đế lại nhanh hơn một bước, kẹp chặt lấy con bề bề gắp đi, làm cho đũa của Dụ Tinh Triết ngây ra giữa không trung.

Nhậm Cảnh quay đầu nhìn "Giám đốc Dụ muốn ăn không?"

Lão Cá "…"

Dạ Sâm "Lão Cá, cậu bóc được không?"

Lão Cá chết "…" Không bóc được thì tôi ăn cả vỏ không được chắc!

Nhưng nghĩ lại thế thì thảm quá, nhìn người ta ai cũng được ăn thịt bề bề, mình lại đi cầm cả vỏ gặm răng rắc răng rắc, đúng là thấp kém! Lại nói, Sun từ chức làm gì cơ chứ? Đừng nói bóc bề bề, tài bóc cua của Sun cũng đỉnh khỏi chê luôn!

Giám đốc Dụ mất mát khoát tay "Tôi không thích ăn cái này."

Nhậm Cảnh nghe thế liền nhanh tay bóc cho Dạ Sâm.

Dạ Sâm thấy lão Cá thực đáng thương, nhưng bảo cậu đem bề bề Nhậm Cảnh mua, Nhậm Cảnh nấu, Nhậm Cảnh bóc cho người khác ăn… Đừng hòng! Tuyệt đối đừng hòng!

Phải chia sẻ bề bề Nhậm Cảnh mua, Nhậm Cảnh nấu, Thẩm Gia Trạch bóc với lão Cố đã là cực hạn của cậu lắm rồi!

Sau khi ăn hết bề bề, giám đốc Thẩm liền mất việc. Cậu ta thấp thỏm ngó nhìn Cố Khê.

Cố Khê nói "Vẫn còn lạ tay lắm."

Thẩm Gia Trạch không đáp.

Cố Khê nói tiếp "Lần sau luyện thêm đi."

Thẩm Gia Trạch mãnh liệt nhìn về phía anh ta, cho là mình nghe nhầm.

Cố Khê vẫn không quay đầu sang, mặc kệ Thẩm Gia Trạch nhìn một thôi một hồi, đến khi hai tai đỏ bừng "Ăn!"

Thẩm Gia Trạch giật mình, nhỏ giọng gọi "Khê Khê…"

"Ăn!"

Tất cả tế bào căng cứng trên người Thẩm Gia Trạch dường như thả lỏng đôi chút "Ừ."

Tay nghề của Nhậm Cảnh tương đối tốt, thế nhưng, đáng tiếc, cả bàn ăn chỉ có mỗi mình Dạ Sâm là chuyên tâm thưởng thức.

Đương nhiên, đối với Nhậm ảnh đế, thế cũng đủ rồi. Vì anh chủ yếu làm cho Dạ Sâm ăn mà.

Dạ Sâm vừa ăn vừa khen, dù gì Cố Khê với Thẩm Gia Trạch lúc này cũng đã bước vào tình trạng không biết xung quanh có gì, lão Cá thì chẳng phải người ngoài, nên cậu thích làm gì thì cứ làm ấy.

Dụ Tinh Triết đắng lòng, trợ lí không thèm làm cho anh ta, bạn diễn không thèm diễn với anh ta, người thầm mến thành người yêu của kẻ khác, sao đời anh ta lại thảm đến như vậy cơ chứ!

Anh ta còn nuốt nổi cơm sao? Đã sớm nghẹn đến phát no rồi biết không!

Sau khi ăn xong, Dụ Tinh Triết một giây cũng không muốn lưu lại rời đi.

Anh ta quá phiền cái đám xấu xa kia!

Dụ Tinh Triết chân trước vừa đi, Cố Khê chân sau cũng nói "Hôm nay quấy rầy rồi."

Dạ Sâm đáp "Không sao không sao."

Thẩm Gia Trạch tạm biệt bọn họ, sau đó đi theo phía sau Cố Khê.

Dạ Sâm tiễn hết khách xong, lại tiếp tục lo âu cái nhiệm vụ hàng ngày. Cậu chủ động đề nghị "Để em thu dọn bát đĩa cho."

Đó là một chuyện rất dễ làm bẩn quần áo!

Mặc dù bình thường cậu vẫn hay vứt quần áo vào giỏ đựng đồ chờ người giúp việc đến dọn. Thế nhưng lần này, cậu sẽ giả bộ tự mình giặt. Thế thì Nhậm Cảnh chắc chắn sẽ đến giặt giúp cậu.

Đúng là thông minh!

Dạ Sâm đang định đánh quân thần tốc về phía bàn ăn, Nhậm Cảnh đã nói "Anh làm được rồi."

Dạ Sâm "Thế thì chúng ta làm cùng đi, cho nhanh."

Nhậm Cảnh "Ừ."

Dạ Sâm cố tình tìm món nào có nước, chuẩn bị tốt tâm lí "dội" hết lên người.

Nhưng khi cái đĩa nghiêng nghiêng, đại công sắp cáo thành, thì Nhậm Cảnh lại nhanh tay lẹ mắt nắm chặt lấy nó trong chớp mắt! "Cẩn thận."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi huýt sáo "Có một ông chồng tốc độ cũng không hẳn là tốt nha."

Dạ Sâm vẫn không nản lòng, một mực gây chuyện. Cơ mà lần nào cũng thế, cứ chuẩn bị thành công là Nhậm Cảnh lại xuất hiện "giúp" cậu hóa giải hết sạch!

Dạ Sâm gấp gáp. Sao anh ấy có thể phản ứng nhanh đến thế? Thực vô lí!

Nhậm Cảnh "Thôi để anh làm cho."

Dạ Sâm "…" Bị ghét rồi QAQ!

Đi chết đi không chút khách khí bật cười ha hả "Cậu vẫn nên cầu người ta đến sàm sỡ cậu đi thì hơn."

Dạ Sâm đỏ mặt "Cút đi!"

Đi chết đi lại bắt đầu đọc biểu cảm "o(o#)"

Dạ Sâm không phản đối được, chỉ mong tống ngay nó đi chữa bệnh.

Lẽ nào kế hoạch của cậu lại cứ thế mà chết yểu vì Nhậm Cảnh?

Dạ Sâm không chờ được nữa, hiện nay quỹ điểm của cậu rất eo hẹp, 1 điểm sinh mệnh cậu cũng không thể lãng phí!

Còn hai cái đĩa, cậu nhất định thành công!

Dạ Sâm đẩy Nhậm Cảnh nói "Anh sang bên kia ngồi đi, em tự làm được mà."

Nhậm Cảnh cười vô cùng dịu dàng, dung túng.

Dạ Sâm tương đối ngượng… Cậu không ngốc đến thế đâu, thật đấy, ít nhất thì mấy việc như thu dọn bàn ăn cậu vẫn biết làm mà.

Đều tại đi chết đi hết, cái đồ hệ thống phế thải!

Dạ Sâm cổ vũ tinh thần xong, lần nữa tiến lên.

Kỳ thật lần này cậu hoàn toàn không có ý định gì cả, chỉ là thất thần, bưng cái đĩa đi mà không chú ý dưới chân. Lúc sắp bị đĩa thức ăn đổ ụp lên đầu, Nhậm Cảnh, với phản ứng cực nhanh, chưa đầy một giây đã ôm cậu vào lòng che chở, khiến cho cậu không dính một chút bẩn nào!

Thế nhưng, phía sau lưng Nhậm Cảnh lại dính đầy bẩn…

Dạ Sâm ôm chặt anh, di di tay áo cho mình cũng bị lây!

Xong!

Dạ Sâm thầm vui vẻ, mở miệng nói "Chúng ta cùng đi tắm đi!"

Đi chết đi "…"

Dạ Sâm "!!!"

Không! Ý cậu là cậu định nói cùng nhau giặt quần áo đi, sao lại biến thành tắm rồi???

Dạ Sâm há miệng muốn giải thích… Nhậm Cảnh giật mình, mắt mày miệng môi đều là ý cười, ngọt đến chết người. Anh ghé vào tai cậu nói nhỏ "Muốn tắm cùng anh?"

Dạ Sâm "…" Thật ra cậu muốn giặt quần áo cùng anh…

Nhậm Cảnh khẽ cười "Sâm Sâm, em thực đáng yêu."

Mặt Dạ Sâm đỏ bừng. Cậu cố ý làm bẩn mình không phải để tắm cùng anh đâu! Cậu chỉ muốn giặt quần áo cùng anh thôiiiii!

Đi chết đi, đi chết đi! Cậu mau ra đây chứng minh tôi trong sạch đi!

Đi chết đi "Hí hí hí, Nhậm Cảnh sẽ làm cậu vừa trong vừa sạch nhanh thôi."

60. Chương 60

Dạ Sâm mặt đỏ đến tận mang tai giải thích "Ý… Ý em là…"

Nhậm Cảnh trầm trầm giọng hỏi "Ý em là gì?"

Dạ Sâm "Chúng, chúng ta cùng… Ưm…"

Ba chữ giặt quần áo còn chưa nói ra, cậu đã bị Nhậm Cảnh hôn. Ban đầu Dạ Sâm hãy định giãy dụa chống cự, thế nhưng chờ khi đầu lưỡi hai bên gặp nhau, đầu óc cậu như có pháo hoa nở rộ, ngoại trừ ngốc nghếch phối hợp, cậu chẳng còn nghĩ thêm được gì nữa.

Sau khi hôn được một lúc, Nhậm Cảnh mới dụi dụi mũi cậu nói "Hít thở."

Dạ Sâm ngơ ngác nhìn anh, thật sự là ngoan ngoãn hít thở.

Nhậm Cảnh nhìn nhìn môi cậu, lại hôn tiếp lần nữa.

Trong gian nhà yên tĩnh, hai người thân thiết ôm hôn, mọi thứ đều thực thỏa mãn.

Giặt quần áo của Dạ Sâm rốt cuộc vẫn biến thành tắm.

Cậu không biết mình vào nhà vệ sinh kiểu gì, cũng không biết mình cởi quần áo kiểu gì. Chờ khi Nhậm Cảnh ôm lấy cậu, cậu dường như đã bay lên tận tầng mây cao, chỗ có ánh bình minh đang rực rỡ chiếu sáng bầu trời và mặt đất.

Từ phòng tắm đi ra, chân Dạ Sâm đã mềm nhũn, phải để Nhậm Cảnh ôm cậu, cẩn thận đặt xuống giường.

Dạ Sâm ôm tay anh, chẳng bao lâu liền ngủ mất.

Nhậm Cảnh không có thói quen ngủ trưa. Nhưng nhìn bộ dáng say ngủ của người trong lòng, anh bỗng nhiên thấy an lòng. Cơn buồn ngủ từ từ kéo tới, anh ôm cậu ngủ.

Đi chết đi "Đáng sợ, đáng sợ, đáng sợ, cầu cho đáng sợ đè chết các người!!!"

Cơ hội tốt như vậy mà lại không làm đến cùng! Rõ ràng đã sớm không còn trong sáng, thế mà giờ lại còn bày đặt yêu đương thuần khiết! Ông đây lại chẳng ngăn cản hai người, hai người còn không mau mau làm đến cùng cho ông!!!

Giận! Giận thành cá nóc luôn!!!

Bên này ngọt ngọt ngào ngào, bên kia kể ra cũng có chút tiến triển.

Cố Khê và Thẩm Gia Trạch ra đến bãi đỗ xe, Cố Khê nói "Tôi không muốn lái xe."

Thẩm Gia Trạch nhanh nhẹn đề nghị "Em có lái xe, anh có muốn đi cùng không?"

Cố Khê "Ờ."

Thẩm Gia Trạch sợ mình nghe lầm "Chúng ta đi chung xe thật sao?"

Cố Khê liếc mắt "Không được à?"

"Được... Đương nhiên là được!" Thẩm Gia Trạch vội đáp "Em đi lấy xe."

Cậu ta bước mấy bước lại dừng lại, quay đầu nhìn Cố Khê nói "Hay là chúng ta cùng đi đi?"

Cố Khê lắc đầu nở nụ cười "Sợ tôi chạy sao?"

Thẩm Gia Trạch thế nhưng lại coi là thật, nghiêm túc hỏi "Anh sẽ chạy ư?"

Cố Khê "Cậu đừng suy nghĩ lung tung chọc tức tôi, tôi sẽ không đi."

Thẩm Gia Trạch đứng im tại chỗ, lòng bàn chân như có đinh đóng chặt xuống nền đất "Từ trước tới nay anh chưa từng giận em đúng không?" Căn bản đến để ý còn không có thì sao mà tức giận đây?

Cố Khê khoát tay "Đi lấy xe."

Thẩm Gia Trạch không nhúc nhích.

Cố Khê đạp cậu ta một cái "Đi lấy xe đến đây cho tôi!"

Thẩm Gia Trạch nhìn anh, bộ dáng thành thục trưởng thành giả tạo đổ sụp xuống, để lộ ra hình ảnh con sói con, một con sói con vừa bị người vứt bỏ, không tìm lại được đồng loại, cô đơn đáng thương.

"Rốt cuộc thì anh đang làm gì?" Giọng nói Thẩm Gia Trạch khàn khàn.

Cậu ta không hiểu Cố Khê, cũng không dám ôm ấp hy vọng.

Một lần tuyệt vọng đã phá hủy hoàn toàn nguyên tắc của cậu ta, tôn nghiêm của cậu ta. Nếu lại thêm một lần nữa, cậu ta phải làm sao đây?

Cố Khê, Cố Khê, Cố Khê, hai chữ này giống như bùa chú, từ mười năm trước đã bắt đầu cuốn chặt lấy cậu ta, thời thời khắc khắc không tiêu tan.

Bị coi là thế thân cũng tốt, bị vứt bỏ cũng không sao, cho dù Cố Khê có làm gì, cậu ta cũng…

Cố Khê nhắm mắt lại nói "Tôi không hề coi cậu là thế thân cho bất kì ai."

Thẩm Gia Trạch giật mình.

Cố Khê cúi đầu nhìn ngón chân, cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh "Tôi không thích Thẩm Thanh Hứa, cậu cũng không giống anh ta một chút nào hết. Tôi ở bên cậu, chỉ vì đó là ở bên cậu mà thôi. Tôi thích cậu, từ đầu đến cuối chỉ thích mỗi mình Thẩm Gia Trạch cậu."

Thẩm Gia Trạch trợn tròn hai mắt, hoàn toàn không dám tin vào những điều mà mình vừa nghe thấy.

Cố Khê đến gần cậu ta, nắm áo cậu ta, âm thanh nghẹn ngào không thể khống chế "Thẩm Gia Trạch, tại sao cậu lại ức hiếp tôi như thế? Tại sao cậu lại xỉ nhục những nỗ lực tình cảm của tôi như thế?…"

Nước mắt giống như quan hệ bị chia cắt, từng hạt từng hạt rơi trên cánh tay trắng nõn.

Đầu óc Thẩm Gia Trạch nổ bùm một tiếng, tất cả chỉ còn: Cố Khê khóc, Cố Khê khóc vì cậu ta…

Thẩm Gia Trạch luống cuống dỗ dành "Đừng khóc… Anh đừng khóc."

Mỗi giọt nước mắt cứ như nham thạch nóng cháy dưới lòng đất, đốt cháy lòng dạ cậu ta.

Cố Khê đẩy cậu ta áp vào cột trụ, ngẩng khuôn mặt ướt đầy nước mắt, âm thanh nghẹn ngào đến cùng cực nói "Đây được coi là gì? Cậu nói đi… Những năm này, giữa chúng ta rốt cuộc được coi là gì?"

Thẩm Gia Trạch kinh ngạc nhìn Cố Khê, nhìn một Cố Khê mà trước giờ cậu ta chưa từng được thấy.

"Khê Khê…" Cậu ta run rẩy gọi "Anh… Thực sự…"

Đời này Cố Khê chưa bao giờ mất kiểm soát đến thế "Sao tôi lại yêu một tên ngu ngốc như cậu cơ chứ!"

Thẩm Gia Trạch ngẩn ra một chút, chờ cậu ta lấy lại được tinh thần, cậu ta liền lao lên ôm chầm lấy Cố Khê, lung tung hôn anh.

Cố Khê không chỉ không đẩy cậu ta ra mà thậm chí còn vòng tay lên cổ cậu ta, cùng cậu ta điên cuồng.

Không có say rượu, hoàn toàn thanh tỉnh, hai trái tim dựa vào cùng một chỗ hòa chung nhịp đập.

Chia xa nhiều năm như vậy, cũng may tình cảm chưa từng mất đi.

Lúc này, ở nơi đối lập, bạn học lão Cá nhà chúng ta lại đang rất phiền muộn, cực kì phiền muộn.

Phiền muộn vì trợ lí bỏ đi, phiền muộn vì Cố Khê phản bội, phiền muộn cả vì Sâm Sâm càng ngày càng hư!

Haiz, cái cuộc đời này, sao về nước cái là thay đổi trong chớp mắt vậy không biết!

Dụ Tinh Triết vùi mình ở nhà uống rượu giải sầu, thế nhưng càng uống lại càng sầu, càng uống lại càng tức, tức đến mức, anh ta rốt cuộc không kiềm chế được nữa nhấc máy lên gọi cho Sun.

Không người nghe máy.

Thấy thế, Dụ Tinh Triết càng điên, đánh một đống chữ nào là "Muốn thì cút xa một chút", "Công việc của anh một đống người muốn cướp", "Ông đây chả hiếm lạ gì anh", "Đi rồi thì đừng về", "Không nghe máy thì đời này đừng nghe nữa"!

Thế nhưng, một cái cũng không gửi đi. Sau khi viết viết xóa xóa một hồi, tâm trạng Dụ Tinh Triết cuối cùng cũng bình tĩnh lại đôi chút. Anh ta sắp xếp câu chữ rồi nói "Tôi với Cố Khê chỉ là diễn kịch, hai chúng tôi không ở bên nhau."

Gửi xong tin nhắn này, Dụ Tinh Triết tự nhiên thấy không được tự nhiên. Sao anh ta phải giải thích chuyện này cơ chứ?

Nhưng rất nhanh, thanh âm của Sun thông qua điện thoại của Dạ Sâm lại lần nữa vang lên bên tai anh ta "Tôi vẫn thích A Triết, là loại thích muốn trở thành người yêu…"

Sun thích anh ta.

Nhưng anh ta lại một mực không biết.

Điện thoại của Dụ Tinh Triết vang lên báo hiệu có tin nhắn.

Anh ta vội vơ lấy máy, nghiêm túc xem từng câu từng chữ. “Tôi biết cậu và đạo diễn Cố chỉ là đang diễn kịch. Tôi cũng biết hai người không thật sự ở bên nhau. Nhưng xin lỗi, công việc này tôi đúng là không làm được nữa. Những lời tôi nói với Dạ Sâm cũng là những lời tôi muốn nói với cậu. Tôi thích cậu, xin lỗi vì vẫn luôn gạt cậu. Nhưng giờ cậu đã biết, thì tôi nên đi thôi.”

Dụ Tinh Triết không nhịn được hỏi “Tại sao lại phải đi?”

Sun đáp “A Triết, cậu đừng tàn nhẫn như vậy. Tôi đã chờ đợi suốt sáu năm. Thời gian quá dài. Nhưng cho dù có sớm chiều ở bên cậu, cậu cũng không hề có cái nhìn khác về tôi, chuyện này còn chưa đủ rõ ràng ư? Lần này, chỉ là cái cớ cho tôi hoàn toàn thanh tỉnh.”

Dụ Tinh Triết mắt không chớp nhìn chằm chằm di động.

Anh ta nhìn một dòng tin cuối cùng mà Sun gửi đến “…Mơ mộng sáu năm, tôi cũng nên dậy thôi.”

Không thể miêu tả cảm giác đang tràn ngập trong cõi lòng lúc này, Dụ Tinh Triết ngã người lên sofa, vô định nhìn trần nhà.

Bình thường không biết quý trọng, mất đi rồi mới thấy tiếc nuối.

Dạ Sâm càng ngủ càng nóng, nóng đến không chịu nổi, cứ như bị một cái lò thiêu ôm lấy.

Cậu muốn ngồi bật dậy, thế nhưng trên eo lại bị một vật nặng đè ép đến khó thở.

Dạ Sâm tức giận hất tay, kết quả hất tới một bờ ngực vững chắc.

Sau đó… Anh Sâm tỉnh táo.

A, mẹ ơi! Tắm… Rồi… A…

Dạ Sâm mở bừng mắt, bắt trọn hình ảnh ảnh đế đang say ngủ.

Oa… Đẹp trai quá… Khụ khụ…

Dạ Sâm trộm ngắm một chút, trái tim bé nhỏ run run đập loạn, nghĩ muốn hôn xuống.

Đáng tiếc cậu không dám hôn, vì nhìn Nhậm Cảnh ngủ ngon quá. Anh hẳn phải mệt lắm!

Dạ Sâm đau lòng, bận rộn như thế, nhất định là không nghỉ ngơi đầy đủ đây mà.

Thiệt tình, kiếm nhiều tiền để làm gì cơ chứ? Lại chẳng tiêu được hết!

Dạ Sâm lặng lẽ ngắm nhìn hồi lâu liền có chút buồn đi vệ sinh. Cậu cẩn thận xê người, lại xê người, tiếp tục xê người. Sau khi xém chút ngã ngửa xuống giường, cậu rốt cuộc cũng thành công không làm Nhậm Cảnh tỉnh giấc.

Dạ Sâm nói với đi chết đi "Sao? Kĩ thuật này của anh được đấy chứ?"

Đi chết đi "Hờ hờ."

Dạ Sâm buồn bực "Cậu làm sao đấy?"

Đi chết đi "Tôi không thèm chơi với trẻ con!"

Dạ Sâm ngây thơ "Ai là trẻ con cơ?"

Đi chết đi gằn "Cậu! Chính! Là! Trẻ! Con! Tạm! Biệt!"

Dạ Sâm "…" Cái hệ thống phế thải này!

Cậu đỏ mặt xuống giường, đi đến nhà vệ sinh giải quyết vấn đề.

Nhiệm vụ chưa làm xong, nhưng hết cách rồi, Nhậm Cảnh hãy còn đang ngủ, cậu không nỡ đánh thức anh.

Dạ Sâm vừa định tiếp tục quay về giường làm ổ, chuông cửa đã vang lên.

Cậu không thèm suy nghĩ, chỉ cho là lão Cố, lão Cá hay Tiểu Lưu gì đó tới đây cho nên lê dép ra mở cửa. Nhưng vừa nhìn thấy người, cậu thiếu chút quỳ sụp xuống.

Ông… Ông nội sao lại tới đây?

Không sai! Đứng ngoài cửa đích xác là ông nội Dạ. Ông mặc đồ vest tinh tế, đầu tóc chải chuốt thẳng thớm, phía sau còn có trợ lí cầm ô đen đi theo, phải nói là khí phách ra trò.

Dạ Sâm tuy sợ muốn chết, nhưng cũng cảm động muốn chết.

Đã bao lâu cậu chưa thấy ông nội khỏe mạnh như thế?

Xem ra, 10 điểm sinh mệnh không uổng phí rồi.

Cơ mà… Ông nội, rốt cuộc ông tới làm chi vậy?

Dạ Sâm thực không muốn mở cửa, thế nhưng lại không dám không mở, còn nếu mở…

Nhậm Cảnh hãy đang ngủ trong phòng ngủ, cậu, cậu biết phải giải thích làm sao?

Dạ Sâm do dự một chút, rốt cuộc vẫn là mở ra.

Không mở không được ấy chứ. Xe của cậu còn đang đậu ở ngoài, người thì ở trong nhà, dám nhốt ông nội ngoài cửa, còn không sợ bị cha đánh cho thành đầu heo?

Dạ Sâm nơm nớp lo sợ gọi "Ông nội…"

Ông nội Dạ chỉ thấy cả người đều là sức lực dùng không hết, ha ha cười rộ lên "Vừa hay đi ngang qua nên ghé vào thăm con một chút."

61. Chương 61

Dạ Sâm thầm nghĩ, từ nhà cũ đến bên này ít nhất cũng phải mất 40 phút đi xe, chưa kể lúc này còn đang là giờ tắc đường, ông à, sao ông lại có thể tiện đường được vậy QAQ!

Đi chết đi "Có em bé rồi thì đương nhiên là ông nội phải đến xem thôi."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi tiếp tục "Đấy, nghe tôi sớm có phải tốt không, cứ thẳng thắn làm luôn một hiệp, giờ đã chả gây ra kĩ năng triệu hoán ông nội rồi!"

Nếu không phải Dạ Sâm đang bận, cậu nhất định đánh chết cái hệ thống khốn nạn này!

Dạ Sâm mời ông nội vào nhà. Ông nội Dạ trông thế nhưng cũng là một người ăn nói cẩn thận, khi còn trẻ rất là nghiêm túc, đã nhiều đời trợ lí theo ông nhưng chưa có ai dám nói đùa cợt nhả với ông.

Tuy vậy, ông nội Dạ lại hết mực ôn hòa với cháu trai bảo bối nhà mình. Mặc dù đôi khi có phần khẩu thị tâm phi, nhưng đa số thời gian đều là vui vẻ, chỉ là chưa từng mặt mày rạng rỡ giống bây giờ.

Dạ Sâm biết nguyên nhân, nhưng vẫn hỏi "Ông nội, tâm trạng ông tốt vậy chắc là có chuyện gì hài lòng ạ?"

Lại nói người đã già, tính tình thường trở nên trẻ con hơn một ít. Hai mắt ông nội sáng lên, lôi tay cháu trai nói "Đúng là kì lạ, mấy hôm trước con tới thăm ông, sau khi con đi, chứng mất ngủ đêm của ông thay đổi rõ rệt, cảm giác như ngủ được giấc ngon nhất trong suốt hơn ba mươi năm nay. Lúc ấy, ông còn tưởng mình ngủ không dậy nổi, ai ngờ dậy rồi, chứng lão thị cũng khá lên, đầu óc không còn bị choáng váng, đi lại thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều."

Dạ Sâm nghe nửa đoạn trước thấy cay mũi, nhưng nửa đoạn sau lại không nhịn được muốn cười, thực giống như mấy cái quảng cáo lừa người trên ti vi.

Ông nội nói tiếp "Hôm kia trời mưa, chứng đau khớp của ông không những không tái phát mà lưng cũng không đau. Hơn thế nữa, huyết áp với lượng đường trong máu cũng bình thường lại."

Ông nội có bệnh tiểu đường đã hơn hai mươi năm, nghe vậy đúng là kích động. "Lão Ngô (bác sĩ) nói tình trạng của ông không cần uống thuốc với ăn kiêng nữa, ông sắp quên mùi vị dâu tây với bánh kem luôn rồi!"

Nghe đến đây, Dạ Sâm thực sự không nhịn được nữa, khóe mắt hồng hồng ậng nước. Trong lòng cậu vừa vui vừa xót, ngẫm lại quãng thời gian ông nội đau ốm tiều tụy mấy năm nay, lại nhìn ông nội khỏe mạnh tinh thần dồi dào đang đứng trước mặt…

Dạ Sâm nói "Cảm ơn cậu."

Đi chết đi không đáp.

"Đi chết đi!" Dạ Sâm kêu lên "Tôi nói cảm ơn cậu đấy!"

Đi chết đi hắng giọng "Thôi đừng làm điệu bộ này với tôi, ai thèm câu cảm ơn của đứa trẻ con như cậu chứ? Có bản lĩnh thì cậu…" Bla bla một đống những thứ rác rưởi. Chỉ là lần này Dạ Sâm không hề giận một tí nào.

Cậu muốn cảm ơn đi chết đi, nếu là khi trước, cậu tuyệt đối không nghĩ đến bản thân mình cũng sẽ có ngày hôm nay.

Ông nội nói một thôi một hồi xong hỏi Dạ Sâm "Sâm Sâm, con sẽ không cảm thấy ông nội già rồi nên hồ

đồ chứ?" Dù sao, những gì ông nói cũng giống như những gì mà một người già si ngốc sẽ nói…

Dạ Sâm lắc đầu, tình cảm nhìn ông "Ông nội khỏe mạnh, con vui lắm."

Ông nội nghĩ mà hài lòng, quả nhiên là cháu trai ngoan bảo bối của mình!

Hai ông cháu trò chuyện đôi câu, ông nội không hổ là người lão làng lăn lộn trong thương trường, hai mắt vừa liếc liền phát hiện ngay một đôi giày không phải số đo của cháu mình "Bạn con đến chơi à?"

Dạ Sâm nháy mắt rơi thẳng từ cảm động, kích động, hưng phấn xuống bậc thang tỉnh táo, chân tay luống cuống.

Ông nội Dạ nhìn cậu.

Cậu muốn nói "Không ạ!" Thế nhưng thế nào cũng nói không ra.

Ông nội Dạ lên tiếng "Có phải ông quấy rầy hai đứa không?"

Dạ Sâm vội đáp "Không, không, không có đâu ạ!"

Ôi trời ơi, cái này đâu có giống với nói "vâng" đâu, cậu chỉ cần nói một chữ không thôi, chứ ba chữ không… Hơi mờ ám quá đấy!

Ông nội Dạ cư nhiên không hỏi thêm gì, tâm lí hỏi "Thế ông nội đi trước nhé?"

Dạ Sâm "…"

"Ông chỉ tiện đường tới thăm con một chút, không phải muốn ăn cơm cùng con đâu. Dù sao thì ông cũng chả thích gì cái thứ cơm Tây chậm rì rì kia mà chỉ thích ăn cơm nhà nấu thôi. Mà ở chỗ con thì lại không có đầu bếp, nhất định là không nấu được mấy món ăn gia đình bình thường. Lại nói, bạn con đến chơi, thôi thì ông lão này không quấy rầy mấy đứa nữa."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi đầy mặt ngẩn ngơ hỏi "Này, phiên dịch hộ chút được không?"

Dạ Sâm bình tĩnh "Ông nội muốn ăn một bữa cơm gia đình với tôi."

Đi chết đi "…" Quả nhiên là thế giới của những người khẩu thị tâm phi chỉ có đồng loại mới hiểu nổi!

Dạ Sâm cũng không biết nghĩ gì, bất ngờ nói "Ông nội, hay ông ở lại ăn cơm đi."

"Được không?" Sau khi nhận ra mình nói hơi nhanh, ông nội hắng hắng giọng "Ông chỉ là tiện đường, còn việc phải đi làm."

Dạ Sâm "Đã muộn thế này rồi, có việc gì ông cứ để mai hãy làm."

Ông nội giả bộ hỏi han trợ lí. Trợ lí biểu thị đúng là không gấp xong, ông nội mới nói "Vậy thì ông ở lại ăn bữa cơm vậy."

Nói xong phân phó "Để lão Vương vào bếp chuẩn bị đi."

Nào, tiện đường ở đâu? Có cái tiện đường nào mà dẫn theo cả đầu bếp theo tiện đường không?

Ông nội hỏi "Bạn của con…"

Dạ Sâm đang đau đầu không biết nói thế nào, cửa phòng ngủ đúng lúc này mở ra. Nhậm Cảnh ăn mặc chỉnh tề bước tới, mỉm cười chào hỏi ông nội Dạ rồi giải thích "…Thất lễ quá, tối qua con không ngủ đủ giấc, hôm nay tới thử kịch bản với Dạ Sâm liền mệt mỏi, cho nên Dạ Sâm có bảo con vào phòng nghỉ ngơi một chút."

Lí do này, phải nói là hoàn hảo!

Lại cộng thêm diễn xuất siêu phàm của ảnh đế đã thành công biến hóa tinh thần hưng phấn thành tinh thần uể oải của người vừa mất ngủ.

Ông nội là một người mắc chứng mất ngủ thâm niên cho nên nghe vậy liền hết sức thông cảm, nói với anh không ngớt "…Tuổi còn trẻ cũng đừng làm hư thân thể mình như vậy, nên nghỉ ngơi thì phải nghỉ ngơi, mất ngủ thì đi chữa đi, càng để lâu thì càng nghiêm trọng đấy."

Dạ Sâm nghe họ nói chuyện, tâm trạng căng thẳng như cô gái nhỏ mang chồng về ra mắt gia đình – tuy là từ góc độ nào đó thì vấn đề này đúng là như vậy.

Chỉ là cậu khá yên tâm, vì Nhậm Cảnh rất giỏi, anh có thể nói hết chuyện này tới chuyện kia với ông nội.

Thực ra điều này cũng rất bình thường, bởi Nhậm Cảnh yêu thầm Dạ Sâm lâu như vậy, mấy thứ cần tìm hiểu anh hầu như đã tìm hiểu kĩ càng, đối với thói quen nghĩ một đằng nói một nẻo của ông nội Dạ, anh quả đã quen đến không thể quen hơn…

Biết ông nội Dạ muốn ở lại ăn cơm, còn dẫn theo cả đầu bếp, Nhậm Cảnh hỏi "Ông, ông thích ăn món nào nhất?"

Ông nội Dạ là người không cay thì không vui nói "Khẩu vị Xuyên Du." (Xuyên Du: Ngày nay là Tứ Xuyên và Trùng Khánh => khẩu vị ăn cay.)

Nhậm Cảnh nói "Con từng ở Trùng Khánh một thời gian, có học qua mấy món, không biết có thể nhờ ông nếm thử xem sao không?"

Ông nội cười cười "Được." Ông chẳng nghĩ nhiều, bao nhiêu năm nay, trong số những người muốn nịnh nọt ông, loại như Nhậm Cảnh chả đáng là gì.

Nhưng điều khiến ông không ngờ chính là, bên cạnh mình lòi ra một tên "phản bội" nhỏ.

Dạ Sâm quá hiểu khẩu vị của ông nội, cho nên lặng lẽ tuồn thông tin cho Nhậm Cảnh. Mấy món Nhậm Cảnh "tiện tay" làm, thiếu chút thì khiến cho ông nội ăn quá no (đương nhiên điều này cũng thiệt cho việc thân thể ông bây giờ đang tốt lên, ăn uống ngon miệng hơn).

Trên bàn ăn, ông nội không ngừng khen "Giỏi lắm, ừm, ngon lắm."

Đây chính là cực hạn khen ngợi của ông nội, khiến lão Vương (đầu bếp riêng) nghe xong mà phát "ghen".

Nửa đầu bữa cơm, Dạ Sâm vừa lo vừa sợ, nửa sau lại không hiểu sao mà hết sức hài lòng.

Loại tâm trạng này rất kì diệu, có thể hòa thuận ở bên cạnh người mình yêu, thực là vui vẻ.

Tuy rằng ông nội không biết quan hệ giữa cậu và Nhậm Cảnh, chỉ coi Nhậm Cảnh là bạn cậu, nhưng chỉ cần ông nội không ghét Nhậm Cảnh thôi, cậu cũng thấy vui rồi.

Sau khi ăn xong, ông nội thỏa mãn quay về, Dạ Sâm dặn dò "Mấy bữa nữa con lại về thăm ông nhé."

Ông nội hỏi "Con dẫn cả bạn con theo chứ?"

Dạ Sâm cứng người.

Ông nội cười nói "Tiểu Nhậm tốt lắm."

Đợi ông nội đi rồi, Dạ Sâm vẫn không hiểu hai câu cuối cùng ông nói có nghĩa là gì.

Có, có khi nào cậu nghĩ quá nhiều không?

Ông nội Dạ vừa lên xe đã ấn số gọi đi "Điều tra Nhậm Cảnh giúp tôi."

Biết người biết mặt không biết lòng, bảo bối của ông, tuyệt đối không thể để người ngoài bắt nạt.

Tiễn ông nội xong, Dạ Sâm đang định về phòng thì điện thoại reo.

Là Dụ Tinh Triết gọi.

Dạ Sâm ấn nhận, nghe Dụ Tinh Triết hỏi "Cậu đang ở đâu?"

Giọng nói có chút khẩn cấp, Dạ Sâm đáp "Ở căn nhà bên XX."

Dụ Tinh Triết "Tôi qua tìm cậu, anh tôi về rồi."

Anh Tinh Hải đã về!

Dạ Sâm căng thẳng, liên thanh hỏi "Sao rồi? Chuyện đó…"

"Gặp mặt hẵng nói." Dụ Tinh Triết cắt ngang.

Dạ Sâm đang định đồng ý thì chợt nhớ ra Nhậm Cảnh còn ở nhà mình, vội nói "Chờ chút, tôi đến tìm cậu."

Dụ Tinh Triết "Cậu cứ ngoan ngoãn chờ ở nhà đi, tôi với anh tôi sẽ đến chỗ cậu."

Dạ Sâm nhỏ giọng "Nhưng Nhậm Cảnh hãy đang ở nhà tôi…"

Dụ Tinh Triết đảo mắt "…Thôi được rồi, cậu nhanh lên nhé."

Dạ Sâm "Nhất định, nhất định!"

Dạ Sâm còn đang phát sầu vì cái nhiệm vụ hàng ngày. Làm sao bây giờ, thời gian không cho phép, cậu có lẽ không hoàn thành được rồi…

Cũng đâu thể để sáng mai mới bảnh mắt ra đã gọi Nhậm Cảnh tới giặt quần áo giúp mình? Mất mặt chết đi được!

Dạ Sâm do dự "Hay là thôi bỏ qua đi, bên phía anh Tinh Hải tương đối quan trọng, có thể giúp mình giải quyết mối tai họa ngầm là Dạ Lan, sau này, ừm, năm dài tháng rộng…"

Vốn tưởng đi chết đi sẽ vì lời này mà trào phúng mình, kết quả nó rầm rì một tiếng, lạnh lùng nói "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm choáng váng "Hoàn thành? Hoàn thành kiểu gì? Cậu không trúng bả đấy chứ?"

Đi chết đi "…"

Dạ Sâm vội vã cứu chữa "À không, ý tôi không phải thế, ý tôi là… Là…" Cậu không lôi thôi dài dòng nữa, nhanh chóng chạy vào tìm Nhậm Cảnh.

Sau khi tìm hết một vòng, cậu mới tìm được Nhậm Cảnh trong nhà vệ sinh.

Nhậm Cảnh hỏi cậu "Ông nội đi rồi à?"

Dạ Sâm gật mạnh đầu.

Nhậm Cảnh nói "Đã trễ thế này, không tiện gọi người giúp việc, cho nên anh đã thu dọn chúng." Chúng chính là quần áo bẩn của cả hai.

Mặc dù chỉ là bỏ vào máy giặt, nhưng điều này hiển nhiên cũng đã thỏa mãn yêu cầu "giặt quần áo".

Nhậm Cảnh sao lại tốt như vậy cơ chứ!

Dạ Sâm hài lòng không để đâu cho hết, nhào qua ôm lấy Nhậm Cảnh khiến anh giật mình.

Dạ Sâm cọ cọ lồng ngực anh, gọi "Nhậm Cảnh."

Nhậm Cảnh dịu dàng "Ừ?"

Trong lòng Dạ Sâm ngọt ngào, mật đường chảy đến từng câu nói "Anh thật tốt."

Khóe miệng Nhậm Cảnh không khống chế được giương lên.

Dạ Sâm khó nhịn nói "Nhậm Cảnh, em thích anh, thật thích anh, thích anh vô cùng…"

Đi chết đi tâm lí nhắc nhở "Cậu nói nữa là Nhậm Cảnh không đi được đâu."

Dạ Sâm nháy mắt im bặt.

Nhậm Cảnh hiển nhiên vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Dạ Sâm ngẫm lại những gì mình nói… Nháy mắt mặt đỏ như trứng gà rán. Cậu lui về sau một bước, lắp bắp "Sắc, sắc trời không còn sớm!"

Nhậm Cảnh vẫn đang mỉm cười.

Dạ Sâm mặt đỏ đến tận mang tai "Dương Sâm nhất định là chờ lâu lắm rồi, anh mau đi đi, buổi tối phải ngủ đủ giấc, hẹn gặp lại vào ngày mai."

Nhậm Cảnh biết cậu da mặt mỏng, chỉ cho là cậu lại ngượng, cho nên không miễn cưỡng cậu nữa, nhỏ giọng hỏi "Anh đi nhé?"

Dạ Sâm không dám nhìn người, lung tung gật đầu đẩy anh ra ngoài.

Tới cửa, đi chết đi lười biếng lên tiếng "Nhiệm vụ tùy cơ: Từ từ nhắm hai mắt để Nhậm Cảnh hôn, căn cứ theo thời gian hôn mà thưởng điểm sinh mệnh, giới hạn thưởng cao nhất là 3 điểm."

Dạ Sâm vui vẻ "Đề cho điểm à!'

Đi chết đi "…" Không biết lúc mới bắt đầu, cái người vừa hôn đã biến thành xác chết là ai!

Không phải nhắm mắt sao? Dạ Sâm vội vàng kéo tay áo Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh quay đầu.

Dạ Sâm lí nhí "Đi đường cẩn thận."

"Em đừng lo."

"Về nhà nhớ nhắn tin Wechat cho em."

Giọng Nhậm Cảnh ấm áp và êm dịu như trời đêm "Ừ."

Môi Dạ Sâm động đậy, uyển chuyển gợi ý "…Cứ đi như vậy?"

Nhậm Cảnh ngơ ngác một chút mới hiểu ý, ngọt ngào bỗng chốc hóa thành dòng nước chảy khắp toàn thân.

"Ngủ ngon."

Không phải chỉ ngủ ngon đâu! Dạ Sâm có chút nóng lòng ngẩng đầu lên, đúng lúc Nhậm Cảnh cúi đầu xuống ngậm vào môi cậu.

Tim Dạ Sâm thình thịch nhảy lên, căng thẳng đến mức không chịu được, nhưng vẫn "ngoan ngoãn" nhắm mắt lại.

Lúc Nhậm Cảnh buông Dạ Sâm ra, hai cánh môi cậu đã đỏ sậm.

Dạ Sâm khe khẽ hỏi đi chết đi "Đã đủ thời gian chưa?"

Đi chết đi "Mới được 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm "… Cậu không lừa tôi đấy chứ?"

Đi chết đi "Tôi là cái loại hệ thống phế thải hở tí là đi lừa người chắc?"

Dạ Sâm thầm nghĩ: Đúng rồi đấy! Cậu chính là cái loại ấy đấy!

Nhậm Cảnh nắm tay cậu hỏi "Thế này đã đi được chưa?"

Dạ Sâm vội vã hoàn hồn, còn thiếu 2 điểm sinh mệnh, anh đừng có chạy mà!

Cậu quýnh quáng nói "Còn muốn…" Tất cả là tại đầu óc chưa kịp thanh tỉnh hoàn toàn, nghĩ gì là tuôn nấy.

Nhậm Cảnh trầm thấp mỉm cười "Sâm Sâm."

Dạ Sâm rất sợ cái âm thanh này, vì cứ nghe là xương cốt cậu lại như nhũn cả ra.

Nhậm Cảnh giữ eo cậu, khàn khàn nói "Em mà cứ thế là anh muốn…"

Dạ Sâm không dám nghe nữa, chủ động nhón chân hôn lên.

Nhưng cậu chỉ hôn phớt rồi rời đi, để Nhậm Cảnh đuổi theo hôn sạch từ trong ra ngoài.

Dạ Sâm nhanh chóng nhắm mắt lại.

Cậu muốn tính toán thời gian, cơ mà chuyện hao tổn trí thông minh như thế Dạ Sâm chưa đủ trình!

Hôn được một nửa, Nhậm Cảnh lo cậu không hít thở được, muốn buông cậu ra. Nhưng Dạ Sâm lại sợ không đủ thời gian, anh ra thì cậu tới.

Thế thì ai mà chịu nổi?

Rốt cuộc hôn xong, Dạ Sâm suýt chút nữa là "nghẹn chết".

Đi chết đi đúng giờ thông báo "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ tùy cơ, thưởng 3 điểm sinh mệnh."

Nghe thế, Dạ Sâm, khi nãy hãy quấn người như yêu tinh, bật người giở mặt, đẩy Nhẩm Cảnh ra giục "Anh, anh, anh đi đi thôi."

Nhậm Cảnh "…"

Trong lòng Dạ Sâm hãy còn luẩn quẩn chuyện chính, cho nên trốn thẳng về trong phòng đóng cửa lại.

Nhậm ảnh đế mất một lúc mới hoàn hồn. Anh chậm rãi lắc đầu, cười bất đắc dĩ.

Người làm lửa cháy lại không chịu trách nhiệm dập lửa.

Anh còn biết làm sao? Đi hóng gió lạnh cho tỉnh táo lại thôi chứ còn biết làm sao?

Dạ Sâm trốn trong phòng hết sức hổ thẹn "Tôi làm thế có phải thèm đòn lắm không?"

Đi chết đi "Không đâu."

Dạ Sâm hơi hơi yên tâm.

Đi chết đi "Như cậu người ta gọi là thèm làm!"

Dạ Sâm "…"

Nhậm Cảnh đi rồi, Dạ Sâm cũng đi luôn.

Tuy rằng bị trì hoãn một chút, nhưng thời gian vẫn chưa quá muộn, vừa chuẩn giờ hẹn với Tiểu Lưu.

Lúc Dạ Sâm đến chỗ Dụ Tinh Triết, Dụ Tinh Triết lải nhải không dứt "Mau lên, lề mề chết đi được."

Dạ Sâm ngại ngùng không dám ngẩng đầu, sợ bị lão Cá nhìn ra điểm gì không đúng, ví dụ như môi sưng này kia…

Cậu theo Dụ Tinh Triết vào nhà, thấy một bóng dáng đang ngồi trên sofa, dưới ánh đèn mờ ảo.

Chân anh ta rất dài, gầy và thẳng, ép vào một cái sofa chật trội thành ra lại khiến người nuối tiếc vì cái tội nó phải chịu.

Nhưng mà trông anh ta lại có vẻ khá là hưởng thụ, cúi đầu chơi điện tử đến là vui vẻ.

Dạ Sâm vừa tiến đến, anh ta đã lên tiếng trước "Tiểu Sâm à, đợi chút nhé."

Dạ Sâm chào hỏi "Anh Tinh Hải" trước rồi mới đáp "Không sao, không sao đâu ạ."

Thời gian qua không lâu lắm, Dụ Tinh Hải liền đặt điện thoại xuống nhìn lên Dạ Sâm.

Anh ta có phần giống Dụ Tinh Triết, ngũ quan tinh xảo, nhưng khí chất thì lại hoàn toàn khác biệt.

Hình tượng Dụ Tinh Triết theo đuổi rất chói mắt, đã thế lại còn là ông lớn trong giới thời trang, cho nên ăn mặc cực kì bắt mắt, cho dù đứng ở bất kì chỗ nào, anh ta trông cũng giống y như một cái đèn huỳnh quang, lóng lánh vô cùng.

Nhưng Dụ Tinh Hải thì không, anh dường như không hề có gì đáng để để ý. Rõ ràng khuôn mặt rất đẹp, nhưng toàn thân lại tràn ngập cảm giác thân thiết và vô hại.

Dạ Sâm biết, mãnh thú biết thu lại móng vuốt mới là mãnh thú đáng sợ nhất. Thế giới của Dụ Tinh Hải không phải là thế giới mà người thường có thể tưởng tượng nổi.

Dụ Tinh Hải khen "Tiểu Sâm càng lớn càng đẹp trai nhỉ."

Dạ Sâm ngường ngượng.

Dụ Tinh Hải vỗ vỗ chỗ bên cạnh "Qua đây."

Dạ Sâm nghe anh ta nói vậy liền có cảm giác như quay lại hồi trẻ thơ. Lúc đó, Dụ Tinh Hải thường chăm sóc cho bọn họ, là một người anh hết sức đáng tin.

Bọn họ nói chuyện phiếm mấy câu, nhưng vì thời gian không còn sớm, cho nên không lỡ kéo dài thêm nữa, Dụ Tinh Hải đi vào vấn đề chính "Chuyện em nhờ anh, anh điều tra ra rồi, tài liệu đây, tự em xem đi."

Nói rồi đưa cho Dạ Sâm một tập tài liệu.

Dạ Sâm gật gật, cúi đầu nhìn xem.

Đúng như cậu đoán, chả có bí mật nào bị thời gian chôn vùi, chúng vẫn đứng đó, sừng sững như cũ, an tĩnh đợi người đến vạch trần.

Lúc mới rời khỏi nhà họ Dạ, Dạ Lan sống rất khổ sở.

Cha anh ta vô dụng, mất đi nhà họ Dạ liền không làm nên trò trống gì, ngày nào cũng uống rượu say.

Mẹ anh ta thì hết ăn lại nằm. Bà ta cả đời chỉ cầu được gả cho nhà giàu có, nhưng giờ đẻ ra được thằng con, mộng giàu sang lại rơi vỡ đầy đất.

Bà ta không tin ông nội Dạ nhẫn tâm đến mức không thèm để ý quan tâm con trai mình.

Thế nhưng hai năm trôi qua, khi cuộc sống càng ngày càng túng quẫn, chủ nợ đều đã đến đòi hơn phân nửa, ông nội Dạ vẫn tiếp tục thờ ơ.

Mẹ Dạ Lan không cam lòng, rất không cam lòng, nhưng rốt cuộc thì bà ta vẫn không dám gây sự với Dạ Khánh Niên, chỉ đành trút giận chửi rủa lên đầu Dạ Lan.

Dạ Lan hận bà ta, cũng hận cả Dạ Khánh Niên, càng hận cuộc sống lúc này hơn.

Khi còn ở nhà họ Dạ, tuy rằng anh ta bị đối xử lạnh nhạt, thế nhưng không cần lo ăn lo mặc, đồ dùng đều là những vật tốt nhất. Còn giờ thì sao? Đói meo trong căn nhà rét lạnh như băng, đối mặt với vô số châm chọc khiêu khích và người mẹ giận chó đánh mèo…

Tâm lí vốn không hoàn thiện lại càng bị bóp méo. Dạ Lan muốn về nhà họ Dạ, muốn có cuộc sống mà một

thiếu gia nhà họ Dạ nên có.

Nhưng chỉ cần mẹ anh ta còn sống, anh ta sẽ không về được!

Làm sao đây? Làm cho mẹ anh ta biến mất!

Vì thế, Dạ Lan liền tạo ra một hồi "tự sát".

Chuyện này thực ra cũng không có gì khó. Mẹ anh ta chưa từng đề phòng gì anh ta, ở trên sân thượng lộ thiên phơi quần áo mà bị người đẩy một cái thì…

Cuối cùng, cảnh sát chỉ có thể kết luận là tự sát.

Không ai hoài nghi Dạ Lan, không ai hoài nghi một cậu nhóc với hai cánh tay gầy gò sẽ giết hại chính mẹ của mình.

Xem xong tất cả tài liệu, Dạ Sâm nhắm mắt lại.

Dụ Tinh Hải hỏi "Có phải cậu ta muốn giết em không?"

Dạ Sâm trợn tròn mắt, quay phắt sang nhìn anh.

Dụ Tinh Hải nở nụ cười, trong mắt tràn đầy ý trấn an "Sao em lại hoài nghi cậu ta."

Dạ Sâm nhíu mày, nhớ tới cuộc nói chuyện cuối cùng giữa mình và Dạ Lan hơn hai mươi ngày trước.

Khi đó là ngày giỗ của bác gái, Dạ Lan tuy chẳng phải con ruột của bà, nhưng năm nào anh ta cũng sẽ về.

Dạ Lan vẫn là dáng vẻ tao nhã lịch thiệp đó, vẫn là con người làm việc cẩn trọng chu đáo đó, thấy Dạ Sâm thì tiến tới bắt chuyện dăm câu.

Qua nhiều năm như vậy, Dạ Sâm chưa từng phòng bị anh ta, thậm chí còn vì ông nội mà cố gắng trở nên thân thiết với anh ta.

Nhất là khi còn bé, lúc Dạ Lan vừa quay về nhà họ Dạ, Dạ Sâm mới lên bảy lên tám non nớt gọi anh ta một tiếng "anh", đem đồ chia cho anh ta một nửa, là người đầu tiên trong nhà họ Dạ chấp nhận anh ta.

Dạ Lan là người thông minh, sau khi biết bản thân nên thân cận Dạ Sâm thì theo cậu chơi đùa cả ngày.

Thế nhưng, càng chơi, Dạ Lan lại càng khó chịu.

Cùng là con cháu nhà họ Dạ, tại sao giữa anh ta và Dạ Sâm lại có sự khác nhau xa đến vậy?

Một người thì nhận hết khổ cực, một người thì được nuông chiều từ bé. Rõ ràng, anh ta nên có một cuộc sống tốt hơn Dạ Sâm, sao giờ anh ta lại phải ở đây ăn nói khép nép lấy lòng cậu cơ chứ?

Dạ Lan không thể khống chế được ý nghĩ này. Cho nên, tuy biểu hiện ra hòa ý đối với Dạ Sâm, thì anh ta, có đôi lúc, vẫn giấu không được tâm trạng oán hận thầm kín.

Dạ Sâm tuổi nhỏ nhưng không ngốc, chẳng bao lâu liền nhận ra Dạ Lan thực chất không thích chơi với mình. Cậu không tiếp tục quấn lấy Dạ Lan nữa. Thời gian lâu dần, quan hệ giữa hai người liền trở thành quan hệ bình thường giữa anh em họ.

Ngày giỗ hôm đó, bọn họ ngồi nói chuyện về mấy mẩu tin trên báo. Đúng lúc nói đến chuyện mẹ đẻ ném con từ trên lầu xuống đất, Dạ Sâm mới tiện miệng cảm thán "Sao lại có người mẹ nhẫn tâm giết chết cốt nhục của mình vậy chứ."

Dạ Lan vừa nghe, cả người liền căng cứng.

Dạ Sâm nhớ đến quá khứ của Dạ Lan, muốn né tránh đề tài này nói sang chuyện khác. Ai ngờ, Dạ Lan lại nói "Mẹ nhưng chẳng phải mẹ, trên đời này còn ít sao? Mẹ như vậy, đúng là nên chết đi cho rồi."

Trực giác của Dạ Sâm cực kì nhạy cảm, cảm thấy lời này không thích hợp liền quay phắt lại nhìn Dạ Lan.

Dạ Lan ý thức bản thân lỡ lời, thế nhưng lời nói ra như bát nước hất đi, không thể lấy lại.

Anh ta nhìn Dạ Sâm chằm chằm. Hai người mặt đối mặt một lúc, thần sắc Dạ Lan càng ngày càng âm trầm. Đúng lúc anh ta muốn mở miệng nói thì có người đến cắt ngang.

Thật ra lúc ấy, Dạ Sâm không nghĩ gì, chỉ là Dạ Lan lo lắng quá nhiều.

Có những chuyện chính là như vậy, càng nóng lòng muốn che giấu thì càng sợ bại lộ, giống như sợi dây bị kéo căng gần hai mươi năm, chỉ cần trọng lượng nhỏ như con kiến thôi cũng có thể làm nó đứt phựt.

Dụ Tinh Hải nói "Đừng nghĩ nhiều quá, chắc là cậu ta đã hận em từ lâu rồi thôi." Chỉ có điều trước đây chưa có khả năng, giờ (tự cho là) có rồi thì muốn vin vào cái cớ hoài nghi để mà giết người diệt khẩu.

Dạ Sâm lắc đầu, không nói gì.

Dụ Tinh Triết lo lắng "Mẹ nó, cái tên Dạ Lan lòng lang dạ sói kia đúng là không phải người!"

Dụ Tinh Hải nhìn sang Dạ Sâm "Việc này, em không muốn để ông nội biết sao?"

Dạ sâm đáp "Vâng."

Dụ Tinh Hải "Thế thì anh chuyện công làm theo phép công nhé."

Dạ Sâm "Em chỉ hy vọng anh ta bị trừng phạt đúng tội."

Dụ Tinh Hải đứng dậy vỗ vai cậu "Cậu ta thật sự là trừng phạt đúng tội."

Những gì anh cho Dạ Sâm xem, chẳng qua chỉ là chuyện năm đó, còn những năm nay, chuyện mà Dạ Lan làm, càng ngày càng có xu hướng điên cuồng hơn.

Thói quen giết chóc đã khiến Dạ Lan coi mạng người như cỏ rác, cho nên đến cả người em họ chảy chung một dòng máu, anh ta cũng muốn sát hại.

Dụ Tinh Hải hận nhất chính là loại thú đội lốt người này. Anh nhất định phải đưa Dạ Lan vào con đường mà Dạ Lan nên đi!

Dạ Sâm để anh đi điều tra manh mối, kể ra lại nhất cử lưỡng tiện.

Dụ Tinh Hải không ở lại lâu lắm, sau khi nói chuyện xong thì rời đi ngay.

Dụ Tinh Triết hỏi anh "Muộn thế này rồi, sao anh không ở lại ngủ một đêm đã?"

Dụ Tinh Hải từ chối "Không được, anh còn phải đến nước T một chuyến."

Dụ Tinh Triết biết tính chất công việc của anh, cho nên không giữ nữa, chỉ dặn "Bình thường cẩn thận chút."

Dụ Hải Tinh đập bộp lên ngực em trai "Yên tâm, không chết được."

Trong mắt Dụ Tinh Triết tràn ngập vẻ không vui, hiển nhiên là rất khó chịu khi nghe anh nói như vậy.

Trước khi đi, Dụ Tinh Hải hỏi "Sao không thấy Sun nhỉ?"

Câu này đúng là lấy dao đâm thẳng vô tim lão Cá, anh ta nhức nhối nói "Từ chức rồi."

Dụ Tinh Hải lúc này đã sắp bước ra khỏi cửa đứng phắt lại "…Từ chức á?"

Dụ Tinh Triết "Ờ, nói gì cũng không chịu ở lại."

Vốn tưởng ông anh trai sẽ đứng về phía mình, ai ngờ hai mắt Dụ Tinh Hải sáng lên, nói "Tên chết não kia rốt cuộc cũng nghĩ thông rồi?"

Dụ Tinh Triết "…"

Dụ Tinh Hải hưng phấn "Anh phải hỏi xem cậu ta có muốn quay lại đơn vị không mới được."

"Đơn vị nào?" Dụ Tinh Triết bắt đúng trọng điểm.

Dụ Tinh Hải khoát tay "Không liên quan đến em, dù sao em cũng không thích cậu ta. Thực tốt vì hai người chả thích hợp gì cả, mau mau để cậu ta rời đi đi, đừng ở cạnh em lãng phí thời gian nữa."

Dụ Tinh Triết "…"

Sau khi về nhà, Dạ Sâm đánh một giấc ngon lành. Chuyện bản thân lo lắng đã lâu, cuối cùng cũng nên đặt dấu chấm hết rồi.

Dụ Tinh Hải làm việc vừa nhanh vừa đặc thù, hiện tại có lẽ đã cơ bản khống chế được Dạ Lan.

Phán quyết cụ thể sẽ chờ đến khi chứng cứ đầy đủ được công bố. Khi ấy, Dạ Sâm sẽ ở cạnh ông nội, cùng ông đối diện với sự thật này.

Có lẽ là do thần kinh vẫn luôn buộc chặt được thả lỏng, cộng thêm tối qua ngồi xe mở cửa hóng gió, hôm sau, lúc tỉnh lại, Dạ Sâm liền hắt hơi.

Cậu cuộn chăn làm ổ trên giường, tính tìm cái nhiệt kế.

Đi chết đi nói "Nhiệt độ cơ thể là 38,8 độ, phát sốt, khỏi cần đo."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi "Dùng 1 điểm sinh mệnh để giúp cậu khỏi bệnh nhé?"

Dạ Sâm vội vã "Đừng."

Đi chết đi bĩu môi "Keo kiệt!"

Dạ Sâm tuy ốm vẫn còn sức đôi co "Rõ ràng cậu mới là đồ keo kiệt! 4 điểm sinh mệnh cứu một mạng người, thế mà giờ lại bắt tôi dùng 1 điểm chỉ để chữa cảm mạo!"

Đi chết đi khinh bỉ "Cảm mạo thì sao? Đừng có mà xem thường cảm mạo nhé! Có giỏi thì cả đời này cậu đừng cảm mạo!"

Dạ Sâm hoài nghi "Lẽ nào 1 điểm sinh mệnh có thể khiến tôi từ nay về sau không bao giờ cảm mạo nữa?"

Đi chết đi "Mơ đẹp ha."

Dạ Sâm "…Lăn!"

Đi chết đi lăn được một lúc lại lăn về, nhìn cậu hả hê nói "Nhiệm vụ tuần: Ghen vì Nhậm Cảnh, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm yên lặng thầm nghĩ: Con mẹ nó chứ, cậu bắt nạt bệnh nhân đấy à!

62. Chương 62

Ghen… Ghen kiểu gì? Mẫu đàn ông rộng lượng như cậu có thể ghen tuông một cách tùy tiện hay sao? Đúng là cố tình gây sự mà!

Ai ngờ ngay sau đó, đi chết đi lại nói "Nhiệm vụ hàng ngày: Để Nhậm Cảnh đút thuốc, ít nhất ba lần."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi "Tốt quá rồi còn gì, nhiệm vụ hàng ngày rồi nhiệm vụ tuần, cái nào cũng đơn giản."

Dạ Sâm vùi mình trong chăn, buồn bực "Cảm vặt mà uống thuốc cái gì chứ."

Đi chết đi vui vẻ "Hóa ra cậu sợ uống thuốc à?"

Dạ Sâm kiên trì "Ông đây là ghét uống thuốc nhá."

Đi chết đi coi như chả nghe thấy gì, an ủi "Đừng sợ, để Nhậm Cảnh dùng miệng đút cậu uống thuốc, nhất định sẽ không đắng đâu."

Dạ Sâm muốn mắng nó, nhưng sau khi nghĩ đến hình ảnh kia, cả mặt cậu càng như cháy bừng lên.

Tâm trạng cậu lúc này rất phức tạp, vừa muốn cơn cảm mạo nhanh khỏi, vừa muốn chậm chút hãy khỏi, vừa sợ uống thuốc, vừa chờ mong uống thuốc… Ừm, có lẽ là do phát sốt nên hồ đồ mất rồi.

Đi chết đi tổng kết "Không phải là phát sốt, mà là phát tao." [Phát sốt /fāshāo/ và phát tao /fāsāo/ phát âm gần giống nhau]

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi hãy còn rất đắc ý "Tiếng Trung Quốc quả là thâm thúy."

Dạ Sâm thầm nghĩ, cậu thực muốn cho nó biết công phu Trung Quốc so với tiếng Trung Quốc lại càng thâm hơn!

Tại đầu hơi đau, nên Dạ Sâm tỉnh có chút sớm. Cậu ấn công tắc mở rèm, bên ngoài bầu trời hãy đang tối đen như mực.

Mới sáu giờ sáng…

Dạ Sâm buồn chán nằm lỳ trên giường, khó chịu đến không tài nào ngủ nổi. Cậu với lấy điện thoại rồi ấn tới ấn lui.

Không ngờ ấn tới Wechat, nhìn thấy tên Nhậm Cảnh, cậu lại nhanh chóng tắt đi.

Ba lần như thế…

Đi chết đi thâm ý nói "Có cần tôi tuyên bố cho cậu một cái nhiệm vụ tùy cơ gọi điện không?"

Hai mắt Dạ Sâm sáng lên "Thật à?"

Đi chết đi "Thật."

Khóe miệng Dạ Sâm đều đã cong hết cả lên, hỏi "Thế sao cậu còn chưa tuyên bố đi."

Đi chết đi "Loại nhiệm vụ không thưởng điểm sinh mệnh, cậu vẫn nhận?"

Dạ Sâm "..." Đồ hệ thống chết tiệt!

Đi chết đi khinh bỉ "Cậu nhìn lại bản thân cậu đi, nhớ anh ta thì cứ liên lạc thôi, đắn đắn đo đo, còn thật sự nghĩ mình là thiếu nữ chắc?"

Dạ Sâm nổi giận "Tôi đâu có đắn đo!"

Đi chết đi "Vậy gọi điện đi, chứng minh cho tôi xem đi, nói miệng không bằng chứng, ai tin?"

Dạ Sâm bị nó kích thích, thế mà cầm máy lên gọi thật.

Nhưng khi nhìn hai chữ Nhậm Cảnh xuất hiện trên màn hình, cậu lại hoảng hốt muốn ngắt máy. Đáng tiếc đã chậm, Nhậm Cảnh ấn nghe quá nhanh!

Dạ Sâm không lên tiếng.

Giọng Nhậm Cảnh rất tỉnh táo, có vẻ như anh đã dậy từ sớm "Giờ này mà em đã thức rồi sao?"

Dạ Sâm "Chẳng phải anh cũng thức sớm đấy thôi."

Không mở miệng thì không sao, vừa mở, Dạ Sâm liền phát hiện giọng mình khàn đặc.

Nhậm Cảnh cũng phát hiện. Anh hỏi "Em làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?"

Người lớn chính là kiểu: Không ai quan tâm thì đau đầu chóng mặt phát sốt chả là gì hết, uống tí thuốc, ăn tí cơm là xong. Nhưng bỗng nhiên được ai đó quan tâm để ý, hơi hơi nhức đầu cũng thành chuyện tủi thân vô cùng.

Dạ Sâm nói "Em không sao rồi." Dạ Sâm, dù gì cũng là nam nhi đại trượng phu thân cao ba thước, sao cậu có thể nói dối không chớp mắt như vậy cơ chứ!

Nhậm Cảnh hỏi "Em bị cảm sao? Có sốt không? Ở nhà chờ anh, anh sẽ tới ngay."

Mũi Dạ Sâm cay cay muốn khóc. Nhậm Cảnh sao lại tốt như vậy? Sao lại tốt như vậy cơ chứ! Thế nhưng,

ngoài miệng, cậu vẫn nói "Hôm nay anh không bận sao? Anh cứ làm việc của mình trước đi."

Nhậm Cảnh "Em có kẹp nhiệt độ chưa? Tối qua bị cảm lạnh sao?"

Dạ Sâm "Không sao rồi… Thật đấy."

Hai người nói chuyện, cảm giác thời gian chưa lâu lắm, chuông cửa đã vang lên.

Dạ Sâm đang nói chuyện với Nhậm Cảnh, cho nên cứ nghĩ là Tiểu Lưu đến, nói "Em đi mở cửa đã, chắc là Tiểu Lưu đến đấy."

Nói thì nói thế, nhưng khi nhìn qua mắt mèo, cậu lại thấy Nhậm Cảnh đang đứng ngoài.

Dạ Sâm trợn tròn mắt, dán vào điện thoại hỏi "Sao anh tới nhanh thế?"

Nhậm Cảnh mỉm cười "Em mở cửa đi."

Dạ Sâm vội vã cúp máy rồi mở cửa.

Nhậm Cảnh vừa bước vào liền đặt tay lên trán cậu thử nhiệt độ, sau đó nhíu mày nói "Em sốt rồi."

Dạ Sâm lúc này trong đầu chỉ còn lại câu hỏi sao Nhậm Cảnh có thể đến nhanh như thế? Hai người khi nãy không phải còn đang nói chuyện điện thoại hay sao? Sao giờ đã gặp nhau rồi? Cậu liếc mắt nhìn ghi chép cuộc gọi, thời gian hai mươi ba phút.

Lâu vậy rồi ư?

Dạ Sâm gần như cho là điện thoại đã hỏng!

Nhậm Cảnh tới chưa tính, anh còn cầm theo cả đống đồ. Nhiệt kế này, thuốc cảm này, còn cả nguyên liệu nấu ăn nữa.

Dạ Sâm vừa đo nhiệt độ cơ thể vừa cảm thán "Anh… Anh…" Cũng không biết nên cảm thán cái gì.

Thật giỏi! Tóm lại là Nhậm Cảnh thật giỏi!

Nhiệt độ mà nhiệt kế đo được giống hệt như đi chết đi đã nói, 38,8 độ, không sai chút nào.

Nhậm Cảnh "Anh đi làm chút đồ ăn, em ăn rồi uống thuốc."

Dạ Sâm cảm thấy mình nên nói: Không sao, em không sao rồi, anh mau đi đi, không cần ở lại đâu, tự em cũng lo được.

Nhưng cậu lại nói không lên lời. Cậu không muốn để Nhậm Cảnh đi, hoàn toàn không phải vì nhiệm vụ đâu!

Nhậm Cảnh giữ gáy Dạ Sâm, hôn lên trán cậu, nhẹ nhàng nói "Chờ anh một chút, sẽ xong nhanh thôi."

Dạ Sâm lí nhí "Vâng."

Nhậm Cảnh hầm cho cậu nồi cháo, ăn kèm với salad, vừa dễ ăn vừa thanh đạm.

Dạ Sâm mặc dù không thực sự muốn ăn, thế nhưng dù gì cũng là đồ Nhậm Cảnh vất vả làm ra, nói gì thì nói, cậu vẫn nên ăn một chút.

Nhậm Cảnh lấy hai bát nhỏ, bản thân anh lại không ăn mà chỉ dùng thìa quấy lên quấy xuống.

Dạ Sâm hỏi "Sao anh không ăn?"

Nhậm Cảnh "Anh ăn sáng rồi."

Dạ Sâm hiếu kì, thế thì anh lấy thừa một bát để làm chi?

Nhưng rất nhanh cậu liền hiểu. Khi cậu vừa ăn xong bát của mình, Nhậm Cảnh liền đổ bát kia sang bát cậu, nói "Cái này độ ấm vừa phải, em ăn thêm đi."

Hóa ra là làm nguội cháo giúp cậu!

Cũng quá tâm lí đi!

Dạ Sâm vốn ăn một bát nhỏ là no, giờ cậu lại quyết định ăn thêm một bát, dù sao cũng là bát do Nhậm Cảnh vất vả làm nguội.

Đi chết đi đứng xem biểu thị: Nhậm Cảnh đúng là một cao thủ nuôi "heo"!

Sau khi ăn sáng xong, tinh thần của Dạ Sâm tốt lên rất nhiều, Nhậm Cảnh lấy thuốc cho cậu.

Dạ Sâm quấn quýt vì cổ họng cậu khá nhỏ, thuốc viên hình con nhộng rất dễ bị mắc kẹt. Khi nước chảy xuống, bao con nhộng sẽ vỡ ra, làm vị đắng của thuốc ngập tràn cả người.

Còn loại thuốc pha nước thì có mùi vị tương đối kì lạ. Mặc dù trên bao bì viết thuốc có vị hoa quả, nhưng vẫn khó nuốt đến buồn nôn.

Dạ Sâm nhìn nhìn, đang định nói mình không uống được thuốc viên hình con nhộng thì phát hiện ra Nhậm Cảnh mua toàn thuốc pha nước.

Cậu lại nghĩ, nhất định là đắng muốn chết!

Nhậm Cảnh quay đầu nhìn cậu, cười nói "Không đắng đâu, vị cũng khá được."

Dạ Sâm: Người không phải uống thuốc đều nói như thế cả!

Sau khi thuốc pha xong, lượng nước được cơ khoảng non nửa chén trà. Dạ Sâm lấy hơi, muốn một hơi uống cạn.

Đi chết đi nhắc nhở "Nhiệm vụ nói là để Nhậm Cảnh đút thuốc đấy, có hiểu không? Để Nhậm Cảnh đút!"

Dạ Sâm "…" Tí nữa thì quên!

Cậu nhìn chén trà, rồi nhìn Nhậm Cảnh, lại nhìn chén trà, rồi nhìn Nhậm Cảnh, ấp úng "Em… Em…" Cho dù tim có đập mạnh thế nào, cậu cũng không nói ra được!

Nhậm Cảnh hỏi cậu "Sao thế?"

Dạ Sâm tủi thân, mong sao Nhậm Cảnh có thể tiếp thu được sóng điện não của mình!

"Em không muốn uống thuốc." Dạ Sâm lí nhí.

Nhậm Cảnh "Uống thuốc thôi mà, nếu không uống cảm mạo sẽ không khỏi đâu, khó chịu lắm."

Dạ Sâm không dám nhìn anh, yếu ớt bổ sung "Em không muốn tự mình uống thuốc."

Nhậm Cảnh run lên.

Dạ Sâm vốn phát tao… À không, phát sốt, cơ thể cậu đã nóng lại càng nóng, cảm giác như bản thân sắp

sửa biến thành một cái hỏa diệm sơn.

Nhậm Cảnh đương nhiên là nghe hiểu. Anh khẽ cười, trầm giọng nói "Anh giúp em."

Thật tuyệt vời! Dạ Sâm hết sức hài lòng, chủ động nói "Em đi lấy thìa…"

Đút thuốc mà, nhất định phải dùng thìa rồi. Nhưng Dạ Sâm còn chưa kịp nói hết, môi đã bị hôn lên.

Kèm theo nụ hôn nồng cháy ngọt ngào là một dòng thuốc không đắng tí nào!

Đời này, Dạ Sâm đã từng uống rất nhiều lần thuốc cảm, nhưng lần này, chắc chắn là lần ngọt ngào nhất, ngọt đến cả người lâng lâng.

63. Chương 63

Uống nước đường… À không! Nước thuốc xong, Dạ Sâm cảm giác như nhiệt độ cơ thể mình lại càng cao hơn.

Cậu mất một lúc mới hoàn hồn, vội vã hỏi Nhậm Cảnh "Làm vậy liệu có lây bệnh cho anh không?"

Hỏi xong, Dạ Sâm liền lo lắng. Kể ra bản thân mình đúng là chả được tích sự gì. Lúc Nhậm Cảnh bị cảm, anh còn không nỡ nói cho mình biết, sợ lây bệnh cho mình. Còn mình thì hay rồi, vừa sốt có tí đã gọi người ta đến, đã thế, còn giữ người ta lại để cọ điểm nhiệm vụ.

Lỡ Nhậm Cảnh cũng bị cảm theo thì sao đây?

Lòng dạ Dạ Sâm quấn hết cả lại, hai mắt có nước đảo quanh, cộng thêm sương mù do khi nãy bị hôn, trông đã đẹp lại càng thêm đẹp.

Tim Nhậm Cảnh ngứa ngáy, bàn tay nắm tay cậu không khỏi siết chặt, khẽ nói "Không đâu."

"Đây đâu phải chuyện anh nói không xảy ra thì sẽ không xảy ra. Nhất định sẽ bị lây bệnh! Anh cảm vừa mới khỏi, mau về nhà đi!"

Dạ Sâm càng nghĩ càng thấy không ổn. Nhậm Cảnh không phải cậu, Nhậm Cảnh rất bận rộn, tuy rằng gần đây anh không xuất hiện trước mặt công chúng, nhưng công việc cũng chất đầy một đống. Thế này mà lại cảm lại thì… Thật khổ cực!

Nhưng Nhậm Cảnh sẽ đi sao? Anh cố gắng nhiều như vậy chỉ vì người trước mắt, giờ chả nhẽ anh lại không phân được đâu quan trọng hơn đâu?

Nhậm Cảnh dịu dàng dỗ dành Dạ Sâm "Em cũng nói là anh cảm mới khỏi đấy thôi, cơ thể con người có cơ chế miễn dịch, làm sao mà anh cảm lại ngay được?"

Dạ Sâm nghiền ngẫm chốc lát, cảm thấy hình như đúng là như vậy.

Nhậm Cảnh nói thêm "Có lẽ em mới là người bị anh lây bệnh, chẳng qua bệnh ủ mấy ngày mới bộc phát. Nếu đã cùng một loại virut như thế, thì thân thể anh đã sớm miễn dịch rồi, không ốm lại được đâu."

Dạ Sâm càng nghe càng thấy đúng! Quá đúng!

Cậu cũng không muốn Nhậm Cảnh đi. Mỗi mình ở nhà cũng nhàm chán. Có Nhậm Cảnh ở cùng thực tốt, còn tiện cọ điểm sinh mệnh nữa!

Đi chết đi oán thầm: Hay lắm, giờ kiếm điểm sinh mệnh đã thành "tiện thể" rồi cơ đấy!

Dạ Sâm uống thuốc xong có chút buồn ngủ, hai mắt dán chặt vào nhau, ngồi xem ti vi mà cậu gần như ngủ quên mất. Nhậm Cảnh thấy thế giục "Ngủ một giấc đi, cảm mạo sẽ nhanh khỏi hơn."

Dạ Sâm ngáp ngáp "Thế em đi ngủ nhé, anh…"

Nhậm Cảnh "Anh sang phòng sách gửi ít tài liệu."

Dạ Sâm "…Ừm."

Dạ Sâm chậm chạp lê bước về phòng. Sau khi chui vào chăn, cậu thế mà lại không ngủ được, hai mắt cứ mở trừng trừng.

Đi chết đi "Chồng cậu đúng là chả hiểu chuyện gì cả, không biết đường vào dỗ cậu ngủ!"

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi "Chồng như thế là không được, phải mau mau đá đi!"

Dạ Sâm im lặng lại im lặng, cuối cùng vẫn là không im được nói "Đáng ra cậu không nên gọi là đi chết đi."

Đi chết đi "Hửm?"

Dạ Sâm "Cậu phải gọi là thần diễn."

Đi chết đi tức nhưng lại không có cách nào phản bác.

Dạ Sâm không để ý đến nó nữa, đang chuẩn bị trùm chăn đi ngủ thì có người gõ cửa.

Trong nhà ngoài cậu ra thì chỉ còn mỗi mình Nhậm Cảnh, cho nên, cậu cất cao giọng nói "Cửa không khóa."

Nhậm Cảnh đi vào, nhìn đại bảo bối ủ mình trong chăn chỉ để lộ hai mắt tròn xoe và mái tóc bù xù.

Tim anh nháy mắt mềm nhũn "Em có lạnh không?"

Dạ Sâm đúng là hơi lạnh, có lẽ tại cơ thể phát sốt cho nên điều hòa không bộc lộ hết được tài năng của nó.

Nhưng mà hình như trong nhà hết chăn rồi! Dạ Sâm chỉ đành kiên trì nói "Em ổn…" Nói xong liền hắt xì.

Nhậm Cảnh hỏi "Nếu lạnh… Hay là anh ôm em ngủ nhé?"

Câu "Em mở điều hòa" vừa lăn tới bên mép Dạ Sâm liền bị nuốt ngược trở lại.

"Không phải anh đi gửi tài liệu à?"

"Anh gửi xong rồi."

Nhậm Cảnh chớp chớp mắt "Hôm nay không có chuyện gì quan trọng, nên anh bảo Dương Sâm là anh xin nghỉ."

Dạ Sâm ngọt ngào, nhưng vẫn giả bộ nói "Tự anh muốn nghỉ trộm chứ gì?"

Nhậm Cảnh trèo lên giường ôm cậu.

Dạ Sâm cảm thấy toàn thân nóng hầm hập, cuộn tròn trong ngực anh nói "Trộm lười thực tốt."

Nhậm Cảnh tỳ cằm lên trán cậu "Ngủ đi, ngủ một giấc dậy sẽ thoải mái hơn rất nhiều."

Dạ Sâm không còn thấy lạnh nữa. Nhiệt độ cơ thể Nhậm Cảnh rất cao, mùi hương cũng dễ ngửi, dựa vào anh cực kì an tâm, không bao lâu, Dạ Sâm đã chìm vào trạng thái ngủ say.

Cậu ngủ gần bốn tiếng đồng hồ, ngay cả mơ cũng không mơ. Sau khi tỉnh lại, cậu nóng đến ra một thân toàn mồ hôi.

Đây là tác dụng của thuốc, tuy rằng ra mồ hôi cơ thể rất dính, nhưng đầu óc thì tỉnh táo hơn nhiều. Cậu tính tỉnh dậy, nhưng ngay lập tức phát hiện có gì đó không đúng lắm.

"Đừng nhúc nhích." Âm thanh của Nhậm Cảnh khàn đến mức khiến người nghe mặt đỏ tim đập.

Dạ Sâm nhận ra, cái cứng rắn kia…

Nhậm Cảnh cười khổ "Ngại quá, lúc em cọ cọ lòng anh, nó không chịu nghe lời."

Dạ Sâm mặt đỏ bừng, há miệng lắp bắp "Em… Em giúp anh chút nhé?"

"Không cần đâu." Nhậm Cảnh nói "Em vẫn đang cảm mà."

Dạ Sâm "Vậy nó…"

Nhậm Cảnh "Kệ nó…"

Dạ Sâm đúng là muốn kệ nó, nhưng cảm giác tồn tại mạnh mẽ quá mà! Vừa nóng vừa cứng, nói kệ là kệ được chắc?

Nhậm Cảnh đánh trống lảng "Em có muốn đi tắm không?"

Dạ Sâm thế nhưng lại tưởng thật "Em đi trước?"

Nhậm Cảnh "Ừ, mau đi đi."

Dạ Sâm nhanh chóng đứng dậy vọt vào phòng tắm. Thật ra cậu cũng có chút nóng… Cậu cần tắm nước nóng để hạ nhiệt độ.

Sau khi tắm sạch sẽ, cả người Dạ Sâm đều sảng khoái, giống như cảm mạo đã khỏi hẳn, không cần uống thuốc nữa.

Cơ mà nhiệm vụ vẫn chưa đủ ba lần… Cho nên thuốc chưa thể ngừng uống…

Lúc mặc quần áo, Dạ Sâm mới phát hiện ra một vấn đề tương đối nghiêm trọng. Đó chính là lúc nãy, do cậu chạy vào phòng tắm quá nhanh, cậu đã quên không cầm theo quần áo để thay.

Quần áo cũ bị dính mồ hôi, Dạ Sâm sợ có mùi nên đã ném hết vào máy giặt…

Thành ra lúc này, vấn đề mà cậu phải đối mặt chính là: cuốn khăn tắm ra ngoài tìm quần áo hoặc là nhờ Nhậm Cảnh đưa vào.

Ngẫm lại Nhậm Đại Cảnh to to cứng cứng, Dạ Sâm thấy sờ sợ. Vì thế, cậu quyết định chọn phương án đầu tiên, tự mình chuồn êm sang phòng thay đồ, đợi thay xong rồi lại đi ra.

Dạ Sâm nghĩ thì hay, áp dụng ra thực tế cũng không khó. Thế nhưng, chuyện ngoài ý muốn lúc nào cũng xảy ra liên tiếp.

Đầu tiên, ta không thể ngại việc nền nhà được quét tước quá mức sạch sẽ. Thứ hai, ta không thể ghét việc mua một căn phòng quá rộng. Cuối cùng, ta lại càng không thể oán giận việc phòng thay đồ cách phòng tắm quá xa.

Vậy thì rốt cuộc ta phải trách ai? Dạ Sâm chỉ có thể trách khăn tắm quá dài!

Khăn tắm oan ức: Rõ ràng là tại chân cậu ngắn.

Thôi được rồi, mọi người cứ yên tâm đi, ngày mai mọi người nhất định sẽ không còn thấy cái khăn này nữa đâu!

Quay lại vấn đề chính. Dạ Sâm quấn khăn tắm ra khỏi phòng tắm, để không làm lỡ thời gian, cậu chạy chậm về phía phòng thay đồ. Ai ngờ trượt chân, cậu dẫm lên chính khăn tắm của mình, loạng choạng ngã sấp xuống.

Tiếng động không nhỏ, Nhậm Cảnh đang ở trong phòng ngủ vội vã đi ra. Thấy một màn trước mắt, cả người anh cứng còng.

Khăn tắm rơi xuống, thân thể trắng nõn nổi bật trên nền nhà sẫm màu giống như trân châu chói mắt.

Đi chết đi che mắt "Úi úi úi! Ở đây có người sắc dụ này!"

Dạ Sâm ngây người 0,1 giây rồi vội vã kéo khăn, nhưng càng kéo càng lộ, điểm phấn hồng trước ngực, vòng eo thon, và cả…

Nhậm Cảnh hít sâu, chậm rãi đi đến cạnh đỡ cậu lên.

Mặt Dạ Sâm đỏ bừng "Em… Em đi lấy quần áo… Không cẩn thận bị ngã… A…"

Nhậm Cảnh hôn cậu, ôm cậu thật chặt vào trong lòng, khiến cậu đến khẽ động cũng không động được.

Dạ Sâm run rẩy, hoàn toàn không biết tiếp theo sẽ phát sinh cái gì.

Nhậm Cảnh một tay ôm cậu, quay người đi thẳng về phòng ngủ.

Nhiệt độ trong phòng ngủ cao hơn bên ngoài rất nhiều, kể cả không mặc quần áo, Dạ Sâm cũng không thấy lạnh.

Nhậm Cảnh đặt Dạ Sâm lên giường. Dạ Sâm hé miệng muốn nói gì đó, nhưng Nhậm Cảnh cũng đã đè lên cậu, ngậm vào ngực cậu.

Dạ Sâm trợn to mắt, cảm giác cả người tê dại.

"Hắt… Xì…" Dạ Sâm hắt hơi một cái thật to, khiến Nhậm Cảnh hoàn hồn.

Anh nhíu mày, nhỏ giọng nói "Xin lỗi." Dứt lời, anh liền lấy chăn bao chặt lấy Dạ Sâm như bao một chiếc bánh chưng.

Dạ Sâm không dám nhìn anh, thật sự không dám… Nhậm Cảnh khi nãy… Nhậm Cảnh vừa hôn cậu từ đầu đến chân, chỗ nào cũng hôn, giống như một người đang hôn vật anh ta trân quý, mơ ước suốt cả cuộc đời.

Không nghĩ nữa! Đầu Dạ Sâm nóng rần lên, chỉ muốn bản thân bất tỉnh nhân sự!

Trong mắt Nhậm Cảnh hiện lên một tia ảo não, nhẹ nhàng hỏi "Dọa em rồi sao?"

Dạ Sâm khe khẽ lắc đầu.

Nhậm Cảnh ngồi cạnh cậu, vô cùng xấu hổ "Xin lỗi, anh nôn nóng rồi."

Dạ Sâm mở miệng, âm thanh muốn mềm mại bao nhiêu liền mềm mại bấy nhiêu "Không sao đâu."

Nhậm Cảnh yên lòng. Anh nhìn cậu, ấm áp nói "Anh rất trân trọng em. Có thể em không quá để tâm, nhưng anh hy vọng anh được ở bên em cả đời này. Cho nên anh không muốn em cảm thấy không thoải mái

vì bất cứ thứ gì."

Dạ Sâm vội vã "Không… Em… Em…" Cậu vẫn là không nói ra khỏi miệng được.

Nhậm Cảnh ôm cả cậu lẫn chăn, hôn lên trán cậu "Không nên nhanh như thế, chúng ta chờ, chờ thêm một chút…"

Giọng anh đặc biệt đặc biệt thấp, tràn đầy sự cẩn thận khiến người nghe đau lòng "… Anh rất sợ em sẽ hối hận."

Dạ Sâm ngẩng đầu nhìn anh "Em sẽ không hối hận."

"Sâm Sâm." Nhậm Cảnh cười, cọ cọ chóp mũi cậu "Em thực tốt."

Dạ Sâm lại bắt đầu ngại ngùng.

Nhậm Cảnh khẽ thở dài "Nếu đã có ngày dài tháng rộng phía sau, thì anh đây chẳng cần vội vã nhất thời nữa rồi."

Anh đã thích cậu nhiều năm như vậy, thế nhưng cậu mới chỉ thích anh có hai mươi ngày.

Anh muốn cho Dạ Sâm có đủ thời gian, cũng là cho mình có đủ thời gian.

Nếu quả thật sau này, khi đã ở bên nhau rồi mà Dạ Sâm lại muốn rời đi, anh thực không biết mình sẽ xảy ra chuyện gì.

Quả ngọt, vẫn là nên đợi đến cuối hãy nếm thử, nếu không sẽ khiến con người ta đánh mất lí trí.

Nhậm Cảnh đi lấy quần áo cho Dạ Sâm. Dạ Sâm ngoan ngoãn mặc vào.

Buổi trưa, cả hai cùng ăn cơm, uống thuốc.

Dạ Sâm nhăn nhó. Nhậm Cảnh cứ nghĩ cậu sợ đắng, nhưng thực ra, Dạ Sâm chỉ là lo lắng việc đút thuốc.

Vừa nãy, Nhậm Cảnh mới biểu thị bản thân muốn "hôn trước làm sau", giờ mình phạm giới, liệu có phải hơi không biết xấu hổ hay không?

Nhưng thế thì điểm sinh mệnh phải làm sao đây? Hoàn thành được một phần ba rồi, cậu không muốn từ

bỏ đâu!

Nhậm Cảnh dỗ dành "Không sao đâu, nhắm mắt uống ực một cái là được. Anh có chuẩn bị mứt hoa quả cho em đấy, em uống xong thì ngậm một chút, ngọt lắm."

Dạ Sâm làm mặt đáng thương, rầu rĩ không vui nhìn anh.

Nhậm ảnh đế bị cậu chọc ngứa, xoa đầu cậu nói "Sâm Sâm là giỏi nhất, không cần sợ."

Cái giọng điệu dỗ trẻ con này…

Dạ Sâm cũng chẳng hơi sức đâu mà chống đối, dù sao mấy chuyện cậu làm gần đây, đến trẻ con cũng khinh thường là nông cạn!

Cơm xong thì phải uống thuốc.

Nhậm Cảnh chuẩn bị thuốc cho Dạ Sâm, không nhiều không ít, vừa đủ một ngụm, bên cạnh còn chu đáo đặt thêm mứt hoa quả ngọt ngào.

Sự chuẩn bị này phải nói là khá săn sóc. Khi Dạ Sâm còn bé, mẹ cậu cũng chưa từng dỗ cậu tận tâm đến thế.

Dạ Sâm biết mình nên "dũng cảm", uống liền một hơi như người chiến sĩ.

Nhưng mà…

Đi chết đi "Lên, lên, lên, mau chóng lên đi…"

Dạ Sâm "Lên em gái cậu ấy!"

Đi chết đi "Đừng lên em gái tôi, lên Nhậm Cảnh trước mắt kia kìa!"

Dạ Sâm "Lăn!"

Đi chết đi lăn qua lăn lại "Hay là mai tôi tuyên bố cho hai người cái nhiệm vụ kết hôn nhá?"

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi hưng phấn "Thật đấy, hai người kết hôn thì có thể đúng lí hợp tình moa moa, hự hự, bạch bạch rồi."

Dạ Sâm đúng là sợ chết cái tài gây chuyện của nó, lên tiếng cắt ngang "Ai… Ai muốn kết hôn chứ!"

Đi chết đi "…"

Dạ Sâm trợn mắt, hình như mình vừa nói ra tiếng?

64. Chương 64

Đi chết đi vội vàng nói "Cái này không trách tôi được đâu nhé!"

Dạ Sâm thầm nghĩ: Trách cậu thì sao? Lẽ nào trách cậu, cậu có thể đi ra giải thích rõ ràng cho Nhậm Cảnh hiểu?

Hiển nhiên là không rồi!

Nhậm Cảnh nhìn Dạ Sâm.

Dạ Sâm lắp bắp nửa ngày vẫn không thốt ra được câu đầy đủ "Cái đó… Em… Em…"

Rốt cuộc phải nói thế nào đây, mẹ nó chứ!

Nhậm Cảnh lần nữa thể hiện ra bản thân mình là người hết sức chu đáo. Anh nói "Uống thuốc đi."

Trực tiếp bỏ qua đề tài.

Dạ Sâm thả lỏng bản thân, vội vã tiếp lời "Đúng rồi đúng rồi, tới giờ uống thuốc rồi."

Đi chết đi bĩu môi "Cậu phải uống cái loại thuốc bổ não ý."

Dạ Sâm rất sợ càng nói lại càng lộ, cho nên không để ý đến lời cằn nhằn của đi chết đi nữa.

Cậu cầm cốc thuốc, nhìn chằm chằm một thôi một hồi.

Còn nhiệm vụ…

Nhưng xấu hổ chết đi được! Giờ mà cậu lại yêu cầu Nhậm Cảnh đút cậu thì có phải… Có phải không ổn lắm không?

Cơ mà một ngày chỉ uống thuốc có ba lần, bỏ lần này, thì chẳng nhẽ phải nhây sang cả sáng sớm ngày mai?

Tuy thời gian vẫn đủ, nhưng mà phiền phức lắm.

Còn nếu giờ… Cậu rốt cuộc phải mở miệng thế nào đây?

Vừa nãy, câu nói cậu nói rất kì lạ. Không muốn kết hôn? Là không muốn kết hôn với ai?

Nếu như nói trước khi "tâm sự" với Nhậm Cảnh, cậu còn hồ ngôn loạn ngữ được, đằng này lại nói sau…

Dạ Sâm không ngốc, cậu nghe hiểu ý Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh cảm thấy bọn họ mới chỉ quen nhau có hơn hai mươi ngày, tuy là hai mươi ngày này ngày nào bọn họ cũng quấn lấy nhau, bày tỏ tình cảm, thậm chí còn cái kia cái kia, nhưng rốt cuộc, thời gian vẫn là quá ngắn!

Thời gian ngắn như thế, có thể nói là thời gian kích động nhất, thời gian không nên tạo thêm lo lắng nhất.

Thích cũng được, yêu cũng xong, thề non hẹn biển cũng thế.

Bởi vì con người suy cho cùng cũng chỉ là một loại động vật cảm tính. Lúc yêu đương cuồng nhiệt, ngay cả mạng sống cũng có thể dâng hiến cho đối phương. Nhưng đến thời gian thử thách, lại chưa chắc đã chống chọi nổi.

Nhậm Cảnh sợ Dạ Sâm chỉ là xúc động nhất thời, chờ xúc động qua đi, cậu lại hối hận.

Mà cách tốt nhất để biết cậu có xúc động hay không chính là thời gian.

Cho nên, Nhậm Cảnh hy vọng hai người có thể chậm một chút, chậm đến khi xúc động tan đi, chỉ còn dựa vào lí trí để quyết định.

Nghĩ tới những điều này, Dạ Sâm rất cảm động. Lo lắng nhiều như thế, chứng tỏ Nhậm Cảnh rất thành tâm muốn ở bên cậu đến khi trời tàn đất tận.

Về câu trả lời của Dạ Sâm, cậu cũng có thể dùng hành động không rời không bỏ để đáp lại Nhậm Cảnh mà không phải là những lời hứa trót lưỡi đầu môi.

Nói đơn giản thì là: Ý của Nhậm Cảnh là: Anh hy vọng tình yêu của chúng ta sẽ đi đến hôn nhân.

Dạ Sâm nghe hiểu xong tự nhiên kêu lên "Ai muốn kết hôn chứ!"

Hỏi thế thì Nhậm Cảnh sẽ có tâm trạng như thế nào?

Có phải anh sẽ cho rằng Dạ Sâm chỉ là đang "chơi đùa" cùng anh? Hay cho rằng Dạ Sâm quả nhiên vẫn chưa lo xa như thế? Sâu hơn một tí, có phải cậu đang tính chia tay anh?

Dù sao thì một người muốn "kết hôn", một người lại chỉ muốn hẹn hò, sau khi bại lộ, chờ đón họ chính là chia xa…

Chia xa…

Dạ Sâm nghĩ đến đây, tâm bắt đầu nóng nảy.

Cậu không thể trốn tránh vấn đề này, tuyệt đối không thể cứ vậy mà bỏ qua vấn đề này!

Dạ Sâm cắn cắn môi, một lần nữa lên tiếng "Vừa rồi, lời em nói…"

Nhậm Cảnh cắt ngang "Không sao, anh hiểu mà."

Hiểu? Anh hiểu cái gì? Em thấy anh chả hiểu gì hết!

Bản năng của Dạ đại bảo bối đúng là khó lường. Tuy rằng không nắm chắc Nhậm Cảnh nghĩ gì, nhưng phán đoán cũng khá chuẩn. Cậu hé miệng nói "Ý em không phải là không muốn kết hôn với anh, mà ý của em là… Chúng ta có muốn kết hôn cũng phải chờ một thời gian, phải gặp cha mẹ…" A, có phải cậu nói nhiều quá rồi không!

Dạ Sâm có phần căng thẳng, ngẩng đầu nhìn Nhậm Cảnh, nhưng rất nhanh, cậu đã bị anh dọa sợ.

Nhậm Cảnh nhìn cậu, người đàn ông luôn luôn thành thục lúc này lại lộ ra một loại biểu cảm hoảng loạn y như trẻ nhỏ. Hai con ngươi đen long la long lanh, tràn ngập vẻ không dám tin.

Thực ra, Dạ Sâm chỉ cần thuận miệng nói một câu, Nhậm Cảnh cũng sẽ tin tưởng vô điều kiện.

Nhậm Cảnh cảm thấy bản thân mình quả nhiên đã hù đến Dạ Sâm, đột nhiên nói đến tương lai xa xôi, Dạ Sâm có thể không sợ sao? Có lẽ là tại trong lòng lúc nào cũng nghĩ, cho nên cậu ấy mới vô thức thốt ra như thế.

Nhậm Cảnh cũng không quá đau lòng, vì dù sao đây cũng là chuyện trong dự liệu.

Kết hôn – loại chuyện xa xôi như giấc mộng này, sao anh dám mơ tưởng cơ chứ?

Chỉ là bây giờ…

Hai má Dạ Sâm nóng bừng, cứ như nóng tới gần 40 độ, đầu óc mơ màng, lung tung nói "Không phải em không muốn gặp cha mẹ anh, chỉ là… Ừm, dù gì anh cũng đã gặp cha mẹ em, gặp ông nội em rồi, em…" Mẹ kiếp, mẹ kiếp! Có phải cậu càng nói càng lệch lạc không?

Dạ Sâm luống cuống đến không biết đặt tay ở đâu mới phải.

Cậu thầm nghĩ muốn cứu vãn, cho nên lại nói tiếp "Thực ra, ý của em là tình hình hiện tại rất thiệt thòi cho anh. Anh xem, em mới chỉ có mấy căn nhà, mà anh thì sự nghiệp thành công. Nếu chúng ta mà kết hôn… Anh…" Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp! Càng nói càng sai, sai ra đến tận Thái Bình Dương luôn rồi!

Nhậm Cảnh rốt cuộc cũng từ trong rung động tỉnh lại, khóe miệng cong cong, ánh mắt tràn ngập tinh thần, âm thanh cũng hết êm tai, như có một loại vật chất chạy từ tai vào sâu trong linh hồn.

Anh nói "Sâm Sâm, cảm ơn em."

Khớp xương Dạ Sâm đều tê dại, tay chân như nhũn cả ra.

"Có… Có gì đáng cảm ơn chứ…"

Nhậm Cảnh hết sức dịu dàng ôm lấy cậu, cẩn thận hôn lên mi mắt cậu "Mẹ anh đã qua đời hơn mười năm trước, tám năm trước cha anh cũng bỏ mình ngoài ý muốn, cho nên, xin lỗi em, anh không thể dẫn em đến gặp họ…"

Dạ Sâm nháy mắt tràn ngập xấu hổ.

Nhậm Cảnh nhẹ giọng "Chuyện lâu rồi, anh đã sớm không sao nữa rồi."

Cha mẹ mất đi… Thời gian cho dù có lâu hơn nữa cũng đâu thể không sao?

Hơn mười năm trước, Nhậm Cảnh chắc hẳn vẫn là một cậu nhóc, thế mà anh đã phải trải qua nhiều chuyện như vậy.

Dạ Sâm đau lòng ôm lấy anh.

Tim Nhậm Cảnh ngọt đến rối tinh rối mù. Anh vòng tay ôm ngược lại cậu "Tất cả sản nghiệp của anh đều có thể viết tên em, hơn nữa, còn chỉ viết duy nhất tên em." Đến tên của chính mình cũng không cần.

Dạ Sâm chưa kịp chuẩn bị đã nghe được lời tỏ tình lãng mạn nhất cũng thực tế nhất trên đời, lí nhí đáp "Em mới không thèm để ý mấy cái ấy."

Nhậm Cảnh nói "Anh biết em không thèm, anh cũng không thèm, nếu so với em, chúng chả là gì hết."

Tim Dạ Sâm sắp nổ tung, trong đầu chỉ toàn suy nghĩ sao Nhậm Cảnh lại tốt như thế, bản thân sao lại gặp may như thế.

Đi chết đi phẫn nộ "Đã thế còn không mau đi lấy giấy chứng nhận kết hôn đi, đúng là lắm chuyện!"

Dạ Sâm phun trào "Cậu thì biết gì!"

Đi chết đi "Ờ ờ ờ, tôi thì biết gì! Đến lúc đấy đừng có mời tôi làm người làm chứng nhé, tôi mặc kệ, từ chức! Bãi công! Cậu có cầu tôi cũng không làm đâu!"

Dạ Sâm "..." Có lẽ cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy người anh em!

Hai người "nói chuyện kết hôn bàn chuyện gả chồng" cả nửa ngày, Nhậm Cảnh rốt cuộc lại là người hoàn hồn trước. Anh giục "Thuốc nguội rồi!"

Phải ha! Còn việc uống thuốc nữa cơ mà!

Dạ Sâm đang cân nhắc làm sao để Nhậm Cảnh đút mình uống thuốc, Nhậm Cảnh đã đứng dậy đi đổi một lần thuốc mới.

Thuốc vốn đã đắng, nguội lại càng đắng. Anh biết Dạ Sâm sợ đắng, cho nên đi đổi.

Dạ Sâm sướng đến khóe miệng cong lên cũng không làm sao thu xuống được.

Sau khi pha xong, Nhậm Cảnh quay lại nói "Độ ấm vừa rồi, em uống luôn đi đã."

Dạ Sâm nhìn anh, lại nhìn anh, cuối cùng trực tiếp ngẩng đầu, dùng đôi mắt tha thiết nhìn anh.

Nhậm Cảnh "Nghe lời, uống thuốc rồi sẽ không khó chịu nữa."

Dạ Sâm ấp úng "Anh có thể…"

"Hửm?"

Dạ Sâm quyết định mặt dày nói ra, tuy rằng âm thanh nhỏ như muỗi kêu "Anh có thể đút em không…"

Nhậm Cảnh tròn mắt.

Dạ Sâm xấu hổ đến mức hận không thể chui ngay xuống cái lỗ nào đó. Nhiệt độ cơ thể cậu lúc này e là không phải 40 độ mà là 400 độ mới đúng!

Trong giọng của Nhậm Cảnh mang theo ý cười "Giống như buổi sáng ấy hả?"

A…

Dạ Sâm định nói: Không, không cần thế, dùng muôi là được rồi, nhưng Nhậm Cảnh rất chi là "chu đáo", cậu vừa ngẩng đầu lên, anh đã hôn xuống.

Thôi thôi, thế cũng được, thuốc này… Ừm… Ngọt đấy!

65. Chương 65

Sau khi "uống thuốc" xong, Dạ Sâm chột dạ "Sẽ không lây bệnh cho anh thật chứ?"

Nhậm Cảnh nín cười "Thật." Mà không thật cũng chả sao, cho dù là cảm cả đời anh cũng nguyện ý.

Dạ Sâm chỉ đành cầu trời cho thể chất của Nhậm Cảnh tốt một chút, đừng bị cậu lây bệnh.

Đến trưa, điện thoại của Nhậm Cảnh vang lên. Anh nhấc máy, cảm thấy đối phương nói một lúc không xong được, liền giơ tay ra hiệu cho Dạ Sâm ý bảo mình sẽ ra ban công.

Cuộc nói chuyện này kéo dài đến hơn hai mươi phút.

Dạ Sâm biết Nhậm Cảnh bộn bề công việc, tám phần mười là hôm nay anh lại phải tạm gác mọi thứ sang một bên.

Thực xấu hổ, Dạ Sâm ngượng ngùng nghĩ.

Lúc Nhậm Cảnh cúp máy quay lại, Dạ Sâm nói "Nếu anh bận… Thì về đi."

Giọng nói muốn bao nhiêu lưu luyến liền có bấy nhiêu lưu luyến… Hết cách rồi, cậu cũng lo mà, nếu Nhậm Cảnh mà đi, nhiệm vụ đút thuốc tối nay cậu biết phải làm sao? Cơ mà, cậu cũng chẳng thể cứ độc chiếm Nhậm Cảnh mãi như vậy…

Nhậm Cảnh hỏi "Anh về, em ở một mình ổn không?"

Đi thật sao… Hai mắt Dạ Sâm tràn đầy thất vọng, nhưng cậu cố gắng không để bản thân biểu lộ ra quá rõ ràng, nói "Không sao đâu, em bao nhiêu tuổi rồi chứ? Với cả, uống thuốc xong, em cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, ngủ thêm một giấc là ổn thôi."

Nhậm Cảnh nhìn cậu "Thật không?"

Dạ Sâm kiềm nén tủi thân, chắc nịch "Thật."

Nhiệm vụ, nhiệm vụ, nhiệm vụ của cậu sao lại gian nan đến thế cơ chứ?

Nhậm Cảnh "Anh đi nhé?"

Dạ Sâm gượng cười gật đầu "Ừ!"

Khóe miệng Nhậm Cảnh cong cong "Không nhớ anh?"

Dạ Sâm "Ưm…"

Nhậm Cảnh không nhịn được nữa, khóe mắt tràn đầy ý cười. Anh ôm cậu, hôn lên khóe miệng cậu "Nhưng anh không muốn đi."

Dạ Sâm ngơ ngẩn.

Nhậm Cảnh tiếp tục hôn cậu "Em ổn nhưng anh không ổn, em không nhớ anh nhưng anh sẽ nhớ em."

Dạ Sâm nháy mắt đỏ bừng hai má, đầu óc hỗn loạn, khiến cho lời nói ra tương đối thẳng thắn "Ai… Ai nói không nhớ anh?"

Nói xong, cậu cúi gằm mặt. Thật xấu hổ, thật muốn nổ tung!

Nhậm Cảnh dùng chất giọng hết sức dễ nghe gọi "Sâm Sâm…"

Dạ Sâm nghe gọi ba tiếng liên tiếp, tim gan nhũn hết cả ra. Cậu lí nhí "Gì, gì chứ?"

Nhậm Cảnh "Không gì cả, chỉ đơn giản là muốn gọi em thôi." Nói xong lại gọi, thậm chí là dán vào bên tai cậu gọi.

Tim Dạ Sâm như bị một đàn kiến bò qua, ngứa ngáy không chịu nổi.

Thế nhưng, Nhậm Cảnh lại cố tình nói mãi không ngừng "Tên em thật hay."

Dạ Sâm hầu như đã đoán được câu tiếp theo.

Quả nhiên, cậu nghe Nhậm Cảnh nói "Sâm Sâm, bảo bối, của anh."

Đi chết đi không nhìn nổi nữa "Lên đi, baby, mau lao lên người đàn ông này đi!"

Dạ Sâm sợ mình nói lỡ lời, cho nên một mực im lặng.

Cũng may, đúng lúc này, điện thoại lại vang lên.

Của Nhậm Cảnh… Xem ra hôm nay anh thực sự rất bận.

Nhưng mà… Nhậm ảnh đế trước giờ nổi danh là kẻ cuồng công việc, có lẽ hôm nay không thoát được hai chữ "hôn quân" rồi!

Dạ Sâm nhìn anh thẳng tay tắt máy "…"

Nhậm Cảnh ôm cậu "Có muốn ngủ một lúc không?"

Dạ Sâm "Điện thoại của anh…"

“Đừng để ý đến nó.”

Dạ Sâm suy nghĩ, cảm thấy thi thoảng Nhậm Cảnh tùy hứng cũng hay, chứ anh sống mệt mỏi quá!

Cậu nheo nheo mắt “Ngủ cùng nhé?”

Nhậm Cảnh “Ừ.”

Hai người chui vào chăn, thật sự ôm nhau ngủ.

Đi chết đi tức hộc máu, chỉ muốn lột sạch rồi nhốt cả hai vào phòng tối cho đến khi nào sinh con mới thả ra.

Dạ Sâm uống thuốc xong, cơn buồn ngủ kéo tới rất nhanh, chưa bao lâu đã mơ mơ màng màng.

Nhậm Cảnh cũng nhắm mắt lại. Thế nhưng anh chỉ nằm tầm mười lăm phút, sau khi thấy Dạ Sâm đã say giấc, anh liền đứng dậy cầm điện thoại đi ra ngoài.

Phải nhanh chóng xử lí mọi chuyện, như vậy mới có nhiều thời gian để ở bên Dạ Sâm. Ôm ý nghĩ như thế, hiệu suất làm việc của Nhậm Cảnh liền tăng lên nhanh chóng.

Lúc Dạ Sâm tỉnh lại, cậu thấy bên người nóng hầm hập. Cậu ghé tới cọ cọ, khóe miệng khó nhịn cong lên.

Thật tốt, Nhậm Cảnh vẫn chưa đi.

Nhậm Cảnh hỏi cậu “Em có muốn uống nước không?”

Dạ Sâm “Có.”

Nhậm Cảnh “Để anh đi lấy.”

Nhậm Cảnh vừa đi, Dạ Sâm liền ngồi dậy, vui vẻ xếp bằng trên giường, rất không biết xấu hổ mà thầm mong cơn cảm mạo này kéo dài mấy ngày.

Cơm tối xong là lại đến giờ đút thuốc. Lần này Dạ Sâm không cần ám chỉ nữa, mà Nhậm Cảnh tự biết hôn cậu.

Uống thuốc mà cũng uống được kiểu đấy, đúng là…

Đi chết đi hừ lạnh "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm yên lòng, tâm tình cũng tốt hơn. Cậu nhìn Nhậm Cảnh ở ngay trước mắt, khó nhịn hôn lén anh.

Nhậm Cảnh nở nụ cười, đang định hôn đáp trả thì bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa.

Dạ Sâm phản ứng cực kì nhanh, vút một cái đã lùi về sau một bước dài. Nhậm Cảnh phản ứng còn nhanh hơn cả cậu, nói "Vậy cứ thế đã, tôi về trước đây."

Dạ Sâm chậm hơn nửa nhịp, nhưng vẫn may là cậu kịp thời phối hợp đáp "Cảm ơn anh."

"Không có gì, tôi hy vọng lúc quay thật, hai ta sẽ càng ăn ý hơn."

Dạ Sâm "Tôi sẽ cố gắng."

"Đừng căng thẳng quá." Giọng nói của Nhậm Cảnh hết sức lịch sự "Cậu nhất định sẽ làm tốt."

Hai người giả bộ nói chuyện một lúc, bên ngoài liền truyền đến tiếng hít sâu.

"Nhậm… Nhậm… Nhậm Cảnh!" Quả nhiên, người có thể tùy tiện mở cửa chỉ có Thái Hậu mà thôi!

Dạ Sâm cảm thấy may mà Nhậm Cảnh phản ứng nhanh, nếu không, cả hai liền xong đời!

Nhậm Cảnh chào hỏi mẹ Dạ rồi nói "Thời gian không còn sớm, con phải về rồi."

Vẻ mặt mẹ Dạ tràn đầy thất vọng "Phải về rồi sao?"

Dạ Sâm vội vã tiếp lời "Tối nay thực sự làm phiền anh quá rồi, may mà có anh tới thử kịch bản với tôi."

Nhậm Cảnh lại khách sáo thêm vài câu, nhưng anh không dám nói nhiều quá, anh hiểu rất rõ khả năng diễn xuất của Sâm Sâm nhà mình mà.

Nhậm Cảnh an toàn quay ra. Mẹ Dạ bị vây trong sương mù càng thêm thất vọng "Nếu biết Nhậm Cảnh ở đây, mẹ đã sang sớm hơn rồi."

Dạ Sâm sợ toát mồ hôi hột: Mẹ à, may mà mẹ tới muộn, chứ không thì mẹ đã thấy cảnh con trai mẹ với idol của mẹ ôm nhau ngủ rồi!

Mẹ Dạ tiếc nuối một chút rồi thôi "Bảo bối, khi nào hai đứa bắt đầu quay thì phải nói cho mẹ biết đấy nhé, mẹ muốn đến xem, mẹ sẽ mang đồ ăn ngon cho."

Dạ Sâm chột dạ "Chuyện này nói sau đi ạ."

"Cái gì gọi là nói sau? Mẹ nhất định sẽ tới. Con trai vất vả quay phim, người làm mẹ phải cố gắng giúp đỡ chứ."

Dạ Sâm "..." Cứ như vừa nghe xong một chuyện cười.

Mẹ Dạ đến thăm con trai theo lệ thường. Dạ Sâm mặc dù đã ăn cơm từ sớm, nhưng để không bị bại lộ, cậu vẫn phải giả bộ bản thân chưa ăn gì, rồi ăn thêm đồ mẹ nấu, thành ra no không chịu được.

Thái Hậu biết cậu bị cảm thì rất lo lắng. Cơ mà lúc phát hiện cậu tự giác uống thuốc, bà liền khen "Tiến bộ quá, đã biết uống thuốc đúng giờ rồi."

Nếu như bà mà biết con trai mình uống thuốc kiểu gì, bà còn không cầm dao chém người?

Sau khi tiễn mẹ về nhà, lưng Dạ Sâm đã ướt đẫm mồ hôi lạnh. Cậu bật nước đi tắm. Tắm xong đi ra, cậu hắt hơi một cái, cảm giác như thân thể lại có phần khó chịu.

Dạ Sâm chui vào chăn, mở tin nhắn của Nhậm cảnh ra xem "Nghỉ ngơi cho sớm, đừng để bị cảm nữa nhé."

Dạ Sâm vui vẻ hắt hơi, nhanh chóng nhắn trả "Không sao, em thấy đỡ hơn rồi."

Nhậm Cảnh "Mai vẫn phải uống thuốc."

Dạ Sâm bây giờ cứ nghe đến uống thuốc là mặt đỏ bừng, nói "Uống thêm một ngày nữa thôi."

Nhậm Cảnh "Mấy ngày cho khỏi hẳn đi."

Dạ Sâm liếm liếm môi "Mấy ngày?"

Nhậm Cảnh nghiêm túc nói "Ba ngày."

Trong đầu Dạ Sâm nghĩ: Còn được hôn chín lần...

Đi chết đi cảm thấy như bản thân sắp biến thành một cái hệ thống thừa thãi! Chả ai cho nó cơ hội tuyên

bố nhiệm vụ hết!

Dạ Sâm tâm tình tốt, uống thuốc đúng giờ, cảm mạo lại chỉ là bệnh vặt, cho nên nó biểu thị bản thân bám trụ không nổi nữa, rời đi, Dạ Sâm có muốn không khỏe cũng khó.

Ba ngày sau, Dạ Sâm hoàn toàn khỏi ốm. Nhiệm vụ hàng ngày thì thôi khỏi đề cập, không hôn thì cũng ôm, tất cả đều là đề cho điểm, chán ngắt đến mức đi chết đi chẳng muốn công bố, tổn hại hết cả tôn nghiêm của nó!

Vui sướng mấy ngày, Dạ Sâm lại lo lắng. Cậu u sầu nói với đi chết đi "Rốt cuộc tôi phải ghen như thế nào?" Là nhiệm vụ tuần.

"Nhậm Cảnh chẳng có chuyện gì xấu cả, không thân thiết cùng ai, lại đối xử tốt với tôi, rốt cuộc tôi phải đi đâu mới tìm được cơ hội để mà ghen?"

Đi chết đi nghe mà ê cả răng!

Dạ Sâm nghiêm túc lo lắng một lúc rồi chân thành nói "Tôi cảm thấy nhiệm vụ này không hoàn thành được rồi, dù sao cũng chỉ có 1 điểm sinh mệnh, có tiếc cũng chả làm gì được."

Đi chết đi "…" Có thể đập kí chủ không? Đập chết luôn ấy!

Cách ngày, "Tình Sâu Đậm" làm lễ khai máy rồi quyết định quay cảnh đầu tiên vào buổi thứ năm trong tuần, cũng thức là ngày kia.

Do đề tài có phần nhạy cảm, cho nên bên phía sản xuất không tuyên truyền quá mức rầm rộ, chỉ lặng lẽ cho ra ít trailer và ảnh chụp diễn viên.

Nhưng dù là thế, chưa đầy mấy phút, phim đã trở thành tìm kiếm cực kì hot. Hết cách rồi, Nhậm Cảnh nổi tiếng như thế mà lại tham gia vào một đề tài đầy tính tranh cãi, muốn không nổi cũng khó.

Diễn viên hạng thấp Dạ Sâm thì lại càng nhân cơ hội này phất lên, weibo tăng mạnh thêm mấy triệu fan.

Nhưng cậu chả quan tâm lắm, cậu chỉ lo mẹ mình biết tin xong sẽ bay đến đánh mình!

Cơ mà may mắn làm sao, trước đó một ngày, cha mẹ cậu lại phải bay sang nước ngoài dăm bữa nửa tháng.

Mặc dù điện thoại bị oanh tạc không ít, thế nhưng so với giá trị thương tổn khi mặt đối mặt là không thể đánh đồng à nha!

Đương nhiên, chờ Thái Hậu về nước, cậu kiểu gì cũng phải "chết" một lần, nhưng dù sao cũng đã có thời gian giảm xóc, mọi chuyện chắc hẳn sẽ dễ dàng hơn nhiều lắm.

Ngay khi Dạ Sâm cho là bản thân không thể hoàn thành nhiệm vụ tuần, một tin tức lớn tràn ngập các tiêu đề báo. Trên điện thoại của Dạ Sâm cũng hiện lên ba bài, bài nào bài nấy, nội dung giống hệt nhau.

"Vợ chưa cưới của Nhậm ảnh đế, hóa ra hai người đã yêu nhau mười năm!"

Dạ Sâm sửng sốt, ấn vào xem, bên trong thậm chí còn có cả "bằng chứng thép".

Đó là một tin tức từ mười năm trước, khi Nhậm Cảnh vừa mới vào nghề. Anh từng nói anh có người trong lòng, ngoại trừ người đó, anh không còn cần thêm một ai khác. Ống kính thậm chí còn ghi được cả chiếc nhẫn anh luôn đeo trên cổ…

66. Chương 66

Dạ Sâm đọc tiếp xuống dưới, thầm nghĩ người viết ra được tin này không đi làm thám tử thật đúng là uổng phí tài năng!

Ngòi bút phân tích rõ ràng mạch lạc quá trình suốt từ mười năm trước cho đến bây giờ, còn miêu tả Nhậm ảnh đế thủy chung thế nào, si tình ra sao, rồi thì vẫn luôn giữ mình trong sạch…

Thậm chí, cuối bài viết còn thêm cả một câu nhấn nhủ: Cảm động, cảm động rơi nước mắt! Trên đời này, thật sự có người thích một người lâu vậy sao?

"Đây không phải thích, đây là yêu, cảm ơn!"

"Đây mới đúng là nam thần, cả đời này, Nhậm Cảnh chính là nam thần của tôi!"

"Vợ chưa cưới là ai vậy? Hâm mộ quá đi QAQ!"

"Không! Tôi không chấp nhận! Đây không phải sự thật! Chồng tôi sao có khả năng thích người phụ nữ khác được chứ!"

"Thất tình rồi thất tình rồi thất tình rồi… Tôi đi nhảy lầu cho bình tĩnh chút đây…"

So với các nghệ sĩ cùng dính phải chuyện như này, tình trạng của Nhậm Cảnh phải nói là tương đối yên ả. Fan không tung hô nam thần muôn năm thì cũng là chân thành chúc phúc, thậm chí có người còn làm mấy

video giải trí chọc người cười đau cả bụng.

Dạ Sâm cười cười, cười xong liền cảm thấy mình đúng là một tên ngốc.

Lúc đọc được tin này, cậu không có suy nghĩ gì đặc biệt, bởi vì cậu biết đây chỉ là một bài viết chiêu trò.

Tin tức về buổi ra mắt "Tình Sâu Đậm" vừa kết thúc, đề tài Nhậm Cảnh và đồng tính còn chưa rớt khỏi hạng mục hot nhất, tin tức này đã bị lộ ra, nhanh chóng chiếm lấy vị trí số hai…

Độ hot vừa đủ, nội dung vừa đủ, quan trọng là có thể tẩy trắng cho Nhậm Cảnh…

Dù sao những người quay phim đồng tính cũng thường gặp nhiều rắc rối không đáng có do bị coi là người đồng tính thật, cho nên tin tức này được tung ra, không chỉ nháy mắt hoán đổi biến Nhậm Cảnh thành tình thánh, mà còn lợi nhiều hơn mất, có thể nói là kế sách không tồi…

Đi chết đi "Cậu không nghi ngờ thật à?"

Dạ Sâm "Có gì để nghi ngờ? Nếu Nhậm Cảnh mà có "vợ chưa cưới" thật, anh ấy còn có thể ở bên tôi cả ngày sao?"

Đi chết đi im lặng suy nghĩ, hình như đúng thế thật.

Dạ Sâm nói tiếp "Lại nói, chuyện cũng đã xảy ra từ mười năm trước rồi, lâu như chuyện của kiếp trước luôn rồi."

Đi chết đi thấy nhiệm vụ ghen vẫn chưa hoàn thành, không thể không thừa nhận Dạ Sâm đúng là con người không biết nghĩ nhiều…

Nhưng thấu hiểu như thế thực chất cũng không phải chuyện gì hay ho. Bởi vì tình yêu thường khiến con người ta mù quáng, nên nếu ai đó có thể giữ được tâm trí tỉnh táo, thì chứng tỏ họ còn chưa yêu đối phương sâu đậm…

Tuy thế, đi chết đi lại không nghĩ là Dạ Sâm không thương Nhậm Cảnh. Nó hiểu, Dạ Sâm rất thích Nhậm Cảnh, là loại thích mà bản thân sẽ tin tưởng đối phương một cách cực đoan, cho nên cho dù thấy được tin tức đó, cậu cũng không hề nghi ngờ anh chút nào.

Đây là biểu hiện của việc luân hãm càng sâu… Cơ mà, nó sợ Nhậm Cảnh get không nổi!

Dù sao, trong tình yêu của hai người, Nhậm Cảnh vẫn luôn đứng ở vị thế yếu ớt hơn.

Đi chết đi ngẫm nghĩ một lúc, quyết định thúc đẩy nói "Đoạn clip này không làm giả được, xem ra Nhậm Cảnh đúng là đã từng nói như vậy."

Đầu óc Dạ Sâm linh hoạt đến mức làm người tức giận "Khi đó anh ấy vừa mới ra mắt, tuổi trẻ, phỏng vấn toàn là học thuộc, đây nhất định là do người đại diện của anh ấy sắp xếp." Thời đại nào mà không chuộng hình mẫu si tình cơ chứ!

Đi chết đi im lặng lại im lặng, rốt cuộc vẫn không im được, cố gắng gợi chuyện "Thế còn nhẫn? Có vẻ như Nhậm Cảnh vẫn luôn đeo bên người?" Bên dưới có mấy tấm ảnh chứng minh Nhậm Cảnh đeo cùng một chiếc nhẫn vào các giai đoạn khác nhau.

Dạ Sâm bật cười "Xin cậu đấy, nghĩ cho thấu đáo chút được không? Kiểu dáng chiếc nhẫn kia thế nào? Vừa nhìn liền biết là kiểu nhẫn kết hôn lâu đời. Lại nói, thiếu niên mười bảy tuổi có ai lại đi đeo cái nhẫn muốn trao cho vợ sắp cưới lên cổ không?"

Đi chết đi "…"

Dạ Sâm "Cái nhẫn kia… Chắc là của mẹ anh ấy thôi." Mẹ của Nhậm Cảnh qua đời mười mấy năm trước, anh đeo vật của bà bên mình cũng coi như một loại tưởng nhớ.

Đi chết đi quả thực sợ ngây người. Đây là Dạ Sâm ngu ngốc mà nó biết ư? Không phải giả mạo chứ!

Dạ Sâm thực sự rất bình thường, bình thường đến không để đâu cho hết. Cậu mở game lên chơi, sau khi một phát đoạt được kĩ năng Quadra Kill (giết 4 đối thủ cùng lúc), cậu liền một đường hung tàn càn quét, đánh cho đối phương phải sợ hãi gọi cha.

Đi chết đi quan sát hồi lâu, bỗng nhiên ngộ ra!

Không ổn, tình trạng này rất không ổn!

Nếu như Dạ Sâm mà bình thường thật, thì đáng ra lúc này cậu phải chủ động bàn chuyện làm sao ghen với đi chết đi chứ không phải là im lặng!

Đi chết đi đang định gọi Dạ Sâm thì chuông điện thoại vang lên.

Màn hình hiển thị người gọi là Nhậm Cảnh. Nếu bình thường, cậu nhất định sẽ ấn nghe ngay lập tức, thế nhưng lần này, Dạ Sâm lại hơi hơi lưỡng lự.

Quả nhiên là không ổn! Tâm trạng đi chết đi căng thẳng.

Dạ Sâm ấn nghe, giọng nói hết sức bình tĩnh "Alo…"

Đầu bên kia hơi im lặng một chút rồi mới lên tiếng hỏi "Em có ở nhà không?"

Dạ Sâm đáp "Có."

Nhậm Cảnh "Bây giờ anh sẽ qua đó."

Dạ Sâm cười cười "Anh bận thì cứ làm việc đi."

Giọng cậu rất thoải mái, giống như bình thường không có chuyện gì. Nhậm Cảnh lần thứ hai trầm ngâm. Lúc mở miệng, âm thanh đã đè xuống rất thấp "Tin tức kia… Em đã thấy chưa?"

"Thấy rồi, điện thoại hiện ra ba bài, có lẽ mọi người đều đang hưng phấn đến mức muốn nổ tung."

Nhậm Cảnh "…"

Dạ Sâm "Không sao đâu, em biết mà, chỉ là phương pháp kinh doanh thôi, chuyện bình thường."

Dạ Sâm nói lại những lời vừa nói với đi chết đi, gần như một chữ cũng không thiếu.

Phía bên kia điện thoại vô cùng yên tĩnh, gần như chỉ còn tiếng hít thở.

Dạ Sâm duy trì mỉm cười gọi "Nhậm Cảnh?"

Nhậm Cảnh bỗng dưng lên tiếng "Lời anh nói trong clip đó đều là sự thật."

"Tách!" Một giọt nước mắt không hề có trong dự liệu lăn khỏi khóe mắt Dạ Sâm. Lúc này, cậu vẫn đang cười, giọng nói bình thường "Vậy sao? Không có gì, chuyện cũng qua mười năm rồi mà, chuyện cũ của mười năm trước không nhất định phải lôi ra ở hiện tại."

Đi chết đi rốt cuộc hiểu rõ, Dạ Sâm không bình thường, rất rất không bình thường.

Cách ghen của mỗi người là không giống nhau. Hiển nhiên, cách ghen của bạn học Dạ lại càng đặc biệt khác người.

Cậu yên lặng như vậy, thực chất là đang tự an ủi mình, đây cũng là một loại phương pháp tự cứu.

Ghen không tốt, không chỉ khiến bản thân khó chịu mà còn rất dễ gây ra mâu thuẫn.

Cho nên, cậu mới cố gắng hợp lí hóa chuyện này. Nhưng cho dù là thế, trong lòng chung quy vẫn thấy có phần mất mát.

Bởi vì cậu hiểu…

Nhậm Cảnh không phải tuýp người để mặc cho ai đó sắp xếp cuộc đời anh. Việc nói ra chuyện bản thân có người trong lòng trên sóng truyền hình tuyệt đối không phải việc công ty muốn là được.

Hơn nữa, dựa vào tình hình thực tế của những năm đó, cho dù anh có người trong lòng thật, công ty cũng sẽ chọn cách che giấu, bởi vì một khi tin tức lọt ra ngoài, nghệ sĩ sẽ rất dễ bị mất fan, hình tượng si tình không thể là hình tượng của một cậu trai mới mười bảy tuổi.

Nhậm Cảnh mười năm trước có người trong lòng, thích đến mức không phải người đó thì không được.

Nhậm Cảnh là người rất nặng tình nặng nghĩa… Liệu bây giờ… Anh đã quên người đó chưa?

Nếu chưa… Quan hệ giữa bọn họ sẽ là gì đây?

Dạ Sâm không lên tiếng, Nhậm Cảnh nói "… Đây không phải chuyện cũ."

Trái tim Dạ Sâm giống như bị búa tạ đập cho một nhát, nháy mắt máu me nhễ nhại. Cậu miễn cưỡng cười "Anh có ý gì?"

Nhậm Cảnh "Anh thích người đó, hơn mười năm trước là thế, bây giờ cũng là thế."

Cánh tay cầm di động của Dạ Sâm run run. Cậu hé miệng, nhưng không phát ra được nửa lời.

Làm sao đây? Rốt cuộc phải làm sao đây? Giống như bản thân vừa tỉnh lại từ giấc mộng đẹp liền phát hiện bản thân thực chất bị đày dưới tầng tầng lớp lớp địa ngục. Tuyệt vọng…

Cổ họng Dạ Sâm giống như bị nghẹn thứ gì đó, chỉ cần khẽ động liền đau đến cả đầu đều tê dại.

Nhậm Cảnh rốt cuộc đang nói gì? Và rốt cuộc muốn nói gì?

Anh có người mình thích? Mười năm chưa quên? Thế bọn họ là gì? Bọn họ là gì đây?

Kí ức chưa đầy một tháng nhưng dài như một đời, vô số hình ảnh ngọt ngào tựa như tòa thành đang bên bờ sụp đổ…

Rốt cuộc là gì chứ?

Nếu như là diễn, anh, có phải quá đáng sợ rồi không?

Sắc mặt Dạ Sâm tái nhợt, cả đầu ong ong kêu, vừa như đang nghĩ rất nhiều, lại vừa như chả nghĩ được gì.

Trống rỗng, trống rỗng.

Thẳng đến khi giọng Nhậm Cảnh lần nữa vang lên, âm thanh trầm thấp cố sức lôi kéo cậu lên khỏi đầm nước lạnh ở sâu dưới đáy vực.

"Anh không biết nói ra em có tin hay không, nhưng anh thật sự đã yêu em hơn mười năm."

Dạ Sâm nửa ngày cũng không phản ứng kịp.

Nhậm Cảnh "Em mở cửa được không? Anh đang ở bên ngoài."

Dạ Sâm ngơ ngác "Mười năm? Em sao?"

Nhậm Cảnh nhẹ giọng "Em còn nhớ, mười bốn năm trước, em từng cứu một "bé gái" không?"

Dạ Sâm "…"

67. Chương 67

Chuyện đó, Dạ Sâm đương nhiên nhớ rõ. Đối với cậu mà nói, đấy cũng là một chuyện lớn mà.

Tuy là sau đó có bị cha đánh cho một trận không xuống nổi giường, cơ mà cậu vẫn cảm thấy rất tự hào, thậm chí còn lôi ra khoe khoang với Cố Khê và Dụ Tinh Triết một hồi.

Cậu đã cứu được một cô bé cực kì cực kì dễ thương! Chưa biết chừng cô ấy chính là định mệnh của đời cậu!

Khụ, định mệnh bây giờ đã biến từ cô bé con thành người đàn ông mất rồi.

Còn nhớ, khi đó, Dạ Sâm đang ở chỗ ông ngoại. Do mẹ Dạ là con gái út, nên vào thời điểm ấy, ông ngoại cũng đã khá là lớn tuổi. Sau khi nghỉ hưu, ông liền về quê cũ an hưởng tuổi già.

Quê ông là một làng chài nhỏ rất thú vị. Do trong làng có một vị được phong tướng quân, cho nên được nhà nước đúng lí hợp tình đầu tư phát triển, khiến cho không khí ngày càng trở nên nhộn nhịp hơn.

Ông ngoại là người luyện võ, thấy cháu trai thì hay bắt luyện cùng. Dạ Sâm sợ nhất là cái này, thế nên cứ hở ra là chạy biến đi chơi, kiểu trốn được tí nào hay tí ấy.

Nhà ông ngoại chỉ cách biển có sáu phút, bản thân cậu lại bơi lội tương đối khá, cho nên dựa vào tình hình an toàn trong thôn, chả ai thèm quản cậu đi đâu làm gì.

Ngày hôm ấy cũng giống như bao ngày bình thường khác, Dạ Sâm theo một đám nhỏ đi chơi ném bóng trận ngoài bờ biển. Đang chơi hăng, cậu cũng không biết tại sao mình lại vô tình nhìn thấy hai mẹ con cô bé kia.

Người mẹ mặc váy dài màu trắng, khí chất nhã nhặn, dung mạo xinh đẹp. Mà cô bé bên cạnh bà, tuổi ước chừng ngang ngửa Dạ Sâm. "Cô bé" ngơ ngác nhìn về phía trước, do thân thể quá gầy nên hai mắt trông có vẻ to hơn bình thường. Lúc "cô" đứng cạnh biển, "cô" gần như bị ánh nước phản chiếu hơn nửa người.

Dạ Sâm lúc đó liền ngây ngẩn. Cậu từng gặp qua rất nhiều người đẹp, ví dụ như em trai em gái họ trong nhà, ví dụ như anh Tinh Hải, lão Cá, hay Cố Khê lúc không còn béo nữa… Thế nhưng, tất cả bọn họ đều không đẹp bằng "cô bé" kia. Tóc của "cô" dài đến ngang vai, mềm mại mà mượt mà, nước da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo không tỳ vết, đúng là đẹp y như một con búp bê.

Dạ Sâm không nhịn được liếc nhìn mấy lần, cho đến tận khi bị đồng bọn gọi, cậu mới thôi không nhìn nữa mà ôm bóng chạy đi chiến đấu.

Lại qua một lúc, không rõ là bao lâu, cậu bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu!

Một tiếng kêu cứu rất yếu rất nhẹ, tràn đầy sự tuyệt vọng và không cam tâm, cứ như ghim sâu vào trong đáy lòng cậu.

Ai?

Dạ Sâm quan sát xung quanh, ma xui quỷ khiến thế nào, cậu lại bắt được ngay một bóng người đang giãy giụa giữa biển ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Có người rơi xuống nước!

Dạ Sâm lúc đó không thèm nghĩ ngợi gì mà cởi áo khoác nhảy vào trong nước. Mặc dù thường xuyên trốn

tập, nhưng ông ngoại thân là bộ đội xuất ngũ, sau khi về hưu vẫn ra sức tập luyện, thì Dạ Sâm, sau khi ở cùng ông một thời gian dài, cũng miễn cưỡng cho ra được một thể chất tương đối tốt.

Tuy cậu chơi đùa trên bờ cát cả nửa ngày, lúc nhảy xuống nước vẫn có thể bơi rất nhanh.

Khi bơi tới gần, cậu liền phát hiện đối phương chính là "cô bé" dễ thương kia!

Dạ Sâm thắc mắc, cô ấy không biết bơi sao lại đến đây chơi? Phao đâu?

Mà càng khiến cậu thắc mắc hơn là, vì sao cô ấy lại mặc áo phông? Ai đi bơi cũng đều mặc thế sao? Nhưng mà nếu không phải đi bơi mà mặc thế thì…

Lúc này không nghĩ được nhiều như thế! Dạ Sâm nhớ lại tri thức cứu viện cơ bản, đối với người rơi xuống nước, nhất định không được tiếp cận từ chính diện, bởi vì trong cơn hoảng loạn, đối phương sẽ túm chặt mình không buông, khi ấy, không những không cứu được người mà còn hại cả hai cùng nhau chết đuối.

Biện pháp tốt nhất là tiếp cận từ phía sau, một tay vòng qua nách, ép đầu đối phương vào ngực mình, một tay khác thì gạt nước bơi vào bờ.

Dạ Sâm tới gần hô lên "Đừng sợ! Anh tới cứu em, em đừng loạn động, đừng loạn động, anh sẽ kéo em lên bờ!"

Sau khi lên bờ, Dạ Sâm thở phì phò hỏi "Sao rồi? Em có ổn không?"

"Cô bé" ngơ ngác nhìn ra biển, hai con mắt xinh đẹp ngập đầy nước mắt.

Dạ Sâm ghé sát tới gọi "Này, em có ổn không? Có khó chịu chỗ nào không? Em đừng sợ, không sao nữa rồi, ổn rồi."

Thế nhưng, cậu vừa dứt lời, một giọt nước lớn lại trào ra khỏi khóe mặt của cô bé.

Cô không nói, một chữ cũng không nói. Nhưng nước mắt thì cứ rơi không mãi không ngừng.

Dạ Sâm không hiểu sao lại thấy đau lòng. Cậu ôm lấy cô bé an ủi "Đừng sợ, đừng sợ… Không sao rồi, thực sự không sao nữa rồi."

Cô bé không nhúc nhích, cứ thế để mặc cậu ôm. Không nức nở, cũng không nghẹn ngào, cô cứ như một loại tảng băng lạnh lẽo cứng ngắc, duy chỉ có nước mắt rơi trên vai Dạ Sâm là nóng hổi, mang theo thân nhiệt của con người.

Qua một lúc lâu, cô bé mới mở miệng nói "Mẹ chết rồi."

Dạ Sâm sợ run lên, gần như không nghe rõ nữa.

Lúc này, người lớn chạy đến, thấy hai thằng bé như vậy thì vội vã trùm khăn đưa về nhà.

Sau, Dạ Sâm mới biết, mẹ cô bé kia xuống nước không cẩn thận bị chuột rút. Cô bé thấy mẹ mình giãy giụa, cũng không cần biết bản thân có biết bơi hay không, lao thẳng ra biển, khiến cho bản thân cũng sém thì chết đuối.

Thi thể của mẹ cô bé đã được người dân vớt lên. Bà ấy rất đẹp, mặc đồ tắm, dáng vẻ khi chết giống hệt một người cá tuyệt vọng.

Nghe nói cô bé không có chỗ nào để đi, Dạ Sâm liền chủ động đến đón người về nhà.

Về mấy ngày nhưng cô bé một câu cũng không nói, ngoại trừ Dạ Sâm, không ai có thể tới gần cô. Dạ Sâm hỏi tên, cô lắc đầu, hỏi nhà, cô vẫn lắc đầu.

Bác sĩ phỏng đoán là do sợ hãi, cho nên cơ thể rơi vào trạng thái tự bế, phải cần thời gian để chữa trị.

Dạ Sâm ở bên cạnh cô bé, kiên nhẫn nói chuyện cùng cô. Do không biết tên cô là gì, cho nên cứ gọi người ta là em gái suốt.

Tiếp sau đó, Dạ Sâm bị ba Dạ đón đi, lí do là nghe nói "cậu suýt thì chết đuối". Ba Dạ cực kì tức giận, đánh cậu một trận không xuống nổi giường, khiến cậu cũng không có cơ hội đi tạm biệt cô bé kia.

Mấy hôm sau, Dạ Sâm biết được tin cô bé cũng rời đi. Hình như, cô bé rốt cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện, nói nhà mình ở đâu.

Nhiều năm qua, Dạ Sâm tuy vẫn nhớ rõ người, nhưng chưa từng gặp lại.

Dạ Sâm so sánh Nhậm Cảnh và cô bé đó một chút, ngũ quan thật đúng như có nét tương tự.

Chuyện này…. Chuyện này đúng thật là… Không thể tin được!

Giọng Nhậm Cảnh lần thứ hai vang lên "Sâm Sâm, em mở cửa được không?"

Dạ Sâm vội vã mở cửa, đối diện với người đàn ông cao to anh tuấn, não cậu tràn ngập ý nghĩ: Không thể, tuyệt đối không thể! Người vừa thấp vừa nhỏ năm đó, lớn lên sao lại cao thế này được cơ chứ! Đời đúng là

bất công!

Nhậm Cảnh thấy cậu thì sửng sốt, lo lắng hỏi "Sao em lại khóc?"

Dạ Sâm lung tung lau nước mắt "Anh thực sự là cô bé đó sao?"

Nhậm Cảnh "Từng câu từng chữ em nói với anh khi đó, anh đều nhớ rất rõ. Nếu em không tin, anh có thể nói lại cho em nghe."

Dạ Sâm mở to mắt. Cậu vốn vừa khóc xong, giờ mở to ra, nhìn đã đáng thương lại càng đáng thương.

Nhậm Cảnh xót người đến rối tinh rối mù. Anh ôm cậu vào lòng, hôn lên tóc cậu "Đừng khóc… Sâm Sâm, đừng khóc."

Dạ Sâm vẫn quấn quýt "Anh… Anh thực sự là cô bé đó sao?"

Nhậm Cảnh hơi im lặng. Sau đó anh dùng sức ôm lấy cậu, nhẹ giọng nói:

"Đừng sợ! Anh tới cứu em, em đừng loạn động, đừng loạn động, anh sẽ kéo em lên bờ!"

"Sao rồi? Em có ổn không?"

…

…

"Em không thích ăn hành? Nhưng rõ ràng nhìn em giống hệt một con thỏ trắng nhỏ."

"Thỏ trắng nhỏ, thỏ trắng nhỏ… Sau này không gọi em là em gái nữa, gọi em là thỏ trắng nhỏ không thích ăn hành."

Nhậm Cảnh nhắc lại từng câu từng câu, dĩ nhiên một chữ cũng không sai.

Hai mắt Dạ Sâm tràn ngập kinh ngạc. Thực ra, cậu đã gần như không nhớ được nữa, nhưng vừa nghe anh nói, vô số kí ức lại như được khơi ra, những hình ảnh phủ đầy bụi bặm từ từ tươi sống lại.

Thật sự là Nhậm Cảnh, cô bé cậu cứu mười bốn năm trước thật sự là Nhậm Cảnh!

Nhậm Cảnh từ đó liền thích cậu, thích đến tận bây giờ…

Trên đời này, có chuyện kì diệu như thế sao?

Dạ Sâm lại nghĩ tới chuyện gì đó, hỏi "Vậy… Vậy cái nhẫn…"

Nhậm Cảnh "Đúng, là em tặng anh."

Dạ Sâm nghiền ngẫm, hình như cái đó đúng là cậu tặng Nhậm Cảnh.

Cái đó không phải của mẹ Nhậm Cảnh, mà là của mẹ cậu. Tất nhiên không phải nhẫn đính hôn mà chỉ là một trong số những chiếc nhẫn của mẹ cậu.

Lúc ấy, Dạ Sâm tiện tay tìm được một chiếc nhẫn mà mẹ làm mất, trong đầu lóe lên, cậu đi tìm Nhậm Cảnh nói "Cái này em cầm đi."

"Bé gái" Nhậm Cảnh giương mắt nhìn cậu.

Dạ Sâm nghiêm túc "Cái này rất đáng tiền. Sau này em đem nó đi bán, có thể bán được giá trị không nhỏ." Cậu suy nghĩ rất đơn thuần, mẹ cô bé chết rồi, hoàn cảnh gia đình chắc hẳn không có gì đặc biệt, nếu cậu cho cô tiền thì quá chướng mắt, cho nên, thay bằng một chiếc nhẫn kim cương gần một cara, ít nhất cô còn giấu đi được.

Nhậm Cảnh lôi nhẫn ra. Dạ Sâm không có ấn tượng sâu với nó, nhưng để mà nói, đây là bí mật giữa cậu và cô bé kia, trừ họ ra, hẳn không còn ai biết.

Cho nên… Nhậm Cảnh… Thật đúng là cô bé đó…

Dạ Sâm tin rồi! Cậu tin bé gái mềm mại đáng yêu mình cứu năm đó đã lớn lên… Thành một người đàn ông rồi!

Nhậm Cảnh hôn cậu "Cảm ơn em."

Chỉ có ba chữ nhưng lại bao hàm một loại tình cảm không ai có thể hình dung nổi. Những năm tháng và bước ngoặt tràn đầy nặng nề, phức tạp và sâu xa, cuối cùng lắng đọng lại thành ba hết sức đơn giản.

Dạ Sâm nghe mà tim nặng trịch. Cậu lắc đầu, nheo mắt nở nụ cười "Anh vẫn luôn yêu em?"

Nhậm Cảnh "Ừ."

Dạ Sâm "Mười bốn năm?"

Nhậm Cảnh "Mười bốn năm hai mươi lăm ngày."

Dạ Sâm nở nụ cười "Sao anh nhớ rõ vậy?"

Nhậm Cảnh đáp "Ngày nhận được sinh mạng mới, không quên được."

Ngực Dạ Sâm ấm áp, âm thanh phát ra cũng mềm mại "Nếu thích em sớm như vậy, sao anh không nói cho em biết?"

Nhậm Cảnh rũ mắt, nhỏ giọng nói "Anh không xứng."

Dạ Sâm run lên. Chờ khi cậu xác định Nhậm Cảnh đang nói thật, cậu liền giận dữ "Anh nói linh tinh gì đấy!"

Nhậm Cảnh ôm chặt cậu, trong giọng nói mang theo run rẩy không kiềm chế được "Sâm Sâm, em tốt như vậy, anh thật sự…"

"Không cho anh nói linh tinh nữa!" Dạ Sâm đẩy anh ra, nhìn sâu vào mắt anh nói "Anh là người ưu tú nhất, cố gắng nhất, kiên cường nhất, dũng cảm nhất và cũng là người đẹp trai nhất em từng thấy!"

Nhậm Cảnh nhìn cậu không chớp mắt, bờ môi mỏng cong cong "Sâm Sâm…"

Dạ Sâm không nói, nhưng cả hai đều biết bí mật kia.

Đó chính là, năm ấy, mẹ Nhậm Cảnh thực ra là tự sát, nhưng bà không chỉ tự sát mà còn muốn kéo theo cả Nhậm Cảnh.

Sau khi trầm mình xuống nước, bà giả bộ giãy giụa, kêu tên Nhậm Cảnh. Nhậm Cảnh biết bơi, cho nên lao mình xuống nước hòng cứu mẹ.

Thế nhưng, mẹ anh lại như một yêu tinh nơi đáy biển. Bà tàn nhẫn kéo chân anh, muốn đưa anh vào địa ngục cùng mình.

Tuổi thơ bất hạnh khiến Nhậm Cảnh tuyệt vọng. Thế nhưng, ác ý đến từ người mẹ ruột mới là thứ khiến anh càng tuyệt vọng hơn cả.

Người cho anh sinh mạng lại chính là người muốn anh chết đi!

Còn gì tuyệt vọng hơn thế?

Sinh ra đã là tội lỗi.

Vậy sống còn có nghĩa gì?

Nhậm Cảnh không biết, nhưng anh vẫn ra sức vùng vẫy né tránh "quỷ dữ" dưới chân cho đến khi Dạ Sâm bơi tới.

Cậu giống như trân bảo thân mang ánh sáng, đến soi sáng anh nơi bờ vực của địa ngục, cầm tay anh, dẫn anh từng bước từng bước ra khỏi con đường tối tăm.

Dạ Sâm cứu Nhậm Cảnh, cũng là cứu anh khỏi tội đày.

68. Chương 68

Chuyện quá khứ không cần thiết phải nhắc lại, huống hồ là vết sẹo đầy máu tanh, không cần vạch ra thì tốt nhất là đừng vạch.

Dạ Sâm không muốn khiến Nhậm Cảnh buồn bã. Cậu đánh trống lảng nói "Sao anh không nói cho em biết anh là con trai ngay từ lúc đầu?"

Hại cậu gọi nhiều tiếng em gái em gái như vậy, còn dỗ anh như dỗ bé con, kẹo que rồi hoa nhí… Ôi, giờ nghĩ lại mới thấy hổ thẹn làm sao!

Nhậm Cảnh nói "Sợ em thất vọng."

Tim Dạ Sâm run rẩy.

Nhậm Cảnh nhẹ giọng "Nếu em biết anh là nam, em có đuổi…"

Dạ Sâm vội che ngang miệng anh "Không đâu!"

Nhậm Cảnh cười cười.

Dạ Sâm thấy vậy thì chột dạ, bởi vì lúc đó cậu cũng coi như "chưa từ mà biệt"…

Cậu gấp gáp nói "Lúc ấy em bị ba em bắt đi, còn đánh cho một trận không xuống nổi giường, chờ em đến tìm anh được, ông ngoại lại nói anh đi mất rồi."

Nhậm Cảnh "Anh biết."

Lúc ấy, anh coi Dạ Sâm như tấm gỗ duy nhất trên đại dương rộng lớn, cho nên muốn ôm chặt lấy cậu. Thế nhưng chờ khi hiểu rõ thân phận của cậu, anh mới ngộ ra, hai cánh tay gầy yếu của mình căn bản không thể ôm nổi cậu.

Đây cũng là động lực giúp anh sống sót, nỗ lực phấn đấu để bản thân càng xứng đôi với bảo vật trong lòng hơn.

Người sống cần niềm tin, đặc biệt là khi rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng.

Chỉ cần có niềm tin thì sẽ có động lực, cũng sẽ thoát khỏi bóng ma u tối, bước về nơi ánh sáng.

Dạ Sâm là niềm tin của anh. Là ánh sáng theo anh đi qua suốt mười bốn năm qua.

Dạ Sâm vẫn không hài lòng nói "Đáng lẽ anh phải đến tìm em sớm hơn!"

Rõ ràng bọn họ đã biết nhau từ mười bốn năm trước, vậy mà cứ phải đợi đến bây giờ cả hai mới được ở bên nhau, cảm giác thực tiếc nuối!

Nhậm Cảnh đáp "Thực ra, em vẫn luôn ở bên anh."

Dạ Sâm tròn mắt "Hả?"

Nhậm Cảnh mỉm cười "Anh từng đến trường cấp ba của em, cảm thấy em mặc sơ mi trắng trong lễ khai giảng rất đẹp. Cho nên anh đã chụp trộm rất nhiều ảnh."

Dạ Sâm đỏ mặt, nhưng vẫn muốn nghe tiếp.

"Sau này, lúc em lên đại học, anh lại thường đến khu vực gần đó để đi dạo. À, lúc ấy anh ra mắt rồi, nên cũng hay cố ý đến trường em tổ chức hoạt động. Có điều, chẳng lần nào thấy em hết."

Dạ Sâm ấp úng "Em… Lúc ấy em…" Lúc ấy, cậu hình như bắt đầu ghét Nhậm Cảnh. Vì tại mẹ cậu mê anh quá, cứ toàn mua đồ giống anh bắt cậu mặc…

Nhậm Cảnh "Biết tin em ra nhập giới giải trí, anh rất vui. Phim em đóng, anh đều xem, cũng đều lưu lại…"

Dạ Sâm suy nghĩ, bỗng dưng hai mắt tròn xoe "Anh là quý ông ba trăm rạp!"

Nhậm Cảnh thừa nhận "Đúng."

Dạ Sâm nghe thế lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót.

Quý ông ba trăm rạp là một biệt hiệu. Chỉ cần là phim của Dạ Sâm công chiếu, không cần biết tệ đến đâu, người đó sẽ luôn bao trọn ba trăm rạp để đẩy doan thu phòng vé, đẩy đến mức phải nói là vô nhân tính.

Dạ Sâm từng nghi ngờ là do người trong nhà làm ra, dù sao cha mẹ ông bà đôi bên ai ai cũng hết mực cưng chiều cậu, biết cậu không giỏi nhưng vẫn muốn cổ vũ cậu một chút.

Cơ mà, tất cả đều tỏ vè: Bao rạp á? Đó là cái gì vậy?

Thôi, được rồi, có thể do mọi người đều là thế hệ trước cho nên không hiểu biết mấy cái này…

Tiếp đó, cậu lại đoán đối phương là lão Cố (lúc này hãy đang mâu thuẫn với lão Cá), không ngờ Cố Khê đảo mắt nói "Cổ vũ cậu á? Tôi lại chả dẫm chết cậu ấy! Diễn xuất như cậu đúng là khối u ác tính của làng giải trí!"

Dạ Sâm xám xịt chạy đi, thâm tâm đối với vị quý ông ba trăm rạp này hết sức hiếu kì.

Hôm nay, chân tướng rốt cuộc rõ ràng, là Nhậm Cảnh!

Cậu nên vui, hay nên rất vui đây?

Không được rồi, cậu vui quá rồi!

Dạ Sâm ôm má Nhậm Cảnh, dùng sức hôn một cái rồi nói "Sao anh không tới tìm em sớm một chút chứ!"

Đường nhìn của Nhậm Cảnh rơi xuống môi Dạ Sâm "Giờ muộn rồi sao?"

"Chưa muộn!" Dạ Sâm vui vẻ "Chưa coi là muộn." Nói xong lại hôn hôn Nhậm Cảnh.

Nhậm ảnh đế bị hôn hai lần, không nhịn được nữa, giữ lấy gáy cậu hôn sâu.

Dạ Sâm ngoan ngoãn thuận theo. Cậu vốn đã dễ thương, cộng thêm thái độ ngoan như vậy, đúng là khiến người kiềm lòng không nổi.

Mà nói thật, chính Nhậm Cảnh cũng còn không biết bản thân kiềm lòng kiểu gì kìa…

Đương nhiên nửa người dưới thì kiềm thôi, chứ nửa người trên thì cứ hôn mãi không ngừng.

Thấy hai người sắp sửa hóa hết thành đường kính, đi chết đi đành u ám nhắc nhở "Nhiệm vụ của cậu hãy còn chưa xong đâu đấy nhé."

Nói lần thứ nhất Dạ Sâm không nghe thấy, đi chết đi kiên nhẫn nói lại "Nhiệm vụ ghen của cậu còn chưa có xong đâu!"

Lúc này, Dạ Sâm mới giật mình. Để chứng minh bản thân không phải hạng vô tâm, cậu nói "Tôi… Tôi ghen đến thế rồi mà vẫn chưa xong á?"

Trước đó, Dạ Sâm đúng là đã ghen, ghen đến nước mắt chảy ròng, đau lòng thắt ruột, ghen đến trời tàn đất tận, vậy mà…

Đi chết đi hạ giọng "Tôi không biết, tóm lại là nhiệm vụ chưa xong."

Dạ Sâm không phục "Cái hệ thống rởm nhà cậu có phải có bệnh không thế!"

Đi chết đi tức "Tại cậu chưa hoàn thành nhiệm vụ chứ tại tôi à!"

Dạ Sâm "Rõ ràng tôi đã ghen rồi, hơn nữa còn là ghen vì Nhậm Cảnh, tại sao lại báo chưa xong? Cậu là muốn ăn chặn điểm sinh mệnh của tôi chứ gì!"

Thực tế, đi chết đi cũng rất buồn bực. Nó có thể cảm nhận thấy biến động tâm lí của Dạ Sâm, cho nên nó chắc chắn là Dạ Sâm đã ghen.

Thế nhưng hệ thống chưa báo hoàn thành thì vẫn là chưa hoàn thành thôi!

Có chỗ nào không ổn không nhỉ? Bỗng nhiên, một ánh sáng lóe lên trong đầu đi chết đi, nó nói với Dạ Sâm "Cậu phải ghen trước mặt Nhậm Cảnh!"

Dạ Sâm "…" Cái quần gì vậy?

Đi chết đi "Nhậm Cảnh không thấy cậu ghen, cho nên cậu không được tính là ghen."

Vậy ra đây là điểm mấu chốt của nhiệm vụ?

Dạ Sâm cả giận "Giờ tôi còn ghen gì nữa?"

Giờ lòng cậu còn kém mức ngọt ngào chảy lênh láng, lấy cái gì ra mà ghen? Trêu cậu chắc?

Đi chết đi gợi ý "Nhiệm vụ này cậu vẫn có hy vọng hoàn thành."

Dạ Sâm lòng ôm mong chờ "Hoàn thành kiểu gì?"

Đi chết đi thủ thỉ "Thế này… Thế này… Rồi lại thế này…"

Dạ Sâm "… Cậu thấy tôi ngốc lắm à? Hay là thấy Nhậm Cảnh ngốc?"

Đi chết đi "Thì cậu cứ thử xem sao, cũng đâu mất miếng thịt nào đâu."

Dạ Sâm trợn mắt "Không mất thịt, mất mặt thôi."

Đi chết đi "Mặt quý hay mạng quý?"

Dạ Sâm đúng là có chút tiếc điểm sinh mệnh, cho nên sau một hồi do dự, cậu vẫn quyết định thử một lần.

Dạ Sâm làm công tác chuẩn bị một chút, nhưng không ngờ lại có thể thật sự nhập vai.

Lúc tâm trạng cậu trầm xuống, Nhậm Cảnh nhận ra ngay lập tức. Anh hỏi "Em sao vậy?"

Dạ Sâm hơi ngập ngừng rồi hỏi "Mười bốn năm trước anh đã thích em rồi sao?"

Khi ấy cả hai mới tầm mười ba tuổi, anh xác định bản thân sẽ sản sinh ra được loại tình cảm đó sao?

Nhậm Cảnh "Ừ."

Dạ Sâm có vẻ không vui.

Mặc dù đi chết đi nói theo kiểu bất chấp, thế nhưng nó vẫn có lí theo một chiều hướng nào đó. Dạ Sâm của mười ba năm trước và Dạ Sâm của hiện tại không giống nhau.

Dạ Sâm của mười ba năm trước có một cơ thể tương đối ổn, không quá cao cũng không quá thấp, cộng thêm sự huấn luyện của ông ngoại mà hơi hơi chắc nịch, đậm chất nam tử hán đại trượng phu.

Cơ mà hoang phí hơn mười năm, lúc này, thực sự là một lời khó nói!

Dạ Sâm lí nhí "Em với khi đó không giống nhau."

Nhậm Cảnh nghe không hiểu lắm "Sao lại không giống?"

Dạ Sâm hít sâu lấy dũng khí, giả bộ ghen tuông nói "Khi đó, em là người anh trai đã cứu anh, còn em bây giờ… Em…" Không có dáng vẻ anh trai tí nào, đến hôn anh em còn phải nhón chân!

Cứ nghĩ đến là lại tức!

Nhậm Cảnh run rẩy.

Dạ Sâm nói xong liền thẹn, nhưng vì nhiệm vụ là thứ nhất, vì… là thứ hai… Ờ, thì không có thứ hai, chỉ có nhiệm vụ thôi, nên Dạ Sâm hỏi tiếp "Anh thích em của hiện tại hơn hay em của trước đây hơn?"

Cái câu hỏi này… Đi chết đi oa một tiếng, biểu thị anh Sâm càng ngày càng có tố chất của một yêu tinh thích gây sự!

Nhậm Cảnh mất một lúc mới hoàn hồn. Anh nín cười ôm cậu vào lòng, rồi dùng sức hôn cậu "Em đang ghen đấy à?"

Dạ Sâm "!!!"

Đi chết đi giục giã "Mau thừa nhận đi, điểm sinh mệnh đang ngoắc ngoắc ngón tay với cậu kìa!"

Dạ Sâm "Thừa nhận kiểu gì? Ghen thế này mất mặt chết đi được!"

"Thế có cần điểm sinh mệnh không?"

Dạ Sâm "…Cần."

Đi chết đi "Cần thì còn bày đặt cái gì nữa!"

Hai má Dạ Sâm đỏ ửng, cậu hé miệng một lúc mới lắp bắp nổi thành câu "Ai… Ai lại đi ghen với chính mình cơ chứ!"

Tuy rằng không trực tiếp thừa nhận, nhưng lời này cũng chả khác nào một lời thừa nhận.

Nhậm Cảnh cười cong cả mắt. Anh hôn rồi lại hôn cậu "Sâm Sâm, em thật đáng yêu."

Lần này, đến Dạ Sâm cũng phải cảm thấy khả năng bao che của chồng mình có phần hơi quá.

Cậu rõ ràng là cố tình gây sự, thế mà anh vẫn thấy đáng yêu? Đáng yêu cái gì chứ, thiếu điều muốn ném ra ngoài cho loạn đao chém chết!

Đi chết đi vui vẻ thông báo "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Đúng là hoàn thành rồi này… Vết thương lòng nhỏ nhoi của Dạ Sâm nhanh chóng được chữa trị!

Lúc này đến lượt Nhậm Cảnh hỏi cậu "Trước lúc anh đến… Em lén khóc sao?"

"!!!" Đầu óc Dạ Sâm nháy mắt trống rỗng.

Nhậm Cảnh hỏi tiếp "Em nghĩ là anh thích người khác, cho nên…"

Nhớ lại bản thân mặt đầy nước mắt lúc mở cửa, cậu thực sự không ngăn được cơn hổ thẹn dâng cao, cuối cùng thẹn quá hóa giận nói "Em không có! Tuyệt đối không có! Trăm phần trăm không có!"

Nói vậy còn hơn cả nói có, lòng Nhậm Cảnh mềm nhũn.

Dạ Sâm ghen vì anh, khóc vì anh, tuy anh đau lòng, nhưng anh cũng thấy thực ngọt ngào. Niềm hạnh phúc này quá kì diệu rồi!

Nhậm Cảnh biết da mặt Dạ Sâm mỏng, cho nên không trêu cậu thêm nữa. Nhưng nụ cười bên khóe miệng có thu thế nào cũng không hết.

Dạ Sâm thầm nghĩ, nếu còn tiếp tục như vậy, e là cậu sẽ xấu hổ đến mức nổ tung tại chỗ mất!

Dạ Sâm đẩy đẩy Nhậm Cảnh "Đi đi đi đi, không giữ anh nữa, anh mau đi làm việc của anh đi!"

Hôm nay cậu không muốn bắt gặp Nhậm Cảnh nữa đâu!

Nhậm Cảnh để cậu đẩy. Nhưng trùng hợp làm sao, khi đùn đẩy nhau ra đến cửa, cả hai liền chạm mặt ngay hai ông bác Cố Khê và Dụ Tinh Triết mặt mũi đen xì đứng đó.

Dạ Sâm thậm chí hãy còn đang nói "Em không muốn gặp anh nữa đâu, em…"

69. Chương 69

Dạ Sâm thấy hai người thì kinh ngạc hỏi "Sao cả hai lại tới cùng nhau vậy?"

Từ sau khi vở kịch bị dẹp bỏ, lão Cố và lão Cá gần như đã khôi phục lại thái độ ở chung của những ngày trước. Về cơ bản thì hai người không bao giờ xuất hiện chung trong cùng một khung hình. Tình huống trước mắt đúng là khiến người ta phải kinh ngạc.

Thương thay cho Dạ Sâm, cậu đã sớm quên béng mất chuyện lùm xùm tin tức, còn tưởng bọ họ hẹn nhau đến chỗ cậu ăn cơm.

Lại nói, sáng ra, Cố Khê và Dụ Tinh Triết vừa nhìn thấy tin tức, tâm tình liền nháy mắt chuyển từ trời trong xanh sang trời nhiều mây. Lại thông qua tra xét điều tra, trời nhiều mây liền nháy mắt chuyển qua trời âm u. Cuối cùng, sau khi xác nhận sự thật, trời âm u không nói hai lời biến luôn thành bão tố.

Hiệu suất làm việc của cả hai đều rất cao. Cố Khê thì thôi không nói, lão làng trong giới giải trí. Dụ Tinh Triết thì tuy hoạt động bên khu vực Âu Mỹ, nhưng thế lực nhà họ Dụ rất hùng hậu, muốn biết mấy chuyện này quả thực không tốn quá nhiều thời gian.

Sau khi xác định "chân tướng", điều đầu tiên cả hai nghĩ tới chính là thằng con ngốc nghếch nhà mình.

Lỡ như Dạ Sâm tự nhốt mình trong phòng rồi len lén khóc thì sao? Quá tồi tệ!

Hai người vội vàng chạy tới, kết quả bắt gặp ngay cảnh tượng: "Tên cặn bã" đến giải thích bị Dạ Sâm khóc lóc đánh đuổi đi…

Hỏi nhìn thấy thế thì có còn nhịn được nữa hay không?

Dụ Tinh Triết lên tiếng trước, nói "Tôi đã bảo anh ta là một tên lừa đảo rồi mà! Anh ta chỉ đùa giỡn cậu thôi! Thế mà cậu lại không tin tôi! Giờ thì hay rồi! Mẹ nó chứ đồ cặn bã!"

Mặt Cố Khê cũng đen sì "Nhậm ảnh đế, nếu anh đã có người trong lòng từ sớm, cớ sao anh còn đến trêu đùa với A Sâm!"

Dạ Sâm sửng sốt một chút mới hiểu ra. Ôi mẹ ơi, thế hóa ra không phải đến cọ cơm mà là đến đánh người à?

Hỏng, hỏng bét! Chuyện năm đó bọn họ còn chưa biết, giờ mà đánh nhau thì đúng là mất mặt!

Thấy Dụ Tinh Triết giơ nắm tay lên, Dạ Sâm vội vã ngăn trước mặt Nhậm Cảnh, hô lớn "Khoan đã!"

Lão Cá bị hành động này của Dạ Sâm chọc cho xì khói "Cậu còn che chở anh ta? Cái clip kia là thật đấy, không phải chiêu trò quảng cáo gì đâu! Anh ta nói thật đấy!"

Dạ Sâm ngắt lời "Tôi biết, tôi biết!"

Dụ Tinh Triết quả thực muốn phát điên "Cậu biết cậu còn che chở anh ta?"

Dạ Sâm "Bình tĩnh, bình tĩnh, cậu bình tĩnh nghe tôi nói trước đã."

Dụ Tinh Triết không bình tĩnh được. Anh ta nghĩ chắc hẳn Dạ Sâm phải bị qủy ám mất rồi. Nếu không thì cũng tám phần mười là bị Nhậm Cảnh dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt cho mất hết lí trí.

Cố Khê tuy trấn định hơn một chút, nhưng về bản chất anh ta vẫn đứng về phía Dụ Tinh Triết "Tình cảm không phải thứ cứ nói buông là có thể buông. Với tình hình của Nhậm ảnh đế lúc đó, tôi nghĩ, anh chắc đã phải trả một cái giá đắt cho những gì mình nói?"

Dạ Sâm muốn mở miệng, nhưng Cố Khê đã giơ tay ra hiệu ngắt lời cậu, nói tiếp "Một người trẻ tuổi vừa mới nổi, tham gia show truyền hình mà lại nói mình có người trong lòng, còn cái gì mà không phải người đó thì không được. Vào thời điểm ấy, lời như thế chẳng những không hút fan mà còn tạo ra rất nhiều tranh cãi."

Nhậm Cảnh nhìn Dạ Sâm rồi đáp "Đúng là sau đó danh tiếng của tôi có bị trượt dốc, kịch bản nhận rồi cũng bị đổi vai."

Cố Khê ép hỏi "Không tiếc tiền đồ bày tỏ, có thể thấy anh rất thích người đó?"

Nhậm Cảnh không phủ nhận "Đúng, rất thích."

Dạ Sâm nghe mà vành tai nóng bừng.

Cố Khê càng lạnh giọng "Vậy bây giờ, anh đã quên người đó chưa?"

Nhậm Cảnh chưa kịp trả lời, Dạ Sâm đã nhanh nhẹn chen ngang "Đừng… Đừng hỏi nữa!"

Cậu là xấu hổ, thế nhưng lời này sau khi rơi vào tai lão Cố và lão Cá, bọn họ lại cho rằng Dạ Sâm đang trốn tránh thực tại.

Nghĩ đến việc Dạ Sâm yêu Nhậm Cảnh đến không dám đối mặt với hiện thực, tâm trạng cả hai nhất thời lạnh xuống phân nửa.

Cố Khê và Dụ Tinh Triết đều là người từng nếm trái đắng, cho nên bọn họ đương nhiên không muốn bạn tốt của mình cũng nếm phải mùi vị đó.

Không thể nhẹ dạ! Đau dài chẳng bằng đau ngắn! Đối mặt sớm thì thoát khỏi sớm!

Cố Khê cứng rắn hỏi Nhậm Cảnh "Bây giờ anh còn yêu người đó không?"

Dạ Sâm muốn bịt tai lại luôn rồi! Cậu giãy giụa chống cự "Đã… Đã bảo đừng hỏi nữa rồi mà!"

Lão Cố xót xa, nhưng ánh mắt nhìn Nhậm Cảnh vẫn sắc lẻm.

Sắc mặt Nhậm Cảnh dịu dàng, giọng nói cũng nhu hòa "Tôi yêu người đó, từ đầu đến cuối vẫn luôn yêu người đó, cho dù sau này tôi có chết đi thì tình yêu của tôi cũng sẽ không bao giờ biến mất."

Tim Dạ Sâm thình thịch đập loạn. Cậu đã không còn biết mình nên bịt tai hay nên ôm ngực nữa rồi!"

Dụ Tinh Triết tức giận "Nhậm Cảnh, anh đừng có mà khinh người quá đáng!"

Dạ Sâm thật không tiện mở lời, nhưng chuyện đã đến nước này, cậu không nói không được! Thế nên, cậu cúi gằm khuôn mặt đỏ ửng, nói "Cái đó… Người mà Nhậm Cảnh nói đến trong clip là tôi!" Ngoài việc thẹn thùng ra, Dạ Sâm còn thấy mình hoàn toàn có thể tranh được cái giải không biết liêm sỉ của Guinness!

Cố Khê và Dụ Tinh Triết ngẩn người!

Nhậm Cảnh cầm tay Dạ Sâm, mặt đối mặt với bọn họ chân thành hứa hẹn "Hai người yên tâm, cả đời này tôi chỉ yêu mình Dạ Sâm, trước kia là thế, sau này cũng là thế."

Dạ Sâm thực muốn tìm cái lỗ nào đó để chui xuống!

Lão Cố và lão Cá bị "tình thế chuyển ngoặt" làm cho nôn nao như người bị say xe, chuyện gì vậy?!

Nhậm Cảnh đề nghị "Chúng ta vào nhà lại nói nhé?"

Bọn họ hãy đang đứng hết trước cửa nhà Dạ Sâm. Cũng may mà cửa nhà Dạ Sâm lớn, chứ không nó còn không bị mấy ông đàn ông này làm cho nứt vỡ!

Sau khi vào nhà, Nhậm Cảnh rót trà cho tất cả. Tuy nói uống trà thanh nhiệt, nhưng tâm trạng của hai ông bác trai vẫn không thể bình hạ xuống nổi.

Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm "Anh nói nhé?"

Dạ Sâm dù ngại vẫn cố chủ động nói "Thôi để em đi."

Trong tình huống này, mặc kệ Nhậm Cảnh nói gì, Cố Khê và Dụ Tinh Triết đều sẽ cảm thấy rất giả tạo, chẳng thàthà cậu tới nói cho rồi.

Dạ Sâm hít sâu một hơi, mở đầu "Kì nghỉ hè năm lên cấp hai, hai người còn nhớ, tôi đến ở nhà ông ngoại không…"

Cố Khê và Dụ Tinh Triết cũng hơi nhơ nhớ, tại vì sau khi quay về, Dạ Sâm còn quấn lấy bọn họ khoe khoang một chuyện mấy trăm lần.

Dạ Sâm "Còn nhớ tôi bảo là tôi từng cứu một người không?"

Cố Khê "Nhớ, một cô bé, cậu chả lải nhải chuyện đó điếc cả tai."

Đầu Dụ Tinh Triết lóe lên, để báo thù "tình địch", anh ta cố ý nói "Không nhớ sao được? Cậu còn nói cô bé cậu cứu vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, cậu rất thích người ta, lớn lên muốn lấy người ta làm vợ nữa cơ mà." Nói xong, anh ta đảođảo mắt liếc qua Nhậm Cảnh, ý đồ muốn thấy bộ dáng trúng tên của đối phương.

Đáng tiếc… Lão Cá phải thất vọng rồi, vì mũi tên của anh ta chỉ cắm thẳng vào đầu gối Nhậm Cảnh mà thôi!

Nhậm Cảnh không những không đau lòng mà còn ngọt hơn cả mật.

Dạ Sâm phản bác "Ai… Ai nói thế…"

Cố Khê "Thôi đừng rẽ ngang rẽ dọc nữa, vào vấn đề đi!"

Dạ Sâm không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói. Thế nhưng trọng điểm có phần khó nói. Cậu ấp úng "Thực… Thực ra… Cô bé kia không phải là cô bé…"

"Hả?" Dụ Tinh Triết nghệt mặt ra "Cái đó mà cũng nhầm được hả?"

Dạ Sâm "Lúc đó tôi bị ấn tượng đầu chi phối mà. Nhìn xinh xinh lại nhỏ con, hơn nữa còn rất yên tĩnh,

nên mới nghĩ là con gái."

Não Cố Khê xoẹt qua cái gì đó và anh ta có chút lơ mơ đoán được. Cố Khê từng xem qua ảnh chụp Nhậm Cảnh lúc mới ra nghề, dáng vẻ kia đúng là đẹp đến rung động lòng người.

Dạ Sâm hít sâu, tổng kết "Tóm lại thì đó thực chất là một cậu bé!"

Dụ Tinh Triết vẫn chưa bắt được trọng điểm. Dù sao hồi ấy anh ta vẫn còn đang mải giận dỗi, hơi đâu mà đi để ý đến ngôi sao mới của làng giải trí.

Dạ Sâm nhắm hai mắt, thẳng thắn nói "Cậu bé kia chính là Nhậm Cảnh!"

Lão Cá "……." Một vạn dấu chấm im lặng cũng không biểu đạt được tâm tình của anh ta lúc này!

Cố Khê đỡ trán, chua chua hỏi "Vậy là… Nhậm Cảnh thích cậu từ lúc đó?"

Dạ Sâm vui vẻ "Đúng rồi."

Cậu nỗ lực đàn áp nụ cười, thế nhưng không áp được! Cứ nghĩ tới là lại thấy vị ngòn ngọt của hạnh phúc.

Cố Khê thấy thế, không lời phản bác.

Nói gì?

Nói được gì!

Bọn họ đường xa, vất hết công việc chạy tới hòng đích thân dằn mặt kẻ cặn bã, kết quả thì sao? Ăn đầy một họng gato!

Nếu biết chân tướng từ sớm, bọn họ thà không nói câu nào, vừa đến cửa đã châm dầu phóng hỏa!

Quan tâm cái đếch gì, chết hết cả lũ với nhau dù sao cũng dễ chịu hơn là bây giờ bị gato tọng cho sống dở chết dở!

Dạ Sâm vẫn đang mỉm cười "Có phải rất kỳ diệu không?"

Kỳ diệu! Kỳ diệu quá! Đuốc đâu rồi!!!!

70. Chương 70

Thấy thời gian không còn sớm, Nhậm Cảnh đề nghị "Chúng ta cùng ăn cơm nhé?"

Lão Cố và lão Cá "…"

Bọn họ còn chưa kịp mở miệng, Dạ Sâm đã hết sức hài lòng nói "Cùng ăn đi! Tôi đặt bàn ở Lan Đình cho!"

Cố Khê và Dụ Tinh Triết chỉ muốn về nhà ngay lập tức!

Nhậm Cảnh "Thôi, ăn ở nhà đi."

Hai mắt Dạ Sâm sáng lên "Anh xuống bếp sao?"

Nhậm Cảnh "Ừ, sẽ xong nhanh thôi, mọi người cứ nói chuyện trước đi."

Dạ Sâm cười đến không khép nổi miệng. Cậu muốn hôn Nhậm Cảnh quá! Cơ mà lão Cố với lão Cá đều ở đây, làm thế thì không ổn cho lắm.

Tuy cậu không hôn Nhậm Cảnh, nhưng Cố Khê và Dụ Tinh Triết nhìn cái vẻ mặt cậu vẫn thấy ê răng. Tỏ vẻ với người độc thân làm gì cơ chứ? Nhậm Cảnh thế mà cũng nhịn không hôn được? Lợi hại, lợi hại thật đấy! Quả nhiên anh ta không phải người bình thường mà!

Trên thực tế, Nhậm Cảnh cũng sắp không nhịn được nữa rồi! Thế nên anh mới nhanh chóng trốn vào trong bếp.

Người đi rồi mà Dạ Sâm vẫn ngồi đó cười ngây ngô, không ngừng lặp lại câu nói "Đúng là kỳ diệu!"

Cố Khê "…"

Lão Cá cảm thấy mình rốt cuộc cũng thoát được khỏi cái bùa chú mang tên Dạ Sâm rồi! Anh ta thật muốn đánh cho cậu một trận!!!

Dạ Sâm nghĩ có hai người bạn thân ở đây thực tuyệt. Đến hôm nay cậu mới biết chuyện, lòng tràn đầy vui sướng mà không biết nói với ai. Có bọn họ, thành ra cậu lại được thỏa mãn trút hết tâm sự.

Mọi thứ từ mười bốn năm trước vốn đã nhạt nhòa. Thế nhưng lúc này, nó càng ngày càng trở nên rõ rệt.

Cậu kể rồi lại kể, càng kể càng hài lòng, càng kể càng cảm thấy mình và Nhậm Cảnh đúng là định mệnh đời nhau.

Sau khi Cố Khê và Dụ Tinh Triết biết hết tất cả, họ hiểu Dạ Sâm như vậy là đang vui vẻ từ tận sâu trong đáy lòng.

Nhậm Cảnh có lẽ cũng có những mặt xấu. Thế nhưng anh ta vĩnh viễn dành cho Dạ Sâm mặt tốt nhất, cũng như đặt cậu ở nơi quan trọng nhất.

Yêu đơn phương một người mười bốn năm, để có thể "xứng đôi" với người đó mà không ngừng nỗ lực, chấp niệm như vậy, chứng tỏ anh ta sẽ yêu thương và quý trọng Dạ Sâm cả một đời.

Rất tốt, rất rất tốt!

Hai ông bác già khá an tâm và vui vẻ vì Dạ Sâm. Nhưng đương nhiên là niềm vui chỉ kéo dài đến trước bữa cơm mà thôi!

Còn sau khi bắt đầu ăn… Mẹ kiếp! Đuốc đâu? Đuốc đâu rồi? Mau mang tới đây cho ông, ông muốn thiêu rụi cái đôi nam nam này!

Quá trình ăn cơm thôi không tả chi tiết nữa, đa phần đều là cảnh ân ái ngọt ngào của Dạ Sâm và Nhậm Cảnh, còn Cố Khê và Dụ Tinh Triết thì ôm cái bụng đau thắt.

Ăn một bữa cơm ở đây về nhà chắc không đụng gạo ba ngày mất!

Sau khi tàn hội, bên phía lão Cố ít nhất hãy còn "một chú chó trung thành" để chà đạp cho hết giận.

Nhưng lão Cá thì rất thảm, căn phòng vắng vẻ, lòng dạ vắng vẻ, biết thứ quan trọng đang dần rời xa nhưng lại không biết nên làm gì để cứu vãn.

Mấy ngày sau, "Tình Sâu Đậm" chính thức bước vào giai đoạn quay phim. Dạ Sâm thuận lợi gia nhập cùng cả đoàn, trước khi đi còn cố ý dặn dò Nhậm Cảnh "Chúng ta phải giữ khoảng cách, không được để ai phát hiện…"

Nhậm Cảnh mỉm cười "Phát hiện cái gì?"

Dạ Sâm "Phát hiện chúng ta đang yêu nhau!" Nói xong, cậu mới như ý thức được điều gì đó mà đỏ mặt.

Nhậm Cảnh thấy tim ngọt lịm, nếu như không phải anh lo cổ họng Dạ Sâm bị đau, anh thật muốn nghe cậu nói câu nói ấy hàng nghìn lần.

Dạ Sâm ổn định tinh thần, nghiêm túc dặn dò "Thật sự không thể để lộ đâu, không thì… Không thì ba em sẽ đánh em chết mất."

Nhậm Cảnh cười "Yên tâm, không sao đâu."

Dạ Sâm nghĩ vấn đề này chắc hẳn sẽ ổn thôi, dù sao cả hai cũng đều là diễn viên (có mình Nhậm Cảnh là thôi), khả năng diễn xuất hẳn là ai cũng có (cậu không có!).

Lúc gần xuống xe, Dạ Sâm nghĩ tới nhiệm vụ hàng ngày của hôm nay, kéo kéo tay áo Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh quay sang hỏi "Sao vậy?"

Dạ Sâm lí nhí như muỗi kêu "Cả ngày hôm nay đều rất bận à?"

Nhậm Cảnh "Chắc thế."

"Vậy chúng ta để tránh hiểu nhầm, chỉ được ở bên nhau rất ít thôi ư?"

Nhậm Cảnh nắm tay cậu, đang định nói chuyện, Dạ Sâm đã chặn trước "Muốn hôn một cái."

Tim Nhậm Cảnh hơi hơi loạn nhịp.

Dạ Sâm xấu hổ muốn chết, kiên trì nói "Cả… Cả ngày… Không… Không có cơ hội mà."

Chưa dứt lời, Nhậm Cảnh đã hôn xuống.

Mặc dù là vì nhiệm vụ, nhưng thật ra Dạ Sâm cũng muốn hôn hôn một chút, vì đúng là cả ngày chẳng có dịp nào.

Sau khi hai người tách ra, Nhậm Cảnh hỏi "Còn muốn nữa không?"

Dạ Sâm dùng sức lắc đầu, kết quả đi chết đi lạnh lùng nói "Còn kém ba mươi giây." Đúng rồi đấy, nhiệm vụ hôm nay là nhiệm vụ có tính giờ.

Dạ Sâm chỉ đành từ lắc chuyển thành gật.

Nhậm Cảnh vốn thuận miệng hỏi thôi, không ngờ, Dạ Sâm lại gật đầu thật.

Dạ Sâm nhà anh ngoan như vậy, anh thực muốn bãi công!

Hai người hôn hôn, quá cả thời gian mà đi chết đi cũng không thèm nhắc, để đến khi vào phim trường, mấy người tinh mắt như "đám tay sai bé nhỏ của Dương đại lão" vừa nhìn lén môi Dạ Sâm vừa loạt xoạt cào màn hình: Đỏ thật đấy, nhìn cái là biết ngay… Hí hí hí…

Đương nhiên còn có cả thành phần vây xem nhưng không biết chuyện gì như đạo diễn Lý chẳng hạn.

Thái độ của đạo diễn Lý với Dạ Sâm hôm nay rất tốt, vừa thấy người đã chủ động nở nụ cười chào hỏi, thậm chí còn khen cậu sắc mặt tốt, trạng thái tốt, có phong phạm chuyên nghiệp của người trẻ tuổi.

Dạ Sâm bị khen đến đỏ ửng cả cái mặt già nua, không dám nhìn thẳng vào hình ảnh bản thân từng chơi game thông đêm những ngày trước nữa.

Cảnh quay của "Tình Sâu Đậm" không phức tạp lắm, ngoại trừ việc phải đi Pháp một chuyến thì không còn yêu cầu gì đặc biệt.

Thời tiết cũng không cần câu nệ, vì dù sao đây cũng là một bộ phim tình cảm là chính.

Do đòi hỏi không cao, nên cả đoàn cứ quay theo kịch bản là ok, trừ phi Nhậm Cảnh và Dạ Sâm có ý tưởng gì mới, còn đâu thì tất cả đều rất bình thường.

Đạo diễn Lý hăng hái hô to "Action!"

Ông cảm thấy mọi chuyện hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn. Dạ Sâm tốt hơn so với tưởng tượng của ông nhiều lắm, Nhậm Cảnh thì thôi chuyên nghiệp khỏi nói, cảnh quay bình thường này chắc chắn có thể một lần ăn luôn.

Thế nhưng… Đám người "tay sai bé nhỏ của Dương đại lão" lại đẩy đẩy gọng kính, biểu thị không đơn giản như thế.

Đây là một cảnh quay trong giảng đường đại học, là lần gặp gỡ đầu tiên của Án Hàn (Nhậm Cảnh đóng) và Triển Thần (Dạ Sâm đóng).

Án Hàn giảng bài trên bục giảng, Triển Thần ngồi dưới nhìn anh.

Trọng điểm của màn này chính là sự giao thoa giữa ánh mắt của cả hai.

Ở Triển Thần là sự nóng bỏng. Cậu nhất kiến chung tình với Án Hàn, tuy là không nhận ra ngay, nhưng cảm xúc chung quy vẫn sẽ bộc lộ ra ngoài.

Án Hàn thì nội tâm hơn. Sau khi anh chú ý đến tầm mắt của cậu trai trẻ thì chỉ đáp lại bằng một nụ cười lạnh nhạt, không hơn.

Máy quay bắt đầu quay Dạ Sâm trước. Biểu hiện của cậu tương đối tốt. Sự kinh động của lần gặp gỡ đầu, sự yêu thích giấu giếm, sự rung động không tài nào che giấu – có thể nói là hoàn hảo!

Đạo diễn Lý khen không dứt lời, khẳng định chắc nịch rằng Dạ Sâm chính là một khối ngọc thô, chỉ cần thêm chút mài giũa sẽ trở nên lóng lánh cực kì!

Diễn xuất kia đúng là không tồi, rất tự nhiên, hơn nữa còn thể hiện hết sức tinh tế và chuẩn xác.

Lời này có khếch đại không? Dạ Sâm biết diễn á? Cậu căn bản là không biết! Chỉ thuận theo bản sắc thôi!

Sự kinh động của lần đầu gặp gỡ? Đúng! Nhậm Cảnh ăn mặc quá sức bảnh bao, nếu mà thời còn đi học, cậu có được một ông thầy như thế, cậu còn cần trốn học ư?

Sự yêu thích giấu giếm? Đúng là đang cố giấu mà! Đâu thể để ai nhìn ra việc cậu đang thích Nhậm Cảnh đâu? Vậy nên nhất định phải kiềm nén, nhất định phải để họ thấy là cậu với Nhậm Cảnh chỉ là… Chỉ là quan hệ bạn bè bình thường!

Sự rung động không tài nào che giấu? Diễn xuất của Dạ Sâm là loại âm trăm điểm, sau khi cậu cố tỏ ra mình không thích Nhậm Cảnh, không phải mọi thứ liền biến thành không tài nào che giấu sao?

Thế nên là, ma xui quỷ khiến, Dạ Sâm diễn một phát ăn ngay.

Dạ Sâm không có vấn đề, kế tiếp liền chuyển sang Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh thì lại càng đơn giản, chỉ cần cười rồi thu lại đường nhìn, tiếp tục giảng bài là xong.

Cơ mà, Nhậm Cảnh nhìn, khẽ cười, rồi…

Đạo diễn "Cắt!"

Lý Phủ quan tâm hỏi han "Nhậm Cảnh, cậu sao vậy?"

Cười xong sao không nhanh chóng thu lại đường nhìn rồi giảng bài tiếp?

Nhậm Cảnh rốt cuộc cũng dời mắt sang nói "Xin lỗi, tôi quên thoại."

Đạo diễn Lý "!!!"

Quên thoại???

Thực ra chuyện này đúng là không thể trách Nhậm Cảnh, có trách thì phải trách tổ hóa trang chuẩn bị áo sơ mi trắng cho Dạ Sâm!

Người ta vốn đã mềm mại như giọt nước, các người lại còn cho người ta mặc đồ như thế, Nhậm Cảnh dứt được ra mới tài!

71. Chương 71

Mặc dù xảy ra sai sót, đạo diễn Lý có phần nôn nóng, nhưng thái độ của Nhậm Cảnh tương đối nhã nhặn. Sau khi xin lỗi xong, anh nói "Cũng không cần quay lại từ đầu đâu, chúng ta tách riêng ra đi, quay một mình tôi thôi."

Cảnh này đúng là không nhất thiết phải quay lại từ đầu, sau này lúc biên tập cắt ghép lại với nhau là ổn.

Đây là chuyện rất bình thường, nhưng đạo diễn Lý vẫn lo. Trước đây ông vốn không lo như thế, bởi vì bản thân Nhậm ảnh đế là một diễn viên chuyên nghiệp, loại cảnh quay này anh hẳn phải nắm rất rõ. Thế nhưng bây giờ, anh giống như đang rơi vào tình trạng trượt dốc không phanh!

Dạ Sâm sốt sắng "Không sao đâu, tôi quay cùng anh được mà, chúng ta quay thêm một lần đi!" Lúc này, cậu thế mà lại cảm thấy diễn xuất cũng không khó đến như vậy!

Nhậm Cảnh nhìn cậu, tâm tư đúng là khẽ động.

Dạ Sâm mặc áo sơ mi trắng nhìn mình đầy ngưỡng mộ… Sự mê hoặc này quá lớn, gần như là giấc mộng cả quãng thời gian niên thiếu của anh…

May mà có Dương Sâm đúng lúc bước ra giải vây "Vừa nãy cậu Dạ diễn tốt lắm, e là diễn lại sẽ không đạt được hiệu quả như thế. Huống hồ, trời nóng thế này, cậu Dạ cứ mặc mãi cái áo dài tay ấy cũng khó chịu."

Nửa câu sau quả nhiên dấy lên tác dụng, Nhậm Cảnh không nỡ để Dạ Sâm diễn lại nữa, ngăn cản nói "Thôi, tôi diễn một mình là được rồi."

Dạ Sâm hai mắt trông mong nhìn anh "Thật sự không cần tôi sao?"

Em mà còn nhìn nữa là anh không nhịn được hôn em đấy!

Dương Sâm vội vã chen ngang "Tôi có mang theo trà hoa quả thanh nhiệt giải độc, cậu Dạ, cậu có muốn nếm thử không?"

Dạ Sâm bị dời đi sự chú ý đáp "Có." Đúng lúc cậu vừa nóng lại vừa khát.

Dương Sâm bình tĩnh dẫn "tiểu yêu tinh" rời đi. Nhậm Cảnh rốt cuộc cũng tìm lại được cái danh ảnh đế.

Dạ Sâm đến chỗ mát uống trà, Nhậm Cảnh diễn lại một lần.

Không có gì sai sót, cũng không cần dây dưa mất thời gian, khi đạo diễn vừa hô lên "Action!", Nhậm Cảnh gần như nhập vai ngay lập tức.

Máy quay tiến sát đến mặt anh, ngũ quan tinh xảo ba trăm sáu mươi độ không góc chết, mà biểu tình cũng cực kì chuẩn xác: Mỉm cười một cách lịch thiệp nhưng xa cách, điệu bộ thư sinh văn nhã tự nhiên, cứ như anh thật sự đã đứng trên bục giảng nhiều năm.

Một cái nhìn lơ đãng, lại tựa như kéo ra bức họa của một đời, một nét mực điểm, lại tựa như vẽ lên sự sục sôi của ngày sau.

Đạo diễn Lý nhìn cảnh này, nháy mắt yên lòng: Thực may! Ảnh đế mình mời tới không phải ảnh đế giả!

Thấy hai nhân vật chính đều đã tìm được cảm giác tương đối, đạo diễn Lý nóng lòng muốn nhân cơ hội quay luôn. Kết quả vừa ngẩng đầu lên, ông liền phát hiện, hai người kia đã chụm lại một chỗ cùng nhau uống trà.

Dạ Sâm cầm chén của mình giục Nhậm Cảnh "Anh mau nếm thử đi, ngon lắm, vừa mát lại vừa ngọt."

Nhậm Cảnh nhỏ giọng "Ngọt lắm không?"

Dạ Sâm nghiêm túc gật đầu "Ngọt lắm."

Nhìn bộ dáng này của Dạ Sâm, e là có đưa cho Nhậm ảnh đế chén mướp đắng ép, anh cũng thấy ngọt.

Sau khi Dạ Sâm nhận ra đường nhìn của Lý Phủ, cậu nhiệt tình gọi "Đạo diễn Lý cũng đến uống một chén đi! Ngọt lắm!"

Đạo diễn Lý không hiểu sao tự nhiên thấy ê ê răng, còn chưa uống đã biết nhất định là rất ngọt, ngọt chết

người.

Dạ Sâm đưa cho ông một chén. Lý Phủ bây giờ thích Dạ Sâm vô cùng, ông không muốn làm mất mặt cậu cho nên nhận lấy rồi nhấp thử…

Đúng là ngon thật. Ông đang định quay sang nói với Dạ Sâm: Không tệ, đúng là không tệ. Thế nhưng, còn chưa kịp mở miệng, người đã sớm chạy mất tiêu. Đạo diễn Lý nhìn quanh, cậu chàng vừa mới mang trà hoa quả cho ông không biết đã chạy tới trước mặt Nhậm Cảnh tự bao giờ…

Nhìn chén trà, lại nhìn Nhậm Cảnh và Dạ Sâm, đầu đạo diễn Lý bỗng lóe lên.

Các cô cho là ông ấy tỉnh ngộ rồi á? Ha ha ha, ngốc quá!

Chỉ nghe đạo diễn Lý hưng phấn nói "Cái này không tồi!"

Ông nói rất lớn, cho nên hầu hết mọi người đều nhìn về phía ông. Đạo diễn Lý đi tới vỗ vai Dạ Sâm "Chúng ta quay thêm một cảnh đi! Chính là lúc Án Hàn đang bận bịu trong tổ nghiên cứu, Triển Thần đi mua trà hoa quả mang đến đưa cho anh ta. Án Hàn do đang chú tâm vào đề tài, cho nên không để ý, thấy Triển Thần đưa ống hút đến trước mặt thì cứ thế uống luôn. Cuối cùng sẽ là cảnh Án Hàn giật mình, kinh ngạc ngẩng đầu lên, còn Triển Thần thì đỏ mặt đứng đó!"

Mức độ EQ của đạo diễn Lý tuy rằng âm một trăm, nhưng khả năng sáng tạo mấy cảnh hường phấn không tệ đâu à nha!

Cảnh này thêm vào không thành vấn đề, thậm chí còn rất thích hợp với giai đoạn ở chung một cách tỉnh tỉnh mê mê của hai người.

Cơ mà vẫn có phần hơi khó. Hơn nữa chỗ khó này còn nằm ở phía Dạ Sâm. Tuy rằng thời gian này Dạ Sâm biểu hiện rất khá, thế nhưng đạo diễn Lý vẫn hơi lo lắng. Ông nói với Dạ Sâm "Cậu cứ nghĩ đến mấy chuyện xấu hổ, ngượng ngùng là sẽ dễ đỏ mặt ngay."

Thật ra đỏ mặt rất khó diễn. Điểm mấu chốt là phải biết dẫn dắt tâm lí của bản thân trước, sau đó mới biểu hiện ra được bên ngoài thân xác. Người chưa luyện qua mà muốn diễn được thì thật không dễ.

Đạo diễn Lý chia sẻ cho Dạ Sâm rất nhiều tiểu xảo, nhưng Dạ Sâm càng nghe càng ngây ngẩn, thậm chí còn hơi hơi căng thẳng: Không nghe hiểu, biết diễn kiểu gì đây?

Đạo diễn Lý nói xong vỗ vỗ vai Dạ Sâm "Đừng lo, một lần không qua thì chúng ta quay mấy lần, cảnh này rất tuyệt, nếu quay tốt sẽ tạo hiệu ứng rất khá."

Dạ Sâm mờ mịt gật đầu, cảm giác diễn xuất của mình chỉ đành dựa vào bản năng.

Đạo diễn Lý lại quay qua hỏi Nhậm Cảnh "Không thành vấn đề chứ hả?"

Nhậm Cảnh suy tư một lúc.

Đạo diễn Lý sốt sắng giục "Có vấn đề gì thì mau nói, chúng ta bàn bạc cho xong."

Nhậm Cảnh hắng hắng giọng "Có thể để Dạ Sâm đổi bộ quần áo khác không?"

Mặt đạo diễn Lý đen xì những dấu hỏi chấm.

Dạ Sâm "Không sao, tôi không nóng đâu." Cậu tưởng Nhậm Cảnh lo cậu nóng.

Nhậm Cảnh "Dù sao cũng là sang một thời điểm khác, mặc lại đồ cũ không hay cho lắm."

Đạo diễn Lý rất thích tạo hình này của Dạ Sâm, vừa trong sáng vừa xinh đẹp, lại hết sức phù hợp với vai diễn, vì thế kháng nghị "Học sinh sinh viên mà, lấy đâu ra lắm đồ thế mà thay? Cứ sơ mi trắng đơn giản là dễ nhất."

Nhậm Cảnh kiên trì "Đại học rồi chứ có phải cấp ba nữa đâu, không cần mặc mãi một bộ…"

"Nhưng gia cảnh nhà Triển Thần rất bình thường."

"Cho dù bình thường, cũng đâu thể quanh năm suốt tháng chỉ mặc duy nhất một bộ."

Đạo diễn Lý nổi nóng "Cơ mà tôi cứ thích cậu ta mặc bộ này đấy!"

Nhậm Cảnh thiếu chút nữa thì thốt lên "Tôi cũng thích!" Nhưng may mà anh phanh kịp, sửa lại lời nói "Cậu ấy mặc bộ khác cũng đẹp mà, chi bằng ta cứ thử nhiều một chút, biết đâu lại tìm thấy được tạo hình càng đẹp hơn."

Đạo diễn Lý nghĩ nghĩ, hình như cũng đúng?

Dạ Sâm đứng một bên lắng nghe âm thầm kính nể: Quay phim đúng là không đơn giản, chỉ vì một bộ quần áo mà cũng cần nghiêm cứu thảo luận lâu như vậy.

Khóe miệng Dương Sâm giật giật, lặng lẽ oán thầm: Ngu ngốc x2!

Cuối cùng, Nhậm ảnh đế chiếm thế thượng phong. Dạ Sâm đi đổi một bộ quần áo mới. Thế nhưng sinh

viên mà, cũng chỉ có mấy món như vậy, sau khi đổi sang áo phông cùng quần jean, Dạ Sâm trông đã nhỏ lại càng nhỏ. Không chỉ thế, cổ áo phông lại còn hơi rộng! Nhậm Cảnh thật muốn kêu đổi tiếp một bộ khác, nhưng anh không mở miệng được, không tìm thấy lí do!

Hết cách rồi, thôi quay tiếp!

Để tăng hiệu ứng, đạo diễn Lý cố ý để Dạ Sâm chạy trước một vòng bên ngoài cho giống việc Triển Thần chạy đi mua trà hoa quả cho Án Hàn.

Dạ Sâm tuy không thích việc cơ thể bị toát mồ hôi, nhưng bên ngoài mặt trời chói chang, cậu mới chạy được vài bước, trán đã ướt đẫm.

Loại hiệu quả này đúng là tuyệt vời! Khuôn mặt ửng đỏ, thanh âm thở dốc khe khẽ, cộng thêm lớp mồ hôi mỏng, pơ phếch!

Thầy Nhậm đang chăm chú xem xét đề tài, Dạ Sâm chạy vào. Thấy anh đang vùi đầu tính toán, cậu liền thả nhẹ bước chân, cẩn thận đến gần, hoàn toàn không cần diễn, Dạ Sâm vừa mở miệng liền chuẩn xác với yêu cầu "Thầy Án?"

Nhậm Cảnh chăm chú cực độ nên không nghe thấy.

Dạ Sâm theo dõi anh một lúc, tim nhỏ lung tung đập loạn. Cậu rón rén đưa trà hoa quả tới gần, Nhậm Cảnh không cố kị, thấy ống hút là cứ thế nghiêng đầu ngậm lấy…

Dạ Sâm cứng đờ cả người. Nhậm Cảnh nhận ra dị trạng, khẽ ngẩng đầu… Liền thấy một giọt mồ hôi lướt qua xương quai xanh của Dạ Sâm, rơi vào trong áo.

Anh không khống chế được di chuyển tầm nhìn. Bởi lẽ Dạ Sâm đang khom lưng, cho nên, lúc xuyên qua cổ áo rộng thùng thình, anh thấy được…

"Cắt!!!" Đạo diễn Lý bực bội "Nhậm Cảnh, cậu nhìn chỗ nào đấy? Mắt! Nhìn mắt có được không! Cậu nhìn con gấu trên áo cậu ta làm gì!"

Nhậm Cảnh trấn tĩnh một lúc mới lên tiếng nói "Đạo diễn, xin lỗi, tôi muốn đi vệ sinh một chút."

Đạo diễn Lý khoát tay "Đi nhanh đi, đi nhanh đi." Ông cũng không nghĩ cảnh này sẽ qua, tại ánh sáng cũng chưa ổn lắm, cần điều chỉnh thêm.

Nhậm Cảnh quay đầu hỏi Dạ Sâm "Cậu đi không?"

Dạ Sâm không hiểu sao bùm một cái đỏ mặt.

Đi chết đi chậm rì rì lên tiếng "Nhiệm vụ tùy cơ, đi vệ sinh với Nhậm Cảnh, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm "Cậu thật là thâm!"

Đi chết đi "Cảm ơn vì lời khen." Hai chương rồi không có lấy một câu thoại, ông đây phải thể hiện sự tồn tại một chút!

Nhậm Cảnh vẫn đang chờ, Dạ Sâm không tiện mở miệng, cho nên chỉ đẩy khẽ anh một cái. Cũng coi như là ám hiệu đi?

Nhậm Cảnh chân trước vừa đến toilet, Dạ Sâm chân sau cũng đến theo. May mà đạo diễn Lý hãy đang bận rộn thảo luận với người phụ trách ánh sáng, chứ không quay lại lại thấy cả hai nhân vật chính nhà mình đều biến mất thì…

Toilet đã sớm không một bóng người, vì thế, lúc Dạ Sâm bước vào, Nhậm Cảnh không thèm suy nghĩ ôm luôn eo cậu hôn xuống.

Dạ Sâm tựa lên tường, bị anh hôn đến đỏ bừng cả hai tai.

Nhậm Cảnh hơi tách ra, thì thầm "Hay là… Chúng ta đừng quay bộ phim này nữa."

72. Chương 72

Sao tự nhiên lại không quay nữa?

Dạ Sâm còn chưa chơi… À chưa diễn đủ mà!

Có điều, Dạ Sâm rất tôn trọng ý kiến của Nhậm Cảnh, cậu hỏi "Sao thế? Anh muốn làm chuyện khác sao?" Công việc bận rộn?

Nhậm Cảnh đáp "Không phải."

Dạ Sâm tiếp tục suy luận "Thể chẳng nhẽ tại anh không khỏe ở đâu?" Vấn đề này có phần đáng lo, Dạ Sâm bắt đầu nôn nóng.

Nhậm Cảnh thấy cậu như vậy, cảm giác như thân thể đúng là có chút khó chịu, nhất là nơi khó nói nào đó.

Dạ Sâm thấy anh có biểu hiện lạ thì càng quýnh lên "Anh đừng có mà chuyện gì cũng giấu em, nói cho em biết được không, em…"

"Sâm Sâm." Nhậm Cảnh ôm lấy cậu, thở dài "Anh không diễn nổi bộ phim này."

Dạ Sâm chớp chớp mắt "Hả?"

Nhậm Cảnh thẳng thắn "Án Hàn không ngừng từ chối em, nhưng anh… Anh căn bản không từ chối em được."

Dạ Sâm cuối cùng cũng hiểu. Sau khi ngơ ngẩn hồi lâu, lòng cậu ngọt như mía lùi, hai má ửng hồng.

Nhậm Cảnh nói tiếp "Vốn dĩ, anh đề nghị em quay bộ phim này là do anh muốn có cơ hội được ở gần em hơn, được tiếp xúc với em nhiều hơn…"

Dạ Sâm nghĩ nghĩ, hình như ban đầu bản thân cậu cũng có tư tưởng thế… Tuy rằng mục đích chủ yếu là để cọ điểm nhiệm vụ dễ dàng hơn…

Nhậm Cảnh vẫn nói không ngừng "Nhưng bây giờ… Bộ phim này trái lại lại cản trở thời gian chúng ta ở bên nhau."

Dạ Sâm nghe đến hai tai đều mềm oặt, trong lòng cũng sinh ra chút chút tán đồng: Dù sao bây giờ cậu cũng không cần lo vụ cọ điểm sinh mệnh, không nhất định phải đóng phim nữa.

Lý Phủ ở bên ngoài không hiểu sao tự nhiên hắt xì một cái thật to, to đến mức suýt chút nữa thì bay luôn cả người lên trời.

Phó đạo diễn thấy vậy vội nói "Anh có cần thêm áo khoác không? Coi chừng bị lạnh đấy."

Đạo diễn Lý xoa xoa mũi "Không phải lạnh, mà là một loại dự cảm bất an mãnh liệt."

Đúng là bất an mà, hai diễn viên chính đồng loạt đòi bãi công, không bất an mới lạ.

Cũng may Dạ Sâm làm ngươi tương đối có lương tâm. Lần đầu tiên trong đời gặp được một vị đạo diễn thích mình như Lý Phủ, cậu cũng không nỡ nhìn ông khóc tràn Thái Bình Dương, cho nên nói "Em muốn quay tiếp."

Nhậm Cảnh vẫn không ngừng dụ dỗ "Không sao đâu, chúng ta chỉ vừa mới quay, sẽ không gây ra trở ngại lớn gì đâu." Dù gì anh cũng là một trong các nhà đầu tư.

Dạ Sâm "Em… Em muốn có một tác phẩm thuộc về hai chúng ta."

Nhậm Cảnh nháy mắt run rẩy.

Dạ Sâm hạ nhẹ giọng "Để khi già đi, chúng ta có thể cùng nhau ngồi trên sofa, xem lại… Ưm…"

Cậu còn chưa nói hết, Nhậm Cảnh đã ra sức hôn cậu.

Anh làm sao dám nghe tiếp? Lời nói ngọt ngào như vậy… Nghe nữa, anh sẽ không chịu nổi mất!

Già đi, cùng nhau ngồi trên sofa, xem lại tuổi trẻ của cả hai.

Khoảnh khắc đẹp như vậy, cơ hồ khiến Nhậm Cảnh đánh mất năng lực tự hỏi.

Hai người ở bên trong một lúc lâu mới đi ra. Lúc ra, Dạ Sâm chỉ đành bất đắc dĩ đi trang điểm lại để cho môi bớt sẫm màu.

Đạo diễn Lý hồn nhiên không biết mình vừa mới được đi du lịch trên đường dây điện một vòng, tận tình khuyên nhủ Nhậm Cảnh "Lần này cậu đừng có mà nhìn chằm chằm cái con gấu con kia nữa nhé, cậu chỉ cần liếc mắt một cái, kinh ngạc, rồi nhanh chóng thu lại là được. Cảnh này không có biên tập cắt ghép gì được đâu, cả hai nhất định phải nhập vai đấy."

Nhậm Cảnh do dự, cuối cùng vẫn là kiến nghị "Không thể để Dạ Sâm thay tiếp một bộ khác sao?"

Đạo diễn Lý "…" Rốt cuộc cậu có chấp niệm gì với cái con gấu kia vậy hả!

"Ok ok ok!" Đạo diễn Lý chịu thua "Mau tìm một bộ không có hình gấu con đi!"

Nhậm Cảnh liếc mắt ra hiệu cho Dương Sâm, Dương Sâm ngầm hiểu, nhanh nhẹn đi lấy một bộ đồ có cổ áo sít chặt, đảm bảo sẽ không gây ra cảnh tượng hơi cong lưng liền lộ da lộ thịt như thế kia nữa.

Tâm hồn Dạ Sâm đang trống rỗng (là do sợ bị người nhìn ra môi cậu sưng đỏ), ai bảo gì cũng làm, ngoan vô cùng tận.

Đợi cậu thay đồ xong đi ra, mọi người lại lần nữa tiếp tục quay chụp.

Quá trình quay phía trước hết sức tốt đẹp, nhưng cứ đến phiên Nhậm Cảnh là lại kẹt.

Vẻ mặt đạo diễn Lý tràn đầy cầu xin nhìn anh.

Hầu kết Nhậm Cảnh lên xuống "Có thể đừng để Dạ Sâm chạy ở bên ngoài nữa không?" Mặt mày ửng đỏ, mồ hôi chảy xuống… Cái này… Cái này…

Đạo diễn Lý nổ tung "Không! Không đổ mồ hôi thì ai mà biết cậu ta đang nóng chứ?"

Nhậm Cảnh "…"

Dương Sâm không thể làm gì khác ngoài giúp đỡ ảnh đế nhà mình cứu vớt cái "vòng nguyệt quế", nhỏ giọng nói "Trời nóng thế này, cậu Dạ phải chạy đi chạy lại bên ngoài rất mệt."

Vừa nghe thế, Nhậm Cảnh nháy mắt xót xa, phát huy hoàn mỹ khả năng diễn xuất của bản thân, thậm chí còn khiến cho cảnh quay đạt được hiệu quả vượt xa tầm tưởng tượng.

Đạo diễn Lý nhìn máy ghi hình, tâm trạng bình tĩnh hơn rất nhiều. Tuy rằng phải quay qua quay lại mấy lần, nhưng cũng may hiệu quả tốt, cho nên cuối cùng vẫn là dập tắt được ngọn lửa đang hừng hực cháy của ông với Nhậm Cảnh.

Lúc nghỉ giải lao, Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm "Mệt không?"

Dạ Sâm đáp "Không sao, chạy một chút cũng thoải mái mà."

Nhậm Cảnh đưa nước đưa khăn cho cậu. Người không biết còn tưởng anh là trợ lí mới của Dạ Sâm. (Tiểu Lưu vẫy vẫy tay: Tạm biệt!)

Cảnh tiếp theo là cảnh quay riêng của Nhậm Cảnh. Do lo lắng lịch trình bận rộn của anh, cho nên mọi người mới ưu tiên sắp xếp cho anh diễn trước.

Dạ Sâm không có bất kì dị nghị gì về điều này, dù sao cậu cũng thực rảnh rỗi.

Đạo diễn Lý tỏ ý buổi chiều Dạ Sâm có thể quay về nghỉ ngơi, nhưng Dạ Sâm vẫn chọn ở lại.

Dạ Sâm đương nhiên là do muốn ở cùng Nhậm Cảnh, có điều vào mắt đạo diễn Lý, ông lại thấy Dạ Sâm sao mà chuyên nghiệp, buổi chiều được nghỉ mà vẫn không quên ở lại quan sát học tập kĩ năng diễn xuất.

Dù gì những lúc cái ông vua màn ảnh giả này không quay hỏng, thì kĩ năng diễn cũng tuyệt diệu lắm.

Cả buổi chiều, Dạ Sâm gần như biến thân thành fan cuồng của Nhậm Cảnh, đầy đầu toàn là: Nhậm Cảnh giỏi quá, Nhậm Cảnh thật là giỏi, Nhậm Cảnh thật là đẹp trai! Còn về phần kĩ năng diễn? Đó là cái gì vậy? Dạ Sâm có muốn học cũng không học tử tế được!

Nhậm Cảnh thấy người trong lòng ở một bên quan sát, càng nhiệt tình phát huy, khiến cho hiệu suất quay phim cao đến dọa người, cảnh nào cũng một phát ăn ngay, ổn đến mức phải gọi là ai ai trong tổ quay phim cũng cảm thấy sung sướng hết cả người! Bởi vì ai cũng muốn kết thúc công việc sớm mà!

Tâm tình của đạo diễn Lý cân bằng hơn nhiều. Ông nghĩ chắc buổi sáng chỉ là sai sót hiếm hoi, hẳn sau này sẽ không phát sinh nữa!

Mấy ngày tiếp theo, quả nhiên là không phát sinh.

Chủ yếu là do mấy cảnh đó tương đối bình thường, không có tiếp xúc thân mật, mà chỉ đơn thuần là đi học, nói chuyện, tán gẫu linh tinh.

Thế nhưng sau đó nữa, lại là một đoạn hết sức quan trọng, cũng là bước ngoặt lớn trong quá trình nảy sinh tình cảm của cả hai.

Đạo diễn Lý dặn dò "Cảnh cạnh biển này cực kì cực kì quan trọng, nhất là cái hô hấp nhân tạo này…" Ông quay sang phía Nhậm Cảnh "Cậu biết hô hấp nhân tạo chứ?"

Nhậm Cảnh "…"

Dạ Sâm đỏ mặt "Tôi chỉ cần nằm là được à?"

Đạo diễn Lý "Lúc đầu đúng là chỉ cần nằm là được, nhưng sau đó cậu phải mở mắt ra, rồi lại thẹn thùng nhắm mắt lại."

Dạ Sâm "…"

Đạo diễn Lý cũng hiểu đây là một cảnh khó, cho nên kiên trì dặn dò "Các cậu đừng có mà ngại, sau này mấy cảnh như này còn nhiều lắm, rất nhiều luôn, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, các cậu nên thích nghi dần đi, tuy là các cậu không có yêu nhau thật, nhưng vẫn phải tạo ra được bầu không khí yêu nhau, có hiểu không?"

Đám quần chúng biết rõ sự tình biểu thị: Cái này mà còn phải tạo á? Cũng chỉ có ông đạo diễn thẳng tưng như ông không nhìn ra thôi…

Đạo diễn Lý tập trung phân tích cho Dạ Sâm, dù gì cũng là diễn viên mới, cho dù diễn xuất không tệ, nhưng chắc chắn là kiểu gì cậu cũng sẽ bị chướng ngại tâm lí khi hôn môi cùng người đồng tính "Cậu xem,

ngoại hình của Nhậm Cảnh cũng rất đẹp, cậu cứ coi cậu ta như con gái là được."

Dạ Sâm "!"

Đạo diễn Lý "Cậu có thầm mến cô bé nào không? Tưởng tượng mặt Nhậm Cảnh là mặt cô bé ấy là được."

Dạ Sâm "!!"

Đạo diễn Lý "Cảnh này cậu không cần chủ động, cậu chỉ cần lộ ra một chút vui vẻ, một chút hạnh phúc, một chút sung sướng thôi."

Dạ Sâm: Nếu như cái một chút này không phải một chút mà là rất nhiều chút thì sao?

Đạo diễn Lý lải nhải nửa ngày, Nhậm Cảnh cắt ngang "Không sao đâu, bọn tôi tự tập luyện với nhau một chút là được."

Đạo diễn Lý vỗ tay khen ngợi "Đúng! Tối nay các cậu tự tập đi, đừng ngại, thả lỏng một chút là quen ngay."

Dạ Sâm nghe mà đầu sắp không ngẩng lên nổi.

Buổi tối, đoàn phim liên hoan, đến lúc gần kết thúc, đạo diễn Lý giục hai diễn viên chính, nói "Các cậu mau về tập luyện đi, cảnh này rất quan trọng, nhất định đừng để đơ quá, sau này các cậu còn phải yêu nhau nữa đấy!"

73. Chương 73

Tương lai cái gì mà tương lai? Giờ đã đang yêu rồi có biết không? Đương nhiên tương lai cũng muốn tiếp tục yêu!

Hai người do phải về "luyện tập", cho nên rời đi trước một bước so với mọi người.

Bầu trời bên ngoài tối đen, lúc đi đến nơi không có người, Nhậm Cảnh đưa tay sang nắm lấy tay Dạ Sâm. Dạ Sâm ngoan ngoãn để anh nắm, thầm nghĩ lòng bàn tay thực nóng, tâm tư thực nóng, đầu cũng thực nóng.

Gần đây, bọn họ đều ở lại khách sạn, đi chưa đầy mấy bước đã đến cửa thang máy lên lầu.

Phòng Nhậm Cảnh ở tầng 36, phòng Dạ Sâm tầng ở 37, thế nhưng bảng điện tử lại chỉ sáng mỗi tầng 36.

Dạ Sâm cầm thẻ phòng lưỡng lự không muốn đi, Nhậm Cảnh hỏi cậu "Đến chỗ anh không?"

Dạ Sâm đáp vội "Có!" Đáp xong, cậu mới giật mình, hình như bản thân đáp nhanh quá thì phải? Cơ mà, lời đã nói ra khỏi miệng, đâu thể cứ muốn rút lại là rút đây?

Khóe miệng Nhậm Cảnh cong cong "Em có muốn ăn chút hoa quả không?"

Dạ Sâm "Ừm… Dù sao cũng đang nóng."

Nhậm Cảnh nghe thế thì đổi ý "Hay là ăn kem nhé?"

Dạ Sâm cảm thấy bản thân đúng là cần thứ gì đó để hạ nhiệt, cho nên nói "Ừm!"

Nhậm Cảnh "Em lên trước chờ anh, anh đi mua."

Dạ Sâm kéo tay anh "…Mình đi cùng đi…"

Nhậm Cảnh "Hai người dễ bị chú ý."

Dạ Sâm ngẫm nghĩ, cũng đúng… Dù gì hai người bọn họ cũng là nhân vật công chúng…

"Thế em lên trước nhé?"

Nhậm Cảnh "Anh sẽ về nhanh thôi."

Mấy chuyện nhỏ nhặt thế này anh không muốn làm phiền Dương Sâm, tự mình xuống lầu mua là được.

Dạ Sâm cầm thẻ phòng của Nhậm Cảnh đi vào phòng anh.

Khách sạn mà, phòng nào mà giống nhau như đúc, thậm chí đến cả vị trí đặt dép đi trong phòng cũng căn chuẩn từng li. Thế nhưng, vừa mở cửa, Dạ Sâm đã cảm nhận thấy một sự khác biệt mãnh liệt.

Không thể nói là khác ở đâu, mà chỉ biết là đâu cũng không giống.

Dạ Sâm ngồi xuống sofa, có chút căng thẳng.

Đi chết đi nói "Đêm nay hai người vẫn không định làm một phát à?"

Nó vừa nói, Dạ Sâm liền đỏ bừng cả mặt "Làm… Làm cái gì mà làm!"

Đi chết đi "Đêm khuya thanh vắng, ở cùng một phòng khách sạn không làm cái ấy thì còn làm gì nữa!"

Dạ Sâm há hốc miệng, vô pháp phản bác.

Đi chết đi "Cậu phải chủ động một chút có biết không? Nhậm Cảnh người ta thương cậu như vậy, cậu sợ cái gì chứ? Cậu nghĩ thử đi, Nhậm Cảnh thích cậu mười ba mười bốn năm, cậu không thấy mình nên thể hiện một chút sao?"

Dạ Sâm mặt đỏ tim đập "Chuyện… Chuyện này thì thể hiện kiểu gì được?"

Đi chết đi giống như thật sự sốt ruột nói "Thì quyến rũ người ta thôi chứ còn kiểu gì nữa."

Dạ Sâm"…"

Đi chết đi "Cậu cẩn thận nghĩ lại xem Nhậm Cảnh đối với cậu thế nào? Cậu lại đối với người ta thế nào? Nói trắng ra nhé, anh ta không làm chuyện đó với cậu chính là do anh ta đang lo sợ, sợ cậu chỉ là nhất thời hứng thú, đợi khi hứng thú qua đi, cậu sẽ đá văng anh ta."

Dạ Sâm nghe mà nóng nảy "Tôi sẽ không làm thế!"

Đi chết đi "Không thì làm đi…!"

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi đang tính tận tình khuyên bảo con trai ngốc, kết quả lời còn chưa ra khỏi miệng, nó đã vui vẻ hớn hở nói "Nhiệm vụ tùy cơ: Để Nhậm Cảnh đút cậu ăn kem, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Hiện nay, sức chống cự của Dạ Sâm đối với những nhiệm vụ như thế này đã cao lắm, thế nhưng ngẫm lại, vào lúc đêm khuya thanh vắng, lại còn ở trong khách sạn mà đút nhau ăn kem thì có hơi…

Đi chết đi bổ sung "Nhắc nhở thân thiện, thêm 1 điểm này là cậu có đủ điểm để đổi lấy 20 năm khỏe mạnh cho Thái Hậu rồi đấy."

Dạ Sâm nhất thời hai mắt tỏa sáng "Đủ rồi á?"

Đi chết đi "Chỉ đủ Thái Hậu thôi, chứ cha cậu thì còn lâu."

Sức khỏe của cha Dạ không bảo dưỡng tốt được như mẹ Dạ, nếu như muốn đổi lấy 20 năm khỏe mạnh cho ông, e là số điểm sinh mệnh cần bỏ ra phải nhiều hơn mẹ Dạ cả 10 điểm.

Dạ Sâm quyết định dùng cho mẹ trước, rồi mới đến cha. Dù sao cũng không vội, điểm sinh mệnh sau này cậu còn tích được nhiều, mà cha mẹ cậu cũng đều còn trẻ khỏe cả.

Nghĩ vậy, Dạ Sâm liền hết sức muốn có được điểm sinh mệnh này.

Không phải đút kem thôi sao? Sợ gì chứ!

Dạ Sâm hỏi đi chết đi "Đút một miếng cũng là đút đúng không?"

Đi chết đi đảo mắt: lại để tên nhóc này lách luật!

Chẳng mấy chốc Nhậm Cảnh đã mang theo một hộp Haagen-Dazs quay về.

Dạ Sâm nhìn nhìn, vui vẻ nói "Sao anh biết em thích vị dâu?"

Nhậm Cảnh chỉ cười không đáp.

Dạ Sâm nghĩ nghĩ, nhất thời thấy thực hổ thẹn, Nhậm Cảnh giống như biết mọi sở thích của cậu.

Được một người yêu thầm mười bốn năm, đúng là một chuyện kì diệu!

Dạ Sâm mở hộp, bắt đầu nghĩ xem làm sao mới có thể khiến Nhậm Cảnh đút mình ăn kem.

Nếu mà mở miệng bảo anh thì thật xấu hổ, cậu không làm nổi!

Mà hiển nhiên là Nhậm Cảnh cũng sẽ không tự dưng đi đút cho cậu, vì tay cậu đâu có bị làm sao đâu.

Có cách nào để vừa không xấu hổ vừa hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ không ta?

Dạ Sâm nghĩ nghĩ, trong đầu chợt lóe lên ý tưởng. Cậu ăn mấy miếng rồi hỏi Nhậm Cảnh "Anh có muốn ăn không?"

Nhậm Cảnh lắc lắc đầu "Anh ít ăn mấy cái này lắm."

"Ngon mà." Dạ Sâm ra sức làm công tác tư tưởng "Lành lạnh ngòn ngọt, mùa hè ăn thì thích phải biết."

Nhậm Cảnh "Lần sau anh sẽ thử."

"Sao phải đợi lâng sau?" Dạ Sâm nói "Giờ thử luôn cũng được mà."

Nhậm Cảnh không đáp.

Dạ Sâm xúc một thìa kem lớn, đưa tới bên miệng Nhậm Cảnh giục "Đây nếm thử một miếng đi."

Nhậm Cảnh mấp máy môi, thứ anh muốn ăn thật ra không phải kem…

Dạ Sâm tròn xoe mắt, trông mong mà nhìn anh.

Nhậm Cảnh cúi đầu ăn, cảm giác lành lạnh nháy mắt bị nhiệt độ trong lòng hòa tan, làm cho vị ngọt lan khắp toàn thân.

"Sao? Ngon không?"

Nhậm Cảnh "Ngon."

"Thế ăn thêm một miếng đi." Lần này, Dạ Sâm xúc hẳn một thìa thật lớn thật thật lớn đưa tới cạnh môi Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh từ chối "Không nhiều lắm, thôi em ăn đi."

Dạ Sâm chân thành "Anh mau há miệng đi, nếu còn không ăn là kem tan mất đấy."

Nhậm Cảnh ăn. Nhưng lúc kem vừa vào miệng, Dạ Sâm liền bất ngờ đứng bật dậy hôn anh.

Con ngươi của Nhậm Cảnh mạnh mẽ co lại.

Dạ Sâm làm xong hành động này, cả người liền trống rỗng, hai chân mềm nhũn. Cậu muốn lui về sau, nhưng yêu cầu của nhiệm vụ là Nhậm Cảnh đút cậu chứ không phải cậu đút Nhậm Cảnh!

Về việc đút… Chắc không nhất định phải dùng thìa đút đâu đúng không?

Dạ Sâm mạo hiểm liếm liếm miệng Nhậm Cảnh, liếm được vị kem.

Đầu Nhậm Cảnh ầm một tiếng nổ tung. Anh ôm eo cậu, mạnh mẽ chiếm đoạt toàn bộ khoang miệng cậu.

Dạ Sâm chỉ là muốn… Muốn nếm thử một chút thôi, ai ngờ lại bị hôn đến đầu óc choáng váng, cho dù có ăn thế chứ ăn nữa kem cũng không cách nào hạ nhiệt nổi.

May mà "xe đến trước vực thì kịp dừng", Dạ Sâm thở gấp nói "Ngon… Ngon đúng không?"

Nhậm Cảnh "Ừ." Đây là vị kem ngon nhất trên đời này.

Đi chết đi bĩu môi "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ tùy cơ, thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm thở phào, bình tĩnh hơn nhiều.

Nhậm Cảnh không dám chơi với lửa nữa, nói lảng sang chuyện khác "Chúng ta xem kịch bản nhé?"

Dạ Sâm "À… Ừm…"

Bọn họ về sớm là để tập luyện, cho nên phải nhanh chóng tập một chút mới được.

Kịch bản viết:

Tổ nghiên cứu ra biển chơi, Triển Thần không cẩn thận bị đuối nước, mà xung quanh đều là học sinh mới lớn, không ai nắm được kĩ năng sơ cứu cơ bản.

Án Hàn đành phải chạy tới, làm hô hấp nhân tạo cho cậu.

Yêu cầu của Dạ Sâm chỉ là nằm yên giả bộ bất tỉnh, đoạn sau thì khe khẽ hé mắt nhìn.

Án Hàn thì phải cố gắng giữ bình tĩnh và trấn định để làm hô hấp nhân tạo cho đối phương. Đợi khi làm xong, biểu cảm mới được thay đổi một chút chút ít.

Thế nhưng, cái khó của đoạn này chính là: Dạ Sâm không được biểu hiện sung sướng quá mức như thế! Còn Nhậm Cảnh thì không được biểu hiện nóng bỏng quá mức như thế!!!

Đạo diễn Lý đúng là làm khó tình yêu của hai người quá!

Nhậm Cảnh hỏi Dạ Sâm "Mình thử chút không?"

Dạ Sâm đỏ mặt "Có…"

Dạ Sâm thẳng thắn nằm xuống thảm trải sàn, hồi hộp nhắm mắt lại. Bộ dáng này nào giống người vừa đuối nước? Giống như đang chờ người đến hôi môi thì đúng hơn!

Nhậm Cảnh cũng không nghĩ một lần là có thể luyện được, cho nên chẳng bằng ta cứ hôn cái đã, hôn đủ biết đâu lại kiềm nén được?

Anh cúi đầu hôn cậu. Lông mi Dạ Sâm run run, cố gắng duy trì trạng thái "hôn mê".

Một phút sau, Dạ Sâm mở mắt ra "Hô… Hô hấp nhân tạo là như thế sao?" Nếu thật, cậu dám đảm bảo cái người được hô hấp nhân tạo đến cùng vẫn sẽ bị nghẹn mà chết!

Nhậm Cảnh "Chúng ta làm lại một lần."

Dạ Sâm nghe thế liền ngoan ngoãn nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nhậm Cảnh nhớ lại các bước hô hấp nhân tạo một lần rồi cúi xuống.

Nhưng tiếc là cứ chạm tới cánh môi mềm mại ngọt ngào kia là cả đầu anh chỉ còn…

Lúc Dạ Sâm mở mắt ra, hai mắt cậu đã ngập nước.

Nhậm Cảnh cảm thấy cảnh quay này có lẽ anh không quay nổi. Ở trong khách sạn cứng không sao, chứ ở phim trường mà cứng thì…

Dạ Sâm thấy vẻ mặt thất vọng của Nhậm Cảnh, chân thành an ủi "Anh đừng gấp, chúng ta thử thêm lần nữa."

Nhậm Cảnh "Anh đi tắm nước lạnh đã…"

Dạ Sâm buồn bực nghĩ: Sao tự nhiên lại muốn đi tắm nước lạnh? Nhưng lúc cúi đầu nhìn đến cái lều căng phồng kia…

Cậu nhất thời nghẹn ứ.

Nhậm Cảnh đứng dậy, đang định đi về phía phòng tắm thì Dạ Sâm nói "… Em, em giúp anh nhé?"

Nhậm Cảnh đứng hình tại chỗ.

Dạ Sâm lấy dũng khí "Cái… Cái đó… một lần trước, thì có thể hô hấp nhân tạo một cách bình thường rồi đúng không?"

Kể ra, việc này cũng rất có lí, vì hôn qua hôn lại hôn không đủ được, nên là nếu như có thể phát tiết một lần, biết đâu Nhậm Cảnh lại có đầy đủ sức chống cự để thực hiện kĩ năng hô hấp nhân tạo?

Nhậm Cảnh liếm môi dưới hỏi "Được chứ?"

Dạ Sâm gật đầu.

Hai người cẩn thận, chăm chú chăm sóc Nhậm Đại Cảnh một hồi. Lúc kết thúc, Dạ Sâm không chỉ mệt mà tay còn mỏi muốn chết.

Nhậm Cảnh hầu như hôn khắp người cậu một lượt, nhưng may mà vẫn lí trí không lưu lại dấu vết.

Cả hai thu dọn sạch sẽ, chuẩn bị tiếp tục tập luyện.

Đúng lúc này, chuông cửa bất ngờ vang lên.

Dạ Sâm rất rất chột dạ. Rõ ràng đang mặc áo quần chỉnh tề, cậu vẫn thấy như mình vừa bị người bắt vào phòng XXX.

Bên ngoài là đạo diễn Lý. Ông kêu "Tôi tới xem hai người luyện tập thế nào rồi."

Nhậm Cảnh và Dạ Sâm "…"

Có người cũng tốt, Nhậm Cảnh sẽ có phần cố kị, tập luyện chưa biết chừng lại thành công.

Hơn nữa, cũng cái đó một lần rồi, chắc là sẽ không cứng nữa đâu đúng không?

Đạo diễn Lý có uống chút rượu, vừa vào nhà đã nói "Vất vả cho các cậu rồi, tôi tới xem xem hai người tập kiểu gì, cảnh này chủ yếu là yêu cầu bầu không khí, không thể chỉ có hô hấp nhân tạo đơn thuần, mà còn

phải có cả lãng mạn, mỹ mãn, rồi cả… Tình thú nữa."

Đi chết đi nghĩ thầm: Ngoại trừ hô hấp nhân tạo, những các khác, hai trăm phần trăm không thành vấn đề.

Đạo diễn Lý ngồi xuống ghế sofa "Nào, đừng ngại, làm thử cho tôi thấy hiệu quả cái nào."

Lại nói, lần này thế mà thật sự là hô hấp đơn thuần!

Cũng không biết là tại có đạo diễn Lý tọa trấn ở đó, hay là cái kia kia phát huy tác dụng, tóm lại thì Nhậm Cảnh lần này thực sự chỉ hô hấp nhân tạo đơn thuần mà thôi!

Dạ Sâm mở mắt, vẻ mặt vui mừng rạng rỡ, giống như muốn nói "Thành công rồi! Chúng ta thành công rồi!"

Đạo diễn Lý vốn dĩ bị "mù", rượu vào lại càng "mù", ông nói "Cũng không tệ lắm, tốt đấy, chính là cảm giác này, Dạ Sâm, cậu biểu hiện tốt lắm, chuẩn biểu cảm vừa kinh hỉ vừa xấu hổ luôn. Còn Nhậm Cảnh, cậu phải nghiên cứu thêm chút nữa, đừng bộc lộ rõ nét quá, nhưng vẫn phải cho người xem thấy là cậu đang có cảm giác giống như là bị điện giật…"

Ông nói liên miên cằn nhằn cả nửa ngày, cảm thấy hài lòng xong mới hỏi "Các cậu có muốn luyện thêm chút nữa không?"

Dạ Sâm vội vàng đứng dậy "Trời không còn sớm, tôi cũng nên về phòng thôi."

Đạo diễn Lý "Gì, luyện thêm chút đi, tuy là biểu hiện của cậu rất tốt, nhưng ngày mai cậu không được mặc quần áo đâu, mặc mỗi cái quần bơi nó khác lắm đó."

Ý của vị đạo diễn thẳng tưng này là sợ Nhậm Cảnh xấu hổ. Dù sao hô hấp nhân tạo cho một người đàn ông áo quần chỉnh tề chung quy vẫn đỡ xấu hổ hơn so với hô hấp nhân tạo cho một người đàn ông để nửa thân trần.

Đạo diễn Lý khuyên răn "Tập quen một chút, sau này còn cả cảnh giường chiếu nữa cơ, mặc dù không nhiều nhưng vẫn bắt phải tứ chi tiếp xúc, hây ya, tóm lại là các cậu mau tập cho quen đi."

74. Chương 74

Tạm thời không nói đến việc cảnh quay này khó cỡ nào, chỉ cần nói đến việc vừa mặc quần bơi vừa hô hấp nhân tạo thôi cũng đã lao lực lắm rồi!

Hiển nhiên cả hai đều đã quên mất vấn đề quan trọng này.

Án Hàn không xuống nước, cho nên quần áo vẫn mặc đầy đủ, nhưng còn Triển Thần, cậu ta là bị đuối nước, đuối nước đấy! Không xuống nước thì đuối cái rắm à? Thế cho nên trên người đương nhiên là chỉ có mỗi cái quần bơi rồi!

Dạ Sâm áo quần chỉnh tề Nhậm Cảnh đã vô pháp nhập vai, giờ mà cởi hết thì…

Đầu Nhậm Cảnh nóng lên, thầm nghĩ thôi xong, công sức luyện tập khi nãy đều mất trắng cả rồi!

Dạ Sâm cũng hơi hơi bất an. Cậu sợ ngày mai có chuyện, cho nên người vốn đang tính về nghỉ ngơi lại băn khoăn nói "Hay là… Chúng ta tập thêm đi."

Nhậm Cảnh nhìn đôi môi đỏ hồng của Dạ Sâm, hầu kết khẽ cuộn một vòng.

Dạ đại bảo bối nhà chúng ta vẫn vô cùng tận tâm với sự nghiệp, nói "Em cởi đồ ra nhé? Mặc dù không phải quần bơi nhưng chắc hiệu quả cũng không khác là mấy."

Nhậm Cảnh rốt cuộc đã được thể nghiệm cái gọi là đầu người đấu với đầu trời.

Luyện hay là không luyện? Đúng là một sự dằn vặt ngọt ngào.

Dạ Sâm thật sự sốt sắng "Vẫn là tập cho quen đi, dù gì giờ cũng hãy sớm."

Giọng Nhậm Cảnh khàn khàn "Ừm."

Dạ Sâm lên tinh thần "Vậy anh đợi em một lát!"

Cậu chạy vào phòng để cởi đồ, nhưng chạy vào đến nơi rồi lại thấy bản thân hình như có hơi ngốc, đang yên đang lành tự dưng chạy vào phòng cởi làm cái gì? Cởi ở ngoài cũng đâu có khác đâu? Chính ra chạy vào phòng mới là… Mới là lạ đời ý!

A không! Không được nghĩ lung tung nữa! Bọn họ còn đang muốn tập kịch tử tế đấy!

Dạ Sâm vỗ vỗ mặt, cởi áo ra.

Hơn hai mươi năm nay, cậu đã làm chuyện này không biết bao nhiêu lần. Nhưng hôm nay, cảm giác lại cứ kì kì thế nào ý. Tuy không thể nói rõ là kì ở đâu, nhưng mà cả người chỗ nào cũng thấy kì hết á!

Dạ Sâm thập thò bên cửa một lúc lâu mới ra ngoài. Cậu cúi gằm mặt không dám ngẩng lên bởi vì trần trụi trước mắt Nhậm Cảnh thế này khiến cậu sắp nổ tung luôn rồi!

Nhậm Cảnh cũng im lặng nhìn cậu, nhìn cứ như kiểu giờ anh nhìn nhiều một chút thì lát nữa anh sẽ không quá gắt gao (nằm mơ!).

Cuối cùng, Dạ Sâm vẫn là người lên tiếng trước. Cậu nói "Chúng ta tập nhé?"

Nhậm Cảnh chỉ phát ra đúng một từ đơn âm tiết "Ừ."

Dạ Sâm nằm xuống thảm, cố gắng để thể hiện ra bộ dáng vừa bị đuối nước. Nhưng trên thực tế, cậu vừa nhắm mắt, nhịp tim đập loạn của cậu liền bình bịch vang lên bên tai.

Đập nhanh thế làm gì không biết? Muốn đập lòi ra ngoài luôn hả!

Đợi một lúc mà vẫn chưa thấy được hôn… À không không không, được hô hấp nhân tạo, Dạ Sâm tò mò mở mắt ra, vừa mở tim liền càng điên cuồng đập loạn.

Cái nhìn của Nhậm Cảnh… Giống như mang theo độ nóng của ngọn lửa đang cháy hừng hực, làm cho toàn thân đối phương như muốn tan chảy.

Dạ Sâm nhỏ giọng gọi "Nhậm Cảnh." Cái chất giọng mềm mại yếu ớt này rõ ràng là đang quyến rũ!

Sợi dây lí trí trong đầu Nhậm Cảnh đứt cái phựt. Anh cúi người xuống, không có hô hấp nhân tạo cái gì hết, mà trực tiếp ngậm luôn một hạt đậu đỏ trên ngực Dạ Sâm…

Dạ Sâm trợn trừng hai mắt.

Đi chết đi vô cùng hưng phấn, vô cùng kích động tưởng tượng ra đủ loại tình tiết đen tối. Nó liếc liếc mắt rồi bật chế độ che chắn, thầm nghĩ lần này kiểu gì cũng làm tới nơi tới bến rồi đây!

Đừng nói nó, đến Dạ Sâm cũng còn nghĩ là lần này bản thân thật sự bị làm rồi.

Nhưng ai đâu ngờ, vào đúng thời điểm mấu chốt, Nhậm Cảnh lại dừng lại.

Hai mắt Dạ Sâm ngập nước, hơi thở dồn dập, mềm nhũn nói "Chúng ta làm đi?"

Bàn tay đặt bên eo Dạ Sâm của Nhậm Cảnh hơi dùng sức, chứng minh chủ nhân nó đang phải đối đầu với một cám dỗ cực kì to lớn.

Dạ Sâm "Nhậm Cảnh, em thích anh, em tuyệt đối sẽ không hối hận."

Nhậm Cảnh liếm liếm vành môi khô khốc, trầm giọng hỏi "Cả đời cũng không hối hận sao?"

Hai mắt Dạ Sâm sáng lấp lánh, chân tình gật đầu "Cả đời cũng không rời xa anh."

Tim Nhậm Cảnh đập đến mức không thể khống chế nổi. Giả như bây giờ trước mắt anh có là vực sâu vạn trượng, chắc anh cũng không ngần ngại nhảy qua, bởi vì bên bờ bên kia có Dạ Sâm đang đứng.

Dạ Sâm hết sức xấu hổ. Nhưng cậu cảm thấy đi chết đi nói không sai. Trong tình yêu của bọn họ, cái giá mà Nhậm Cảnh phải trả nhiều hơn cậu nhiều lắm. Cho nên, một tên vừa nhát gan vừa sợ sệt như cậu, sau khi có được nhiều thứ như thế, thì cũng nên dũng cảm hơn một chút, đáng tin hơn một chút, để mang đến cho Nhậm Cảnh cái gọi là cảm giác an toàn.

Cậu sẽ không hối hận, vì cho dù không có đi chết đi, cậu kiểu gì cũng sẽ rơi vào tình yêu của Nhậm Cảnh.

Thật tuyệt, gặp được Nhậm Cảnh, đúng là thật tuyệt.

Dạ Sâm chủ động chuyển mình hôn môi Nhậm Cảnh, dùng kĩ thuật tuy vụng về nhưng đầy nhiệt tình để mời mọc Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh nóng bỏng hôn đáp lại cậu. Tình cảm kéo dài nhiều năm như thế, biết bao chấp niệm hằn sâu vào trong xương tủy, vào giờ khắc này như đang hóa thành thực thể, thông qua cái ôm cái hôn của cả hai mà chảy vào cơ thể đối phương.

Chỉ là… Đến nước ấy rồi, nhưng bọn họ vẫn KHÔNG có làm đến cuối cùng!

Dạ Sâm phát tiết xong, cả người mềm nhũn. Nhậm Cảnh hôn chóp mũi cậu nói "Để lần sau."

Dạ Sâm chớp chớp mắt.

Nhậm Cảnh muộn phiền mỉm cười "Giờ mà làm là mai không cần quay phim nữa đâu."

Dạ Sâm vẫn chưa kịp thích ứng hỏi "Tại sao?"

Nhậm Cảnh cầm tay cậu, dán vào một tên nhóc nào đó.

Mặt Dạ Sâm nóng bừng.

Nhậm Cảnh nói "Nó sẽ làm em bị thương."

Đầu Dạ Sâm lấp lóe, rốt cuộc hiểu ra: Ôi mẹ ơi! Đúng nha! Lớn như vậy mà đi vào, cậu còn quay nổi phim sao? Sợ là xuống giường còn khó ý chứ!

Nhớ lại lần đầu tiên của cả hai… Sau khi xong chuyện, Dạ Sâm hình như đúng là đau đến kêu cha gọi mẹ…

Nhậm Cảnh hôn hôn cậu "Sâm Sâm, anh rất vui."

Làm hay không làm không quan trọng, quan trọng là những lời Dạ Sâm vừa nói với anh.

Cho dù có phải trả giá bằng tâm ý, bằng tình yêu cả đời cũng không thấy sợ, mà chỉ sợ là không có được sự hồi đáp, tiếp nhận.

Nhưng bây giờ… Nhậm Cảnh anh đã có được rồi. Tình yêu của anh đã được vẽ nốt một nửa trọn vẹn. Sâm Sâm của anh đã nói với anh là cả đời này cậu ấy đều không hối hận.

Còn gì hạnh phúc hơn không?

Nhậm Cảnh không nghĩ ra được.

Tim Dạ Sâm mềm nhũn. Cậu dựa vào lòng Nhậm Cảnh, cả người ngọt ngào.

Đại bảo bối chính là kiểu bản thân ngọt thì nhất định phải kéo người yêu cùng ngọt, cho nên, cậu chân thành nói "Đợi… Đợi khi nào không có cảnh quay, chúng ta lại tiếp tục…"

"!" Có phải biểu hiện của cậu hơi đói khát rồi không? Có phải đáng ra cậu nên rụt rè hơn không? Có phải…

Hai mắt Nhậm Cảnh đều cười tít cả lại. Anh chôn mặt vào hõm vai Dạ Sâm, như một con mèo lớn tràn đầy thỏa mãn "Ừ…"

Rõ ràng chỉ có một từ, nhưng Dạ Sâm vẫn đỏ bừng cả mặt.

Hai người sau đó có tiếp tục luyện tập không á? Ha, luyện cái mông ý! Đương nhiên là ngọt ngọt ngào ngào ôm nhau lên giường đi ngủ rồi!

Hôm sau, Dạ Sâm bị đi chết đi rống tỉnh "Ôi mẹ nó mẹ nó mẹ nó, các người thế mà lại không làm á á á á á???"

Dạ Sâm ngái ngủ "Rống gì mà rống?"

Đi chết đi không phục nói "Đều làm đến bước đó rồi mà…"

Dạ Sâm lừa nó "Làm rồi." Cậu biết đi chết đi có chức năng che chắn, cho nên mới làm thế.

Đi chết đi kiên quyết phủ quyết "Làm cái mông ý!"

Dạ Sâm "Cậu không bật chế độ che chắn?" Hừ! Cái đồ hệ thống lưu manh này!

Đi chết đi "Che rồi, nhưng nếu hai người làm, chỗ tôi…" Nói nói được một nửa lền ngừng.

Dạ Sâm chớp chớp mắt "Chỗ cậu làm sao cơ?"

Đi chết đi im re như ngậm hột thị.

Dạ Sâm hết sức hiếu kì "Lẽ nào tôi với Nhậm Cảnh mà làm thì chỗ cậu sẽ có gì đó đặc biệt sao?"

Đi chết đi đảo mắt, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý, nó nói "Đương nhiên là phải có rồi, thời khắc quan trọng như thế, sao lại không có được cơ chứ?"

Dạ Sâm của bây giờ đã không còn là Dạ Sâm dễ bị lừa như xưa nữa. Cậu bĩu môi nói "Lừa đảo, cậu cứ lừa đảo tiếp đi."

Đi chết đi "Ai thèm lừa cậu, là tại bản thân cậu không chịu nỗ lực cố gắng đấy chứ! Tôi nói cậu nghe nè, cậu chỉ có thế này thế này với Nhậm Cảnh rồi, thì cậu mới lấy được mười ngàn điểm sinh mệnh thôi!"

Dạ Sâm trợn tròn mắt.

Đi chết đi nghĩ thầm, mười nghìn có phải hơi ít không? Đáng ra nên lừa cậu ta là một trăm nghìn?

Dạ Sâm đúng là đã bị tiền tài làm cho mờ mắt, nhưng cậu vẫn rất nhanh liền tỉnh táo lại, hỏi "Cậu chỉ tiện miệng nói vậy thôi đúng không?"

Đi chết đi "…"

Dạ Sâm "Đó giờ cậu đều không biết nhiệm vụ kế tiếp là cái gì, cũng không biết điểm thưởng là bao nhiêu. Dựa vào tiêu chuẩn mỗi lần chỉ thưởng 1 điểm sinh mệnh, ông đây có điên mới thèm tin cậu nhé!"

Đi chết đi gấp đến độ muốn hỏng luôn hệ thống "Tin hay không kệ cậu, dù gì làm xong cũng sẽ có kinh hỉ lớn, siêu lớn, siêu siêu lớn!"

Cái này thì Dạ Sâm tin, nhưng rốt cuộc thì nó là kinh hỉ gì được nhỉ? Cậu nhìn Nhậm Cảnh nằm cạnh, cảm thấy bản thân đã có được quá nhiều kinh hỉ rồi.

Thật sự là không nghĩ ra được là có kinh hỉ gì lớn hơn nữa.

Cứ thế, Dạ Sâm liền vui vẻ cúi xuống hôn trộm Nhậm Cảnh.

75. Chương 75

Nhậm Cảnh chưa mở mắt nhưng đã ôm trọn lấy người hôn trộm, mạnh mẽ ấn vào lòng.

Dạ Sâm nhanh chóng cảm nhận được tên nhóc con nào đó.

Giọng của Nhậm Cảnh vang lên phía trên đầu cậu "Giúp anh không?"

Dạ Sâm ấp úng "Có… Có giúp."

Hôm nay phải quay phim, đã thế còn phải quay một cảnh hết sức "quan trọng", làm trước một chút kể ra cũng giúp cho hai người đôi phần.

Lúc cả hai ra khỏi phòng tắm, chân Dạ Sâm vẫn chưa hết run. Nhậm Cảnh nghĩ muốn tiến lên ôm cậu, nhưng cuối cùng vẫn là kiềm lại. Anh không dám, sợ ôm rồi, lửa vừa dập lại bùng lên thì chết.

Hai người cùng nhau xuống nhà ăn, lúc ở trong thang máy vô tình chạm mặt với đạo diễn Lý. Đạo diễn Lý không hề nhận thấy có gì bất thường, cười cười chào hỏi "Tối qua luyện thế nào rồi? Thấy vẫn ổn chứ hả?"

Ổn, cảm giác kia chắc là tương đương với ổn đấy!

Mãi đến lúc sắp sửa ra khỏi thang máy, đạo diễn Lý mới như nghĩ ra cái gì đó, hỏi "Hai cậu chắc không phải luyện cả đêm đấy chứ? Sao lại đi cùng nhau?"

Dạ Sâm nhất thời sợ thót tim.

Nhậm Cảnh cười đáp "Dạ Sâm ở tầng 37, cậu ấy xuống đúng lúc tôi cũng xuống."

Đạo diễn Lý không nói hai lời liền tin "Khéo ghê, cả ba chúng ta đều xuống cùng một giờ."

Kĩ thuật diễn âm trăm điểm của Dạ Sâm vào giờ khắc này lộ ra hết sức rõ ràng. Cậu cười khan một tiếng mà muốn muốn khan bao nhiêu liền khan bấy nhiêu, giả tạo đến mức khiến người không nỡ nhìn thẳng.

Cơ mà đối với đạo diễn Lý "mắt mù", ông đương nhiên là không để ý thấy rồi!

Bữa sáng mọi người phải tự đi ăn, cho nên đám công nhân viên tụ lại một chỗ với nhau, chừa ra Nhậm Cảnh và Dạ Sâm. Vốn dĩ, đám trợ lý của Nhậm Cảnh cũng sẽ ăn cùng với hai người. Thế nhưng, bọn họ đều rất hiểu chuyện, bọn họ sẽ không ở đó làm bóng đèn đâu!

Chỉ tiếc là cơ hội đã tạo đến thế rồi mà vẫn có người ngồi xuống. Người này tất nhiên chẳng ai khác ngoài đạo diễn Lý rồi. Không chỉ thế, ông lại còn vô tình ngồi xuống vị trí ngay cạnh Dạ Sâm nữa chứ!

Nhóm chat những tay sai bé nhỏ của Dương đại lão lần nữa sôi sục.

"Cả nhà cả nhà!"

"Góp tiền cho đạo diễn Lý đi khám mắt đi!"

"Tôi góp 1 đồng (*), không thể thêm nữa đâu."

"5 đồng!"

"10 đồng!"

"Hờ hờ, chỉ sợ là các cô các cậu có góp đến trăm nghìn thì bệnh mắt của đạo diễn Lý cũng vô phương cứu chữa thôi."

Sau khi ngồi xuống đạo diễn Lý hết sức vui vẻ bắt chuyện với Dạ Sâm "Không cần căng thẳng, cứ thả lỏng đi, cố gắng quay một lần là qua nhé!"

Dạ Sâm"…À vâng." Cậu không căng thẳng, cậu lo cho Nhậm Cảnh thôi.

Đạo diễn Lý quay sang phía Nhậm Cảnh "Cậu phải rũ bỏ chướng ngại tâm lý đi, diễn viên mà, nên thích nghi với các loại cảnh quay, A Sâm xinh đẹp thế này mà cậu còn không hôn được hay sao?"

Nhóm tay sai đồng loạt thét lớn: Ai bảo không hôn được? Rõ ràng là hôm đến không dứt ra được luôn ý! Đúng ý cái ông đạo diễn không có mắt này!

Đạo diễn không mất… À không, là đạo diễn Lý vẫn tự mình nói tự mình vui "Phải tôn trọng nghề nghiệp nha Nhậm Cảnh."

Nhậm Cảnh "…"

Câu này đánh bậy đánh bạ thế mà lại trúng ngay chân tướng, Nhậm Cảnh đúng là nên chỉnh đốn lại tinh thần làm việc một chút.

Chỉ là giờ chưa phải lúc, anh còn phải ăn một bữa tử tế với Dạ Sâm đã.

Nhậm Cảnh đứng dậy nói "Tôi ăn xong rồi."

Đạo diễn Lý ngạc nhiên hỏi "Gì? Thế mà đã xong rồi á?"

Nhậm Cảnh liếc nhanh qua Dạ Sâm rồi dịu dàng đáp "Vâng."

Dạ Sâm hiểu ý, cũng vội vã bật dậy nói "Tôi cũng ăn xong rồi."

Đạo diễn Lý chớp chớp mắt "Ế, A Sâm, hình như cậu còn chưa ăn mà?"

Dạ Sâm "Tôi ăn no rồi, thật đấy ạ!"

Thấy hai người sắp đi hết, đạo diễn Lý vội chới với xòe năm ngón tay ra gọi "Ăn thêm một chút đi mà…"

Vẫn là Dương Sâm chu đáo. Anh bê khay đồ ăn đến ngồi cùng đạo diễn Lý, nói "Diễn viên nên phải giữ dáng đó đạo diễn."

Đạo diễn Lý nghĩ nghĩ, cũng đúng… Ông lắc lắc đầu "Mấy tên nhóc này sống cũng không dễ nhỉ."

Khóe miệng Dương Sâm giật giật, thầm nghĩ mấy người kia không chỉ nên dẫn đạo diễn Lý đi khám mắt mà còn nên đi khám luôn cả não nữa…

Nhậm Cảnh dẫn Dạ Sâm đến khu vực ăn uống dành cho khách vip. Cả hai ăn đến là ngọt ngào, vui vẻ.

Cơm no rượu say xong cũng là lúc phải ra "chiến trường".

Nhậm Cảnh đã chuẩn bị sẵn sàng cả thân lẫn tâm, không có gì bất thường, chắc hẳn anh sẽ lấy lại được tinh thần làm việc!

Đoàn phim di chuyển ra cạnh bờ biển. Lúc sắp xếp xong xuôi, mặt trời vừa kịp lên cao. Chất lượng ánh sáng phải nói là thích hợp với cảnh quay vô cùng tận.

Để không bị vuột mấy thời điểm tốt, ai nấy đều tăng nhanh tốc độ làm việc, bùm bùm hoàn thành công tác chuẩn bị.

Nhậm Cảnh thay sang một bộ hợp với tạo hình xong, Dạ Sâm cũng đi thay quần bơi. Nhân viên trang điểm nhìn Dạ Sâm cảm thán "Anh Sâm, anh trắng thật đấy!"

Dạ Sâm cười "Được hưởng từ mẹ anh đấy… Cơ mà không sung sướng gì đâu, phơi nắng một lúc là cả người bị đỏ rát lên ngay."

Nghe thế nhân viên trang điểm vội nói "Vậy để em xoa kem chống nắng cho anh, không lại bị ánh mặt trời làm cho bị thương."

Dạ Sâm gật gật đầu, tỏ ý đúng là rất cần thiết, dù cho việc đó chưa chắc đã có tác dụng gì.

Dạ Sâm ở bên này cười cười nói nói tiêu xài thời gian một hồi, đi ra đã thấy Nhậm Cảnh đang ngồi dưới ô che nắng.

Bình thường Dạ Sâm mặc quần bơi đi qua đi lại cảm thấy rất bình thường, tại hồi nhỏ ở cạnh biển, cậu đã mặc thành quen rồi.

Nhưng hôm nay chả hiểu sao, có mặt Nhậm Cảnh, cậu lại thấy ngài ngại, trong đầu toàn nhảy ra mấy cái đâu đâu.

Cũng may cảnh này cậu không có lời thoại, chỉ cần giả bộ bất tỉnh là đủ.

Tim Nhậm Cảnh hơi ngứa ngáy. Có điều anh vẫn khống chế được. Chỉ là hơi ghen ghen, không muốn đại bảo bối bị nhiều người nhìn như vậy.

Dạ Sâm muốn nhanh chóng quay xong, nên đi tới hỏi đạo diễn Lý "Có thể bắt đầu chưa ạ?"

Đạo diễn Lý đáp "Có thể rồi."

Dạ Sâm từ từ nhắm hai mắt nằm xuống, đạo diễn Lý bật cười "Cái tên nhóc này…"

Ông đứng dậy đi đến cạnh cậu hỏi "Cậu biết bơi không?"

Dạ Sâm thật thà "Biết ạ."

"Thế thì xuống biển bơi hai vòng đã rồi lên."

A? Để làm gì? Dạ Sâm có chút chưa hiểu.

Nhưng Nhậm Cảnh thì hiểu rất nhanh. Tim anh nhất thời thót lên. Anh cứ cho là mình chuẩn bị tốt rồi, nhưng không ngờ, phía trước hãy còn một cái hố to thật là to đang chờ anh!

Đạo diễn Lý cười "Cậu bị đuối nước mà, trên người không dính nước thì đuối nước kiểu gì?"

Dạ Sâm ngộ ra "À, tôi ngốc quá!"

Đạo diễn Lý vỗ vỗ vai cậu "Mau đi đi, không cần lâu quá đâu, đủ để làm ướt tóc với người thôi là được."

Dạ Sâm "Không thành vấn đề!"

Cái khác cậu có thể không biết, chứ bơi thì quên đi.

Cơ mà Nhậm Cảnh thì lo sốt hết cả lên.

Đám tay sai vô sỉ mở nhóm chat lên cá cược "Tôi đặt 2 đồng là cảnh hôm nay khỏi quay!"

"Tôi đặt 10 đồng, lão đại của chúng ta chỉ chống đỡ được tối đa là 3 giây!"

"Tôi đặt 100 đồng, đại bảo bối vừa xuống nước, đảm bảo lão đại thôi diễn!"

Dạ Sâm bơi một lúc thì lên bờ. Nhìn cậu cởi mũ chụp tóc, Nhậm Cảnh thầm nghĩ hôm nay thôi xong đời rồi!

Chỉ mặc mỗi cái quần bơi hô hấp nhân tạo đã là cực đại khiêu chiến rồi, giờ lại còn cái gì đây?

Tóc thì ướt sũng, trên người thì lấm tấm bọt nước làm cho làn da vốn trắng nõn lúc này cứ như phát sáng dưới ánh mặt trời…

Hu hu, anh thật sự có thể bình tĩnh hô hấp nhân tạo cho một Dạ Sâm như vầy sao?

Nhậm Cảnh "…"

Dạ Sâm chạy lại hỏi "Đạo diễn Lý, thế này được rồi chứ?"

Đạo diễn Lý hết sức hài lòng "Ừm, nằm xuống đi!"

Dạ Sâm nhìn về phía Nhậm Cảnh, vừa nhìn mặt liền đỏ ửng.

Ánh mắt của Nhậm Cảnh… Nóng quá!

Nhậm Cảnh cứng nhắc quay đầu đi. Lúc quay phải nói là gian nan vô cùng, cứ như là một ông phú ông vừa mất một trăm ngàn ấy!

Đạo diễn Lý vỗ vỗ tay "Nào nào nào nào, mọi người mau vào vị trí, chuẩn bị quay!"

Dạ Sâm hoàn hồn, ngoan ngoãn nằm xuống nhắm mắt lại.

Nhậm Cảnh cố gắng bình ổn tâm trạng. Dương Sâm đưa cho anh một ly nước đá, Nhậm ảnh đế một hơi uống cạn, cảm giác đỡ hơn xíu xiu.

Người phụ trách máy ghi hô lớn "Action!"

Bắt đầu rồi! Dạ Sâm căng thẳng đến mức muốn hôn mê luôn…

Nửa đoạn đầu, Nhậm Cảnh diễn rất tốt. Dáng vẻ lo lắng bật dậy khi nghe tin Triển Thần bị đuối nước, vừa phải duy trì sự trầm ổn vốn có, vừa phải bộc lộ ra tâm trạng sốt ruột mà ngay cả bản thân cũng không nhận ra khiến đạo diễn Lý khen không ngớt lời, thầm nghĩ Nhậm Cảnh quả không hổ là ảnh đế chuyên nghiệp.

Thế nhưng, mọi sự hoàn hảo đều sụp đổ khi anh đến gần Dạ Sâm.

Cảnh tượng này thậm chí còn đáng sợ hơn cả trong tưởng tượng! Dạ Sâm phơi nắng một lúc, làn da trắng nõn đã ửng hồng. Cậu không hề phòng bị nằm đó, mi mắt nhắm lại, môi đỏ ướt át, cứ như đang mời gọi…

Đầu Nhậm Cảnh bùm một tiếng nổ tung. Anh nhớ lại đêm đó, khi Dạ Sâm uống say mê loạn nằm dưới thân anh… Cậu cũng ửng hồng như thế…

"Không… Không được…" Nhậm Cảnh vừa hít sâu vừa lui lại ba bước dài.

Cảnh này thật sự không được, không diễn được, anh không diễn được!

Đạo diễn Lý ngẩn cả người, chuyện gì vậy? Không phải đang tốt à? Sao đến đúng thời khắc mấu chốt tự dưng lại thôi?

Dạ Sâm đứng dậy, nhìn Nhậm Cảnh phía xa xa.

Nhậm Cảnh không dám đối diện với cậu.

Dạ Sâm choàng khăn tắm, chạy bước nhỏ tới gần anh nói "Nếu thật sự không được thì chúng ta không diễn nữa."

Nhậm Cảnh nhìn cậu.

Dạ Sâm hạ thấp giọng, đủ để chỉ hai người nghe được "Nếu anh không muốn thì chúng ta không diễn nữa."

Nhậm Cảnh mấp máy môi "Em đã nói là muốn có một bộ phim quay chung với anh." Để lúc già đi, ta có thể ngồi lại xem cùng nhau.

Dạ Sâm cười "Không sao, sau này ngày nào em cũng ở cạnh anh, để đợi lúc mình già đi, mỗi ngày đều là hồi ức."

Tim Nhậm Cảnh đập thùm thụp.

Đạo diễn Lý chạy tới hỏi "Chuyện gì thế?"

Nhậm Cảnh im lặng một lát mới lên tiếng "Không có gì, chúng ta bắt đầu lại đi, lần này nhất định không thành vấn đề."

Hai mắt Dạ Sâm sáng lên. Tuy nói thì nói vậy, nhưng cậu vẫn mong cả hai có thể quay hết bộ phim này bởi vì nó thực sự rất có ý nghĩa kỉ niệm.

Nhậm Cảnh quay sang cậu mỉm cười, trong mắt chứa đầy ánh mặt trời dịu dàng.

Đạo diễn Lý giục giã "Thế thì nhanh lên! À mà A Sâm, cậu xuống nước bơi lần nữa đi."

Dạ Sâm đáp "Vâng!" Rồi kéo khăn xuống đi ra biển.

Nhậm Cảnh nhắm mắt để trấn tĩnh tinh thần.

Việc mà Dạ Sâm muốn làm cũng là việc mà anh muốn làm.

Nếu như cậu đã muốn hoàn thành bộ phim này, vậy anh nhất định phải cùng cậu làm cho thật tốt.

Sau khi chuẩn bị lại một lượt, máy quay liền một lần nữa bắt đầu.

Đạo diễn Lý vẫn hơi thấp thỏm. Bên phía Dạ Sâm ông không lo, mà lo Nhậm Cảnh trạng thái không tốt.

Có khi nào lại hỏng không?

Thế nhưng lần này lại quay hết sức thuận lợi. Lúc Nhậm Cảnh cúi xuống, rất nhiều người đều cảm thấy hồi hộp theo.

Đám tay sai bé nhỏ chỉ sợ Nhậm ảnh đế nhà bọn họ không khống chế được biến hô hấp nhân tạo thành nụ hôn cuồng nhiệt.

Đạo diễn Lý thì sợ Nhậm Cảnh quay bị lỗi.

Nhưng thực tế đã chứng minh, một cảnh này quay rất tốt, tốt vô cùng tốt.

Dưới ánh sáng mặt trời, Triển Thần bị đuối nước, Án Hàn lòng như lửa đốt nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh hô hấp nhân tạo. Rồi Triển Thần tỉnh lại, hàng mi run rẩy, trong đôi mắt ngập nước chứa đựng niềm vui sướng khó cưỡng. Tất cả biểu hiện đều biểu hiện không lệch tí nào.

Đạo diễn xem xem cảnh quay, bỗng nhiên cảm thấy cả màn hình giống như tràn ngập trái tim màu hồng phấn…

(*) NDT lại vừa lên giá, 1 đồng (1NDT) = 3.596 (3.600)Vnđ. Huhu chết mất thôi TT.TT

76. Chương 76

Thật sự không tệ.

Đạo diễn Lý cảm thấy mình đúng là có mắt như thần, có thể chọn trúng hai diễn viên diễn y như thật. Đúng là không cô phụ tác phẩm của bản thân! Ờ thì… Ổng đã quên béng mất việc ban đầu chính ổng là

người đã chối lên chối xuống không cho Dạ Sâm vào đoàn rồi…

"Được rồi!" Đạo diễn Lý cao giọng nói "Tốt lắm, chính là cảm giác này, hai người nhớ duy trì nhé."

Nói xong, ông tiến lên khen ngợi Dạ Sâm "Diễn tốt lắm, không chê vào đâu được, bộ phim này quay xong ai mà dám nói cậu diễn không tốt, tôi sẽ treo cổ ngay ngoài cửa sổ nhà tên đó!"

Dạ Sâm "…" Đột nhiên không biết nên thông cảm cho đạo diễn Lý ngây thơ không biết chuyện hay là đám quần chúng vây xem cái gì cũng biết…

Đạo diễn Lý đối với Nhậm Cảnh vẫn có chút chưa vừa ý. Ông nói "Biểu cảm cuối cùng cậu có thể thu lại một chút nữa. Đúng là rung động đấy, nhưng mà không thể rõ ràng quá. Dù sao trong kịch bản, vai diễn của cậu cũng là loại tính cách tương đối bị động và khắc chế."

Nhậm Cảnh gật đầu rồi lên tiếng "Tôi đi thay đồ trước đã." Anh cứu người, nên trên người cũng dính nước. Đạo diễn Lý nghe thế cũng không trách cứ, khoát tay giục "Ừ, đi đi."

Trước khi đi, Nhậm Cảnh nhỏ giọng "Cậu cũng mau mặc đồ vào đi, đừng phơi nắng nữa." Đây là nói với Dạ Sâm.

Dạ Sâm phơi nắng đến cả người đỏ ửng, thành ra cậu có xấu hổ cũng không bị bại lộ.

Đạo diễn Lý bây giờ rất là cưng đại bảo bối, thấy vậy thì cũng vội vã nói "Mau đi đi, lát còn mấy cảnh nữa cơ, mau đi nghỉ ngơi cho hồi phục đi, nhất là mặt ấy!"

Lời này ý là lát nữa chủ yếu chỉ quay mặt, cho nên bộ mặt rất là quan trọng. Thế nhưng Dạ Sâm lại vô cùng chột dạ, cho là mặt mình đỏ quá nên mới bị nhắc.

Cậu rời đi rất nhanh, vào thẳng phòng nghỉ tắm nước lạnh. Sau khi tắm xong bước ra, người còn chưa kịp lau khô đã bị ai đó ấn lại trên tường.

Dạ Sâm mở to mắt, trong lòng vừa ngọt ngào vừa xấu hổ. Cậu lí nhí gọi "Nhậm Cảnh…"

Nhậm Cảnh không thể nhịn thêm một chút nào nữa. Anh chẳng nói chẳng rằng hôn cậu hết một lượt, nhất là những chỗ dính nước, coi như để thỏa mãn sự ảo tưởng của bản thân.

Bị hôn thế ai mà chịu nổi? Dạ Sâm hừ hừ, thở gấp nói "Em… Muốn…"

Nhậm Cảnh nhìn tên nhóc dựng đứng kia, không nghĩ nhiều ngậm lấy.

Dạ Sâm chỉ cảm thấy da đầu từng trận tê dại, sung sướng đến mỗi đầu ngón chân đều run rẩy.

Lúc cả hai bước ra, quần áo đương nhiên đều đã chỉnh tề, chỉ có điều thời gian hơi lâu một chút mà thôi.

Đạo diễn Lý đang uống nước, thấy người liền hỏi "Đắp mặt nạ rồi mà vẫn không có tác dụng gì sao?"

Dạ Sâm ngây ra, không hiểu.

Dương Sâm nhanh trí đáp "Hẳn là tại da cậu Dạ mỏng quá đấy mà."

Đạo diễn Lý "Hay cậu quay lại nghỉ thêm chút nữa đi?" Đây là nói với Dạ Sâm.

Thấy Dạ Sâm mãi mà không quay lại, Dương Sâm liền đoán chắc là cậu đang ở trong phòng nghỉ với Nhậm Cảnh, cho nên đã lấy cớ với đạo diễn Lý là cậu đang "đắp mặt nạ".

Dù sao thì phơi nắng bị đỏ ửng hết cả mặt, lên hình cũng chẳng đẹp được, thôi thì đắp cái mặt nạ, coi như cứu vãn được chút nào hay chút ấy.

Dạ Sâm phục lăn tài ứng phó của Dương Sâm…

Nghĩ nghĩ, cậu liền tiếp lời "Tôi nghỉ thêm một lúc là ổn thôi, uống chút nước lạnh chắc mặt sẽ nhanh hết đỏ."

Đạo diễn Lý "Ừm."

Đẩy phần diễn của những người khác lên trước, tiến độ tổng thể chắc cũng không kéo dài thêm bao lâu.

Dạ Sâm ngồi xuống uống nước, một lúc liền bình tĩnh lại, sắc mặt cũng khôi phục thành dáng vẻ non nớt búng ra sữa.

Nhậm Cảnh nhìn mấy lần, tự nhiên lại thấy tiếc hận…

Mấy cảnh kế tiếp đều tương đối bình thường, là giai đoạn thăm dò lẫn nhau của cả hai, tuy rằng đối thoại không ít nhưng có Nhậm Cảnh dẫn dắt, cho nên độ khó cũng không lớn.

Hai người phát huy vô cùng tốt. Đạo diễn Lý nhìn mà sướng hết cả người, cứ như chỉ cần một ngày là có thể quay xong cả bộ phim.

Mấy ngày tiếp theo cũng thuận lợi. Nhậm Cảnh đã vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, cho nên lúc này anh đã có thể đối mặt với những thước phim "bình thường" như cũ, không đến nỗi lần nào bị "quyến rũ" cũng bốc hỏa lên…

Dạ Sâm thì cả quá trình đều dựa vào bản năng. Cậu chỉ cần nỗ lực giấu đi tình cảm của mình giành cho Nhậm Cảnh là đã cho ra được biểu cảm mà đạo diễn Lý muốn. Đúng là quá đơn giản!

Suôn sẻ vượt qua mấy cảnh quay, Dạ Sâm rốt cuộc đụng tới vấn đề hóc búa nhất.

Tuy là bộ phim này thuộc dạng phim tình cảm, nhưng các cảnh quay phụ là không thể thiếu. Ví dụ như Dạ Sâm với bạn bè, Dạ Sâm với đối thủ.

Dựa theo tiến độ, hôm nay đến lượt Dạ Sâm độc quay cảnh cậu cùng bạn bè.

Đạo diễn Lý vốn không coi chuyện này ra gì, bởi A Sâm nhà ông rất rất là giỏi, mấy cái cảnh dễ như trở bàn tay này chả đáng để nhắc tới! A Sâm nhà ông lúc diễn chung với ảnh đế không những không lép vé mà thậm chí còn áp chế được cả anh ta cơ mà!

Nhưng mấy cảnh quay chẳng đáng để nhắc tới thế mà lại hết lần này đến lần khác phải nhắc tới.

Trong đó có một cảnh là trong trường có một cô bé là bạn cùng lớp cấp ba với Triển Thần. Hai người khá thân thiết. Cô bé kia thực chất có phần thích Triển Thần. Bạn bè nhìn ra điều ấy liền không ngừng trêu ghẹo cậu. Triển Thần cũng vui vẻ đốp chát với cậu ta mấy câu. Đúng lúc này thì Án Hàn từ trong góc bước ra, ba người mặt đối mặt, Triển Thần nhất thời căng thẳng, lung ta lung tung giải thích.

Cái phía sau tạm thời không đề cập tới, chỉ cần cái bạn bè trêu nhau phía trước thôi cũng đã không quay được rồi.

Người đảm nhiệm vai người bạn là một diễn viên mới, diễn xuất cũng tầm tầm, nhưng không so thì không sao, vừa so… Ôi mẹ ơi, diễn xuất của cậu ta đúng là siêu phàm, có khi còn được đề cử cả giải ảnh đế tiếp theo ấy chứ!

Haiz, không sai, có anh Sâm nhà chúng ta làm nền, ai ai cũng đều làm ảnh đế được hết! Ừm, ngoại trừ Nhậm Cảnh!

Đạo diễn Lý không tin là Dạ Sâm của ông đang hiện nguyên hình, mà chỉ cho là cậu nhất thời trạng thái không tốt, trong lòng có tâm sự.

Thế là ông gọi riêng Dạ Sâm tới, giống như một vị bác sĩ tâm lý mà bla bla khuyên nhủ một lượt.

Kể ra từ góc độ nào đó, đạo diễn Lý cũng là một vị đạo diễn tốt. Người có thể nhẫn nại như ông không

nhiều chút nào.

Dạ Sâm hổ thẹn vô cùng. Cậu gật đầu như giã tỏi "Tôi sẽ cẩn thận diễn ạ!"

Đạo diễn Lý vỗ vỗ vai cậu "Cố lên!"

Dạ Sâm cũng muốn cố, nhưng mà sức lực có hạn, có cố thế chứ cố nữa cũng không lên nổi!

Cậu thấp thỏm quay lại trường quay. Liếc nhìn Nhậm Cảnh, cậu thấy lòng yên hơn rất nhiều, cơ mà cứ đến lúc mặt đối mặt với "bạn bè", cậu lại…

Tình huống của Dạ Sâm thực ra là cố gắng quá đà. Diễn xuất vốn nên dựa vào hai chữ tự nhiên, chứ mà càng cố thể hiện thì kết quả cho ra lại càng cứng nhắc. Cái ta cần là sự thẩm thấu tình cảm từ bên trong, sau đó mới thuận lí thành chương bộc lộ ra bên ngoài. Vậy thì mới đạt được hiệu quả tốt nhất.

Tận lực đọc thoại, tận lực biểu hiện ra ngoài những trạng thái quen thuộc, tận lực phối hợp với bạn diễn…

Cảnh này đúng là làm cho cả trường quay đều phải gượng gạo theo.

Thậm chí đến đạo diễn Lý cũng không đành lòng nhìn thẳng nữa. Duy chỉ có "người tình trong mắt hóa Tây Thi" Nhậm Cảnh là thấy Sâm Sâm đáng yêu, Sâm Sâm hết sức đáng yêu.

Từ đây có thể thấy, trên thực tế, diễn xuất vốn không quan trọng, quan trọng là cái nhìn của fans! (Ai bảo???)

Cố Khê tiện đường ghé vào xem quý ông âm trăm điểm nhà mình, cũng tiện thể xem luôn hai tên kia có "tình yêu rực lửa" nơi phim trường hay không. Kết quả lửa chưa thấy đâu đã bị khói đơ phả cho mù cả mắt!

Ok, anh Sâm giỏi nhất, em đầu hàng!

Cái diễn xuất này mà Lý Phủ cũng có dũng khí dùng cậu ta? Lý Phủ, dũng khí của ông từ đâu ra thế? Lương Tịnh Nhu cho ông hả? [Ca khúc: Dũng khí – Ca sĩ: Lương Tịnh Nhu]

Đạo diễn Lý hô to một tiếng cắt, Dạ Sâm mặt mày ê chề quay đầu nhìn ông, bộ dạng đáng thương vô cùng tận.

Nhậm Cảnh bưng nước hoa quả tới, không chỉ khen ngợi Dạ Sâm mà còn đau lòng nghĩ: Chẳng thà ta sửa kịch bản, cắt phăng hết mấy cái râu ria đi?

Biên kịch e là nên trốn vào nhà vệ sinh khóc ngất đi thôi!

Cố Khê tiến tới chào hỏi Lý Phủ trước tiên. Dạ Sâm liếc liếc anh ta, nhất thời trông càng đáng thương.

Cố Khê chỉ hận rèn sắt không thành thép, từ đầu đến cuối phân tích qua một lần, ngữ khí tuy gắt hơn Lý Phủ, nhưng câu nào câu nấy đều đào sâu giải thích, chỉ ra những điểm chưa được trong diễn xuất của Dạ Sâm một cách rõ ràng.

Dạ Sâm cũng rất cố gắng tiếp thu, nhưng chỉ cần đối mặt với bạn diễn xa lạ, cả người cậu liền mất tự nhiên.

Cậu… Cậu căn bản không quen biết gì cái cậu diễn viên mới kia mà!

Lại qua một lần hô cắt, Cố Khê nói "Để tôi!"

"Hả?" Lý Phủ hai tay nắm chặt ghế đạo diễn, cho là tên nhóc này muốn đến tranh bát cơm của ông.

Cố Khê đảo mắt, hỏi cậu diễn viên trẻ "Mệt chưa? Đi nghỉ ngơi chút đi, tôi diễn thử với A Sâm cho cậu ấy tìm cảm giác đã."

Người kia sắp mệt đến hai chân nhũn cả ra, nếu không phải tại thái độ dễ gần của Dạ Sâm, cậu ta còn tưởng mình đang bị đàn anh cố ý chỉnh đểu.

77. Chương 77

Thấy Cố Khê đến gần, Dạ Sâm liền theo bản năng lui về sau.

Cố Khê nhướn mày hỏi "Sợ gì?"

Dạ Sâm "…" Sợ anh mắng.

Cậu không nói ra Cố Khê cũng thừa hiểu.

Hai bộ phim cậu từng quay, Cố Khê đều làm đạo diễn, đây gọi là nhọc lòng!

Lúc mới đầu, Cố Khê cũng rất có tính nhẫn nại, dạy dỗ chỉ bảo Dạ Sâm hết lần này đến lần khác. Nhưng sau đó anh ta liền sâu sắc thấu hiểu cái gọi là ông trời mở ra cho ta cánh cửa này, ắt sẽ đóng lại cánh cửa khác.

A Sâm ngàn tốt vạn tốt, chỉ duy diễn xuất là vô phương cứu chữa.

Cố Khê dạy dạy dạy, dạy tới phát điên, cuối cùng còn mắng mỏ không ít.

Tên nhóc Dạ Sâm này bình thường mà bị ai mắng là phản kích ngay. Nhưng mà khi làm việc thì rất có tinh thần trách nhiệm, biết mình diễn chưa tốt, lại cộng thêm những điều Cố Khê nói đều đúng, thế là ngoan ngoãn tiếp thu.

Cứ thế, Dạ Sâm vô tình lộ ra một bộ dáng tội nghiệp đáng thương khiến Cố bá bá vừa nhìn, tim liền mềm nhũn. Mà tim mềm nhũn, Cố bá bá lại không tự chủ được bắt đầu chiều con.

Lăn qua lăn lại, diễn xuất của Dạ Sâm tiến bộ được mới tài!

Cố Khê quét mắt nhìn kịch bản, nói "Tôi thử với cậu một lần."

Dạ Sâm thầm nghĩ, anh tới chắc được đấy, cơ mà anh đi rồi…

Cố Khê xem một lượt lời thoại, mở miệng hỏi "Ai đấy? Giới thiệu cái coi, xinh thế."

Dạ Sâm ngây ra một lúc, còn chưa theo kịp. Nhưng thấy ánh mắt Cố Khê đảo qua, đầu cậu bùm một tiếng, nhảy ra vô số kí ức, không cần nhớ quá lâu, câu thoại đã bật ra "Bạn thôi, đừng đoán mò."

Cố Khê chế giễu "Sao cậu biết tớ đoán mò?" Anh dùng tay huých nhẹ Dạ Sâm "Nói, có phải có gì không? Thật nhìn không ra là cậu còn được yêu thích thế đó nha."

Nhìn giọng điệu này, thần thái này của Cố Khê, Dạ Sâm nháy mắt sinh ra chút đắc ý, men theo kịch bản nói "Sao? Không được hả?" Cứ thế, sự vui vẻ khi trêu đùa giữa bạn bè với nhau được thể hiện ra.

Đạo diễn Lý đứng một bên quan sát, vỗ tay khen "Đúng rồi! Chính là nó! Cảm giác tuyệt lắm!"

Cố Khê nhanh chóng thoát vai, nhướn mày nhìn Dạ Sâm "Biết diễn sao rồi chứ?"

Dạ Sâm "…" Biết gì cơ?

Nhậm ảnh đế cổ vũ "Giỏi lắm, rất giỏi."

Dạ Sâm đỏ mặt. Tuy không biết mình diễn kiểu gì, nhưng được khen ai mà không vui.

Cố Khê nhìn Nhậm Cảnh, nghĩ diễn xuất của Dạ Sâm e là cả đời này cũng đừng mong tiến bộ.

Đạo diễn Lý thúc giục "Thừa dịp cảm xúc đang tốt, chúng ta mau thử lại lần nữa."

Cậu diễn viên mới cũng đúng lúc sửa sang xong quay lại, tiếp tục đọc thoại.

Dạ Sâm thực lòng không muốn làm khó cậu ta. Mọi người đều vất vả, chung một đoàn âu gì cũng là cái duyên, cậu cũng muốn tử tế diễn chung lắm.

Nhưng đây chính là vấn đề của cậu! Cậu càng muốn cái gì, càng để ý cái gì, thì mọi thứ lại càng…

Đạo diễn Lý bất lực "Thôi, hôm nay tạm thời đến đây thôi, A Sâm, cậu về nghỉ ngơi chút đi."

Đạo diễn Lý chỉ cho là mấy ngày nay quay phim liên tục, Dạ Sâm hẳn là mệt mỏi, cần thời gian điều chỉnh tâm tình chứ nhất định không chịu tin diễn xuất của Dạ Sâm thực ra đúng là như vậy. Hừm, một ngôi sao mới mà diễn xuất còn át được cả ảnh đế sao có thể bị chi phối bởi một người còn mới hơn cả mình chứ? Phi lí!

Dạ Sâm không hề mệt, nhưng cậu biết tình trạng của mình bây giờ có quay thế chứ quay nữa cũng không tài nào cho ra được kết quả khiến đạo diễn Lý hài lòng.

Lúc quay về, Nhậm Cảnh trấn an cậu "Không sao đâu, anh thấy em diễn cũng được lắm mà."

Dạ Sâm ngẩng đầu nhìn anh.

Vẻ mặt Nhậm Cảnh thật y như vàng bốn số chín.

Đúng lúc này, một âm thanh lạnh lẽo từ sau lưng truyền tới "Cái cỡ cậu ta mà gọi là được thì chắc ai cũng đạt được giải oscar mất."

Dạ Sâm thở dài.

Cố Khê tiến tới nói "Đi, ăn cơm."

Anh ta "tiện đường" tới tham quan trường quay vừa hay đúng giờ cơm trưa, cho nên lại tiện thêm bữa cơm cũng là điều dễ hiểu.

Dạ Sâm "Đi."

Cố Khê không nhìn nổi bộ dáng ủ rũ của cậu, lên tiếng khuyên bảo "Diễn không tốt thì là không tốt thôi, dù gì cậu cũng đâu phải lần đầu tiên."

Dạ Sâm yếu ớt liếc anh ta một cái, rồi quay lại thở dài thườn thượt.

Nhậm Cảnh vẫn tiếp tục an ủi cậu, nhưng lời của anh, đến Dạ Sâm cũng không tin được. Mặc dù bản thân Nhậm Cảnh có thể cảm thấy cậu diễn tốt thật, cơ mà không phải người ta vẫn nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi đó sao? Làm sao để tin chứ? Tuy vậy, Dạ Sâm ngẫm ngẫm, vẫn là có chút vui vẻ.

Cố Khê "Trước đây chưa thấy cậu cố gắng thế bao giờ." Dạ Sâm vào giới giải trí chẳng qua chỉ làm cái mác. Là do lúc đầu Cố Khê nhìn cậu rảnh rỗi quá, mới chịu không nổi kéo người đến góp vui, chứ cậu đó giờ chưa từng chân chính cố gắng lần nào. Nếu thật lòng muốn nổi tiếng, kể cả diễn xuất có kém đến đâu cũng chẳng đáng kể, chỉ cần dựa vào bản mặt của cậu thôi cũng thừa sức kinh doanh rồi.

Dạ Sâm nhìn Nhậm Cảnh, nhỏ giọng đáp "Lần này khác."

Cố Khê không hiểu sao tự nhiên lại thấy ê cả răng "Khác cái gì?"

Dạ Sâm lần nữa liếc nhìn Nhậm Cảnh, khóe miệng Nhậm Cảnh hơi hơi cong lên, giống như có bí mật nhỏ muốn giấu giếm, khiến răng Cố Khê càng ê buốt.

Anh ta cũng từng yêu đấy, nhưng sao tình yêu của anh ta không hường phấn được như bọn họ vậy? Lẽ nào anh ta với Thẩm Gia Trạch không phải tình yêu đích thực?

Thẩm Gia Trạch bị "vứt bỏ" ngoài xe hắt xì một cái, chẳng hiểu sao tự dưng thấy lành lạnh.

Tới nhà hàng, Dương Sâm nói nhỏ với Nhậm Cảnh vài câu, Nhậm Cảnh nói "Mọi người vào trước đi, tôi đi gọi điện thoại."

Dạ Sâm "Mau đi mau đi, em sẽ gọi đồ cho anh, em biết anh thích ăn gì mà."

Nhậm Cảnh mỉm cười "Ừ."

Cố Khê cười lạnh "Ái chà, mới quen có một tháng mà đã biết người ta thích ăn gì rồi cơ à? Sao, tôi quen cậu hơn hai mươi năm rồi đấy, cậu có biết tôi thích ăn gì không?"

Dạ Sâm há há cười "Đó là chuyện của Thẩm Gia Trạch, tôi đâu cần nhọc công."

Cố Khê nguýt.

Dạ Sâm hiếu kì "Anh với cậu ta sao rồi?"

Cố Khê đã yên vị, cầm thực đơn lên nghiên cứu.

Dạ Sâm chọc chọc anh ta "Ê, đang hỏi anh đó."

Cố Khê nhướn mày, vẻ mặt không coi ra gì "Còn có thể làm sao?"

Dạ Sâm "Cậu ta vẫn còn thích anh mà, anh cũng thích cậu ta nữa, hai người…"

Cố Khê cười hừ "Thế thì sao? Thích một tên ngốc thì nhất định phải ở bên tên ngốc đó à?"

Dạ Sâm "…"

Cố Khê "Đừng nhắc đến cậu ta nữa."

Dạ Sâm nghĩ nghĩ, chắc là Cố Khê vẫn chưa thoát khỏi quá khứ. Nói thật, tuy lúc đầu Thẩm Gia Trạch hiểu nhầm Cố Khê coi cậu ta như thế thân, nhưng mấy năm gần nay, cậu ta đúng là quậy đủ rồi, quậy đến tận trên trời luôn! Dám không ngừng kiêu chiến điểm giới hạn của Cố Khê, nếu không phải Cố Khê thật lòng yêu cậu ta, anh ta đã sớm không nhịn được rồi.

Nhưng nhịn thì thế nào? Cuối cùng vẫn là không nhịn được nữa, muốn buông tay đấy thôi.

Sau khi chia xa, Thẩm Gia Trạch lại còn chạy ra nước ngoài, làm Cố Khê hết sức thất vọng, hết sức suy sụp. Những điều này, không ai hiểu rõ hơn Dạ Sâm.

Vết sẹo có thể khép lại chỉ vì hiểu lầm đã được hóa giải ư? Không đơn giản vậy đâu!

Cố Khê đến cả cái chết cũng đều thử qua, anh ta làm sao có thể dễ dành chấp nhận lại đoạn tình cảm này?

Chẳng sợ tuyệt vọng bất ngờ ập đến, chỉ sợ đôi bên cho nhau dằn vặt.

Dạ Sâm nghĩ nửa ngày, cuối cùng chỉ nói duy nhất một câu "Nói chung… Hai người nói chuyện giãi bài nhiều một chút đi."

Cố Khê thầm nghĩ, nói chuyện mà đơn giản thế, trên đời đã chẳng sinh ra lắm kẻ si tình.

Lại nói tiếp, anh ta có chút bất ngờ khen Dạ Sâm "Thật không ngờ là cậu còn rất biết cách yêu đấy nhá."

Bọn họ cùng nhau lớn lên, tính tình Dạ Sâm thế nào, Cố Khê hiểu rất rõ. Tên nhóc này chính là một tên không được tự nhiên, thích ai cũng chưa chắc đã nhận. Sao mới có một thời gian ngắn mà đã có thể ngọt ngào với Nhậm Cảnh đến mức này?

Dạ Sâm nghẹn lời.

Đi chết đi nóng lòng hô lên "Tôi tôi tôi, công lao của ông bố là tôi đấy!"

Câu này, Dạ Sâm hết đường phản bác.

Đi chết đi cười đê tiện "Chờ lúc các cậu kết hôn, ông đây phải được làm người chứng hôn đấy nhá!"

Dạ Sâm "…" Có ai không, đến bắt tên thần kinh này giúp tôi với!

Cố Khê thở dài "Người ngốc có phúc của người ngốc, số cả rồi."

Dạ Sâm không phục, đang định phản bác, Cố Khê đã giơ tay gọi phục vụ, dứt khoát cắt ngang câu chuyện.

Hai người gọi món xong, Cố Khê lại hỏi "Thật sự muốn quay xong bộ này sao?"

Dạ Sâm gật đầu "Ừm."

"Vì sao?"

Dạ Sâm đắn đo, cuối cùng vẫn mặt dày nói "Quay xong bộ này tôi sẽ không đóng phim nữa. Ba tôi có tuổi rồi, tôi cũng nên về giúp ông một chút."

Cố Khê gật gù "Con đường đúng đắn."

Dạ Sâm "Cho nên… Đây là bộ phim đầu tiên và cũng là bộ phim cuối cùng tôi hợp tác với Nhậm Cảnh."

Cố Khê "Kể cả cậu có muốn quay tiếp, trong nước cũng chả có nhiều phim gay cho cậu nhận thế đâu."

Dạ Sâm "Thì đấy, cho nên tôi mới muốn quay xong." Cậu hơi ngừng một chút rồi mới nói tiếp "Anh nghĩ đi… Chờ lúc tôi với Nhậm Cảnh già đi, cùng nhau ngồi xem lại tuổi trẻ của cả hai, chuyện này mới…"

"Cắt!" Cố Khê không nghe nổi nữa, da gà da vịt đã nổi hết cả lên. Anh ta tội gì không biết, tự nhiên đi xin bánh gato về ăn.

Dạ Sâm hắng hắng giọng, khe khẽ nói "Tóm lại là như thế, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, phải diễn cho thật tốt!"

Cố Khê tin cậu sẽ cố gắng, cũng tin cậu muốn diễn tốt, nhưng đáng tiếc, trên đời này có rất nhiều chuyện không phải cứ cố gắng với muốn là làm được.

Có đôi khi, chính là bị trời sinh khuyết thiếu giống như diễn xuất của Dạ Sâm vậy đó.

Nhậm Cảnh không bao lâu đã quay lại. Ba người cùng nhau ăn cơm.

Thật ra, Dạ Sâm và Nhậm Cảnh cũng không muốn cố tình khoe ân ái đâu, chỉ là cái loại cố gắng hết sức để không ân ái này lại càng tạo ra mùi vị ân ái nồng nặc.

Mỗi một ánh mắt, mỗi một hành động, mỗi một chi tiết lơ đãng, đều dậy lên tình yêu sâu đậm giữa cả hai.

Thật tốt.

Tính ra, bữa cơm này Cố Khê ăn khá là ngon miệng.

Lúc không tin tưởng tình yêu, thấy người khác yêu, tựa như lại có thể giúp bản thân lấy lại ít lòng tin.

Cố Khê nhìn Dạ Sâm cả mặt tràn đầy ngọt ngào, tự nhiên rất muốn thỏa mãn tâm nguyện của cậu.

Anh ta rất chờ mong, chờ mong sau này Nhậm Cảnh và Dạ Sâm già đi, cùng nhau ngồi trên sofa ngắm nhìn lại dáng dấp bọn họ lúc còn trẻ.

Hồi ức, tình yêu.

Thật tốt.

Sau khi về nhà, Cố Khê gọi cho Lý Phủ.

Lý Phủ lo lắng vô cùng hỏi "Cậu muốn gì?" Không có chuyện thì không thấy mặt, bọn họ còn là đối thủ của nhau đấy!

Cố Khê đáp "Đạo diễn Lý, bên chỗ ông có thiếu nam phụ không?"

Lý Phủ "Hả?"

Cố Khê "Thù lao của Tống Chân (cậu người mới đóng cùng Dạ Sâm) tôi sẽ trả gấp ba lần, sau này lại sắp xếp cho cậu ta vai nào thích hợp hơn, cho nên vai diễn của cậu ta, ông để lại cho tôi đi."

Lý Phủ ngây người nửa ngày mới hỏi "Cậu muốn lấy vai này cho ai?"

Cố Khê tủm tỉm cười "Ông thấy tôi thế nào?"

Lý Phủ sợ đến thiếu chút nữa là ném luôn cả điện thoại!

78. Chương 78

Cố Khê muốn diễn một vai nam phụ hoàn toàn không có tí lợi ích, tiền đồ, điểm sáng nào?

Đạo diễn Lý nghĩ hẳn là mình nghe sai rồi, Cố Khê chắc đang nói: Bộ phim này để tôi quay cho, ông về nhà tắm rửa đi ngủ đi!

Không sai, loa điện thoại nhất định là hỏng rồi, nên ông mới có thể sinh ra ảo giác như thế. Đừng nói diễn cái vai phụ kia, chỉ nội việc Cố Khê đóng phim thôi cũng đã không đáng tin rồi!

Cố Khê bên kia dứt khoát tắt máy nói "Cứ thế nhé, mai gặp."

Đạo diễn Lý: Ai thèm gặp cậu? Ông đây không bao giờ cúi đầu trước cái ác nhé! Tác phẩm của ông, đừng hòng ông để ai giật!

Cơ mà hôm sau, Cố Khê đương nhiên là đã dùng tốc độ sét đánh chớp giật để giải quyết xong xuôi mọi vấn đề.

Tống Chân nhìn một chuỗi số 0 trên chi phiếu, vui đến mức muốn bay lên không trung. Đây là một tờ ăn một năm đó nha! Chuyện tốt thế này mà có tới thêm lần nữa cậu ta cũng nguyện ý nhận hết! Đã vậy phía sau còn đi kèm thêm vài cái kịch bản cho cậu ta tha hồ lựa chọn… Tống Chân cảm giác như bản thân sắp nổi thật rồi!

Đạo diễn Lý nhằng nhẵng theo đuôi Cố Khê hỏi lại lần thứ 108 "Cậu định đổi nghề sang làm diễn viên à? Cậu định diễn thật à? Cậu không tới cướp bát cơm của tôi thật chứ?"

Cố khê đảo mắt, dọa "Tôi vốn dĩ không muốn cướp đâu, nhưng ông mà còn lít chít lít chít nữa là tôi cướp đấy."

Lý Phủ tức khắc ngậm miệng, bày tỏ "Trừ vai chính ra thì các vai khác cậu cứ chọn thoải mái, thích diễn sao thì diễn."

Cô Khê nhìn nhìn ông hỏi "Đạo diễn Lý, chắc không phải ông hiểu nhầm gì về tôi đấy chứ?"

Lý Phủ từ chối trả lời: Không hiểu nhầm! Có gì để mà hiểu nhầm? Cứ như không ai biết cậu là một tên đại Ma Vương đã đẹp đẽ yêu ghiệt lại còn có bối cảnh hùng hậu thâm niên lâu năm ý!

Dạ Sâm gần như mất ngủ cả đêm vì lo lắng. Cậu không chỉ học thuộc làu làu đám lời thoại mà còn cố gắng làm quen với khuôn mặt của Tống Chân, hòng biến cậu ta thành một người anh em tốt.

Có hiệu quả hay không thì không biết, nhưng cố gắng thì đúng là có chút tận lực. Nhậm Cảnh nhìn sắc mặt cậu không tốt, đau lòng hỏi "Ngủ không ngon sao?"

Dạ Sâm không dám nói bản thân mình chỉ vì mỗi một cảnh quay đơn giản mà thức trắng đêm. Thế thì mất mặt chết đi được! Vậy là, cậu xốc lại tinh thần nói "Không, em ngủ ngon lắm!"

Dạ Sâm vừa nói vừa sáp đến, chuẩn bị cọ điểm nhiệm vụ hôm nay.

Nhiệm vụ hôm nay chính là gối đầu lên đùi Nhậm Cảnh ngủ. Đúng là có phần xấu hổ! Nhưng anh Sâm nhà ta thân là người đã từng kinh qua đủ loại mưa to gió lớn, chút chuyện nhỏ này sao đáng là bao!

Xe cực kỳ rộng rãi, cả một hàng ghế sau được thiết kế theo hình thức mở rộng, Dạ Sâm gấp lại bàn uống trà, sấn qua chỗ Nhậm Cảnh.

Nhậm Cảnh sờ sờ trán cậu hỏi "Có chỗ nào khó chịu sao?"

Dạ Sâm lắc đầu "Không." Nói xong lại tiếp tục cọ cọ.

Nhậm Cảnh giang tay theo thói quen, thế là đúng lúc Dạ Sâm cọ tới, vừa đẹp lao vào vòng tay anh.

Nhậm Cảnh hôn lên trán cậu "Có muốn ngủ một lát không?"

"Em không mệt… " Dạ Sâm cố gắng để mình trông có tinh thần hết sức có thể, nhưng vừa chạm đến đùi Nhậm Cảnh, cậu liền díp chặt mắt.

Quả nhiên, vẫn là buồn ngủ.

Hai mí mắt Dạ Sâm hì hục đánh nhau. Nhậm Cảnh vỗ vỗ lưng cậu, nhỏ giọng nói "Ngủ đi, bao giờ tới anh

gọi."

Dạ Sâm miệng nói "Thế em nhắm mắt chút thôi, không ngủ đâu." Nhưng rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp.

Dạ Sâm ngủ bù được một giấc trên xe, tinh thần khá lên rất nhiều, tự tin tự nhiên cũng nâng cao. Cậu thầm nghĩ, hôm nay mình nhất định sẽ không "bắt nạt" Tống Chân nữa!

Vội vã đến trường quay, Dạ Sâm lại đảo mắt nhìn đến Cố Khê.

"Ủa, sao anh lại tới nữa vậy?"

"Tôi thích thì tôi tới!" Cố Khê nói thì nói vậy, trong lòng lại thầm mắng: Cái thằng thấy sắc quên cha này!

Dạ Sâm đang định hỏi tiếp, phó đạo diễn đã đi qua giải thích. Lý do là sức khỏe Tống Chân không ổn cho nên đã rời đoàn, nhượng vai diễn lại cho Cố Khê.

Dạ Sâm không dám tin "Cố Béo, anh định đóng phim á?"

Cố Khê "Dạ Tiểu Sâm, cậu ngứa thịt đấy hả?"

Dạ Sâm phất phất tay tạm biệt phó đạo diễn, rồi kéo riêng Cố Khê ra một góc hỏi "Chuyện này là sao?"

Cố Khê đáp "Nhàn quá đau trứng, sao, diễn một bộ cũng không được à?"

Vẻ mặt Dạ Sâm đúng kiểu anh đừng có mà đùa tôi nói "Anh mà cũng nhàn?"

"Rất nhàn!"

Dạ Sâm chỉ đành nghiêm túc lo lắng "Anh không sợ bố anh đánh chết anh?" Chú Cố lại chẳng phải cha cậu. Chú ấy làm người vô cùng chú trọng mặt mũi, đối với việc Cố Khê làm đạo diễn, chú đã hết sức bài xích, nếu giờ mà biết anh không chỉ làm đạo diễn mà còn muốn xuất đầu lộ diện làm "con hát", chắc là chú bạo tạc luôn mất.

Cố Khê nói "Thôi xin, chắc mình cậu biết, tôi tự có tính toán của mình rồi."

Lòng Dạ Sâm nặng trình trịch "Không phải anh có chuyện gì giấu tôi đấy chứ?"

"Tôi chỉ diễn mỗi vai này thôi, sau này cũng chả diễn nữa, nên là cậu yên tâm đi, ba tôi không biết được

đâu."

"Thế anh còn diễn làm gì?"

Cố Khê không định nói thật, nhưng thấy con trai ngốc thật sự lo lắng, đành bảo "Thì… tôi chỉ muốn giúp cậu diễn cho xong bộ này thôi."

Dạ Sâm không kịp phản ứng.

Cố Khê vứt lại một câu "Đợi khi nào cậu già rồi, ngồi cạnh Nhậm Cảnh xem lại bộ phim này, nhìn thấy một người so với cậu càng đẹp trai hơn là tôi đây, không phải rất thú vị à?"

Dạ Sâm ngây ngốc nửa ngày, rốt cuộc hiểu rõ.

Cậu từ từ trợn tròn mắt…

Cố Khê muốn thỏa mãn ước mơ của cậu, còn vì ước mơ đó mà góp một phần công sức.

Dạ Sâm kích động đến thiếu điều nhảy tưng tưng!

Cố Khê đi tới, lẫn vào trong đám người. Dạ Sâm theo sát nhỏ giọng nói "Cảm ơn nhé!"

Cố Khê đảo mắt "Ơn cái mông!"

Dạ Sâm vui muốn nổ tung. Cậu vội chạy đi tìm Nhậm Cảnh chia sẻ.

Nhậm Cảnh thấy cậu vui thì anh cũng vui, nói "Có được người bạn như đạo diễn Cố thật tốt!"

"Đúng đó đúng đó! Lão Cố sống tình nghĩa lắm luôn, tốt hết sức!" Dạ Sâm kích động ôm Nhậm Cảnh hôn một cái " Thật muốn nói cho mọi người biết, bộ phim này…" Nói đến đây, cậu lại bất ngờ im bặt vì ngượng.

Nhậm Cảnh hỏi "Bộ phim này làm sao?"

Dạ Sâm đấu tranh một hồi, rốt cuộc vẫn là lên tiếng "Trong bộ phim này, bạn của em chính là bạn của em, còn người yêu em cũng chính là người yêu em…"

Nhậm Cảnh nhất thời bị cậu làm cho ngọt đến tận xương.

Có đạo diễn Cố gia nhập liên minh, khả năng diễn xuất của Dạ Sâm lần nữa quay về "đỉnh cao phong độ".

Đạo diễn Lý nắm chặt "ghế đạo diễn", mãi cho đến khi nhận thấy Cố Khê đúng là đang nghiêm túc đóng phim mới chịu thả lỏng, thầm nghĩ vương quyền rốt cuộc được bảo toàn, không cần lo bị soán vị.

Hôm nay vẫn quay lại cảnh hôm trước.

Cố Khê và Dạ Sâm vui vẻ hỗ trợ nhau, mọi thứ rất nhanh đã đâu vào đấy. Rồi tiếp đến là Nhậm Cảnh xuất hiện, Dạ Sâm hoảng loạn giải thích một hồi.

Án Hàn tuy hơi kinh ngạc, nhưng vẫn không cảm thấy có gì quá to tát, thậm chí còn nói "Tuổi trẻ thì cũng nên nếm thử xem mùi vị của tình yêu như thế nào."

Câu nói này kiến Triển Thần có chút tổn thương. Cậu vội vã hỏi "Thầy ơi, thầy có người yêu chưa?"

Cố Khê nghe thế thì chen ngang nói "A Thần, cậu nói gì thế, thầy lại chả kết hôn từ lâu rồi ý."

Án Hàn không phủ nhận, chỉ khe khẽ mỉm cười.

Sau đó, Triển Thần liền thất hồn lạc phách cả buổi.

Nửa đoạn đầu rất hoàn hảo. Có Cố Khê và Nhậm Cảnh dẫn dắt, Dạ Sâm nhập vai rất nhanh, biểu hiện cũng đặc sắc.

Chút đoạn nhỏ này đối với Cố Khê chả khác nào đi chơi cho vui, tiện miệng nói dăm ba câu liền tròn phận. Còn biểu hiện của Nhậm Cảnh thì hơi kém đôi chút.

Lúc Dạ Sâm hoảng loạn giải thích, biểu cảm của Nhậm Cảnh không đủ kinh ngạc, cũng không đủ thờ ơ, nếu không phải đoạn này ngắn ngắn, đạo diễn Lý còn cho là Nhậm Cảnh muốn chạy lại dỗ dành Dạ Sâm.

Cố Khê nhìn Nhậm Cảnh, thầm nghĩ đến liếc xéo, anh ta cũng sắp không đủ dùng nữa rồi. Còn ảnh đế cái gì chứ? Về lò đào tạo lại đi!

Thời khắc quan trọng đã tới: Triển Thần bước vào trạng thái thất lạc!

Dạ Sâm hôm nay, từ đầu đến cuối đều vui như phát điên, thất hồn lạc phách á? Bốn chữ này viết thế nào ấy? không có biết à nha!

Đạo diễn Lý đang định đi ra làm chút công tác tư tưởng, Cố Khê đã chặn trước nói "Để tôi nói chuyện với

cậu ấy cho."

Lý Phủ lập tức cảnh giác: Mẹ nó, tên đại Ma Vương này quả nhiên muốn đến cướp ngai vàng của ông!

Thế là đạo diễn Lý không đi nữa, ngồi phịch xuống ghế đạo diễn, vững vàng như núi, kiên định bất động!

Cố Khê đột nhiên nghĩ mình tội gì vào cái đoàn phim này chứ? Đây mà là đoàn phim à? Toàn mấy tên thần kinh!

Cố Khê kéo Dạ Sâm sang một bên nói "Nhậm Cảnh có thể đã kết hôn từ lâu rồi."

Dạ Sâm "Chuyện này là không thể!"

Cố Khê "Tôi đang nói giả dụ thôi, cậu nghĩ xem, bây giờ mà cậu biết tin Nhậm Cảnh có thể đã kết hôn rồi, thì cậu sẽ cảm thấy như thế nào?"

Dạ Sâm nỗ lực tập trung suy nghĩ, sau đó cong cong khóe miệng nói "Nhậm Cảnh kết hôn với ai khi mà anh ấy đã thích tôi từ mười bốn năm trước? Mặc dù tôi cũng muốn kết hôn với anh ấy, nhưng mà… Ừm… Vẫn phải đợi thêm một thời gian nữa."

Cố Khê "…"

Dạ Sâm tự mình tưởng tượng thêm một lúc, sung sướng đến không kiềm chế nổi.

Kết hôn à… Bọn họ có thể đến một hòn đảo nào đó để tổ chức nha…

Cố Khê túm hồn cậu kéo lại "Mẹ nó chứ, thế giờ cậu có định diễn nữa không đây?"

Dạ Sâm vội vã đáp "Diễn!"

Cố Khê nghiến răng kèn kẹt "Diễn thì mau tưởng tượng cho tôi, Nhậm Cảnh kết hôn với người phụ nữ khác rồi, giờ phải làm sao!"

Dạ Sâm nhỏ giọng thì thào "Chắc là anh ấy không thích phụ nữ đâu?"

Cố Khê "…" Cái tên Dạ Sâm từng đánh chết cũng tin Nhậm Cảnh là thẳng nam trước đây đi đâu mất rồi?

"Thế thì nghĩ xem anh ta kết hôn với người đàn ông khác rồi thì phải làm sao?"

Dạ Sâm nghĩ nghĩ, khó nhịn hỏi "Đàn ông nào?"

Cố Khê tùy tiện đảo mắt, chỉ vào một người "Đó."

Kể ra Cố Khê chỉ cũng chuẩn lắm, đối tượng không phải ai khác mà chính là Dương Sâm.

Dạ Sâm thấy thế bật cười "Anh đừng trêu tôi nữa! Vợ Dương Sâm lại chả đập chết anh ta."

Cố Khê "..." Mẹ nó, rốt cuộc là thằng nào đang trêu thằng nào!

Hai người đang ở một góc ra sức tìm cảm xúc thì lại một người nữa xuất hiện.

Là Dụ Tinh Triết. Mỗi lần anh ta xuất hiện đều rất bắt mắt. Dù gì cũng là người trong giới thời trang, ăn mặc trang điểm đi đứng không khác nào cái bóng đèn phát sáng, đẹp đến mức chỉ có thể dùng hai chữ rớt hàm để hình dung.

Đó giờ, anh ta chưa từng biết tém tém lại là gì. Tới tham quan trường quay tí thôi mà làm như đang chủ trì cái tuần lễ thời trang không bằng!

Cơ mà, toàn bộ khí chất của Dụ Tinh Triết đều biến mất sạch sẽ ngay khi nhìn thấy Dạ Sâm ở cùng Cố Khê.

Anh ta tháo kính râm xuống, trừng mắt nhìn Cố Khê "Sao anh lại ở đây?"

Cố Khê cũng gần như cùng lúc lên tiếng "Cậu tới làm gì?"

Dạ Sâm sợ hai người lại chuẩn bị cãi nhau, theo thói quen ở giữa làm hòa nói "Anh Khê đang diễn thử với tôi!"

"Diễn thử á?" Dụ Tinh Triết nhướn mày "Sao tôi nhớ là đạo diễn bộ phim này họ Lý cơ mà nhỉ?"

Dạ Sâm "Đúng rồi, là Lý Phủ, một đạo diễn rất tốt."

Dụ Tinh Triết không hiểu "Thế thì Cố Khê còn ở đây làm gì?"

"Anh Khê nhận một vai diễn, là vai bạn học của tôi, hai chúng tôi đang nghiên cứu cảnh tiếp theo."

Dụ Tinh Triết nhất thời không dám tin "Gì cơ? Cố Béo muốn đóng phim á? Nhàn quá nên đau trứng à?"

Cố Khê "…" Thật muốn đánh người!

Hôm nay tâm tình Dạ Sâm siêu siêu tốt, thật sự không nhịn được nữa, thầm nghĩ muốn khoe khoang nói "Anh Khê đang giúp tôi thôi. Tại tôi muốn có một bộ phim kỉ niệm với Nhậm Cảnh để sau này có cơ hội xem lại. Nhưng diễn xuất của tôi cậu cũng biết rồi đấy, cứ giáp mặt mới người khác là hỏng, cho nên anh Khê mới đến nhận vai này để giúp tôi…"

Dụ Tinh Triết ngốc một lúc nói "Vậy tức là sau khi bộ phim này quay xong, tôi sẽ nhìn thấy ba người các cậu ở bên nhau?"

Dạ Sâm vui vẻ "Đúng rồi đấy! Có phải rất kì diệu không? Tôi này, Nhậm Cảnh này, Cố Khê này, ôi cứ như đang quay phim tài liệu ý." Nói đến đây, Dạ Sâm không hiểu sao thấy có chút ngại ngùng.

Dụ Tinh Triết hờ hờ hờ nói "Không có tôi?"

Dạ Sâm ngây ngẩn.

Cố Khê đắc ý "Có cậu để làm gì?"

Dụ Tinh Triết vốn chỉ muốn hậm hực chút rồi đi, nhưng vừa nghe thấy câu này của Cố Khê, anh ta phẫn nộ nói "Đã thế tôi đây cũng muốn diễn!"

79. Chương 79

Dạ Sâm vui vẻ "Tinh Triết, cậu định diễn cái gì?"

Dụ Tinh Triết nói xong liền hối hận, việc này quá mức trẻ con, không phù hợp với hình tượng cao ngạo lạnh lùng của anh ta tí nào!

Ai ngờ, Dạ Sâm lại tưởng thật "Để tôi đi hỏi đạo diễn Lý xem còn vai nào hợp với cậu không nhé!"

Cố Khê "…"

Dụ Tinh Triết "…"

Thấy Dạ Sâm chạy đi, Dụ Tinh Triết mấp máy môi tính gọi người lại, nhưng Cố Khê đã giành trước nói "Cậu ấy bảo quay xong bộ phim này thì thôi không quay nữa."

Dụ Tinh Triết ngẩn ra.

Cố Khê tiếp tục "Mong là mấy chục năm sau, khi chúng ta xem lại bộ phim này, sẽ không ai phải cảm thấy hối hận."

Dạ Sâm không hối hận vì đã lựa chọn Nhậm Cảnh, còn bọn họ thì không hối hận vì đã giao Dạ Sâm cho Nhậm Cảnh.

Dụ Tinh Triết ngẫm nghĩ, anh ta cứ cho là bản thân mình nghe vậy sẽ ghen tuông, nhưng trên thực tế, anh ta lại thấy rất bình thường, thậm chí còn có chút ngóng trông nho nhỏ.

Ngóng trông tình yêu của Dạ Sâm trọn vẹn.

Đạo diễn Lý đang uống trà, Dạ Sâm chạy tới trình bày xong, ông ta thiếu điều bị sặc chết "Cậu, cậu, cậu hai nhà họ Dụ á??"

Dạ Sâm trấn an "Đạo diễn Lý, ông yên tâm đi, khả năng diễn xuất của lão Cá tốt hơn tôi nhiều lắm!"

Cái mà đạo diễn Lý quan tâm không phải cái này, mà là… Nhiều "ông lớn" tụ hội như vậy, bộ phim bình thường của ông e là không sánh đôi được nha.

Vẫn là phó đạo diễn thông minh nhanh nhẹn, thầm nghĩ tác phẩm này rõ ràng là làm ra để nổi!

Này nhé, Nhậm ảnh đế – một cái bảo hiểm phòng vé mười năm như một.

Cộng thêm đạo diễn Cố – một nhân vật nổi tiếng như cồn.

Cộng tiếp thêm cả Dụ Tinh Triết – một ông hoàng của giới hợp tác với vòng giải trí.

Tuy là sự xuất hiện của Dạ Sâm trên bìa poster sẽ làm hao mòn đi một bộ phận khán giả (không thích bị đơ chết), nhưng chỉ cần phim vừa lên sóng, mọi người thấy được diễn xuất của Dạ Sâm, thì chắc chắn họ sẽ một truyền mười, mười truyền trăm, đến lúc ấy…

Ôi mẹ ơi, lão Lý, ông phất lớn luôn rồi đó!

Phó đạo diễn vội vàng đồng ý "Chuyện nhỏ, vừa hay ở đây có một vai!" Mẹ nó chứ, ai thèm biết có vai thật hay không? Cứ phải giữ người lại trước đã! Rồi có thì tốt, không có thì ta sửa kịch bản!

Đạo diễn Lý vốn dĩ rất không tình nguyện, nhưng Dụ Tinh Triết vừa xuất hiện, ông liền lật mặt, luôn

miệng nói nhận nhận.

Thân là người yêu cái đẹp, nhìn thấy kẻ yêu diễm như yêu tinh Dụ Tinh Triết, ông phải quay được bằng mọi giá!

Dạ Sâm càng vui, càng không diễn ra được bốn chữ thất hồn lạc phách.

Cố Khê tức đau cả ruột "Còn cười là ông nghỉ diễn!"

Dạ Sâm cố gắng thu lại khóe miệng "Không cười, không cười, nhất định không cười nữa!" Nói xong, mắt đã cong tít.

Cố Khê quay sang phía Nhậm Cảnh "Anh phải nghiêm khắc với cậu ta một chút thì cậu ta mới nhập vai được."

Nhậm Cảnh rất có tinh thần trách nhiệm gật đầu "Tôi sẽ nghiêm khắc." Nhưng nói thì nói thế, trong mắt vẫn thiếu điều hiện rõ hai chữ "Sâm Sâm".

Cố Khê sắp bị cái loại cảm giác hường phấn này làm cho tức chết luôn!

Dụ Tinh Triết đứng xem một hồi, tự dưng không muốn kí hợp đồng nữa. Sau khi gia nhập đoàn làm phim, ai có thể cam đoan anh ta sẽ được đóng phim thật, chứ không phải ngồi chơi ăn bánh gato?

Cứ tiếp tục thế này thực lãng phí thời gian. Cuối cùng vẫn là đi chết đi đến động thủ, giúp đỡ Dạ Sâm một phen.

Đi chết đi gọi "Nào qua đây qua đây, tôi tìm cảm giác cho cậu."

Dạ Sâm "Tìm kiểu gì?"

Đi chết đi một câu chọc đúng chỗ đau "Nếu như tất cả những chuyện này đều chỉ là mơ thì sao?"

Dạ Sâm nháy mắt lạnh toát cả người.

Đi chết đi nói "Chết đi rồi còn sống lại được sao? Đi chết đi tồn tại sao? Nhậm Cảnh thật sự yêu cậu sao? Cuộc sống vui vẻ này, có khi nào chỉ là một giấc mơ hoang đường không?"

Dăm ba câu nhẹ nhàng, Dạ Sâm liền thất hồn lạc phách.

Mọi người đều hoài nghi, không biết sao Dạ Sâm lại có thể bất ngờ tìm được cảm xúc như thế.

Nhưng sau khi mĩ mãn quay xong, Nhậm Cảnh lại nhận ra sắc mặt Dạ Sâm không ổn, cho nên tới hỏi cậu "Sao vậy?"

Dạ Sâm đáp "Không, không sao."

Đi chết đi trấn an "Thôi mà, trêu cậu chút thôi, đừng coi là thật."

Dạ Sâm cũng biết đi chết đi trêu mình, nhưng nghĩ kĩ, cậu lại không tự chủ được mà lạnh ngắt sống lưng.

Buổi cơm trưa, mặc dù Dạ Sâm đã cố chấn hưng tinh thần, nhưng biểu cảm vẫn lộ ra đôi phần hoảng hốt.

Nhậm Cảnh quan tâm nói "Em mệt à? Buổi chiều có muốn về nhà nghỉ ngơi không? Anh sẽ bảo đoàn phim sắp xếp cho người khác quay trước."

Dạ Sâm hỏi "Thế có được không?"

Nhậm Cảnh đáp "Được chứ!"

Trạng thái của Dạ Sâm thật sự không ổn, buổi chiều thật sự không muốn ở lại phim trường. Cậu lần nữa hỏi Nhậm Cảnh "Chiều anh bận không?"

Nhậm Cảnh dứt khoát trả lời "Không bận, anh về với em."

Tim Dạ Sâm ấm áp. Cậu len lén nắm tay anh, "Ừm" một tiếng.

Đi chết đi có phần lo lắng "Anh trai à, anh không yếu đuối đến mức ấy đấy chứ? Em chỉ muốn giúp anh tìm cảm giác thôi mà." Mặc dù tìm hơi quá.

Dạ Sâm im lặng không đáp.

Đi chết đi "Làm sao mà là mơ được chứ? Cậu mơ được ra một cái hệ thống thông minh cơ trí hào hoa lịch thiệp như tôi sao?"

Dạ Sâm "..."

Đi chết đi "Mau nhéo mình một cái xem, đảm bảo đau đến mức cậu phải oa oa gọi mẹ!"

Dạ Sâm mãi mới lí nhí cất lời "…Chuyện này đúng là có chút không thực tế."

Chết đi sống lại không thực tế, sự xuất hiện của đi chết đi không thực tế, có được hạnh phúc to lớn như ngày hôm nay cũng làm người bất an.

Đi chết đi nói "Có gì không thực tế? Cho dù chuyện có vô lí thế nào, xảy ra rồi thì chính là thực tế."

Xảy ra rồi thì chính là thực tế ư? Dạ Sâm ngây ngốc ngồi nghĩ.

Nhậm Cảnh gọi tên cậu, cậu mới giật mình, ngơ ngác nhìn anh.

Trong mắt Nhậm Cảnh có chút lo âu. Anh hôn hôn cậu hỏi "Đang nghĩ gì vậy?"

Dạ Sâm nhìn vào bản thân trong mắt anh, lúc này mới thấy an tâm.

Đôi mắt này chỉ có cậu, chỉ dung chứa mình cậu.

Thật quá mức kì diệu.

Dạ Sâm mấp máy môi "Em thấy hơi sợ."

Nhậm Cảnh hỏi "Sợ gì?"

Dạ Sâm khe khẽ đáp "Sợ tất cả những điều này chỉ là một giấc mơ."

"Mơ?" Nhậm Cảnh không hiểu.

Dạ Sâm dù ngại, vẫn nói ra "Thời gian này em rất vui, có thể ở bên anh khiến em hạnh phúc, em thích anh, anh cũng thích em… Anh tốt như thế, đối xử với em thực tốt, mọi thứ đều tốt, tốt đến mức cứ như mình đang mơ…"

Nhậm Cảnh bỗng nhiên siết chặt vòng tay ôm cậu.

Dạ Sâm đỏ mặt hỏi "Có phải em…"

Cậu còn chưa nói xong, Nhậm Cảnh đã cắt lời. Giọng anh rất trầm, còn mang theo chút khàn khàn "Không phải mơ."

Tim Dạ Sâm không hiểu sao nhói lên.

Nhậm Cảnh vùi đầu vào hõm cổ cậu hít một hơi "Nếu là mơ, vậy thì…"

Lời không nói hết, nhưng Dạ Sâm gần như có thể nghe hiểu, dùng tim, nghe hiểu sự tuyệt vọng và kinh hoảng ẩn sâu trong anh.

Nhậm Cảnh còn sợ hơn cậu.

Câu này vừa nảy ra trong não, Dạ Sâm liền hoàn toàn tỉnh táo: Không được nghĩ lung tung nữa!

Nhậm Cảnh là thật, cậu là thật, mọi thứ đều là thật!

Dạ Sâm dùng lực ôm lại anh, cảm nhận nhiệt độ thân thể ấm áp từ đối phương, an tâm gọi "Nhậm Cảnh."

Nhậm Cảnh tiếp tục siết chặt vòng tay.

Dạ Sâm nhỏ giọng "Em nhất định là yêu anh quá rồi."

Cơ thể Nhậm Cảnh rõ ràng cứng lại.

Dạ Sâm kiên trì nói tiếp "Bởi vì yêu quá, cho nên em mới lo được lo mất."

80. Chương 80

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây đúng là một câu tỏ tình khiến lòng người mềm nhũn.

Nhậm Cảnh một khắc trước còn như đang ngâm mình dưới biển băng mùa đông, một khắc sau đã như được trăm hoa vây quanh, nghênh đón ánh mặt trời ngày xuân.

Dạ Sâm rất xấu hổ, nhưng nói xong, chính mình cũng thấy mềm lòng. Lo được lo mất, đúng thế, cậu có được quá nhiều, cho nên thực sợ hãi mất đi.

Dạ Sâm còn muốn nói tiếp, Nhậm Cảnh đã hôn cậu một cách nồng nàn không quy tắc.

Dạ Sâm miệng tê, tim ngứa. Cậu nhắm mắt lại hưởng thụ. Nhịp tim của cả hai trong thời khắc này giống như hòa vào làm một.

Tốt đẹp làm sao khi người ta yêu cũng yêu ta, người ta trân trọng cũng trân trọng ta.

Lúc hai người tách ra, Dạ Sâm thở gấp, Nhậm Cảnh nhìn cậu nói "Sâm Sâm, em không cần lo được lo mất, anh sẽ mãi mãi không rời xa em."

Dạ Sâm cong cong khóe môi nhìn anh "Em biết rồi." Nói xong lại bổ sung thêm "Em cũng sẽ mãi mãi không rời xa anh."

Nhậm Cảnh không nhịn được lại muốn hôn cậu. Nhưng lần này anh hôn lí trí hơn, tỉ mỉ mà chậm rãi. Sự sục sôi nơi đáy lòng thông qua tiếp xúc trên thân thể đổi truyền cho nhau. Nếu như những ái ý nồng nàn lúc này hóa được thành thực thể, e là nó có thể bao trọn lấy đối phương, giống như bông hoa bông sưởi ấm cho con người ta khi đông về.

Lần tách ra này, Nhậm Đại Cảnh đã có chút không thành thật.

Toàn thân Dạ Sâm râm ran. Cậu bỗng nhiên nhớ lại đêm hôm đó… Nói thì nói là say, nhưng trên thực tế, trong cậu vẫn rơi rớt lại đôi chút kí ức. Lúc mới đầu thì có vẻ đau, nhưng sau đó thì…

Hai mắt Dạ Sâm nhấp nháy, lưu loát nói "Chúng ta làm đi."

Đầu Nhậm Cảnh nổ bùm một tiếng. Đây là lần thứ hai Dạ Sâm yêu cầu anh chuyện này.

Người mình thích đòi làm tận hai lần, ai mà chịu cho nổi?

Lý trí Nhậm Cảnh nói không được, từng câu từng chữ đều là bây giờ chưa phải lúc, chưa phải lúc… Tuy vậy, anh lại không mở miệng nói được một lời.

Hai má Dạ Sâm đỏ bừng, bộ dáng cố lấy dũng khí muốn bao nhiêu động nhân liền có bấy nhiêu động nhân nói "Anh… anh nhẹ, nhẹ chút… Chắc là… Chắc là sẽ không đau lắm đâu. Còn nếu thật sự không ổn, mai, mai em sẽ xin nghỉ…" Âm thanh càng nói càng nhỏ, về sau hầu như không thể nghe rõ được nữa.

Đến nước này rồi mà vẫn nhịn được thì đúng không phải là người!

Nhậm Cảnh giữ lấy gáy cậu hôn môi.

Dạ Sâm hồi hộp quên cả thở.

Nhưng Nhậm Cảnh cũng không hôn cậu quá lâu mà chuyển dọc theo khuôn cằm trắng nõn, xuống cổ, qua xương quai xanh, rồi…

Dạ Sâm mở to mắt, căng thẳng thở dốc.

……

Rất lâu sau, Dạ Sâm vẫn có chút nức nở.

Cậu nằm thẳng đến nửa đêm mới tỉnh, động khẽ cũng thấy khó khăn, cả người giống như nằm trên giường đá, ngay cả các khớp ngón tay cũng thấy cứng còng.

Cái gì gọi là làm bậy không thể sống? Anh Sâm giờ đây đã được thể nghiệm vô cùng sâu sắc!

Đau! Đau! Đau quá đi! Nửa người dưới đau cứ như không còn là của mình nữa luôn ý!

Mà mất mặt nhất chính là, cậu còn khóc không ra thể thống gì!

Lúc đầu là khóc đau, đoạn sau là khóc sướng. Tóm lại là cứ như bị em gái Lâm Đại Ngọc nhập, khóc không kiểm soát được nước mắt!

Dạ Sâm nhận ra mình không chỉ không động đậy được thân thể, mà ngay cả cổ họng cũng khàn. Kêu ác quá, giờ muốn nói cũng không ra hơi.

Mất mặt! Quá mất mặt! Dạ Sâm nghĩ mà mặt đỏ đến tận mang tai. Thực muốn đào cái hố chôn mình gấp!

Âm thanh của Nhậm Cảnh vang lên phía trên đỉnh đầu "Em ổn không?"

Ổn cái mông ý! Dạ Sâm tủi thân, không động được, không nói được, chỉ nằm sấp được!

Nhậm Cảnh cẩn thận ôm cậu vào lòng, dỗ như dỗ trẻ con "Xin lỗi, đều tại anh không tốt."

Cái này đúng là oan uổng cho Nhậm Cảnh. Anh đã nói rất nhiều lần là sẽ đau, nhưng Dạ Sâm to gan, dám nói không sao, còn cố ý quyến rũ người ta. Sau thì hay rồi, quyến rũ người ta thành công, bản thân lại oa oa khóc lớn. Nhưng mà làm sao mà dừng kịp nữa?

Dạ Sâm nghèn nghẹn nói "Không phải tại anh." Rồi thở phì phì, dùng đầu gối húc vào cái vật to tướng bên dưới Nhậm Cảnh "Mà là tại nó!"

Kết quả, húc phải một thanh sắt cứng đơ.

Dạ Sâm gần như bật khóc "Sao… Sao nó…" Lại cương nữa vậy!

Nhậm Cảnh trấn an "Đừng sợ, đừng để ý tới nó."

Dạ Sâm lần này đích thực ngoan ngoãn, không lên tiếng cũng không trêu người, lành y như một tên nhóc đáng thương.

Nhậm Cảnh vừa thích vừa thương, hận không thể nâng niu cậu trong tay, cẩn thận che chở.

Dạ Sâm hờn hờn một lúc, bụng bỗng ọc ọc sôi.

Nhậm Cảnh vội hỏi "Đói sao?"

Dạ Sâm gật đầu.

Rất đói…

Buổi trưa tâm trạng không tốt cho nên ăn có mỗi một tí cơm. Sau đó lại vận động kịch liệt bỏ qua bữa tối, ngủ thẳng đến giờ, có thể không đói ư?

Nhậm Cảnh "Vậy em đợi chút, anh đi kiếm gì đó cho em."

Dạ Sâm nhỏ giọng đáp "Ừm."

Nhậm Cảnh rời đi, Dạ Sâm nằm trên giường nhe răng trợn mắt. Đau! Cậu nhanh chóng lật người, thầm nghĩ nằm sấp vẫn tốt hơn.

Cũng không lâu lắm, Nhậm Cảnh đã quay lại.

Dạ Sâm nằm lỳ ở trên giường, hai chân trắng nõn đối diện với tầm mắt của anh…

Hầu kết Nhậm Cảnh khẽ động. Nhưng rốt cuộc, anh vẫn phải vứt bỏ tà niệm, đi tới ôm lấy cậu "Em có muốn uống nước trước không?"

Dạ Sâm gật.

Nhậm Cảnh đi rót nước đưa tới bên mép cậu.

Dạ Sâm muốn ngồi dậy, nhưng chân vừa động liền ảnh hưởng đến nơi nào đó, khiến cậu đau chảy nước mắt.

Nhậm Cảnh vội vã "Đừng nhúc nhích, để anh, để anh."

Dạ Sâm còn biết làm sao? Đành để anh hầu hạ như một phế nhân thôi chứ còn làm sao!

Uống xong nước kể ra lại thoải mái hơn rất nhiều, trên người cũng như có lại chút khí lực.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, xem ra là bữa tối đã được đưa tới.

Nhậm Cảnh ra mở cửa, đẩy xe đồ ăn tiến vào.

Dạ Sâm ngửi thấy mùi thơm, cảm giác như bản thân đã nhịn bảy tám bữa, có thể một hơi ăn hết cả một con voi!

Nhậm Cảnh lo lắng cho cơ thể của Dạ Sâm, nên chỉ gọi một ít cháo và mì thanh đạm.

Dạ Sâm đang đói nên ăn gì cũng thấy ngon. Cậu chén một mạch hết hơn nửa bát cháo to, lúc này cơ thể mới như được hồi máu sống lại.

Ăn xong không thể ngủ ngay, vì thế, Nhậm Cảnh đề nghị "Có muốn xem phim một chút không?"

Dạ Sâm "Không."

Nhậm Cảnh "Vậy chơi game thì sao?"

Hai mắt Dạ Sâm sáng lên "Được đó, điện thoại em đâu rồi?"

Nhậm Cảnh cầm tới cho cậu. Dạ Sâm cuộn tròn trong lòng anh, ấn mở một trò.

Cậu vui vẻ hỏi "Anh biết chơi không?"

Nhậm Cảnh lắc đầu "Không."

Dạ Sâm nhất thời thấy mình thực đẳng cấp "Thế em dạy anh nhé, em chơi cũng được lắm đó!"

Cậu vào game, chọn một nhân vật anh hùng siêu cấp đẹp trai – Lý Bạch, rồi nhìn Nhậm Cảnh nói "Xem em đại sát tứ phương đây!"

Thế nhưng thực tế đã chứng minh anh Sâm nghĩ nhiều rồi. Người chơi Luban Seven mà đi điều khiển Lý Bạch, khác nào dâng đầu ra cho người chặt!

Sau khi chết ba lần liên tiếp, Dạ Sâm kiếm cớ giải thích "Chủ yếu là tại trạng thái em không tốt, cơ thể có chút đau nhức…"

Nhậm Cảnh tiếp thu "Ừm, cái này đúng là ảnh hưởng rất lớn."

"Ảnh hưởng tương đối thôi, Lý Bạch này cũng khó điều khiển nữa." Dạ Sâm đảo mắt "Hay là, anh đến thử xem?"

Nhậm Cảnh lắc đầu "Anh không biết chơi."

Dạ Sâm đắc ý "Thì em dạy anh, kĩ năng thứ nhất là thế này nhé, kĩ năng thứ hai thế này, đại chiêu là thế này…" Cậu bla bla một hồi xong cũng tự thấy mình giỏi đến không chịu nổi.

Dạ Sâm đưa điện thoại cho Nhậm Cảnh "Anh thử đi."

Nhậm Cảnh hơi hơi do dự.

Dạ Sâm động viên "Không sao, thua thì thua, có gì đáng ngại đâu!"

Nhậm Cảnh nhận lấy "Vậy được."

Dạ Sâm đã chuẩn bị sẵn sàng để an ủi Nhậm Cảnh. Dù sao thì bất kì ai chơi Liên Quân Mobile cũng đều biết Lý Bạch là một nhân vật cực kì khó điều khiển. Đừng nói người mới, ngay cả người đã chơi mấy tháng cũng chưa chắc đã điều khiển thành thạo được.

Nhưng mà… Cái gì gọi là nói là một chuyện nhưng làm lại là một chuyện khác?

Dạ Sâm kinh ngạc nhìn Lý Bạch lần lượt đột phá các tầng kĩ năng, hoàn mỹ kết liễu đối phương xong rút về nguyên hình, hỏi "Anh… Đây là lần đầu tiên anh chơi thật hả?"

Nhậm Cảnh đáp "Ừ, trước đây anh không có thời gian chơi." Vừa nói chuyện, anh vừa hạ đao diệt tiếp một Luban Seven.

Dạ Sâm "!!!"

Kết thúc một ván, chiến tích giết 12 chết 3 trợ công 9 kiến Dạ Sâm sợ ngây người.

Giết là Nhậm Cảnh, chết là cậu.

Hư cấu!

Dạ Sâm dùng ánh mắt quái dị nhìn anh "Anh… Anh…"

Nhậm Cảnh nở nụ cười "Đúng là rất khó điều khiển, muốn chơi được thì phải hết sức tập trung."

Đây là trọng điểm sao?

Dạ Sâm hăng hái thúc giục "Chơi lại đi, chơi lại đi, em còn… Muốn xem anh chơi."

Nhậm Cảnh còn không phải chuyện gì cũng nghe cậu? Anh nói "Được."

Một tiếng sau, Dạ Sâm khâm phục khẩu phục. Nhậm Cảnh đúng là chưa từng chơi, nhưng đầu óc anh nhạy bén, thao tác cũng linh hoạt, phản xạ thì nhanh nhẹn. Nói trắng ra thì chính là thiên tài…

Thiên tài như vậy… Dạ Sâm cũng từng gặp qua. Đó là lúc cậu kéo thằng em họ chơi cùng, cậu đã bị nhân vật Hàn Tín (*) của nó làm cho khiếp sợ.

Người so với người… Đúng là tức chết người!

Dạ Sâm hăng hái nhìn Nhậm Cảnh chơi suốt hai tiếng đồng hồ.

Kết thúc ván thứ hai, Nhậm Cảnh nhìn cậu nói "Nên đi ngủ thôi."

Dạ Sâm mặt đầy tiếc nuối.

Nhậm Cảnh xoa xoa hai má cậu "Mai rảnh lại chơi."

Hai mắt Dạ Sâm sáng lên "Thật không?"

"Thật." Đừng nói chơi game, chỉ cần là chuyện Dạ Sâm muốn, có gì mà Nhậm Cảnh không làm?

Hai người ngọt ngào ôm nhau ngủ.

Hôm sau tất nhiên là xin nghỉ. Dạ Sâm dù đã có thể xuống giường, nhưng đi một bước vẫn là đau một bước. Tình trạng này mà đi quay phim, e là té xỉu ở phim trường mất!

Dạ Sâm quấn quýt lấy Nhậm Cảnh một ngày một đêm, chơi đến thỏa thích. Cậu chỉ hận không thể lập tức phi đến nhà cậu mình, kéo thằng em họ ra cho nó thấy cái gì mới là thiên tài thực thụ!

Nhậm Cảnh quả nhiên rất giỏi! Dạ Sâm bất tri bất giác liền biến thành fan cứng của anh…

Tới gần tối, Nhậm Cảnh có việc cần phải ra ngoài. Dạ Sâm ở trên giường sung sướng lăn lộn.

Âm thanh của đi chết đi yếu ớt vang lên "Nhiệm vụ cưỡng chế…"

Dạ Sâm ngẩn ra "Gì cơ?"

Đi chết đi "Nhiệm vụ cưỡng chế: Nói cho Nhậm Cảnh biết về hệ thống, thời hạn hai mươi ngày."

Dạ Sâm hít sâu một hơi "Cậu lại đang giở trò gì đấy?"

Đi chết đi không đáp mà chầm chậm nói "Nhiệm vụ cưỡng chế bắt buộc phải hoàn thành, nếu không sẽ trừ hết số điểm sinh mệnh đang có."

Dạ Sâm xoay người bật dậy "Đi chết đi! Mẹ nó chứ, có phải cậu muốn đi chết thật không đấy?"

(*) Hàn Tín: Một nhân vật trong game, nghề nghiệp (chắc) là thích khách.

81. Chương 81

Âm thanh đi chết đi mơ hồ "Haiz, câu này của cậu kể ra cũng không sai đâu."

Dạ Sâm "..." Cái giọng điệu không lo không sợ chết tiệt gì đây!

Đi chết đi trấn an "Đừng gấp, thời gian còn tận hai mươi ngày cơ mà."

"Hai mươi ngày sau thì sao?"

Đi chết đi "Thì cậu nói thật ra chứ sao."

Dạ Sâm "Rồi… Nhậm Cảnh không thèm tôi nữa?"

Tiếng đi chết đi nâng lên một mức độ tương đối chói tai "Sao có thể?"

Dạ Sâm cả giận "Sao không thể? Nếu như anh ấy mà biết những chuyện tôi từng làm chỉ vì nhiệm vụ cậu đưa ra… Anh ấy… Anh ấy nhất định sẽ cho là tôi không thích anh ấy!"

Đi chết đi một đao sát phạt không nương tay "Này, rốt cuộc là cậu đánh giá khả năng diễn xuất của mình quá cao hay là đánh giá chỉ số thông minh của Nhậm Cảnh quá thấp thế hả?"

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi "Thôi yên tâm, kĩ năng diễn xuất âm trăm điểm của anh Sâm toàn dân ai mà chả biết? Cậu đủ bản lĩnh để giả vờ thích ai đó sao?"

Dạ Sâm rất muốn phản bác, thế nhưng vừa há miệng ra, cậu lại thấy vốn từ của bản thân quá mức eo hẹp.

Đi chết đi an ủi "Tuy nói là nhiệm vụ cưỡng chế, nhưng thực tế cũng đâu có gì đâu? Lẽ nào tôi không tuyên bố nhiệm vụ này thì cậu tính giấu Nhậm Cảnh cả đời?"

Dạ Sâm giật mình.

Đi chết đi tiếp tục "Nếu hai người đã tâm đầu ý hợp, chẳng thà sớm ngày thẳng thắn thành thật."

Lời này thế mà khá giống tiếng người. Dạ Sâm chăm chú suy nghĩ, cảm thấy cũng đúng.

Nhưng dù đúng, Dạ Sâm vẫn nghĩ đến chuyện gì đó mà lạnh giọng hỏi đi chết đi "Đây là cái mà cậu gọi là kinh hỉ đấy hả?"

Đi chết đi há há cười "Sao? Kinh không?"

Dạ Sâm bùng nổ "Thế hỉ đâu? Hỉ đâu?!"

Đi chết đi "Chàng trai trẻ, đừng có mà vội vàng khó nén như thế chứ."

A a a, thật là muốn đánh chết cái tên hệ thống rác rưởi này!

Một người một hệ thống vừa nói chuyện xong thì Nhậm Cảnh về.

Dạ Sâm không hiểu sao có phần chột dạ. Cậu nhất định sẽ làm nhiệm vụ này, nhưng cậu vẫn muốn đợi… Đợi thêm một thời gian nữa.

Hai mươi ngày, cũng đủ cho cậu suy nghĩ thật kĩ.

Hai người dùng bữa trong phòng. Ăn xong, Dạ Sâm lập tức quấn lấy Nhậm Cảnh chơi game. Nhậm ảnh đế cần cù chăm chỉ hơn mười năm, vừa gặp Dạ Sâm, công việc liền chớp mắt biến thành kẻ qua đường.

Từ đó có thể thấy, bọn họ yêu muộn thế này là vô cùng đúng đắn!

Nếu không, Nhậm Cảnh còn chưa "công thành danh toại" mà đã yêu, sợ là bọn họ ngoài yêu ra chả còn thiết gì nữa hết!

Sau khi chơi một lúc xong, Dạ Sâm liền muốn đi tắm. Đó quả thực là một vấn đề nhạy cảm.

Tối hôm qua vừa mới cái kia xong, Dạ Sâm đến giờ hãy đang đau nhức, theo lí thì cả hai không nên tắm cùng nhau.

Thế nhưng, đi chết đi rất đúng giờ ra tay bang trợ "Nhiệm vụ tùy cơ: Để Nhậm Cảnh bôi thuốc giúp, thưởng 2 điểm sinh mệnh cộng lập tức giảm đau."

Dạ Sâm "!!!"

Đi chết đi cam đoan "Giảm thật đấy, không còn đau tí teo gì luôn, có thể chiến tiếp ba trăm hiệp ngay lập tức…"

Dạ Sâm xấu hổ đỏ mặt "Cút cút cút!"

Đi chết đi hừ giọng "Tôi đi ngủ, nhiệm vụ này cậu thích làm thì làm, không làm thì thôi, dù sao thì thưởng cũng hậu, mà phí thì lại không thu."

Dạ Sâm do dự tròn một giây đồng hồ rồi mới lí nhí như muỗi kêu lên tiếng hỏi Nhậm Cảnh "Anh… đi tắm không?"

Nhậm Cảnh "Em đi trước đi."

Dạ Sâm càng lí nhí "Cùng… cùng đi…"

Nhậm Cảnh "…"

Dạ Sâm tự nhủ: 2 điểm sinh mệnh đó, sao lãng phí được chứ? Nghĩ đến việc chỉ cần hơn mười lần là tích đủ cho cha, Dạ Sâm nhất thời yên tâm. Đã thế còn có thể giảm đau. Mông cậu thật sự đang đau lắm đó… Đã có thể không đau thì tội gì mà phải đau đây?

Nghĩ thông suốt xong, Dạ Sâm dũng cảm nói "Tự em thoa thuốc không tiện lắm."

Vừa nãy Nhậm ảnh đế còn có được chút chút lí trí, vừa nghe vậy, chút chút lí trí liền biến mất không thấy tăm hơi!

Chuyện hai người ở trong phòng tắm, tất nhiên là không thế viết!

Tuy nhiên ta vẫn có thể khái quát như sau: Tắm sạch, bôi thuốc, bôi thuốc xong, Dạ Sâm phát hiện quả nhiên không còn đau nữa! Chỉ là có hơi hơi ngứa. Mà ngứa… Thì phải chữa ngứa thôi!

Sáng hôm sau, Dạ Sâm rít lên với đi chết đi "Cậu là đồ lừa đảo!"

Đi chết đi vô tội "Tôi lừa cậu á? Lẽ nào không giảm đau sao?"

Dạ Sâm bi phẫn "Giảm rồi, nhưng… Nhưng…" Giờ cậu lại đang đau muốn chết đây!

Đi chết đi đảo mắt "Tại cậu sẹo lành quên đau thôi, sao trách tôi được."

Dạ Sâm thực ấm ức.

Nhậm Cảnh thấy cậu nằm úp mặt vào gối, xót xa nói "Là tại anh không tốt."

Dạ Sâm không đáp. Thực tế Nhậm Cảnh cũng oan ức mà. Nếu như lúc trong phòng tắm anh nhịn, thì chắc là tắm xong anh phải đi khám bác sĩ mất.

Thế thì Dạ Sâm oán ai? Chỉ đành oán bản thân chọn một cách làm ngu ngốc thôi chứ còn oán ai!

Liên tiếp xin nghỉ hai ngày, nhưng ngày thứ hai Dạ Sâm hồi phục nhanh hơn ngày đầu tiên khá nhiều, đến trưa đã có thể xuống giường lắc lư.

Tầm bữa trưa, chuông cửa vang lên.

Nhậm Cảnh nói "Để anh ra mở."

Dạ Sâm có thể lờ mờ đoán ra là ai tới.

Quả nhiên, Cố Khê đen mặt tiến vào, trạng thái giống như "một ông bố già có đứa con gái bị lừa "trúng số" đang tức điên lên"… Ôi mẹ mẹ mẹ, so sánh cái gì không biết!

Cố Khê không cười không cợt "Tôi muốn nói chuyện riêng với Dạ Sâm mấy câu, Nhậm ảnh đế có thể tránh đi không?" Lúc anh ta tức giận sẽ gọi Nhậm Cảnh là Nhậm ảnh đế.

Dạ Sâm nhất thời lo lắng.

Nhậm Cảnh mỉm cười "Vậy tôi đi gọi món, lát đạo diễn Cố ở lại ăn cơm."

Cố Khê "Phiền anh rồi."

Nhậm Cảnh vừa đi, Dạ Sâm đã sợ hãi lên tiếng trước "Tôi… Tôi biết sai rồi!"

Tên này tuy từ nhỏ đến lớn là loại người tính cách không tốt lắm, nhưng chỉ cần nhận thức được là mình sai thì nhận lỗi so với bất kì ai đều nhanh.

Lúc Cố Khê dặn đi dặn lại không được phát sinh quan hệ với Nhậm Cảnh quá nhanh, cậu ta gật như giã tỏi, vậy mà…

Cố Khê chọc Dạ Sâm "Có đau không?"

Dạ Sâm cả mặt đầy vẻ đáng thương.

Cố Khê mắng "Đáng đời!"

Dạ Sâm "…"

Cố Khê mắng xong liền đau lòng, vừa tức vừa giận nói "Nhậm Cảnh cũng thật là, biết rõ đang trong phạm vi đoàn làm phim mà vẫn làm bừa!"

Dạ Sâm không nhịn được giải thích "Là do tôi chủ động…"

"Cậu chủ động?" Cố Khê bật cười "Cậu mà có cái bản lĩnh ngồi trên người anh ta tự mình nhún á?"

Dạ Sâm "!!!" Cố Khê thật trắng trợn!

Cố Khê nói xong cũng thấy hơi hơi xấu hổ. Anh ta đỏ mặt, cứng rắn nói "Dù sao cậu cũng phải chú ý một chút, đừng hở tí là dung túng anh ta, nên tiết chế thì phải tiết chế, thân thể mình là quan trọng nhất, biết chưa!"

Dạ Sâm liên tục gật đầu.

Đi chết đi bất ngờ thổ ra một câu khiến Dạ Sâm tí nữa thì ôm bụng cười bò "Ngoan ngoãn nghe lời Cố Khê đi, kinh nghiệm của người đi trước đấy!"

Cũng may Cố Khê cũng thuộc kiểu người hay mất tự nhiên. Anh ta ném cho Dạ Sâm một cái bọc nhỏ "Chắc hai người cũng chả biết gì đâu… Sau này… Cái đó… Nhớ dùng!" rồi bỏ đi.

Dạ Sâm hiếu kì mở ra nhìn, mặt lập tức đỏ bừng, tim đập như điên.

Đi chết đi thấm thía nói "Cố Khê đúng là một người bạn tốt Trung Quốc điển hình khiến ai cũng phải cảm động."

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa. Dạ Sâm nhanh tay giấu cái bọc kia đi.

Nhậm Cảnh tiến tới hỏi "Đạo diễn Cố đi rồi sao?"

Mặt Dạ Sâm thiếu điều bốc cháy "Đi… Đi rồi."

Nhậm Cảnh cười, không hỏi xem cả hai đã nói những gì.

Dạ Sâm giải thích "Chuyện đó… Cố Khê chỉ là có chút lo cho em."

Nhậm Cảnh lại gần hôn cậu "Anh biết, anh cũng có tâm trạng giống đạo diễn Cố, sợ em bị thương."

Tim Dạ Sâm nhất thời mềm nhũn.

Bận rộn hơn nửa tháng, đoàn phim rốt cuộc tiến vào giai đoạn quan quan trọng nhất.

Nửa đoạn đầu của "Tình Sâu Đậm" khá nhẹ nhàng, chủ yếu là hai bên gặp gỡ hấp dẫn nhau. Sóng gió chỉ chân chính xảy ra sau khi Triển Thần thổ lộ.

Chỗ này có một điểm nhấn.

Chính là Triển Thần hai mươi tuổi, đúng độ tuổi nhiệt huyết nhất của thanh xuân, cho nên cậu ta tấn công Án Hàn hết sức mãnh liệt.

Án Hàn mặc dù động tâm, nhưng anh lại lo sợ rất nhiều thứ. Thân phận này, tuổi tác này, tính cách này, cái nào cũng không thể coi nhẹ.

Thế cho nên, ngay cả khi bản thân bị một Triển Thần rạng rỡ như ánh mặt trời hấp dẫn, Án Hàn vẫn không thể không chặt đứt đoạn tình cảm này bằng cách đính hôn.

Một cuộc "hôn nhân" không hề tồn tại tình yêu mà chỉ có cái gọi là xứng đôi vừa lứa trong mắt trần thế.

Sau khi nghe tin Án Hàn đính hôn, Triển Thần vô cùng tuyệt vọng. Cậu trốn học, đến tận hừng đông cũng chưa quay về kí túc.

Bạn bè lo lắng đến an nguy của cậu, liền tìm Án Hàn nhờ giúp đỡ.

Án Hàn lòng nóng như lửa đốt, nơi nơi tìm kiếm, cuối cùng bắt gặp cảnh Triển Thần say đến không biết trời đất trăng sao, đang được một người đàn ông xa lạ dìu đi.

82. Chương 82

Uống say bí tỉ, rồi còn được đàn ông dìu ra khỏi một quán bar nổi tiếng như vậy.

Chuyện đã xảy ra cùng sắp xảy ra đều hết sức rõ ràng.

Án Hàn gần như tức điên lên. Anh xuống xe, phăm phăm bước tới giằng lấy Triển Thần.

Sau đó, hai người phát sinh cảnh giường chiếu đầu tiên trong phim.

Triển Thần say rượu chọc tức tới Án Hàn, hai người không kiếm chế liền để mọi thứ phát sinh.

Xong xuôi, Án Hàn hối hận không ngớt, đồng thời cũng triệt để thấu hiểu tâm ý bản thân. Thế nhưng anh không những không chấp nhận Triển Thần mà còn càng ngày càng đẩy cậu ra xa.

Bởi vì, bọn họ không thể ở bên nhau.

Án Hàn không hiểu hết Triển Thần, cũng không bước qua được lằn ranh này.

Nếu Triển Thần thật lòng yêu anh, vậy anh không thể kéo cậu cùng rơi xuống vực sâu. Còn nếu Triển Thần không yêu anh, vậy xa nhau cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Án Hàn tàn nhẫn từ chối Triển Thần lần thứ hai. Lần này, Triển Thần đích thực nản lòng thoái chí. Đúng lúc một cơ hội xuất ngoại nhảy ra trước mắt, Triển Thần đau lòng liền lựa chọn rời đi.

Tạm thời không đề cập đến đoạn sau kịch bản, chỉ riêng một đoạn này thôi cũng đã vô cùng khó khăn.

Đầu tiên là Dạ Sâm phải buồn bã uống say, rồi hai người tranh cãi, cuối cùng thì nhảy đến cảnh giường chiếu cực độ mãnh liệt!

Mặc dù cảnh cuối cùng này sẽ mượn góc quay, nhưng loại cảm giác xung đột và si mê đầy mâu thuẫn mà cả hai dành cho đối phương nhất định phải bộc lộ được ra.

Đạo diễn Lý lo lắng, rất sợ hai người không được tự nhiên.

Ông sợ Dạ Sâm không đau lòng được, cũng như sợ Nhậm Cảnh không tức giận được. Còn về phần giường chiếu thôi thì a a a, lấy giả làm thật nhắm mắt cũng qua.

Cảnh quay bắt đầu từ đoạn uống say ở quán bar. Rượu dùng hoàn toàn là nước trái cây, nhìn qua cũng tương đối có hình có dạng, nhưng uống rồi thì tám trăm chén cũng không thể say.

Hiếm khi mới độc quay, Dạ Sâm có chút mơ hồ. Diễn thế nào đây? Uống rượu kiểu gì đây?

Còn chưa mở máy, cậu đã luống cuống hết cả tay chân.

Nhưng lần này không thể so với những lần trước, có Cố Khê ở đó, diễn xuất của Dạ Sâm ít nhiều vẫn tăng lên được tầm trên dưới hai mươi phần trăm (lớn nhất rồi đấy, không hơn được nữa đâu).

Mắt thấy màn đầu tiên chưa chi đã có dấu hiệu kẹt lại, Cố Khê tính toán, dứt khoát nói "Uống rượu thật đi."

Dạ Sâm sợ ngây người "Tôi sẽ say đó!"

Cố Khê "Say thì say, sợ gì?"

Dạ Sâm "…" Hình như cũng đúng, có Nhậm Cảnh, có lão Cố, có cả lão Cá ở đây, cho dù cậu có say thật thì cũng đâu có gì phải sợ?

Không sai, Dụ Tinh Triết rốt cuộc cũng đợi được ngày lên hình! Cảnh này anh ta cố tình tăng thêm cho mình vài phân đoạn. Chính là sau khi Dạ Sâm đã ngà ngà thì đối thoại dăm ba câu, rồi đợi khi cậu uống say thì đỡ người ra khỏi quán bar.

Vốn dĩ, cái vai này chỉ là phụ của phụ của phụ, đến thoại cũng chả có, chỉ chén chú chén anh xong thì dìu người đi ra.

Nhưng lão Cá không phục. Một bộ phim có ý nghĩa kỉ niệm thế này mà anh ta chỉ được xuất hiện mờ nhạt thế thôi á?

Vì thế, anh ta liền suy ngẫm, nói "Nhân vật này rất có không gian phát triển. Mọi người nghĩ thử xem, ba năm sau, khi Triển Thần và Án Hàn gặp lại nhau, Triển Thần cho là Án Hàn đã kết hôn, có phải nên dẫn theo một người bạn trai quay về không? Nhân vật này vừa hay thích hợp làm bạn trai giả của Triển Thần này!"

Nhóm biên kịch nghe xong tỏ ý: Đây cho anh bút, anh tự tới viết đi!

Lão Cá trấn an "Các vị biên kịch vất vả quá, tôi trả phí tăng ca cho mọi người, gấp đôi tiền lương hiện tại, thấy sao?"

Biên kịch hít một hơi thật sâu. Nhưng vẫn kiên trì: Tiền tài là vật ngoài thân, giá trị của nghệ thuật mới là nhất!

Lão Cá "Gấp ba."

Biên kịch "!!!"

Lão Cá "Gấp năm."

Mẹ kiếp, thôi thì cứ bán lương tâm đã rồi mới có tiền làm nghệ thuật tiếp được!

Đương nhiên là cũng vì đoạn kịch bản này có thể sửa nên mới sửa. Thứ nhất là nó không có ảnh hưởng gì lớn đến cốt truyện chính, thứ hai là còn có thể gia tăng tính xung đột, coi như vẽ rồng thêm mắt.

Đạo diễn Lý xem xong hết sức hài lòng, khen nhóm biên kịch không ngớt lời.

Nhóm biên kịch: Ha ha, nghệ thuật cũng xuất phát từ "cuộc sống" mà.

Đoạn này lược qua không nói nữa, chúng ta quay lại chuyện quay phim.

Đối với đề nghị uống rượu thật này, thực ra Nhậm Cảnh có phần lo lắng vì anh biết tửu lượng của Dạ Sâm đến đâu.

Dạ Sâm cong cong mắt hướng anh cười "Say cũng đâu có sao."

Nhậm Cảnh nhìn cậu.

Dạ Sâm nói tiếp "Anh sẽ đến ngay mà."

Nhóm tay sai bé nhỏ ở một bên dỏng tai nghe, ai nấy đều phải cố gắng nhịn xuống không cho bản thân thét lên: Ôi mẹ ơi, kĩ năng thuộc thoại của đại bảo bối đúng là trời sinh mãn điểm nha!

Nhậm Cảnh được "vợ" dỗ hai câu, đến đông tây nam bắc còn chả phân biệt được chớ nói chi đến uống chút rượu?

Máy quay vừa sáng, biểu hiện của Dạ Sâm thế mà lại tương đối ổn thỏa.

Cái này cũng phải cảm ơn nhiệm vụ cưỡng chế của đi chết đi.

Vì chỉ cần nhớ đến nhiệm vụ này, Dạ Sâm liền có chút mất mát. Suy nghĩ thêm một chút thì lập tức khó chịu đến tận sâu trong tim.

Đạo diễn Lý lên tiếng khen Dạ Sâm biểu lộ tình cảm giống y như đúc. Nhưng Nhậm Cảnh và Cố Khê lại hơi hơi nhíu mày, ý thức được là Dạ Sâm đang có tâm sự.

Dụ Tinh Triết đi đến, ngồi xuống cạnh Dạ Sâm.

Nếu như lúc này là người khác, Dạ Sâm nhất định sẽ bị thoát vai. Nhưng đổi lại là lão Cá thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Hai người đối thoại mấy câu rồi lại tiếp tục uống.

Thuận lợi như nước chảy mây trôi.

Để tạo điều kiện cho hậu kì cắt ghép, cả đoàn không dừng lại mà quay liền mấy lần, để có gì sau này cũng tiện lựa chọn.

Tiếp đến là cảnh ra khỏi quán bar bắt gặp Án Hàn.

Cố Khê tuy không phải đạo diễn của bộ phim này, nhưng với trái tim đạo diễn nhiệt huyết, anh vẫn nhỏ giọng nói với Nhậm Cảnh "Dụ Tinh Triết từng thầm mến Sâm Sâm nhiều năm."

Một câu chọc đúng bình dấm chua, gợi lên tác dụng điều tiết tâm trạng.

Cứ thế, cảnh này Nhậm Cảnh phát huy tốt ngoài sức tưởng tượng. Sự tức giận và yêu thương ẩn sâu lặng lẽ lộ ra không sót thứ gì.

Anh bước đến gần, mang theo khí thế bức người, kéo theo Dạ Sâm cùng tiến vào thế giới cảm xúc.

Dạ Sâm lúc đầu có chút lo sợ, ngẩng đầu nhìn Nhậm Cảnh hỏi "Thầy… Sao thầy…"

Âm thanh của Nhậm Cảnh lạnh lẽo, nhưng anh không trả lời Dạ Sâm mà nhìn sang phía Dụ Tinh Triết nói "Buông cậu ấy ra."

Dụ Tinh Triết đoạn này có thoại, nhướn mày hống hách "Anh là ai?" Nếu không phải ngoại hình đẹp đẽ, cái bộ dáng khiêu khích này đúng là thèm đòn!

Nhậm Cảnh mím môi, không đáp.

Dạ Sâm vẫn nhớ kịch bản, vội kéo tay Dụ Tinh Triết ra nói "Thầy ấy, thầy ấy là thầy giáo của tôi."

Dụ Tinh Triết ngạc nhiên, rồi lo lắng rời khỏi phim trường. Dù gì thầy giáo của đối phương cũng đánh tới rồi, bản thân xác thực có phần xấu hổ.

Diễn có tí khiến lão Cá rất không cam lòng, nhưng hết cách rồi, ai bảo anh ta không phải nam chính chứ…

Lão Cá theo lối đi riêng đi ra. Đạo diễn Lý hài lòng không để đâu cho hết, thầm nghĩ có khi thuận theo tình cảm này mà quay liền một mạch.

Triển Thần say đến như vậy, Án Hàn tự nhiên không thể đưa cậu về trường. Thế này mà về, chẳng khác nào tạo điều kiện cho người ta xử phạt, anh làm sao nỡ nhẫn tâm.

Thế là, Án Hàn đưa Triển Thần đến khách sạn. Sau khi sửa sang xong xuôi cho đối phương, anh dự định đứng dậy rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Triển Thần lại túm lấy góc áo anh.

Án Hàn bất động tại chỗ. Triển Thần cúi đầu, giọng nói vừa khàn khàn vừa mỏi mệt "Sao thầy lại tới đây?"

Án Hàn đứng thẳng lưng, im lặng một lúc mới lên tiếng "Nếu tôi không tới, có phải em với người đàn ông

kia…”

Triển Thần bất ngờ cao giọng “Thầy quản được sao!”

Một cỗ lửa nóng xông lên, Án Hàn quay người, trong mắt lạnh như bắn ra được băng tuyết “Em biết mình đang làm gì không?”

Triển Thần tính tình thẳng thắn, uống rượu xong lại càng không kiêng nể gì, lớn giọng gào “Em thích đàn ông, em muốn làm tình với đàn ông đấy, thầy quản được em lúc này, có quản được em cả đời không!”

Con ngươi của Án Hàn co rụt lại, móng tay cắm vào lòng bàn tay, giọng nói lạnh lẽo mang theo cay đắng “Vậy tức là em chỉ cần làm tình với đàn ông thôi đúng không?”

Lời này quả thực là đem trái tim của Triển Thần vất lên đất dẫm đạp, quá sức tàn nhẫn!

Nước mắt cậu chảy dài, tình yêu tràn đầy không chỗ phát tiết, chỉ đành thốt ra khỏi miệng “Đúng, em muốn làm tình đấy, thầy đi đi, thầy đi rồi em sẽ lập tức đi tìm anh ta…”

Tu dưỡng cả đời Án Hàn vào thời khắc này tất cả đều đổ nát.

Trái tim của người trẻ tuổi, làm sao có thể hiểu thấu?

Lúc hưng phấn nhất thời thì thề thốt sông cạn đá mòn, nhưng rồi sau đó thì sao?

Đợi anh tin tưởng, cậu thế nhưng lại nếm đủ mới mẻ, xoay người rời đi?

Không phải anh không gánh nổi ánh mắt của thế tục, mà là gánh không nổi nỗi đau khi lòng người thay đổi.

“Làm tình đúng không?” Trong nụ cười của Án Hàn tràn đầy mất mát “Chỉ cần làm tình, em sẽ buông tha cho tôi đúng không?”

83. Chương 83

Nghe thấy lời này, Dạ Sâm đỏ bừng mặt, hết sức xấu hổ!

Nhưng hôm nay quay mấy cảnh đều thuận lợi, vất vả lắm mới đến đoạn mấu chốt, cậu phải kiên trì cố gắng

mới được!

Dạ Sâm cố nhớ lại lời thoại, nhưng nhận ra phía sau cậu không có thoại mà chỉ…

Đạo diễn hô to "Cắt!"

Lý Phủ nhanh chóng chạy đến nói với Dạ Sâm "Không phải ngại ngùng mà phải nắm chặt áo đối phương, dùng sức hôn anh ta!"

Không sai, đoạn sau kịch bản viết thế này: Án Hàn nói lời quá đáng như thế xong, Triển Thần say khướt liền kéo cổ anh hôn anh. Rồi tiếp đến là củi khô lửa bốc, cả hai bất chất thiêu cháy!

Dạ Sâm xấu hổ là do nghe Nhậm Cảnh cứ mở miệng ra là làm tình làm tình. Cho dù cậu biết đó chỉ là lời thoại nhưng…

À, còn đạo diễn Lý thì lại cho là Dạ Sâm xấu hổ vì màn hôn nhẹ kế tiếp đó.

Ông nghiêm túc bước tới làm công tác tư tưởng cho Dạ Sâm "Không cần hôn thật đâu, môi chạm môi là được rồi, cơ mà nếu hôn thật được thì hiệu quả càng tốt!" Ồ, ông cũng hiểu không ít nha ông đạo diễn thẳng tưng!

Dạ Sâm quay hết một loạt các cảnh từ quán bar đến ven đường, rồi trong xe, vào khách sạn xong thì rượu đã tỉnh hơn nửa, thế là lúc nghe đạo diễn Lý không ngừng nói hôn hôn hôn, tâm trạng vốn đang thấy bình thường của cậu bỗng dưng sinh ra mấy phần hồi hộp.

Hôn… Hôn rồi sẽ tới cởi quần áo đó!

Cố Khê chen miệng cắt ngang "Thôi được rồi đấy, vốn dĩ không xấu hổ đâu, nhưng nghe ông nói xong, không muốn xấu hổ cũng phải xấu hổ." Anh ta cực kì ghét bỏ mà liếc nhìn Lý Phủ.

Lý Phủ "…" Oan quá đi mà! Nhưng hình như cũng có chút đúng đúng…

Dạ Sâm vội vã hòa giải "Chúng ta quay tiếp thôi, thời gian không còn sớm!"

Thế là nhân viên công tác lại bận rộn chuẩn bị.

Dạ Sâm quét mắt tìm Nhậm Cảnh, phát hiện anh đanh nhìn mình thì đầu ngón tay vô thức cuộn lại.

Hôn môi… Chuyện này hai người bọn họ từng làm không ít, bây giờ lại còn không cần kiềm chế để giả bộ

hô hấp nhân tạo, cho nên bình thường làm sao thì giờ chỉ việc làm vậy là ổn.

Chỉ có điều… Dạ Sâm vẫn rất chi là hồi hộp.

Riêng tư thì thân mật sao cũng được. Nhưng ở đây nhiều người như thế, còn có cả máy quay, hôn nhau đúng là…

Nhậm Cảnh nhỏ giọng nói "Thả lỏng, đừng lo nghĩ nhiều."

Dạ Sâm ngẩng đầu nhìn anh, con ngươi nhấp nháy "Được chứ?"

Nhậm Cảnh chăm chú quan sát môi cậu một lúc, quả quyết "Được."

Một chữ kia nói là nói với Dạ Sâm, chả thà nói là đang tự dặn chính mình.

Đạo diễn máy quay hô lên một tiếng "Action!".

Nhậm Cảnh không lặp lại lời thoại ban nãy, mà chỉ giữ nguyên nụ cười mang theo ý tứ trào phúng nồng đậm.

Cảm xúc của Dạ Sâm tuy rằng bị đứt đoạn, nhưng may mà lúc này, cậu không cần đọc thoại mà chỉ cần diễn xuất bằng hành động.

Cậu nhổm dậy, kéo áo Nhậm Cảnh, có thể nói là thô bạo hôn anh.

Nhậm Cảnh rõ ràng là giật mình. Nhưng rất nhanh, anh đã cướp lại quyền chủ động, giữ lấy gáy cậu, làm sâu hơn nụ hôn non nớt.

Dạ Sâm đúng là không cần suy nghĩ nhiều. Cậu thuận theo một cách bị động, cảm nhận sự bi thương to lớn từ đối phương.

Tim cậu run rẩy, hằng hà sa số những xúc cảm xộc lên não.

Nhậm Cảnh im lặng đau khổ chờ đợi mười bốn năm, Nhậm Cảnh yêu cậu lâu như vậy…

Nếu không có đi chết đi, mọi thứ rồi sẽ đi về đâu?

Cậu sẽ chết ư…? Nhậm Cảnh biết cậu chết rồi sẽ biến thành cái dạng gì?

Anh ấy… Chấp nhận được không?

Sợ hãi giống như một con rắn độc cắn xé tim Dạ Sâm. Khóe mắt cậu nóng lên, trào ra một giọt lệ ướt át.

Đạo diễn Lý ngồi trước máy ghi hình trợn tròn mắt, vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên và mừng rỡ.

Tuyệt! Quá tuyệt! Trong kịch bản hoàn toàn không có chi tiết này, tất cả đều do Dạ Sâm tự phát huy. Nhưng loại tâm tình bạo phát này lại thể hiện quá đỗi hợp lí!

Yêu một cách sợ hãi, yêu một cách tuyệt vọng, biết rõ phía trước là vực sâu, nhưng vì người đứng trong vực sâu tối tăm đó chính là người mà bản thân nhung nhớ, cho nên không muốn chùn bước…

Giọt lệ này, quả là vẽ rồng thêm mắt!

Cố Khê nhíu mày càng sâu. Anh ta rất hiểu Dạ Sâm, càng hiểu diễn xuất của cậu hơn. Nếu như bảo đây là cậu đang diễn, vậy thì anh ta từ giờ sẽ đổi ngay tên thành Cố Béo!

Rốt cuộc là sao? Dạ Sâm… Có chuyện gì?

Nhậm Cảnh vừa buông người ra liền giật mình gọi "Sâm Sâm…"

Âm thanh rất nhỏ, nhưng vẫn khiến cảnh quay không thể tiếp tục.

Dạ Sâm lung tung lau nước mắt. Cậu đang định mở miệng, đạo diễn Lý đã một thân phi tới khen không dứt lời, đúng kiểu hận không thể cầm ngay cái danh ảnh đế chuyển từ Nhậm Cảnh qua Dạ Sâm.

Nhờ có vị đạo diễn "mù" ngắt lời, tâm tình Dạ Sâm thoáng cái biến chuyển. Cậu bật cười đáp "Làm gì đến mức vậy ạ… Tôi chỉ…"

Nhậm Cảnh vẫn nhìn cậu.

Dạ Sâm cười trấn an anh "Tôi chỉ thử tưởng tượng xem tâm trạng của Triển Thần như thế nào, chắc hẳn cậu ấy đã rất đau khổ."

Nhậm Cảnh bán tín bán nghi.

Dạ Sâm nhỏ giọng quay sang hỏi đạo diễn Lý "Tôi hơi mệt, quay xong đoạn này, hôm nay có thể kết thúc sớm không?"

Đạo diễn Lý nhanh chóng đáp ứng "Đương nhiên có thể! Tiến độ của chúng ta bây giờ đã rất nhanh rồi!"

Dạ Sâm nhìn Nhậm Cảnh. Anh đành mấp máy môi nói "Chúng ta tiếp tục."

Đoạn sau chính là cảnh cởi đồ. Cứ nghĩ mọi thứ sẽ rất khó khăn, nhưng không ngờ nó lại không khó đến thế.

Do cảnh này chỉ là mượn góc, cho nên hai người chỉ cởi trần nửa thân trên chứ không phải cởi hết. Lúc Nhậm Cảnh hôn dọc người Dạ Sâm, dù đã được nhắc trước là sau này hậu kì sẽ tạo hiệu ứng cho không khí trở nên ám muội mờ ảo, thì không khí trực tiếp ở trường quay vẫn không đến nỗi tệ…

Đạo diễn Lý chăm chú xem một hồi, nhỏ giọng rù rì "Dạ Sâm… cũng xinh đẹp phết ấy chứ…"

Không chỉ ông, mà mọi người có mặt ở đây đều nghĩ thế.

Vóc người Dạ Sâm rất đẹp, không quá gầy yếu, đường cong kiên định nhưng nhu hòa chảy dài sau lưng, da thịt trắng nõn bởi vì nụ hôn của Nhậm Cảnh mà ửng hồng, hai mắt ngập nước cùng đôi môi khẽ run rẩy… Quả là mê người hết sức.

Một loại mê người thanh khiết mà trong sạch, khiến cho con người ta chỉ muốn nâng niu, bảo vệ trong lòng bàn tay như một vật báu.

Mà trí mạng hơn chính là sự thu hút quá mức, càng nhìn càng cuốn theo mà loại mê người này mang lại.

Người hô ngừng là Nhậm Cảnh. Anh khàn khàn hỏi "Vậy được rồi chứ?"

Đạo diễn Lý vội vã đáp "Được… Được rồi."

Nhậm Cảnh nhíu nhíu mày, cầm khăn lông quấn Dạ Sâm kín mít.

Dạ Sâm cũng làm bộ hắt hơi, cười gượng nói "Đúng là có chút lạnh nhỉ." Nói xong nắm chặt vạt khăn.

Cố Khê giục "Mau đi mặc đồ vào đi."

Đạo diễn Lý cũng giục "A Sâm, cậu về nghỉ luôn đi, hôm nay quay đến đây thôi."

Nhờ công mọi người vất vả, hiệu suất làm việc trong ngày đã rất nhanh, đến cảnh khó nhằn nhất cũng thông qua một cách đầy thuận lợi.

Dạ Sâm thay đồ xong liền quay về khách sạn. Sau khi vào phòng, Nhậm Cảnh hỏi "Em có chuyện không vui sao?"

Được người quan tâm tất nhiên là ấm lòng. Dạ Sâm uống hết một ly nước rồi đáp "Cũng không có gì."

Nhậm Cảnh không hỏi tiếp, nhưng trong mắt vẫn hiển hiện nỗi lo lắng.

Dạ Sâm im lặng, khóe miệng giật giật xong giả bộ lơ đãng nói "Nếu như… Em nói là nếu như thôi nhé…"

Cậu bình tỉnh ngẩng đầu lên "Nếu như em chết, vậy anh…"

"Đừng nói linh tinh!" Nhậm Cảnh ngắt lời Dạ Sâm, dùng sức ôm lấy cậu.

Dạ Sâm "Nếu như, chỉ là nếu như thôi…"

Giọng Nhậm Cảnh run rẩy "Không có nếu như gì hết."

Dạ Sâm vừa ngọt vừa chát. Cậu vòng tay ôm lại Nhậm Cảnh, chôn đầu vào lòng anh nói "Nhưng con người sống ở trên đời, sẽ luôn gặp phải rất nhiều những chuyện bất ngờ."

Nhậm Cảnh "Anh sẽ trông chừng em thật cẩn thận, em…"

Tim Dạ Sâm nhói mạnh lên. Cậu giãy khỏi ngực Nhậm Cảnh.

Sau khi cả hai tách ra, cậu nhìn Nhậm Cảnh, nói rõ ràng từng chữ "Nếu như em chết, anh sẽ…"

Thực không nói được lên lời.

Nhưng Nhậm Cảnh vẫn nghe hiểu. Anh nhỏ giọng đáp "Anh sẽ."

Dạ Sâm trợn trừng mắt.

Nhậm Cảnh lần nữa ôm cậu vào lòng, trong giọng nói mang theo sợ hãi khó nén "Sâm Sâm, em đừng nói mấy lời này nữa… Em không biết đâu, trên đời này, anh chỉ có mình em thôi."

Nếu như ngay cả điều duy nhất là em cũng mất đi, vậy anh tồn tại còn ý nghĩa gì.

84. Chương 84

Nếu như cậu chết rồi, Nhậm Cảnh cũng sẽ chết theo…

Dạ Sâm không ngăn được viền mắt nóng lên. Cảm xúc này quá mức khó tả.

Ngoại trừ cha mẹ người thân, trên đời này hóa ra vẫn còn người quan tâm cậu như vậy, lo lắng đến sự sống chết của cậu như vậy.

Tại sao lại có một Nhậm Cảnh ngu ngốc và tốt đẹp đến thế.

Dạ Sâm nén nước mắt "Không đâu, không bao giờ." Cậu muốn nói cho anh biết về đi chết đi, nói cho anh rằng chỉ cần có đi chết đi ở đây, cậu sẽ không chết, dù chết cũng có thể sống lại.

Chỉ là trước đó, cậu hãy còn chuyện muốn tìm hiểu.

Hai người ở bên nhau đã lâu, nhưng cậu giống như vẫn chưa hiểu hết được Nhậm Cảnh.

Quá khứ của anh, tuổi thơ của anh, những chuyện anh đã từng trải qua…

Dạ Sâm muốn biết, tất cả.

Hai người không đi đâu mà chỉ ôm nhau cuộn tròn trên sofa, ôm cốc nước ấm nói về những câu chuyện phủ đầy bụi xưa.

Nhậm Cảnh nói: Đời này, anh chỉ có em.

Đây không phải lời tỏ tình mà sự thật.

Ngay từ lúc anh sinh ra, những chuyện anh gặp phải đã đều là bất hạnh.

Cha anh là một nhà kinh doanh, buôn bán lời không ít tiền, sau khi một đêm phất lớn, ông liền điên cuồng theo đuổi mẹ Nhậm Cảnh.

Mẹ Nhậm Cảnh xuất thân gia giáo, có cha mẹ đều là giảng viên đại học, tiền đồ bản thân cũng hết sức rộng mở. Loại người mà bà ghét nhất chính là loại nhà giàu mới nổi như cha của Nhậm Cảnh.

Nhưng cha Nhậm Cảnh vẫn dùng đủ mọi cách, nghĩ đủ mọi cách, nhiệt tình theo đuổi bà.

Trái tim con người chung quy vẫn là làm từ thịt. Tuy cha Nhậm Cảnh tình tình thô bạo, nhưng được cái ngoại hình đẹp trai hơn người, cộng thêm thói quen ra tay hào phóng, nhìn qua cũng coi như là một lòng say mê với mẹ của Nhậm Cảnh.

Những người xung quanh bị ông ta khiến cho mê mẩn, ai ai cũng đều nói giúp thay ông ta. Thậm chí đến cả ông bà ngoại cũng bị kẻ mặt người dạ thú này che mắt, ngầm đồng ý cho người theo đuổi con gái mình.

Sống trong hoàn cảnh đó, mẹ Nhậm Cảnh cũng không thể giữ vững được chủ kiến của mình quá lâu, chưa mấy đã rơi vào tay giặc. Trên thực tế, mẹ Nhậm Cảnh cũng không yêu cha của Nhậm Cảnh nhiều lắm, chỉ là đúng lúc đó thì bà có thai, lại cảm thấy đối phương không tệ. Dù gì mọi người cũng vẫn nói lấy một người yêu mình thì chẳng thiệt thòi gì mà. Mẹ Nhậm Cảnh nghe hoài cũng tin.

Nhưng ai ngờ, mới sau năm năm ngắn ngủi, cha Nhậm Cảnh đã bộc lộ bản tính thật của mình.

Háo sắc, nghiện rượu, lại còn cờ bạc.

Mẹ Nhậm Cảnh lúc đầu còn kiên nhẫn khuyên bảo. Ông ta cũng hứa hẹn sẽ thay đổi. Nhưng dần dà, nghe vợ nói nhiều, ông ta bắt đầu thấy phiền, rồi chuyển qua sử dụng hành vi bạo lực.

Mẹ Nhậm Cảnh không chịu nổi nữa, đòi ly hôn.

Ông ta vì thế mà như điên như dại lôi ảnh khỏa thân của mẹ Nhậm Cảnh ra uy hiếp, nói nếu bà dám ly hôn, ông ta liền đem hình rải khắp các giảng đường.

Mẹ Nhậm Cảnh quả nhiên không dám nữa. Chuyện như thế mà xảy ra, cha mẹ bà còn dạy nổi trong trường hay sao?

Thanh liêm suốt một đời, hai người đó sao mà chịu nổi cú sốc ấy.

Mẹ Nhậm Cảnh càng nhẫn nhịn, cha Nhậm Cảnh càng cho là mình bắt được nhược điểm, cuối cùng càng ngày càng phát điên với những ngôn từ vũ nhục cùng hành vi ngược đãi và bạo lực…

Ác mộng không thoát ra được giống như cái bóng ám ảnh mãi không thôi.

Tinh thần của mẹ Nhậm Cảnh dần dần đi tới biên giới sụp đổ…

Sau khi Nhậm Cảnh hiểu chuyện, anh muốn bảo vệ bà, nhưng anh thật sự quá nhỏ… Một đứa bé mới năm sáu tuổi thì có thể làm gì cơ chứ?

Anh bảo vệ bà, cha anh lại chỉ cần vung tay một cái là đã ném được anh ra ngoài.

Mẹ Nhậm Cảnh cũng không xót anh.

Đứa trẻ mà bà phải sinh cho một tên đàn ông như vậy, bảo bà làm sao mà thương cho nổi?

Bà không thể phản kháng cha Nhậm Cảnh, liền giận cá chém thớt lên người Nhậm Cảnh.

Nếu không phải tại Nhậm Cảnh, bà sẽ không cần gả mình cho người đàn ông đó, không cần trải qua những tháng ngày thống khổ đó!

Cha Nhậm Cảnh dùng bạo lực ngược đãi bà, ba liền dùng lạnh lùng ngược đãi Nhậm Cảnh.

Quan hệ gia đình dị dạng bắt đầu hình thành từ đó.

Cha bạo lực, mẹ điên cuồng, tất cả những gì Nhậm Cảnh có thể làm chỉ là trốn trong phòng của mình…

Bước ngoặt chỉ thật sự phát sinh sau một lần Nhậm Cảnh muốn "tự cứu".

Anh biết cha anh là ma quỷ, anh biết mẹ anh phải chịu khổ. Tuy là mẹ anh đối xử với anh không tốt, nhưng anh vẫn muốn cứu lấy bà.

Anh chờ rất lâu rất lâu mới chờ được một cơ hội được ở riêng cùng ông bà ngoại.

Anh nói với họ tất cả những gì mà mình biết.

Ông bà ngoại cả mặt đầy khiếp sợ. Nhậm Cảnh năn nỉ họ mau báo công an, nhưng cuối cùng họ vẫn không dám tin.

Con rể hiếu thuận của họ lại là người có thể làm ra những chuyện đó hay sao?

Con gái đang sống an nhàn sung sướng của họ thật sự bị ngược đãi?

Không thể tin!

Nhậm Cảnh suy cho cùng vẫn chỉ là trẻ con, nói càng rõ ràng mạch lạc lại càng khiến người không dám tin tưởng.

Nhậm Cảnh muốn báo công an, nhưng đã muộn.

Cha anh đã tìm tới.

Ông ta rất biết diễn kịch, còn diễn hết sức chân thật, bịa ra một đống lý do nói anh học xấu, nói dối, dỗ mờ mắt ông bà ngoại. Xong đâu đấy, lúc về nhà, ông ta mới như phát rồ mà đánh đập hai mẹ con một trận thê thảm.

Ông ta cho là Nhậm Cảnh bị mẹ anh xúi giục, không chỉ ra đòn nặng với bà mà còn ngược đãi bà về mặt tinh thần.

"Mày cho là cha mẹ mày sẽ quan tâm đến mày sao? Con điếm! Bọn họ chỉ là loại súc sinh thấy tiền sáng mắt, năm trăm vạn đã đồng ý đem mày bán đi, mày đã biết chưa!"

"Bọn họ vừa nghe tao nói dán ảnh khỏa thân của mày khắp trường, đến thở còn đéo dám thở! Ly hôn á? Mày cứ ở đó mà mơ đi!"

Đây có lẽ là câu nói đã chặt đứt hy vọng sống cuối cùng của mẹ Nhậm Cảnh.

Bà vốn dĩ không phải một con người kiên cường. Có thể chống đỡ đến giờ phút này hoàn toàn là vì cha mẹ mình. Cha Nhậm Cảnh biết rõ điều đó, cho nên chỉ cần một câu ly gián, ông ta đã có thể khiến bà triệt để tan vỡ.

Bà lựa chọn tự sát.

Trước khi tự sát, bà trở lại bình thường hơn. Mấy ngày đó, bà đối xử với Nhậm Cảnh tốt vô cùng. Giặt quần áo, nấu cơm, dỗ anh ngủ, hoàn toàn không khác gì những bà mẹ khác.

Nhậm Cảnh vui lắm. Khoảng thời gian đó có lẽ là khoảng thời gian vui nhất từ khi anh có mẹ.

Nhưng cuối cùng, hành động tàn nhẫn của bà lại đặt dấu chấm hết cho tất cả.

Mẹ anh đối tốt với anh, chỉ vì muốn kéo anh chết cùng…

Nhậm Cảnh vĩnh viễn không thể quên được bàn tay lạnh lẽo như ma quỷ của bà khi nắm lấy chân anh. Vĩnh viễn không thể quên nụ cười điên cuồng của bà dưới làn nước. Cũng vĩnh viễn không thể quên cảm giác tuyệt vọng khi bị nước biển xộc vào mũi vào miệng.

Tuyệt vọng thật sự, tăm tối thật sự, bất phục thật sự…

Nghĩ lại thì…

Dạ Sâm xuất hiện trong tình cảnh ấy quả đúng là giống như một cậu bé mang theo ánh mặt trời đến sưởi ấm anh.

Phàm là con người, ai cũng đều có lòng cầu sinh.

Cho nên Nhậm Cảnh liền nghĩ… Anh muốn sống!

Mà Dạ Sâm, chính là điều cứu sống anh.

Cậu soi sáng cuộc đời u tối của anh, cho anh mục tiêu để tiếp tục sống sót.

Mười bốn năm, Nhậm Cảnh vẫn luôn dõi theo mọi thứ mà Dạ Sâm đã làm, rồi dùng chúng để gột rửa những tăm tối nơi đáy lòng.

Người, không chỉ có mỗi kiểu giống như cha anh và mẹ anh, mà còn có Dạ Sâm.

Giữa người với người cũng không chỉ có mỗi ngược đãi và bạo lực, mà còn có cả mỉm cười và yêu thương.

Cái chết của mẹ Nhậm Cảnh đã làm sáng tỏ tất cả. Ông bà ngoại Nhậm Cảnh hối hận khôn cùng, rốt cuộc không chịu được áp lực của dư luận mà lần lượt tự sát. Bọn họ đã quên mất Nhậm Cảnh.

Cha của Nhậm Cảnh thì dính phải ung thư, chết rất xứng đáng.

Cho nên, trên đời này, Nhậm Cảnh đúng thật là chỉ còn lại Dạ Sâm.

Dạ Sâm nghe mà chảy cả nước mắt. Cuối cùng, cậu còn ôm anh khóc đến rối tinh rối mù.

Nhậm Cảnh vỗ lưng cho cậu nói "Đừng khóc, Sâm Sâm, đừng khóc mà."

Dạ Sâm nửa lời không đáp. Cậu không thể nào tưởng tượng nổi cuộc sống mà Nhậm Cảnh đã phải trải qua mấy năm nay, cũng không thể nào tưởng tượng nổi những thứ mà anh phải chịu đựng.

"Không chỉ có em…" Cậu nghẹn ngào "Anh không chỉ có em… Nhậm Cảnh, bạn của em cũng sẽ là bạn của anh, cha mẹ của em cũng sẽ là cha mẹ của anh, tất cả những gì của em đều sẽ là của anh!"

Viền mắt Nhậm Cảnh cũng ửng đỏ. Anh ôm cậu, dịu dàng nói "Cảm ơn."

Thật sự… Cảm ơn em.

Dạ Sâm khóc lâu lắm mới hồi phục được tâm tình.

Cậu nhìn Nhậm Cảnh, không còn gì để đắn đo nữa "Em có chuyện muốn nói với anh."

Nhậm Cảnh "Ừ?"

"Có lẽ anh sẽ không tin, nhưng đây đều là sự thật, rất thật, em không nói dối đâu, nếu em mà nói dối…"

Nhậm Cảnh không để cậu nói hết đã cắt ngang "Anh tin, em nói gì anh cũng tin."

Dạ Sâm gặp chuyện vừa ý, ngọt như ăn đường.

Cậu sắp xếp từ ngữ một chút, rồi kể hết những chuyện mình đã gặp phải cho Nhậm Cảnh nghe.

Chết đi rồi sống lại… Hệ thống… Nhiệm vụ… Rồi cả điểm sinh mệnh…

Nhậm Cảnh nghe mà như chìm vào giấc mộng.

Những thứ này, có lẽ ai nghe được cũng đều sẽ có biểu tình như anh mà thôi.

Dạ Sâm một hơi nói xong, liền lược lại trọng tâm "Tuy là lúc đầu em tiếp cận anh chỉ vì điểm sinh mệnh, nhưng không lâu sau em đã thật sự thích anh!"

Nhậm Cảnh đang định nói gì đó, nhưng rất nhanh, anh nhíu chặt mày, đầu não truyền đến một cơn đau đớn kịch liệt.

Dạ Sâm thấy thế vội hỏi "Sao vậy?"

Đúng lúc này, âm thanh của đi chết đi vang lên "Chúc mừng cậu hoàn thành nhiệm vụ cưỡng chế, sự thật sắp được phơi bày, xin hãy chuẩn bị tâm lí sẵn sàng."

"Sự thật?" Dạ Sâm ngẩn người "Có ý gì…"

Đáp lại cậu chính là một đoạn kí ức chân thật giống như được đích thân trải nghiệm ùa tới.

Cậu thấy chính mình chết đi, thấy Nhậm Cảnh gần như sụp đổ, thấy âm thanh của hệ thống vang lên.

Đây là tất cả những điều mà cậu không biết trong quá khứ.

Hóa ra… Cậu đã sống lại như thế… Hóa ra… Điểm sinh mệnh có được là như thế.

Tuy đi chết đi xuất hiện là duyên phận, nhưng muốn cho Dạ Sâm sống lại, vẫn cần phải có một điều kiện hết sức hà khắc.

Đầu tiên là trên đời này phải có một người coi Dạ Sâm là duy nhất.

Cái gì gọi là duy nhất? Chính là ngoài Dạ Sâm ra, trên phương diện tình cảm, người đó phải là một kẻ tay trắng.

Điểm này đến cả cha mẹ thân nhân của cậu đều không thể làm được, duy chỉ có Nhậm Cảnh.

Đi chết đi hỏi Nhậm Cảnh "Anh có nguyện ý dùng tính mạng của mình để cứu Dạ Sâm không? Tôi sẽ giúp cậu ta sống lại."

Nhậm Cảnh trả lời mà không thèm suy nghĩ "Tôi nguyện ý."

Sau khi khế ước được thành lập, đi chết đi cho Dạ Sâm sống lại, nhưng nó cũng không bắt Nhậm Cảnh chết ngay mà vẫn cho anh thời hạn một ngày.

Nó nói "Tôi sẽ xóa sạch mọi kí ức của anh ở thời điểm này. Về phía Dạ Sâm, cậu ấy sẽ nhận được những nhiệm vụ liên quan đến anh, trong trường hợp cậu ấy hoàn thành thì anh sẽ được sống lâu thêm một ngày, còn nếu cậu ấy không hoàn thành, vậy ngay ngày mai anh sẽ chết đi."

Nhậm Cảnh hỏi "Tôi chết rồi, cậu ấy vẫn sống tiếp đúng không?"

Đi chết đi đáp "Đúng."

Nhậm Cảnh nở nụ cười "Vậy là tốt."

Đi chết đi nhắc nhở "Cậu ta sẽ không nhận ra anh, cũng không thích anh, có thể đến cả nhiệm vụ đầu tiên cậu ta cũng không thèm làm."

Nhậm Cảnh nhẹ giọng "Không sao hết."

Đi chết đi lặp lại "Anh sẽ chết đấy, còn cậu ta, cậu ta có thể đến cả chuyện anh chết vì cậu ta, cậu ta cũng không biết!"

Nhậm Cảnh "Xin cậu nhất định đừng cho cậu ấy biết."

Đi chết đi "Được thôi, tôi bắt đầu xóa kí ức đây."

Nhậm Cảnh không nhớ gì. Mà Dạ Sâm chết đi rồi sống lại là dùng mạng của Nhậm Cảnh để sống lại.

Nhìn đến đây, sau lưng Dạ Sâm thấm đẫm mồ hôi lạnh. Cậu hét lên "Đi chết đi! Cậu ra đây cho tôi!"

Đi chết đi đê tiện hỏi "Kinh hỉ không? Bất ngờ không?"

Dạ Sâm cả đời này chưa từng hét to như thế "Điểm sinh mệnh là để kéo dài sinh mệnh cho Nhậm Cảnh? Vậy nếu tôi không làm, người chết thật ra là Nhậm Cảnh đúng không!"

Đi chết đi đáp "Đúng, mỗi ngày sẽ trừ 1 điểm sinh mệnh, chỉ cần điểm sinh mệnh thấp hơn 1, người chết sẽ không phải là cậu mà là người cho cậu sinh mệnh, Nhậm Cảnh."

85. Chương 85

Dạ Sâm càng nghĩ càng sợ, mấy nhiệm vụ đầu, cậu hầu như đều hoàn thành sát nút, lỡ như lúc ấy mà cậu sơ suất thất bại thì biết làm sao đây?

Lẽ nào Nhậm Cảnh sẽ cứ thế mà vô duyên vô cớ chết đi?

Dạ Sâm lộn xộn cất tiếng "Sao cậu không nói sớm cho tôi biết!"

Đi chết đi thẳng thừng "Nói sớm Nhậm Cảnh lại chả chết sớm."

Lúc đó, Dạ Sâm đừng nói là thích, cậu căn bản là "ghét" Nhậm Cảnh chết đi được. Nếu đi chết đi nói thật với cậu là điểm sinh mệnh dùng cho Nhậm Cảnh, e là Dạ Sâm chẳng những không coi trọng nhiệm vụ mà có khi còn cảm thấy như mình đang bị ép buộc.

Cho nên, đi chết đi mới bịa ra một cái cớ, nói điểm sinh mệnh là để cho cậu dùng, điểm sinh mệnh mà thấp hơn 1, người chết sẽ là Dạ Sâm.

Đây cũng là điều dễ hiểu, vì con người hầu như ai cũng có xu hướng quý trọng bản thân mình hơn, nhất là những người từng chết qua một lần, họ sẽ vì bảo vệ tính mạng mà không ngại làm trái với bản năng.

Thực tế cũng chứng minh, từ đó tới nay, nhiệm vụ nào Dạ Sâm cũng hoàn thành một cách mĩ mãn, không có nhiệm vụ nào mà cậu lại không làm.

Dạ Sâm hiểu. Cậu run run nói với đi chết đi "Cảm ơn cậu."

Đi chết đi có vẻ ngượng ngùng "Ơn ơn cái mông, gọi một tiếng ba đi, ba đây liền vui vẻ."

Dạ Sâm "..."

Dạ Sâm im lặng một lúc lại như nhớ ra chuyện gì "Lần thứ hai tôi chết đi rồi lại sống lại là sao..." Lẽ nào Nhậm Cảnh lại cứu tôi một lần nữa?

Đi chết đi khinh bỉ "Có tôi ở đây rồi cậu còn chết được nữa chắc."

Dạ Sâm không hiểu.

Đi chết đi đành giải thích "Sau khi khế ước đạt thành, tôi có nghĩa vụ phải bảo vệ mạng sống cho cậu. Với cả lúc đó, cậu cũng tốn mất 4 điểm sinh mệnh rồi thây." Nhớ lại lúc ấy thì đi chết đi thậm chí còn tính ăn gian mất của Dạ Sâm 1 điểm. Nhưng nó làm thế cũng chỉ vì muốn phòng ngừa trường hợp một ngày nào đó, khi mà Dạ Sâm lỡ làng không kịp hoàn thành nhiệm vụ, thì Nhậm Cảnh cũng còn 1 cơ hội để mà sống sót.

Dạ Sâm không so đo với tính toán của đi chết đi, vội vã hỏi "Thế điểm sinh mệnh dùng cho ông tôi với mẹ tôi..."

Đi chết đi đáp "Điểm dùng cho Nhậm Cảnh sẽ bị trừ đi 1 điểm vào đúng thời điểm cậu sống lại mỗi ngày, cũng tức là chín giờ năm mươi lăm phút, chỉ cần nó không thấp hơn 1 thì không có vấn đề gì. Những điểm còn lại, cậu hoàn toàn có thể dùng để thay thế việc không làm nhiệm vụ hoặc cho người thân trong gia đình."

Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm "Cảm ơn cậu." Đây hẳn là phúc lợi mà đi chết đi muốn dành cho cậu.

Nhưng rất nhanh, đi chết đi đã phủ quyết nói "Không cần cảm ơn, vì nhiệm vụ không phải do tôi muốn phát là phát."

Nói xong, nó hơi ngừng một chút rồi mông lung cảm thán "Suy cho cùng, cũng là do Nhậm Cảnh không lúc nào là không nhớ nhung cậu."

Dạ Sâm:???

"Haiz, cội rễ của nhiệm vụ chính là tầng ý thức sâu thẳm trong tâm trí Nhậm Cảnh. Chỉ cần anh ta nhớ thương cậu đến một hạn mức nhất định thì sẽ sản sinh ra một nhiệm vụ cơ sở. Sau đó tôi sẽ từ cơ sở đó mà mài giũa lại một chút rồi phát ra cho cậu. Đặc biệt là nhiệm vụ tùy cơ, cái đó hình thành hoàn toàn dựa trên tâm tư của Nhậm Cảnh. Cho nên nói, cậu tích được nhiều điểm sinh mệnh như vậy, tất cả là nhờ công Nhậm Cảnh không lúc nào là không nhớ nhung cậu."

Hay nói cách khác, sức khỏe của người nhà Dạ Sâm có được là do Nhậm Cảnh quá quá yêu Dạ Sâm.

Dạ Sâm bật khóc. Trên đời này sao lại có người tốt đến như thế!

Kiếp trước Dạ Sâm chắc phải cứu cả một vũ trụ, thì kiếp này cậu mới may mắn gặp được Nhậm Cảnh!

Đi chết đi tổng kết "Thế nên cậu không cần nghĩ ngợi gì nhiều, chăm chỉ làm nhiệm vụ, tiếp tục tích điểm sinh mệnh đi, cả tính mạng của người cậu yêu lẫn sức khỏe của người nhà cậu đều nằm trong tay cậu đó."

Lúc này, trong lòng Dạ Sâm tràn đầy quyết tâm. Không cần nói đâu xa, chỉ cần nghĩ đến việc tiếp tục kéo dài tính mạng cho Nhậm Cảnh thôi, cậu cũng đã không muốn từ bỏ bất kì một nhiệm vụ nào rồi.

Đi chết đi bổ sung "À đúng rồi, cậu còn phải cố gắng khiến cho Nhậm Cảnh không ngừng yêu cậu, càng ngày càng yêu cậu, vì chỉ có như thế, nhiệm vụ mới không ngừng phát ra."

Dạ Sâm không hề nghi ngờ gì về tình cảm mà Nhậm Cảnh dành cho mình, nhưng cậu vẫn phòng ngừa bất trắc hỏi "Tức là nếu Nhậm Cảnh không yêu tôi nữa, thì nhiệm vụ sẽ biến mất sao?"

Đi chết đi khẳng định chắc như đinh đóng cột "Ừ."

Dạ Sâm trừng mắt "Vậy không phải anh ấy sẽ chết ư?!"

Đi chết đi "Không sai, về chuyện này, tôi cũng đã từng nhắc nhở anh ta."

Mà Nhậm Cảnh, sau khi nghe xong, rất bình tĩnh nở nụ cười đáp "Nếu thế thì cứ để cho hắn chết đi." Anh dùng "hắn" để chỉ một bản thân không yêu Dạ Sâm…

Dạ Sâm lại muốn khóc.

Đi chết đi ngăn cản "Thôi, chuyện đã thế rồi, cậu đừng khóc nữa, cảm động thì mau cố gắng chăm chỉ hoàn thành nhiệm vụ đi, đừng kén cá chọn canh than phiền lắm chuyện, tôi bảo cậu hôn thì cậu hôn, bảo cậu ôm thì cậu ôm, bảo ôm nâng nhẹ thì phải biết đường chủ động nhảy lên, đã nghe rõ chưa?"

Dạ Sâm đầu óc giờ chỉ còn nghĩ được tới Nhậm Cảnh, đào đâu ra tâm tư để mà để ý đến mấy lời ba lăng nhăng của đi chết đi?

Nhưng đi chết đi có vẻ vẫn rất chi là hăng hái nói "Hai người làm cũng làm rồi, cậu nói xem, nhiệm vụ bây giờ có phải cũng nên thăng cấp một tí cho nó có phong vị người lớn hay không?"

Dạ Sâm căn bản không có cùng suy nghĩ một vấn đề với đi chết đi. Cậu nghiền ngẫm hỏi "Lần trước Nhậm Cảnh bị cảm mạo, là do ý thức không muốn lây bệnh cho tôi của anh ấy quá mạnh mẽ, nên mới không có nhiệm vụ mấy ngày liền à?"

Đi chết đi "Ờ, nên cậu chú ý gây dựng cảm giác tồn tại trước mặt anh ta đi. Nhớ phải thời thời khắc khắc quan tâm anh ta, đừng để cho cái tình huống ngoài ý muốn như thế lại phát sinh lần nữa."

Dạ Sâm quyết tâm nắm chặt tay "Tôi đảm bảo tuyệt đối sẽ không phát sinh nữa đâu!"

Đi chết đi cảm thấy hai bên trò chuyện đã tương đối, bèn nói "Giờ có một chuyện cần cậu quyết định đây."

Dạ Sâm sửng sốt "Hả? Gì cơ?"

Đi chết đi "Về sự thật, cậu có thể lựa chọn chia sẻ hoặc không chia sẻ với Nhậm Cảnh."

Dạ Sâm ngây ra "Nhưng không phải tôi đã kể hết cho anh ấy nghe về cậu rồi sao?"

Đi chết đi giải thích "Chỉ cần là kí ức liên quan đến tôi thì đều nằm trong phạm vi có thể xóa bỏ."

Dạ Sâm nghe hiểu. Tức là tuy cậu đã kể cho Nhậm Cảnh nghe, nhưng đi chết đi vẫn có thể xóa sạch đoạn kí ức này.

Đi chết đi nói tiếp "Tôi khuyên cậu là chọn phương án không chia sẻ. Vì mặc dù thẳng thắn là đúng, nhưng đôi lúc có những thứ, không thẳng thắn thì vẫn tốt hơn."

Dạ Sâm đồng ý.

Bởi nếu cậu nói cho Nhậm Cảnh biết, nó chưa chắc đã một niềm vui đối với anh. Anh sẽ cho là mọi thứ cậu làm chẳng qua chỉ là vì "nhiệm vụ", rồi thì tình yêu mà cậu dành cho anh không phải là một tình yêu thật sự. Anh sẽ băn khoăn tự hỏi không biết cậu có thật lòng thương anh hay không, hay cậu chỉ "yêu" anh vì cậu thấy hổ thẹn!

Nhậm Cảnh xứng đáng có được một cuộc đời hạnh phúc.

Mà khiến anh hạnh phúc chính là chuyện mà cả đời này Dạ Sâm cần làm!

Dạ Sâm kiên định đưa ra lựa chọn "Không chia sẻ."

Âm thanh đi chết đi nhanh nhẹn vang lên "Vậy tôi bắt đầu xóa bỏ kí ức."

Dạ Sâm mở mắt ra. Cậu thấy Nhậm Cảnh đang chớp mắt hỏi mình "Có chuyện gì muốn nói với anh sao?"

Dạ Sâm ôm cổ anh hôn mấy cái.

Nhậm Cảnh bị hôn đến cong cong hai mắt, giọng nói dịu êm như biển cả gọi "Sâm Sâm…"

Tình yêu chất đầy tim Dạ Sâm cuộn trào như muốn đạp cửa xông ra. Cậu hé miệng nói "Chuyện em muốn nói với anh là…"

"Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh!" Hai mắt Dạ Sâm sáng bừng, trong suốt ý cười "Nhậm Cảnh, chúng ta kết hôn đi!"

Nhậm Cảnh ngây ngẩn cả người.

Sau khi Dạ Sâm ý thức được điều mình vừa nói, cái đầu nóng bừng rốt cuộc bình tĩnh lại đôi chút, cậu lắp bắp giải thích "Cái đó, ý em là, ý em…"

Nhậm Cảnh đè lại gáy cậu, dùng sức hôn xuống.

Dạ Sâm hết sức xấu hổ, nhưng tâm tình cậu vẫn không ngừng kích động. Cậu đáp trả nụ hôn của Nhậm Cảnh. Hành động này đối với Nhậm Cảnh mà nói không khác gì một sự mê hoặc to lớn. Cứ thế, hai người liền tiến tới chuyện tốt ngay giữa ban ngày ban mặt.

Sau khi xong xuôi, Dạ Sâm dính chặt lấy Nhậm Cảnh chẳng khác nào một cái kẹo kéo "Sau này ngày nào chúng ta cũng phải ở bên nhau!"

Nhậm Cảnh mỉm cười "Ừ."

Dạ Sâm dặn dò "Kể cả cảm mạo ốm đau cũng phải ở!"

Nhậm Cảnh ngọt ngào "Ừ."

Dạ Sâm "Nếu anh bề bộn nhiều việc, em có thể giúp anh."

Nhậm Cảnh nhìn cậu cười.

Dạ Sâm cân nhắc đến bản lĩnh của mình, miễn cưỡng sửa lời "Không… Không giúp được anh cũng phải cho em ở cạnh anh."

"Chỉ cần em ở cạnh anh đã là giúp anh rồi."

Dạ Sâm nghĩ nghĩ, nói tiếp "Tuy là ngày nào cũng gặp nhau, nhưng…"

A, ngại quá đi, không muốn nói đâu. Nhưng liên quan đến điểm sinh mệnh, liên quan đến Nhậm Cảnh, cậu vẫn phải kiên trì "Tuy là ngày nào cũng gặp mặt, nhưng anh vẫn phải nhớ em!"

Nói rồi! Nói rồi! Aaaaa! Cậu cũng bị trình độ chai mặt của mình dọa chết rồi!

Nhưng hiển nhiên… Nhậm Cảnh nghe xong lời này thì hết sức vui vẻ, cả đầu đều là suy nghĩ Sâm Sâm đang làm nũng, Sâm Sâm thực đáng yêu, Sâm Sâm đang an ủi anh…

Dạ Sâm xấu hổ đỏ bừng mặt, nhưng vẫn thúc giục hỏi "Được không?"

"Được!" Tim Nhậm Cảnh như muốn tan chảy "Thời thời khắc khắc, lúc nào cũng nhớ em!"

Dạ Sâm "Còn phải mãi mãi…"

"Ừm, mãi mãi!"

Dạ Sâm đã hơi hơi an tâm, chỉ là vẫn bị độ mặt dày của mình kích thích đến không ngóc đầu lên được.

Đi chết đi quả thực không nhìn nổi nữa. Hai tên này lúc trước đã đủ ngấy rồi, giờ lại còn ngấy gấp 10086 lần, đúng là… Hừ!

Ngọt ngào được hai ngày, Dạ Sâm theo lệ thường nhận được điện thoại của Thái Hậu.

Nhưng Thái Hậu bình thường luôn lải nhải một đống điều quan tâm, hôm nay lại đi thẳng vào vấn đề hỏi "Chuyện giữa con với Nhậm Cảnh là sao?"

Dạ Sâm tròn mắt.

Đứng trước idol và con trai, con trai tất nhiên quan trọng hơn gấp trăm lần! Bà nghiến răng nghiến lợi hỏi "Không phải người con ghét nhất là Nhậm Cảnh sao?"

Dạ Sâm há miệng, một đống lời muốn nói xông ra…

Cậu vốn dĩ đang rất căng thẳng, nhưng chả hiểu sao, cảm giác đó nháy mắt liền tan biến.

Cậu bình tĩnh nói "Mẹ, mẹ với ba về nước chưa? Chúng ta gặp nhau rồi nói."

86. Chương 86

Đối với chuyện này, Dạ Sâm đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý từ lúc ông nội thấy cậu và Nhậm Cảnh ở cùng nhau.

Qua mắt Thái Hậu thì dễ chứ qua mắt ông nội thì không dễ tí nào. Mặc dù bên ngoài ông không tỏ ra bất kì thái độ gì, nhưng chắc chắn kiểu gì ông cũng sẽ cho người đi bí mật điều tra…

Quan hệ giữa Dạ Sâm và Nhậm Cảnh cũng không còn là điều quá mức cấm kị. Tuy cả hai lấy cớ quay phim để ngụy trang, nhưng loại ngụy trang này ngoại trừ đạo diễn Lý ra, những người khác… E là chả ngụy được!

Mà ông nội một khi đã biết thì nhất định sẽ nói với ba mẹ…

Trong gia đình Dạ Sâm, chuyện giáo dục con cái trên cơ bản là một tay Thái Hậu chủ trương, thế cho nên, người vừa xuống máy bay đã vội vã gọi ngay cho cậu.

Mẹ Dạ nghe thấy âm thanh bình tĩnh của Dạ Sâm, quay đầu nhìn chồng nói "Thằng bé muốn gặp mặt nói chuyện!"

Lông mày ba Dạ dựng ngược lên, hầm hè "Gặp càng tốt, tôi phải đánh chết cái tên bất hiếu này!"

Mẹ Dạ đảo mắt, lười không thèm đáp.

Nhưng rất nhanh, ba Dạ đã khó nhịn hỏi "Cơ mà, Sâm Sâm thích đàn ông thật hả?"

Cái tâm trạng có con trai comeout này…

Mẹ Dạ trừng ông "Cho ông cười nhạo lão Cố này! Giờ thì xem ông cười thế nào nhé!"

Năm đó, khi Cố Khê comeout, ba Cố giận đến mức "bỏ nhà ra đi", ba Dạ phải đến "khuyên bảo" không ngớt lời, câu nào câu nấy đượm mùi đạo lí, rằng thì là mà ông phải sống thoáng ra chút đỉnh, con cháu tự có phúc của con cháu, chúng ta đâu thể sống thay cuộc đời của chúng nó, bla bla một đống… Giờ thì hay rồi, tất cả đều trát lại hết trên mặt mình!

Ba Dạ giống như còn nhớ đến chuyện gì đó, nháy mắt nghẹn đỏ cả mặt, bộ dáng thấp thỏm bất an.

Sau khi hẹn xong địa điểm với cha mẹ, Dạ Sâm liền đón xe rời đi dưới sự hướng dẫn của Tiểu Lưu.

Trước lúc đi, cậu nói với Nhậm Cảnh "Chắc là ba mẹ em biết chuyện rồi."

Nhậm Cảnh lo lắng siết chặt tay cậu.

Dạ Sâm trấn an anh "Biết cũng tốt, dù gì em cũng đang tính nói rõ với cả hai."

Nhậm Cảnh chớp chớp mắt, hiển nhiên là đang hết sức bất an.

Dạ Sâm nhất thời mềm lòng đến rối tinh rối mù. Cậu hôn hôn anh "Đừng lo mà, mẹ em thích anh lắm, còn mê anh nhiều năm rồi."

Nhậm Cảnh cười khổ "Anh tranh bảo bối với dì, chắc giờ…"

Nghe được hai chữ bảo bối, Dạ Sâm đỏ bừng cả mặt, ngọt ngào nói "Thật sự không cần lo đâu, em đảm bảo ba mẹ em sẽ chấp nhận chúng ta."

Nhậm Cảnh cũng không biết tại sao Dạ Sâm có thể tự tin như thế.

Dù gì, gặp phải mấy chuyện như comeout này, các bậc cha mẹ bình thường hầu như đều sẽ lửa giận ngút trời.

Xã hội, nói gì thì nói, vẫn chưa thật sự mở ra con đường bình đẳng cho những người đồng tính…

Hai mắt Dạ Sâm trong veo, sáng bừng, kiên định nói "Nhậm Cảnh tốt nhất thiên hạ thuộc về em, ba mẹ sẽ mừng cho em."

Nhậm Cảnh không nhịn được bật cười "Tốt chỗ nào chứ?"

Dạ Sâm cong cong hai mắt, miệng dẻo như kẹo kéo "Chỗ nào cũng tốt hết á, ngoại hình tốt nè, tính cách tốt nè, diễn xuất tốt nè, kiếm tiền tốt nè, còn…"

Nhậm Cảnh không dám nghe nữa. Nghe nữa, chắc anh không nỡ buông tay cậu mất!

"Đi đi thôi..." Nhậm Cảnh chạm khẽ vào môi cậu "Anh chờ tin của em."

Dạ Sâm sửa lại cho đúng "Là chờ tin tốt của em."

Bất an trong lòng Nhậm Cảnh dịu đi rất nhiều, anh nhỏ giọng đáp "Ừ."

Dạ Sâm vui vẻ ra ngoài, cùng Tiểu Lưu tiến tới chiến trường.

Nếu như Thái Hậu tìm cậu trước ngày hôm nay, có lẽ cậu sẽ ném điện thoại đi rồi phi thân lên máy bay chạy trốn tới một nơi chân trời góc biển nào đấy.

Cũng hết cách rồi, vì cậu sợ bị đánh chết mà!

Nhưng giờ, lòng cậu tràn đầy dũng khí. Cho dù có phải ăn một bữa "thịt xào măng", cậu cũng không thấy lo tí nào.

Nhậm Cảnh đã làm nhiều thứ vì cậu như thế, cậu sao có thể tiếp tục làm con rùa rụt cổ? Cậu muốn mình mạnh mẽ, muốn bước một bước đầu tiên trên con đường xây dựng tương lai cho cả hai.

Cậu muốn thẳng thắn với ba mẹ. Những chuyện không thể cho Nhậm Cảnh biết, cậu sẽ cho ba mẹ biết!

Mặc kệ khó tin đến cỡ nào, nó chung quy vẫn là sự thật!

Dạ Sâm hùng dũng quay về căn nhà riêng của ba mẹ Dạ nằm ở ngoại thành. Sau khi dừng xe, cậu có chút hồi hộp.

Dù sao ba Dạ giận lên cũng khá là đáng sợ.

Mặc dù mẹ Dạ chính là một chiếc "bình cứu hỏa", nhưng điều kiện tiên quyết là mẹ Dạ phải về phe cậu cái đã.

Còn nếu như mẹ Dạ mà về phe ba Dạ, vậy thì trình độ nóng nảy của ba Dạ chả khác nào đạt tới mức đối đa!

Điều khiến Dạ Sâm lo nhất chính là mình vừa vào nhà đã bị ba Dạ không nói không rằng tẩn cho một trận!

Nhưng trên thực tế, đôi vợ chồng ở bên trong cũng đang rất căng thẳng và sốt sắng. Tâm trạng của ba Dạ thậm chí còn một lời khó mà diễn tả cho hết.

Chi tiết chính là…

Ba Dạ đi lại vài vòng trong nhà, nhịn không được hỏi lại lần thứ bảy tám "Em nói xem, nó mà thích đàn ông thật thì phải làm sao bây giờ?"

Mẹ Dạ đáp "Còn làm sao? Đây cũng đâu phải bệnh đâu mà muốn chữa là chữa!"

Ba Dạ tiếp tục xoay tròn, vòng vo nói "Anh… Anh…"

Mẹ Dạ cắt ngang "Anh đánh cũng chả có ích gì đâu, lại chẳng phải mấy chuyện như lên lớp ngủ gật không làm được bài kiểm tra rồi ăn trứng ngỗng mang về!"

Ba Dạ thở dài, không ngừng đảo qua đảo lại, đảo đến mẹ Dạ choáng đầu hoa mắt "Nếu như anh nghiêm khắc quá… Có phải, nó cũng… Cũng sẽ giống như Tiểu Khê…"

Mẹ Dạ đứng phắt dậy, mặt mày trắng bệch, quát chồng "Anh bình tĩnh lại cho em! Sâm Sâm nếu như có chuyện gì không hay, em liều mạng với anh!"

Ba Dạ mềm nhũn cả chân…

Chuyện Cố Khê tự sát, đến cả cha mẹ Cố Khê cũng không biết, chỉ có Dạ Sâm và ba mẹ Dạ biết. Lí do là do lúc đó Dạ Sâm quá mức sợ hãi, không nghĩ ra được người nào có thể giúp đỡ, mới chạy tới tìm ba mình.

Ba Dạ cũng không rõ ngọn ngành, chỉ cho là Cố Khê thất vọng về gia đình.

Giờ nghĩ lại, mồ hôi lạnh nháy mắt chảy ròng!

Dạ Sâm vào nhà, nhỏ giọng hô "Ba mẹ, con về rồi."

Cậu vốn tưởng mình sẽ nghe được một tiếng gầm đầy giận dữ "Thằng bất hiếu! Mày về làm gì!" của ba.

Nhưng kết quả, ba mẹ cậu lại xuất hiện một cách đầy dè dặt.

Dạ Sâm ngẩn người.

Ba Dạ không lên tiếng, mẹ Dạ mở lời gọi "Về rồi à, mau vào đi."

Sau khi vào nhà, Dạ Sâm len lén liếc nhìn ba mình.

Ba Dạ buồn bực không nói không rằng, chỉ dùng khóe mắt đảo qua phía vợ rồi ngồi thẳng tắp.

Dạ Sâm thấy thế, nháy mắt hiểu hơn phân nửa.

Đi chết đi hừ một tiếng nói "Cậu đó, đúng là kẻ được lớn lên trong bình mật!"

Viền mắt Dạ Sâm có chút cay, lời ra đến miệng lại không tài nào thốt lên được.

Cứ nghĩ ba sẽ giận lắm. Nhưng ông lại không những không giận mà còn có vẻ lo lắng.

Là do… Chuyện của Cố Khê đi?

Dạ Sâm thật không ngờ, ba mẹ cậu lại nghĩ được đến những chuyện này khi đang giận dữ.

Nếu vậy thì kể cả không có sự thật mà đi chết đi cho cậu, ba mẹ cậu cũng sẽ không đuổi cậu ra khỏi nhà hay ép cậu thỏa hiệp…

Con trai mình thích một người đàn ông đâu phải chuyện mà đa số các ông bố bà mẹ đều chấp nhận được?

Cơ mà, so với an nguy của con, thì tất cả đều chả đáng là gì.

Tâm trạng của Dạ Sâm quả thực khó mà diễn tả được hết. Cậu lắc đầu, thẳng thắn nói "Ba mẹ, hai người yên tâm đi, con sẽ không làm chuyện gì ngốc nghếch đâu."

Nghe đến chuyện ngốc nghếch, ba Dạ nháy mắt căng thẳng lén nhìn mẹ Dạ.

Mẹ Dạ đang định mở miệng, Dạ Sâm đã hít sâu nói tiếp "Có chuyện con muốn nói cho ba mẹ biết, tuy là rất khó tin, nhưng chúng thật sự đã xảy ra với con."

Sau đó, Dạ Sâm không ngừng kể lại mọi chuyện.

Từ khi cậu chết đi rồi sống lại cho đến khi mọi chuyện được phơi bày.

Ba Dạ mẹ Dạ nghe mà ngẩn người.

Không sai, phàm là ai, nghe được chuyện này đều sẽ ngẩn ngơ.

Dạ Sâm thở dài "Rất khó tin đúng không ạ? Nhưng chân tướng… Đúng là như thế."

Mẹ Dạ sửng sốt mãi mới thốt lên được mấy từ ngắt quãng "Nhậm Cảnh… Thằng bé…" Bà nghẹn ngào, rốt cuộc vẫn không thể nói xong.

Đau lòng…

Một Nhậm Cảnh có tuổi thơ đầy bất hạnh, lại vì một ánh sáng mang tên Dạ Sâm mà trở nên tốt đẹp.

Hai chữ nhân duyên, quả là hết sức kỳ diệu.

Ba Dạ lên tiếng cảm thán "Chuyện này… Thật không thực tế!"

Người bình thường chắc chắn không thể chấp nhận mấy chuyện phi lí thế được!

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh già nua vang lên. Ông nội Dạ chắp tay đi tới, một câu vào thẳng vấn đề "Vậy là, ông khỏe lại cũng là nhờ thế sao?"

87. Chương 87

Nghe thấy tiếng ông nội, Dạ Sâm vội vàng đứng lên hô "Ông."

Ba Dạ và mẹ Dạ cũng đứng lên chào, rồi vội vã hỏi "Ba vừa nói nhờ thế là sao?"

Chuyện ông nội Dạ khỏe lại, ba Dạ và mẹ Dạ đều biết. Lúc ấy, bọn họ thực sự rất ngạc nhiên, cầm báo cáo kiểm tra sức khỏe trong tay mà không biết phải nói gì cho đúng.

Tuy hiện nay, điều kiện chữa trị các bệnh thường gặp ở người già như tiểu đường, cao huyết áp, xơ cứng động mạch, xương khớp, phong thấp,… đã tốt hơn rất nhiều, nhưng để mà nói, thì việc muốn chữa khỏi chả khác nào mò trăng đáy nước.

Nhất là đến cái tuổi của ông nội Dạ, biến chứng xuất hiện càng ngày càng nhiều, chưa kể quanh năm dùng thuốc còn tạo thành áp lực to lớn cho thận…

Nói thật, việc phải sống nhờ thuốc đối với ông nội Dạ là cực kì cực kì khổ sở…

Nhưng giờ, những bệnh tật này lại bỗng dưng biến mất. Tuy là thân thể ông nội vẫn đang già đi từng ngày, nhưng đã không còn bị bệnh tật quấn thân như trước nữa.

Trước đây, không ai nghĩ ra được nguyên nhân là gì. Còn giờ, họ hiểu rồi…

Dạ Sâm nói "Đúng là như vậy, con có thể sử dụng điểm sinh mệnh để đổi lấy sức khỏe cho người thân của mình."

Ông nội Dạ lúc nãy cũng đã nghe được mọi chuyện, cho nên cực kì bắt kịp tiến độ hỏi "Nhưng điểm sinh mệnh không phải dùng để kéo dài tính mạng của Nhậm Cảnh sao?"

Dạ Sâm liền như vậy như vậy giải thích.

Ba người nghe xong, vẻ mặt thật không biết dùng từ nào để hình dung.

Ba Dạ đi trước tổng kết "Tức là con gặp tai nạn giao thông, chết đi rồi sống lại là nhờ Nhậm Cảnh dùng mạng mình đổi cho con, sau khi sống lại xong, con phải không ngừng làm nhiệm vụ để kéo dài sinh mệnh cho Nhậm Cảnh, từ đó lấy được điểm sinh mệnh… Mà điểm sinh mệnh này, ngoại trừ mỗi ngày dành cho Nhậm Cảnh 1 điểm, thì những điểm còn lại con có thể tích trữ để dành cho người thân?"

Dạ Sâm gật đầu "Vâng, chính thế ạ."

Mẹ Dạ tiếp lời hỏi "Thế nhiệm vụ là gì? Có khó làm không?"

Dạ Sâm đỏ mặt, lí nhí đáp "Không khó ạ… Đều là mấy chuyện xuất phát từ sâu trong tiềm thức của Nhậm Cảnh thôi."

Mẹ Dạ không hề biết phía trước chính là phấn hồng ngập mặt, vẫn cực kì sốt sắng xông lên "Là sao? Có cần mẹ giúp không? Mẹ rất lo lắng."

Dạ Sâm lắp bắp "Thật sự rất đơn giản… Kiểu như… Kiểu như hôn nhẹ Nhậm Cảnh, ôm Nhậm Cảnh, nhận hoa Nhậm Cảnh tặng, các loại…"

Ba vị nguyên lão nhà họ Dạ "…"

Tuy là rất khó tin, nhưng có sức khỏe của ông nội Dạ làm chứng, bọn họ không tin không được.

Mà một khi đã tin… Bọn họ liền không đắn đo chấp nhận Nhậm Cảnh.

Làm sao có thể không chấp nhận đây? Là đàn ông thì sao chứ? Người đó đã vì con trai họ mà không ngần ngại chết đi! Ân tình như thế, bọn họ còn thực không biết lấy gì báo đáp!

Huống hồ con trai cũng thích người ta, đôi bên yêu mến lẫn nhau, có còn lý do gì để phản đối nữa đâu?

Ông nội Dạ thở dài nói "Nhậm Cảnh là một đứa trẻ tốt."

Người to nhất nhà đã mở miệng, Nhậm Cảnh cũng coi như chờ được tương lai tươi sáng của bản thân thật rồi.

Dạ Sâm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vui không để đâu cho hết.

Ông nội quả nhiên là ông nội, chưa gì đã bắt đúng trọng tâm hỏi "Lần tai nạn kia thật sự là ngoài ý muốn sao?"

Dạ Sâm nháy mắt cứng người, lưng dựng thẳng tắp, hai tay nắm lại đặt trên đầu gối.

Trong cả câu chuyện này, điều duy nhất cậu nói dối chính là giấu đi Dạ Lan.

Có anh Tinh Hải, Dạ Lan nhất định sẽ bị lôi ra trước công lí. Đến lúc đó, anh ta bị bắt, ông nội kiểu gì cũng biết, rồi thì lợi dụng cú sốc ấy, cậu sẽ giấu đi chuyện Dạ Lan muốn sát hại mình.

Dạ Sâm thật sự không phải muốn tỏ ra bản thân lương thiện, mà cậu chỉ sợ mất đi người thân của mình.

Nhìn biểu tình của cháu trai, ông nội Dạ đã thấu hiểu tất cả.

Ba Dạ gấp gáp chất vấn "Chuyện gì đã xảy ra? Có người cố ý sao?"

Ông nội nhìn Dạ Sâm, trong giọng nói tràn đầy chán nản "Là… Dạ Lan đúng không?"

Dạ Sam luống cuống, cậu muốn giả bộ như không phải, thế nhưng…

Thân thể khỏe mạnh của ông nội Dạ nháy mắt suy sụp. Ông ngồi trên sofa, thở dài "Là tại ông không tốt…"

Dạ Sâm thấy ông như thế thì cực kì chua xót.

Ông nội Dạ hỏi "Lúc đó sức khỏe ông không tốt, con sợ ông không chịu nổi cho nên không nói cho ông sao?"

"Con đó…" Ông nội Dạ giơ tay ra hiệu cho thư kí cầm tới một tập tài liệu.

Ba Dạ và mẹ Dạ mỗi người nhận lấy một phần, Dạ Sâm cũng được một phần.

Cậu nhìn lướt qua liền hiểu.

Anh Tinh Hải quả nhiên ra tay rất nhanh, mọi chuyện mà Dạ Lan từng làm đều bị vạch trần với những chứng cứ xác thực, cuối cùng bị bắt chịu án chung thân.

Dạ Lan liên lạc với ông nội hòng xin ông cứu anh ta.

Cũng may thân thể ông nội khỏe mạnh, chứ không ông còn không bị những thứ này làm cho tức chết!

Ông làm sao mà cứu nổi Dạ Lan? Buôn lậu, bán thuốc phiện, giết người… Những chuyện này, cho dù Dạ Lan có chết một trăm lần cũng không bù đắp đủ!

Ông nội Dạ giận mình ốm yếu lơ là công việc hai năm mới để cho Dạ Lan được cơ lần tới, gây ra tai họa ngập trời.

Dụ Tinh Hải đích thân tới tìm ông nội Dạ nói rõ mọi chuyện, cũng chỉ ra những thứ này hoàn toàn không can hệ gì tới nhà họ Dạ mà là do Dạ Lan tự làm tự chịu.

Nhưng ông nội Dạ vẫn nói bản thân mình sẽ bồi thường. Ông đem toàn bộ cổ phần công ty đi quyên góp.

Dụ Tinh Hải nói không cần, ông đáp "Không dạy con là lỗi của cha." Ông phải chịu trách nhiệm, ông thật sự phải chịu trách nhiệm.

Dụ Tinh Hải không đề cập đến chuyện của Dạ Sâm, cũng coi như hết lòng thủ tín.

Nhưng ông nội Dạ làm người khôn khéo, biết Dạ Lan tuy đích xác là đáng bị thiên đao vạn quả, nhưng không thể nào kinh động được đến Dụ Tinh Hải. Anh ta tự mình ra tay, hẳn phải còn nguyên nhân khác.

Thế là ông ngay lập tức nghĩ tới Dạ Sâm, bèn cho người đi điều tra rõ ràng chân tướng.

Dạ Lan quả nhiên muốn giết Dạ Sâm!

Ông nội Dạ nhìn Dạ Sâm nói "Là tại ông không tốt…"

Dạ Sâm đau lòng, vội vã an ủi ông "Chuyện này sao lại trách ông nội được? Chuyện này vốn dĩ đâu liên quan gì đến ông nội đâu…"

Ông nội Dạ dường như vừa chớp mắt đã già đi thật nhiều "Nếu như không có Nhậm Cảnh thì con đã chết rồi… Đều tại ông, tại ông không tốt!" Nói xong, mắt đã ngấn lệ.

Dạ Sâm ôm ông, luôn miệng gọi "Ông ơi, ông đừng nói vậy, ông đừng nghĩ vậy, là tại con không cẩn thận, tại con…"

Ba Dạ và mẹ Dạ ngẫm nghĩ.

Chết… Đó là chết đấy…

Có biết không?

Nếu không phải có Nhậm Cảnh, Dạ Sâm của bọn họ đã chết từ một tháng trước rồi.

Đứa con trai duy nhất của bọn họ, đứa con bọn họ yêu thương từ tận đáy lòng, đã chết rồi!

Cái nhà này biết sống thế nào đây? Bọn họ biết sống thế nào đây?

Nhậm Cảnh cứu Dạ Sâm, cũng là cứu cả bọn họ.

Cảm xúc lúc này rất khó tả, đến cả ông nội Dạ và ba Dạ cũng không khống chế nổi.

Bọn họ không dám nghĩ sâu, vì chỉ cần tưởng tượng đến cái vực sâu kia thôi bọn họ đã sợ hãi không thôi rồi.

Dạ Sâm nức nở trấn an "Không sao, đã không sao nữa rồi… Giờ con rất tốt, chúng ta đều rất tốt."

Đúng vậy, đều tốt.

Ác mộng không phủ xuống.

Người một nhà mất rất lâu mới có thể bình tĩnh lại.

Mẹ Dạ nhìn sắc trời nói "Cũng đến giờ ăn cơm rồi… Sâm Sâm, con gọi Nhậm Cảnh tới đi, chúng ta…"

Dạ Sâm vội vã phủ quyết "Không được, ba mẹ phải giấu giúp con."

Tất cả mọi người đều không hiểu.

Dạ Sâm không thể làm gì khác ngoài giải thích việc cậu lựa chọn che giấu Nhậm Cảnh.

Cả nhà nghe xong liền thông suốt. Cũng đúng… Dù gì chuyện này giấu đi thì vẫn hơn. Nhậm Cảnh đã đủ khổ rồi, anh xứng đáng có được một đời thật tươi đẹp.

Dạ Sâm xấu hổ "Ba mẹ cũng đừng chấp nhận nhanh quá… Chúng ta cứ từ từ thôi…"

Ba mẹ Dạ ngạc nhiên.

Dạ Sâm "Không có chuyện gì đâu. Tạm thời con sẽ không dẫn anh ấy về mà chờ thêm một thời gian nữa, khi đó, ba mẹ lại giả bộ từ từ chấp nhận."

Mẹ Dạ bộc phát tình yêu của mẹ, không ngừng truy vấn "Bao lâu? Đến cuối tuần đã đủ chưa?"

Dạ Sâm "…"

Ba Dạ có vẻ trấn định hơn, đề xuất "Sau ba tháng thì sao?"

Dạ Sâm dở khóc dở cười "…Ít nhất phải nửa năm!"

Mẹ Dạ "Nửa năm á? Hai tên nhóc các con định sống kiểu gì? Ai nấu cơm cho hai đứa ăn? Cả ngày ăn đồ bên ngoài không tốt cho sức khỏe đâu!"

Dạ Sâm "…" Thôi xong, sao lại có một loại dự cảm không tốt thế này!

88. Chương 88

Mãi mới dỗ yên được Thái Hậu, Dạ Sâm cố ý nhắc nhở cả nhà một lần cuối cùng rồi nhanh chân lẻn mất.

Sau khi lên xe, cậu gửi tin nhắn hỏi Nhậm Cảnh "Anh đang ở đâu vậy?"

Nhậm Cảnh trả lời "Anh đang ở khách sạn."

A? Sao về nhanh quá vậy? Nhậm Cảnh sẽ không ở lại khách sạn chờ suốt từ đó đến giờ đấy chứ?

Dạ Sâm cười híp cả mắt "Em về ngay đây."

Khung đối thoại cho thấy đối phương đang nhập chữ, thế nhưng nhiều lần qua đi mà vẫn chưa thấy gì. Dạ Sâm gần như có thể tưởng tượng ra bộ dáng do dự của Nhậm Cảnh. Có lẽ là anh muốn hỏi nhưng không dámdám hỏi đi?

Dạ Sâm không nhịn được muốn gọi ngay cho Nhậm Cảnh, nhưng đúng lúc này chuông điện thoại lại vang lên.

Dạ Sâm thầm nghĩ, bọn họ chắc chắn là tâm tư liên thông trong truyền thuyết!

Hí hí hí. Dạ Sâm ấn nút nghe, rồi ngây ngốc cười.

Âm thanh của Nhậm Cảnh xuyên qua ống nghe hỏi "… Em đang đi đường sao?"

Dạ Sâm muốn trêu anh là cậu bị ba mẹ đuổi ra khỏi nhà bla bla, nhưng xét đến việc sẽ khiến anh lo lắng, cậu lại không nỡ đáp "Ừm, cũng sắp tới khách sạn rồi."

Nhậm Cảnh ngập ngừng "Chú dì…"

Dạ Sâm "Chúng ta gặp nhau lại nói."

Nhậm Cảnh nghe giọng cậu có vẻ thoải mái, tâm trạng mới trở nên an tâm hơn một chút. Tất nhiên là anh không nghĩ mình sẽ được chấp nhận ngay, thế nhưng chuyện đi được đến bước này đã là thành công lắm rồi.

Dạ Sâm cúp máy xong, Nhậm Cảnh vẫn nhìn chằm chằm điện thoại một lúc lâu. Nỗi lo được cởi bỏ khiến anh không nhịn được mà xoa xoa khuôn mặt trắng nõn của cậu trên màn hình.

Đến khách sạn, Dạ Sâm không xuống xe ngay mà ngồi lại bình ổn tâm tình. Cậu không thể trông quá vui, nhất định không thể…

Đang lúc tự thôi miên bản thân, Dạ Sâm bị Tiểu Lưu lấm lét quay sang hỏi "Anh Sâm, anh lại giành được quả Pentakill đấy à?"

[Pentakill: Giết 5 mạng liên tiếp, 1 kĩ năng (chắc là) khó trong Liên Minh Huyền Thoại.]

Dạ Sâm "…"

Tiểu Lưu "Tại lần trước em thấy anh vui như thế hình như là lần anh giành được Pentakill."

Dạ Sâm trừng mắt "Vui đâu mà vui? Rõ ràng là tôi đang rất tức giận!"

Tiểu Lưu "…"

Dạ Sâm không dám tin vào trình độ diễn xuất của mình, cho nên cậu điều chỉnh tâm trạng lần nữa rồi hỏi Tiểu Lưu "Cậu xem, giờ trông tôi đã giống một người tội nghiệp, đáng thương vừa chịu qua sợ hãi chưa?"

Tiểu Lưu trả lời tương đối uyển chuyển "… Có lẽ em phải đi tra lại từ điển coi coi họ giải thích tội nghiệp, đáng thương với cả vừa chịu qua sợ hãi thế nào đã."

Dạ Sâm câm nín rồi lại câm nín "Vậy cậu thấy tôi thế nào?"

Tiểu Lưu dè dặt nói nhỏ "Xuân phong đắc ý."

Dạ Sâm thẹn quá hóa giận mắng "Lưu Tiểu Minh, có phải cậu bị mù rồi không?"

Tiểu Lưu "… Chắc… Chắc… Chắc là bị rồi."

Dạ Sâm "Cho cậu nghỉ ba ngày, mau đi khám mắt đi!"

Tiểu Lưu "Á?"

Dạ Sâm rút tiếp ra một cái thẻ vất cho Tiểu Lưu "Cho cậu thẻ chữa bệnh, không dùng hết thì chết với tôi!"

Tiểu Lưu nhìn cái "thẻ chữa bệnh" kia một lúc, thầm nghĩ không biết nhãn hàng cao cấp nổi tiếng này đổi qua mở bệnh viện từ bao giờ?

Mà thôi, Dạ Sâm mà vui thì kiểu gì cũng tiêu tiền như rác. Thế là Tiểu Lưu liền vui vẻ nhận lấy.

Dạ Sâm suy nghĩ, cảm thấy việc giả bộ không vui quá khó khăn, cho nên quyết định từ bỏ.

Cậu quét thẻ vào phòng, Nhậm Cảnh ngay lập tức cho cậu một cái ôm thật chặt.

Thực tế, Nhậm Cảnh vẫn còn hơi lo lắng. Gia thế nhà họ Dạ, anh biết rất rõ. Nhưng càng biết rõ, bản thân càng chùn bước. Đây cũng là lí do khiến anh chỉ dám đứng từ xa nhìn cậu suốt mười bốn năm.

Sản nghiệp nhà họ Dạ rộng lớn, Dạ Sâm lại là cháu độc đinh trong nhà. Cho nên chỉ cần nhìn tên thôi cũng đủ hiểu cậu được mọi người cưng chiều như thế nào.

Trong chữ Sâm có chữ bảo. Dạ Sâm tức là bảo bối nhà họ Dạ, không sai một chữ.

Dạ Sâm như vậy, đừng nói là ở cạnh đàn ông, ở cạnh phụ nữ có khi còn phải trăm ngàn vạn tuyển.

Nhậm Cảnh muốn ở cạnh Dạ Sâm, nhưng anh lại thấy cho dù thế nào, bản thân anh cũng không xứng được với cậu. Anh muốn cậu hạnh phúc, nhưng lại sợ mình không đem lại được hạnh phúc cho cậu.

Dạ Sâm đáp trả cái ôm của Nhậm Cảnh "Em nói hết với ba mẹ rồi."

Tâm tư của Nhậm Cảnh bị lôi xệch lại, lo lắng.

Dạ Sâm nói "Em nói em thích anh, em muốn ở bên cạnh anh, cả đời đều muốn ở bên cạnh anh, kiếp sau cũng vẫn muốn ở bên cạnh anh… Ừm… Không chỉ thế, em còn nói, đời này của em, nếu không phải anh thì không được."

Nhậm Cảnh nghe mà ngây người.

Dạ Sâm ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh "Dạ Sâm không phải Nhậm Cảnh thì không được, có được không?"

Nhậm Cảnh muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại không tài nào thốt ra nổi. Mọi thứ trước mắt đều quá đỗi chói lóa, mà từng câu từng chữ chui vào tai anh lại quá đỗi xúc động, khiến cho những lời anh muốn nói chỉ như khói mờ đằng sau pháo hoa, không đáng để tâm.

Dạ Sâm cọ cọ lồng ngực anh hỏi "Có phải em giỏi lắm không?"

Nhậm Cảnh phải mất rất lâu rất lâu mới bật ra được một câu khô khốc "Chú dì có giận không?"

Dạ Sâm "Hơi giận… Nhưng mà anh đừng lo." Trước khi vào phòng, Dạ Sâm đã soạn kĩ lời thoại. Cậu nhón chân hôn hôn anh "Lần này phải cảm ơn Cố Khê, nhờ có chuyện của anh ấy mà ba mẹ em rất kiêng kỵ. Họ sợ em nghĩ không thông, bỏ nhà ra đi, cho nên thái độ khá tốt."

Nhậm Cảnh cũng không rõ rốt cuộc cậu đang nói gì nữa, từng câu từng chữ đều tựa như tiếng trời.

Dạ Sâm luyên thuyên một hồi, đại khái tóm lược lại thì là thái độ của cậu hết sức cứng rắn, ba mẹ cậu giận lắm, nhưng họ lại không dám quá khích. Thế là cả nhà cùng nhau ngồi xuống nói chuyện. Dạ Sâm thẳng thắn chia sẻ giới tính của mình. Đây là chuyện do ông trời quyết định, cậu chỉ có thể chấp nhận.

Cuối cùng, Dạ Sâm tổng kết "Bây giờ bọn họ nhất định không có cách nào chấp nhận anh, nhưng dần dần rồi mọi chuyện sẽ khác…" Ai bảo không nhận? Rõ ràng là muốn nhận gấp đến nỗi chỉ muốn mời người qua cửa ngay lập tức!

Dạ Sâm có phần lo lắng, sợ "diễn xuất" của mình bị nhìn thấu.

Nhưng Nhậm Cảnh lại không hề nhận ra. Tối nay, anh giống như đã bị hạnh phúc đập cho phát ngốc, đừng nói Dạ Sâm nói nửa giả nửa thật, cho dù cậu có nói giả hết, e là Nhậm Cảnh cũng tin một trăm phần trăm.

Dạ Sâm cẩn trọng gọi "Nhậm Cảnh?"

Nhậm Cảnh nhìn cậu.

Dạ Sâm chột dạ cúi đầu.

Anh ôm cậu, dùng một chất giọng ấm áp đè nặng nói "Sâm Sâm."

"Hả?"

"Chúng ta làm được không?"

Não Dạ Sâm nổ bùm một cái, mặt đỏ như ráng chiều.

Nhậm Cảnh không đợi cậu đáp đã hôn xuống.

Một đêm mê loạn khiến Dạ Sâm nghĩ lại mà thẹn.

Cả hai làm lâu lắm… Mà eo… Cũng nhức lắm…

Chỉ là cái đó, Dạ Sâm càng ngày càng quen thuộc, cũng cảm thấy không đến nỗi quá khó để tiếp nhận, dù cậu không thể nào tưởng tượng ra được được việc nó tiến vào thân thể cậu kiểu gì…

Hôm nay, Dạ Sâm tiếp tục xin nghỉ. Đạo diễn Lý hết sức lo lắng, nghe cái giọng khản đặc của cậu xong còn cẩn thận dặn dò "Nhất định phải uống thuốc đúng giờ, thời gian này mà bị cảm mạo là khó khỏi nhất đấy."

Dạ Sâm hổ thẹn vô cùng, may mà giọng cậu nghe cũng giống bị cảm thật.

Cúp máy xong, Dạ Sâm nằm lỳ trên giường lầm bầm, chủ yếu là than vãn về cái eo.

Nhậm Cảnh đi nấu cơm. Dù cả hai đang ở khách sạn, nhưng trong phòng vẫn có một căn bếp nhỏ. Sau mấy ngày "ăn cơm hàng", Nhậm Cảnh, về điểm này thì cực kì giống Thái Hậu, quyết tâm phải xuống bếp làm đồ ăn sáng cho Dạ Sâm.

Dạ Sâm lười biếng chờ đợi, nhưng chưa chờ được Nhậm Cảnh, tiếng của đi chết đi đã vang lên.

"Ái chà!" Giọng đi chết đi giống hệt con mụ tú bà trong lầu xanh thời cổ đại. Sau khi hí hí hí cười đã, nó nói "Nhiệm vụ hàng ngày: Làm tình với Nhậm Cảnh, thưởng 1 điểm sinh mệnh!"

Dạ Sâm trợn trắng mắt "Cậu đang chơi tôi đấy hả? Chúng… Chúng tôi tối qua vừa… Vừa mới…"

Đi chết đi xì giọng "Yêu đương cuồng nhiệt mà, ngày nào cũng muốn là chuyện hết sức bình thường."

Dạ Sâm biểu thị: Nhưng ông đây không chịu nổi!

Đi chết đi nhắc nhở "Kì hạn của nhiệm vụ là chín giờ năm mươi lăm phút sáng ngày mai cơ mà, cậu sợ gì chứ?"

Dạ Sâm đầy mặt đau khổ "Cơ mà đêm nay lại làm nữa… Thì mai chắc chắn tôi không đến phim trường được!"

Đi chết đi suy nghĩ rồi đưa ra một chủ ý dở tệ "Vậy thì cậu đợi Nhậm Cảnh quay lại rồi quyến rũ anh ta luôn đi, hoàn thành nhiệm vụ xong tối tha hồ nghỉ."

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi tương đối nhiệt tình "Dù sao hai người cũng vừa mới làm xong, thân thể đang thích ứng, nhanh chóng làm thêm một phát, không những cọ được điểm sinh mệnh mà còn không làm lỡ thời gian ghi hình ngày mai, nhất cử lưỡng tiện đó nha người anh em!"

Dạ Sâm trợn mắt lườm nó "Cổ họng tôi khàn hết cả rồi còn quyến rũ cái nỗi gì… Tôi…Tôi… Mẹ nó chứ… Tôi rốt cuộc thèm khát đến đâu mà phải làm thế…"

Đi chết đi cười phải nói là cực kì đê tiện "Không sao, chắc chắn chồng cậu vẫn thích."

89. Chương 89

Đúng là thích thật, vì nhiệm vụ đến từ tiềm thức của Nhậm Cảnh mà!

Lẽ nào Nhậm Cảnh chưa thỏa mãn? Tối hôm qua làm đến thể mà anh vẫn thấy chưa đủ ư?

Dạ Sâm nghĩ… Xem ra đời sống xxx của hai bọn họ không được hài hòa rồi!

Đi chết đi giả bộ chính trực nói "Nhậm Cảnh cũng thực đáng thương, yêu cậu đến cả mạng cũng không cần. Vậy mà… Cậu đến cả một việc cỏn con như thế cũng không làm anh ta thỏa mãn được… Haiz, đúng là người so với người…"

Dạ Sâm nháy mắt bị chọc đúng tim đen gắt lên "Ai… Ai không thỏa mãn được anh ấy!"

Đi chết đi phũ phàng "Thỏa mãn mà tiềm thức anh ta còn nghĩ đến việc ấy?"

Dạ Sâm "…"

Đi chết đi quả nhiên là một tên hệ thống đáng ghét, nó không ngừng nghỉ tiếp tục công kích "Cậu đừng trông mong vào việc Nhậm Cảnh chủ động. Tiềm thức và hành vi là bất đồng đó nhen. Đôi khi nghĩ thôi chứ chưa chắc đã làm đâu. Nhậm Cảnh thương cậu như thương bảo bối, anh ta đâu nỡ để cậu khó chịu? Cho nên kể cả anh ta chưa đủ, anh ta cũng sẽ dừng lại khi thấy cậu mệt!"

"Rồi đấy, cậu thử nghĩ kĩ lại xem, lúc hai người làm, có phải Nhậm Cảnh vẫn luôn quan tâm đến cảm nhận của cậu hay không?"

Dạ Sâm nghi ngờ nói "Cậu coi lén!"

Đi chết đi đảo mắt "Ông đây đếch cần coi cũng đoán được nhá!"

Dạ Sâm ngẫm nghĩ, hình như đúng thật…

Lúc hai người ý ý ý, tuy là cậu hết sức mệt mỏi, nhưng đồng thời cũng hết sức thoải mái. Cậu quả thực không hề để tâm xem Nhậm Cảnh thế nào… Mỗi lần đều là cậu không chịu nổi mà kêu ngừng, hoặc là muốn ngừng thì kêu ngừng.

Dạ Sâm hổ thẹn "Sau này tôi sẽ chú ý hơn."

Đi chết đi thúc giục "Cơ hội đang ở ngay trước mắt đó chàng trai."

Dạ Sâm đỏ mặt "Cút!"

Tuy là cậu kêu nó cút, nhưng những lời hệ thống nói không nghi ngờ gì đã làm lung lay Dạ Sâm.

Nhiệm vụ thì nhất định phải làm, nhưng làm vào buổi tối thì ngày mai chắc chắn mình không xuống nổi giường. Không xuống nổi giường thì không thể đến phim trường. Không thể đến phim trường thì không đuổi kịp tiến độ. Không đuổi kịp tiến độ thì kiểu gì đạo diễn Lý cũng sẽ đến "thăm bệnh". Thế thì… xấu hổ chết đi được!

Cho nên, lựa chọn tốt nhất chính là… Làm luôn!

Cơ mà… Vẫn xấu hổ lắm nha!!!

Dạ Sâm ôm gối lăn lộn khiến cho mái tóc rối bù, cả mặt ửng đỏ. Hai mắt cậu tràn đầy hơi nước. Bộ dáng mê người dọa Nhậm Cảnh thiếu điều làm đổ cốc nước.

Anh trấn tĩnh hỏi "Dậy rồi à?"

Dạ Sâm ngồi lên nhưng mông đau quá lại vật ra. Cậu tỳ cằm lên gối, tội nghiệp chớp chớp mắt.

Tim Nhậm Cảnh nháy mắt mềm nhũn. Anh dịu dàng bảo "Em uống chút nước đi."

Nói xong đặt nước lên bàn trà, rồi đi tới cạnh giường khom người bế Dạ Sâm dậy.

Dạ Sâm khàn khàn nói "Tự em làm được mà…"

Nhậm Cảnh chau chau mày "Cổ họng khó chịu thì tạm thời em đừng nói chuyện."

Dạ Sâm mím môi, thành thật cuộn tròn trong lòng anh.

Nhậm Cảnh đặt cậu lên ghế sofa xong, còn chu đáo lót một tấm đệm êm. Cứ thế, mông liền không thấy đau nữa. Dạ Sâm vui vẻ.

Nhậm Cảnh cầm cốc nước đưa tới cạnh mép cậu. Dạ Sâm cảm thấy mình mà không làm gì thì chẳng khác

nào một đứa trẻ con.

Thế là, cậu vội vã tiếp nhận cốc nước nói "Để em, để em."

Cậu nhấp một ngụm, kinh ngạc tròn mắt "Ngon quá." Đây không chỉ là nước đun sôi bình thường!

Nhậm Cảnh mỉm cười "Uống đi, cái này có lợi cho cổ họng."

Dạ Sâm nhớ tới bản thân tối qua, nhất thời không ngóc đầu lên được.

Lúc ấy, Nhậm Cảnh thậm chí còn nhắc cậu "Nhỏ thôi không sẽ bị khàn giọng đấy."

Nhưng Dạ Sâm nào có nghe lọt? Thế nên…

A a a, người ta không còn mặt mũi nào để nghĩ tiếp đâu!

Uống xong cốc trà thanh giọng, Dạ Sâm cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Nhậm Cảnh nói với cậu "Cháo còn lúc nữa là xong rồi."

Dạ Sâm "Em chưa đói."

Nhậm Cảnh sợ cậu chán, liền đề nghị "Vậy chúng ta chơi game nhé?"

Dạ Sâm đang định đồng ý, đi chết đi lại nhô ra cảnh tỉnh "Nhiệm vụ, nhiệm vụ, nhiệm vụ!"

Tim Dạ Sâm run lên, cũng không biết là hồi hộp hay là làm sao…

Đi chết đi hiến kế "Đừng nói gì cả, hôn đi, rồi cởi đồ, rồi tiếp nữa thì… Hí hí, sofa play rất là tuyệt nha!"

Dạ Sâm đuổi nó như đuổi ruồi "Đi sang một bên!"

Trên sofa thì thèm khát quá! Dạ Sâm thầm nghĩ mình vẫn nên rụt rè một chút thì hơn.

Cậu đắn đo nửa ngày, rốt cuộc lựa chọn phương thức quyến rũ "Em muốn đi tắm."

Nhậm Cảnh "Tối qua anh tắm cho em rồi."

Dạ Sâm kiên trì "Em… Em muốn ngâm mình."

Nhậm Cảnh đâu đoán được bảo bối thuần khiết nhà mình đang quyến rũ anh mà chỉ cho là cậu thật sự muốn đi tắm.

Thế là, anh đứng dậy nói "Cũng được, ngâm nước nóng giúp thư giãn gân cốt, anh đi chuẩn bị cho em."

Dạ Sâm căng thẳng ngồi chờ.

Đi chết đi cho cậu một like "Cái này cũng hay nè, phòng tắm play cũng thích phải biết!"

Dạ Sâm "Nếu cậu không cút, tôi sẽ không làm nhiệm vụ nữa!"

Đi chết đi sợ cậu thẹn quá hóa giận, vội vàng rút lui "Thôi thôi, được rồi, tôi che chắn đây, được chưa?"

Sau khi đi chết đi lặn mất, Dạ Sâm ra sức hít sâu lấy tinh thần!

Nhậm Cảnh chuẩn bị nước xong đi ra gọi "Em qua đây đi."

Dạ Sâm đứng dậy, tự nhủ phải dũng cảm, đàn ông con trai là không được sợ, lên!

Dạ Sâm mặc một bộ đồ ngủ rộng rãi thoải mái. Sau khi thoát đi phần dưới, vạt áo không quá dài phía trên chỉ có thể miễn cưỡng che khuất cái mông.

Dạ Sâm để nguyên như thế đi về phía phòng tắm. Nhậm Cảnh vừa tắt nước xong ngẩng lên liền bị hai cẳng chân thon dài trắng nõn đập ngay vào mắt.

Đầu anh bùm một tiếng nổ tung, Nhậm Đại Cảnh cũng vì thể mà dựng đứng chào cờ.

Dạ Sâm giả bộ bình tĩnh, nhưng mặt đã hồng thấu. Cậu tự nhủ thầm cả trăm lần câu phải dũng cảm phải dũng cảm.

Cởi cúc, thoát áo…

Tắm mà, đương nhiên là phải cởi rồi…

Nhậm Cảnh vội vã dịch chuyển đường nhìn, trấn an bản thân không được nghĩ nhiều.

Dạ Sâm xấu hổ muốn chết. Cậu bước từng bước đi về phía trước. Rõ ràng là một cự ly gần đến như vậy, nhưng không hiểu sao cậu càng đi thì chân lại càng mềm nhũn. Bồn tắm đã ở ngay trước mắt mà Dạ Sâm tưởng như mình chẳng thể nào đến được!

Nhậm Cảnh không nhìn cậu, nhỏ giọng nói "Anh đi xem cháo được chưa."

Giờ anh đang rất muốn đẩy ngã người kia. Nhưng nghĩ đến việc tối qua cậu đã rất mệt mỏi, anh không thể lại tới nữa…

Vốn dĩ đàn ông làm loại chuyện như vậy đều rất đau đớn. Anh thà để mình khó chịu, chứ nhất định không muốn để Dạ Sâm phải chịu thiệt thòi… Cho nên… Nhậm Cảnh anh phải bảo toàn lí trí!

Dạ Sâm nóng nảy… Sao đến nước này rồi mà người vẫn còn muốn chạy?

Cậu dứt khoát hỏi "Nước ấm được rồi sao?"

Hầu kết Nhậm Cảnh trượt lên trượt xuống nửa ngày mới nhả ra được mấy chữ "Chắc là không có vấn đề gì."

Dạ Sâm "Anh thử lại lần nữa cho em đi…"

Nhậm Cảnh "Ừ…" Anh dùng tay thử độ ấm, nhưng thực tế anh làm sao mà biết nước ấm thế nào? Tay anh giờ lại chẳng đun sôi được cả nước ấy chứ!

"Anh thấy được rồi đó, em mau vào ngâm mình đi." Nhậm ảnh đế muốn chạy trốn lắm rồi!

Dạ Sâm để anh chạy á? Cậu đỏ mặt, dùng chất giọng nghiêm túc nói "Anh đừng đi, chờ em vào xem sao đã, nếu như lạnh, em lại nhờ anh chỉnh giúp em."

Nhậm Cảnh muốn chạy mà không được, đứng im tại chỗ, nhìn không chớp mắt "Ừm."

Dạ Sâm bước nhanh vào trong bồn tắm, vừa bước vừa nhỏ giọng hô "Đừng đi đó."

Lòng bàn tay Nhậm Cảnh toát đầy mồ hôi, hỏi "Sao? Có lạnh không?"

Không lạnh không nóng, rất thoải mái.

Dạ Sâm thả lỏng, người dựa vào thành bồn, ngẩng đầu nhìn Nhậm Cảnh.

Cậu không thấy được mặt anh, nhưng cậu thấy được…

Cái thứ căng phồng mạnh mẽ…

Dạ Sâm sửng sốt, rồi bất ngờ bình tĩnh.

Trong lòng cậu ngọt ngào đến không còn gì để nói.

Nhậm Cảnh quả nhiên chưa thỏa mãn, thế nhưng anh lại vì lo cho cậu mà nhịn xuống.

Nghĩ đến đây, Dạ Sâm tràn đầy dũng khí, kéo tay anh gọi "Nhậm Cảnh…"

Tim Nhậm Cảnh rõ ràng chệch mất một nhịp.

Dạ Sâm cong cong khóe miệng "Anh hôn em được không?"

Nếu như lí trí cũng giống như đường dây cáp… Vậy lúc này nó hẳn đã bị sét đánh cho nở hoa tưng bừng.

X tiếng sau…

Đi chết đi hưng phấn hô "Phòng tắm play, GET! Thưởng 1 điểm sinh mệnh."

Dạ Sâm mệt mỏi không thèm để ý nó.

Nhậm Cảnh dỗ cậu ăn chút đồ, cậu lại mơ mơ màng màng chỉ muốn đi ngủ. Thế là, sau khi dỗ người ăn một bát cháo xong, Nhậm Cảnh liền để cho cậu ngủ. Dạ Sâm gần như vừa đặt mình đã say.

Thế mới nói, đúng là người so với người càng tức chết người.

Rõ ràng Nhậm Cảnh mới là người vất vả làm lụng, tại sao anh vẫn tinh thần sáng láng, đến cả nửa điểm uể oải cũng không có? Lại còn áo quần chỉnh tề đi họp xong một cuộc họp, phê xong một đống tài liệu, xử lí xong một đống công việc với hiệu suất kinh người?

Nói thế nào nhỉ? Ừm, nếu như dùng lời của Tiểu Lưu thì chính là bốn chữ – Xuân phong đắc ý!

Đám tay sai bé nhỏ của Dương đại lão thi nhau chảy nước mắt trong nhóm chat.

Vì sao lại chảy nước mắt á?

Đương nhiên là người cha già phải chảy nước mắt vì sung sướng rồi!

Cái gì gọi là khổ tận cam lai? Không ai có thể hiểu rõ hơn bọn họ.

Si tình mười năm (các trợ lí không biết chuyện hồi còn nhỏ), cuối cùng cũng nhận được hồi đáp, quả là khiến người ta cảm động không thôi!

Lúc Dạ Sâm tỉnh lại, bên người trống không.

Đi chết đi nói "Chồng cậu đi kiếm tiền nuôi cậu rồi."

Dạ Sâm "…"

Giờ cậu đã làm quen được với cái thói nói chuyện ba trấm của đi chết đi, lời kia nếu phiên dịch ra thì chính là Nhậm Cảnh đi làm.

Dạ Sâm cử động, xương sống thắt lưng đau đến chảy cả nước mắt. Cậu xoa xoa eo hỏi "Anh ấy không mệt sao?"

Đi chết đi nghĩ thầm: Mệt á? Anh ta có khi còn chiến tiếp được ba trăm hiệp chứ chả đùa! Cậu cho là người ta khổ luyện suốt mười bốn năm là vì cái gì?

Nhưng mà tất nhiên là nó không có nói ra mà chỉ đáp "Cậu thức anh ta còn muốn ở cùng cậu, vậy nếu không nhân lúc cậu ngủ đi làm thì còn làm vào lúc nào được nữa?"

Dạ Sâm trong lòng ngọt ngào, nhưng ngoài miệng vẫn cãi cố "Tôi đâu cần anh ấy lúc nào cũng ở bên tôi? Tôi mới không quấy rầy anh ấy làm việc."

Đi chết đi nghĩ ê cả răng, không muốn tiếp tục nói chuyện với người này nữa.

Dạ Sâm rời giường tìm nước uống, phát hiện trà thanh giọng lúc sáng hãy còn. Nhậm Cảnh rót vào bình giữ ấm, nhiệt độ vừa phải thực khiến cậu hài lòng.

Dạ Sâm khoan khoái uống xong thì mặc quần áo chỉnh tề chuẩn bị đi nghỉ.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Nhậm Cảnh về rồi? Không thể nào, đây là phòng Nhậm Cảnh, anh về thì chỉ cần mở thẳng cửa đi vào là được.

Vậy là ai?

Dạ Sâm chần chừ đi tới cạnh cửa, xuyên qua mắt mèo nhìn nhìn, thấy được một khuôn mặt yêu nghiệt đầy mây đen.

A… Là Cố Khê!

Dạ Sâm vội vàng mở cửa, cất giọng gọi "Anh Khê…"

Còn chưa nói xong câu chào hỏi, Cố Khê đã liếc xéo hỏi "Vẫn chưa chết à?"

Dạ Sâm "…"

Cố Khê "Tôi tưởng cậu X đến tinh tẫn nhân vong rồi!"

90. Chương 90

Dạ Sâm ngượng ngập nói "Đâu… Đâu có đâu…"

Nói xong cậu mới ý thức được bản thân mình thực ngốc. Cố Khê chỉ là quen thói độc mồm độc miệng, thế mà cậu vẫn tiếp lời anh ta.

Cố Khê lười càm ràm, đi thẳng vào nhà ngó quanh hỏi "Nhậm Cảnh đâu?"

Dạ Sâm "Anh ấy đi làm rồi."

Cố Khê thấu hiểu, hỏi tiếp "Cậu ngủ đến giờ mới dậy đấy à?"

Dạ Sâm có chút xấu hổ gãi đầu.

Cố Khê chỉ hận rèn sắt không thành thép mắng "Không phải sáng ra cậu lại để anh ta thích làm gì thì làm

đấy chứ?"

Dạ Sâm cười khan "Đâu…" Sự thật là cậu quyến rũ anh mà.

Cố Khê rất rất không vui "Tôi còn tưởng Nhậm Cảnh là một người đáng tin, không ngờ anh ta cũng chỉ là một tên không biết điều chút nào hết!"

Cái này đúng là oan chết Nhậm Cảnh, Dạ Sâm khó nhịn lí nhí "Anh ấy rấtrất biết điều."

Cố Khê trừng mắt "Vẫn còn nói đỡ cho anh ta?"

Dạ Sâm "…"

Cố Khê tức đến thở phì phì "Con trai gả ra ngoài như bát nước hắt đi, các cụ nói cấm có sai mà!"

Dạ Sâm tuy đuối lí, nhưng câu này đúng là sai nặng quá, không sửa không được "Câu của các cụ thật ra không phải thế đâu."

Cố Khê chọc eo cậu.

Dạ Sâm ngay lập tức kêu lên, đau nhức khiến cậu suýt thì ngã quỵ.

Cố Khê hừ hừ giọng "Trẻ không hiểu chuyện, chờ già rồi xem cậu làm sao."

Cái bộ dạng của người đi trước này đúng là… Một lời khó mà nói hết nha…

Nếu như lúc này Cố Khê và Thẩm Gia Trạch đã quay về bên nhau, Dạ Sâm nhất định sẽ trêu ghẹo anh ta một phen. Thế nhưng, tình trạng của bọn họ lúc này… Dạ Sâm không nói gì nữa.

Cố Khê là tới thăm Dạ Sâm. Sau khi uống một ngụm trà thanh giọng liền tấm tắc khen "Nhậm Cảnh nhà cậu đức hạnh phết nhở."

Đức hạnh…

Dạ Sâm nhất thời cảm thấy từ này quá đỗi chuẩn xác, thế là cậu liên thanh nói "Đức hạnh thật mà. Anh ấy không chỉ biết ninh cháo hầm xương, mà còn rất tỉ mỉ săn sóc. Tôi vừa duỗi tay, anh ấy đã biết ngay là tôi muốn gì…"

Cậu bla bla một đống thứ xong mới nhận ra hình như mình nói hơi nhiều.

Cái loại ra sức khoe chồng này thực dễ làm người ta thấy ghét.

Dạ Sâm đầy mặt ngượng ngùng. Cậu cứ tưởng mình sẽ nhận được cái nhìn tràn đầy ghét bỏ của Cố Khê, nhưng người phía trước lại hoàn toàn đối lập. Hai mắt ngậm cười, thần thái ôn hòa mà nhẹ nhõm.

Dạ Sâm ngốc ngơ, rồi nhanh chóng vui vẻ.

Cố Khê đây là đang mừng thay cho cậu…

Nếu là bạn bè bình thường, khi nghe đến những lời trên, chắc chắn sẽ cảm thấy Dạ Sâm lắm lời dông dài, muốn khoe khoang hạnh phúc. Thế nhưng những người thật lòng muốn tốt cho cậu khi nghe xong sẽ lại thấy thực vui vẻ. Bởi vì đây là một loại vui vẻ rất dễ lan truyền. Chỉ cần là người mình quan tâm vui vẻ, vậy thì bản thân cũng sẽ thấy vui vẻ.

Cố Khê nhận ra ánh mắt của Dạ Sâm, vội vã điều chỉnh lại biểu tình trông sao cho thật "chán ghét", nói "Thôi được rồi, biết Nhậm Cảnh nhà cậu tốt rồi, biết cậu nhặt được bảo bối rồi, tôi đây xin chúc mừng cậu."

Đây đúng là ngữ điệu của Cố Khê không sai. Dạ Sâm không giận mà chỉ thấy cả người ngọt ngào.

Cha mẹ, người yêu, bạn bè… Dạ Sâm chỉ mong cuộc đời này hãy cứ mãi mãi tiếp tục như thế.

Cậu hỏi Cố Khê "Ở lại ăn tối cùng nhau không?"

Cố Khê từ chối "Không!" Ai thèm ngồi làm cái bóng đèn cơ chứ!

Dạ Sâm đắn đo một lúc, cuối cùng mở miệng thăm dò "Thẩm Gia Trạch… vẫn đang làm tài xế cho anh à?"

Cố Khê đáp "Ai thèm cậu ta?"

Dạ Sâm "Hai người các anh…"

Cố Khê không phải Dạ Sâm, trước nay anh ta làm người đều rất có chủ kiến. Chỉ thấy anh ta xua tay nói "Cậu đừng đoán mò nữa, mau nghĩ xem làm sao để quay nốt bộ phim kia đi."

Dạ Sâm thấy anh ta thật sự không muốn nhắc tới nữa, bản thân cũng chuyển đề đáp "Ừm, mai nhất định tôi sẽ đến trường quay báo danh."

Cố Khê cũng không ở lại quá lâu, anh ta còn rất nhiều việc phải làm.

Mặc dù trong ba người, sản nghiệp kinh doanh của Dụ Tinh Triết là nhiều nhất, lớn nhất, thế nhưng để nói đến mạnh nhất thì phải là Cố Khê.

Dạ Sâm thì thôi không nói, con người hoàn toàn không có tí dã tâm nào.

"Giang sơn" của Dụ Tinh Triết hơn nửa là do Sun giành về. Không như Cố Khê. Cố Khê là hoàn toàn dựa vào sức mình. Tuổi còn trẻ mà đã tích lũy được như thế, anh quả thực đã bỏ ra không ít công sức.

Cố Khê rời đi không lâu thì Nhậm Cảnh về.

Hai người trò chuyện một lúc rồi cùng nhau ăn cơm.

Tối đương nhiên là không làm gì… Làm nữa, Dạ Sâm e là phải bãi công mất!

Sáng hôm sau, thân thể Dạ Sâm khá lên rất nhiều, về cơ bản thì không có vấn đề gì to tát.

Cậu theo Nhậm Cảnh đến trường quay, đạo diễn Lý vừa thấy cậu thì y như thấy con trai ruột, ân cần quan tâm các loại.

Xong xuôi, ông lại như sợ Nhậm Cảnh sẽ "ghen", quay sang nói với anh "A Sâm vừa mới khỏi ốm nên tôi có chút lo lắng." Chứ không phải tôi cố ý ghẻ lạnh cậu đâu.

Quần chúng "…" Đạo diễn Lý, ông nghĩ nhiều rồi. Nhậm Cảnh đúng là có ghen, nhưng đối tượng ghen không phải như thế đâu.

Cảnh quay hôm nay cũng rất thú vị, chính là buổi sáng sau đêm phát sinh quan hệ giữa Triển Thần và Án Hàn.

Lúc Triển Thần tỉnh lại, cơ thể vừa đau vừa mỏi, thế nhưng trong lòng lại có chút vui vẻ. Cậu mở mắt nhìn xung quanh, đáng tiếc mọi thứ cậu thấy lại chỉ là một căn phòng trống không lạnh lẽo.

Không có người… Án Hàn đã rời đi từ lâu..

Triển Thần tối qua say khướt, không nhớ được gì ngoài việc mình đã làm chuyện đó với Án Hàn,

Nhưng chỉ một điểm này thôi cũng đủ để cậu vui rồi.

Vì nếu như Án Hàn không có ý gì với cậu, hai người sao có thể phát sinh quan hệ được cơ chứ?

Vậy là, mặc dù bị đau khắp mình mẩy, Triển Thần vẫn hăng hái bừng bừng đi tìm Án Hàn ngay lập tức.

Đoạn này là độc diễn, đối với Dạ Sâm thì khá là thử thách do không ai dẫn cậu nhập vai.

Thế nhưng, điều may mắn là…

Dạ Sâm vừa hay có kinh nghiệm về mặt này. Cảm giác sau khi làm chuyện đó vào sáng hôm sau, cậu chỉ cần hơi ngẫm lại liền xong.

Đau và mệt ư? Điều đó là tất nhiên rồi!

Vậy còn vui? Đương nhiên là cả vui nữa!

Dạ Sâm chỉ cần diễn theo bản năng, đạo diễn Lý đã không ngừng vô tay khen hay. Cố Khê biết rõ chân tướng, nhìn mà đỏ mặt nghĩ: Mẹ kiếp, các người thật coi đây là "phim tài liệu" đấy à!

Nhậm Cảnh có chút hối hận vì đã nhận lời quay bộ phim này. Bộ dáng đó của Dạ Sâm, anh không muốn có ai thấy được đâu!

Diễn xong đoạn này, đạo diễn Lý đi tới nói với Dạ Sâm "Lát nữa, cậu sẽ quay chung với Nhậm Cảnh. Hai người gặp nhau trong trường, cậu gọi anh ta, rồi…" bla bla một tràng.

Dạ Sâm nghe mà chột dạ "Phải… Phải suy sụp ấy ạ?"

Đạo diễn Lý vỗ vai cậu cổ vũ "Cái loại cảm xúc kịch liệt này là dễ diễn nhất, cậu chắc chắn sẽ không gặp vấn đề gì đâu."

Quả đúng là như thế, đối với một diễn viên bình thường mà nói, loại cảm xúc đau buồn này so ra lại tương đối dễ thể hiện.

Triển Thần bắt gặp Án Hàn ở trường, nhỏ giọng gọi "Thầy…"

Án Hàn mãnh liệt quay đầu nhìn cậu hỏi "Cậu còn tới đây làm gì?"

Việc này khiến Triển Thần mờ mịt không hiểu lắm. Thế nhưng cậu vẫn vui vẻ hỏi anh "Tối nay chúng ta đi ăn cùng nhau được không ạ?"

Đến đây, trái tim Triển Thần mới chính thức bị Án Hàn đạp vỡ.

Anh nói "Tôi đã đồng ý làm với cậu, vì sao cậu vẫn cứ đến tìm tôi thế?"

Triển Thần ngây ngốc "Thầy… Thầy có ý gì?"

Âm thanh của Án Hàn lạnh lẽo "Lời mình nói chính mình lại quên sao?"

Sắc mặt Triển Thần tái nhợt "Em… Em.."

Án Hàn mặt không đổi sắc "Tôi đã đính hôn rồi, sắp tới sẽ kết hôn, câcậu đừng tới dây dưa với tôi nữa!"

"Đính hôn?" Triển Thần mở trừng hai mắt "Thầy… Thầy đính hôn rồi?"

Án Hàn "Đúng."

Một chữ, nhưng lại có thể đẩy Triển Thần rơi vào lạnh lẽo cùng cực.

Dạ Sâm nhìn kịch bản mà luống cuống.

Cậu cầu cứu ngó ngó Nhậm Cảnh "Cái này em phải diễn thế nào đây?"

Mông lung, kinh ngạc, sắc mặt tái nhợt, bất ngờ thất thố, cuối cùng còn phải… Suy sụp!

Dạ Sâm e là phải kiếm một quyển từ điển coi coi họ giải thích mấy từ này thế nào.

Cái bệnh "chiều vợ một cách mù quáng" của Nhậm Cảnh lại bắt đầu phát tác "Hay là chúng ta sửa kịch bản đi."

Dạ Sâm "…"

Nhậm ảnh đế nói hết sức hợp tình hợp lí "Án Hàn vốn dĩ không hề đính hôn, nói vậy chẳng qua là vì muốn cố ý kích thích Triển Thần. Bốn năm sau khi hai người gặp lại sẽ làm rõ chuyện này. Thế chẳng thà bây giờ nói luôn. Hai người yêu nhau về ở bên nhau, cùng nhau đối mặt với khó khăn thử thách mới đúng là chân lí, chứ cứ trốn tránh mãi thì được cái gì?"

Anh nói hay quá! Nhưng mà Nhậm ảnh đế, nói như anh thì người ta còn quay phim làm cái mông gì nữa!

May mà Dạ Sâm chưa bị "chiều hư", vẫn rất có chủ kiến nói "Em muốn thử."

Nói xong siết chặt tay cảm thán "Em cảm thấy diễn xuất của em vẫn còn tiến bộ được nữa."

Ai cho Dạ Sâm cái tự tin đó? Đương nhiên là đạo diễn Lý rồi!

91. Chương 91

Sâm Sâm nói cái gì thì chính là cái ấy. Nhậm ảnh đế sau khi có vợ liền tùy hứng như vậy đó các bạn à.

Dạ Sâm chăm chú hỏi han Nhậm Cảnh mấy cảnh quay, Nhậm Cảnh cũng rất nghiêm túc chia sẻ cho cậu. Thậm chí, anh còn đề nghị "Hay là chúng ta thử trước xem sao?"

Dạ Sâm liên tục gật đầu "Được!"

Dạ Sâm điều chỉnh tâm trạng, nửa đoạn đầu biểu hiện vô cùng xuất sắc cảm giác vui vẻ hạnh phúc khó tả với suy nghĩ sự thầm mến của bản thân sắp thành sự thật.

Nhậm Cảnh đọc câu thoại đầu tiên "Cậu còn tới đây làm gì?"

Dạ Sâm nhìn anh, nháy mắt cảm thấy thực đau lòng. Cậu nhanh chóng tiếp nhận tâm tư của Triển Thần.

Diễn xuất của Nhậm Cảnh rất có sức cuốn hút. Loại diễn xuất khó phân thật giả này chính ra lại hết sức đáng sợ. Bởi vì bạn sẽ không thể nào biết được khi nào thì đối phương nói thật, khi nào thì đối phương nói giả, chỉ cần hơi chút lơ đãng, bạn sẽ bị anh ta khiến cho hoàn toàn tin tưởng.

Dạ Sâm bỗng nhiên tìm ra được "mánh khóe". Nếu như cậu muốn diễn tốt đoạn này, vậy thì cậu chỉ cần không coi mình là trọng tâm mà phải coi Nhậm Cảnh là trọng tâm.

Chỉ cần Nhậm Cảnh nhập vai, thì cậu sẽ nhập vai.

Thế nhưng...

Cậu chỉ cần hơi lộ ra bộ dáng đau khổ, Nhậm Cảnh đã ngay lập tức thoát vai. Anh miệng thì đọc thoại, hai mắt lại tràn đầy yêu thương.

Nhìn Nhậm Cảnh như thế, Dạ Sâm cũng không trụ được bao lâu.

Cậu lắc đầu cười cười "Nhậm Cảnh, thật ra em muốn quay bộ phim này còn vì một lí do khác nữa."

Nhậm Cảnh "Hửm?"

Dạ Sâm không nói dối. Tuy có hơi trẻ con, nhưng lí do này thật sự xuất phát từ sâu trong tâm trí cậu.

"Đời này, mọi chuyện của em đều rất thuận lợi… Em có người thân yêu thương em, em có bạn bè quan tâm em, mà may mắn hơn là em có anh. Em có được quá nhiều, em thật sự rất hạnh phúc. Nhưng em cũng rất lo, lo em có nhiều như thế, liệu có khi nào một ngày nào đó, ông trời không vừa mắt em nữa, muốn thu hồi lại mọi thứ, thì em biết phải làm sao?"

Nhậm Cảnh nhíu nhíu mày "Không đâu!"

Dạ Sâm trấn an anh "Em biết là không, nhưng em vẫn muốn đảm bảo chắc chắn hơn."

Cậu mở to hai mắt, có chút nghịch ngợm "Chúng ta lừa ông trời đi, có được không?"

Nhậm Cảnh sửng sốt, không kịp phản ứng.

Dạ Sâm nói tiếp "Anh xem, cuộc sống của Triển Thần gần như trái ngược hoàn toàn so với em, từ nhỏ đến lớn cậu ấy gặp toàn là bất hạnh, sau khi cậu ấy yêu Án Hàn, cậu ấy cũng phải nhận hết mọi tổn thương, mãi đến cuối cùng mới được khổ tận cam lai."

Nhậm Cảnh vẫn chưa hiểu lắm.

Dạ Sâm hơi hơi ngại ngùng "Em diễn vai Triển Thần, anh diễn vai Án Hàn, chúng ta dùng tất cả những đau khổ trong phim để lừa gạt ông trời, để sau này ông ấy không tạo ra đau khổ cho chúng ta nữa, nhé?"

Nhậm Cảnh rốt cuộc cũng hiểu rồi.

Dạ Sâm gãi đầu "Anh đừng cười em, em biết em rất trẻ con, nhưng mà… Nhưng mà…" Cậu nhỏ giọng nói "Em thật sự muốn mãi mãi hạnh phúc bên anh."

Để đau khổ qua hết trong phim đi, chúng ta sẽ hạnh phúc ngoài đời.

Đây cũng gần giống như một định luật bảo toàn vậy.

Sâm Sâm sao có tuyệt vời như thế? Nhậm Cảnh khẽ thở ra rồi ôm lấy cậu "Anh biết rồi."

Dạ Sâm ôm lại anh, dùng sức cọ cọ "Nhậm Cảnh… Chúng ta phải luôn ở bên nhau."

Nhậm Cảnh ngọt đến tận xương, hôn hôn cậu hứa "Anh sẽ không bao giờ rời xa em."

Dạ Sâm thật sự rất hạnh phúc, nhưng niềm hạnh phúc của cậu lại hết sức bình thường.

Cha mẹ, bạn thân, người yêu… Rất nhiều người cũng có, thế nhưng đa phần bọn họ lại không thấy đây là hạnh phúc, không biết quý trọng.

Suy cho cùng, hạnh phúc hay không là ở chính mình.

Hôm sau, Dạ Sâm khiến cho tất cả mọi người đều phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nếu như cậu đã muốn làm tốt, như vậy Nhậm Cảnh sẽ hết sức nghiêm túc làm theo. Mà thế thì Dạ Sâm sẽ rất dễ nhập vai, chìm đắm vào cảm xúc của nhân vật.

Đạo diễn Lý vui đến phát điên, ghé lại nói với người bên cạnh "Cậu xem cậu xem, A Sâm diễn thật là tốt! Quá tốt! Đương nhiên, Nhậm Cảnh cũng diễn không tệ. Hai người bọn họ mới hợp nhau làm sao. Tôi đúng là có mắt nhìn! Tuyệt vời!"

Tuyệt vời…? Tất cả mọi người đều tỏ vẻ: Hửm!!!!

Hết cách rồi, ai bảo đạo diễn Lý mặc dù mắt mù, não tàn, nhưng lại hết sức may mắn chứ!

Nửa đầu đoạn quay, Dạ Sâm phát huy, xây dựng lên bầu không khí hết sức hoàn mỹ. Đến nửa đoạn sau, Nhậm Cảnh phát huy, tàn sát đến không ai trong trường quay kiềm được nước mắt.

À, quên giải thích, phần sau là ngược Án Hàn chứ không phải ngược Triển Thần.

Sau khi chắt lọc phim xuống còn một tiếng đồng hồ (cũng tức là thời hạn của phim), cảnh cuối chính là cảnh Triển Thần quay về nước ngoài. Hai người gặp lại nhau, Triển Thần nản lòng thoái chí dẫn theo bạn trai giả trở về ngược Án Hàn thê thảm.

Đa số thời gian Dạ Sâm không gặp phải vấn đề gì, chỉ là có phần xấu hổ khi diễn cảnh tình cảm với lão Cá.

Cũng may mà trong phim bọn họ chỉ là tình nhân giả, cho nên sự xấu hổ này cực kì thích hợp.

Lão Cá có chút diễn quá thành nghiện, cảm giác như đời này anh ta rốt cuộc cũng được làm "người yêu" Dạ Sâm, hết sức thỏa mãn, không còn gì mưu cầu.

Chỉ là… Ừm… Sun vẫn chưa quay lại QAQ!

Trọng điểm đặt trên người Nhậm Cảnh, cho nên lão Cá chỉ cần lộ mặt một chút rồi đi ra là có thể hoàn thành xuất sắc.

Dạ Sâm đứng xem mà hai mắt rưng rưng, cảm động không gì sánh được.

Đạo diễn Lý nói "Nhậm Cảnh diễn rất tốt, nhưng trong lòng tôi, diễn viên tốt nhất chính là cậu."

Đạo diễn Lý, xin ông tỉnh lại đi! Ai cần ông an ủi chứ!

Dạ Sâm nghe thế không phục đáp "Tôi lại thấy Nhậm Cảnh diễn tuyệt nhất!"

Đạo diễn Lý "Cậu không cần khiêm tốn đâu, cậu diễn tốt thật mà."

Không ai khiêm tốn đâu đạo diễn Lý! Là tại ông chê chồng người ta không tốt, cho nên người ta đang nóng nảy đó!

Nhóm quần chúng ăn dưa hóng chuyện trong trường quay no căng cả bụng. Không chỉ ăn dưa của Nhậm ảnh đế với Dạ Sâm, giờ còn được ăn cả dưa của đạo diễn Lý mắt mù não tàn nữa chứ!

Cuộc sống trôi qua cũng coi như vui vẻ hạnh phúc, nháy mắt thời gian đã đến ngày bộ phim đóng máy.

Trong bữa tiệc liên hoan, đạo diễn Lý say bét nhè kéo tay Dạ Sâm như kéo tay con trai, ý nhị khen không ngớt lời, đồng thời hỏi bộ tiếp theo có muốn hợp tác cùng ông nữa không.

Dạ Sâm nói "Có lẽ tôi sẽ rút lui khỏi giới giải trí, vì ba tôi lớn tuổi rồi, tôi nên về giúp ông một chút."

Đạo diễn Lý tròn mắt "Cậu muốn rút lui á?" Làm sao mà một viên ngọc hoàn mỹ như cậu lại tránh không muốn được đánh bóng thế?

Dạ Sâm "Lần này cũng phải cảm ơn đạo diễn Lý đã quan tâm."

Đạo diễn Lý bị tin này đánh cho chết đứng. Mấy người xung quanh nhân cơ hội đến chúc rượu, ông liền như muốn thăng thiên.

Dạ Sâm và Nhậm Cảnh rủ nhau đi trước cho nên chỉ uống tí teo. Nửa tháng này, vì để đẩy nhanh tiến độ, bọn họ đã bận đến mức không thể thân thiết cùng nhau.

Rốt cuộc cũng có được thời gian rảnh, Dạ Sâm liền nhận được một nhiệm vụ tùy cơ.

Đi chết đi hí hí cười "Nhiệm vụ tùy cơ: Trước vào sau động, điểm thưởng căn cứ thời gian, cứ 30 phút 1 điểm, hạn mức cao nhất là 10."

Dạ Sâm "!!!"

Đi chết đi đê tiện nói "Sâm Sâm à~~~ Đây chính là lúc cậu thể hiện tình yêu của mình với Nhậm Cảnh đó!"

Lời này thật đúng là không sai, 10 điểm sinh mệnh không phải con số nhỏ tí nào! Thế nhưng phải kiên trì tận năm tiếng đồng hồ á?? Hay lắm, đến lúc ấy Nhậm Cảnh vẫn sống, còn cậu thì chết toi luôn rồi!

Đi chết đi đính chính "Tôi đâu có bắt cậu duy trì liên tục đâu? Cậu có hai mươi tư tiếng cơ mà? Mau hóa thân thành tiểu yêu tình đi ba bê!"

Khụ, chúng ta là người đứng đắn, cho nên chúng ta sẽ không viết về chuyện riêng tư của người ta, đúng không? Nhưng tóm lại thì cuối cùng Dạ Sâm cũng đã giành được 6 điểm sinh mệnh. Đây là cực hạn lắm rồi. Vì tuy cậu cũng rất tiếc, nhưng dựa vào đạo lí thời gian cứng rắn, cậu như thế cũng đáng được thông cảm mà!

Hai người dính nhau mấy ngày, Dạ Sâm nhận được tin nhắn thứ một trăm tám mươi của mẹ hỏi "Đủ lâu rồi chứ Sâm Sâm? Chúng ta có thể gặp Tiểu Cảnh chưa?"

Cách thời gian nửa năm chẳng còn mấy, nhưng hiển nhiên là ba Dạ mẹ Dạ đã có phần không chờ nổi nữa.

Dạ Sâm suy nghĩ, hình như cũng không chênh nhau lắm?

Cậu dặn dò Thái Hậu "Để con bảo anh ấy. Nhưng gặp thì gặp, ba mẹ phải cam đoan là có thái lạnh nhạt, nghiêm túc đấy nhé!"

Mẹ Dạ trả lời cực nhanh cực nhanh "Nhất định nhất định! Mẹ con vốn dĩ là một người lạnh nhạt, nghiêm túc mà!"

Dạ Sâm: Làm gì có chuyện đó đâu mẹ ơi!

Dạ Sâm tắt điện thoại, chờ Nhậm Cảnh về liền nhân cơ hội nói "Cái đó…"

Nhậm Cảnh có cầm theo bánh ngọt về cho cậu, thấy thế thì hỏi "Vừa nướng xong, em nếm thử không?"

Thế là Dạ Sâm liền nếm thử bánh ngọt, nếm xong thấy miệng khô liền uống nước, uống nước xong thấy ngọt ngào lại hôn hôn Nhậm Cảnh…

Cô nam quả nam, không cẩn thận liền củi khô lửa bốc, thiêu đến cháy đen!

Xong việc, Dạ Sâm thở dốc ghé vào trên ngực Nhậm Cảnh nhỏ giọng nói "Ba mẹ em muốn gặp anh."

Bàn tay đang xoa lưng cho Dạ Sâm của Nhậm Cảnh rõ ràng hơi cứng lại.

Dạ Sâm trấn an anh "Anh đừng lo… Ba mẹ em sẽ không làm khó anh đâu."

Nhậm Cảnh run run "Hai người bằng lòng gặp anh sao?"

Dạ Sâm sửng sốt một lúc mới hiểu. Cậu vừa chua vừa ngọt diễn kịch "Họ… Không lay chuyển được em."

Nhậm Cảnh ngập ngừng "Sâm Sâm, anh không muốn em phải khó xử."

Tâm trạng của Dạ Sâm lúc này ấy à… Vừa thương lại vừa đau, cậu chỉ muốn nói ngay cho anh biết là: Ba mẹ em muốn gặp anh đến phát điên luôn rồi! Giờ trong nhà em anh là con ruột còn em là con rơi đó!

Nhưng mà cậu không nói được… Cậu vẫn phải giả bộ "Sớm muộn gì cũng phải gặp thôi. Anh yên tâm đi, họ nhất định sẽ chấp nhận anh."

Nhậm Cảnh nhỏ giọng đáp "Ừ."

Một đêm này, Nhậm Cảnh mất ngủ.

Anh không căng thẳng, cũng không sợ hãi, mà chỉ lo lắng.

Lo Dạ Sâm vì bị kẹp giữa anh vừa ba mẹ mà cảm thấy khó xử.

Hôm sau, sau khi hẹn xong địa điểm gặp mặt, Dạ Sâm và Nhậm Cảnh cùng nhau đến đó.

Dọc đường đi, Dạ Sâm rất chi là bận rộn. Cậu an ủi Nhậm Cảnh "Anh đừng lo, ba mẹ em một khi gặp anh nhất định sẽ chấp nhận chúng ta."

"Cho dù không chấp nhận, em cũng sẽ kiên trì chờ hai người chấp nhận."

“Yên tâm, sức khỏe ba mẹ em tốt lắm, không giận quá hại thân được đâu.”

An ủi Nhậm Cảnh xong, cậu lại tất bật gửi tin nhắn cho ba mẹ dặn dò “Lạnh nhạt! Phải hết sức lạnh nhạt!”

Ba Dạ mẹ Dạ “Được được được!”

“Không thể quá mức thân thiết! Không thể!”

“Ừ ừ.”

“Không được hỏi quá nhiều, phải thờ ờ, thờ ơ!”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề!”

Dạ Sâm bla bla gửi một đống tin nhắn xong, cảm giác hẳn là đã tương đối ổn thỏa.

Ai ngờ Thái Hậu lại bỗng nhiên gửi tới một tấm ảnh, hỏi “Sâm Sâm, con xem mẹ mặc bộ này có đẹp không? Liệu Nhậm Cảnh có thích không?”

Dạ Sâm “…”

Thái Hậu “Khụ khụ, ý mẹ là… Bộ này trông có cao ngạo lạnh lùng không?”

Dạ Sâm “Cao ngạo cái gì mà cao ngạo, mẹ, mẹ tính đi tham gia hôn lễ đấy à!”

Thái Hậu hàm súc đáp “Sao có thể? Bộ mẹ định dùng để mặc trong hôn lễ của hai đứa mãi tận năm sau mới làm xong mà.” Hoàn toàn làm thủ công hết đó! Cực kì lóa mắt luôn!

Dạ Sâm “…”

Nhậm Cảnh nhận ra cậu bất thường, còn tưởng cậu đang hồi hộp. Thế là tự nhiên anh cũng thấy có phần hồi hộp theo.

Anh nắm lấy tay Dạ Sâm.

Dạ Sâm nháy mắt thấy ấm cả lòng.

Nhậm Cảnh… Anh ấy hồi hộp đến chảy đầy mồ hôi tay!

Tim Dạ Sâm mềm đến rối tinh rối mù. Cậu nhìn Nhậm Cảnh, dịu dàng nói "Anh đừng nghĩ nhiều, mọi người rồi sẽ hòa hợp nhanh thôi."

Bàn tay Nhậm Cảnh càng siết chặt thêm.

Dạ Sâm cười "Mọi người đều là người em yêu lẫn người yêu em, cho nên, yên tâm đi, sẽ tốt cả thôi."

Tất cả sẽ tốt cả thôi.

Cũng như tương lai của cậu và Nhậm Cảnh, sẽ chỉ có ngọt ngào và hạnh phúc.

the end

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khong-yeu-thi-di-chet-di